This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

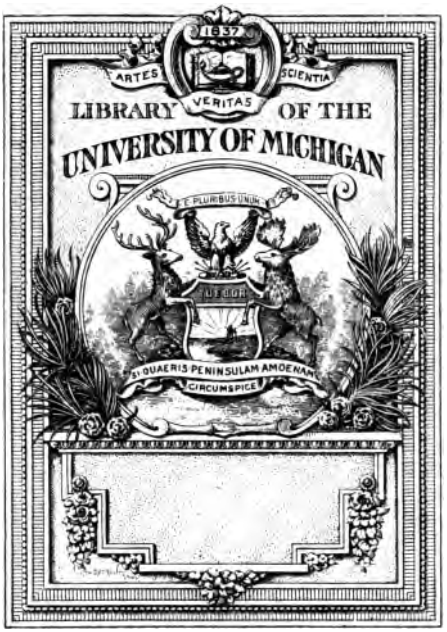
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
si QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

888
E29
S4

2 144 3

EPICTETEÆ
PHILOSOPHIÆ
MONVMENTA.

TOM. III.

EPICTETI DISSERTATIONVM

AB ARRIANO DIGESTARVM

LIBRI IV.

EIVSDEM ENCHIRIDION,

ET

EX DEPERDITIS SERMONIBVS

FRAGMENTA.

Poſt IO. VPTONI aliorumque curas,
denuo ad Codicum Mſstorum fidem recenſuit, Latina
Verſione, Adnotationibus, Indicibus
illuſtravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratenſis,
Inſtituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS TERTIVS.

ENCHIRIDION, FRAGMENTA, INDICES.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCXCIX.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦ. α'.

Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῖν μέν, ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα· οὐκ ἐφ' ἡμῖν δέ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαί, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μέν ἐφ' ἡμῖν ἐστι φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα· τὰ δὲ οὐκ ἐφ'

A 2

Cap. I. 1. ὁρμή. Post hanc vocem, ἀφορμὴ inseruit Villebr. δόξαι. δόξα dant codices nonnulli. 2. Post ἐλεύθερα, Villebr. εὐσθενῆ inseruit, non nisi ex uno quidem cod. sed eo bonæ notæ. ἀπαρεμπόδιστα. ἀπαραπόδιστα scribo cum aliis.

EPICTETI MANVALE.

CAP. I. (*Ed. Wolf. C.* 1—5.)

Rerum aliæ quidem in noſtrâ poteſtate ſunt, aliæ vero in noſtrâ poteſtate non ſunt. in noſtrâ ſunt poteſtate, opinio, impetus, appetitio, averſatio, atque uno verbo, quæcunque noſtra ſunt opera: in noſtrâ poteſtate non ſunt, corpus, poſſeſſio, gloria, magiſtratus, atque uno verbo, quæcunque noſtra non ſunt opera. Ac ea quidem quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, naturâ ſunt libera, quæ prohiberi & impediri nequeant: quæ vero in noſtrâ non ſunt

pote-

ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια.
3 Μέμνησο οὖν ὅτι ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους· ἐὰν δὲ τὸ σὸν, μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότριον. οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινι, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν
4 οὐχ ἕξεις· οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρὸν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς, καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν, τυχὸν μὲν οὐδ' αὐτῶν τούτων

ἀσθενῆ, δοῦλα. Inverso ordine, δοῦλα, ἀσθενῆ, scribit idem cod. qui supra ἐλευθ. εὐθ. dedit. 3. Verba οὐδείς σε βλάψει delenda censuerunt Mer. Casaub. et Villebr. 4. οὐδὲ μετρίως. Deleo οὐδὲ cum Vill. ἀλλὰ τὰ μὲν. ἄλλων δὲ τὰ μὲν ed. Vill. lubrica auctoritate. Commodum quidem foret τῶν ἄλλων δὲ. πρὸς τὸ παρόν. πρὸς τὸ παρὸν, καὶ προ-

potestate, imbecilla, serva, quæ prohiberi possint, aliena. Memento igitur, si, quæ naturâ serva sunt, libera putâris; & aliena quæ sunt, propria; fore ut impediaris, lugeas, perturberis, Deos hominesque incuses: sin id quod tuum est, solum tuum esse putâris; & quod alienum, uti revera est, alienum; nemo te cogat unquam, nemo prohibebit, non incusabis quenquam, nec culpabis, nihil ages invitus, nemo te lædet, inimicum non habebis; neque enim noxium quid patieris. Cum itaque tanta expetas, memento non oportere mediocriter commotum ea attingere; sed alia omnino mittere, alia in præsens differre. si autem & ista expetas, & magistratum

gerere,

των τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι. πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνων εὐδαιμονίας καὶ ἐλευθερίας περιγίνεται. Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίας τραχείας μελέτας ἐπιλέγειν, ὅτι φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα ἐξέταζε τοῖς κανόσι τούτοις, οἷς ἔχεις· πρώτῳ δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. καὶν περί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον ἔστω τὸ, διάτι οὐδὲν πρός σε.

A 3 ΚΕΦ.

ηγουμένως σοῦ ἐπιμελᾶσθαι. ed. Meib. & Vill. εὐδαιμ. καὶ ἐλευθ. Inverſe ſcribo ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία. 5. Φαντασίᾳ τραχείᾳ. Alii τραχ. φαντ. ἑξέτασε τοῖς κανόσι. Plenius cum Meib. & Vill. ſcribo ἐξέτασε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς καν. Dein commode nonnulli τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις, abſque τούτοις. διότι οὐδὲν. ὅτι οὐδὲν ed. Vill. πρός σε. Scribo πρὸς ἐμέ cum Vill.

gerere, et dives eſſe; fortaſſe neque hæc ipſa conſequere, quippe qui priora iſta quoque expetas. illa certe nullo modo conſequeris, quibus ſolis felicitas ac libertas comparatur. Statim igitur omni aſpero viſo reſponſare ſtude, ac dicere, Viſum es, ac nullo modo id quod eſſe videris. deinde explora illud atque examina, iis, quas habes, regulis: hac autem primâ regulâ vel maxime, utrum circa ea verſetur quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, aut quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt. quod ſi circa aliquod eorum verſetur, quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, promptum hoc eſto, Nihil ad te.

CAP. II.

ΚΕΦ. β'.

1 Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ ἐπαγγελία, τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεται· καὶ ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. ἂν μὲν οὖν μόνας ἐκκλίνῃς τὰς παρὰ φύσιν τῶν ἐπί σοι, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνῃς περιπέσῃ. νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις. Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἂν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυ-

2 χεῖν

CAP. II. 1. Initio, brevius sic lego: Μέμν. ὅτι ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως ἐπαγγελία &c. ὁ μὲν ἐν ὀρέξει — ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει. Utrobique præpositionem ἐν ignorant longe plerique libri. ὃ ἐκκλίνεται. ᾧ ἐκκλίνει ed. Vill. ὧν ἐκκλίνῃς. ὧν ἂν ἐκκλίνῃς ed. Vill. ᾗν ἐκκλίνεις scribo cum Meib. & aliis. περιπέσῃ. περιπεσῇ scribo cum Meib.

CAP. II. (Ed. Wolf. C. 6.)

Appetitionis eam esse pollicitationem memento, fore ut consequaris quod appetas; aversationis autem pollicitationem, fore ut in id non incidas, quod averseris; & quidem eum, quem appetitio frustratur, infortunatum esse; qui vero in id incidit quod aversetur, calamitosum. si itaque ea sola aversere, quæ eorum naturæ, quæ in tuâ potestate sunt, repugnant; in eorum, quæ averseris, nihil incides. at si morbum averseris, aut mortem, aut paupertatem, eris calamitosus. Aufer igitur aversationem ab omnibus quæ in nostrâ potestate non sunt, eamque transfer ad ea quæ naturæ eorum, quæ in nostrâ sunt potestate, adversantur. appetitionem vero prorsus in præsens tolle. nam si quicquam eorum, quæ in nostrâ non

sunt

χειν ἀναγκη. τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὔπω σοι παρέστηκε. μόνῳ δὲ τῷ ἑρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ· κούφως μέν τοι, καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

ΚΕΦ. γ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρασχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁποῖόν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρχόμενος. ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι χύτραν στέργεις· κατ' εὐαγείσης γὰρ αὐτῆς, οὐ παραχθήσῃ. ἂν παιδίον ἑαυτοῦ καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι ἀνθρω-

A 4 πον

τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν. τῶν τε ἐφ' ἡμῖν scribo. ὅσων. Scil ὄντων, quod probavit Heyn. οὐδὲν οὔπω σοι. οὐδὲν, οὐδέπω σοι scribo cum Meib. et Heyn. Nonnulli οὐδέπω σοι, absque οὐδέν.

CAP. III. χρείαν. χρείας ed. Meib. παρασχόντων. παρεχόντων scribo. ὁποῖόν ἐστιν. ὁποῖόν τε ἐστιν ed. Vill. ἀρχόμενος. ἀρξάμενος scr. cum Heyn. χύτραν στέργεις. κύτραν στέργω scr. cum Vill. γὰρ αὐτῆς. Omittunt nonnulli. αὐτῆς. παιδίον σαυτοῦ. ἑαυτοῦ ed. Vill. ἀνθρ. καταφιλῇς. ἀσπα-

sunt poteſtate, appetas, infortunatum te eſſe neceſſe eſt: ex iis autem, quæ in noſtrâ poteſtate ſunt, nihil, quod honeſtè appetas, adhuc tibi adeſt. at impetu ſolo & declinatione utere, verum leviter, & cum exceptione, & remiſſe.

CAP. III. (Ed. Wolf. C. 8.)

Singulis in rebus, quæ vel animum oblectant, vel uſui inſerviunt, vel diliguntur, memento, rerbis ſubjicere, cujusmodi ſint, à minimis

ſimis exorſus. ſi ollam diligas, dic te ollam diligere: nam ea confracta non perturbaberis. ſi puerum tuum oſculeris, aut uxorem,

πον καταφιλεῖς· ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ οὐ ταραχθήσῃ.

ΚΕΦ. δ'.

Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτὸν, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι εὐθὺς λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἄν τι

πον καταφιλῶ ed. Vill. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ. Deleo αὐτοῦ.

CAP. IV. Ὅταν ἅπτεσθαι scribo; et dein ὑπομίμνησκε σεαυτόν. ὁποῖόν ἐστι. ὁποῖόν τι ἐστὶ ed. Vill. πρόβαλε. προβάλλε scr. cum Meib. & Vill. ἀποῤῥαίνοντας. ἀποῤῥέοντας ed. Heyn. ἐγκρουομένους. ἐνσειομένους Meib. ἐπιλέγῃς, ὅτι εὐθὺς. Cum Meib. et Vill. scribo, ἐπιλέγῃς εὐθὺς, ὅτι &c. εὐθὺς ἐπιλέγῃς, ὅτι ed. Heyn. λούσασθαι θέλω, καί. ἐθέλω ed. Vill. Forsan λούσασθαι θέλω, θέλω δὲ καὶ. Ni malueris, καὶ λούσασθαι θέλω, καί etc. quod habet unus e codd. Paris. Post ἑκάστου ἔργου punctum minus ponit Meib. additque

uxorem, subde, te hominem osculari: nam eo mortuo non perturbaberis.

CAP. IV. (Ed. Wolf. C. 9.)

Opus aliquod aggressurus, ipse tibi in memoriam revoca, cujusmodi sit illud opus. si lavatum abieris, et tibi proponito quæ fiunt in balneo; alios perfundi, alios loco pellii, alios convicia facere, alios furari: atque ita tutius rem aggredieris, si hæc verba subdas, Lavare statim volo, meamque voluntatem naturæ congruentem servare. et similiter in singulis operibus. sic enim, si quid inter lavandum impedimenti

τε πρὸς τὸ λυσιτελοῦν γένηται ἐμποδὼν, πρὸς χεῖρον ἔσται, ὅτι οὐ τοῦτο ἠθέλησε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

ΚΕΦ. ε'.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα. οἷον, ὁ θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει οὕτω ἐφάνετο· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν, ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρασσώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλους αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτοὺς, τουτέστι τὰ ἑαυτῶν δόγματα. Ἀπαιδεύτου

οὐ διαμαρτήσεις. ἐμποδών. Alii ἐμποδίζον, alii ἐμπόδιον. ὅτι οὐ τοῦτο. τὸ, ὅτι οὐ τοῦτο ed. Vill. Ego probavi διότι, Ἀλλ' οὐ τοῦτο μόνον.

CAP. V. ὁ θάνατος. Articulum alii omittunt. τὸ περὶ θανάτου. τὸ περὶ τοῦ θαν. ſcribo cum Meib. & Heyn. ὅτι δεινόν. διότι δεινὸν ſcribo. ταραττώμεθα. σπαραττώμεθα ed. Vill. ἄλλους αἰτιώμεθα. ἄλλον αἰτ. ſcribo cum Meib.

menti accidat, promptum erit, Non hoc volebam tantum, ſed & voluntatem meam naturæ conſentaneam ſervare: non ſervabo autem, ſi ea quæ fiunt, ægre tulero.

CAP. V. (*Ed. Wolf.* 6. 10.)

Perturbant homines non res ipſæ, ſed de rebus decreta. verbi cauſſa, mors nihil terribile eſt, alioquin et Socrati ita viſum eſſet: ſed decretum de morte, eſſe aliquid terribile, hoc eſt illud terribile. cum itaque impedimur, aut perturbamur, aut triſtamur, nunquam alium incuſemus, ſed nos ipſos, hoc eſt, noſtra

ἑαυτοῦ ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πρόσσει κακῶς ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ πεπαιδευμένου, τὰ μήτ' ἄλλῳ, μήθ' ἑαυτῷ.

ΚΕΦ. δ'.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν ἂν, ὅτι καλός εἰμι, εἰπτὸν ἂν ἦν. σὺ δ' ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. Τί οὖν ἐστι σόν; Χρῆσις φαντασιῶν. Ὥστε ὅταν εὖ χρήσῃ φαντασιῶν κατὰ φύσιν σχῇς, τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ· τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

ΚΕΦ.

CAP. VI. ἔλεγεν, ἄν. Deleo ἂν cum Meib. ἐπὶ ἵππῳ. ἐπὶ ἵππου ſcribo. ἐπὶ ταῦ ἵππου ed. Heyn. ἐφ' ἵππου ed. Vill. τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ. τηνικαῦτα ἐπάρθητι ſcribo cum Vill. τηνικ. εὐλόγως ἐπαρθήσῃ ed. Meib. Voçem εὐλόγως deinde poſt σῷ τινι ἀγαθῷ inſeruit Vill. invitis libris.

ſtra decreta. Alios incuſare, ob quæ ſibi male eſt, hominis eſt inerruditi; ejus qui eruditi çœpit, ſeipſum; eruditi, neque alios, neque ſeipſum.

CAP. VI. (*Ed. Wolf. C.* 11.)

Ob nullam alienam efferaris præſtantiam, ſi equus ſeſe efferens diceret, Pulcher ſum, ferendum id eſſet. tu vero cum dicis ſuperbia elatus, Pulchrum equum habeo; ſcito te ob pulchrum equum ſuperbire. Quid igitur tuum eſt? Uſus viſorum. Quapropter cum in uſu viſorum ſecundum naturam es affectus, tum vero te efferes: tum enim tuo aliquo bono ſuperbies.

CAP.

ΚΕΦ. ζ'.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξασθαι ἢ βολβάριον· τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τοι γε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ· καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς, ὡς τὰ πρόβατα· οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ βολβαρίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει· ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα ἅπαντα, μηδὲν ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτε τοῦ πλοίου μακρὰν, μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς.

ΚΕΦ.

CAP. VII. ἂν ἐξέλθῃς. εἰ ἐξέλθοις scribo. Mox scr. ὁδοῦ μὲν πάρεργον, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξῃ, καὶ βολβάριον. ἢ καὶ βολβ. ed. Vill. μή τοι γε. μή ποτε scribo. μή τοι σε ed. Meib. et Vill. ὁ κυβερν. καλέσῃ. Nonnulli καλῇ. Forsan καλῇ σε legendum. καὶ τότε πάντα. κἂν καλέσῃ, πάντα &c. scribo cum Meib. et Heyn. κἂν καλέσῃ, τότε πάντα ed. Vill. μηδὲν ἐπιστρεφόμενος. μηδὲ ἐπιστρ. scribo. μήποτε καλούμενος. μήποτε καλοῦντος scr. cum Meib. et Vill.

CAP. VII. (*Ed. Wolf. C. 12.*)

Quemadmodum, in navigando, ubi stationem navis nacta est, si aquatum exieris, fit obiter quidem ut cochleolam colligas aut bulbulum; animo autem in navigium intento esse oportet, & continenter respicere, an gubernator vocet; & tum illa omnia relinquere oportet, ne vinctus, ad instar ovium, in navim conjiciaris. sic quoque in vitâ, si pro bulbo & cochleolâ, uxorcula & puellus detur, nihil prohibebit. cum autem gubernator vocarit, curre ad navim, relictis illis omnibus, nihil respiciendo. quod si senex sis, cave unquam longius a navi recedas, ne quando vocatus deficias.

CAP.

ΚΕΦ. η'.

Μὴ ζήτει τὰ γενόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις.

ΚΕΦ. θ'.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ. χώλανσις, σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε· εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινος ἐμπόδιον, σοῦ δὲ οὔ.

ΚΕΦ. ί.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς

CAP. VIII. τὰ γενόμενα. Immo τὰ γινόμενα, ut ed. Meib. Heyn. et Vill. θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα. Deleo h. l. verbum γίνεσθαι. Nonnulli sic scribunt, ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γινόμενα γίνεται, et sic ed. Meib.

CAP. IX. σοῦ δὲ οὔ. σὸν δὲ οὐ scribo cum Vill.

CAP VIII. (*Ed. Wolf. C.* 13.)

Ne quæras ea quæ fiunt quæ fiunt, ut fiunt; & fieri ut vis; sed fieri velis tranquillo vitæ cursu uteris.

CAP. IX. (*Ed. Wolf. continuatio C.* 13.)

Morbus, corporis est impedimentum; voluntatis non item, nisi ipsa velit. claudicatio, cruris est impedimentum; voluntatis non item, atque hoc singulis quæ incidunt rebus subjice: illas enim alterius cujusdam impedimentum invenies; tui vero nequaquam.

CAP. X. (*Ed. Wolf. C.* 14.)

Quicquid inciderit, memento ad te conversus inquirere, quam facultatem ad illius usum habeas. si quem

πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. ἐὰν καλὸν ἴδῃς ἢ καλὴν, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκράτειαν. ἐὰν πάνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν· ἂν λοιδορίαι, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

ΚΕΦ. ια'.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; οὔκουν. καὶ τοῦτο ἀπεδόθη; Ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος. Τί δέ σοι μέλει, διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε; μέχρι δ' ἂν δίδῳ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

ΚΕΦ.

CAP. XI. Quatuor verba ἡ γυνὴ ἀπεθ. ἀπεδόθ. desunt in ed. Meib. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; ἀφῃρέθην scribo, absque interrogatione. οὔκουν. οὐκοῦν scr. cum Meib. & Vill. deleta interrog. post ἀπεδόθη. μέχρι δ' ἂν δίδῳ. Alii δίδωται, quod probat Heyne. ἀλλοτρίου αὐτοῦ. ἀλλοτρίων αὐτῶν ed. Vill. prob. Heyn.

quem formosum formosamve videris, facultatem ad hæc invenies, continentiam. si labor objectus fuerit, tolerantiam invenies: si convicium, patientiam. atque sic adsuetum non te abripient secum visa.

CAP. XI. (*Ed. Wolf. C.* 15.)

Nunquam de aliqua re te perdidisse dicas, sed reddidisse. filiolus obiit? redditus est. uxor obiit? reddita est. prædium est ereptum? ergo & hoc redditum. At improbus est qui eripuit. Quid id tua refert, per quem is qui dederit repetierit? quamdiu autem habere dederit, tanquam alienæ rei ipsius curam habeto; ut hospitii, viatores.

CAP.

ΚΕΦ. ιβ'.

1 Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους διαλογισμούς· Ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐκ ἔζω θεὶς τροφάς· ἐὰν μὴ κολάσω τὸν παῖδα, πατρὸς ἔσται. κρεῖσσον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον. κρεῖττον δέ, τὸν παῖδα κακὸν 2 εἶναι, ἢ σὲ κακοδαίμονα. Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν σμικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον; κλέπτεται οἰνάριον; ἐπίλεγε, ὅτι τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία· προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεται. ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι δύναται μὴ ὑπακούσαι· καὶ ὑπακούσας, μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ

CAP. XII. 1. διαλογισμούς. ἐπιλογισμ. ſcribo. κρεῖσσον γὰρ. γάρ ἐστι ed. Meib. 2. οἰνάριον. τὸ οἰνάριον ſcr. cum Meib. et Vill. παραγίνεται. παραγίνεται ſcr. cum Heyn. et Vill. Forſan verum fuerit ſimplex γίνεται. μὴ ὑπακοῦσαι. καὶ μὴ ὑπακ. ed. Vill. καὶ ὑπακούσας. Alii ἢ ὑπακούσῃς. ἢ καὶ ὑπακ. ed. Vill. ἀλλ' οὐχ &c. Nonnulli καὶ οὐχ. Ego, iſta ad præcedentia referens, ſic ſcribo: μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ, καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ &c.

CAP. XII. (*Ed. Wolf. C.* 16 & 17.)

Si proficere velis, huiusmodi cogitationes miſſas facito: Si mea neglexero, non erit unde vivam: nili puerum caſtigâro, malus erit. ſatius enim eſt fame emori, mœroris ac metus expertem, quam copiis omnium rerum abundantem animo vivere perturbato. ſatius quoque eſt, puerum eſſe malum, quam te infelicem. A parvis igitur auſpicare. effunditur parum quod habes olei? villum ſurripitur? ſubjice tibi, Tanti vænit perturbationum vacuitas, tanti tranquillitas; gratis vero nihil acquiritur. cum autem puerum vocas, cogita poſſe ipſum non audire; &, ſi audierit, nihil eorum agere quæ velis. at non

τῷ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, τό σε μὴ ταραχθῆναι.

ΚΕΦ. ιγ'.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον, ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξαι, καὶ ἠλίθιος. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι. κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ κατὰ Φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ τὸν ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι πᾶσα ἀνάγκη.

ΚΕΦ. ιδ'.

Ἐὰν θέλῃς τὰ τέκνα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τοὺς φίλους σου πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τοῦ-

deletis quatuor verbis ὅλως δέ σοι καλῶς. Verba ista tenentes Heyn. et Vill. ſic pergunt, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ μὴ ᾖ (vel, ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ) τὸ σὲ ταραχθῆναι.

CAP. XIII. ἀνόητος. Alii ἄνους. δόξαι. δόξας ſcribo. μηδὲν βούλου. καὶ μηδὲν βούλου ed. Vill. προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ. προαίρεσιν αὐτοῦ ed. Meib. τὸν ἑτέρου ἐπιμελ. τοῦ ἑτέρου ſcribo. τὸν ἀλλότριον ed. Vill.

CAP. XIV. 1. Ἐὰν θέλῃς. Ἂν θέλῃς ed. Meib. et ſic rurſus infra ἂν δὲ θέλῃς. τοὺς φίλους σου. σου deeſt in ed. Meib.

non ei tam bene eſt, (tibi ipſe efficiat; te non pervero omnino bene,) ut turbari.

CAP. XIII. (*Ed. Wolf. C.* 18.)

Si proficere vis, perfer ſi ob externas res amens ac fatuus videaris. nihil velis videri ſcite; & ſi quibus eſſe aliquis videare, ipſe tibi diffidito. ſcito enim, non facile eſſe, & voluntatem ſuam naturæ conſentaneam ſervare, & res externas; ſed omnino neceſſe eſſe, ut, qui alterum curet, alterum negligat.

CAP. XIV. (*Ed. Wolf. C.* 19 et 20.)

Si velis liberos tuos & uxorem, & amicos, ſemper vivere, ſtultus es. nam quæ in tuâ poteſtate non ſunt,

τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἁμαρτάνειν, μαινόμενος εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναί σου κακίαν, ἀλλ' ἄλλό τι. ἐὰν δὲ θέλῃς ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύ-
2 νασαι. τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

ΚΕΦ. ιε'.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ, δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατά σε; ἐκτεί-

μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι εἶναι. Vtrobique ἐπὶ σοὶ ſcribo, cum emphaſi; & ſic fere mſsti libri. 2. περιποιῆσαι. περιποιῆσαί τι ed. Vill.

CAP. XV. ὅτι ὡς ἐν συμπ. Nonnulli ὅτι, absque ὡς. Vnus codex ὡς dat, absque ὅτι. Forſ. Μέμνησο, πῶς (vel ὅπως) ἐν συμπ. *Memento, quo pacto in convivio* &c. δεῖ σε.

ſunt, ea in poteſtate tuâ eſſe vis, & aliena, eſſe tua. ſic quoque ſi puerum peccare non vis, fatuus es. vis enim vitium non eſſe vitium, ſed aliud quidpiam. ſi autem velis appetens aliquid, eo non excidere, hoc potes. quod potes igitur, hoc exerce.

Cujusque dominus is eſt, qui ea quæ ipſe vult, aut non vult, poteſtatem habet vel conferendi vel auferendi. quisquis igitur liber eſſe vult, nec velit quidquam, nec fugiat, ex iis quæ in aliorum ſunt poteſtate: alioquin, ſervire neceſſe eſt.

CAP. XV. (*Ed. Wolf.* C. 21.)

Memento oportere te, tanquam in convivio, verſari. aliquid quod circumfertur ad te devenit? porrectâ manu

ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν· ἀλλὰ περίμενε, μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν Θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν Θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

ΚΕΦ. ιϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου ἢ ἀποθανόντος, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ

Inverse ὃς δὲ scriba cum Meib. ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς. ἀλλ' ὑπερίδῃς scribo.

CAP. XVI. ἴδῃς τινά. τινά omittunt nonnulli. ἢ ἀποθανόντος. Deleo hæc cum Heyn. et Meib. ἀπολωλεκότα. ἀπολωλεκό-

manu modeste percipe. præterit? ne detineas. nondum venit? ne longe appetitionem extendito; sed expecta, donec ad te venerit. sic erga liberos te gere, sic erga uxorem, sic erga magistratus, sic erga divitias; et aliquando eris dignus Deorum conviva. quod si etiam proposita tibi non acceperis, sed despexeris, non modo conviva Deorum, sed et collega eris. sic enim cum facerent Diogenes et Heraclitus, atque his similes, merito et divini erant, et dicebantur.

CAP. XVI. (Ed. Wolf. C. 22.)

Cum ejulantem aliquem videris in luctu, sive peregre profecto filio sive mortuo, seu rebus amissis, cave ne

τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον, ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός· ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου. μέχρι μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, καὶ συνεπιστενάξαι. πρόσεχε μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

ΚΕΦ. ιζ'.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος· ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ· ἂν πτωχὸν ὑποκρίνεσθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλὸν,

τος Meib. διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν. Deletis quinque verbis, temere huc invectis, lego ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον, τὸ περὶ τούτου. Alii τὸ περὶ τούτων, καὶ συνεπιστενάξαι. Omittit καὶ Villebr. πρόσεχε. Nonnulli προσέχων.

CAP. XVII. οἵου ἂν. Alii οἷον ἂν. ὑποκρίνεσθαί σε. ὑποκρίνασθαί σε scribo.

ne te visum unà abripiat, cum in malis ille sit externis; sed statim apud te distingue, & in promptu esto dicere: Non hunc torquet id quod accidit; quippe alium non torquet; sed quod de eo est decretum. ne tamen pigeat sermone tenus illi teipsum accommodare, atque adeo, si res ita tulerit, simul ingemiscere. cave vero, ne etiam intrinsecus gemas.

CAP. XVII. (Ed. Wolf. C. 23.)

Memento te actorem esse, cujuscunque magister velit, fabulæ; si brevis, brevis; si longa, longæ; si pauperem agere te velit, ut & hanc personam ingeniose agas;

λὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστὶ, τὸ δοθὲν ὑπεριδεῖν πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου.

ΚΕΦ. ιη'.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε, ὅτι τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ; τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ.

CAP. XVIII. κεκράγῃ. κράξῃ Meib. τούτων ἐμοὶ οὐδὲν. Al. τούτων οὐθὲν ἐμοὶ. ἀλλ' ἢ τῷ σώμ. ἀλλὰ τῷ σωμ. ed. Meib. absque ἢ. κτησιδίῳ μου. κτησειδίῳ μου scribo. μοῦ deest ed. Vill. δοξαρίῳ. Addo μου cum Meib. ἐπ' αὐτοῦ. ὑπ' αὐτοῦ ed. Meib.

agas; ſi claudum, ſi magiſtratum, ſi plebeium: hoc enim tuum eſt, datam perfonam bene agere; eam autem eligere alterius.

CAP. XVIII. (Ed. Wolf. C. 24.)

Corvus cum inauſpicatum crocitarit, ne te viſum una abripiat; ſed ſtatim apud te diſtingue, & dic, Nihil mihi iſtorum portenditur, ſed aut corpuſculo meo, aut reculæ meæ, aut gloriolæ meæ, aut liberis, aut uxori: mihi autem fauſta omnia portenduntur, ſi ego voluero. quicquid enim iſtorum evenerit, in meâ eſt poteſtate, ut ex iis fructum capiam.

ΚΕΦ. ιθ'.

1 Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένας ἀγῶνας
2 καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπί σοι νικῆσαι. Ὅρα οὖν μήποτε ἰδών τινα προτιμώμενον, ἢ μέγα δυνάμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἕξει. σὺ δὲ αὐτὸς εὐ στρατηγὸς, οὐ πρύτανις ἢ ὕπατος εἶναι θελήσῃς, ἀλλ' ἐλεύθερος· μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

ΚΕΦ. κ'.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ὅταν

CAP. XIX. 2. Ὅρα οὖν. Dele οὖν cum Heyn. et Vill. μέγα δυνάμενον. Plerique edit. μεγαλοδυναμούμενον, nullâ prorsus auctoritate. χώραν ἕξει. σὺ δὲ &c. Scribe χώραν ἔχει· σύ τε &c. θελήσῃς. θελήσεις scribo cum Meib.

CAP. XX. ἢ τύπτων. ἢ ὁ τύπτων Sch.

CAP. XIX. (Ed. Wolf. C. 25 & 26.)

Invictus eris, si in nullum certamen descendas, quo in tuâ potestate non est vincere. Vide igitur, ne, si quem honores, aut potentiâ evectum, aut alioqui florentem videris, illum beatum prædices, à viso una abreptus. si enim in iis, quæ in nostrâ potestate sunt, substantia boni esset nec invidia, nec æmulatio locum habebit. tu vero ipse non imperator, non præfectus, aut consul esse voles, sed liber. unica autem via eo ducit, contemptus eorum quæ in nostrâ potestate non sunt.

CAP. XX. (Ed. Wolf. C. 27.)

Memento, non eum qui convicietur aut verberet, injuriam facere, sed quod de his est decretum, tanquam

ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἴσθι ὅτι ἡ σὴ σέ ὑπόληψις ἠρέθισε. τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ, ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι. ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

ΚΕΦ. κα'.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· μάλιστα δὲ πάντων ὁ θάνατος. καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινος.

ΚΕΦ. κβ'.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησο-

μέναν

ἐρεθίσῃ σέ τις. Nonnulli εἴ τι. ἠρέθισε. Rectius putavi ἠρέθισας.

CAP. XXI. πάντα τὰ ἄλλα. Deleo τὰ ἄλλα. οὐδεπ. ταπεινόν. Scribo οὐδὲν οὐδέποτε οὔτε τιν. ἐνθυμήσῃ. Recte ἐνθυμηθήσῃ ed. Heyn. et Vill.

CAP. XXII. Εἰ φιλοσ. ἐπιθ. Φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς; ed. Vill.

quam injuriam facientibus. cum igitur te aliquis irritârit, ab opinione tua te irritatum esse scito. quapropter in primis tenta, ne a viso unà abripiaris. nam si semel tempus & moram nactus fueris, facilius ipse tibi imperabis.

CAP. XXI. (*Ed. Wolf. C.* 28.)

Mors, et exilium, et omnia quæ terribilia videantur, ob oculos tibi quotidie versentur: maxime vero omnium mors. neque quidquam unquam humile cogitabis, neque quidquam nimis cupies.

CAP. XXII. (*Ed. Wolf. C.* 29.)

Si philosophiæ te amor tenet, statim accingere tanquam ridiculus futurus, tanquam multi te naso suspensuri

μέναν σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρὺν μὲν μὴ σχῇς· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δέ, ὅτι ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, αὖτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

ΚΕΦ. κγ'.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι, πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινι, ἴσθι ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἵστασιν. ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ.

ΚΕΦ.

cum al. τὴν τάξιν. τὴν χώραν scribo cum Vill. μέμνησο δὲ, ὅτι. Probavi μέμνησό τε, διότι. πρότερον. τὸ πρότερον scribo. θαυμάσονται. θαυμάσουσιν ed. Vill.

CAP. XXIII. δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι. τῷ εἶναι scribunt superio-

penſuri ſint, ac dicturi, Repente philoſophus nobis rediit: et, Unde hoc nobis ſupercilium? tu vero ſupercilium ne habeto; ſed quæ tibi optima videntur, ita retine, tanquam qui a Deo in hunc ordinem ſis collocatus. memento autem ſi in iisdem permanſeris, eos qui te antea deridebant, poſtea te admiraturos; at duplo majori riſu te exceptum iri, ſi illis vincaris.

CAP. XXIII. (*Ed. Wolf. C.* 30.)

Si quando ad externa te converti acciderit, ut alicui placere velis, ſcito te vitæ inſtitutum perdidiſſe. quare in omnibus rebus illud tibi ſatis ſit, te eſſe philoſophum: quod ſi etiam alicui philoſophus eſſe videri velis, tibiipſi videre, et ſatis erit.

CAP.

ΚΕΦ. κδ'.

Οὗτοί σε εἰ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, Ἄτιμος 1
ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ ἀτι-
μία ἐστὶ κακὸν, οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι'
ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. Μήτι οὖν τὸ
σὸν ἔργον ἐστὶν, τὸ ἀρχῆς τυχεῖν; ἢ παρα-
ληφθῆναι ἐφ' ἑστιάσιν; Οὐδαμῶς. Πῶς οὖν ἔτι
τοῦτ' ἐστὶν ἀτιμία; πῶς δὲ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ,
ὃν ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπί σοι, ἐν οἷς
ἔξεστί σοι εἶναι πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ 2
φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται; Τί λέγεις τὸ ἀβοή-
θητοι; οὐχ ἕξουσί παρά σου ἀργύριον, οὐδὲ πο-

λίτας

res editt. et mssti, et cum sequentibus junguns. Duo verba delevit Vill. Ego, ut suspecta, uncis includo. καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Nonnulli, καὶ ἱκανόν ἐστι.

CAP. XXIV. 1. βιώσομαι. Al. ἔσομαι. Al. διαβιώσομαι. εἰ γὰρ ἀτιμία· εἰ γὰρ ἡ ἀτιμία scribo cum Meib. ἔστι κακὸν. Addunt alii, ὥσπερ ἐστὶν, et sic ed. Vill. δι' ἄλλον. Temere δι' ἄλλου ed. Vill. Μήτι οὖν τὸ σὸν &c. Μήτι ἐστὶν οὖν σὸν ἔργον, ed. Meib. Mihi placuit Μή τι οὖν σόν ἐστιν ἔργον. ἐφ' ἑστίασιν. Temere Vill. εἰς συμβουλίαν ἢ ἐφ' ἑστίασιν. ἔνι τοῦτ' ἐστὶν. ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ed. Vill. 2. ἀργύριον. πεμμάτιον scribo.

CAP. XXIV. (*Ed. Wolf. C. 31.*)

Hæ te cogitationes ne affligant, Ignobilis ego vivam, & nullius existimationis usquam. si enim ignobilitas malum est, non potes in malo esse per alium, non magis quam in turpi. Nunquid ergo tuum est opus magistratum consequi? aut, convivio accipi? Minime. Quomodo ergo etiam ignobilitas hoc censeri potest? quomodo etiam nullius existimationis eris usquam, quem in iis solis, quæ in tuâ potestate sunt, aliquem esse oportet, in quibus tibi quantivis esse pretii licet? At amici sine auxilio mihi relinquentur. Quid vocas, sine auxilio? non argentum

λίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις. τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ μὴ ἔχει αὐτός; Κτήσασθαι οὖν, φασὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ μεγαλόφρονα, δείκνυέτε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε ταἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Ἀλλ' ἡ πατρίς, φησιν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ,

Ῥωμαίων αὐτοὺς. Placuit inverſe ſcriptum αὐτοὺς Ῥωμαίων. 3. Κτήσασθαι οὖν, φασὶν. Φησὶν ſcribo cum Heyn. et Vill. quod et Vpr. voluit. δείκνυέτε. δείκνυμι ſcr. ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά μοι. Scribo ἀποβαλῶ αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά μοι. 4. Poſt ἀβοήθητος ἔσται, addit Villebr. hæc verba, παιδεύσω σοι, καὶ τῶν ἐκτὸς ὡς ἀλλοτρίων καταφρονοῦντι, quæ e Simplicii

tum abs te habituri ſunt; nec eos in Romanam civitatem adſcribes. & quis tibi dixit, hæc ex iis eſſe quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, ac non potius aliena opera? quis autem alii dare poteſt, quæ ipſe non habet? Compara igitur, ajunt, ut & nos habeamus. Si poſſim comparare, conſervatâ verecundiâ, fide, & magnanimitate, monſtrate viam, & comparabo. ſin id a me poſtulatis, ut meamet ego bona perdam, quo vos, quæ bona non ſunt, acquiratis, videte vos ipſi, quomodo iniqui ſitis & deſipientes. utrum autem mavultis? pecuniamve, an amicum fidum & verecundum? in hoc ergo potius mihi opitulamini; non autem ea, quibus perdam iſtud, me agere poſtulate. At patria, inquit, quantum in meâ

ἐμοὶ, ἀβοήθητος ἔσται. Πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διά σε, οὔτε βαλανεῖα; καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ἔπλος διὰ τὸν σκυτέα, ἱκανὴν δὲ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. σὺ δὲ ἄλλον τινὰ αὐτῇ κατασκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδέν σὺν αὐτὴν ὠφελεῖς; Ναί. Οὐκοῦν οὐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελὴς ἂν εἴης αὐτῇ. Τίνα οὖν ἔχω, φησὶ, χώραν ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἂν δύνῃ φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφελος ἐν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος φανεὶς;

Comment. a nonnullis huc erant invecta. ποίαν ταύτην. ποίαν καὶ ταύτην ſcribo cum Vill. διά σε. Reiſius διὰ σὲ, cum accentu. Temere διὰ σοῦ edidit Villebr. Idemque dein διὰ τοῦ χαλκέως, & διὰ τοῦ σκυτέως. αὐτὴν ὠφελεῖς; αὐτὴν ὠφέλεις ſcribo. 5. ἕξω, φησὶ, χώραν. φησὶ, χώραν ἕξω ed. Heyn. et Vill. φησὶν, ἕξω χώραν ed. Meib. τὸν πιστὸν. ἑαυτὸν πιστὸν ed. Meib. & Vill. ἀποβαλεῖς. Commode nonnulli ἀποβάλλεις.

meâ poteſtate ſitum eſt, auxilio carebit. Rurſus, quod tu iſtud vocas auxilium? porticus per te non habebit, nec balnea? & quid hoc ad te? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque ſigma per ſutorem. ſatis vero fuerit, ſuo quemque fungi munere. at ſi quem alium ei civem parares, fidum & verecundum, nihilque illam juvaret? Ita vero. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis. Quemlocum igitur, inquit, in civitate tenebo? Quemcunque poſſis, ſimul fidum te, ac verecundum ſervans. quod ſi, dum illi prodeſſe vis, hæc perdas, quam illi utilitatem afferes, qui impudens & infidus evaſeris?

CAP.

ΚΕΦ. κε'.

1 Προετιμήθη σου τὶς ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος· εἰ δὲ κακά, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. μέμνησο δὲ, ὅτι οὐ δύνασαι, μὴ ταὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν
2 τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται, ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινος, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ, καὶ ἄπληστος, εἰ μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, πρόῃκα αὐτὰ
3 βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θείδα-

CAP. XXV. 1. Προετιμήθη. Alii Ἐὰν προτιμηθῇ. ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. Nonnulli, ὅτι σὺ μὴ ἔτυχες. absque αὐτῶν. ὅτι οὐ δύνασαι. Iidem, διότι σὺ οὐ δύνασαι. τῶν ἴσων ἀξ. τῶν ἴσων ἐκείνῳ ἀξιοῦσθαι ed. Vill. 2. εἰ μὴ προϊέμενος. ἢ μὴ προέμενος ed. Heyn. & Vill. Mox, pro ταῦτα, ταὐτὰ ed. Vill. invitis mss.

CAP XXV. (*Ed. Wolf. C.* 32.)

Eſt tibi prælatus aliquis in convivio, aut ſalutatione, aut in adſumtione ad conſilium? ſi quidem hæc bona ſunt, gratulari debes illi, cui ea contigerint: ſin mala, ne doleas, te illa non adeptum. memento autem, haud poſſe te, non eadem facientem ad conſequenda illa quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, ægualia mereri. quomodo vero tantundem habere poteſt, qui fores alicujus non frequentat, quantum qui frequentat? qui non deducit, quantum qui deducit? qui non laudat, quantum qui laudat? injuſtus igitur eris & inexplebilis, ſi non numerato eo pretio quo illa væneunt, gratis illa accipere velis. At quanti

θρίδακες; Ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. Ἂν οὖν τις προϊέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ προϊέμενος, μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν 4
δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστιάσιν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι, ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον· ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἰ σοι λυσιτελεῖ, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ καὶκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; 5
ἔχεις μὲν οὖν, τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

ΚΕΦ.

3. Bis, pro προϊέμενος, προέμενος ſcribo cum Heyn. & Vill. ἔλαττον ἔχειν. ἔχειν ἔλάττον ed. Meib. ἔλασσον ἔχειν ed. Vill. τὸν ὀβολὸν, ἂν οὐκ ἔδωκας. Placet ὃν οὐ δέδωκας, quod habent nonnulli, τὸν ὀβολὸν οὐκ ἔδωκας absque ὃν ed. Meib. 4. καὶ ἐνταῦθα. κἀνταῦθα ed. Meib. & Heyn. ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον πόσου πώλεῖται τ. δ. ed. Heyn. ὅσου πωλᾶ τὸ δ. ſcribo cum Vill. δὸς οὖν τὸ διαφ. Omittunt nonnulli οὖν, percommode. διαφέρον. διαφορὸν ſcribo. 5. αὐ-

quanti væneunt lactucæ? Obolo fortaſſe. Si quis igitur dato obolo, lactucas acceperit; tu autem pretio non numerato, non acceperis, haud minus eo qui accepit te habere putes: ut enim ille lactucas habet, ſic tu obolum quem non dediſti. ad eundem modum & hîc ſe res habet. ad convivium alicujus non es vocatus? neque enim dediſti quanti cœna vænit: atqui laude eam vendit, miniſterio vendit. da igitur pretium, ſi e re tuâ eſt, quanti vænit. quod ſi nec illa vis præſtare, & hæc accipere, inexplebilis es & ſtolidus. nihil igitur cœnæ vice habes? immo habes; quod non laudâris quem nolebas; quod in ingreſſu ejus inſolentiam non tolerâris.

CAP.

ΚΕΦ. κϛ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλό τι, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὐτοῦ τινος ἀποθάνῃ, εὐθὺς,

τοῦ ἐπὶ τῆς ἁμάξης. αὐταῦ τὰν ἐπὶ τῆς ἁμάξης scribo. τῶν αὐτοῦ, τὰν ἐπὶ τῆς ἁμάξης παροιμιῶν. ed. Villebr.

CAP. XXVI. οὐ διαφερ. πρὸς ἀλλήλους. Verba πρὸς ἀλλήλους abjecit Vill. ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον. Sic & Vill. ὅταν τοῦ γείτονος ἄλλο παιδ. ed. Meib. ὅταν τοῦ ἄλλου παιδ. ed. Heyn. Ego probavi ὅταν ἄλλου παιδάριον. ἢ ἄλλο τι. Deleo hæc verba cum Meib. & Heyn. πρόχειρόν ἐστιν. Deleo verbum ἐστιν. τὸ σὸν κατεαγῇ. Perperam κατεάγῃ ed. Vill. τὰ τοῦ ἄλλου κατεάγη. Mendose cum subscripto iota κατεάγῃ expressum erat in Vptoniano exemplo. Perperam h. l. κατεαγῇ ed. Vill. ὅτι ἀνθρώπινον. Nonnulli διότι ἀνθρ. τὸ αὐτοῦ τινος. τὸ αὐτοῦ τινος scribo.

CAP. XXVI. (*Ed. Wolf. C.* 33.)

Naturæ consilium ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controversia est, cognosci potest: exempli gratia; si vicini puer poculum aut aliud quid fregerit, promptum statim est dicere, Ex iis hoc est quæ fiunt. scito igitur, cum & tuum fractum fuerit, talem te esse oportere, qualis eras cum alterius frangeretur. sic illa ad majora transfer. alterius obiit filius, aut uxor? nemo est, quin dicat, Humanum est. at cum suus cujusque obiit, statim, Hei mihi, me

θὺς, Οἴμοι, τάλαις ἐγώ! ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὸ ἀκούσαντες.

ΚΕΦ. κζ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται.

ΚΕΦ. κη'.

Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν· ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορήσωνταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα;

ΚΕΦ.

αὐτὸ ἀκούσαντες. Tenere ταὐτὸ ed. Vill.

CAP. XXVII. πρὸς τῷ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται. Alii οὐ τίθεται πρὸς τὸ ἄνοτ.

CAP. XXVIII. ἐπίτρεπέ τις, τις ἐπίτρεπε ſcribo. ἀπαντήσαντι. ὑπαντήσαντι ed. Vill. Extrema verba, τούτου ἕνεκα, ad ſequens Caput retulit Villebr. cum Meib.

me miſerum! Meminiſſe autem oportebat, quomodo affecti ſimus, cum de aliis idem audimus.

CAP. XXVII. (*Ed. Wolf. C. 34.*)

Quemadmodum aberrandi cauſſa ſcopus non ponitur; ſic nec malli natura in mundo exiſtit.

CAP. XXVIII. (*Ed. Wolf. Contin. C. 34.*)

Siquidem corpus tuum alicui obvio cuique concederet, indignareris: at quod mentem tuam cuivis concedis, ut, cum convitiatur tibi, haec turbetur, ac confundatur, non te hac de cauſſa pudet?

CAP.

λίτας Ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις. τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ, ἃ 3 μὴ ἔχει αὐτός; Κτῆσαι οὖν, φασὶν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. Εἰ δύναμαι κτήσασθαι, τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ μεγαλόφρονα, δεικνύετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε ταἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε, ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε, καὶ μὴ δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά με πράσ- 4 σειν ἀξιοῦτε. Ἀλλ' ἡ πατρὶς, φησιν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ,

Ῥωμαίων αὐτούς. Placuit inverſe ſcriptum αὐτοὺς Ῥωμαίων. 3. Κτῆσαι οὖν, φασὶν. φησὶν ſcribo cum Heyn. et Vill. quod et Vpt. voluit. δεικνύετε. δείκνυε ſcr. ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτά μοι. Scribo ἀποβαλῶ αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά μοι. 4. Poſt ἀβοήθητος ἔσται, addit Villebr. hæc verba, παιδαμέγε σοι, καὶ τῶν ἐκτὸς ὡς ἀλλοτρίων καταφρονοῦντι, quæ e Simplicii

tum abs te habituri ſunt; nec eos in Romanam civitatem adſcribes. & quis tibi dixit, hæc ex iis eſſe quæ in noſtrâ ſunt poteſtate, ac non potius aliena opera? quis autem alii dare poteſt, quæ ipſe non habet? Compara igitur, ajunt, ut & nos habeamus. Si poſſim comparare, conſervatâ verecundiâ, fide, & magnanimitate, monſtrate viam, & compara- bo. ſin id a me poſtulatis, ut meamet ego bona perdam, quo vos, quæ bona non ſunt, acquiratis, videte vos ipſi, quomodo iniqui ſitis & deſipientes. utrum autem mavultis? pecuniamve, an amicum fidum & verecundum? in hoc ergo potius mihi opitulamini; non autem ea, quibus perdam iſtud, me agere poſtulate. At patria, inquit, quantum in meâ

ἐμοὶ, ἀβοήθητος ἔσται. Πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διά σε, οὔτε βαλανεῖας; καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ' ἔπλας διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὴν δὲ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. σὺ δὲ ἄλλον τινὰ αὐτῇ κατεσκεύασας πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὠφελεῖς; Ναί. Οὐκοῦν οὐδὲ σὺ μόνος ἀνωφελὴς ἂν εἴης αὐτῇ. Τίνος οὖν ἕξω, φησὶ, χώραν ἐν τῇ πόλει; Ἣν ἂν δύνῃ φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος φανεὶς;

Comment. a nonnullis huc erant invecta. ποίαν ταύτην. ποίαν καὶ ταύτην ſcribo cum Vill. διά σε. Rectius διὰ σὲ, cum accentu. Temere διὰ σοῦ edidit Villebr. Idemque dein διὰ τοῦ χαλκέως, & διὰ τοῦ σκυτέως. αὐτὴν ὠφελεῖς; αὐτὴν ὠφέλεις ſcribo. 5. ἕξω, φησὶ, χώραν. φησὶ, χώραν ἕξω ed. Heyn. et Vill. φησὶν, ἕξω χώραν ed. Meib. τὸν πιστὸν. σεαυτὸν πιστὸν ed. Meib. & Vill. ἀποβαλεῖς. Commode nonnulli ἀποβάλλεις.

meâ poteſtate ſitum eſt, auxilio carebit. Rurſus, quod tu iſtud vocas auxilium? porticus per te non habebit, nec balnea? & quid hoc ad te? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque ſtima per ſutorem. ſatis vero fuerit, ſuo quemque fungi munere. at ſi quem alium ei civem parares, fidum & verecundum, nihilque illam juvares? Ita vero. Proinde ne tu quidem patriæ fueris inutilis. Quemlocum igitur, inquit, in civitate tenebo? Quemcunque poſſis, ſimul fidum te, ac verecundum ſervans. quod ſi, dum illi prodeſſe vis, hæc perdas, quam illi utilitatem afferes, qui impudens & infidus evaſeris?

CAP.

ΚΕΦ. κε'.

1 Προετιμήθη σου τὶς ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν; εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος· εἰ δὲ κακὰ, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. μέμνησο δὲ, ὅτι σὺ δύνασαι, μὴ ταῦτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν
2 τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται, ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινος, τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ, καὶ ἄπληστος, εἰ μὴ πρὸ ἐμοῦ ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πεπράσπεται, πρᾶκα αὐτὰ
3 βουλήσῃ λαμβάνειν. Ἀλλὰ πόσου πεπράσκονται θείδα-

CAP. XXV. 1. Προετιμήθη. Alii Ἐὰν προτιμηθῇ. ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες. Nonnulli, ὅτι σὺ μὴ ἔτυχες. absque αὐτῶν. ὅτι οὐ δύνασαι. lidem, διότι σὺ οὐ δύνασαι. τῶν ἴσων ἀξ. τῶν ἴσων ἐκείνῳ ἀξιοῦσθαι ed. Vill. 2. εἰ μὴ προϊέμενος. εἰ μὴ προέμενος ed. Heyn. & Vill. Mox, pro ταῦτα, ταὐτὰ ed. Vill. invitis mss.

CAP XXV. (*Ed. Wolf. C.* 32.)

Eſt tibi prælatus aliquis in convivio, aut ſalutatione, aut in adſumtione ad conſilium? ſi quidem hæc bona ſunt, gratulari debes illi, cui ea contigerint: ſin mala, ne doleas, te illa non adeptum. memento autem, haud poſſe te, non eadem facientem ad conſequenda illa quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, æqualia mereri. quomodo vero tantundem habere poteſt, qui fores alicujus non frequentat, quantum qui frequentat? qui non deducit, quantum qui deducit? qui non laudat, quantum qui laudat? injuſtus igitur eris & inexplebilis, ſi non numerato eo pretio quo illa væneunt, gratis illa accipere velis. At quanti

θρίδακες; Ὀβολοῦ, ἂν οὕτω τύχῃ. Ἂν οὖν τις προϊέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ προϊέμενος, μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν 4
δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστιάσιν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι, ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον· ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ, θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἰ σοι λυσιτελεῖ, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπληστος εἶ καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; 5
ἔχεις μὲν οὖν, τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

ΚΕΦ.

3. Bis, pro προϊέμενος, προέμενος ſcribo cum Heyn. & Vill. ἔλαττον ἔχειν. ἔχειν ἐλάττων ed. Meib. ἔλασσον ἔχειν ed. Vill. τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας. Placet ἂν οὐ δέδωκας, quod habent nonnulli. τὸν ὀβολὸν οὐκ ἔδωκας absque ὃν ed. Meib. 4. καὶ ἐνταῦθα. κἀνταῦθα ed. Meib. & Heyn. ὅσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. πόσου πώλεῖται τ. δ. ed. Heyn. ὅσου πωλῇ τὸ δ. ſcribo cum Vill. δὸς οὖν τὸ διαφ. Omittunt nonnulli οὖν, percommode. διαφέρον. διαφορὰν ſcribo. 5. αὐ-

quanti væneunt lactucæ? Obolo fortaſſe. Si quis igitur dato obolo, lactucas acceperit; tu autem pretio non numerato, non acceperis, haud minus eo qui accepit te habere putes: ut enim ille lactucas habet, ſic tu obolum quem non dediſti. ad eundem modum & hîc ſe res habet. ad convivium alicujus non es vocatus? neque enim dediſti quanti cœna vænit: atqui laude eam vendit, miniſterio vendit. da igitur pretium, ſi e re tuâ eſt, quanti vænit. quod ſi nec illa vis præſtare, & hæc accipere, inexplebilis es & ſtolidus. nihil igitur cœnæ vice habes? immo habes; quod non laudâris quem nolebas; quod in ingreſſu ejus inſolentiam non tolerâris.

CAP.

ΚΕΦ. κϛ'.

Τὸ βούλημα τῆς φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. οἷον, ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλό τι, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. οὕτω μεταστίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ αὑτοῦ τινος ἀποθάνῃ, εὐθὺς,

τοῦ ἐπὶ τῆς ἐξόδου. αὐταῦ τὰν ἐπὶ τῆς ἐξόδου scribo. τῶν αὐτοῦ, τὰν ἐπὶ τῆς ἐξόδου παροιμιῶν. ed. Villebr.

CAP. XXVI. οὐ διαφερ. πρὸς ἀλλήλους. Verba πρὸς ἀλλήλους abjecit Vill. ὅταν τοῦ γείτονος παιδάριον. Sic & Vill. ὅταν τοῦ γείτονος ἄλλο παιδ. ed. Meib. ὅταν τοῦ ἄλλου παιδ. ed. Heyn. Ego probavi ὅταν ἄλλου παιδάριον. ἢ ἄλλο τι. Deleo hæc verba cum Meib. & Heyn. πρόχειρόν ἐστιν. Deleo verbum ἐστιν. τὸ σὸν κατεαγῇ. Perperam κατεάγῃ ed. Vill. τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγῃ. Mendose cum subscripto iota κατεάγῃ expressum erat in Vptoniano exemplo. Perperam h. l. κατεαγῇ ed. Vill. ὅτι ἀνθρώπινον. Nonnulli διότι ἀνθρ. τὸ αὐτοῦ τινος. τὸ αὐτοῦ τινος scribo.

CAP. XXVI. (*Ed. Wolf. C.* 33.)

Naturæ consilium ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controversia est, cognosci potest: exempli gratia; si vicini puer poculum aut aliud quid fregerit, promptum statim est dicere, Ex iis hoc est quæ fiunt. scito igitur, cum & tuum fractum fuerit, talem te esse oportere, qualis eras cum alterius frangeretur. sic illa ad majora transfer. alterius obiit filius, aut uxor? nemo est, quin dicat, Humanum est. at cum suus cujusque obiit, statim, Hei mihi, me

θὺς, Οἴμοι, τάλας ἐγώ! ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὸ ἀκούσαντες.

ΚΕΦ. κζ'.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται.

ΚΕΦ. κη'.

Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι, ἠγανάκτεις ἄν· ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα, ἐὰν λοιδορήσωταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη, καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα;

ΚΕΦ.

αὐτὸ διούσαντες. Tempore ταὐτὸ ed. Vill.

CAP. XXVII. πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται. Alii οὐ τίθεται πρὸς τὸ ἁμαρτ.

CAP. XXVIII. ἐπίτρεπέ τις, τις ἐπέτρεπε ſcribo. ἀπαντήσαντι. ὑπαντήσαντι ed. Vill. Extrema verba, τούτου ἕνεκα, ad ſequens Caput retulit Villebr. cum Meib.

me miſerum! Meminiſſe autem oportebat, quomodo affecti ſimus, cum de aliis idem audimus.

CAP. XXVII. (*Ed. Wolf. C.* 34.)

Quemadmodum aberrandi cauſſa ſcopus non ponitur; ſic nec malli natura in mundo exiſtit.

CAP. XXVIII. (*Ed. Wolf. Contin. C.* 34.)

Siquidem corpus tuum alicui obvio cuique concederet, indignareris: at quod mentem tuam cuivis concedis, ut, cum convitiatur tibi, haec turbetur, ac confundatur, non te hac de cauſſa pudet?

CAP.

μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, οὐδὲ περιώδευσας·
4 ἀλλ' εἰκῇ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. οὕτω θεασάμενοί τινες φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. Ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφῦν κα-
6 τάμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. δοκεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, ἀπαυ-

πᾶν ὃ ἂν ἴδῃς est in Disc. ἦλθες ἐπί τι. ἦλθες ἐπὶ τοῦργον ed. Heyn. περιώδευσας. περιοδεύσας scr. cum Meib. & Vill. 4. οὕτω τινὸς λέγοντος. τινὸς οὕτω λεγ. ed. Vill. ut est in Dissert. ὡς Εὐφράτης λέγει. Olim ὡς εὖ Σωκράτης λέγει. Post λέγει exclamationis signum posuit Villebr. καί τοι τίς οὕτω. καὶ, τίς οὕτω ed. Heyn. 5. τοὺς βραχίονας. Rectius videtur τοὺς ὤμους, quod est in Disc. ὀσφῦν ὀσφῦν scribo. Mox verbum κατάμαθε abest in Dissert. ἄλλος γάρ. ἄλλος γὰρ ed. Vill. 6. ὅτι ταῦτα ποιῶν. Plenius ed. Vill. ex Disc. ὅτι ταῦτα ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν, δοκεῖς ὅτι ὡσαύτως &c. ut voluerat Vpt. Sic vero commodum fore ὅτι ταὐτὰ ποιῶν &c. Post ὡσαύτως πίνειν, infero ὁμοίως

placet. nec enim cum conſideratione ad aliquid veniſti, nec ut qui animo id perluſtrarit; ſed temere & ex frigidâ cupiditate. ſic quidam, cum philoſophum viderunt, et aliquem ita diſſerentem audiverunt, ut Euphrates diſſerit; enimvero quis ita diſſerere poteſt ut ille? volunt & ipſi philoſophari. Homo, primum conſidera, cujuſmodi ſit res: deinde et naturam tuam inſpice, num ferre poſſis. quinquertio eſſe vis, aut luctator? aſpice brachia tua et femora; lumbos conſidera. alius enim ad aliud naturâ comparatus eſt. putasne, te hæc facientem eodem modo poſſe edere, eodem

ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως δυσαρεστεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ἐν παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ καὶ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν. εἰ δὲ μή, πρόσεχε μὴ ὡς τὰ παιδία, νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός· ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω· τουτέστιν, ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου. 7

ΚΕΦ.

ὀρέγεσθαι. Alii ὁμοίως ὀργίζεσθαι inferunt, quod vulgo in Diſſ. legitur. Poſt καταφρονηθῆναι, infero ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι. 7. εἰ καὶ θέλεις. Cum Meib. deleo καὶ, quod invitis libris omnibus adjectum erat. πρόσεχε. μὴ προσάγαγε ſcribe. νῦν φιλόσοφος. Commodius νῦν μὲν φιλ. legitur in Diſſ. Καίσαρος γένῃ. Deleo γένῃ. τάξιν ἐπέχειν. ἐτάσιν ἔχειν ed. Meib.

eodem modo bibere, ſimiliter faſtidire? vigilare oportet, laborare, a familiaribus discedere, a ſervulo contemni; ubique inferiorem eſſe; in honore, in magiſtratu, in judicio, in omni negotiolo. hæc conſidera, num etiam pro his perturbationum vacuitatem, libertatem, tranquillitatem, permutare velis. quod ſi nolis, vide, ne puerorum inſtar, nunc philoſophus, deinde publicanus, poſtea orator, denique Cæſaris procurator fias. hæc inter ſe non conſonant: unum te hominem, aut bonum, aut malum, eſſe oportet; aut principalem tui partem te excolere oportet, aut externa; aut circa interiora occupari, aut circa exteriora; hoc eſt, aut philoſophi locum tueri, aut plebeii.

ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῆρε τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς ἂν γε τὶ ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλεις, βλέμψασθαί σε, καὶ μισεῖν τοὺς αἰτίους.
3 πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, μετιέναι καὶ τεθηπέναι. οὐκοῦν βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν· ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλά-
4 βῃ χαίρειν ἀδύνατον. ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι, τῷ παιδὶ μὴ μεταδιδῷ. καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγα-

θὸν

3. μετιέναι καὶ. μετιέναί τε καὶ scr. τεθηπέναι. τεθαυμακέναι ed. Meib. & Vill. 4. τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε. Transpositis verbis scribi τοῦτ' ἐποίησε πολεμίους ἀλλήλοις. Plerique vero & probatissimi quique codices

in nostrâ potestate non sunt, & in iis solis quæ sunt in nostrâ potestate bonum ac malum ponas: adeo ut, si quid illorum bonum aut malum opineris, omnino necesse sit, cum iis excideris quæ velis, & in ea quæ nolis incideris, te culpare & odisse auctores. ad hoc enim naturâ comparatum est omne animal, ut quæ nocentia videantur, eorumque causas, fugiat & aversetur; illa autem quæ prosunt, eorumque causas persequatur & admiretur. quare fieri nequit, ut, qui se lædi putet, eo, quod lædere videtur, gaudeat, sicut nec ipso detrimento gaudere ullo modo possumus. hinc quoque patri filius convitiatur, cum his, quæ bona esse videntur, filium non impertit. & Polynicen atque Eteoclem hostili animo hoc inter se dissidere fecit, quod tyrannidem

bonum

θὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδος. διὰ τοῦτο ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς Θεούς, διὰ τοῦτο ὁ ναύτης, διὰ τοῦτο ἔμπορος, διὰ τοῦτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἀπολλύντες. ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ἐρέγεσθαι ὡς δεῖ, καὶ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. σπένδειν δὲ καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις προσήκει, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

ΚΕΦ. λβ'.

Ὅταν μαντικῇ πρασίῃς, μέμνησο ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσεται, οὐκ οἶδας, ἀλλὰ ἥκεις ὡς ἀπὸ

omittunt duo verba πολεμίους ἀλλήλοις. ἢ σὲ ἀγαθὸν εἶεσθαι. Perperam τῷ ἀγ. ed. Vill. ὁ γεωργὸς. καὶ ὁ γεωργ. ſcribo. ἔμπορος. ὁ ἔμπορος ſcr. cum Meib. Heyn. & Vill. ut voluit etiam Vpt. καὶ ἐκκλίνειν. καὶ τοῦ ἐκκλ. ed. Heyn. & Vill. καὶ εὐσεβείας. καὶ τῆς εὐσεβ. iidem. 5. ἑκάστοις. ἑκάστοτε ſcribo; nec tamen ſpretum alterum. μηδὲ ἀμελῶς. Adjecit μηδὲ ἀσεβῶς Vill. ex Simpl. μηδὲ γλίσχρως. μηδέ γε γλίσχρως ſcribo.

CAP. XXXII. 1. ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσ. Scribo ὅτι, τί μὲν ἀπο-

bonum eſſe putarent. propter hoc agricola Deos exſecratur, propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc qui uxores & liberos amiſerunt. ubi enim utilitas, ibi & pietas. quamobrem qui id dat operam, ut ſic & appetat & averſetur, quemadmodum decet; is eadem opera & pietati dat operam. libare autem, & ſacrificare & primitias offerre, ſecundum patrios ritus, omnibus convenit, pure & non ſordide, nec negligenter, nec parce, nec ſupra facultates.

CAP. XXXII. (*Ed. Wolf. C.* 39.)

Cum ad vatem accedis, memento ignorare te, quem eventum res habitura ſit; venire autem, ut ex vate

hoc

τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος. ὁποῖον δέ τί ἐστιν, ἐλήλυθας εἰδώς, εἴ περ εἶ φιλόσοφος. εἰ γὰρ ἔστι τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνάγκη μήτε
2 ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, μήτε κακόν. μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν ὄρεξιν, ἢ ἔκκλισιν· εἰ δὲ μή, τρέμων αὐτὸν πρόσει. ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι πᾶν τὸ ἀποβησόμενον, ἀδιάφορόν, καὶ οὐδὲν πρός σε, ὁποῖον δ' ἂν ᾖ· ἔσται γὰρ αὐτῷ χρήσασθαι καλῶς, καὶ ταῦτα οὐδεὶς κωλύσει· θαρρῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεούς. καὶ λοιπὸν, ὅταν τι συμβουλευθῇς, μέμνησο τίνας συμβούλους παρέλαβες, καὶ τίνων παρακούσῃς ἀπειθήσας.
3 ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίου Σωκράτης,

βηγ. cum Vill. ἀπὸ τοῦ μάντεως. παρὰ τ. μ. ſcribo. ἀποπευσόμενος. αὐτὸ πευσομ. ſcr. cum Vill. 2. εἰ δὲ μή, τρέμων αὐτὸν &c. Equidem, omiſſis verbis εἰ δὲ, ſic ſcribo & diſtinguo: μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει· ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι -- οὐδὲν πρὸς σέ· ὁποῖον δ' ἂν ᾖ, ἔσται αὐτῷ -- οὐδεὶς κωλύσει. θαρρῶν οὖν &c. αὐτῷ πρόσει, pro αὐτὸν, edidit etiam Villebr. Idem vero deinde ὁποῖον γ' ἂν ᾖ, invitis mſstis. ὅταν τι συμβ. ὅταν τί σοι συμβουλευθῇς ſcribo. παρακούσῃς. παρακούσας ſcr. cum Reyn. & Vill.

hoc audias, quale vero id eſſet, utique, cum venires, ſciebas, ſiquidem philoſophus fueris. ſi enim aliquid ex iis ſit, quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt, neceſſe omnino eſt neque bonum id eſſe neque malum. ad vatem igitur appetitionem aut averſationem ne adferas; alioquin tremens eum accedes: ſed eum certo noris, quicquid eventurum indifferens eſſe, & nihil ad te attinere; eo enim bene uti licebit, neque hoc quisquam prohibebit; idcirco confidens ad Deos, tanquam conſiliarios, adi. cæterum ubi aliquid conſultum fuerit, memento quos conſiliarios adſumſeris, et quibus inobediens futurus ſis, ſi non parueris. ſic autem vatem conſulturus accedito, quemad-

κράτης, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει, καὶ οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον. ὥστε ὅταν δέῃ συγκινδυνεῦσαι | φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύεσθαι, εἰ συγκινδυνευτέον. καὶ γὰρ ἂν προείπῃ 4
σοι ὁ μάντις, φανῦλα γεγονέναι τὰ ἱερά, δῆλον ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πήρωσις μέρους σώματος, ἢ φυγή. ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παρίσταται τῷ φίλῳ καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε, τῷ Πυθίῳ, ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ.

C 4 ΚΕΦ.

3. ὅταν δέῃ. ὅταν δεήσῃ scribo. 4. προείπῃ. προσείπῃ ed. Meib. Heyn. & Vill. ὁ θάνατος. Deleo articulum. ἢ θάνατος ed. Vill. μέρους σώματος. μερ. τοῦ σωμ. ed. Heyn. & Vill. Scribo μέρους τινὸς τοῦ σωμ. ἀλλ' ἔνι λόγος. ἀλλ' αἰρεῖ ὁ λόγος scribo. ἀλλ' αἰρεῖ λόγος ed. Vill. παρίσταται. παρίστασθαι scribo cum Vill. πατρίδι. καὶ τῇ πατρίδι scribo.

quemadmodum voluit Socrates; iis ſcilicet de rebus, quarum tota conſideratio ad eventum refertur, & in quibus nec ex ratione, nec ex arte ſuppetunt occaſiones, ad id quod propoſitum eſt conſiderandum. quare, quando unà cum amico, aut patriâ, periculum ſubeundum, vates non eſt conſulendus, num periculum unà ſubeundum. nam ſi tibi vates dixerit, infauſta fuiſſe ſacra, conſtat aut mortem ſignificari, aut membri alicujus truncationem, aut exilium. ſed tamen ratio eligit, etiamſi et hæc eventura ſint, amico opitulari, & cum patriâ diſcrimen adire. quamobrem majori attendito vati, Pythio, qui eum e templo ejecit, qui amico, cum interficeretur, opem non tulerat.

CAP.

ΚΕΦ. λγ'.

1 Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα σαυτῷ, καὶ τύπον, ὃν φυλάξῃς ἐπί τε σεαυτοῦ ὢν, καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων.

2 Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε καιροῦ παρακαλοῦντος ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς τῶν τυχόντων, μὴ περὶ μονομάχων, μηδὲ ἱπποδρομίων, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων τῶν ἑκασταχοῦ λεγομένων. μάλιστα δὲ, μὴ περὶ ἀνθρώπων ψέγοντες,
3 ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ἂν μὲν οὖν οἷός τε

CAP. XXXIII. 1. φυλάξῃς. Recte φυλάξεις ed. Meib. & Heyn. 2. Καὶ σιωπὴ. Καὶ commode omittunt nonnulli. παρακαλοῦντος. παρακολουθοῦντος ed. Meib. ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν. Scribo ἐπὶ τὸ λέγειν, λέξον μὲν. μονομάχων. μονομαχιῶν scribo; et mox μὴ περὶ ἱπποδρομιῶν. ἱπποδρομιῶν scripsit etiam Vill. μὴ περὶ ἱπποδρομίων ed. Meib. ἑκασταχοῦ λεγομένων. Deleo λεγομένων. ψέγοντες, ἢ ἐπαινοῦντες, ἢ συγκρίνοντες. Ex Editorum ingenio sunt isti nomina, ativi. λέγοντες pro ψέγοντες ed. Meib. Plerique mssti ψέγοντα

CAP. XXXIII. (*Ed. Wolf. C.* 40 — 55.)

Præscribe jam tibi figuram aliquam, et formam, quam & ipse tecum solus, & in congressibus hominum observes.

Et quidem silentium tene plurimum; aut necessaria loquere, & paucis. raro autem, occasione quandoque advocante, ad dicendum aliquid veniemus; sed non de quibusvis rebus, non de gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de athletis, non de cibis aut potionibus; quæ vulgo in sermonem veniunt: maxime autem nihil de hominibus vituperemus aut laudemus, aut inter se comparemus. Si igitur possis, familiarium tuorum sermo-

τε ἧς, μέταγε τοῖς ἀρίς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων ἐπὶ τὸ προσῆκον· εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀπολληφθεὶς τύχοις, σιώπα.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμένος. 4

Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων. 5

Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς, διαπρούσου. ἐὰν δέ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μήποτε ἄρα ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμόν, ἴσθι γάρ, ὅτι ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συναναστρεφόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ καθαρός. 6

Τὰ περὶ τὸ σῶμα, μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε· οἷον τροφὰς, πόμα, ἀμπεχόνην, οἰκίαν, 7

C 5

habent, ἢ ἐπαινοῦντα, ἢ συγκρίνοντα. Alii, quos ſequor, ψέγων, ἢ ἐπαινῶν, ἢ συγκρίνων. 3. μέταγε. μετάγαγε ſcribo, τοῖς ἑοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων. Poſt λόγους, καὶ inſero. Brevius Villebrune, μέταγε τοὺς λόγους τῶν συνόντων. ἀποληφθεὶς. Alii ἁλοὺς ἁλοὺς ἁλοὺς

οἰκίαν, οἰκετείαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ τρυφήν, ὅπαν περίγραφε.

8 Περὶ ἀφροδίσια, εἰς δύναμιν, πρὸ γάμου καθαρευτέον· ἁπτομένῳ δὲ, ὡς νόμιμόν ἐστι, μεταληπτέον. μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς χρωμένοις, μηδὲ ἐλεγκτικός· μηδὲ πολλαχοῦ τὸ, ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ, παράφερε.

9 Ἐάν τίς σοι ἀπαγγείλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα· ἀλλ' ἀπόκρινον, ὅτι ἠγνόει γὰρ τἆλλα προσόντα μοι κακά, ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἔλεγεν.

10 Εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι, οὐκ ἀναγκαῖον· εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη, μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ· τοῦτ' ἔστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, καὶ νικᾶν μόνον τὸν νικῶντα. οὕτω γὰρ οὐκ ἐμποδισθήσῃ. βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν

8. ὡς νόμιμόν ἐστι. ὧν νόμ. scribo. αὐτῷ οὐ χρῇ. αὐτὸς scr. cum Heyn. & Vill. monente etiam ipso Vpromo. 9. ὅτι ἠγνόει. διότι ἠγν. scribo. τί; ἠγνόει γὰρ ed. Vill. invitis libris. προσόντα. τἆλλα τὰ προσόντα scr. cum Vill.

vestitum, domum, familiam. id autem omne, quod ad ostentationem aut delicias pertinet, circumscribe.

A re venerea, quantum fieri potest, ante nuptias purus esto: sin attigeris, ea legitime utendum. ne tamen iniquus sis iis, qui illa utuntur, neque eos redarguas: nec passim jactes, te eâ non uti.

Si quis tibi nunciet, Hic tibi maledicit; ne refuta quæ dicta sunt, sed respondе, Ignorabat enim cætera quæ mihi adsunt vitia, alioqui non sola hæc dixisset.

In theatra sæpe prodire, non necesse est. quod si quando incidat tempus, nulli favere videaris præterquam tibi ipsi; hoc est, velis fieri sola ea quæ fiunt, et vincere solum qui vincit. sic enim non impedieris. adclamatione autem et risu super aliquâ re, aut

diatur-

γελᾷν τινι, ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι; σεαυτελῶς ἀπέχου. καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γενομένων διαλέγου, ἕως μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ τοιούτου, ὅτι ἐθαύμασας τὴν ὄψιν.

Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ ἴκνει, μηδὲ ῥαδίως πάρι- 11
θι. παριὼν δὲ, τὸ σεμνὸν, καὶ εὐσταθὲς, καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε.

Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιστα 12
τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σεαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων· καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι.

Ὅταν φοιτᾷς πρός τινας τῶν μέγα δυναμέ- 13
νων, πρόβαλε, ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀπο-

10. ἐπικινεῖσθαι. συγκινεῖσθαι scribo. γενομένων. γεγενημένων praeruli. 11. μὴ ἴκνει. μὴ εἰκῇ scr. cum Heyn. καὶ εὐσταθὲς. καὶ τὸ εὐστ. scr. 12. συμβάλλειν. συμβαλεῖν scr. καὶ μάλιστα. καὶ caret ed. Meib. πρόβαλε. πρόβαλλε ed. Vill. Nonnulli vero σεαυτῷ adjiciunt. 13. πρός τινας. πρός τινα scr. cum Meib. & Vill. πρός τινος ed. Heyn. πρόβαλε. Rursus πρόβαλλε ed. Vill. Rursus σεαυτῷ ad-

diuturniore commotione, penitus abstineto. & postquam discessisti, multa de iis quae facta sunt ne disseras, quae ad tui correctionem non conducunt. ex eo enim adparet, admirationi tibi fuisse spectaculum.

Ad recitationes aliquorum ne accede, nec facile prodi. quod si prodeas, gravitatem ac constantiam ser-

va; ac simul vide, ne cui sis molestus.

Conventurus aliquem, eorum maxime qui eminere videntur, ipse tibi proponito, quid in hoc fecisset Socrates, aut Zeno; nec incertus haerebis, quomodo conveniente eo quod inciderit utaris.

Cum aliquem magnatum adieris, propone tibi, fieri posse ut intus eum non inveniaș,

ἀποκλεισθήτω, ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι οὐ φροντιεῖ σου. κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ, φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι οὐκ ἦν τοσούτου. ἰδιωτικὸν γὰρ, καὶ διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός.

14 Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω, τὸ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ἢ κινδύνων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως μεμνῆσθαι. οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι 15 τὸ τῶν σοι συμβεβηκότων ἀκούειν. Ἀπέστω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν· ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἅμα ἱκανὸς τὴν ἀιδῶ τὴν πρὸς 16 σὲ τῶν πλησίον ἀνιέναι. Ἐπιφαλὲς δὲ καὶ τὸ εἰς

jiciunt nonnulli. ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονται. ὅτι ἐντιναχθήσονται ſcribo. ὅτι οὐκ ἐκτιναχθήσονται ed. Vill. φέρε τὰ γινόμ. ἐλθὼν φέρε ſcribo cum Vill. πρὸς σεαυτὸν. πρὸς ἑαυτὸν ſcr. διαβεβλημένου. διαβεβλημένον ſcribo. διαπεπλημμένου ed. Heyn. 14. τὸ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων. τὸ ἑαυτοῦ τινων ἔργων ſcribo. ἀκούειν. πυκνῶς ἀκούειν dant nonnulli. 15. ὁ τρόπος. Olim. ὁ τόπος edebatur, & ſic pleriique mſs. ἅμα ἱκανὸς. Rectius fortaſſe μάλα ἱκ. habet Vill.

venias, ut excludaris, ut fores tibi non aperiantur, ut nullam tui rationem habeat. quod ſi cum his venire tui ſit officii, fer ea quæ fiunt, neque ipſe unquam tecum dicas, non fuiſſe tanti. hoc quippe plebeium eſt, & hominis ad externa abjecti.

In congreſſibus abſit, ut quædam tuorum operum aut periculorum frequenter et immodice memineris. non enim, quemadmodum tibi periculorum tuorum meminiſſe jucundum eſt, ita & aliis jucundum eſt, ea quæ tibi acciderint audire. Abſit illud etiam, ut riſum moveas. lubricus enim modus eſt, quo in plebeiam conſuetudinem labaris, & ſimul poteſt proximorum erga te verecundiam remittere. Periculoſum

εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν. ὅταν οὖν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὔκαιρον ᾖ, ἐπίπληξον τῷ προελθόντι· εἰ δὲ μή, τῷ γε ἀποσιωπῆσαι, καὶ ἐρυθριᾶσαι, καὶ σκυθρωπῆσαι, δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

ΚΕΦ. λδ'.

Ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, φύλασσε σαυτὸν, μὴ συναρπασθῇς ὑπ' αὐτῆς· ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ' ὃν ἀπολαύσας ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσεις. καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως

16. ἐπίπληξον. καὶ ἐπίπληξον scribo. σκυθρωπῆσαι. σκυθρωπάσαι scr. cum Heyn.

CAP. XXXIV. Ἐὰν ἡδονῆς. Ὅταν ἡδονῆς scribo cum Vill. Mox; post φαντασίαν λάβῃς, infero, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, cum Heyn. & Vill. σεαυτῷ λοιδορήσεις. σεαυτῷ λοι-

sum quoque est, ad sermonis obscœnitatem progredi. cum igitur hujusmodi aliquid acciderit, si quidem tempestivum sit, increpa eum qui in obscœnitatem progressus est: quod si non possis, at conticendo, & erubescendo, & supercilium contrahendo, manifestum sit, te sermonem istum moleste ferre.

CAP. XXXIV. (*Ed. Wolf. C.* 56.)

Si voluptatis alicujus imaginem animo concipias, serva tetipsum, ne ab ipsa una abripiaris: sed expectet te res ista, & moram aliquam a te cape. deinde utriusque temporis memento, tum illius quo voluptate frueris, tum alterius, quo postquam fructus es, pœnitentia deinde duceris, & ipse te increpabis. atque his oppone, quomodo, si abstinueris, gavisurus

ΚΕΦ. λζ'.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὶ πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες.

ΚΕΦ. λη'.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἧλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα σου· οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς τὸ σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ' ἂν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἁψόμεθα τοῦ ἔργου.

ΚΕΦ.

CAP. XXXVII. Punctum post ἠσχημόνησας cum minori distinctione permuto, ut a verbis καὶ ἐν τούτῳ incipiat apodosis orationis.

CAP. XXXVIII. πόδα σου. Omittunt σου Heyn. & Vill. τοῦτ' ἂν. Exserte scribo τοῦτο ἐάν. παραφυλάσσωμεν. Bene nonnulli παραφυλάξωμεν.

CAP. XXXVII. (*Ed. Wolf. C.* 59.)

Si quâ personâ supra vires susceptâ, indecore te in ea gessisti; etiam quam personam sustinere potuisses, omisisti.

CAP. XXXVIII. (*Ed. Wolf. C.* 60.)

Quemadmodum in ambulando caves, ne clavum calces, pedemve distorqueas: sic cave, ne quoque principalem tui partem lædas. & hoc si in quovis opere observaverimus, cautius opus adgredietur.

CAP.

ΚΕΦ. λθ'.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ πούς ὑποδήματος· ἂν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον· ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς, γίνεται κατάχρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν.

ΚΕΦ. μ'.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. τοιγαροῦν ὁρῶσαι, ὅτι

CAP. XXXIX. τὸ σῶμα ἑκάστῳ. ἑκάστου scribunt nonnulli. ἂν μὲν οὖν. ἐὰν μὲν οὖν scribo cum Meib. Rectius vero fortasse οὖν omittunt alii. ἐπὶ τούτου στῇς. ἐπὶ τούτοις στῇς ed. Meib. ἀνάγκη σε φέρεσθαι. Deleo σέ. ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς. Nonnulli ἐὰν τὸν πόδα ὑπερβῇς, quod commodius judicavit Heyn. κατάχρυσον ὑπόδημα. Commode κατάχρυσον τὸ ὑποδ. habet unus codex. Pro γίνεται κατάχρ. &c. sic habet Nilus, γίνεται εἴτε κατάχρυσον ὑπόδημα, εἴτε πορφυροῦν, εἴτε κεντητόν. οὐδείς. οὐδεὶς scr. cum Meib.

CAP. XXXIX. (*Ed. Wolf. C. 61.*)

Modus possessionis unicuique est corpus, sicut pes calcei. si igitur in eo institeris, modum servabis; sin transieris, veluti per præceps postea te ferri necesse est. quemadmodum & circa calceum usu venit; si pedis modum transieris, sit deauratus calceus, postea purpureus, deinde interpunctus. illius enim, quod semel transierit modum, nullus est terminus.

CAP XL. (*Ed. Wolf. C. 64.*)

Mulieres statim a quartodecimo anno a viris dominæ vocantur. proinde cum vident, nihil aliud sibi adesse,

ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοσμεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἄρχοντας καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἰσθώνται, διότι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶντες, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ.

ΚΕΦ. μα'.

Ἀφύσεως σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα· οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν, ὀχεύειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

ΚΕΦ. μβ'.

Ὅταν τίς σε κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο ὅτι καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ, ἢ λέγει.

CAP. XL. συγκοσμεῖσθαι. συγκοσμοῦνται scribo. διότι ἐπ'. ὅτι ἐπ' ed. Vill. Verba ἐν σωφροσύνῃ deleo cum Villebr.

CAP. XLI. ὀχεύειν. ἐπὶ πολὺ ὀχεύειν ed. Vill. invitis mstis.

CAP. XLII. Ὅταν τίς σε &c. Caret h. l. σε ed. Meib. Equidem sic scribo: Ὅταν σέ τις κακῶς ποιῇ, ἢ κακῶς λέγῃ. καθήκειν αὐτῷ. καθήκειν αὐτῷ ed. Heyn. & Vill.

esse, nisi ut cum viris concumbant, ornare sese incipiunt, & in hoc spes habere omnes. Operæ ergo pretium est studere, ut sentiant, non ob aliud quidquam honorem sibi haberi, quam quòd decoræ videantur & verecundae in pudicitiâ.

CAP. XLI. (*Ed. Wolf. C.* 63.)

Hebetis ingenii signum est, corporis studio immorari; ut exerceri diu, edere diu, potare diu, cacare diu, coire. sed haec obiter facienda; circa mentem autem omnis tua sit animadversio.

CAP. XLII. (*Ed. Wolf. C.* 64.)

Cum tibi quispiam male fecerit, aut maledixerit, memento, illum suo se officio fungi opinantem, facere

γαρ. οὐχ οἷόν τε οὖν ἀκολουθῆσαι αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνος βλάπτεται, ὃς τις καὶ ἐξαπατᾶται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένῳ βλάπτεται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. ἀπὸ τούτου οὖν ὀρμώμενος, πραέως ἔξεις πρὸς τὸν λοιδορούμενον. ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ, ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ.

ΚΕΦ. μγ'.

Παῖν πράγμα δύο ἔχει λαβάς, τὴν μὲν φορητήν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ὁ ἀδελφὸς ἐὰν ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ λαβὴ

κακῶς αὐτῷ φαίνεται. Omittunt alii αὐτῷ. Perperam κακῶς αὐτῷ φαίνεται ποιῶν ἢ λέγων ed. Vill. Non magis feliciter καλῶς in καλῶς mutavit Schow apud Stob. p. 13. συμπεπλεγμένον βλάπτεται. βέβλαπται h. l. ſcribo cum Heyn. ἐφ' ἑκάστῳ. Caret ἐφ' ed. Meib.

CAP. XLIII. ὁ ἀδελφός. ὁ οὖν ἀδελφὸς revocavit Vill. αὐτὸ μὴ λάμβανε. αὐτὸν ſcribunt nonnulli. γὰρ λαβή ἐστιν. γὰρ ἡ λαβή ἐστιν ſcribo cum Meib. & Heyn.

ceve aut dicere. non ergo fieri poteſt, ut id ſequatur ille, quod tibi videtur, ſed id quod ſibi. quare ſi male huic ipſi videtur, ipſe læditur, qui et deceptus eſt. nam verum conjunctum ſi quisquam falſum opinetur, non conjunctum læditur, ſed qui eſt deceptus. ſi igitur ab his impetus tuus feratur, æquo animo conviciatorem feres. quare cuique rei verbis ſubjice, Viſum eſt ipſi.

CAP. XLIII. (*Ed. Wolf.* C. 63.)

Unaquæque res duas habet anſas; unam, quâ ferri poteſt, alteram, quâ ferri non poteſt. frater ſi injuriam fecerit; inde hanc rem ne prende, quod injuriam

ἐστὶν αὐτοῦ οὐ φορητή· ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφός, ὅτι σύντροφος· καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

ΚΕΦ. μδ'.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύναπτοι, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοί, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· Ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων· σὺ δὲ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

ΚΕΦ. με'.

Λούεταί τις ταχέως; μὴ εἴπῃς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον; μὴ εἴπῃς,

CAP. XLIV. Οὗτοι οἱ. Οὗτοι δὲ ed. Meib. πλουσιώτερός εἰμι. Et hîc, & mox iterum, omittunt nonnulli εἰμί. Et posteriori præsertim loco facile patiar abesse. συνακτοί. συνακτικοί scribo.

juriam facit; hæc enim ipsius ansa est, quâ ferri nequit: sed inde potius, quod frater est, quod tecum educatus. et prendes eam quâ parte ferri possit.

CAP. XLIV. (*Ed. Wolf. C.* 66.)

Hæc ratiocinationes non cohærent, Ego sum te ditior, ergo sum te melior: Ego sum facundior te, ergo sum te melior. at illæ magis cohærent, Ego sum ditior te, mea igitur possessio, quam tua, melior est: Ego te facundior, mea igitur dictio, quam tua, melior. tu vero nec possessio es, nec dictio.

CAP. XLV. (*Ed. Wolf. C.* 67.)

Lavat quis cito? ne dicas, male; sed, celeb. bibit quis multum vini? ne dicas, male; sed, multum. prius quam

πῆς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πολύν. πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα, πόθεν οἶσθα ἀ κακῶς; οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι.

ΚΕΦ. μϛ'.

Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, μηδὲ λάλει τὸ 1
πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων· ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων. οἷον ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλὰ ἔσθιε ὡς δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτω καὶ Σωκράτης πανταχόθεν ἀφῃρήκει τὸ ἐπιδεικτικόν· ἤρχοντο πρὸς αὐ-

 τὸν,

CAP. XLV. οὐ συμβήσεται. οὖν συμβησ. ed. Meib. ἄλλας μὲν φαντασίας. ἄλλων μὲν scribo cum Heyn. καταλαμβάνειν. λαμβάνειν scribo. ἄλλαις δὲ. ἄλλοις δὲ scr. cum Heyn.

CAP. XLVI. 1. σαυτὸν. σεαυτὸν scribo cum Meib. & Vill. τὸ ἀπὸ τῶν θεωρ. τὰ ἀπὸ ed. Vill. Sex verba ἀλλὰ π. τ. ἀ τ. θεωρημ. desunt in ed. Meib. οὕτω καὶ Σωκρ. &c. Scribo οὕτως ἀφῃρήκει πανταχόθεν Σωκράτης. οὕτως ἀφ. παντ. καὶ Σωκρ. ed. Heyn. ἤρχοντο. ὥστε ἤρχοντο scribo, posita post ἐπιδεικτικὸν minori distinctione pro majori.

quam enim id decretum dijudicaris, unde nosti, num male? sic tibi non accidet, ut alia quidem visa, quæ comprehendi possint, comprehendas, aliis autem adsentias.

CAP. XLVI. (*Ed. Wolf. C.* 68 & 69.)

Nusquam te ipsum dic philosophum, nec loquere multum inter rudes de præceptis; sed fac quod præcepta docent. velut, in convivio ne dic, quomodo edere oporteat; sed ede, sicut oportet. memento enim, sic quoque Socratem undecunque sustulisse ostentationem. veniebant ad ipsum, qui philosophis

τὸν, βουλόμενος φιλοσόφους ὑπ' αὐτοῦ συστηθῆναι, παρῆκεν· ἀπῆγεν αὐτούς· οὕτως ἠνέσχετο
2 παροφώμενος. Ὥστε καὶ περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ ἀηχθῇς, τότ' ἴσθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

ΚΕΦ.

2. Ὥστε καὶ. Deleo Ὥστε. ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις. Cum Meib. & Villebr. repono ἐν ἰδιώταις ἐμπίπτῃ λόγος. ἃ οὐκ ἐπεψας. ὃ οὐκ ſcribo cum eisdem. ὅτι ἤρξω. ὅτι ἄρχῃ ſcribo. οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα. Cum Meib. ſcribo οὐ χόρτον φέροντα. ἔσω πέψαντα. ἔνδον πεψ. ed. Vill. ἔριον, ἔρια ſcribo cum Meib.

losophis ab ipſo commendari vellent; atque ipſe illos adduxit. ſic contemni ſustinebat. Quare ſi apud rudes de præcepto aliquo ſermo inciderit, maximâ ex parte taceto. magnum quippe periculum, ne ſtatim, quæ non concoxeris, evomas. & ſi quis tibi dixerit, nihil te ſcire, nec tamen tu mordearis; tunc ſcito te opus inchoaſſe. quandoquidem & oves, non fœnum evomentes, paſtoribus monſtrant, quantum comederint; ſed pabulo intus concocto, lanas & lac proferunt. & tu igitur, ne rudibus præcepta oſtendito; ſed ab his concoctis, opera.

CAP.

ΚΕΦ. μς'.

Ὅταν εὐτελῶς ἡμφιεσμένος ἦς κατὰ τὸ σῶμα, μὴ παλλακιζου ἐπὶ τούτῳ μηδ', ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνω. ἀλλ' ἐννόει πρῶτον πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοί, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. κἂν ἀσκῆσαί ποτε πρὸς πόνον καὶ καρτερίαν θέλῃς, ἑαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω· μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε· ἀλλὰ δίψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπιπαθὲς ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἶπῃς.

ΚΕΦ. μη'.

Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ οὐδέποτε ἐξ ἐαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν

CAP. XLVII. εὐτελῶς. ἐντελῶς ed. Meib. ὅτι ὕδωρ πίνω. ὅτι ὕδωρ πίνεις repono cum Heynio; nec vero sperno alterum. ἀλλ' ἐννόει - - - καρτερικώτεροι. Deleo omnia cum Vill. & Meib. καὶ καρτερίαν θέλεις. Abjicio verba καὶ καρτερίαν cum Meib. tum θέλῃς scribo cum eodem & Heyn. Commode vero nonnulli θελήσῃς. μὴ τοὺς ἐνδριάντας. Temere ἀλλὰ μὴ τοὺς ed. Vill. deleri deinde eidem particulâ ante δίψῶν.

CAP. XLVIII. 1. προσδοκᾷ. Vtrobique προσδοκᾷν habet ed.

CAP. XLVII. (*Ed. Wolf. C.* 70.)

Cum frugaliter corpus curare didiciſti, ne ob id tibi placeas: nec, ſi aquam bibas, ex quavis occaſione dic, Aquam bibo. ſed primum conſidera quanto nobis frugaliores ſunt pauperes, quantoque laborum tolerantiores. quod ſi quando ad laborem & tolerantiam te exercere velis, tibi ipſi, & non externis; ne ſtatuas amplectere, ſed ſi quando vehementer ſitieris, frigidam hauſtam exſpuito, ac neminî dicito.

CAP. XLVIII. (*Ed. Wolf. C.* 71. 72.)

Plebeii ſtatus & nota eſt: Nunquam a ſeipſo utilitatem vel damnum expectat, ſed a rebus externis. philoſophi

ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν
1 ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ. Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ, οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινὸς, ἢ εἰδότος τι· ὅταν ἐμποδισθῇ τι, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ· κἂν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸς παρ' ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται· περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν·
3 ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ· τὴν δ' ἔκκλισιν εἰς μόνα τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν μετατέθεικεν· ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται· ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν· ἑνί τε λόγῳ,

Meib. 2. ὅταν ἐμποδισθῇ. ὅταν οὖν ἐμποδ. ed. Vill. κἂν ψέγῃ. κἂν τις ψέγῃ ed. Vill. 3. ἦρκεν. Mendose ἦρχεν erat in contextu Vptoni. ἤρηκεν ed. Vill. Forsan verum fuerit ἀνήρηκεν. ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐξ ἑαυτοῦ scribo cum Heyn. ἀμαθὴς, μάσθλης legerat Simplicius. ἑνί τε λόγῳ. ἑνὶ δέ τε λόγῳ ed. Meib.

losophi status & nota est: Omnem utilitatem & damnum a seipso expectat. Signa proficientis sunt: Neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem incusat; nihil de seipso dicit, ut qui aliquis sit, & aliquid sciat: cum in re quapiam impeditur, aut prohibetur, seipsum incusat: & si quis ipsum laudet, ridet laudantem ipse secum; & si vituperet, non se purgat: circumit autem infirmorum instar, metuens ne quid eorum, quæ consistunt, moveat, priusquam solidetur: appetitionem omnem a seipso sustulit; aversationem autem ad ea sola transtulit, quæ, contra naturam existentia, in nostrâ sunt potestate: impetu ad omnia remisso utitur: num fatuus, aut indoctus videatur, non curat:

λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει, καὶ ἐπὶ βουλον.

ΚΕΦ. μθ'.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι τὰ Χρυσίππου σεμνύνηται, λέγε αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν, Ὅτι εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει, οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐγὼ δὲ τί βούλομαι; καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι. ζητῶ οὖν, τίς ἐστιν ὁ ἐξηγούμενος; καὶ ἀκούσας ὅτι Χρύσιππος, ἔρχομαι πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὐ νοεῖ τὰ γεγραμμένα. ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγούμενον, καὶ μέχρι τούτων οὔπω σεμνὸν οὐδέν. ὅταν δὲ εὕρω τὸν ἐξηγούμενον, ἀπολείπεται χρῆσθαι τοῖς παρηγγελμένοις· τοῦτο αὐτὸ μόνον

D 5 μενόν

CAP. XLIX. 1. τὰ Χρυσίππου. Adde βιβλία cum Vill. sic jubensibus libris. πρὸς ταυτόν. πρὸς ἑαυτὸν scribo cum Vill. Alii πρὸς σεαυτόν. ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο scribo. Nonnulli σεμνύοιτο. 2. ἀπολείπεται. λείπεται ed.

nat: & ut uno dicam verbo, tanquam hostem, speculum observat, & tanquam insidiatorem.

CAP. XLIX. (*Ed Wolf. C. 73.*)

Si quis ea quod intelligat, & explicare possit Chrysippi libros glorietur, ipse tibi dic, Nisi obscure scripsisset Chrysippus, nihil haberet ille quo gloriaretur. ego vero quid volo? Naturam cognoscere, & hanc sequi. quæro itaque, quis sit ejus interpres. & cum audiero Chrysippum esse, eum convenio. at scripta non intelligo. quæro igitur enarratorem. atque hactenus quidem præclari nihil. cum autem enarratorem invenero, reliquum est, uti præceptis: id quod solum præclarum est. sin ipsam enarrationem

μόνον ἐστιν. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω, τί ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου; πλὴν γε ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου Χρύσιππον ἐξηγούμενος. μᾶλλον οὖν, ὅταν τις εἴπῃ μοι, ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν μὴ δύνωμαι ὅμοια τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

ΚΕΦ. ν'.

Ὅσα προτίθεται, τούτοις, ὡς νόμοις, ὡς εὐσεβήσων ἂν παραβῇς τι τούτων, ἔμμενε. ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστι σόν. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀνα-

Vill. τοῦτο ἐξηγεῖσθαι. τοῦτο τὸ ἐξηγ. ſcribe cum Heyn. & Vill. 3. ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον. Omittunt alii μοι. Vnus probatus codex ſic habet, ἐπανόγνωθι τὸ Χρυσίππειον. CAP. L. ὡς εὐσεβήσων. καὶ ὡς εὐσεβ. ed. Heyn. & Vill. ἂν παραβῇς τι τούτων. ἄν τε τούτων παραβῇς ed. Vill. Equidem cum Meib. deleo duas voces τι τούτων. CAP. L. 1. Hinc incipio CAPVT LI. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι. Delea ſoli. Contra

nem admiratus fuero, quid aliud niſi grammaticus philoſophi loco evaſi? eo duntaxat exceptо, quod pro Homero Chryſippum enarro: potius igitur, cum quis mihi dixerit, Praelege mihi Chryſippum; erubeſco; cum facta nequeo ſimilia verbis & conſona oſtendere.

CAP. L. (*Ed. Wolf. C.* 74 & 75. *Nobis* CAP. L. & LI.)

Quæcunque proponuntur, in his, velut legibus obſervandis, perſevera; tanquam impius futurus, ſi quid horum transgrediaris. quodcunque autem de te quis dixerit, id ne cures: hoc enim non amplius tuum eſt. Quousque igitur differes, optimis te ipſum diguari,

ἀναβάλῃ, τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν; καὶ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν· καὶ συμβέβληκας; ποῖον οὖν ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἂν τοίνυν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς, προθέσεις ἐκ προθέσεων, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβα-

ἔτι deest in ed. Meib. ἀναβάλῃ. ἀναβάλλῃ scribo cum Vill. ἀναβαλῇ ed. Meib. τὸν διαιροῦντα λόγον. τὸν αἱροῦντα λογ. ed. Vill. Post συμβέβληκας deleo interrogationem cum Heyn. ὑπερθῇς. ὑπερθῇ scribo. ἂν τοίνυν. ἂν νῦν scribo. Forſ. ἂν τονῦν scriptum oportebat. καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις - - - προθέσεων. Sic scribo: καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ, nihil amplius.

gnari, & nullatenus rationem distinguentem violare? accepisti theoremata, ad quæ te applicare debebas: iisne te applicuisti? qualem igitur adhuc doctorem expectas; ut in ejus adventum tui correctionem instituere differas? non amplius es adolescens, sed vir jam perfectus. si itaque neglexeris & cessaris, ac subinde moræ moram, proposito propositum adjunxeris, & dies alios post alios constitueris, post quos tibi ipse attenderis; non animadvertes nihil te profecisse, sed hominem plebeium fore tam viventem quam morientem. jam igitur hoc te dignare, ut vivas tanquam perfectus, & proficiens: & quodcunque tibi optimum videtur, pro lege tibi sit, quam transgredi

φαίβαιος. καὶν ἐπίπονόν τι ἢ ἡδύ, ἢ ἔνδοξον ἢ ἄδοξον προσάγηταί, μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδο-
3 σιν ἢ ἀπόλλυται προοπὴ, ἢ σώζεται. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ εἰ καὶ μήπω εἶ Σωκράτης, ὡς Σωκράτης γε εἶναι βουλόμενος, ὀφείλεις βιοῦν.

ΚΕΦ. να'.

1 Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐστὶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων· οἷον, ὁ τοῦ

2. ἀναβάλλεσθαι. ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι Scr. cum Vill. παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν. παρὰ μίαν ἐπίτασιν ἢ ἔνδοσιν ed. Vill. Equidem cum Simplicio ſcribo, παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα. ἢ ἀπόλλυται προοπὴ, ἢ σώζεται. καὶ ἀπόλλυται προοπὴ καὶ σώζεται ſcribo. 3. ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ &c. προσάγων ed. Meib. & Vill. Equidem ex conjectura ſcribo, ἐπὶ πάντων τῶν προσαγομένων (vel προσαγόντων) αὐτῷ μηδενὶ &c.

CAP. LI. (Nobis CAP. LII.) 1. θεωρημάτων. Alii δογμάτων.

gredi non liceat. ac ſi laborioſum quid aut jucundum, glorioſum aut inglorium offeratur, memento, nunc certamen obveniſſe, & jam adeſſe Olympia, nec differre licere: ac profectum unâ clade ac remiſſione vel perire vel ſervari. ita Socrates perfectus evaſit, cum in omnibus ſe promoveret, cum nulli alii rei niſi rationi auſcultaret, tu vero etſi nondum es Socrates, ſic tamen ut qui Socrates eſſe velis debes vivere.

CAP. LI. (*Ed. Wolf.* C. 76. *Nobis* CAP. LII.)

Primus & maxime neceſ- eſt, de uſu theorematum: rius in philoſophiâ locus ut, Non eſſe mentiendum.

alter,

ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. ὁ δεύτερος, ὁ τῶν ἀποδείξεων· οἷον, πόθεν ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι. τρίτος, ὁ αὐτὰς τούτων βεβαιωτικὸς, καὶ διαιρθρωτικός· οἷον, πόθεν ἔστι τοῦτο ἀπόδειξις. τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τί ἀληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον· ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, καὶ περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή· τοῦ δὲ πρώτου παντελῶς ἀμελοῦμεν. τοιγαροῦν ψευδόμεθα μέν· πῶς δὲ ἀποδείκνυται, ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι, πρόχειρον ἔχομεν.

ΚΕΦ.

ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. τὸ μὴ ψεύδεσθαι scribo cum Vill. ὁ ψεύτερος. Abest uttic. in ed. Heyn. τί γάρ ἐστιν ἀποδ. τί γε ἐστιν ἀποδ. ed. Vill. invitis libris.

alter, demonſtrationum: ut, Unde hoc, quod non ſit mentiendum. tertius locus, qui hos ipſos confirmat, & diſtinguit: Unde fiat, ut hoc ſit demonſtratio. quidnam ſit demonſtratio? quid conſequentia? quid pugna? quid verum? quid falſum? quare tertius quidem locus neceſſarius eſt ob ſecundum; ſecundus autem ob primum, maxime vero neceſſarius, et in quo adquieſcere oportet, eſt primus. at nos contra facimus. in tertio enim loco immoramur, et circa illum omne ſtudium noſtrum occupatur: primum autem prorſus negligimus. idcirco nos quidem mentimur: at quomodo demonſtretur, non eſſe mentiendum, in promptu habemus.

CAP.

EPICTETI FRAGMENTA

MAXIME EX

JOANNE STOBÆO, ANTONIO, ET MAXIMO COLLECTA.

I.

Ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος, ἔοικε χειμάῤῥῳ ποταμῷ. καὶ γὰρ ταραχώδης, καὶ ἰλύος ἀνάμεστος, καὶ δυσέμβατος, καὶ τυραννικὸς, καὶ πολύηχος, καὶ ὀλιγοχρόνιος.

II.

Ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ· καὶ γὰρ καθαρὸν, καὶ ἀταράχον, καὶ πότιμον, καὶ νόστιμον, καὶ κοινωνικὸν, καὶ πλούσιον, καὶ ἀβλαβὲς, καὶ ἀνώλεθρον.

III.

Εἰ βούλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίστευσον ὅτι κακὸς εἶ.

IV. Βέλ-

I.

Vita fortunæ implicata, similis est torrenti flumini: quippe quæ turbulenta est, & limo repleta, & ægre pervia, et tyrannica, & tumultuosa, & brevi transiens.

2.

Anima quæ cum virtute versatur, similis est perenni fonti: nam & purum quid est, & imperturbatum, & potabile, & dulce, & sociabile, & dives, & innoxium, & minime perniciosum.

3.

Si vis bonus esse, primum crede te esse malum.

IV.

Βέλτιον, ὀλιγάκις πλημμελεῖν ὁμολογοῦντα, σωφρονεῖν πλεονάκις· ἢ ὀλιγάκις ἁμαρτεῖν λέγοντα, πλημμελεῖν πολλάκις.

V.

Κόλαζε τὰ πάθη, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρῇ.

VI.

Μὴ οὕτω τὸ ἐκ τῆς δόξης αἰσχύνου, ὡς τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας ἀπόφευγε.

VII.

Εἰ βούλει καλῶς ἀκούειν, μάθε καλῶς λέγειν· μαθὼν δὲ καλῶς λέγειν, πείρῳ καλῶς πράττειν, καὶ οὕτω καρπώσῃ τὸ καλῶς ἀκούειν.

VIII.

Ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας· ἄμφω δὲ προαιρέσεως ἔργα. οἷς δὲ προαί-

4.

Satius est, peccare quandoque fassum, recte plerumque te gerere; quam raro peccare te agnoscentem, sæpius delinquere.

5.

Coërce animi perturbationes, ne ab ipsis puniaris.

6.

Non tam illud dedecus, quod ex rei veritate existit, quod ab opinione hominum pendet, verere; quam id, fuge.

7.

Si vis bene audire, disce nare recte agere; atque bene dicere: vbi autem sic hunc fructum capies, didiceris bene dicere, cout bene audias.

8.

Libertas & servitus nomina sunt, illud virtutis, hoc pravitatis: utraque autem, voluntatis opera. In quibus

προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ, τούτων ψαύει μὲν οὐδέτερον. ψυχὴ δὲ δεσπόζειν εἴωθε σώματος, καὶ ὅσα τῶν ἀμφὶ σῶμα προαιρέσεως ἀκοινώτητα. οὐδεὶς γὰρ δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος.

IX.

Κακὸς δεσμὸς, σώματος μὲν τύχη, ψυχῆς δὲ κακία. ὁ μὲν γὰρ τὸ σῶμα λελυμένος, τὴν δὲ ψυχὴν δεδεμένος, δοῦλος· ὁ δ' αὖ τὸ σῶμα δεδεμένος, τὴν δὲ ψυχὴν λελυμένος, ἐλεύθερος.

X.

Τὸν μὲν τοῦ σώματος δεσμὸν λύει καὶ φύσις διὰ θανάτου, καὶ ἡ κακία διὰ χρημάτων· τὸν δὲ τῆς ψυχῆς, ἀρετὴ διὰ μαθήσεως καὶ ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως.

quibus vero voluntati non eſt locus, ad ea neutrum horum pertinet. Anima autem dominari ſolet corpori, & iis quæ circa corpus ſunt, voluntatis expertia. Nemo enim ſervus, qui voluntate eſt liber.

9.

Malum vinculum eſt, corporis quidem, fortuna; animi autem, pravitas. Qui enim corpore ſolutus, animâ autem vinctus, ſervus eſt: at rurſus, qui corpore vinctus, animo autem ſolutus, liber.

10.

Corporis quidem vinculum, ſolvit & natura, per mortem; & pravitas, per pecuniam: animi autem, virtus, per doctrinam, & experientiam, & exercitationem.

XI.

Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, πειρῶ τοὺς συνοικοῦντάς σοι σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν. ἔξεις δὲ ἀγαθοὺς, εἰ τοὺς μὲν ἑκόντας παιδεύοις, τοὺς δὲ ἄκοντας ἀπολύοις. συμφεύξεται γὰρ τοῖς φυγοῦσιν ἡ μοχθηρία ἅμα καὶ ἡ δούλεια· συνυπολειφθήσεται δὲ τοῖς συμμένουσί σοι ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἐλευθερία.

XII.

Αἰσχρὸν, τοῖς τῶν μελιττῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν, τὸ τῶν Θεῶν δῶρον, τὸν λόγον, πικράζειν τῇ κακίᾳ.

XIII.

Οὐδεὶς φιλοχρήματος, καὶ φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος, καὶ φιλάνθρωπος· ἀλλὰ μόνος ὁ φιλόκαλος.

XIV. Ὥσπερ

II.

Si vis imperturbate & jucunde vivere, da operam, ut omnes, qui tecum habitant, bonos habeas: habebis autem bonos, si eos, qui lubenter tibi adsunt, erudias; qui vero inviti, dimittas. Nam cum fugientibus malitia simul & servitus aufugient; cum iis autem, qui tecum manent, probitas simul & libertas relinquentur.

12.

Turpe est, eum, qui apum muneribus dulcem facit potionem, Deorum munus, rationem, amaram reddere pravitate.

13.

Nemo pecuniæ amans & voluptatis & gloriæ, simul homines amat: sed solus honesti amans.

14. Quem-

XIV.

Ὥσπερ οὐκ ἂν ἐβούλου ἐν νηῒ μεγάλῃ καὶ γλαφυρᾷ καὶ πολυχρύσῳ πλέων βαπτίζεσθαι· οὕτω μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἴρου ὑπερμεγέθει καὶ πολυτελεῖ καθήμενος χειμάζεσθαι.

XV.

Εἰς συμπόσιον μὲν οὖν παρακληθέντες, τῷ παρόντι χρώμεθα· εἰ δέ τις κελεύοι τὸν ὑποδεχόμενον ἰχθῦς αὐτῷ παρατιθέναι, ἢ πλακοῦντας, ἄτοπος ἂν δόξειεν. ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἰτοῦμεν τοὺς Θεοὺς ἃ μὴ διδόασι, καὶ ταῦτα πολλῶν ὄντων, ἃ γε ἡμῖν δεδώκασι.

XVI.

Χαρίεντες, ἔφη, εἰσὶν οἱ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐγώ σου, φησὶ, κρείττων εἰμί· ἀγρούς γὰρ ἔχω πολλούς, σὺ δὲ λίμῳ παρατείνῃ. ἄλλος λέγει, Ἐγὼ ὑπατικός εἰμι. ἄλ-

14.

Quemadmodum nolles ſubmergi; ſic neque cupias in magnâ navi, & ornatâ, in domo nimis magnâ & & auro onuſtâ navigans ſumtuoſâ ſedens curis obrui.

15.

Ad convivium quidem invitati, præſenti utimur: quod ſi quis vero juberet hoſpitem adponere ſibi piſces aut placentas, abſurdus videretur. At in mundo a Diis ea petimus, quæ non dant; cum multa interim ſint, quæ ſane nobis dederunt.

16.

Lepidi, inquiebat, ſunt, qui magnifice ſe efferunt ob ea quæ in noſtrâ poteſtate non ſunt. Ego te, inquit, melior ſum: agros enim multos habeo, tu autem fame cruciaris. Alius ait, Ego conſularis ſum: alius,

λος, Ἐπίτροπος ἐγώ. ἄλλος, Ἐγὼ οὖλας τρίχας ἔχω. ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι, Κρείττων εἰμί σου· πολὺν γὰρ κέκτημαι χιλὸν, καὶ κριθὰς πολλάς· καὶ χαλινοί μοι εἰσὶ χρυσοῖ, καὶ ἐφίππια ποικίλα· ἀλλ', ὅτι ὠκύτερός σου εἰμί. Καὶ πᾶν ζῶον κρεῖττον, καὶ χεῖρόν ἐστιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἆρ' οὖν ἀνθρώπου μόνου ἀρετὴ οὐκ ἔστιν; ἀλλὰ δεῖ ἡμᾶς εἰς τρίχας βλέφαρων, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τοὺς πώλους;

XVII.

Τῷ μὲν ἰατρῷ μηδὲν συμβουλεύοντι ἄχθονται οἱ κάμνοντες, καὶ ἡγοῦνται ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον διατί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, εἰ μηδὲν λέγοι τι πρὸς αὐτὸν τῶν χρησίμων;

XVIII. Οἱ

alius, Ego procurator: alius, Criſpos ego crines habeo. At equus non dicit equo: Ego te ſum melior, quia multum pabuli habeo, & hordei abunde; inſuper frena mihi ſunt aurea, & ephippia variegata: ſed inde, quod te ſum velocior. Adeoque omne animal vel melius eſt, vel deterius, pro ſua virtute vel vitio. Soliusne igitur hominis virtus nulla eſt? ſed oportet nos ad crines reſpicere & veſtes, & avos?

17.

Medico nihil conſilii danti ſuccenſent ægri, eumque jam de ſe deſperaſſe cenſent: erga philoſophum vero cur non ita aliquis adfectus fuerit, ut exiſtimet, de ſuo ad ſanam mentem reditu deſperaſſe illum, ſi nihil quidquam utilium admonitionum ad ipſum direxerit?

18. Qui

XVIII.

Οἱ τὸ σῶμα εὖ διακείμενοι, καὶ καύματα καὶ ψύχη ὑπομένουσιν· οὕτω δὲ καὶ οἱ τὴν ψυχὴν καλῶς διακείμενοι, καὶ ὀργὴν, καὶ λύπην, καὶ περιχάρειαν, καὶ τ' ἄλλα πάθη φέρουσιν.

XIX.

Ἐξέταζε σαυτὸν, πότερον πλουτεῖν θέλεις, ἢ εὐδαιμονεῖν· καὶ εἰ μὲν πλουτεῖν, ἴσθι ὅτι οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε ἐπὶ σοὶ πάντη· εἰ δὲ εὐδαιμονεῖν, ὅτι καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἐπὶ σοί· ἐπεὶ τὸ μὲν, τύχης ἐπίκαιρον δάνειον· τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως.

XX.

Καθάπερ ἔχιν, ἢ ἀσπίδα, ἢ σκορπίον, ἐν ἐλεφαντίνῃ ἢ χρυσῇ θεώμενος κίστῃ, οὐ διὰ τὸ πολυτελὲς τῆς ὕλης ἀγαπᾷς καὶ εὐδαιμονίζεις, ἀλλ',

18.

Qui corpore ſunt bene conſtituti, & æſtus & frigora tolerant: ſic quoque qui animo bene compoſiti ſunt, & iram, & triſtitiam, & lætitiam, aliasque animi affectiones ferunt.

19.

Examina teipſum, utrum velis, diteſcere, an beate vivere. Quodſi diteſcere, ſcito, nec bonum id eſſe, nec omnino in tuâ poteſtate; at, ſi beate vivere, & bonum hoc eſſe & in tuâ poteſtate: quoniam divitiæ ſunt ad tempus a fortunâ datum mutuum; beata autem vita eſt a voluntate.

20.

Quemadmodum viperam, aut aſpidem, aut ſcorpium in eburneâ aureâve ciſtulâ videns, non propter materiæ pretium diligis, & beata prædicas animalia; ſed, quia

ὅτι λυμαντικὴ ἡ φύσις, ἐκτρέπῃ καὶ μυσάττῃ· οὕτω καὶ ἐπειδὰν ἐν πλούτῳ καὶ ὄγκῳ τύχης θεάσῃ κακίαν ἐναῦσαν, μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς τῆς ὕλης, ἀλλὰ καταφρόνει τῆς ἐν τῷ τρόπῳ κιβδηλίας.

XXI.

Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν· ἡ πολυτέλεια, τῶν κακῶν· ἡ σωφροσύνη, τῶν ἀγαθῶν. καλεῖ δὲ ἡ μὲν σωφροσύνη ἐπὶ τὴν εὐτέλειαν, καὶ τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ πλοῦτος, ἐπὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ἀφέλκει τῆς σωφροσύνης. δυσχερὲς ἄρα πλουτοῦντα σωφρονεῖν, ἢ σωφρονοῦντα πλουτεῖν.

XXII.

Ὥσπερ, εἰ ἐν νηὶ ἐσπάρης ἢ ἐτέχθης, οὐκ ἂν ἔσπευδες αὐτῆς κυβερνήτης ὑπάρχειν * *. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι φύσει ἡ ναῦς συνέσται, οὔτε ἐνταῦθα ὁ πλοῦ-

quia nocens illorum natura, averſaris atque exhorreſcis: ſic quoque, vbi in divitiis & fortunæ amplitudine malitiam ineſſe videris, ſplendorem materiæ ne ſtupeas, ſed illam in moribus pravitatem ſperne.

2 k.

Divitiæ non ſunt de numero bonorum: luxus eſt de numero malorum: temperantia, de numero bonorum. Vocat autem temperantia ad frugalitatem, & ad paranda Bona; divitiæ vero ad luxum, & abstrahunt a temperantiâ. Difficile eſt igitur, ut dives idem ſit temperans; aut ut temperans adfluat divitiis.

22.

Quemadmodum, ſi in navi genitus aut natus eſſes, non propterea ejus gubernator eſſe cuperes: ſic * *. Neque enim iſthîc naturâ tibi navis aderit; neque hîc

πλοῦτος· ἀλλὰ πάντη ὁ λόγος. ὅπερ οὖν σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, τοῦτο καὶ οἰκεῖον ἡγησάμενος, τούτου ἐπιμελοῦ.

XXIII.

Ἐν Πέρσαις μὲν γεννηθεὶς, οὐκ ἔσπευδες οἰκεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' αὐτόθι διάγων εὐτυχεῖν· ἐν πενίᾳ δὲ γεννηθεὶς, τί σπεύδεις πλουτεῖν, ἀλλ' οὐκ αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν;

XXIV.

Ὥσπερ ἐπὶ σμικροῦ σκίμποδος θλιβόμενον ὑγιαίνειν ἄμεινον, ἢ ἐπὶ πλατείας κλίνης κυλινδούμενον νοσεῖν· οὕτω καὶ ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ βέλτιον συστελλόμενον εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα δυσθυμεῖν.

XXV.

Οὐ πενίαι λύπην ἐργάζεται, ἀλλὰ ἐπιθυμίαι· οὐδὲ πλοῦτος φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισ-

hîc divitiæ: ſed ubique Ratio. Id igitur quod tibi naturale & cognatum eſt,

23.

Si in Perſide natus eſſes, non cuperes in Græciâ habitare, ſed illic vitam feliciter transigere. Quid

nempe Rationem, tibi proprium cenſens, ejus curam ſuſcipe.

igitur, in paupertate natus, diteſcere ſtudes, non autem inibi manens vitam feliciter transigere?

24.

Quemadmodum in parvo humilique grabato anguſte cubantem, ſanum eſſe ſatius eſt, quam in amplo lecto ſe volutantem, ægrotare: ſic & in exiguâ for-

tunâ melius eſt ſeſe contrahentem, animi tranquillitate frui; quam omnium rerum copia abundantem, mœrore confici.

25.

Non paupertas moleſtiam facit, ſed cupiditas.

Neque divitiæ a metu liberant, ſed ratio. Si igitur

ratio-

μός. κτησάμενος τοιγαροῦν τὸν λογισμὸν, οὔτε πλούτου ἐπιθυμήσεις, οὔτε πενίαν μέμψῃ.

XXVI.

Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις καὶ τάπησιν, οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ καὶ καλιᾷ ὑψοῦται καὶ γαυριᾷ· ἀλλ' ἑκάτερον ἐπὶ ὠκύτητι· ὁ μὲν ποδῶν, ὁ δὲ πτερῶν. καὶ σὺ τοιγαροῦν μὴ ἐπὶ τροφῇ, καὶ σκέπῃ, καὶ ἁπλῶς τῇ ἔξωθεν περιουσίᾳ μέγ' ὀγκύλλου, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐᾳ.

XXVII.

Τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ, ἐκ σωφροσύνης καὶ αὐταρκείας καὶ εὐταξίας καὶ κοσμιότητος καὶ εὐτελείας παραγίνεται· τὸ δὲ, ἐξ ἀκολασίας καὶ τρυφῆς καὶ ἀταξίας καὶ ἀκοσμίας. τέλος δὲ, τοῦ μὲν, ἔπαινος ἀληθής· τοῦ δὲ, ψόγος. εἰ τοίνυν βούλει καλῶς ζῆν, μὴ ζήτει μετὰ πολυτελείας ἐπαινεῖσθαι.

XXVIII.

rationem tibi comparaveris, neque divitias concupiſces, neque paupertatem incuſabis.

26.

Nec equus ob præſepe & phaleras & tapetes, nec avis ob floccos ac nidum effertur, iisque gloriatur: ſed utraque animalia ob celeritatem; illud quidem, pedum; hoc vero, alarum.

Quare tu quoque non ob alimenta, & veſtes, & omnino ob externas res magnifice te efferas; ſed ob probitatem, & beneficentiam.

27.

Bene vivere & ſumtuoſe differunt: illud enim ex temperantiâ & ſufficientiâ, & bono ordine, & decore, & frugalitate provenit; hoc vero, ex intemperantiâ & luxu, ac ordinis omnis & decori neglectu. Denique illud vera laus conſequitur; hoc vero, vituperium. Quodſi igitur velis bene vivere, ne quæras ob nimios ſumtus laudari.

28. Mo-

XXVIII.

Μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ ποτοῦ, ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις· ὄψον δὲ καὶ ἡδονή, αὐτὴ ἡ ὄρεξις· καὶ οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσῃ, ποτῷ τε τῷ παραπεσόντι ἀρκεσθήσῃ.

XXIX.

Τὰς σιτήσεις ποιοῦ, μὴ ἀνειμένας, καὶ σκυθρωπάς· ἀλλὰ λαμπρὰς, καὶ εὐτελεῖς· ἵνα μήτε διὰ τὰ σωματικὰ αἱ ψυχαὶ ταράττωνται φενακιζόμεναι, καὶ τῶν ἡδονῶν σωματικῶν ὀλιγωρῶσιν, ἔπειτα βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν παραυτίκα πλοῦτον, νοσοῦντα δὲ εἰσαῦθις τὰ σώματα.

XXX.

Φρόντιζε, ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνῃ, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία. ἐπεὶ τὰ μὲν

28.

Modus tibi sit omnis cibi ac potionis, prima adpetitionis repletio; obsonium autem, & voluptas, ipsa sit adpetitio: atque ita nec plura quam opus est ingeres, nec obsoniorum instructoribus egebis, & potu quovis contentus eris.

29.

(Corruptum Fragmentum sic vertit Vptonus cum Meibomio:) Cibi adsumendi rationes instituito, non remissas & tristes; sed splendidas, & frugales. ut nec ob corporis necessitates animæ deceptæ perturbentur, & corporis voluptates contemnant: deinde etiam, ut ne corpora lædantur, si divitiis ad præsens luxurientur; in posterum vero morbis adfligantur.

30.

Cura, ut te non quos ventri ingeris, cibi efferant; sed, quam in animo habes, lætitia. Nam illi in

μὲν ἀποσκυβαλίζεται, καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος· ἡ δὲ, κἂν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ, διαπαντὸς ἀκήρατος μένει.

XXXI.

Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μέμνησο, ὅτι δύο ὑποδέχῃ, σῶμα, καὶ ψυχήν· καὶ ὅ τι ἂν τῷ σώματι δῷς, τοῦτο εὐθὺς ἐξέχεας· ὅ τι δ' ἂν τῇ ψυχῇ, διαπαντὸς τηρεῖς.

XXXII.

Μὴ συγκεράσας ἅμα ὀργὴν πολυτελείᾳ προσένεγκαι. πολυτέλεια μὲν πηδήσασα τῷ σώματι μετ' οὐ πολὺ οἴχεται· ἡ δὲ ὀργὴ ἐνδῦσα τῇ ψυχῇ ἐπὶ τὸ μήκιστον μένει. σκόπει τοιγαροῦν, ὅπως μὴ ὑπ' ὀργῆς ἐξαχθεὶς τοὺς δαιτυμόνας πολυτελῶς ὑβρίσῃς· ἀλλὰ μᾶλλον μεθ' ἡμερότητος εὐτελῶς εὐφρανῇς.

XXXIII.

in ſtercus redacti ejiciuntur, & ſimul cum corpore perit laus ejus: hæc vero etiam tum, cum animus e corpore diſceſſerit, perpetuo incorrupta manet.

31.

Inter epulandum memento, duos a te excipi convivas, corpus, & animam: tum, quidquid corpori dederis, illud ſtatim te effundere; at, quidquid animæ, ſemper illud te ſervare.

32.

Noli iram cum luxu miſcens (convivis) adponere. Luxus enim, ubi in corpus transierit, paulo poſt abit: at ira, cum animum ſublerit, diutiſſime immoratur. Vide igitur, ne irâ concitatus convivas luxurioſe injuriâ adficias; ſed potius cum manſuetudine frugaliter exhilares.

33. Curæ

XXXIII.

Μελέτω σοι ἐν τοῖς σιτίοις, ὅπως σοι οἱ ὑπουργοῦντες μὴ πλείους τῶν ὑπουργουμένων ὑπάρχωσιν. ἄτοπον γὰρ, ὀλίγαις στιβάσι πολλὰς δουλεύειν ψυχάς.

XXXIV.

Ἄριστον μὲν, εἰ καὶν ταῖς παρασκευαῖς, χειρουργῶν, καὶν ταῖς τροφαῖς, ἑστιώμενος, κοινωνεῖς τοῖς θεραπεύουσι τῶν παρόντων. εἰ δὲ τὸ τοιόνδε δυσχερὲς τῷ καιρῷ ὑπάρχοι, μέμνησο ὅτι μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων, ὑπουργῇ, ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθιόντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων, λαλῶν ὑπὸ σιωπώντων, ἀνειμένος ὑπὸ συνεσταλμένων· καὶ οὔτε αὐτὸς φλεγμήνας ἄτοπον πέσῃ, οὐδ' ἕτερον ἀγριάνας χαλεπὸν ἐργάσῃ.

XXXV.

33.

Curæ tibi ſit, ne in cibo capiendo plures tibi miniſtri adſint, quam quibus miniſtratur. Abſurdum enim, paucis toris multas inſervire animas.

34.

Optimum quidem fuerit, ſi & in adparandis rebus, manum operi admovens, &, quod ad victum ſpectat, epulis adcumbens, cum famulis participes quæ in præſens adſunt. Id ſi pro tempore, fieri haud facile poteſt; memento ſaltem, otioſo tibi miniſtrari a laborantibus, edenti a non edentibus, bibenti a non bibentibus, loquenti a tacentibus, remiſſo & curis ſoluto ab adſtrictis & ſolicitis. Sic nec ipſe irâ intus accenſus abſurdi aliquid patieris; nec in alium, furioſe ſæviens, durius aliquid committes.

XXXV.

Ἐρίζειν καὶ φιλονεικεῖν, πάντη μὲν ἄτοπον, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς παρὰ πότον ὁμιλίαις ἀπρεπές. οὔτε γὰρ ἂν μεθύων νήφοντα διδάξειέ τις, οὐτ' αὖ μεθύων πρὸς νήφοντος πεισθείη. ἔνθα δὲ ἂν μὴ παρῇ νῆψις, πεῖθοῦς τέλος εἰκῇ σε παρέχει διατείνεσθαι.

XXXVI.

Οἱ τέττιγες μουσικοί· οἱ δὲ κοχλίαι, ἄφωνοι· χαίρουσι δὲ οἱ μὲν ὑγραινόμενοι, οἱ δὲ ἀλεαινόμενοι· ἔπειτα προκαλεῖται τοὺς μὲν ἡ δρόσος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι· τοὺς δ' αὖ διεγείρει ἀκμάζων ὁ ἥλιος, καὶ ἐν αὐτῷ ᾄδουσι. τοιγαροῦν εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνήρ, ἡνίκα μὲν ἐν τοῖς πότοις ὑπὸ τοῦ οἴνου δροσισθῇ ἡ ψυχὴ, τότε αὐτὴν μὴ ἔα προϊοῦσαν μολύνεσθαι· ἀλλ' ἡνίκα ἂν ἐν τοῖς συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου

35.

Rixari et invidioſe contendere, cum ubique abſurdum eſt, tum in ſermonibus, qui inter pocula ſeruntur, vel maxime indecorum. Neque enim ebrius quis ſobrium docuerit; nec rurſus ebrium ſobrius perſuaſerit. quare ſi ſobrietas non adfuerit, tandem nequicquam te contendiſſe adparebit.

36.

Cicadæ animal ſunt muſicum; cochleæ vero mutæ: atque hæ quidem, humectari gaudent, illæ vero, caleſcere: deinde has provocat ros, & ejus cauſſâ prorepunt: illas autem fervens ſol excitat, & in ipſo cantillant. Quare, ſi vis muſicus eſſe vir & bene conſonans, quando inter pocula a vino anima irrorata fuerit, tunc ipſam ne finas egreſſam inquinari; ſed

γου διαπυρωθῇ, τότε θεσπίζειν, καὶ ἄδειν τὰ τῆς δικαιοσύνης κέλευε λόγια.

XXXVII.

Τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοπεῖ, ὡς ἀμείνονα, ἢ ὡς ἥττονα, ἢ ὡς ἴσον· καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα, ἀκούειν χρὴ, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ· εἰ δὲ ἥττονα, πείθειν· εἰ δὲ ἴσον, συμφωνεῖν· καὶ οὔποτε ἀλώσῃ φιλονεικείας.

XXXVIII.

Ἄμεινον, τῇ ἀληθείᾳ συγχωρήσαντα, τὴν δόξαν νικᾶν· ἢ τῇ δόξῃ συγχωρήσαντα, πρὸς τῆς ἀληθείας ἡττᾶσθαι.

XXXIX.

Ζητῶν τὴν ἀλήθειαν, οὐ ζητήσεις τὸ ἐκ παντὸς τρόπου νικᾶν· καὶ εὑρὼν τὴν ἀλήθειαν, ἕξεις τὸ μὴ νικᾶσθαι.

sed cum in confessibus a ratione anima accensa fuerit, tunc vaticinari eam jube, & canere justitiæ oracula.

37.

Eum, cum quo disseris, trifariam considera; aut ut superiorem, aut ut deteriorem, aut ut æqualem: quod si superiorem deprehenderis, audire convenit, eique obtemperare; quod si deteriorem, meliora ei persuadere; si æqualem, ei adsentiri: sic nunquam contentionis studio abripieris.

38.

Satius est, veritati concedentem, opinionem vincere; quam opinioni concedentem, a veritate superari.

39.

Si veritatem quæris, non quovis modo vincere voles; & inventa veritate, habebis hoc, ut non vincaris.

XL.

Ἡ ἀλήθεια παρ' αὐτῇ νικᾷ, ἡ δὲ δόξα παρὰ τοῖς ἔξω.

XLI.

Βέλτιον, μετὰ ἐνὸς ἐλευθέρου ζῶντα, ἄφοβον καὶ ἐλεύθερον ὑπάρχειν· ἢ μετὰ πολλῶν δουλεύειν.

XLII.

Ὃ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ἐπιχείρει διατιθέναι. φεύγεις δὲ δουλείαν, φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι. ὑπομένων γὰρ δουλεύεσθαι, αὐτὸς ὑπάρχειν πρότερον ἔοικας δοῦλος. οὔτε γὰρ κακίᾳ ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερία δουλεία.

XLIII.

Ὥσπερ ὁ ὑγιαίνων οὐκ ἂν ὑπὸ νοσούντων βούλοιτο θεραπεύεσθαι, οὔτε τοὺς συνοικοῦντας ἑαυτῷ νοσεῖν· οὕτως οὔτε ἐλεύθερος ἀνάσχοιτ' ἂν ὑπὸ δούλων ὑπηρετεῖσθαι, ἢ τοὺς συμβιοῦντας ἑαυτῷ, δουλεύειν.

XLIV.

40.

Veritas apud ſeſe vincit; opinio autem apud exteros.

41.

Melius eſt, cum uno libero degentem, intrepidum & liberum eſſe; quam cum multis ſervire.

42.

Quod pati fugis, hoc alteri ne facere ſuſcipias. Fugis autem ſervitutem; cave igitur, ne tibi ſerviatur. Si enim tibi ſerviri ſuſtines, ipſe primum videris eſſe ſervus. Nec enim cum virtute pravitas communionem habet, neque cum libertate ſervitus.

43.

Quemadmodum ſanus ab ægris ſibi miniſtrari nollet, nec ſecum habitantes, ægrotare: ita neque liber a ſervis ſibi miniſtrari ſuſtinuerit; aut eos, qui ſecum vivunt, ſervire.

44. Quis-

XLIV.

Ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὐτὸς ἀπολύθητι δουλείας. ἔσῃ δ' ἐλεύθερος, ἂν ἀπολυθῇς ἐπιθυμίας. οὔτε γὰρ Ἀριστείδης, οὔτε Ἐπαμινώνδας, οὔτε Λυκοῦργος πλουτοῦντες καὶ δουλευόμενοι, ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ θεὸς, ὁ δὲ σωτὴρ προσηγορεύθησαν· ἀλλ' ὅτι πενόμενοι τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον.

XLV.

Εἰ θέλεις τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖσθαι, μιμοῦ τὸν Σπαρτιάτην Λυκοῦργον. ὃν γὰρ τρόπον οὗτος, οὐ τείχεσι τὴν πόλιν ἔσφραξεν, ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας ὠχύρωσε, καὶ διαπαντὸς ἐτήρησεν ἐλευθέραν τὴν πόλιν· οὕτω καὶ σὺ μὴ μεγάλην αὐλὴν περίβαλλε, καὶ πύργους ὑψηλοὺς ἀνίστα, ἀλλὰ τοὺς ἐνοικοῦντας εὐνοίᾳ καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στήριζε· καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὴν εἰσελεύσεται βλα-

44.

Quisquis volueris non in ſervorum eſſe numero, ipſe a ſervitute te libera. Eris autem liber, ſi ſolutus fueris a cupiditate. Neque enim Ariſtides, neque Epaminondas, neque Lycurgus, quod divites eſſent, & famulitio inſignes, ille juſtus, hic deus, iſte ſervator, adpellati ſunt; ſed quod pauperes Græciam a ſervitute liberaverint.

45.

Si domum bene habitari vis, Spartanum Lycurgum imitare. Quemadmodum enim ille, non muris urbem circumdedit, ſed virtute inhabitantes munivit, & liberam perpetuo urbem conſervavit: ita tu quoque, ne magnam aulam rebus tuis circumda, aut turres altas erige, ſed inhabitantes benevolentiâ & fide & amicitiâ confirma; ſic nihil quod noceat in eam ingredietur,

γνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν, δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἐλευθερίᾳ. τί ποτ' οὖν ἡ ψυχὴ ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ σώματος ἀγαθοῖς μικροτέροις οὖσι χαίρει καὶ γαληνιᾷ, ὡς φησιν Ἐπίκουρος· ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς, μεγίστοις οὖσιν, οὐχ ἥδεται; Καί τοι καὶ δέδωκέ μοι ἡ φύσις αἰδῶ, καὶ πολλὰ ὑπερυθριῶ, ὅταν τι ὑπολάβω αἰσχρὸν λέγειν. τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθὸν καὶ τέλος τοῦ βίου.

LIII.

Ἐν Ῥώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος πολιτείαν, ὅτι κοινὰς ἀξιοῖ εἶναι τὰς γυναῖκας. τοῖς γὰρ ἡμᾶσι προσέχουσι τὸν νοῦν, οὐ τῇ διανοίᾳ τ' ἀνδρός· ὅτι οὐ γαμεῖν κελεύων καὶ συνοικεῖν ἕνα μιᾷ, εἶτα κοινὰς εἶναι βούλεται τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ἐξαιρῶν τὸν τοιοῦτον γάμον, καὶ ἄλλο τι εἶδος γάμου εἰσφέρων. καὶ τὸ ὅλον οἱ ἄνθρωποι

voluptas esse, sed iis quæ secundum naturam sunt; justitiæ, temperantiæ, libertati, succedere. Quid ergo animus corporis quidem bonis quæ minora sunt gaudet, & tranquillatur, ut Epicurus inquit; suis autem bonis, quæ maxima sunt, non delectatur? Atqui etiam Pudorem mihi natura tribuit; & admodum erubesco, cum turpe quid me dicere existimo. Iste me motus non sinit Voluptatem statuere bonum, & finem vitæ.

53.

Romæ mulieres Platonis de Republicâ libros in manibus habent, quod communes velit esse mulieres. Ad verba enim, non ad sententiam viri, animum advertunt: qui nempe non primum uxorem ducere jubet, & unum uni cohabitare, ac deinde communes vult esse mulieres; sed hujusmodi nuptias tollit, aliudque nuptiarum genus introducit. In summa, gaudent

Θρῶποι χαίρουσιν, ἀπολογίας τοῖς ἑαυτῶν ἁμαρτήμασι πορίζοντες. ἐπεὶτοι φιλοσοφίαν φησὶν, ὅτι οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῇ προσήκει.

LIV.

Τῶν ἡδέων τὰ σπανιώτατα γιγνόμενα, μάλιστα τέρπει.

LV.

Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιντο.

LVI.

Διὰ τοῦτο ἐπαινεῖν Ἀγριππῖνον δίκαιον, ὅτι πλείστου ἄξιος ἀνὴρ γενόμενος, οὐδεπώποτε ἐπῄνεσεν ἑαυτόν· ἀλλ' εἰ καὶ ἄλλός τις αὐτὸν ἐπῄνει, ἠυθρία. οὗτος δ', ἔφη, ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμβαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέττοι, πυρετοῦ· εἰ δὲ ἀδοξοῖ,

dent homines, quando peccatis ſuis patrocinia inveniunt. Atqui philoſophia dicit, ne digitum quidem temere eſſe extendendum.

54.

Jucundorum ea quæ rariſſime fiunt maxime oblectant.

55.

Si quis modum excedat, quæ ſuaviſſima ſunt quam maxime inſuavia fieri poſſunt.

56.

Propterea merito laudandus Agrippinus, quod cum vir eſſet maximi faciendus, nunquam ſeipſum laudaret; ſed &, ſi quis alius ipſum laudaret, erubeſceret. hic autem, inquiebat, vir talis erat, ut ejus quod illi accidiſſet mali laudationem ſcriberet: ſi quidem febricitaret, febris; ſi dedecore adficeretur,

ἀδοξίας· εἰ δὲ φύγοι, φυγῆς. καί ποτε μέλλοντι, ἔφη, αὐτῷ ἀριστήσειν, ἐπέστη ὁ λέγων, ὅτι φεύγειν αὐτὸν κελεύει Νέρων· καὶ ὅς, Οὐκοῦν, εἶπεν, ἐν Ἀρικίᾳ ἀριστήσομεν.

LVII.

Διογένης οὐδένα καλὸν ἔφησεν εἶναι πόνον, οὗ μὴ τέλος εἴη εὐψυχία, καὶ τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος.

LVIII.

Ὥσπερ ἀληθὴς ζυγὸς οὔτε πρὸς ἀληθοῦς εὐθύνεται ζυγοῦ, οὐθ' ὑπὸ ψευδοῦς κρίνεται· οὕτω καὶ ὁ δίκαιος κριτὴς, οὐθ' ὑπὸ δικαίων εὐθύνεται, οὔτε παρ' ἀδίκοις δικάζεται.

LIX.

Ὥσπερ τὸ εὐθὺ εὐθέως οὐ δεῖται, οὕτως οὐδὲ τὸ δίκαιον δικαίου.

LX. Μὴ

retur, dedecoris; ſi exularet, exilii. et aliquando, inquiebat, pranſuro ipſi adſtitit, qui diceret, jubere Neronem ut in exilium abiret; hic autem, Primum ergo, inquit, in Aricia prandebimus.

57.

Diogenes nullum inquiebat honeſtum eſſe laborem, cujus finis non eſſet animi fortitudo & robur, non corporis.

58.

Sicut vera trutina, neque a verâ trutinâ corrigitur, neque a falſâ judicatur: ita quoque juſtus judex, neque a juſtis corrigitur, neque apud injuſtos judicatur.

59.

Uti rectum non eget recto, ita nec juſtum juſto.

60. Ne

LX.

Μὴ πρότερον ἑτέρῳ δικαστηρίῳ δικάσῃς, πρὶν αὐτὸς παρὰ τῇ δίκῃ κριθῇς.

LXI.

Εἰ βούλει τὰς κρίσεις δικαίας ποιεῖσθαι, μηδένα τῶν δικαζομένων καὶ δικαιολογούντων ἐπιγίγνωσκε, ἀλλ' αὐτὴν τὴν δίκην.

LXII.

Ἥκιστα πταίσεις ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἐὰν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἄπταιστος διατελῇς.

LXIII.

Ἄμεινον, δικαίως κρίνονται πρὸς τοῦ καταδικασθέντος ἀναξίως μεμφθῆναι· ἢ ἀδίκως κρίνονται παρὰ τῇ φύσει δικαίως ψέγεσθαι.

LXIV.

Καθάπερ ἡ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσα λίθος, οὐκέτι καὐτὴ πρὸς τοῦ χρυσοῦ δοκιμάζεται· οὕτω καὶ ὁ τὸ κριτήριον ἔχων.

60.

Ne prius in alio tribunali judicaveris, quam ipse coram justitiâ judicatus fueris.

61.

Si judicia vis justa facere, nullum litigantium & causam dicentium, sed solam causam cognosce.

62.

In judicandis aliis minime peccabis, si, ut ipse vitam tuam sine peccato transigas, curaveris.

63.

Satius est, cum juste judicaveris, ab eo, qui condemnatus est, immerito vituperari; quam, injuste judicantem, ab ipsa natura juste reprehendi.

64.

Quemadmodum qui aurum probat lapis, non contra & ipse ab auro probatur; sic & (Ratio,) quæ veri judicandi facultatem habet.

65. Turpe

LXV.

Αἰσχρὸν, τὸν δικαστὴν πρὸς ἑτέρων δικάζεσθαι.

LXVI.

Καθάπερ ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, οὕτως οὐδὲ δικαίου οὐδὲν δικαιότερον.

LXVII.

Τὸ δὲ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου τίς ἡμῶν οὐ θαυμάζει; πηρωθεὶς γὰρ ὑπό τινος τῶν πολιτῶν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, καὶ παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσαιτο ὅπως αὐτὸς βούληται, τούτου μὲν ἀπέσχετο· παιδεύσας δὲ αὐτὸν, καὶ ἀποφήνας ἄνδρα ἀγαθὸν, παρήγαγεν εἰς τὸ θέατρον. Θαυμαζόντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων, Τοῦτον μέντοι λαβὼν, ἔφη, παρ' ὑμῶν ὑβριστὴν καὶ βίαιον, ἀποδίδωμι ὑμῖν ἐπιεικῆ καὶ δημοτικόν.

LXVIII. Pit-

65.

Turpe eſt, judicem ab aliis judicari.

66.

Quemadmodum recto nihil rectius, ſic neque juſto quidquam juſtius.

67.

Lycurgi Lacedæmonii factum quis noſtrûm non admiratur? nam a cive quopiam oculorum altero orbatus, cum juvenem a populo accepiſſet, ut quo vellet ipſe modo puniret, ab hoc abſtinuit: ſed cum illum inſtituiſſet, bonumque virum effeciſſet, in theatrum eum adduxit. Admirantibus autem Lacedæmoniis, Hunc, inquiebat, quem a vobis injurium ac violentum acceperam, modeſtum ac popularem vobis reſtituo.

68. Pit-

LXVIII.

Πιττακὸς ἀδικηθεὶς ὑπό τινος, καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν, εἰπών, Συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεως ἔστι, τὸ δὲ, θηριώδους.

LXIX.

Ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον τῆς μὲν φύσεως ἐκεῖνο τὸ ἔργον, συνδῆσαι καὶ συναρμόσαι τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ προσήκοντος καὶ ὠφελίμου φαντασίας.

LXX.

Τὸ δὲ οἴεσθαι εὐκαταφρονήτους τοῖς ἄλλοις ἔσεσθαι, ἐὰν μὴ τοὺς πρώτους ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ βλάψωμεν, σφόδρα ἀγεννῶν καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων. Φαμὲν γὰρ, τὸν εὐκαταφρόνητον νοεῖσθαι μὲν καὶ κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι βλάψαι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νοεῖται κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ὠφελεῖν.

68.

Pittacus, injuriâ a quodam adfectus, cum potestatem haberet puniendi, dimisit hominem, dicens: Venia ultione melior; illud enim mitis ingenii est, hoc autem ferini.

69.

Hoc in primis est naturæ opus, colligare & coaptare impetum, tum illius visi quod conveniens, tum quod utile occurrit.

70.

Putare, se contemnendos aliis fore, nisi primos quosque inimicos quovis modo lædant, valde degenerum ac insipientium est hominum. Dicimus enim, hominem contemnendum intelligi quidem eum quoque, qui non possit nocere: at multo magis intelligitur is, qui prodesse non potest.

71. Si

LXXI.

Ὅταν μετὰ ἀναιδείας καὶ ἀπειλῆς ἐπιχειρεῖς, μέμνησο προλέγειν, ὅτι ἥμερος εἶ· καὶ οὐδὲν ἄγριον δράσας, ἀμεταμέλητος καὶ ἀνεύθυνος διαγενήσῃ

LXXII.

Εἰδέναι χρὴ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις, καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον.

LXXIII.

[Νικίας οὕτως ἦν φιλόπονος, ὥστε πολλάκις ἐρωτᾶν τοὺς οἰκέτας, εἰ λέλουκε, καὶ εἰ ἠρίστηκεν.]

LXXIV.

[Ἀρχιμήδην δὲ τῇ σανίδι προσκείμενον, ἀποσπῶντες βίᾳ οἱ θεράποντες ἤλειφον· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀληλιμμένου διέγραφε τὰ σχήματα.]

LXXV. [Λάμ-

71.

Si quem cum animi acerbitate & minis aggredi veris, memento tibi prædicere, esse te mansuetum: sic nihil immane commiseris, & pœnitentiæ & culpæ immunis manebis.

72.

Sciendum, non facile ullum decretum sibi comparaturum esse hominem, nisi quotidie eadem & dicat, & audiat, & simul ad vitam iisdem utatur.

73.

[*Nicias adeo erat assiduus, ut famulos sæpe rogaret, an lavisset aut pransus esset.*]

74.

[*Archimedem, tabulæ adcumbentem, famuli per vim abstractum ungebant: ille vero figuras in corpore uncto delineabat.*]

75. [*Lam-*

LXXV.

[Λάμπις ὁ ναύκληρος ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον· οὐ χαλεπῶς, ἔφη, τὸν μέγαν· τὸν δὲ βραχὺν, ἐπιπόνως.]

LXXVI.

† Σόλων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρου παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾷ· Ἀλλ' οὐδεὶς ἄν, εἶπε, μωρὸς σιωπᾷν ἐν συμποσίῳ δύναται.

LXXVII.

Μηδενὸς οὕτως ἐν παντὶ προνόει, ὡς τοῦ ἀσφαλοῦς. ἀσφαλέστερον γὰρ τοῦ λέγειν τὸ σιγᾷν. ἐᾷν δὲ τὸ λέγειν, ὅσα δίχα ἔσται νοῦ καὶ λόγου.

LXXVIII.

Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων πυρσοὶ, δι' ὀλίγων φρυγάνων πολλὴν ἀναῖψαντες φλόγα, ταῖς ἀλωμένοις

75.

[*Lampis nauclerus, interrogatus, quomodo nactus eſſet divitias: Magnas quidem, reſpondit, non difficulter; exiguas vero laborioſe.*]

76.

† Solon inter pocula tacitus, interroganti Periandro, an propter verborum inopiam, an ob ſtultitiam taceret, reſpondit; Atqui nullus ſtultorum in convivio filentium præſtare poteſt.

77.

In omni negotio nihil adeo proſpicere debes, quam ut tutum ſecurumque ſit quod agis. Eſt autem tutius tacere, quam loqui. Cæterum iis dicendis, quæ mente & ratione carent ſuperſedebis.

78.

Quemadmodum faces in portu ſublatæ, paucis ſar- mentis magnam flammam excitantes, navibus per mare

μέναις ἀναὶ τὸ πέλαγος ναυσὶν ἱκανὴν ἐργάζονται βοήθειαν· οὕτω καὶ ἀνὴρ λαμπρὸς ἐν πόλει χειμαζομένῃ, αὐτὸς ὀλίγοις ἀρκούμενος, μεγάλως τοὺς πολίτας εὐεργετεῖ.

LXXIX.

Ὥσπερ εἰ ναῦν κυβερνᾶν ἐπεχείρεις, πάντως ἂν τὴν κυβερνητικὴν ἐξεμάνθανες τέχνην· * ἐξέσται γάρ σοι, ὥσπερ ἐκεῖσε πᾶσαν τὴν ναῦν, οὕτω κἀνθάδε πᾶσαν κυβερνᾶν πόλιν.

LXXX.

Εἰ πρόκειταί σοι τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν, σεαυτῷ πρῶτον ἀνάθες τὸ κάλλιστον ἡμερότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα.

LXXXI.

Εὐποιήσεις σὺ τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, εἰ μὴ τοὺς ὀρόφους ὑψώσῃς, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς αὐξήσῃς. ἄμεινον

mare errabundis multum ferunt auxilii; ſic & vir clarus in civitate difficilibus temporibus jactatâ, paucis ipſe contentus, magnis beneficiis cives adficit.

79.

Veluti ſi navim gubernare ſusciperes, gubernandi artem omnino perdiſceres: * (*ſic rempub. adminiſtraturus, regendæ civitatis rationem diſcito.*)

Poteris enim, quemadmodum ibi totam navim, ita hic totam gubernare urbem. (*forſ.* totam civitatem funditus evertere.)

80.

Si propoſitum tibi fuerit, donariis urbem ornare; tibi ipſi primum man-

ſuetudinis et juſtitiæ & beneficentiæ pulcerrimum decus ſtatue.

81.

Summis beneficiis urbem tu afficies, ſi non tam

ædificiorum faſtigia in altum evexeris, quam civium

ἄμεινον γὰρ ἐν μικροῖς οἰκήμασι μεγάλας οἰκεῖν ψυχάς· ἢ ἐν μεγάλαις οἰκίαις ταπεινὰ φωλεύειν ἀνδράποδα.

LXXXII.

Μὴ τοῖς ἐξ Εὐβοίας καὶ Σπάρτης λίθοις τοὺς τοίχους τῇ κατασκευῇ ποίκιλλε· ἀλλὰ γὰρ τῇ ἐκ τῆς Ἑλλάδος παιδείᾳ τὰ στέρνα τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πολιτευομένων διακόσμει. γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ οἰκοῦνται πόλεις, ἀλλ' οὐ λίθοις καὶ ξύλοις.

LXXXIII.

Ὥσπερ, εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, οὐκ ἂν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρείων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πρᾴξεως τῶν ζώων· οὕτως, εἰ πολιτῶν πειρᾷ προΐστασθαι, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φρόντιζε, ὁπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατριβόντων ἐπιμελοῦ.

LXXXIV.

vium animos virtutibus auxeris. præstat quippe in parvis domunculis magnos habitare animos; quam in magnis ædibus, tanquam in latibulis, humilia latitare mancipia.

82.

Ne lapidibus ex Eubœâ & Spartâ advectis, parietum structuram variato; sed potius ex Græciâ acciersitâ disciplinâ animos civium & remp. administrantium exornato. Quippe virorum sententiis, non vero lapidibus & lignis urbes exornantur.

83.

Quemadmodum leones nutriturus, non de cavearum magnificentiâ curam susciperes, sed de actione animalium: ita, si civibus præesse coneris, ne tam ædificiorum magnificentiam cures, quam incolarum habitantium fortitudinem.

84. Quem-

XC.

Καὶ τοῖς σκέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ δεῖ διαβαίνειν.

XCI.

Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί κοινότατον· ἀπεκρίθη, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδέν, αὕτη πάρεστιν.

XCII.

Ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι· τοῦ γὰρ ζῆν κακῶς, τὸ τεθνάναι κρεῖσσον.

XCIII.

Πύῤῥων ἔλεγεν, μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι. καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· τί οὖν σὺ οὐκ ἀποθνήσκεις; ὁ δὲ, Ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.

XCIV.

Θαυμαστὴ ἡ φύσις, καὶ ὡς φησι Ξενοφῶν, φιλόζωος. τὸ γοῦν σῶμα, τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ

90.

Et crura & ſpes non ultra id, quod fieri poteſt, extendere oportet.

91.

Thales interrogatus, quid etiam illis adeſt, quibus maxime commune eſſet: aliud nihil. Spes, reſpondit; hæc enim

92.

Magis neceſſarium eſt pori; mori quippe præſtat, moderi animæ quam cor- quam male vivere.

93.

Pyrrho aiebat, nihil intereſſe inter vitam ac mortem: & cum quidam ad eum diceret, Cur igitur tu non moreris? Quia, reſpondit, nihil intereſt.

94.

Mirabilis eſt natura, & ut Xenophon ait, animantium ſtudioſa. Corpus igitur iſtud, omnium injucundiſſimum

καὶ ὑπαρώτατον, στέργομεν καὶ θεραπεύομεν. εἰ γὰρ ἔδει πέντε μόναις ἡμέραις θεραπεῦσαι τὸ τοῦ γείτονος σῶμα, οὐκ ἂν ὑπεμείναμεν. ὅρα γὰρ, οἷόν ἐστιν, ἔωθεν ἀνιστάντα, τρίβειν τοὺς ὀδόντας τοὺς ἀλλοτρίους, καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. τῷ ὄντι θαυμαστόν ἐστι, φιλεῖν πρᾶγμα, ᾧ τοσαῦτα λειτουργοῦμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. νέττω τουτονὶ τὸν θύλακον· εἶτα κενῶ· τί τούτου βαρύτερον; ἀλλὰ θεῷ δεῖ με ὑπηρετεῖν. διὰ τοῦτο μένω, καὶ ἀνέχομαι λούων τὸ δύστηνον τοῦτο σωμάτιον, χορτάζων, στέπων. ὅτε δὲ νεώτερος ἦν, καὶ ἄλλο τι προσέταττέ μοι, καὶ ἠνειχόμην αὐτοῦ. διατί οὖν οὐκ ἀνέχεσθε, ὅταν ἡ δοῦσα ἡμῖν φύσις τὸ σῶμα ἀφαιρῆται; φιλῶ, φησίν, αὐτό. Οὐκοῦν ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸ τὸ φιλεῖν ἡ φύσις σοι δέδωκεν· ἡ δ' αὐτὴ λέγει, Ἄφες αὐτὸ ἤδη, καὶ μηκέτι πρᾶγμα ἔχε.

XCV. Ἐὰν

dissimum & sordidissimum, amamus & colimus. Si enim quinque solum dies vicini corpus curandum esset, id non sustineremus. Vide enim, cujusmodi negotium sit; diluculo surgentem, alienos dentes fricare; & peracto aliquo necessario naturæ opere, partes illas abluere. Revera mirum est, amari rem, cui tot indies ministeria exhibemus. Impleo saccum hunc; deinde rursus evacuo: quid hoc molestius? Sed Deo me inservire oportet; ideoque maneo, & sustineo miserum hoc corpusculum lavare, pascere, tegere: cum vero junior essem, etiam aliud quidpiam mihi imperabat, quod & ipsum sustinebam. Quare igitur non sustinetis, cum natura corpus, quod nobis dederat, aufert? Amo, inquit, ipsum. Atqui, quod nunc dicebam, ipsum etiam amorem illum tibi natura dedit: sed eadem dicit, Dimitte jam istud, nec amplius tibi molestum sit.

XCV.

Ἐὰν νέος τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, * * . * ὅτι, δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, πρᾶγμα ἔχει· καὶ οὐδὲν ἧττον, ὅταν προσίῃ ὁ θάνατος, ζῆν βούλεται, καὶ πέμπει παρὰ τὸν ἰατρὸν, καὶ δεῖται αὐτοῦ, μηδὲν ἐκλιπεῖν προθυμίας καὶ ἐπιμελείας. Θαυμαστοὶ, ἔφη, ἄνθρωποι, μήτε ζῆν θέλοντες, μήτε ἀποθνήσκειν.

XCVI.

Τοῦ πλείονος βίου, φαυλοτέρου δὲ, τὸν ἐλάσσω, ἐμείναντα ὄντα, πάντη πάντως προαιρετέον.

XCVII.

Παῖδας μὲν ὄντας ἡμᾶς οἱ γονεῖς παιδαγωγῷ παρέδοσαν, ἐπιβλέποντι πανταχοῦ πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι· ἄνδρας δὲ γενομένους ὁ Θεὸς παραδίδωσι τῇ ἐμφύτῳ συνειδήσει φυλάττειν. ταύτης οὖν τῆς φυλακῆς μηδαμῶς καταφρονητέον· ἐπεὶ καὶ

95.

Si quis ſenex non moriatur, Deos incuſat, * * * quod negotium ei faceſſant, hoc tempore, quo ipſum jam quieſcere conveniret. Et nihilominus cum mors acceſſerit, vitam deſiderat, medicum accerſit, & orat nequid in medendo promptitudinis ac diligentiæ prætermittat. O mirabiles homines, dixit, qui nec vivere neque mori volunt.

96.

Longioris vitæ, ſed pejoris, breviorem cum melior fuerit, quisque præferre omnino debet.

97.

Parentes pueros nos pædagogo tradiderant, qui ubique obſervaret, ne quid lædaremur: Deus autem jam viros inſitæ conſcientiæ cuſtodiendos tradit. Hæc igitur cuſtodia nequaquam contemnenda eſt: quo-

καὶ τῷ Θεῷ ἀπάρεστοι, καὶ τῷ ἰδίῳ συνειδότι ἐχθροὶ ἐσόμεθα.

XCVIII.

[Πλούτῳ μὲν δὴ χρηστέον ὡς ὕλῃ τινος, οὐκ ἐπὶ παντὸς ὁμοίως.]

XCIX.

[Ἀρετὴν οὖν πᾶσι μᾶλλον εὐκτέον, ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν. ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία. καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν ἔχων.]

C.

† Ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονοοῦ ποιεῖν.

CI.

Βουλεύου πολλὰ πρὸ τοῦ λέγειν τι, ἢ πρᾶττειν· οὐ γὰρ ἔξεις ἀδείαν ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα.

quoniam & Deo displicituri, & propriæ conſcientiæ hoſtes futuri eſſemus.

98.

[*Divitiis utendum eſt tanquam alicujus materiâ, non ubique ſimiliter.*]

99.

[*Virtus igitur omnibus quis ſtultior fuerit, eo optanda potius, quam illuxuriosior, & quo voluptatum ſuarum rabiem explere poſſit, habeat.*] *vitiæ, quæ ſtultis ſunt periculoſæ. Vitium quippe, peſſimis augetur; &*

100.

† Quæ facere non oportet, ea ne cogitato quidem facere.

101.

Multum delibera priusquam aliquid dicas aut agas; non enim poteſta-

tem habebis dicta vel facta revocandi.

CII.

Ἀσφαλὴς πᾶς τόπος τῷ ζῶντι μετὰ δικαιοσύνης.

CIII.

Οἱ μὲν κόρακες τῶν τετελευτηκότων τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, ὅταν οὐδὲν αὐτῶν ἐστι χρεία· οἱ δὲ κόλακες τῶν ζώντων τὰς ψυχὰς διαφθείρουσι, καὶ ταύτης ὄμματα τυφλώττουσιν.

CIV.

Πιθήκου ὀργὴν, καὶ κόλακος ἀπειλὴν, ἐν ἴσῳ θετέον.

CV.

Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας· οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον ἐν ἀληθείᾳ ὁρῶσιν, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συννεύουσι.

CVI. Τὸν

102.

Omnis locus homini cum justitiâ viventi tutus est.

103.

Corvi mortuorum oculos corrumpunt, quum jam eorum nullus est usus: at adulatores vivorum animos perdunt, et horum oculos excæcant.

104.

Simii iram, & minas adulatoris, eodem loco ponas.

105.

Suscipe illos, qui utilia consulere volunt; non autem eos qui ubique adulari student: illi enim, quod utile, revera vident; hi vero ad ea, quæ potentibus placent, respiciunt, corporumque umbras imitantes, omnibus illorum dictis adsentiuntur.

106. Moni-

CVI.

Τὸν νουθετοῦντα δεῖ πρῶτον τῆς τῶν νουθετουμένων αἰδοῦς τε καὶ φήμης ἐπιμελεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀπερυθριάσαντες, ἀδιόρθωτοι.

CVII.

Κρεῖττον τὸ νουθετῶν τοῦ ἐνειδίζειν· τὸ μὲν γὰρ, ἡπιόν τε καὶ φίλον, τὸ δὲ, σκληρόν τε καὶ ὑβριστικόν· καὶ τὸ μὲν, διορθοῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας· τὸ δὲ, μόνον ἐξελέγχει.

CVIII.

† Ξένοις μεταδίδου, καὶ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν ἐνόντων· (sive, ἐκ τῶν ὄντων.) ὁ γὰρ μὴ διδοὺς δεομένῳ, οὐδὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος.

CIX.

† Πειρατῇ τινι ἐμπεσόντι εἰς τὴν γῆν, καὶ διαφθειρομένῳ ὑπὸ χειμῶνος, περιβόλαιόν τις ἔρριψε

 δέδυκα.

106.

Monitor illud in primis ri & famæ consulat; qui curare debet, ut eorum, enim pudorem depoſue-qui monendi ſunt, pudo- runt, corrigi nequeunt.

107.

Melius eſt monere quam tumelioſum: illud item conviciari: illud enim, le- peccantes corrigit, hoc nitatis & amicitiæ plenum; vero ſolum redarguit. hoc vero, acerbum & con-

108.

† Peregrinis impertire egentibus non impertierit, & egentibus, quantum fa- nec ipſe quidem accipiet, cultates ſinant: qui enim cum eguerit.

109.

† Cum piratæ quidem in ſtate adflictato, veſtitum terram adpulſo, & tempe- quiſpiam adtuliſſet, & in domum

δέδωκε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγὼν τὰ ἑξῆς πάντα παρέσχεν· ὀνειδισθεὶς δὲ ὑπό τινος ὅτι τοὺς πονηροὺς εὐεργετεῖ· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἔφη, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον τετίμηκα.

CX.

Ἡδονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ αἱρεῖσθαι δεῖ.

CXI.

Φρονίμου μέν ἐστιν, ἀντιτάσσειν ταῖς ἡδοναῖς, ἄφρονος δὲ δουλεύειν.

CXII.

Πάσης ὄντως κακίας οἷόν τι δέλεαρ ἡδονὴ προβληθεῖσα, εὐκόλως τὰς λιχνοτέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς ἀπωλείας ἐφέλκεται.

CXIII.

Αἱροῦ πρότερον τὰς ἐπιθυμίας κολάζειν, ἢ διὰ τὰς ἐπιθυμίας κολάζεσθαι.

CXIV. Οὐ-

domum adducto deinceps omnia necessaria præbuisset, a nonnullis vituperatus, quod scelerato beneficiis adficeret: Non Homini, inquit, sed Humanitati hunc honorem habui.

110.

Voluptas non quælibet, sed quæ ex re honesta capitur, eligenda.

111.

Sapientis est, voluptatibus obsistere; stulti autem servire.

112.

Voluptas, veluti quædam esca ad omnem malitiam delicatioribus animis objecta, facile ad hamum perditionis eos adlicit.

113.

Elige potius castigare cupiditates, quam propter ipsas castigari.

114. Liber

CXIV.

Οὐδεὶς ἐλεύθερος, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

CXV.

Ἡ ἄμπελος τρεῖς βότρυας φέρει· τὸν μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸν δεύτερον μέθης, τὸν τρίτον ὕβρεως.

CXVI.

Ἐν οἴνῳ μὴ πολυλόγει, ἐπιδεικνύμενος παιδείαν· χολερὰ γὰρ ἀποφθέγξῃ.

CXVII.

Μέθυσός ἐστιν ὁ τριῶν πίνων πλέον· κἂν μὴ μεθύσῃ, ὑπερέβη τὸ μέτρον.

CXVIII.

Ἀνανεούσθω σοι ὁ περὶ Θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν, μᾶλλον ἢ τὰ σιτία.

CXIX.

Συνεχέστερον νόει τὸν Θεὸν, ἢ ἀναπνεῖς.

114.

Liber non est, qui sibi ipse non dominatur.

115.

Vitis tres producit uvas, ebrietatis, tertiam contuprimam voluptatis, alteram meliæ.

116.

Inter pocula noli multum verborum fundere, eru- ditionis ostentandæ causâ; bilioſa enim evomens.

117.

Ebrius est qui plus quam tria ebibit pocula; etsi non ebrius fiat, modum tamen transit.

118.

Sermo de Deo quotidie tibi magis renovetur, quam cibi.

119.

Crebrius Deum cogitato, quam respirato.

120. Si

CXX.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύῃς, ὅτι ᾧ ἐργάζῃ κατὰ ψυχὴν ἢ σῶμα, Θεὸς παρέστηκεν ἔφορος, ἐν πάσαις σου ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς πράξεσιν οὐ μὴ ἁμάρτῃς· ἕξεις δὲ τὸν Θεὸν σύνοικον.

CXXI.

Ὡς ἡδὺ, τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν· οὕτως ἥδυ τῷ σωθέντι, μεμνῆσθαι τῶν πόνων.

CXXII.

Νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων· οὐ δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ μὴ βούλωνται πάσχειν. ἐν γὰρ τοῖς πειθομένοις ἐνδείκνυται τὴν ἰδίαν ἀρετήν.

CXXIII.

Ὥσπερ τοῖς νοσοῦσιν ἰατροὶ σωτῆρες, οὕτω καὶ τοῖς ἀδικουμένοις οἱ νόμοι.

CXXIV. Nō-

120.

Si perpetuo memineris Deum ſpectatorem tibi adeſſe, quicquid agas, ſive id ad animum ſive ad corpus pertineat, in omnibus tuis precationibus & actionibus non peccabis; & Deum cohabitatorem habebis.

121.

Uti jucundum eſt, e terrâ mare ſpectare; ſic a periculis liberato jucundum, meminiſſe laborum.

122.

Legis ſcopus eſt, bene mereri de vitâ hominum: non poteſt autem, cum ipſi accipere beneficium nolunt. In ſolis enim obedientibus vim ſuam illa oſtendit.

123.

Uti ægrotantibus ſervatores ſunt medici; ſic injuriam paſſis, leges.

124. Leges

CXXIV.

Νόμοι ἀληθέστατοι οἱ δικαιότατοι.

CXXV.

Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν, κόσμιον.

CXXVI.

Τὰ παρὰ νόμον γινόμενα, ἀντὶ μὴ γινομένων ἐστίν.

CXXVII.

Ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν εὐπορώτατον· ἐν δὲ δυστυχίᾳ, πάντων ἀπορώτατον.

CXXVIII.

Τοὺς ἀφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

CXXIX.

Εὐγνώμων, ὃ μὴ λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, ἀλλὰ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει.

124.

Leges veriſſimæ ſunt, quæ juſtiſſimæ.

125.

Legi, & principi, & ſapientiori cedere, decorum eſt.

126.

Quæ præter legem fiunt, pro infectis habentur.

127.

In rebus ſecundis ami- eſt, in adverſis autem om. cum nanciſci facillimum nium difficillimum.

128.

Inſipientes tempus; ſapientes autem ratio mœrore liberat.

129.

Sapit qui non triſtatur ob ea quæ non habet; ſed gaudet iis quæ habet.

130.

CXXX.

Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσῃ· ἔφη, ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιστα πράττειν.

CXXXI.

Μηδεὶς φρόνιμος ὢν τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω. καὶ γὰρ ἀσεβὲς, τὸ ἀποσπᾶν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας· καὶ ἀγεννὲς, τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν. ἀνόητον γὰρ τὸ αἱρεῖσθαι καλῶς ἄρχεσθαι μᾶλλον ἢ καλῶς ἄρχειν.

CXXXII.

Οὐδὲν ἄλλο ἡγεμόνι πρέπει, ἢ τὸ μηδένα ὑπερηφανεῖν, μηδὲ ἀλαζονεύεσθαι, ἀλλ' ἐξ ἴσου πάντων προίστασθαι.

CXXXIII.

[Ἂν πενίᾳ μέν τις διετέλεσεν εὐδαίμων, ὡς ἥκιστα δὲ πλούτῳ καὶ ἀρχαῖς· τοσοῦτον ὑπεραίρει πενίας

130.

Epictetus interrogatus, quomodo quis hosti dolorem excitare posſit; Si quis, inquit, se ita comparet, ut quam optime vivat.

131.

Nemo prudens refugiat magistratu fungi: est enim Impium, abstrahere sese a commodis eorum, qui opera nostra indigent; & ignobile, improbis concedere. Stultum est enim, male gubernari malle, quam bene gubernare.

132.

Nihil aliud magis eum qui præest decet, quam despicere neminem, ne insolescere, sed omnibus ex æquo præesse.

133.

[In paupertate quispiam felix ætatem egerit; rarissime vero in divitiis & magistratibus. Tantum excellit

πενίας ἀγαθὸν, ὥστ' αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ οὐδεὶς ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν· εἴγε μὴ τῶν ποτε Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος, ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους; Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς. ὁ δὲ πλοῦτος ἐκείνου αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐξίτηλός τε καὶ ἀνώνυμος. Φεύλω γὰρ ἅμα τῷ θανάτῳ πάντα συνοίχεται· τὸ δὲ καλὸν, αἰώνιον.]

CXXXIV.

Ὅτι τοιαύτη ἡ τοῦ κόσμου φύσις καὶ ἦν, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται· καὶ οὐχ οἷόν τε ἄλλως γίγνεσθαι τὰ γιγνόμενα, ἢ ὡς νῦν ἔχει. καὶ ὅτι ταύτης τῆς τροπῆς καὶ μεταβολῆς οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι μετειλήφασιν, καὶ τἄλλα ζῶα τὰ ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα. καὶ νὴ Δία αὐτὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἄνω καὶ κάτω τρέπεται καὶ μεταβάλλει, καὶ γῆ τε ὕδωρ γίνεται, καὶ ὕδωρ, ἀήρ· οὗτος δὲ πάλιν εἰς ἕτερα μεταβάλλει. καὶ ὁ αὐ-

cellit paupertatis bonum, ut nemo vir juſtus paupertatem cum turpibus divitiis commutatam velit: niſi forte olim Athenienſium ditiſſimus, Themiſtocles Neoctis filius, in egeſtate virtutis, melior fuit Ariſtide & Socrate. Opulentia vero ejus & ipſa evanuit, & celebrari deſiit: improbo enim viro una cum morte omnia aufugiunt, honeſtum autem eſt æternum.]

134.

Talis natura mundi fuit, & eſt, & erit: nec aliter, quæ fiunt, fieri poſſunt, quam ut nunc ſe habent. Et hujus converſionis, mutationisque, non ſolùm homines, alizeque in terris animantes, ſed & ipſa divina participant. Enimvero ipſa quatuor elementa ſurſum ac deorſum aguntur, & commutantur, & terra in aquam mutatur, aqua in aërem, hic autem rurſus

ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς μεταβολῆς ἄνωθεν κάτω. ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν, καὶ πείθειν ἑαυτὸν ἑκόντα δέχεσθαι τὰ ἐξ ἀνάγκης, πάνυ μετρίως καὶ μουσικῶς διαβιώσεται τὸν βίον.

CXXXV.

Ὁ τοῖς παροῦσι καὶ δεδομένοις ὑπὸ τῆς τύχης δυσχεραίνων, ἰδιώτης ἐν βίῳ· ὁ δὲ ταῦτα γενναίως φέρων, καὶ εὐλογίστως τὰ ἀπ' αὐτῶν, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἄξιος νομίζεσθαι.

CXXXVI.

Πάντα ὑπακούει τῷ κόσμῳ καὶ ὑπηρετεῖ, γῆ καὶ θάλασσα καὶ ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα καὶ τὰ γῆς φυτὰ καὶ ζῶα· ὑπακούει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἡμέτερον σῶμα καὶ νοσοῦν καὶ ὑγιαῖνον, ὅταν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ νεάζον καὶ γηρῶν, καὶ τὰς ἄλλας διερχόμενον μεταβολάς. Οὐκοῦν εὔλογον, καὶ

rursus vertitur in alia. Atque idem mutationis modus superne fit deorsum. Si quis ad ista animum adpellere conetur, ac sibi persuadere, ut, quæ necessaria sunt, sponte suscipiat, prorsus moderate concinneque hic vitam transiget.

135.

Rudis & imperitus ille est in vitâ, qui res præsentes, & a fortunâ datas indignanter fert: qui vero easdem generose fert, & bonâ cum ratione iis, quæ ab ipsa dantur, utitur, vir bonus haberi meretur.

136.

Omnia obediunt mundo & inserviunt; terra & mare & sol & reliqua sidera & terræ stirpes & animalia. Sed & nostrum corpus ei obedit; & ægrotum, & sanum, cum ille voluerit; juvenile item, & senile, aliasque mutationes transiens. Quamobrem rationi consentaneum, ut id quoque, quod

in

καὶ ὃ ἐφ' ἡμῖν ἐστι, τοῦτ' ἔστι, τὴν κρίσιν, μὴ ἀντιτείνειν μόνην πρὸς αὐτόν. καὶ γὰρ ἰσχυρός ἐστι καὶ κρείσσων, καὶ ἅμεινον ὑπὲρ ἡμῶν βεβούλευται, μετὰ τῶν ὅλων καὶ ἡμᾶς συνδιοικῶν. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ ἀντίπραξις, μετὰ τοῦ ἀλόγου καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦσα πλὴν τὸ διακενῆς σπᾶσθαι, καὶ παρασπᾶσθαι ὀδύνας καὶ λύπας ποιεῖ.

Nota: *Quæ sequuntur, partim Epicteto, partim aliis attribuuntur.*

CXXXVII.

Αὐτάρκεια, καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτηδεία, χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν.

CXXXVIII.

Ὄχύρωσον σαυτὸν τῇ αὐταρκείᾳ· τοῦτο γὰρ δυσαλώτητόν ἐστι χωρίον.

CXXXIX.

in noſtrâ eſt poteſtate, hoc eſt, judicium, non ſolum ei refragetur. Etenim validus eſt, & præſtantior, & melius nobis conſulit, cum univerſitate rerum nos quoque ſimul gubernans.

Ad hæc repugnatio, quæ, præterquam quòd contra rationem eſt, & nihil aliud efficit, quam ut in vanum torqueamur, in dolores etiam & mœrores incidere facit.

137.

Mens ſuâ ſorte contenta, ſicut via brevis & delectabilis, gratiam habet magnam, laborem vero exiguum.

138.

Obvalla teipſum animo ſuæ ſorte contento: hæc enim arx difficilis eſt expugnatu.

139. Nihil

CXXXIX.

Μηδὲν τῆς ἀληθείας τιμιώτερον ἔστω. μηδὲ φιλίας ἐκλογὴ ἐκτὸς παθῶν διακειμένη, οἷς τὸ δίκαιον καὶ συγχέεται καὶ σκοτίζεται.

CXL.

Ἀθάνατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀΐδιον, παρέχει δὲ ἡμῖν οὐ κάλλος χρόνῳ μαραινόμενον, οὔτε παῤῥησίαν ἀφαιρεῖ τὴν ὑπὸ δίκης· ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, διακρίνουσα ἀπ' αὐτῶν τὰ ἄδικα καὶ ἀπελέγχουσα.

CXLI.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλείαν, οὔτε παῤῥησίαν ἄτακτον ἔχειν δεῖ.

CXLII.

Γλώσσαν μίαν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις δέδωκε, δύο δὲ ὦτα· ἵνα διπλασίονα ὧν λέγομεν παρ' ἑτέρων ἀκούωμεν.

CXLIII.

139.

Nihil veritate pretiosius esto. Ne amicitiæ quidem delectus adfectibus vacat, qui, quod justum est, turbant & obumbrant.

140.

Immortalis & æterna res est veritas: non dat enim nobis pulcritudinem paulatim tabescentem, neque dicendi fiduciam e justitia prodeuntem aufert: sed, quæ justa & legitima sunt, exhibet, discernens ab eis injusta & redarguens.

141.

Neque gladio obtuso, neque immoderata libertate uti decet.

142.

Linguam unam hominibus natura dedit, & aures duas, ut duplum eorum quæ dicimus, ab aliis audiamus.

143. Nihil

CXLIII.

Οὐδὲν ὄντως ἡδὺ ἢ ἀηδὲς τῇ φύσει· ὑφέστηκεν· πάντα δὲ τῇ συνηθείᾳ γίνεται.

CXLIV.

Βίον αἱροῦ τὸν ἄριστον· τοῦτον γὰρ ἡδὺν ἡ συνήθεια ποιήσει.

CXLV.

Τοὺς υἱούς σου σπουδάζε πεπαιδευμένους μᾶλλον, ἢ πλουσίους, καταλιπεῖν· κρείττους γάρ εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ἢ ὁ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος.

CXLVI.

Θυγάτηρ ἀλλότριον κτῆμα ὑπάρχει τῷ πατρί.

CXLVII.

Ὁ αὐτὸς, τοῖς παισὶ, συνεβούλευεν, αἰδῶ μᾶλλον καταλιπεῖν ἢ χρυσόν.

CXLVIII.

143.

Nihil revera dulce aut injucundum natura: sed omnia consuetudine fiunt.

144.

Vitam elige optimam; hanc enim jucundam consuetudo efficiet.

145.

Cura, ut filios tuos eruditos magis, quam opulentos, relinquas: præstant enim eruditorum exspectationes, quam opes indoctorum.

146.

Filia, aliena quædam possessio est patri.

147.

Idem liberis pudorem magis quam aurum relinquendum esse consulebat.

148. Patris

CXLVIII.

Πατρὸς ὕβρις, ὑδὺ φάρμακον· πλέον γὰρ ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος.

CXLIX.

Γαμβροῦ ὁ μὲν ἐπιτυχὼν εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

CL.

Τῆς παιδείας, ὥσπερ χρυσοῦ, τὸ καλὸν ἐν παντὶ τόπῳ τίμιον.

CLI.

Σοφίαν ὁ ἀσκῶν, ἐπιστήμην τὴν περὶ Θεοῦ ἀσκεῖ.

CLII.

Οὐδὲν ἐν ζώοις κάλλιστόν ἐστιν, ὡς ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος.

CLIII.

Φεύγειν δεῖ κακῶν φιλίαν καὶ κἀγαθῶν ἔχθραν.

CLIV.

148.

Patris convitium, ſuave eſt remedium: plus enim juvat quam mordet.

149.

Generum nactus, filium ſum generum, filiam etiam invenit; nactus autem ma- perdidit.

150.

Eruditionis, ſicut auri, magna ubique æſtimatio.

151.

Sapientiam exercens, ſcientiam de rebus divinis exercet.

152.

Nullum eſt animal homine ornato eruditione pulcrius.

153.

Malorum amicitia, & bonorum inimicitia fugienda.

154. Tem-

CLIV.

Ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη, τοὺς μὲν φίλους δοκιμάζει, τοὺς δὲ ἐχθροὺς ἐλέγχει.

CLV.

Παρόντας μὲν τοὺς φίλους δεῖ εὐποιεῖν, ἀπόντας δὲ εὐλογεῖν.

CLVI.

Ὑπ' οὐδενὸς φιλεῖσθαι δοκείτω τις μηδένα φιλῶν.

CLVII.

Καὶ ἰατρὸν καὶ φίλον, οὐ τὸν ἡδίω, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτατον ἐκλέγεσθαι χρή.

CLVIII.

Εἰ βούλει ἄλυπον βίον ζῆν, τὰ μέλλοντα συμβαίνειν ὡς ἤδη συμβεβηκότα λογίζου.

CLIX.

Ἄλυπος ἴσθι, μὴ τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων· μηδὲ τὴν ἀλογίαν, ὡς οἱ ἄφρονες· ἀλλ',

154.

Temporum necessitates amicos probant, & inimicus arguunt.

155.

Præsentibus amicis benefaciendum, de absentibus bene loquendum.

156.

A nemine amari se cogitet, qui neminem amat.

157.

Et medicus & amicus non jucundior, sed utilior eligendus.

158.

Si vis tristitiâ vacare, quæ futura sunt, sic æstima, veluti jam accidissent.

159.

Fac tristitia vaces; non admodum bruta animantia; ita, ut indolentiam, quem- nec incogitantiam; quem admo-

ἀλλ', ὡς ἐναίρετος, τὸν λόγον τῆς λύπης ἔχων παρεσκευάσθαι.

CLX.

Ὅσοι τινὲς πρὸς τὰς συμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι τῶν πόλεων καὶ ἰδιωτῶν κράτιστοί εἰσιν.

CLXI.

Οἱ πεπαιδευμένοι, καθάπερ οἱ ἐκ παλαίστρας, κἂν πέσωσι, ταχέως καὶ ἐπιδεξίως ἐκ τῆς ἀτυχίας ἐξανίστανται.

CLXII.

Τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν, ἐπικαλεῖσθαι δεῖ ἐν ἀτυχίᾳ βοηθόν.

CLXIII.

Εὐτυχίας, ὥσπερ μέθης, ἄφρων ἐπὶ πλεῖον ἀπολαύσας, ἀνοητότερος γίνεται.

CLXIV.

admodum insipientes; sed tutis cultor, tristitiæ remedium habeas.

160.

Qui calamitatibus animo resistunt, ii & civitatum quidem minime contristantur, re ipsa vero maximi sunt & privatorum fortissimi.

161.

Eruditi, quemadmodum dextre ex infortunio reluctâ valent, quam surgunt. quàm cadant, celeriter &

162.

Rationis opem, ceu boni medici, in calamitate invocare oportet.

163.

Stultus bonæ fortunæ, te, nimium fruens, stultior tanquam ebrietatis voluptate evadit.

164. For-

CLXIV.

Τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνιστὴς ὁ φθόνος.

CLXV.

Ὁ μεμνημένος τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχεραινεῖ.

CLXVI.

Εἰς μὲν τὸ εὐπλοῆσαι κυβερνήτου καὶ πνεύματος· εἰς δὲ τὸ εὐδαιμονῆσαι λογισμοῦ δεῖ καὶ τέχνης.

CLXVII.

Τῆς εὐτυχίας, ὥσπερ ὀπώρας, παρούσης ἀπολαύειν δεῖ.

CLXVIII.

Ἀλόγιστός ἐστιν ὁ ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην ἀχθόμενος.

164.

Fortunatorum antagoniſta eſt invidia.

165.

Qui meminerit quid ſit cunque acciderit, ægre homo, nullam rem, quæ ferat.

166.

Ad proſpere navigandum aurâ, ad felicitatem vero gubernatore opus eſt & ratione & arte.

167.

Proſperitate, quemadmodum fructibus autumni, dum adeſt, frui oportet.

168.

Ratione caret, qui quæ dunt, indignanter ferre ſonaturali neceſſitate acci- let.

169. Re-

equuntur Fragmenta nonnulla Epicteti, ab Vptono Meibomioque prætermissa.

CLXIX.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ἔθετο ὁ Θεὸς, τὰ δ' οὔκ. Ἐφ' ἡμῖν μὲν, τὸ κάλλιστον καὶ σπουδαιότατον, ᾧ δὴ καὶ αὐτὸς εὐδαίμων ἐστὶ, τὴν χρῆσιν τῶν φαντασιῶν. τοῦτο γὰρ ὀρθῶς γιγνόμενον, ἐλευθερίαι ἐστὶ, εὐροια, εὐθυμίαι, εὐστάθειαι· τοῦτο δὲ καὶ δίκη ἐστὶ, καὶ νόμος, καὶ σωφροσύνη, καὶ σύμπασα ἀρετή. τὰ δ' ἄλλα πάντα οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐποιήσατο. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ Θεῷ γενέσθαι, καὶ ταύτῃ διελόντας τὰ πράγματα, τῶν μὲν ἐφ' ἡμῖν [ἐπιμελεῖσθαι, τῶν δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν] ἐπιτρέψαι τῷ Κόσμῳ, καὶ, εἴτε τῶν παίδων δέοιτο, εἴτε τῆς πατρίδος, εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε ὁτιοῦν, ἀσμένους παραχωρεῖν.

CLXX.

169.

Rerum alias in noſtra poteſtate poſuit Deus, alias non poſuit. In noſtra quidem poteſtate poſuit id quod præſtantiſſimum eſt graviſſimumque, quoque ipſe beatus eſt, uſum viſorum: ſiquidem is recte inſtitutus, libertas eſt, beatitudo, tranquillitas animi & ſtabilitas; ſimulque juſtitia, & lex, et temperantia, & quælibet virtus. Reliqua vero omnia in noſtra poteſtate non poſuit. Quapropter nos Deo ſuffragari decet, & iſta rerum diviſione utentes, earum quidem, quæ ſunt in poteſtate noſtra, curam gerere; quæ vero non ſunt, eas permittere Univerſo; ac, ſive liberos poſtulet, ſive patriam, ſive corpus, ſive quid aliud, lubentes concedere.

170.

CLXX.

Ἐπίκτητος, νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐνδοξαζομένου, καὶ λέγοντος, ὅτι Σοφός εἰμι· πολλοῖς γὰρ ὡμίλησα σοφοῖς, εἶπε· Κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί.

CLXXI.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· Οὐ καλὸν, πεπαιδευμένον ἐν ἀπαιδεύτοις διαλέγεσθαι, ὥσπερ οὐδὲ γήφοντα μεθύουσιν.

CLXXII.

Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς, Τίς ἐν ἀνθρώποις πλούσιος, εἶπεν· Ὁ αὐτάρκης.

CLXXIII.

Ξανθίππης Σωκράτει τῷ ἀνδρὶ ἐπιμώσης, διότι λιτῶς παρεσκευάζετο ὑποδέξασθαι φίλους, εἶπεν· Εἰ μὲν ἡμέτεροί εἰσιν, οὐδὲν ἐκείνοις μελήσει· εἰ δὲ ἀλλότριοι, ἡμῖν περὶ αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.

170.

Epictetus, cum juvenis in theatro gloriaretur, & ſapientem ſe prædicaret, ut qui multis ſapientibus converſatus eſſet, reſpondit: Et ego multis divitibus converſatus, non tamen dives ſum.

171.

Idem dixit: Non debere doctum inter indoctos loqui, ut neque ſobrium inter ebrios.

172.

Epictetus interrogatus, Quisnam hominum dives eſſet, reſpondit: Qui paucis contentus eſt.

173.

Xanthippe Socratem maritum ſuum increpante, quod tenuiter ſe ad amicos recipiendos præpararet, dixit: Si noſtri ſint, non curabunt: ſin alieni, nos de ipſis non erimus ſoliciti.

174.

CLXXIV.

Ἀλλὰ δὴ Σωκράτης, Ἀρχελάου μεταπεμπομένου αὐτὸν, ὡς ποιήσοντος πλούσιον, ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ, διότι Ἀθήνησι τέσσαρες εἰσι χοίνικες τῶν ἀλφίτων ὀβολοῦ ὠνιοί, καὶ πηγαὶ ὕδατος ῥέουσιν. εἰ γάρ τοι μὴ ἱκαναὶ τὰ ὄντα ἐμοὶ, ἀλλ' ἐγὼ τούτοις ἱκανὸς, καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖναι ἐμοί. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲν, δι' ὧν Πῶλος τὸν τύραννον Οἰδίποδα ὑπεκρίνατο, ἢ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ ἀλήτην καὶ πτωχόν; Εἶτα χείρων Πώλου ὁ γενναῖος ἀνὴρ φανεῖται, ὡς μὴ πᾶν τὸ περιτεθὲν ἐκ τοῦ δαιμονίου πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς; οὐδὲ τὸν Ὀδυσσέα μιμήσεται, ὃς καὶ ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν, ἢ ἐν τῇ οὐλῇ χλαίνῃ τῇ πορφυρᾷ.

CLXXV.

174.

Socrates, ab Archelao invitatus, ut qui ipsum ditare vellet, ei renunciari jussit, Athenis choenices quatuor farinæ obolo venire, & fontes aquam fundere. Nam si res meæ, inquiebat, mihi non sufficiunt, at ego illis sufficio, & sic etiam ipsæ mihi. Aut nonne vides, Polum histrionem personam regis Oedipi non concinnius expressisse, quam eumdem Oedipum in Colono exsulem & mendicum? Ergone deterior Polo erit vir ingenuus, ut non quamcunque a Deo sibi impositam personam recte agere sciat? neque Vlyssem imitabitur, qui laceris etiam pannis indutus, non minus decoræ gravitatis præ se ferebat, quam villosam illam purpureamque lænam gestans.

175. Quid

CLXXV.

Τί μοι μέλει, φησὶ, πέτρων ἐξ ἀτόμων, ἢ ἐξ ὁμοιομερῶν, ἢ ἐκ πυρὸς καὶ γῆς συνεστῶτα τὰ ὄντα; οὐ γὰρ ἀρκεῖ μαθεῖν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, καὶ τὰ μέτρα τῶν ὀρέξεων καὶ ἐκκλίσεων, καὶ ἔτι ὁρμῶν καὶ ἀφορμῶν· καὶ τούτοις ὥσπερ κανόσι χρώμενον, διοικεῖν τὰ τοῦ βίου· τὰ δ' ὑπὲρ ἡμᾶς ταῦτα χαίρειν ἐᾶν; εἰ τυχὸν μὲν ἀκατάληπτά ἐστιν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ· εἰ δὲ καὶ τὰ μάλιστα θεῖ τις εἶναι καταληπτὰ, ἀλλ' οὖν τί ὄφελος καταληφθέντων; οὐχὶ δὲ διακενῆς πράγματα ἔχειν φρενήρη τοὺς ταῦτα μὴ ἀναγκαῖα τῷ τοῦ φιλοσόφου λόγῳ προσενέμοντας; Μή τι οὖν καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς παράγγελμα παρέλκον ἐστὶ, τὸ Γνῶθι σαυτόν; Τοῦτο δὲ μὲν οὔ· φησι. Τίς οὖν ἡ δύναμις αὐτοῦ; Εἰ χορευτῇ τις παρηγγέλλε τὸ γνῶναι ἑαυτὸν, οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσεῖχε τὸν ἐπιστραφῆναι.

H 4 CLXXVI.

175.

Quid ad me, inquit, adtinet, an ex atomis, aut homœomeriis, aut ex igne & aqua res omnes consistant? Nonne sufficit, bonum malumque essentiam cognoscere, & modum adpetitionum & declinationum, & agendi vel non agendi consiliorum; & hisce tamquam regulis utentem, instituere vitæ actionem; ista vero, quæ sunt supra nos, omissa facere? quæ fortasse complecti non valet mens humana; & quod si cui vel maxime comprehendi posse videantur, quidnam juvabunt comprehensa? Annon vero frustra laborare dicendum est eos, qui hæc tamquam necessaria ad Philosophi rationem pertinere existimant? Num igitur etiam Delphicum præceptum superfluum est, quod Se ipsum nosse jubet? Nequaquam id quidem, inquit. Quænam igitur illius vis est? Si chorea agenti præciperet aliquis, Sese cognoscere; nonne continuo animum adhibiturus, seque ipsum intuiturus esset?

176. Ani-

græca ſcilicet oratione, ſcriptum ad hanc ſententiam legimus: Viſa animi, *quas Φαντασίας philoſophi appellant*, quibus mens hominis prima ſtatim ſpecie accidentis ad animum rei pellitur, non voluntatis ſunt, neque arbitrariæ; ſed vi quadam ſua inferunt ſe hominibus noſcitanda. Probationes autem, *quas συγκαταθέσεις vocant*, quibus eadem viſa noſcuntur ac dijudicantur, voluntariæ ſunt, fiuntque hominum arbitratu. Propterea, cum ſonus aliquis formidabilis, aut cœlo, aut ex ruina, aut repentinus neſcius periculi nuntius, vel quid aliud ejusmodi factum; ſapientis quoque animum paulisper moveri & contrahi & palleſcere neceſſum eſt; non opinione alicujus mali præcepta, ſed quibusdam motibus rapidis & inconſultis officium mentis atque rationis prævertentibus. Mox tamen ille ſapiens ibidem [*ſ.* idem] *τὰς τοιαύτας Φαντασίας, id eſt*, viſa iſthæc animi ſui terrifica non approbat; *hoc eſt, οὐ συγκατατίθεται, ἀλλὰ προσαναβάλλεται*, ſed abjicit, reſpuitque; nec ei metuendum eſſe in his quidquam videtur. Atque hoc inter inſipientis ſapientisque animum differre dicunt, quod inſipiens, qualia eſſe primo animi ſui pulſu viſa ſunt ſæva & aſpera, talia eſſe vero putat; & eadem incepta, tamquam jure metuenda ſint, ſua quoque aſſenſione approbat, *καὶ προσανίσταται* (*hoc enim verbo Stoici, cum ſuper iſta re diſſerunt, utuntur:*) ſapiens autem, cum breviter & ſtrictim colore atque vultu motus eſt, *οὐ συγκατατίθεται*, ſed ſtatum vigoremque ſententiæ ſuæ retinet, quam de hujusmodi viſis ſemper habuit, ut de minime metuendis, ſed fronte falſa & formidine inani territantibus. *Hæc Epictetum philoſophum ex decretis Stoicorum ſenſiſſe, atque diciſſe, in eo, quo dixi, libro legimus.*

CLXXXI.

ARNOBIVS adverſ. Gentes, in fine libri ſecundi: *Cum de animarum agitur ſalute, ac de reſpectu noſtri,* aliquid & ſine ratione faciendum eſt, *ut Epictetum dixiſſe approbat Arrianus.*

FINIS FRAGMENTORVM EPICTETI.

SEQVVNTVR VARIA QVAEDAM ELOGIA VETERVM IN EPICTETVM ET EPIGRAMMATA.

I. HERODIS ATTICI, *apud Aul. Gellium.*

Noct. Attic. lib. I. cap. 2. Adoleſcens philoſophiæ ſectator, diſciplinæ, ut ipſe dicebat, Stoicæ, ſed loquacior impendio, - - - inanes quum ſtaret glorias, jamque omnes finem cuperent, verbisque ejus defatigati pertæduiſſent: tum Herodes (Atticus) græcâ, ut hujus plurimus mos fuit, oratione utens, *Permitte*, inquit, *philoſophorum ampliſſime, quoniam reſpondere nos tibi non quimus, quos idiotas & rudes vocas, recitari ex libro, quid de hujusmodi magniloquentia veſtra ſenſerit dixeritque Epictetus, Stoicorum vel maximus;* juſſitque proferri Diſſertationum Epicteti digeſtarum ab Arriano ſecundum librum: in quo ille venerandus ſenex juvenes, qui ſe Stoicos appellabant, neque frugis, neque operæ probæ, ſe in theorematis tantum nugalibus & puerilium ſſagogarum commentationibus oblectantes, objurgatione juſta increſſivit. Lecta ergo

ſunt

ſunt ex libro, qui prolatus eſt, ea quæ addidit. *) Quibus verbis Epictetus ſevere ſimul ac feſtiviter ſejunxit atque diviſit a vero atque ſincero Stoico, qui eſſet procul dubio ἀκώλυτος, ἀνεκβίαστος, ἀπαρεμπόδιστος, εὔπορος, εὐδαίμων, vulgus aliud nebulonum hominum, qui ſe Stoicos nuncuparent, atraque verborum & argutiarum fuligine ob oculos audientium jacta ſanctiſſimæ diſciplinæ nomen ementirentur. Εἰπέ μοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ...**) His ille auditis inſolentiſſimus adoleſcens obticuit, tanquam ſi ea omnia non ab Epicteto in quosdam alios, ſed ab Herode in eum dicta eſſent.

II. AVLI GELLII.

1. *Noct. Attic. lib. II. cap.* 18. De Epicteto, philoſopho nobili, quod is quoque ſervus fuit, recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit. Ejus Epicteti etiam de ſe ſcripti duo verſus feruntur; ex quibus illud latenter intelligas, non omnimodo Diis exoſos eſſe, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur; ſed eſſe arcanas cauſſas, ad quas paucorum potuit pervenire curioſitas.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
καὶ πενίην Ἴρης, καὶ φίλος ἀθανάτοις. ***)

2. *Noct.*

*) Vide ne non *edidit*, ſed *addidi* ſcripſerit Gellius, id eſt, *quæ infra adſcripſi*; *adpoſui*.

**) Sequuntur hic eadem verba, quæ hodieque leguntur in Epicteti Diſſ. lib. III. cap. 19. vſ. 12-20.

***) Totus iſte A. Gellii locus, eisdem pene verbis, repetitur a Macrobio, Saturnal. I. 11. Epigramma vero in Epictetum, quod ipſum hunc philoſophum auctorem habuiſſe nemo, credideri, leviter in fine prioris verſus

2. *Noct. Attic. lib. XV. cap.* 11. Domitiano imperante philoſophi ſenatusconſulto ejecti, atque urbe et Italia interdicti ſunt. Qua tempeſtate Epictetus quoque philoſophus, propter id ſenatusconſultum, Nicopolin Roma deceſſit.

III. MARCI ANTONINI, τῶν εἰς ἑαυτὸν, I. 7.

Παρὰ Ῥουστικοῦ - - - τὸ ἐντυχεῖν τοῖς Ἐπικτητείοις ὑπομνήμασιν, ὧν οἰκόθεν μετέδωκεν. Id eſt: *Ruſtico debeo, quod Epicteti Commentarios legerim, quorum ille ſua e bibliotheca mihi copiam fecit.*

IV. LVCIANI. *)

1. *In Demonacte, cap.* 55. *T. II. ed. Hemſterh. et Reiz. p.* 393. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι· πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει· ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Id eſt: *Cum aliquando Epictetus, non ſine reprehenſione, conſuleret illi uxorem ducere,*

verſus mutatum, καὶ σωμ' ἀνάπηρος, legitur in Anthol. Græc. p. 289. ed. H. Steph. perperam a Planude ad Leonidam auctorem relatum. Rectius inter ἀδέσποτα retulit Brunck. T. III. p. 272. num. 576. Plana Epigrammatis ſententia:

Virtus fuit Epictetus, & corpore claudus,
Et paupertate Irus; & carus Immortalibus.

*) Eadem ætate a *Galeno* Medico ac philoſopho magni habitum eſſe *Epictetum*, intelligitur ex Indice Scriptorum Galeni, ab ipſo auctore confecto, in quo (ut adnotavit Fabricius, Bibl. Græc. T. III. p. 259. & p. 554.) commemoratur Τοῦ Ἐπικτήτου πρὸς Φαβωρῖνον ἓν. *Pro Epicteto ad Favorinum liber ſingularis.*

ducere, et procreare liberos; decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se in rerum natura relinquat; *sic respondit, ut planissime illum refutaret*: Da mihi igitur, Epicure, unam filiarum tuarum.*)

2. *Adv. Indoctum, cap.* 13. *T. III. p.* 111. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, περαμοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐρρίατο. Ἤλπιζε γὰρ οἶμαι ἐκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ἔναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Id est: *Nostra ætate fuit, et adhuc puto in vita est, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emit. Sperabat puto ille, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adsiturum sibi per quietem, seque similem admirabili Seni futurum.*

V. CELSI, *apud Origenem.*

Lib. VII. adv. Celsum, p. 368. *ed. Spenceri.* Ἐπίκτητος, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάσσεις, καὶ κατάξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάσσεις. Id est: *Epictetus, cum herus crus ejus torqueret, subridens imperterrite, Perfringes, inquit. Cumque ille fregisset, Nonne prædicebam, inquit, quod perfringes.* **)

VI. ORI-

*) De cœlibatu Epicteti vide infra, num. XII. 2.

**) Famam illam, *de Epicteti crure per heri petulantiam fracto*, prorsus vel ignorasse vel repudiasse videtur conjunctissimus Epicteto

VI. ORIGENIS.

1. *Adv. Celſum, lib. III. p. 144.* Ἆρα οἱ φιλοσοφοῦντες - - τοὺς ἀπὸ κακίστου βίου νέους οὐ παρακαλοῦσιν ἐπὶ τὸ βέλτιστα; τί δέ; τοὺς οἰκέτας οὐ βούλονται φιλοσοφεῖν; ἢ καὶ ἡμεῖς μέλλομεν ἐγκαλεῖν φιλοσόφοις, οἰκέτας ἐπ' ἀρετὴν προτρεψαμένοις, Πυθαγόραν μὲν τὸν Ζάμολξιν, Ζήνωνι δὲ τὸν Περσαῖον, καὶ χθὲς καὶ πρώην τοῖς προτρεψαμένοις Ἐπίκτητον ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν; Id eſt: *Annon Philoſophi - - juvenes quoque eos, qui perditiſſimis erant moribus, ad mentem meliorem revocabant? Quid? nonne vernulas etiam voluerunt philoſophiæ operam dare? Anne accuſandi ſunt, quod ſervos ſuos ad virtutis ſtudium impulerint? ut Zamolxin Pythagoras, Zeno Perſæum, & qui recentiori memoria Epictetum ad Philoſophiam concitarunt.* *)

2. *Ibid.*

Epicteto diſcipulus Arrianus; cujus quidem Commentariis de Vita præceptoris compoſitis uſus Simplicius, diſerte docet, *à prima juventute infirmo corpore & claudum fuiſſe Epictetum.* Suidas vero etiam, neſcio quo auctore; cauſſam claudicatis prodidit, *è fluxione ortam* ſcribens. Attamen fabulam a Celſo proditam neutiquam in dubium vocatam ab *Origene* videmus, qui paulo poſt verba ſupra prolata ſic pergit: Καὶ ἐπὶ Ἐπίκτητον δὲ ἡμᾶς ἀναπέμπει (ὁ Κέλσος,) θαυμάσας τὸ εὐγενῶς μὲν αὐτῷ λελεγμένον, οὐ μὴν ὅσον παραβληθῆναι αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῇ κατάξει τοῦ σπήλυνος λόγον τοῖς παραδόξοις τοῦ Ἰησοῦ ἔργοις. Id eſt: *Iam quod ad Epictetum nos remittit, admiratus dictum ejus generoſum; non eſt tamen cur conferatur hoc de fracto crure narratio cum tot miraculoſis Ieſu factis.* Inde apud alios quoque Eccleſiæ doctores eadem fama fidem invenit; velut apud Gregorium Nazianzenum, qui, quemadmodum Iulianus, adverſus quem diſputat, ea repetierat quæ a Celſo oppoſita Chriſtianis erant, ſic ipſe in reſpondendo Origenem haud obſcure ſecutus eſt. Vide loca inferius adlata Num. LX.

*) Muſonio Rufo præceptore uſum eſſe Epictetum, paſſim in Diſſertationibus ipſe declaravit. (I. 7, 32 ſq. I. 9, 29. III. 23, 29.) Epaphroditum vero, dominum ejus, quid commoverit, ut in

Philoſophi

2. *Ibid. lib. VI. p. 274 ſq.* Εἰ χρή γε τολμήσαντα εἰπεῖν, ὀλίγους μὲν ὤνησεν (εἰ γε ὤνησεν) ἡ περικαλλὴς καὶ ἐπιτετηδευμένη Πλάτωνος καὶ τῶν παραπλησίως φρασάντων λέξις· πλείονας δὲ ἡ τῶν εὐτελεστέρων ὕλαι καὶ πραγματικῶς, καὶ ἐστοχασμένως τῶν πολλῶν, διδαξάντων καὶ γραψάντων. ἔστι γοῦν ἰδεῖν, τὸν μὲν Πλάτωνα ἐν χερσὶ τῶν δοκούντων εἶναι φιλολόγων μόνον· τὸν δὲ Ἐπίκτητον καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸ ὠφελεῖσθαι ἐχόντων θαυμαζόμενον, αἰσθομένων τῆς ἀπὸ τῶν λόγων αὐτοῦ βελτιώσεως. Id eſt: *Si verum fateri licet, paucis profuit, ſi tamen profuit, Platonis & ſimilium elegans & ſtudioſe elaborata oratio: multo autem pluribus doctrina & ſcripta eorum, qui tenui quodam dicendi genere uſi ſunt, ſed eo efficaci, & ad vulgi captum adcommodato. Itaque videre licet, Platonem quidem nonnullis doctorum*

Philoſophi ſchola mitteret ſervulum, percommode nuper explicavit *Garnerius* vir doctus, in Commentatione *de Epicteti Operibus*, Commentariis Academiæ Inſcriptionum & Humaniorum Literarum inſerenda. (*Garnier*, in *Mémoire ſur les Ouvrages d'Epictète.*) In ea commentatione, quam ſua manu ſcriptam nobis communicavit Vir humaniſſimus, de inſtitutione, qua uſus eſt Philoſophus noſter, in hunc modum diſeritur. *Epictète, né à Hiérapolis ville de Phrygie de parens pauvres, dut apparemment les avantages d'une éducation diſtinguée à la fantaiſie qu'avoient ſur la fin de la République, et ſous les premiers Empereurs, les grands de Rome de compter parmi leurs nombreux eſclaves des Grammairiens, des Poëtes, des Rhéteurs, et des Philoſophes, dans le même eſprit et les mêmes vuës qui ont porté de riches financiers dans ces derniers ſiécles à former à grands frais de riches et de nombreuſes Bibliothéques. Cette ſuppoſition eſt la ſeule, qui puiſſe nous expliquer, comment un malheureux enfant, né pauvre comme Irus, avoit reçu une éducation diſtinguée, et comment un Stoicien rigide ſe trouvoit être eſclave d'Epaphrodite, l'un des officiers de la garde Impériale. Car on ne ſuppoſera pas, que ce fut par prédilection pour la doctrine Stoïque, et pour ſon propre uſage, que le confident et le miniſtre des débauches de Néron eût été curieux de ſe procurer un pareil eſclave.*

doctorum hominum in manibus versari, sed Epictetum vulgo etiam hominum, qui quidem profitere ex doctrina cupiunt, admirationi esse, cum e sermonibus ejus meliores se fieri sentiant.

VII. ÆLII SPARTIANI, *in Adriano Cæs. cap. XVI.*

In summa familiaritate Epictetum & Heliodorum philosophos, &, ne nominatim de omnibus dicam, grammaticos, rhetores, musicos, geometras, pictores, astrologos habuit: præ cæteris, ut multi asserunt, eminente Favorino.

VIII. THEMISTII, *Orat. V. ad Jovianum Imp.*

Καὶ ποιεῖς οὐχ ἧττον ἔντιμον τὴν τῶν λόγων ἡγεμονίαν τῆς τῶν στρατοπέδων ἀρχῆς. οὕτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τοὺς προγόνους ταύτης τῆς τέχνης προῆγον, τὸν Ἄρειον ἐκεῖνον ὁ Σεβαστὸς, ὁ Τιβέριος τὸν Θρασύλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Δίωνα τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν, τὸν Ἐπίκτητον τὼ δύω Ἀντωνείνω. ἐῶ τοὺς ἄλλους. Id est: *Nec minore honore doctrinæ ac scientiæ principatum, quum castrorum imperium, prosequeris. Sic auctores imperii tui, hujus olim disciplinæ majores in honore habuerunt; velut Arium illum Augustus, Tiberius Thrasylum, magnus Trajanus Dionem aured linguâ præditum, Epictetum Antonini duo.* *) *Omitto cæteros.*

IX. GRE-

*) Themistio Suidas suffragatur, scribens *usque ad M. Antonini ætatem vixisse Epictetum:* quod quam parum sit veritati consentaneum, cum alii viri docti docuerint, tum Salmasius initio Notarum ad Simplicii Comment. in Enchirid. Poterat vero & hoc dicere Themistius, *post obitum Epicteti* plurimum

IX. GREGORII NAZIANZENI, *eius qui κατ' ἐξοχὴν ὁ Θεολόγος adpellatus est.* *)

1. *Orat. III. quæ est Adversus Julianum Invectiva prior, Tom. I. edit. Colon.* 1680. *pag.* 77. Ὁ τοῦ Σωκράτους ἐπαινῶν κώνειον, καὶ τὸ Ἐπικτήτου σκέλος, **) καὶ τὸν Ἀναξαγόρου θύλακον· ὧν ἀναγκαία μᾶλλον ἢ ἑκούσιος ἦν ἡ φιλοσοφία. Id est: *Qui Socratis cicutam extollis, & Epicteti*

rimum huic Philosopho tribuisse Antoninos. Cæterum sub Antonino Pio Epictetum etiam refert Syncellus, ut adnotavit Fabricius Bibl. Græc. T. III. p. 259.

*) Sic nude ὁ θεολόγος vocatur in Scholio marginali ad Dissert. lib. I. cap. 8. extr. in cod. nostro Par. b.

**) *Crus Epicteto a domino fractum*, de quo mox duobus aliis locis paulo uberius idem Gregorius disserit, primum a Celso commemoratum supra vidimus num. V. Thomas ille Clemens, Britannus, cujus operam Enchiridio Epicteti navatam laudavi in Præfatione ad criticam Enchiridii editionem p. XIX. in nota, cum in Testimoniis de Epicteto eadem verba, quæ supra scripta habes, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ ά. λόγῳ στηλιτευτικῷ κατὰ Ἰουλιανοῦ, retulisset, hæc adjecit: ὅπου σχολιαστής τις ἀνώνυμος ταῦτα περὶ τοῦ Ἐπικτήτου σκέλους ἀπομνηματίζει. Ἐπίκτητος φιλόσοφος ἦν. οὗτος ἐδέθη ὑπὸ τοῦ τυράννου Λακεδαίμονος [sic quidem ille] τὸ σκέλος. ὕστερον δὲ ἠβουλήθη λῦσαι αὐτὸν ὁ τύραννος. ἤρετο οὖν οὕτως· Θέλεις, ὦ Ἐπίκτητε, λύσω σε; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τί γάρ; δέδεμαι; ὡς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δῆθεν μὴ δεδεμένης. λέγεται οὖν, μὴ τὸ σῶμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή. Quæ verba latine versa leguntur T. II. operum Gregorii Nazianz. p. 503. (in *Patris Nonni Collectione & Expositione profanarum Historiarum, quarum D. Gregorius Theologus meminit in priore Invectiva adversus Julianum Apostatam*) ubi sic: *De Epicteti crure. Epictetus Philosophus erat. Huic a Macedone* [sic ibi scribitur] *tyranno crus vinculis astrictum est. Postea autem, cum eum solvere tyrannus vellet, ex eoque quæreret: Visne, Epictete, te solvam? Quid, inquit, an sum astrictus? Quibus videlicet verbis hoc significabat, animam suam nequaquam vinctam fuisse. Itaque non corpus homo esse dicitur, sed anima.* Eamdem rem narrat *Elias Cretensis*, in *Commentar. in S. Gregorii Naz. Orat.* III. T. II. Opp. Gregorii, p. 326. ubi sic: *Sed ne crus quidem Epicteti silentio præterierim; quod cum ipsi a tyranno quodam vinctum fuisset, ac diuturno post tempore ille ex ipso quæsivisset, an solvi vellet: Quid? inquit; an vinctus sum? Quibus nimirum verbis hoc subindicabat, corpus hominem non esse, sed animam, quæ quidem nullis vinculis astringi nec coerceri potest.*

Epicteti crus, & Anaxarchi utrem; quorum coacta potius, quam voluntaria, erat philoſophia.

2. *Epiſt.* LVIII. *ad Philagrium*, *T. I. Opp. pag.* 822. Διὰ τοῦτο θαυμάζω μὲν τοὺς παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ κινδυνεύσαντας, ἢ συμφορὰν διενεγκόντας νεανικῶς. θαυμάζω δὲ καὶ τῶν ἔξωθεν τοὺς τούτοις παραπλησίους. οἷον, τὸν Ἀναξαγόραν ἐκεῖνον, τὸν Ἐπίκτητον, τὸν Σωκράτην, ἵνα μὴ λέγω πολλούς· ὧν ὁ μὲν (Ἀνάξαρχος) - - - ὁ δὲ (Ἐπίκτητος,) τὸ σκέλος καταταινόμενος καὶ στρεβλούμενος, ἐφιλοσόφει ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι, καὶ θᾶττον κατεαγῆναι τὸ σκέλος ἢ ἐπισθάνεσθαι τῆς βίας ἔδοξε. Id eſt: *Ob eam cauſſam non eos tantum admiror, qui apud nos pro virtute periculis ſe obtulerunt, aut calamitatem fortiter tulerunt: ſed externos etiam, qui ſimiles eorum extiterunt; verbi gratia, Anaxagoram, Epictetum, Socratem, ut ne plures recenſeam. Quorum alter (Anaxarchus)- - - alter (Epictetus) cum crus ipſi caederetur et torqueretur, velut in alieno corpore philoſophabatur, citiusque crus perfractum eſſe viſum eſt, quam ipſe vim doloris perſenſiſſe.*

3. *In Carminibus Jambicis;* Carm. XVIII. περὶ Ταπεινοφροσύνης, σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, vſ. 683 ſqq. T. II. Opp. pag. 215.

Λέγεις Ἐπικτήτου τε τὸ κλασθὲν σκέλος,
πρὶν ἢ τι ῥῆξαι ῥῆμα δοῦλον τῆς βίας;
Εἶναι *) γὰρ εἶναι ταὐδρὸς, ὡς ἀκούσαμεν,

*) Εἶπεν γὰρ εἶναι legit Interpres.

τὸ σῶμα δοῦλον· τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον.
Πτισμόν τ' ἐν ὅλμῳ τῶν Ἀναξάρχου χερῶν,

Σὺ ταῦτ' ἐπαινεῖς; Καί τι καὶγὼ, πλὴν ὅσον
ἐν τοῖς ἀφύκτοις ἦσαν ἀνδρείοι κακοῖς.

Id eſt:

Crus fractum Epicteto inſuper narras prius,
quam vi doloris ederet verbum indecens.
Namque aſſerebat ille, (ſic accepimus)
Servum eſſe corpus, liberam at mentem ſuam.
Tuſas recenſes tu quoque Anaxarchi manus,

Tune iſta laudas? Laudo et ego. Verum in malis,
quæ non dabatur fugere, conſtantes erant.

X. MACROBII.

Is quidem in Saturnal. lib. I. cap. 11. *eadem pene verba repetit, quæ ex Aulo Gellii libro II. c.* 18. *ſupra protulimus.*

XI. AVGVSTINI.

De Civitate Dei, lib. IX. cap. 5. Miſericordiam Cicero non dubitavit appellare virtutem, quam Stoicos inter vitia numerare non pudet: qui tamen, ut docuit liber Epicteti nobiliſſimi Stoici *) ex decretis

*) Quemnam dicat Epicteti librum, haud adparet, niſi ſit unus ex deperditis Diſſertationum vel Homiliarum libris. De Stoicorum & Epicteti præſertim præceptis ſuper Miſericordia vide notata ad Diſſ. I. 18, 3.

cretis Zenonis & Chryſippi, qui hujus ſectæ primas partes habuerunt, hujuscemodi paſſiones in animum Sapientis admittunt, quem vitiis omnibus liberum eſſe volunt. Unde fit conſequens, ut hæc ipſa non putent vitia, quando Sapienti ſic accidunt, ut contra virtutem mentis rationemque nihil poſſint.

XII. DAMASCII, apud Suidam in Ἐπίκτητος, & apud Photium in Biblioth. pag. 552. ed. Hœſchel. *)

Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ μὲν ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης. - - - τοιγαροῦν καὶ ἐν συγγράμμασι καταλέλοιπε τοιούτοις τισὶ τὰς ἑαυτοῦ γνωμοτήσεις, εἰς ἃ Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ ἀνὴρ γεγονέναι ἄντικρυς (ὡς ἔνα πρὸς ἕνα ἀντιβαλεῖν) ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος, ἄνευ μέντοι τῶν Στωϊκῶν δοξασμάτων. κ. τ. λ. Id eſt: *Theoſebius Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumta dixit; alias vero & ipſe ſolerter inventas morales Sententias adjecit. - - - Itaque ſua præcepta talibus quibusdam ſcriptis conſignata reliquit, qualibus antehac Epictetus. Et, ut alterum cum altero conferamus, videtur hic mihi prorſus fuiſſe* noſtræ ætatis Epictetus, *exceptis tamen Stoicis opinionibus. &c.*

*) Conſer quæ & Küſterus ad Suidam adnotavit, & quæ monuit Fabric. in Bibl. Græc. T. III p. 260. — Paulo vero ante Damaſcii ætatem, Epicteti Enchiridion laudatum reperimus a *Procopio* (Gazæo,) Epiſt. XLV. cujus verba infra proferemus in Adnot. ad Enchir. c. 17.

XIII. SIMPLICII.

Ex Simplicii Comment. in Epicteti Enchiridion duo momenta hoc loco enotabimus, ad vitam & mores Philosophi nostri spectantia.

1. *Ex Comment. in cap.* 13. *pag.* 102. *edit. Lugd. Bat.* Αὐτὸς ὁ ταῦτα λέγων Ἐπίκτητος καὶ δοῦλος ἦν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενὴς, καὶ χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας· καὶ πενίαν ἀκροτάτην ἐπετήδευσεν, ὡς τὸ ἐν Ῥώμῃ οἴκημα αὐτοῦ μηδέποτε κλείθρου δεηθῆναι, ἅτε μηδὲν ἔνδον ἔχον, εἰ μὴ τὴν στιβάδα καὶ τὴν ψίαθον, ἐφ' ὧν ἐκάθευδε. Id est: *Is ipse qui hæc dicit Epictetus, & servus fuerat, & infirmo corpore, & ab ineunte ætate claudus, & extremæ paupertatis ita studiosus, ut ejus domuncula Romæ nullis umquam claustris opus habuerit, ut in qua nihil esset præter lectulum & stoream, super quibus dormiret.*

2. *Ex Comment. in cap.* 46. *p.* 272. Ὁ θαυμαστὸς οὗτος Ἐπίκτητος, μόνος τὸν πολὺν χρόνον διατελέσας, ὀψέ ποτε γυναῖκα προσελάβετο, παιδίου τροφὸν, ὅπερ ἐκτίθεσθαι μέλλον ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ φίλων διὰ πενίαν, αὐτὸς λαβὼν ἀνετρέψατο. Id est: *Admirabilis hic vir Epictetus, cum majorem ætatis partem solus exegisset, sero tandem mulierculam adscivit, pueri nutricem, quem, cum in eo fuisset ut a patre, amico Epicteti, propter paupertatem exponeretur, ipse a se educandum susceperat.*

XIV. ANO-

XIV. ANONYMI Epigramma εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. *)

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῇ ἐνικάτθεο θυμῷ,
ὄφρα κεν εἰσαφίκηαι ἐς οὐρανίους πενεήνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

Id eſt:

Conſilium Epicteti tuo recondo animo,
quo pervenias cæleſtes in regiones,
animam altivolam elevans a terra.

XV. Εἰς τὸ αὐτό. **)

Ὅσκεν Ἐπικτήτοιο σοφὴν τελέσειε μενοινὴν,
μειδιάει, βιοτοῖο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ·
καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει
οὐρανίην ἀψῖδα, καὶ ἀστερίην περιωπήν.

Id eſt:

Quisquis Epicteti ſapiens perfecerit conſilium,
ridet, tranquillitate utens in vitæ ponto;
& poſt hujus vitæ navigationem intrat
cæleſtem in fornicem ſidereamque ſpeculam.

XVI. SVIDÆ, *neſcio quo auctore.*

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου, τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος, ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἤγαιψε πολλά. Id eſt: *Epictetus, ex*

*) Exſtat in Antholog. p. 117. Brunckii Analectis, T. III. p. ed. H. Steph. & emendatius in 972.

**) Exſtat ibidem.

*Hierapoli Phrygiæ urbe, Philosophus, servus Epaphroditi, *) unius de corporis custodibus Neronis imperatoris. Ex fluxione altero pede claudus, in novæ Epiri oppido Nicopoli habitavit, & vitam usque ad M. Antoninum produxit. Scripsit multa.* **)

*) De hoc conf. Fabricium Bibl. Græc. T. III. p. 257.

**) Nempe non ab ipso literis mandata, sed ex ore ejus ab Arriano discipulo excepta, atque edita. Vide Arriani Epist. ad L. Gellium, Simplicii Præfationem ad Comment. in Enchiridion, & Vproni notata ad Titulum Dissertationum Epicteti ab Arriano digestarum.

AD

AD

EPICTETI MANVALE

NOTÆ

JOANNIS VPTONI;

quibus ſuas nonnnllas adjecit

JOH. SCHWEIGHÆUSER.

IX. GREGORII NAZIANZENI, *eius qui κατ' ἐξοχὴν ὁ Θεολόγος adpellatus est.* *)

1. *Orat. III. quæ est Adversus Julianum Invectiva prior, Tom. I. edit. Colon.* 1680. *pag.* 77. Ὁ τοῦ Σωκράτους ἐπαινῶν κώνειον, καὶ τὸ Ἐπικτήτου σκέλος, **) καὶ τὸν Ἀναξαγόρου θύλακον· ὧν ἀναγκαίας μᾶλλον ἢ ἑκούσιος ἦν ἡ φιλοσοφία. Id est: *Qui Socratis cicutam extollis, & Epicteti*

rimum huic Philosopho tribuisse Antoninos. Cæterum sub Antonino Pio Epictetum etiam refert Syncellus, ut adnotavit Fabricius Bibl. Græc. T. III. p. 259.

*) Sic nude ὁ θεολόγος vocatur in Scholio marginali ad Dissert. lib. I. cap. 8. extr. in cod. nostro Par. b.

**) *Crus Epicteto a domino fractum*, de quo mox duobus aliis locis paulo uberius idem Gregorius disserit, primum a Celso commemoratum supra vidimus num. V. Thomas ille Clemens, Britannus, cujus operam Enchiridio Epicteti navatam laudavi in Præfatione ad criticam Enchiridii editionem p. XIX. in nota, cum in Testimoniis de Epicteto eadem verba, quæ supra scripta habes, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ ά. λόγῳ στηλιτευτικῷ κατὰ Ἰουλιανοῦ, retulisset, hæc adjecit: ὅπου σχολιαστής τις ἀνώνυμος ταῦτα περὶ τοῦ Ἐπικτήτου σκέλους ἀπομνηματίζει. Ἐπίκτητος φιλόσοφος ἦν. οὗτος ἐδέθη ὑπὸ τοῦ τυράννου Λακεδαίμονος [sic quidem ille] τὸ σκέλος. ὕστερον δὲ ἠβουλήθη λῦσαι αὐτὸν ὁ τύραννος. ἤρετο οὖν οὕτως· Θέλεις, ὦ Ἐπίκτητε, λύσω σε; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τί γάρ; δέδεμαι; ὡς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δῆθεν μὴ δεδεμένης. λέγεται οὖν, μὴ τὸ σῶμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή. Quæ verba latine versa leguntur T. II. operum Gregorii Nazianz. p. 503. (in *Patris Nonni Collectione & Expositione profanarum Historiarum, quarum D. Gregorius Theologus meminit in priore Invectiva adversus Julianum Apostatam*) ubi sic: *De Epicteti crure. Epictetus Philosophus erat. Huic a Macedone* [sic ibi scribitur] *tyranno crus vinculis astrictum est. Postea autem, cum eum solvere tyrannus vellet, ex eoque quæreret: Visne, Epictete, te solvam? Quid, inquit, an sum astrictus? Quibus videlicet verbis hoc significabat, animam suam nequaquam vinctam fuisse. Itaque non corpus homo esse dicitur, sed anima.* Eamdem rem narrat *Elias Cretensis*, in *Commentar. in S. Gregorii Naz. Orat.* III. T. II. Opp. Gregorii, p. 326. ubi sic: *Sed ne crus quidem Epicteti silentio præterierim; quod cum ipsi a tyranno quodam vinctum fuisset, ac diutius post tempore ille ex ipso quæsivisset, an solvi vellet: Quid? inquit; an vinctus sum? Quibus nimirum verbis hoc subindicabat, corpus hominem non esse, sed animam, quæ quidem nullis vinculis astringi nec coerceri potest.*

Epicteti crus, & Anaxarchi utrem; quorum coacta potius, quam voluntaria, erat philoſophia.

2. *Epiſt.* LVIII. *ad Philagrium*, *T. I. Opp. pag.* 822. Διὰ τοῦτο θαυμάζω μὲν τοὺς παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ κινδυνεύσαντας, ἢ συμφορὰν διενεγκόντας νεανικῶς. θαυμάζω δὲ καὶ τῶν ἔξωθεν τοὺς τούτοις παραπλησίους. οἷον, τὸν Ἀναξαγόραν ἐκεῖνον, τὸν Ἐπίκτητον, τὸν Σωκράτην, ἵνα μὴ λέγω πολλούς· ὧν ὁ μὲν (Ἀνάξαρχος) - - - ὁ δὲ (Ἐπίκτητος,) τὸ σκέλος κατατεινόμενος καὶ στρεβλούμενος, ἐφιλοσόφει ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι, καὶ θᾶττον κατεαγῆναι τὸ σκέλος ἢ ἐπαισθάνεσθαι τῆς βίας ἔδοξε. Id eſt: *Ob eam cauſſam non eos tantum admiror, qui apud nos pro virtute periculis ſe obtulerunt, aut calamitatem fortiter tulerunt: ſed externos etiam, qui ſimiles eorum extiterunt; verbi gratia, Anaxagoram, Epictetum, Socratem, ut ne plures recenſeam. Quorum alter (Anaxarchus)- - - alter (Epictetus) cum crus ipſi caederetur et torqueretur, velut in alieno corpore philoſophabatur, citiusque crus perfractum eſſe viſum eſt, quam ipſe vim doloris perſenſiſſe.*

3. *In Carminibus Jambicis;* Carm. XVIII. περὶ Ταπεινοφροσύνης, σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας, vſ. 683 ſqq. T. II. Opp. pag. 215.

Λέγεις Ἐπικτήτου τε τὸ κλασθὲν σκέλος,
περὶν ἢ τι ῥῆξαι ῥῆμα δοῦλον τῆς βίας;
Εἶναι *) γὰρ εἶναι ταὐδρὸς, ὡς ἀκούσαμεν,

*) Εἶπεν γὰρ εἶναι legit Interpres.

τὸ σῶμα δοῦλον· τὸν τρέπον δ' ἐλεύθερον.
Πτισμόν τ' ἐν ὄλμῳ τῶν Ἀναξάρχου χερῶν,

Σὺ ταῦτ' ἐπαινεῖς; Καί τι κἀγώ, πλὴν ὅσον
ἐν τοῖς ἀφύκτοις ἦσαν ἀνδρεῖοι κακοῖς.

Id eſt:

Crus fractum Epicteto inſuper narras prius,
quam vi doloris ederet verbum indecens.
Namque aſſerebat ille, (ſic accepimus)
Servum eſſe corpus, liberam at mentem ſuam.
Tuſas recenſes tu quoque Anaxarchi manus,

Tune iſta laudas? Laudo et ego. Verum in malis,
quæ non dabatur fugere, conſtantes erant.

X. MACROBII.

Is quidem in Saturnal. lib. I. cap. 11. *eadem pene verba repetit, quæ ex Auli Gellii libro II. c.* 18. *ſupra protulimus.*

XI. AVGVSTINI.

De Civitate Dei, lib. IX. cap. 5. Miſericordiam Cicero non dubitavit appellare virtutem, quam Stoicos inter vitia numerare non pudet: qui tamen, ut docuit liber Epicteti nobiliſſimi Stoici *) ex decretis

*) Quemnam dicat Epicteti librum, haud adparet, niſi ſit unus ex deperditis Diſſertationum vel Homiliarum libris. De Stoicorum & Epicteti præſertim præceptis ſuper Miſericordia vide notata ad Diſſ. I. 18, 3.

cretis Zenonis & Chryſippi, qui hujus ſectæ primas partes habuerunt, hujuscemodi paſſiones in animum Sapientis admittunt, quem vitiis omnibus liberum eſſe volunt. Unde fit conſequens, ut hæc ipſa non putent vitia, quando Sapienti ſic accidunt, ut contra virtutem mentis rationemque nihil poſſint.

XII. DAMASCII, apud Suidam in Ἐπίκτητος, & apud Photium in Biblioth. pag. 552. ed. Hœſchel. *)

Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ μὲν ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης. - - - τοιγαροῦν καὶ ἐν συγγράμμασι καταλέλοιπε τοιούτοις τισὶ τὰς ἑαυτοῦ γνωθετήσεις, εἰς ἃ Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ οὗτος γεγονέναι ἀντίκρυς (ὡς ἕνα πρὸς ἕνα ἀντιβαλεῖν) ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος, ἄνευ μέντοι τῶν Στωϊκῶν δοξασμάτων. κ. τ. λ. Id eſt: *Theoſebius Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumta dixit; alias vero & ipſe ſolerter inventas morales Sententias adjecit. - - - Itaque ſua præcepta talibus quibusdam ſcriptis conſignata reliquit, qualibus antehac Epictetus. Et, ut alterum cum altero conferamus, videtur hic mihi prorſus fuiſſe* noſtræ ætatis Epictetus, *exceptis tamen Stoicis opinionibus. &c.*

*) Conſer quæ & Küſterus ad Suidam adnotavit, & quæ monuit Fabric. in Bibl. Græc. T. III p. 260. — Paulo vero ante Damaſcii ætatem, Epicteti Enchiridion laudatum reperimus a *Procopio* (Gazæo,) Epiſt. XLV. cujus verba infra proferemus in Adnot. ad Enchir. c. 17.

XIII. SIMPLICII.

Ex Simplicii Comment. in Epicteti Enchiridion duo momenta hoc loco enotabimus, ad vitam & mores Philoſophi noſtri ſpectantia.

1. *Ex Comment. in cap.* 13. *pag.* 102. *edit. Lugd. Bat.* Αὐτὸς ὁ ταῦτα λέγων Ἐπίκτητος καὶ δοῦλος ἦν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενὴς, καὶ χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας· καὶ πενίαν ἀκροτάτην ἐπετήδευσεν, ὡς τὸ ἐν Ῥώμῃ οἴκημα αὐτοῦ μηδέποτε κλείθρου δεηθῆναι, ἅτε μηδὲν ἔνδον ἔχον, εἰ μὴ τὴν στιβάδα καὶ τὴν ψίαθον, ἐφ' ὧν ἐκάθευδε. Id eſt: *Is ipſe qui hæc dicit Epictetus, & ſervus fuerat, & infirmo corpore, & ab ineunte ætate claudus, & extremæ paupertatis ita ſtudioſus, ut ejus domuncula Romæ nullis unquam clauſtris opus habuerit, ut in qua nihil eſſet præter lectulum & ſtoream, ſuper quibus dormiret.*

2. *Ex Comment. in cap.* 46. *p.* 272. Ὁ θαυμαστὸς οὗτος Ἐπίκτητος, μόνος τὸν πολὺν χρόνον διατελέσας, ὀψὲ ποτε γυναῖκα προσελάβετο, παιδίου τροφὸν, ἅτε ἐκτίθεσθαι μέλλον ὑπό τινες τῶν αὐτοῦ φίλων διὰ πενίαν, αὐτὸς λαβὼν ἀνετρέψατο. Id eſt: *Admirabilis hic vir Epictetus, cum majorem ætatis partem ſolus exegiſſet, ſero tandem mulierculam adſciviit, pueri nutricem, quem, cum in eo fuiſſet ut a patre, amico Epicteti, propter paupertatem exponeretur, ipſe a ſe educandum ſuſceperat.*

XIV. ANO-

XIV. ANONYMI Epigramma εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. *)

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
ὄφρα κεν εἰσαφίκηαι ἐς οὐρανίους πενεῶνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

Id eſt:

Conſilium Epicteti tuo reconde animo,
quo pervenias cæleſtes in regiones,
animam altivolam elevans a terra.

XV. Εἰς τὸ αὐτό. **)

Ὅσκεν Ἐπικτήτοιο σοφὴν τελέσειε μενοινὴν,
μειδιάει, βιοτοῖο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ·
καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει
οὐρανίην ἀψῖδα, καὶ ἀστερίην περιωπήν.

Id eſt:

Quisquis Epicteti ſapiens perfecerit conſilium,
ridet, tranquillitate utens in vitæ ponto;
& poſt hujus vitæ navigationem intrat
cæleſtem in fornicem ſidereamque ſpeculam.

XVI. SVIDÆ, *neſcio quo auctore.*

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος δὲ Ἐπαφροδίτου, τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος, ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἔγραψε πολλά. Id eſt: *Epictetus, ex*

*) Exſtat in Antholog. p. 117. Brunckii Analectis, T. III. p. ed. H. Steph. & emendatius in 972.

**) Exſtat ibidem.

*Hierapoli Phrygiæ urbe, Philosophus, servus Epaphroditi, *) unius de corporis custodibus Neronis imperatoris. Ex luxatione altero pede claudus, in novæ Epiri oppido Nicopoli habitavit, & vitam usque ad M. Antoninum produxit. Scripsit multa. **)*

*) De hoc conf. Fabricium Bibl. Græc. T. III. p. 257.

**) Nempe non ab ipso literis mandata, sed ex ore ejus ab Arriano discipulo excepta atque edita. Vide Arriani Epist. ad L. Gellium, Simplicii Præfationem ad Comment. in Enchiridion, & Vproni notata ad Titulum Dissertationum Epicteti ab Arriano digestarum.

AD

AD

EPICTETI MANVALE

NOTÆ

JOANNIS VPTONI;

quibus ſuas nonnullas adjecit

JOH. SCHWEIGHÆUSER.

IV. ſ. 3. vult decreta ſeu præcepta brevia eſſe, *βραχέα ἔστω καὶ στοιχειώδη*, quæ ſemper occurrant in promptu atque in uſu. Nec aliter Epicurus, ut ad manum & in memoria haberent diſcipuli, ſcripſit *κυρίας δόξας*, ſelectas ſententias, breviterque comprehenſas. Vide Cicer. de Nat. Deor. L. I. c. 30. de Fin. L. II. c. 7. Lucian. in Pſeudomanti." VPTON.

'Ad Titulum quod ſpectat libelli, opportune Heſychius adnotavit, Ἐγχειρίδια dici ſolita *quæcumque in promtu & ad manum ſunt*, *τὰ ἐν χειρί*. Sed de eodem Titulo juvat hic adponere quæ ex profeſſo monuit auctor *Exegeſeos manuſcriptæ Enchiridii*, quam exhibent duo codices Mssti Bibliothecæ Pariſinæ, Cod. Græc. MLIII. & Cod. MCCCII. Sic igitur ille: Ἐπιγέγραπται δὲ Ἐγχειρίδιον, *διὰ τὸ ἕτοιμον ἀεὶ καὶ πρόχειρον αὐτὸ δεῖν εἶναι τῇ μνήμῃ. χρὴ γὰρ ἔχοντας ἡμᾶς ἐν προχείρῳ τοὺς κανόνας τοῦ βίου, κατ' αὐτοὺς πειρᾶσθαι τὴν ὅλην ζωὴν ἡμῶν εὐθύνειν. οὐ γὰρ ἐπὶ μόνου τοῦ στρατιώτου τὸ πρόχειρον ξίφος ἐρεῖς ἐγχειρίδιον, διὰ τὸ μετὰ χεῖρας ἔχειν αὐτό. οὐδὲ ἐπὶ ἰατροῦ μόνον καλέσεις τὸν πρόχειρον νάρθηκα, ἐγχειρίδιον· ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἡμῶν δικαίως ἐγχειρίδιον ἂν εἴης ἔν, τὸ τῶν συνεκτικωτάτων θεωρημάτων τῆς ἀνθρωπίνης εὐζωΐας βιβλίον.* Quibus e verbis intelligitur, ciſtulas illas, quas ſecum circumferebant medici, quibus medicamenta & inſtrumenta ad artis uſum maxime neceſſaria continebantur, (hi ſunt enim *νάρθηκες*, quos dicit noſter Exegeta; conf. Etymolog. in Νάρθηξ, & Lucian. adv. Indoct. c. 29. T. III. p. 124. & Martial. lib. XIV. epig. 78.) vulgato admodum ſermone *ἐγχειρίδια* ſolitas eſſe nominari. Quo magis ad explicandam tituli rationem, qui libello huic inſcribitur, opportuna erat comparatio illa, cujus Vptonus meminit, a M. Antonino inſtituta, (III. 13.) philoſophi, cui ſapientiæ præcepta in promtu eſſe debent, cum medico, inſtrumenta ſua ad manum habente; quum præſertim Philoſophia, *animi medicina* haberi dicique ſolita eſſet. conf. Diſſ. I. 17, 4. ibique not. IV. 8, 29. III. 23, 30. Simillima vero prorſus comparatione jam & Cicero uſus eſt, de Finib. II. 7. ubi ait: *Iam doloris medicamenta illa Epicurea, tamquam de narthecio, promant; ſi gravis, brevis; ſi longus, levis.* Cæterum & aliis ſubinde libellis, quibus artis cuiusvis præcepta explicabantur, idem *Enchiridii* nomen fuit inſcriptum: quo e genere Hephæſtionis, Alexandrini Grammatici, Ἐγχειρίδιον περὶ Μέτρων etiam nunc exſtat.

NOTÆ

NOTÆ AD CAP. I.

§. 1. Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν. „Conſer Diſſ. I. 22, 10. II. 6, 8. II. 9, 15. II. 19, 13. IV. 1, 65 ſqq." VPTON.

ὑπόληψις. Ipſâ ſuâ origine atque formâ vocabulum hoc *actionem* mentis noſtræ ſignificat; ſcilicet *opinionis* veluti *ſusceptionem*, & *in animum noſtrum admiſſionem*.

ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις. Ὁρμὴν *impetum* vertunt, nec male: nec vero intelligendi primi illi ſtimuli aut inſtinctus, quibus naturæ neceſſitate movemur; ſed *impetus quem ſponte noſtrâ capimus ad agendum*. Quid differat ὁρμὴ ab ὀρέξει, docet claſſicus locus Diſſert. III. 2, 1 ſqq. conf. Adnot. ad I. 18, 1 ſq. Ὁρμὴ eo pertinet, ubi, quid *conveniens* ſit, quid *honeſtum*, quid ſit *officii noſtri*, vel contra, quæritur. Ὄρεξις & ἔκκλισις ad ea nobis adſciſcenda ſpectant, quæ *bona*, aut quæ *utilia*, id eſt bonorum efficientia, judicamus; ad ea declinanda aut a nobis depellenda, quæ *mala* vel *noxia*. *Bona* vero & *mala* Stoici ea ſemper dicere adſueverant, quæ abſolute per ſe, quæ conſtanter, quæ ſine exceptione talia eſſent. Iam cogimur quidem naturæ neceſſitate ad adpetendum id quod bonum videatur, declinandum contrarium: ſed, quandoquidem falſâ ſpecie ſæpe deceptos nos intelligimus, penes nos eſſe docent, inhibere in quavis re ſingulari, quæ nobis propoſita ſit, adpetitionem vel declinationem, donec certo liquidoque cognitum & perſpectum habeamus, eſſe illam abſolute & per ſe ac ſine exceptione bonam malamve. Cum ὁρμῇ ſubinde ſeparatim, tamquam ei oppoſitam, τὴν ἀφορμὴν nominant, ſicut τὸ ὁρμᾷν καὶ ἀφορμᾷν habes in Ench. c. 2, 2. vbi illud, eſt *impetum ad agendum capere*; hoc, *retinere impetum*; poſſisque utrumque cum Cicerone Acad. II. 31. interpretari, *conſilia capere & agendi & non agendi*. Sed hoc loco, cum ait τὴν ὁρμὴν eſſe noſtra in poteſtate, facile intelligitur, eodem communi nomine ſimul τὴν ἀφορμὴν comprehendi. Cæterum in recenſione variarum mentis actionum modo ὁρμὴν ante τὴν ὄρεξιν nominare Epictetus ſolet, modo vice verſa. Loca vide in Indice collecta.

δόξαι. „Δόξαι ſunt *opiniones*. Repone itaque cum Ms. Hafnienſi, monente Meibomio, δόξα. Vide II. 9, 13. II. 19, 32. III. 24, 71. III. 26, 34. Diog. Laert. VII. 102." VPTON. — Quod ſi pluralem δόξαι teneas, in quem fere conſen-

consentiunt libri, intelliges cum Simplicio *quascumque aliorum de nobis opiniones* in utramlibet partem, bonam malamque, æquam & iniquam. Sic communi denominatione αἱ δόξαι simul ἡ εὐδοξία & ἡ ἀδοξία fuerint comprehensæ. conf. Laert. l. c. Pariter in eadem re alio vocabulo mediam significationem habente, φήμη, utitur noster, Diss. III. 24, 68. Cæterum de sola etiam *bona fama*, de *gloria*, idem vocabulum in plurali numero non modo recentiores nonnulli scriptores usurparunt, veluti Nilus in Ascet. c. 2. ad quem Heynius provocavit; verum etiam probatissimi ex antiquis. Sic sane apud Demosthenem habes, ἔπαινοι, δόξαι, τιμαί. pro Coron. p. 252. ed. Reisk.

§. 3. οὐδείς σε βλάψει &c. Conf. infra c. 30. & Senecam consule, de Constant. Sap. c. 5.

§. 4. „Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν. Variæ codicum lectiones indicio sunt, aliter olim scriptum fuisse, ac nunc. Simplicii codices hoc modo: ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν. Quæ prima specie saniora videantur. Verumenimvero emendatione opus est, quamquam silent libri; et pro αὐτῶν, arbitror legendum ἄλλων. Hoc modo: Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι ἄλλων· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. *Cum igitur tantas res expetas*, (scil. οὐδείς σε ἀναγκάσει, οὐδείς σε κωλύσει, &c.) *memento non oportere, ne mediocriter quidem commotum, cætera attingere;* (scil. τὸ σῶμα, κτῆσις, δόξα, ἀρχαί.) *sed alia omnino mittere, alia in præsens differre.* Cæterum editio Meibomiana post πρὸς τὸ παρόν, habet, καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. Haud male.“ VPTON. — Quæ verba Meibomius & Villebr. adjecerunt, ea e Paraphrasi huc invecta esse, alibi docui. Vptoni emendationem nemo magnopere vel desideraverit vel probaverit. Οὐ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, est, *non mediocri animi affectu commotum attingere hæc;* et idem valet, ac οὐκ ἐκ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι ἐπὶ τοὔργον, cap. 29, 3. De reliquo argumento confer cap. 2, 2. & cap. 48, 2.

πάντως γε μήν. „Ms. Hafn. πάντων. Et mox libri nonnulli παραγίνεται.“ VPTON.

§. 5. Φαντασίᾳ ταραχείᾳ· μελέτα ἐπιλέγειν, &c. „Conf. Diss. lib. I. cap. 27. II. 16, 20. II. 18, 24. III. 12, 15. III. 24,

24, 108." VPTON. — *Φαντασίαν τραχεῖαν, visum asperum, sævum, terrificum* interpretatur A. Gellius, XIX. 1. Cæterum juvabit hic meminisse quod de sermonis usu Stoicorum Cicero observavit de Fin. V. 26. *Quæ* mala *illi non audent adpellare*, aspera & *incommoda & rejicienda & aliena naturæ esse concedunt.*

ὅτι φαντασία εἶ. „Pro εἶ, malit Meibomius ἐστί, ut habet margo edit. Basil. *Visum est*; *ac nullo modo quod esse videtur.* Sed placet recepta lectio: alloquendum tamquam ad personam. Vide Diss. II. 18, 24. III. 12, 15." VPTON.

τὸ, διότι οὐδὲν πρός σε. „Haud male Ms. Hafn. *τὸ, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ.* Conf. II. 24, 106. Simplicius: [p. 44. c.] *Εἰ γὰρ τῶν μὴ ἐφ' ἡμῖν ἐστί τι τῶν φανταζομένων, ἢ ὀρεκτὸν, ἢ ἐκκλιτὸν, καλῶς ἔχει γινώσκειν τε καὶ ἐπιλέγειν ἑαυτῷ, ὅτι τοῦτο οὐδέν πρὸς ἡμᾶς.*" VPTON.

CAP. II.

§. 1. *Ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, &c.* „Vide III. 23, 9. Item I. 4, 1 & 11. II. 1, 31. II. 8, 29. II. 14, 8. III. 22, 48 & 61. IV. 1, 1. & alibi. Mox pro *ἐμπεσεῖν* lege cum Salmasio *περιπεσεῖν.* & pro *παράπτωτον*, repone *παρεπίπτων.*" VPTON. Ex Editoris voluntate, in contextu (ubi *ἐμπεσεῖν* & *παράπτωτον* perperam legebatur) ea reposui, quæ unice vera sunt. *Ἐπαγγελίαν* vero malim *professionem* verti, quam (ut vulgo faciunt) *pollicitationem* vel *promissionem.* Adpetitio enim non tam *pollicetur* nobis, consecuturus nos esse id quod volumus; quam *profitetur*, se id, quo refertur, consequi velle.

τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπί σοι. Cum emphasi scribo *ἐπί σοί.* Cæterum perperam (si quid video) plerique interpretes verba ista in hunc modum accepere, *quæ eorum, quæ in tua potestate sunt, naturæ repugnant.* Recte sententiam philosophi vidit Meibomius, quamquam paulo fortasse obscurius expressit: *Si ergo sola declinas, quæ, præter naturam existentia, in tua potestate sunt.* Nempe genitivus casus *τῶν ἐφ' ἡμῖν* non pendet ab uno nomine *Φύσιν*, sed a tota phrasi *τὰ παρὰ Φύσιν*; & idem est, ac si dixisset, *τὰ παρὰ Φύσιν ὄντα, ὅσα ἐστὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν*, vel, *ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν, ὅσα παρὰ Φύσιν ἐστίν.* id est, *eas res quæ contra naturam sunt, quæ sunt e numero rerum potestati nostræ subjectarum*; vel, quod eodem redit, *res potestati nostræ sub-*

subjectas, quæ sunt contra naturam; id ipsum vero, in Stoicorum sermone, idem sonat, ac *actiones naturæ repugnantes, prava facta*. Meibomii versionem alio loco, ubi eadem dictio recurrit, (infra, cap. 48.) prudenti consilio tenuit Vptonus noster.

§. 2. Ἄρον οὖν τὴν ἔκκλισιν. „Confer III. 5, 4. III. 22, 15. IV. 4, 18." VPTON.

τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. „Vide quæ notavimus ad Disc. lib. III. cap. 2. in initio; ad III. 12, 8. & III. 22, 13. Vide & I. 4, 1. III. 13, 21. IV. 4, 18. Enchir. c. 48, 3. M. Anton. IX. 7. XI. 37." VPTON.

ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὔπω σοι πάρεστιν. „Alii libri οὐδὲν οὐδέπω. In aliis abest οὐδέν. Apud Simplicium, οὔπω σοι πάρεστιν." VPTON. — Verte: *eorum, quæ adpetere pulcrum honestumque foret, nihil adhuc tibi adest.* Heynio totus locus sic videbatur constituendus: τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὔπω σοι πάρεστι. hac sententiâ: *ea autem quæ in potestate nostra sunt, quatenus appetere liceat, nondum tenes; nondum didicisti.* Possis vero etiam, omittendo quidem οὐδέν, sed ὅσων in genit. plur. tenendo, sic accipere, ut ad τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ex sequenti oratione verbum ὀρέγεσθαι intelligatur, hoc modo: τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὀρέγεσθαι, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὔπω σοι πάρεστι. *ea autem quæ in nostra potestate sunt adpetere, quæ nempe adpetere pulcrum foret, tu nondum didicisti.* Ad sententiæ summam haud multum interest: sed nostram rationem interpretationemque firmare videntur ea, quæ Disc. III. 13, 21. & IV. 1, 84. leguntur. Sed ibi quidem de homine agitur προκόπτοντι, qui jam profectum haud pœnitendum in via sapientiæ fecit: hic vero, quemadmodum in toto fere hoc libello, ad tironem se convertit oratio.

μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῷ. *Solo impetu utere, quem vel capias vel retineas. Solis utere agendi aut non agendi consiliis.* Vide ad ὁρμή, cap. 1, 1.

μεθ' ὑπεξαιρέσεως. „*Cum exceptione.* Seneca de Benef. lib. IV. c. 34. *Non mutat Sapiens consilium; - - ad omnia* cum exceptione *veniet; si nihil inciderit, quod impediat.* Vide eundem, de Tranquill. c. 13. *Navigabo, nisi si quid inciderit; &, prætor fiam, nisi si quid obstiterit;* &c. Conf. M. Anton. IV. 1. V. 20. VI. 50. XI. 37." VPTON. —

Τῷ,

Τῷ, μετ' ὑπεξαιρέσεως, opponitur τὸ ἐξ ἅπαντος, vel ἐκ παντὸς τρόπου.

Καὶ ἀνειμένως. Sic rurſus cap. 48, 3. de Proficiente loquens, ait, ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται, *impetu ad omnia utitur remiſſo.* Perfectus quidem philoſophus, qui rerum omnium dignitates & pretia æſtimare didicit, impetum ex dignitate rei cujusque capit, perinde remiſſum acrioremve, prout illa digna eſt peti; ut eſt apud Senecam Epiſt. 79.

CAP. III.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, &c. „Conf. III. 24, 84 ſqq." VPTON.

μέμνησο ἐπιλέγειν. „*Memento ſingulas notare, verbis ſubjiciendo qualis ſit, a minimis incipiendo.* Ita vertendum. *Meibomius.* Mox cum Ms. Hafn. lege, ὅτι χύτραν στέργω, & paulo poſt, καταφιλῶ." VPTON.

CAP. IV.

"Οταν ἅψασθαί τινος ἔργου. Vide II. 17, 27. Mox lege cum Ms. Hafn. ὁποῖόν τί ἐστι." VPTON.

τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδορουμένους, τοὺς πλέποντας. „Variant libri. Edit. Ven. & Baſ. τοὺς ἀποῤῥέοντας &c. Simplicii codices, τοὺς ἀποῤῥαίνομένους, τοὺς ἐκκρουομένους, &c. Nonnulli libri, τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, τοὺς ἐνσειομένους, τοὺς λοιδορουμένους, &c. Cæterum τοὺς πλέπτοντας addit, quippe veſtimenta eorum, qui lavabantur, facillime ſurripi poſſent: cuilibet enim balneorum Apodyterium pervium. Fures autem balneorum plectebantur graviter. Vide Ariſtot. Probl. XIV. ſ. 29." VPTON. — τοὺς ἀποῤῥαίνοντας, *qui* moleſti ſunt aliis, *dum capita eorum & os oculosque aqua reſpergunt & perfundunt.* τοὺς ἐγκρουομένους, *qui cum impetu ſe ingerunt, & trudunt alios.*

CAP. V.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους &c. „Conf. Diſſ. II. 16, 22 ſqq. & vſ. 40. III. 26, 38. I. 19, 7 ſq. I. 25, 28." VPTON. — *Adde* IV. 1, 59 & 85.

ὁ θάνατος οὐδὲν δεινόν. „Vide Diſſ. II. 1, 13 ſqq. III. 26, 38." *Idem.*

Ἀπαιδεύτου ἔργον &c. „Vide Diſſ. III. 19, initio; & III. 5, 4.“ *Idem.*

ἠργμένου παιδεύεσθαι &c. „Vide Diſſ. II. 11. in initio.“ *Idem.*

CAP. VI.

Ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. „Potius, ἴσθι ὅτι ἐφ' ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. *Scito te ſuperbire propter bonum quod in equo eſt.* Mox repone cum nonnullis libris τηνικαῦτα εὐλόγως ἐπαρθήσῃ.“ VPTON. Scripturam εὐλόγως ἐπαρθήσῃ ab interpretibus eſſe invectam, alibi docui. De ἵππου ἀγαθῷ conf. Diſſ. II. 24, 11.

χρῆσις φαντασιῶν. Vide ad Diſſ. I. 1, 7.

CAP. VII.

Καὶ τότε πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι. „Sic cod. Ven. & Baſ. Nonnulli libri, κἂν καλέσῃ, πάντα &c. Et ſupra, pro μήτοι γε, habent μή τοι γέ.“ VPTON.

δεδεμένος ἐμβληθῇς. Agitur de nauta aut de milite nautico, qui imperio parere tenetur, &, niſi paret, plectitur. conf. Diſſ. III. 24, 34.

μηδὲν κωλύσει. Intellige, ἔχειν. *Nil prohibet, quin habeas*, iisque utaris.

μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς. „Ms. Hafn. καλούμενος. Et Simpl. in Comment. ἵνα μή, τοῦ καιροῦ τῆς ἀναχωρήσεως ἐνστάντος καλούμενος, ὀπισθοβαρὴς εὑρεθῇς. Libri editi, μήποτε καλοῦντος ἐλλίπῃς.“ VPTON.

CAP. VIII.

Μὴ ζήτει &c. „Vide Diſſ. I. 12, 15 ſq. II. 14, 7. IV. 7, 20. Variant autem codices. Edit. Ven. & Baſ. Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὖ ποιήσεις. Simplicii codices, καὶ εὑροήσεις. Optime. Alii, ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γινόμενα γίνεται, ut ſit ζήτει θέλειν. Apud Stobæum hoc modo: Μὴ ζήτει τὸ τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι ὡς θέλῃς· ἀλλὰ θέλε, ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεται, καὶ εὑρήσεις. lege εὑροήσεις.“ VPTON.

CAP. IX.

Νόσος, σώματός ἐστιν ἐμπόδιον. Sic Seneca Epiſt. 78. *Corpus tuum valetudo tenet, non animum* &c.

προσα-

προαιρέσεως δὲ οὔ. „Vide Diſſert. I. 1, 23. I. 17, 21 & 26. I. 18, 17. I. 22, 10. I. 29, 12. II. 5, 4. III. 22, 105. IV. 12, 7. & alibi. Nota mox χώλανσις, nam ipſe Epictetus claudus.“ VPTON.

CAP. X.

Ἐφ' ἑκάστου - - τίνα δύναμιν ἔχεις &c. Conf. I. 6, 28. I. 12, 30 ſq. II. 16, 14. IV. 1, 109.“ VPTON.

οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι. „Vide II. 18, 24 & 28. II. 23, 33. M. Anton. V. 36.“ VPTON. — Adde infra, c. 16. 18. 19, 2. 20. 34.

CAP. XI.

Ἀπέδωκα. „Vide ad Diſſ. I. 1, 32.“ VPTON.

Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. Reſpexit hunc locum Hierocles in Comment. ad Aur. Carm. vſ. 17 ſq. p. 110. ed. Lond. 1742. ubi nonnihil quidem mutatum citat, his verbis: Τέθνηκε τὸ παιδίον; Οὐκοῦν ἀπεδόθη.

ἡ γυνὴ ἀπέθανεν; ἀπεδόθη. „Hæc inſerui, ductus auctoritate noſtri codicis, & Simplicii.“ VPTON.

τὸ χωρίον ἀφῃρέθη; Quod habent libri nonnulli, ἀφῃρέθην, id mori congruit Epicteti, variare perſonas amantis. *Ereptum mihi eſt prædium;* nempe, *inquis;* vel, *ais aliquis.*

τοῦ παιδοτρίβου. „Vide II. 23, 36.“ VPTON.

CAP. XII.

§. 1. Κρεῖττον γὰρ τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, &c. Quo pacto hæc dicta ſunt, facile intelligitur. Vult, ne ira concitatus caſtiges ſervulum: ne, dum illum corrigere cupis, (quod an conſecuturus ſis, valde etiam dubium eſt,) tu ipſe in vitium, quæ ſumma atque una homini calamitas accidere poteſt, prolabaris. Confer cap. 14. & Paraph. cap. 15.

§. 2. Ἄρξαι τοιγαροῦν ἀπὸ τῶν σμικρῶν. „Conf. I. 18, 18. IV. 1, 111.“ VPTON.

προῖκα δὲ οὐδὲν παραγίνεται. „Vide IV. 2, 2. IV. 10, 19.“ VPTON.

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι. „Sic Simplicii co-

dices. At edit. Ven. & Baſ. καὶ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, τό σε ταραχθῆναι. in marg. vero Baſil. μὴ ταραχθῆναι. Gatakerus ad M. Anton. VII. [VIII.] 45. cum Stobæo legere malit, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ταραχθῆναι. *Hoc tecum cogita, non tam feliciter agitur cum ſervulo meo, ut me perturbari in illo ſit ſitum.* Scribit Meibomius, ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ ταραχθῆναι, ut negatio μὴ ſit a librario transpoſita. M. Anton. VIII. 56. ὅτερ οὐκ ἔδοξε τῷ θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ᾖ τὸ ἐμὲ ἀτυχεῖν. *Id quod Deo non eſt viſum, ne alieni arbitrii eſſet miſerum me facere.* Sed lectionis, quam recepimus Simplicii auctoritate, hic ſenſus eſt: *At non tam bene actum eſt cum ſervulo, (interea tecum omnino bene actum eſt) ut in illius poteſtate ſit tua ipſius imperturbatio.*" VPTON.

CAP. XIII.

"Ἕνεκα τῶν ἐκτός. „*Propter rerum externarum neglectum.* Aliter legendum ἄνευα τῶν ἐντός. *propter rerum internarum cultum.* Mox ἄνους habent edit. Ven. & Baſ. ἀνόητος Simplicius. Paulo poſt, καὶ μηδὲν βούλου lege." VPTON. — Ἐντὰς pro ἐκτὸς nemo deſideraverit. ἕνεκα τῶν ἐκτὸς, *rerum externarum cauſſa, quod ad res externas adtinet.*

CAP. XIV.

§. 1. Κἂν τὸν παῖδα θέλῃς &c. θέλειν nunc, ſicut plerumque apud Stoicos, intellige *velle ſine exceptione, abſolute* (ut aiunt) *& quovis modo.* Tum, quod ait θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, non tam ſic accipio, ut dicat incorrigibilem eſſe puerum; ſed hoc mihi dicere videtur: κακία ſita eſt in voluntate ejus qui eam habet; tu ergo, voluntati tuæ eam ſubjectam volens, naturam rerum invertis, adeoque ſtultus es. Tuum eſt, operam dare, quoad tu potes, ut in meliorem viam eum revoces; hoc *tu velis.* Illius eſt, tuæ invitationi parere; hoc *ille velle* debet: atque, id eum velle, ſitum in ipſo eſt, non in te. Conf. Diſſ. IV. 5, 7. Vide etiam ſupra, cap. 12.

§. 2. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν &c. „Confer Diſſ. I. 29, 60 ſqq. II. 2, 26. II. 13, 23." VPTON.

CAP. XV.

Ὡς ἐν συμποσίῳ. „Vide Diſſ. II. 16, 37." VPTON. — Conf. Ench. c. 36.

περι-

περιφερόμενον. „Alluſio ad morem in veterum conviviis lances appoſitas circumferendi, ut ſingulis conviváram carpendi poteſtas fieret. Conſule Caſaub. ad Athenæum p. 231.“ VPTON. — Vide Caſauboni Comment. p. 145. ad Athen. III. 33.

παρέρχεται; μὴ κάτεχε. „Simplicius: Ἀλλ' εἰ μὲν γινόμενα ἀφαιρεῖτο, (τοῦτο γὰρ νομίζω ὁηλοῦν τὸ παρέρχεται) μὴ κάτεχε, φησί· τουτέστι, μὴ βιάζου μένειν αὐτὰ, μηδὲ δυσχέραινε τὴν ἀφαίρεσιν. εἰ δὲ οὕτω ἦκει, μὴ ἀρέγου, μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλως γίνου τοῖς ἐπιθυμίαις καὶ φαντασίαις, σαυτοῦ τε καὶ τῆς σαυτοῦ προαιρέσεως ἐπιλανθανόμενος. Ubi legendum, μηδὲ πρὸς αὐτοῖς ὅλος γίνου τῆς ἐπιθυμίας καὶ φαντασιῶν. *neque præterea totus ſis addictus cupiditati & viſis.* Sic enim Græci, ὅλος ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας, *totus philoſophiæ eſt addictus.* Seneca de Benef. lib. VII. *lucri totus eſt.* id eſt, totus eſt lucro addictus.“ VPTON. — Locus eſt apud Simplic. in Comment. p. 122. ubi ὅλος pro ὅλως eſſe legendum, poſt Wolfium recte Vptonus monuit; cætera minus feliciter curavit. Phraſis græca eſt, ὅλος ἐστὶ τοῖς ἐπιθυμίαις πρὸς ταύτῃ, *cupiditatibus ſuis totus in hoc occupatus eſt.* Ibidem, paulo ſuperius, ἀφαιροῖτο erat ſcribendum, pro ἀφαιρεῖτο.

μὴ ἐπίβαλλε. „Nonnulli libri, ἐπίβαλε.“ VPTON.

ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. „*Dignus conviva deorum.* Nec alitèr Virgilius:

„*Nec deus hunc menſâ, dea nec dignata cubili.*“ VPTON.

ἀξίως θεοί τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο. *Id eſt*, ἀξίως θεοὶ ἐλέγοντο, ὡς καὶ ὄντες ἦσαν.

CAP. XVI.

Ὅταν κλαίοντα &c. „Edit. Ven. & Baſ. Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ. Addit noſter codex ἢ ἀποθανόντος. Hoc autem modo citat Simplicius: Ὅταν οὖν, φησὶ, κλαίοντα ἴδῃς, ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημοῦντος, ἢ ὡς ἀπολωλεκότος τὰ αὐτοῦ, μή σε συναρπάσῃ ἡ φαντασία, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος ἐκείνου τοῖς ἐκτός.“ VPTON. — Apud Simplicium verba ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ τέκνου interpretationis loco poſita ſunt pro illis ἐν πένθει, quæ habet Enchiridion. Quod ſi cum eodem interprete ἀπολωλεκότος legas, ad filium referes, qui patris bona abligurierit. Sed præſtat altera lectio.

ὡς ἐν κακοῖς ἔντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός. *quasi ille in malis sit externis.* Conſulto adjecit τοῖς ἐκτὸς, *in malis externis.* Nempe utique miſer eſt iſte homo; at non propter illa quæ extrinſecus ei acciderunt, ſed hoc ipſo, quod animum ſuum rebus externis, extra ipſius poteſtatem poſitis, adeo graviter adfici patitur.

διαίρει παρὰ σαυτῷ &c. Verba iſta ex cap. 18. huc a nonnullis invecta ſunt.

ἄλλον γὰρ οὐ βλίβει. Sic cap. 5. ὁ θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο.

συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ. „Vide Diſſert. I. 9, 12. I. 29, 64. III. 14, 7. III. 16, 4. IV. 2. IV. 12, 17." VPTON.

πρόσεχε μέντοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς. „Sic Diſſ. I. 18, 19. καὶ οὐ λέγω, ὅτι οὐ δέδοται στενάξαι· ἀλλὰ ἔσωθέν τοι μὴ στενάξῃς. Vide Cicer. Tuſc. Diſp. II. 22. [ed. Daviſ. Aliis c. 23.] & A. Gell. lib. XII. c. 5. p. 558. edit. Gronov." VPTON.

CAP. XVII.

Ὑποκριτὴς εἶ δράματος. „Eandem alluſionem vide Diſſ. I. 29, 42 ſqq. IV. 2, 9. IV. 7, 13. Vide M. Anton. XI. 6. XII. 36. & Stobæi Serm. p. 575. [Serm. CVI. ex Telete, de Caſibus.] & 681. [mendoſus eſt numerus; nec, quem locum ob oculos habuerit, ſatis ſcio. Habes interim eamdem alluſionem apud eumdem Stob. Serm. I. p. 19. & Serm. V. p. 68.] Diogenes Laërt. VII. 160. Εἶναι γὰρ ὅμοιον τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτὴν τὸν σοφόν· ὃς, ἂν τε Θερσίτου, ἂν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρίνεται προσηκόντως. Seneca Epiſt. LXXVII. *Quomodo fabula, ſic vita; non quam diu, ſed quàm bene acta ſit, refert. Nihil ad rem pertinet, quo loco deſinas: quocunque voles deſine; tantum bonam clauſulam impone.* Epigramma in Anthолog.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ᾗ μάθε παίζειν,
τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Cicero de Offic. lib. I. c. 28. & cap. 31. *Ergo hiſtrio hoc videbit in ſcena, non videbit vir ſapiens in vita?*" VPTON. — Conf. Fragm. 174.

ὁ διδάσκαλος. „Hoc eſt, inquit Wolfius, ὁ ποιητὴς, εἴτε κωμῳδοποιὸς, εἴτε τραγικός. *Poëta, ſive tragicus, ſive comicus.* Sic in vita Sophoclis, ἐδίδαξε δὲ δράματα ργ'. *edidit fabulas centum & viginti tres.*" VPTON. — Sic nempe

nempe poëta, qui fabulam in theatrum producit, dicebatur, quia eam actores docebat; ut monuit ad h. l. Heynius, conferre jubens quæ in hanc partem notavit Casaub. ad Athen. VI. 7. Itaque, quem διδάσκαλον h. l. Epictetus adpellat, eumdem Teles Pythagoreus apud Stob. Serm. V. p. 68. nude ποιητὴν dixit: Δεῖ, ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτήν, ὅ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς &c. Similiterque rursus idem apud eumdem Stob. Serm. CVI. Eodem modo Procopius Gazæus, Epist. XLV. (ut adnotavit Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 261.) ipsum Epictetum auctorem laudans, ait: Μέμνησο τοίνυν, ὡς Ἐπικτήτῳ δοκεῖ, ὡς ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οὗ ἂν θέλῃ ὁ ποιητής.

CAP. XVIII.

Ὠφελῆθῆναι ἀπ' αὐτοῦ. „Vide Dissert. lib. III. cap. 20." VPTON.

CAP. XIX.

§. 1. Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι. „Confer Diss. III. 6, 5. III. 22, 102." VPTON.

§. 2. ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. „Vide Diss. I. 20, 15. I. 29, 1 & 18. II. 1, 4. II. 8, 9. [& eod. cap. vs. 1 sqq.] II. 20, 9. IV. 13, 24 sq. III. 7, 6. & sæpius alibi. Mox στρατηγὸς est *prætor*." VPTON.

θελήσῃς. „Potius θελήσεις, cum Simplicio." *Idem.*

CAP. XXI.

Πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι. „Vide Diss. III. 24, 104 sq. III. 10, 6. Mox codex Ven. & Bas. ἐνθυμηθήσῃ, nec male." VPTON. — Totam sententiam laudavit Antonius in Melissa, lib. I. λογ. ιδ'.

CAP. XXII.

Ἄφνω φιλόσοφος. „Vide Dissert. III. 16, 11." VPTON.

τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου. „Ex Chrysippi præceptis. Vide Diss. II. 6, 9. II. 10, 6." VPTON. — Ducta verba cum sententia ex Platonis Crit. c. 6. p. 131. ed. Forst. Confer infra, Ench. c. 50, 3. (nobis cap. 51, 2.)

εἰς ταύτην τὴν τάξιν. „Nonnulli libri χώραν. Vide Diss. I. 9, 16 & 24. III. 1, 19." VPTON.

διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα. „Elegantior lectio est in ora edit. Salmant. διπλοῦν προσοφλήσεις καταγέλωτα.“ VPTON.

CAP. XXIII.

Ἔξω στρέφῃναι. „Vide Dissert. III. 12, 5. Persius: *Nec te quæsiveris extra.*“ VPTON. — Pers. Sat. I. 7.

ἀρχοῦ οὖν &c. Sic Socrates. conf. IV, 8, 23.

σαυτῷ φαίνου. Consulto nunc φαίνου dicit, non δόκει. *Adpare tibi*, id est, *ostende tibi te philosophum*; fac ut cognoscas, intelligasque, & tibi ipsi hoc testimonium vere exhibere possis, esse te philosophum.

καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Verte, *& hoc consequi poteris.* Idem valet ac τοῦτο δύνασαι cap. 14, 1. Satis vulgatus ille usus vocabuli ἱκανὸς, Polybio, Luciano, aliisque familiaris. καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, scil. σεαυτῷ φαίνεσθαι. Nempe, aliis ut videare philosophus, non est in tua potestate. Interpretantur alii, *sic satis magnus philosophus eris.* Nilus vero & Simplicius & Paraphrastes ἱκανόν ἐστι habent: *& hoc satis est.*

CAP. XXIV.

§. 1. Οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον. „Vide I. 9, 34. I. 28, 23.“ VPTON. — δι' ἄλλον non *per alium* vertendum, sed *propter alium, alterius culpâ.* Commode Seneca, Epist. LXX. *Bono loco res humanæ sunt, quod nemo nisi vitio suo miser est.*

παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν. „Auctiores Simplicii codices, ἢ τὸ παραληφθῆναι εἰς συμβουλὴν, ἢ εἰς ἑστίασιν. Vide mox cap. 25, 1.“ VPTON.

§. 3. Κτῆσαι οὖν, φασὶν. „Omnino lege φησὶν. Vide ad Diss. I. 4, 9. Est enim φησὶν, ut apud Latinos *inquit*, perpetua opponendi formula. Sic mox §. 4. ἀλλ' ἡ πατρὶς, φησίν. Cæterum ego nullus dubito, quin totum hoc Caput ad Dissertationum libros pertineat. Lege itaque §. 2. Ἀλλά μοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. Τί λέγεις τὸ Ἀβοήθητοι; Adversarius: *At amici mei sine auxilio erunt.* Epictetus: *Quid dicis Sine auxilio?* Plura detrimenta his libris, quam vulgo existimatur, importata sunt.“ VPTON.— Supra, §. 2. perinde est, Ἀλλά σοι legas, an Ἀλλά μοι. Sed istud tenendum; in quod consentiunt libri. Intellige: *At tu ais, sine auxilio fore amicos tuos.* Hoc loco qui, pro

pro φησὶν, φασὶν invexere, intellexere οἱ φίλοι, quæ ipſa verba etiam diſerte adjicit unus e noſtris codicibus. Ego φησὶν ſic intelligo: *Atqui dicit amicus tuus*, vel *aliquis ex amicis tuis, Compara opes, quò & nos habeamus.* Tum quod ait Epictetus, Εἰ δύναμαι &c. ſic accipio: *Huic tu reſponde*, (vel, *Huic ego, ſi mihi ſic diceret, reſponderem,*) *Si poſſum comparare, - - - monſtrate mihi* (vos amici, qui hoc poſtulatis) *viam.* Sic ſolet Epictetus, variando perſonas, vim ac veluti vitam addere orationi.

§. 5. τὸν πιστὸν. „Supple ἄνθρωπον. Sic alicubi.“ VPTON. — Videtur „Sic alibi“ ſcribere voluiſſe. Sic ſane ſæpe τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, & ſimilia uſurpat Epictetus; quaſi dicas *tueri virum bonum*, pro *viri boni nomen* vel *locum*, ut perſpecte Heynius monuit. Vide Diſſ. II. 22, 20. I. 28, 23. II. 4, 2. II. 10, 18. IV. 4, 10.

CAP. XXV.

1. Προστιμήθη &c. „Atque hoc etiam caput ad libros Diſſertationum pertinet. Lege adeo mox, [§. 5.] Οὐδὲν οὖν ἔχω ἀντὶ τοῦ δείπνου; Ἔχεις μὲν, &c. Conſultor: *Nihil itaque cœnæ vice habeo?* Epictetus: *Habes quidem*, &c. Vide autem Diſſert. III. 24, 44 ſqq.“ VPTON. — Utique habet hoc caput (quemadmodum & caput 24.) veriſſimum colorem Diſſertationum Epicteti; nec id mirum, quandoquidem ex eisdem Diſſertationibus, quarum quidem non niſi pars ad noſtram ætatem pervenit, collectum totum hunc libellum conſtat. Nec vero id ſatis cauſſæ eſt, cur ſcripturam ea ratione, quam Vptonus propoſuit, mutatam velimus. Vide Not. ad c. 24, 3. Habemus infra in Enchir. caput 29. quod in Diſſert. lib. III. c. 15. etiam nunc integrum exſtat.

§. 5. τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ. „Αὐτοῦ, id eſt, *domini.* Vide ad Diſſ. I. 19, 21. Verte, *quod in ingreſſu inſolentiam domini non toleraris.* Sed alii aliter. Lector ſuo fruatur judicio.“ VPTON. — Inſerto cum mastis, poſt αὐτοῦ, articulo τῶν, verte, *non tuliſſe janitores ejus*, i. e. *non ſuſtinuiſſe janitorum ejus inſolentiam.* Fortaſſe etiam ipſum vocabulum παροινιῶν non male adjectum habent nonnulli græci libri. De re conf. infra, cap. 33, 13. & Senec. de Conſt. Sap. c. 14 ſq. tum Lucian. in Nigr. c. 22. T. I. ed. Hemſterh. p. 60. & Necyom. c. 12. T. I. p. 473. quos auctores ad h. l. laudavit Heynius.

CAP. XXVI.

Ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. Deletis cum Paraphraſte verbis πρὸς ἀλλήλους, hæc manet commoda ſententia: *ex iis quæ judicamus ubi non agitur res noſtra.* Sed verba iſta reliqui omnes Enchiridii libri agnoſcunt; neque opus eſſe videtur, ut ea ſolicitemus. Tractavi hunc locum in adnotationibus criticis ad Enchiridion.

CAP. XXVII.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται. *Quemadmodum ſcopus non ponitur ad aberrandum; ſic nec mali natura in mundo exiſtit.* Vtique conciſe nimis & ambigue dictum videri poteſt. Parum vero, me judice, proficiunt ii interpretes, atque longius etiam ab auctoris mente aberrant, qui cum Wolfio ad verba, οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται, e ſuperioribus repetenda iſta, πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν, cenſent. Equidem Simplicio adſentior, hoc dixiſſe Epictetum, Nihil in mundo (in omni hac univerſitate rerum a Deo procreatarum & adminiſtratarum) eſſe vel fieri, quod proprie, per ſe ac ſua natura malum ſit. (conf. A. Gell. VI. 1. & Salluſt. περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου, cap. 12.) Quæcumque enim in mundo ſunt vel fiunt, ea ſunt fiuntque Dei conſilio ac voluntate, & pertinent ad ſcopum quem is ſibi propoſuit. Atqui malum eſt ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, id quod aberrat a ſcopo, quod excidit propoſito, quod eſt contra naturam, quod repugnat rationi & optimo ſapientiſſimoque conſilio. Igitur, quemadmodum abſurdum foret, ſi diceres, habere aliquem conſilium aberrandi a ſuo ſcopo, habere aliquem propoſitum excidendi ſuo propoſito; ſic abſurdum eſt dicere, Deum voluiſſe aliquid, (atque adeo eſſe aliquid vel fieri in mundo,) quod per ſe ac ſua natura malum ſit. (conf. cap. 30. & quæ ibi notamus.) Quâ ſententiâ ſimul altera illa continetur: Quod ſi igitur eſt alicubi malum, eſt illud in nobis; nempe, partim in opinione noſtra, in pravo noſtro de rebus judicio; partim in voluntate noſtra, cum nos, ſive neglectu, ſive pravo uſu virium earum, quibus inſtruxit nos Deus, a Dei conſilio & a recta ratione aberramus. Denique eâdem ſententiâ & hæc continetur, (quæ & ipſa ad dilucidandam quæſtionem de Mali natura & origine cum maxime pertinet) ne ipſum quidem hominem, ſi vel depravatiſſimum ponas, id quod pravum ſit, tamquam

quam pravum, eligere poſſe; ſed ad prava ferri, ſpecie recti deceptum, ſuâ quidem plerumque culpâ. Cæterum, quod Simplicius in huius Capitis interpretatione in locum communem, ut Heynius ait, de origine Mali excurrit, quam eamdem quæſtionem idem Interpres jam ſupra ad cap. VIII. (cap. 13. ed. Wolf.) copioſe tractare cœperat; in eo nec in alienum ab Epicteti inſtituto campum evagatus, & in exponenda enodandaque ipſa illa maximi momenti quæſtione, omnium in tota Philoſophia longe difficillima, ita verſatus mihi viſus eſt, ut a nemine (quod ſciam), vel ante vel poſt eum melius, a paucis æque commode & curate, eamdem tractatam mihi perſuaſerim.

CAP. XXIX.

Ἑκάστου ἔργου &c. „Confer Diſſert. lib. III. cap. 15. unde huc translatum eſt totum hoc caput: ſic placuit librariis. [Quidni ipſi Arriano? qui ex Epicteti Diſſertationibus compoſuit Enchiridion.] Sed vide quæ notavimus ad lib. III. c. 15. Ex mutua collatione, plurima emendanda ſunt. §. 2. Ex Diſſ. III. 15, 2. legendum: Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. Κἀγὼ νὴ τοὺς θεούς· καλὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει &c. [At nihil impedit, quo minus credamus, ab eodem ipſo Arriano in ſingulis verbis, aut in minutis formulis orationis, nonnulla hic aliter poſita fuiſſe atque in Diſſertationibus.] Mox ibid. εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι. Hæc eſt lectio ſcioli alicuius, qui non intellexit ea quæ legas III. 15, 4. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παροφύσεσθαι, *deinde in pulvere palæſtrico ruendo præverti.* Paulo poſt, §. 3. νῦν δὲ ἀθλητάς, ſcribe ex Diſſ. III. 15, 6. νῦν δὲ ἀθλητάς. Corrige quoque §. 4. καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καὶ, Τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος! θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. *Et audientes aliquem ſic dicentem, Vt Euphrates diſſerit! &, Quis ita diſſerere poteſt ut ille! volunt &* ipſi *philoſophari.* Vide ad III. 15, 8. [Confer, ſi lubet, & noſtras ad eumdem locum Notas, & epicriſin Varietatis Lectionis ad Enchir.] Mox §. 3. lege πᾶσαν θέαν, ἣν ἂν ἴδῃς. Et §. 5. & III. 15, 9. ſic emenda: Πένταθλος εἶναι βούλει ἢ παλαιστής; εἰ παλαιστής, ἰδοὺ &c. Et §. 6. ſupple ex III. 15, 10. δοκεῖς ὅτι ταῦτα ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν; δοκεῖς ὅτι δύνασαι ὡσαύτως ἐσθίειν &c. Ad hunc modum reliqua ex III. 15, 10 ſqq. emenda. Nam in Enchiridion ex libris Diſſertationum totum hoc caput transtulerunt librarii.“

rii." VPTON. — Vide quæ ad Diſſ. III. 15. & ad Varietatem Lectionis in Enchirid. hoc capite adnotavimus.

CAP. XXX.

Τὰ καθήκοντα - - τοῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. „Vide Diſſ. lib. II. cap. 10. & IV. 4, 16. IV. 6, 26. IV. 10, 15. IV. 12, 16." VPTON.

σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει &c. Conf. cap. 1, 3. c. 5. & 20.

ἀπὸ τοῦ γείτονος - - τὸ καθῆκον εὑρήσεις. Intellige ἀπὸ τῆς τοῦ γείτονος σχέσεως.

CAP. XXXI.

§. 1. Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας &c. „Confer Diſſert. lib. I. cap. 12. II. 14, 11 ſqq. III. 24, 113. III. 26, 28." VPTON.

§. 2. μισεῖν τοὺς αἰτίους. „Vide I. 22, 15. I. 27, 13. II. 22, 17. III. 4, 6." VPTON.

§. 3. τέθνηκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον &c. Conf. I. 22, 14. I. 27, 12. II. 22, 15 & 19. III. 3, 2. &c.

τεθηπέναι. „In marg. edit. Baſ. τεθαυμακέναι. Atque hanc lectionem videtur agnoſcere Simpl. in Comment. καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν ἀσπάζεται, καὶ μεταδιώκει, καὶ ὡς μεγάλα τεθαύμακεν." VPTON.

§. 4. Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα. „Vide II. 22, 13 ſq. IV. 5, 29." VPTON. — Conf. quæ notavimus ad IV. 5, 29.

ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς θεούς. „Vide I. 27, 13. II. 22, 17. III. 4, 6. Mox articulum reſtitue, ὁ ἔμπορος." VPTON.

ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές. „Vide I. 9, 25. I. 27, 14." VPTON. — Satis intelligitur, non hoc dicere Philoſophum, privatæ utilitatis rationem unicum eſſe debere Pietatis adverſus Deum fontem & fundamentum. Inverſe magis, & negative quodammodo, accipienda ſententia eſt: Quicumque nihil boni a Deo in ſe proficiſci putat, quicumque contra lædi ſe nocerique ſibi a Deo opinatur; is vero pietatis adfectu colere Deum non poteſt. Nempe reſpondet eis, qui putant, hominem, velit, nolit, multis malorum miſeriarumque generibus extrinſecus incurrentium obnoxium eſſe. Atqui hoc qui putat,

tat, is aut omnino non gubernari a Deo res humanas exiſtimet neceſſe eſt, aut ab ipſo Deo, cujus ſub imperio talia ipſi accidant, lædi ſe & noceri ſibi opinabitur: adeoque grato animo reliquoque pietatis adfectu proſequi Deum non poterit. Quo igitur Pietatis ratio conſtet; monet, firmiter infixam animis noſtris hanc perſuaſionem teneamus, optimo benigniſſimoque conſilio Dei omnia gubernari: nihil, quod ab ipſo proficiſcatur, malum eſſe; (conf. cap. 27.) quidquid in rebus externis malum ineſſe, aut ab illis in nos incurrere poſſe videatur, id opinione noſtra, non re ipſa malum eſſe: malum vere nominatum non niſi in noſtra voluntate ineſſe, in pravo uſu aut in neglectu facultatum viriumque a Deo nobis conceſſarum: illud igitur malum ut caveamus, in noſtra ſitum eſſe poteſtate; quare in hoc omnem noſtram curam convertamus, & Deo agamus gratias, eique vota faciamus, qui res noſtras & univerſas ita diſpoſuit atque gubernat, ut, niſi nos ipſi propria ſtoliditate & perverſo mentis motu velimus, nullum malum nos adtingere poſſit.

§. 5. „Σπένδειν δὲ καὶ θύειν καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις (potius cum nonnullis libris ἑκάστοτε) προσήκει, καθαρῶς καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν. Hæc omnia Socratica. κατὰ τὰ πάτρια. Sic Socrates apud Xenoph. Ἀπομν. lib. I. c. 3. ſ. 1. ἤτε γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας, εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν. & Ἀπομν. IV. 3, 16. Vide legem Draconis, quam ex Porphyrio citavimus ſupra ad Diſſert. I. 12, 7. Nec aliter Pythagoras:

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, τίμα. [Aur. Carm. initio.]

Epictetus, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν. Socrates apud Xen. Ἀπομν. lib. I. c. 3. ſ. 3. Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου,

Καὶδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,

καὶ πρὸς Φίλους δὲ, καὶ ξένους, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δίαιταν, καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι, τὴν, Καὶδύναμιν ἔρδειν. Et Ἀπομν. lib. IV. c. 3. ſ. 10. Νόμος δὲ ὑπου πανταχοῦ ἐστι, κατὰ δύναμιν ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. Sed vide ſupra ad Diſſ. I. 12, 7." VPTON. — De vi vocis ἐπισεσυρμένως vide Not. ad Diſſ. II. 5, 2.

CAP. XXXII.

§. 1. Ὅταν μαντικῇ προσίῃς. „Vide Diſſ. lib. III. c. 23. in initio." VPTON.

§. 2.

§. 2. εἰ δὲ μὴ, τρέμων &c. sive, ex noſtra lectione, quæ ex probato codice manuſcripto ducta eſt, μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει &c. Verte: *neque tremens eum accede, ſed ut qui compertum habeas, quidquid eventurum ſit, id indifferens eſſe & nihil ad te; qualecumque vero id fuerit, fore ut tibi eo recte liceat uti, neminemque fore qui prohibere hoc poſſit.*

καὶ τίνων παρακούσῃς. „παρακούσῃς ἄν, vel cum Simplicio παρακούσεις." VPTON.

§. 4. „ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παρίσταται τῷ φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. Scribitur ἀλλ' ἐρεῖ. Vnde legendum, αἱρεῖ λόγος. Modus loquendi, Platoni, Epicteto, & Antonino [multisque aliis Græcis ſcriptoribus] familiaris. Vide ad I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Repone itaque, ἀλλ' αἱρεῖ λόγος καὶ σὺν τούτοις παρίστασθαι τῷ φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. *ſed ratio eligit*, dictat, ſuadet, *etiam cum his opitulari amico, & cum patria* [*pro patria*] *discrimen adire.*" VPTON.

ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ. „Extat hiſtoria apud Aelian. lib. III. c. 44. & apud Simplicium in Comment. [p. 258. ſq.] Vide quoque Galen. Exhort. ad Med. & Art. cap. 5. edit. Goulſt. Verba oraculi ſic apud Simplicium ſcribe:

Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐπαμύνας,
ἦλυθες; οὐ καθαρὸς περικαλλέος ἔξιθι σηκοῦ.

Tu qui præſens aderas amico morienti, nec tamen juviſti, huc veniſti? Homo impure, profane, exi e pulchro templo." VPTON.

CAP. XXXIII.

§. 1. Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα. „Vide Diſſert. lib. III. cap. 23. in initio." VPTON.

§. 2. σπανίως δέ ποτε &c. „Conf. lib. III. c. 16." *Idem.*

§. 5. ἐκ τῶν ἐνόντων. „*Totis viribus; quantum fieri poteſt.* Sic autem accipi poſſe arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, 14. niſi adjiciatur πάντα. *H. Steph. in Lexico.* Male hunc locum acceperunt interpretes." VPTON. Hunc quidem Enchiridii locum recte ab omnibus interpretibus acceptum video, Meibomio excepto, *qui ſuper quibuslibet rebus* interpretatus eſt; quod græce ſonaret ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι. Lucæ locus, quem H. Steph. ſpectavit, eſt in Evang. cap. XI. vſ. 41. ubi loca nonnulla a Wettſtenio col-

collecta habes, quibus dictio ἐκ τῶν ἐνόντων eodem fere modo, ut hîc, uſurpatur. Vide Indic. noſtrum in Appianum. Conf. Epict. Fragm. 108. De toto vero hoc præcepto conſuli merentur quæ commentatus eſt Hierocles in Aur. Carm. vſ. 2. p. 38 ſq. Ed. Lond. 1742. Adde Jambl. in Vita Pythag. ſect. 150.

§. 6. ἐστιάσεις τὰς ἔξω (vel ἐξωτικὰς) καὶ ἰδιωτικάς. *Convivia cum hominibus extraneis & rudibus; diſciplina non imbutis.*

ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος. „Vide lib. III. cap. 16. in initio.“ VPTON.

§. 7. παραλάμβανε. „Edit. Ven. & Baſ. παραλαμβάνειν, quod eodem redit.“ VPTON.

ὡς νόμιμόν ἐστι. ὧν νόμιμόν ἐστι, *qua fas eſt uti; qua uti abſque flagitio licet;* id eſt, non contra naturam, nec ita ut injuria cuipiam inferatur.

ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ. „Potius cum Simplicio, ὅτι αὐτῷ οὐ χρῇ.“ VPTON.

§. 10. Εἰς τὰ θέατρα &c. Vide lib. III. c. 4.“ *Idem.*

ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν. „*Admirationi fuiſſe tibi ſpectaculum;* contra præceptum, Μὴ θαυμάζειν, *Nil admirari.* Vide ad I. 29, 3. II. 6, 2. III. 20, 8.“ *Idem.*

§. 11. Εἰς ἀκροάσεις. „Vide lib. III. c. 23. ubi plura de ſophiſticis recitationibus.“ *Idem.*

§. 12. πρόβαλε σεαυτῷ, τί ἂν ἐπόησεν &c. „Vide II. 18, 21 ſq. II. 13, 4. Vide etiam Longin. de Sublim. ſect. 14. M. Anton. XI. 26. Senec. Epiſt. XI. *Aliquis vir bonus nobis eligendus eſt, ac ſemper ante oculos habendus, ut ſic tanquam illo ſpectante vivamus, & omnia tanquam illo vidente faciamus.*“ *Idem.*

§. 13. Ὅταν φοιτᾷς &c. „Vide II. 13, 17 ſqq. Mox εὑρήσεις αὐτὸν, id eſt, *dominum.* Sæpius monui.“ *Idem.*

οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι. Immo, ex librorum præſcripto, ὅτι ἐντινοχθήσονταί σοι, *fore ut in oſ tibi impingantur fores.* Conf. quæ alibi adnotavimus ad Var. Lect. in Enchir.

οὐκ ἦν τοσούτου. „Eadem verba habes ſupra, II. 6, 23.“ VPTON.

διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτός. „Mallet Wolfius: καταβεβλημένου, *ejus qui projectus ſit ad res externas, qui humi*

humi ſit abjectus, & rerum externarum mancipium. Niſi διαβεβλημένου ſit ejusdem ſignificationis. Simplicius in Comment. [p. 284 ſq.] ἰδιωτικὸν δὲ ἑκάτερον, καὶ οὐ καλῶς χρώμενον τοῖς ἐκτὸς, οὐδὲ ὡς ἔχει Φύσεως, ἀλλὰ μεγάλα αὐτὰ νομιζόντων." VPTON. — διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτὸς idem ſonat ac δυσχεραίνων vel ἀγανακτῶν τοῖς ἐκτὸς, ut alibi docui; *qui rebus externis offenditur;* & oppoſitum eſt τῷ θαυμάζειν, de quo modo dictum ad §. 10. extr. Eamdem in ſententiam cap. 4. extr. ἀγανακτεῖν πρὸς τὰ γινόμενα dixerat.

§. 15. ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος. „Haud aliter locutus eſt Epictetus Diſſert. III. 12, 6. ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν φαντασιῶν. Malit Wolfius τόπος, *locus.*" VPTON.

CAP. XXXIV.

Φύλασσε σεαυτὸν &c. „Auctiores Simplicii codices, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, Φύλασσε σαυτόν. Auctior adhuc Stobæus: [Serm. XVII.] Ὅταν ἡδονῆς τινος Φαντασίαν λάβῃς, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων Φαντασιῶν, Φυλάσσου, μὴ συναρπάζου [συναρπάζῃ lege] ταχέως. ἀλλ' ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα· καὶ μικρὰν ἀναβολὴν αὐτὸς παρὰ σεαυτοῦ λαβὲ, ἐπισκόπησον τὴν Φαντασίαν καθ' οὓς ἔχεις κανόνας, καὶ πειρῶ κρατεῖν τῶν ἡνιῶν. Plus vice ſimplici (ut mihi videtur) in publicum prodiere tum Diſſertationes Epicteti, tum Manuale, etiam dum ſuperſtes eſſet Arrianus. Sed primum eo inſcio; poſtea eas Diſſertationes, emendatiores & auctiores, edidit cum Epiſtola ad L. Gellium; & Manuale Epicteti, cum Epiſtola ad Meſſalinum. Hinc illæ paſſim variæ & discrepantes lectiones, quæ non videntur a librariis proficiſci." VPTON. — Verba iſta, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, non Simplicius modo, ſed omnes noſtri codices Enchiridii agnoſcunt. Quæ varietates ſcripturæ in Diſſertationibus Epicteti occurrunt, librariorum potiſſimum vel diligentiæ vel negligentiæ debentur: in Enchiridion multa paſſim ex interpretamento partim invecta eſſe, partim mutata, paſſim obſervavimus in epicriſi noſtra quam Varietati Lectionis in uberiore hujus libelli Editione adjunximus.

ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. „Vide Diſſert. II. 18, 24. III. 12, 15." VPTON.

καθ' ὃν ἀπολαύσας, ὕστερον μετανοήσεις &c. Conf. III. 25, 1 ſqq.

CAP.

CAP. XXXVI.

Ὡς τὸ, ἡ ἡμέρα &c. „Conf. Diſſ. I. 25, 11 ſq. Sed hoc modo edit. Ven. Ὡς τὸ ἡμέρα ἐστι καὶ νύξ ἐστι, πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς λείπει δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἐσθιάσει, οἷον μὴ φυλάξει, ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν &c. Edit. Baſ. πρὸς * λείπει * δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἐστιάσει, &c. Ad oram vero hæc ſunt verba, πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον (ἢ συννημμένον) ἀπαξίαν. οὕτω καὶ τῶν προκειμένων τὰ μείζονα ἑλεῖν, πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν. πρὸς δὲ τὸ κοινόν. Paulo aliter Simplicius. Ego vero ſequor noſtrum optimum codicem.“ VPTON.—De varia huius loci ſcriptura copioſe alibi diximus, quæ nil adtinet hic repetere. Quod ad argumentum ſpectat, meminerimus, dialecticis tricis mire delectatos eſſe Stoicos; atque etiam Chryſippum præſertim, maximum Stoæ lumen, plurimum boni otii in illis minutiis conſumſiſſe. Iam iſtum morem minime quidem probatum fuiſſe Epicteto, ſatis ipſe in Diſſertationibus quavis occaſione declaravit: ſed adeo invaluerat ille mos in Stoicorum ſcholis, ut prorſus præterire ejus generis ſubtilitates in inſtituendis diſcipulis ne Epicteto quidem, quamquam graviora unice ſpectanti ſpirantique, liceret. Ex incredibili illo Dialectices ſtudio Stoicorum natus & hic mos erat, ut ſubinde ad explicanda, declaranda, inculcanda ethica præcepta ſimilitudinibus uterentur e media dialectica arte petitis. Pro eo more utitur nunc Epictetus decantatiſſimis illis formulis, quibus in doctrina de enunciationum conjunctione & disjunctione uti in ſcholis conſueverant; easque ad præceptum ethicum adcommodat, cujus hæc eſt ſummatim ſententia: Quemadmodum recte adfirmare poteris, *eſſe diem;* recte item, *eſſe noctem;* ſi ſeparatim unumquodque horum ſuo tempore locoque adfirmes: ſed, poſito uno, non ſimul eodem loco ac tempore adfirmare licet alterum; ſic multæ occurrunt res in vita hominum, quæ, ſi eas ſolas per ſe ſpectes, utique fortaſſe dignæ fuerint quæ a te æſtimentur ſeliganturque; eædem vero rurſus, ſi cum aliis rebus momentisque conferantur, quæ ſimul in cenſum venire debent, & quibuscum illæ ſtare non poſſunt, perdunt hoc reſpectu ſuam dignitatem, adeoque relinquendæ ſunt & rejiciendæ. Sic multa, quæ uno loco aut tempore conveniunt, non conveniunt alio: multa, verbi cauſſa, quæ merito ſeligere & ſumere nobis poſſumus, cum ſoli ſumus, relinquenda ſunt & omittenda, ubi cum aliis verſamur hominibus, quibuscum certæ nobis relationes inter-

cedunt, quibus certa quædam decori officia, aut obſervantiam quamdam, debemus. Cujus præcepti vim in definito aliquo rerum genere declaraturus Epictetus, utitur eo ad notandam multorum ea ætate hominum, philoſophiam profitentium, ἀπειροκαλίαν & decori omnis neglectum, qui cœnas divitum cupide ſectantes, in ipſis conviviis aviditate ſua & ingluvie turpiter plerumque ſe dare conſueverant: quod genus hominum eodem nomine paſſim a Luciano notatos videmus, in Nigrino, in Timone, aliisque locis, quæ ab Heynio, viro docto, in hujus capitis interpretatione laudata ſunt.

CAP. XXXVII.

Mutata diſtinctione orationis, ſic accipies ſententiam: *Si quam perſonam, quæ ſit ſupra vires tuas, ſuſceperis; eum in hac ipſa indecore te geres, tum eam, quam ſuſtinere potueras, omiſeris.*

CAP. XXXVIII.

Οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς. Comparationem inſtitutam ſic accipe: *Si pes læſus eſt, ægre ambulabis: multo magis, ſi vis directrix læſa, vitæ viam male conficies.*

ἀψόμεθα τοῦ ἔργου. Cum ἀψώμεθα ſcriptum eſſet in Vptoni contextu, errore operarum ex Wolfiana editione ſecunda (quæ eſt Baſileenſis quarta) per Col. Cant. & Lond. propagato; monuit idem Vptonus in Nota ad hoc caput, ἀψόμεθα eſſe corrigendum. Itaque ad editoris præſcriptum in ipſo contextu correxi errorem.

CAP. XXXIX.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ ποὺς ὑποδήματος. „Horat. Epiſt. Lib. I. 10, 42.

Cui non conveniet ſua res, ut calceus olim,
ſi pede major erit, ſubvertet, ſi minor, uret.

Et Epiſt. lib. I. 7, 98.

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede, verum eſt.“ VPTON. — In Demophili Ὁμοίοις p. 615. ed. Galei habes dictum in eamdem fere ſententiam: Καὶ ὑπόδημα καὶ βίος ἁρμόττων ὁ ἀλυπότερος.

ἐν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς. „Sic edit. Ven. & Baſ. At in ora [ed. Baſ.] habet ἐπὶ τούτοις, ubi transitio fit a ſingulari ad pluralem: refertur enim ad ὑποδήματος.“ VPTON. Equidem ſic accipiendum putabam: *ſi in hoc conſiſtis*, nempe quod corpus deſiderat; vel *in hoc*, ut poſſeſſionis deſiderium termines eis rebus quæ corpus indiget.

ἐὰν

ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς. „Dicunt Græci ὑπὲρ πόδα, *ſupra modum*: περὶ πόδα, *intra modum*, congruenter; metaphorice, a calceis qui pedibus bene quadrant. Lucian. in Dial. pro Imag. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. & alibi." VPTON.

εἴτα κεντητόν. „Sive artificioſe diſſectos, ſive pictos, ſive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos ſignificare videtur. *Wolfius.* Ταύτη (lege τοιαύτη) δὲ ἦν, ὡς ἔοικε, παρὰ Ῥωμαίοις καὶ περὶ τὰ πορφυρᾶ καὶ κεντητὰ περιεργία, ὥστε καὶ τῶν καταχρύσων αὐτὰ προτιμᾶσθαι. Simplicius in Comment." VPTON. Κεντητὸν, ut Heynius monuit, eſt idem quod καταστικτὸν, *acu pictum*, phrygionis opera. Iſtam veluti gradationem, quæ indicatur, in luxu circa calceos, quæ jam Simplicio mira viſa erat, ignoravit vel diſſimulavit Nilus, εἴτε pro εἴτα ſcribens, *ſive deauratus, ſive purpureus, ſive acu pictus.*

CAP. XL.

Κυρίαι. „*Dominæ.* Vide Servium ad Virgil. Æn. V. 375. & Sueton. in Claud. c. 39. Senec. de Benef. lib. III. [cap. 33.] p. 300. edit. Lipſ." VPTON.

αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ. „Alia lectio eſt, σὺν σωφροσύνῃ." IDEM. De ſcripturæ varietate alibi dictum eſt.

CAP. XLI.

Ἀφυΐας σημεῖον. *Abjectioris, parum generoſi ingenii indicium eſt.*

ὀχεύειν. „Repone ἐπὶ πολὺ ὀχεύειν." VPTON.

περὶ δὲ τὴν γνώμην -- ἐπιστροφή. Verte: *circa mentem vero omnis tua cura verſetur.*

CAP. XLII.

Ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. „Auctiora quædam leguntur apud Stobæum: [Serm. I.] Ἀλλὰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. τίς οὖν ἐξήπατα; ἐκεῖνος. τίς οὖν βλάπτεται; ὁ ἐξηπατημένος." VPTON. Vide Notas noſtras ad Lectionis Varietatem in uberiore Enchiridii editione.

ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος. Verte: *ab his igitur initiis profectus;* id eſt, *ita animo comparatus.*

CAP. XLIII.

Πᾶν πρᾶγμα &c. „Confer Diſſert. lib. I. c. 2. in initio; & III. 10, 19. Item M. Anton. VIII. 46." VPTON. Conf. ſupra cap. 30. & Xenoph. Mem. II. 3. laudatum Heynio ad h. l.

CAP. XLIV.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύναντοι. „Confer Disſ. III. 14, 11. ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συναντοί. Verte, *Illi vero potius concludentes;* vel, *concludendi vim habentes.* Utique autem συναντικοὶ legendum, præeuntibus optimis libris, & ſic volente uſu. Conf. Sextum Emp. Pyrrh. Hyp. II. 137. & adv. Mathem. VIII. 303 ſq. & 415 ſqq.

CAP. XLV.

Λούεταί τις ταχέως. „Vide Disſ. IV. 8. in initio. Item III. 8, 5. III. 17, 7 ſq. & M. Anton. VIII. 49.“ VPTON. Ταχέως, *cito, maturius, ante tempus diei vulgo ſolitum.*

οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι. „Sic Ms. Hafnienſis, οὕτου οὐ, cum negatione: At libri maxima ex parte habent οὕτως οὖν συμβ. ſed hanc lectionem non probo. Vide Disſ. III. 8, 4. οὐδέποτε γὰρ ἄλλῳ συγκαταθησόμεθα, ἢ οὗ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται. *His ſi aſſueverimus, proficiemus,* inquit; *neque enim unquam alii rei aſſentiemur, quam quod ipſum viſum renunciat.* Hoc quoque in loco idem eſt ſenſus. Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, *Sic faciendo, ſecundum hoc præceptum, non tibi continget, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, alia viſa comprehenſibilia percipere,* (τοῦτ' ἔστιν αἰσθάνεσθαι, inquit Simplicius. Vide Cicer. Acad. I. 12. [aliis I. 11.] Lucian. in Sympoſ. p. 644. [c. 23.] M. Anton. IV. 22. VII. 54.) ἄλλαις δὲ συγκατατίθεσθαι, *aliis vero aſſentiri.* (τουτέστι τὴν κρίσιν ἐπάγειν, ſenſu ſane commodo, & per ſe ſatis luculento.) Sed aliter interpretes.“ VPTON. Eam ſententiam huic præcepto ineſſe, præclare jam Wolfius viderat monueratque. Scripturæ varietatem alibi diſcuſſimus. Οὕτως, inquit, (id eſt, καὶ τοῦτ' ἐὰν ἐφ' ἑκάστου ποιῇς vel παραφυλάξῃς, ut eſt cap. 38.) οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, *Sic non accidet tibi, aliarum rerum viſa comprehenſibilia accipere, aliis vero adſentiri:* id eſt, *aliud ſenſu percipere,* quod proinde evidens ſit atque certum; *aliud* (quod nempe tua imaginatio aut præproperum judicium adjiciat, vel in locum alterius ſubjiciat) *tibi perſuadere & pro vero habere,* quaſi id ipſum ſenſu percepiſſes. De φαντασίᾳ καταληπτικῇ vide loca ab Vptono citata, & Sextum Empir. paſſim; de συγκαταθέσει, Cic. Acad. II. 12. Senec. Ep. CXI. A. Gell. XIX. 1.

CAP.

CAP. XLVI.

§. 1. Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, &c. „Vide Diſſert. IV. 8, 17 & 35.“ VPTON.

ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ. „Vide Diſſ. lib. I. cap. 13. I. 4, 20. III. 21, 5. IV. 4, 8.“ IDEM.

οὕτω καὶ Σωκράτης. „Vide III. 23, 22. IV. 8, 22.“ IDEM.

ἠνείχετο. ἐνείχετο expreſſum erat in Vptoni contextu, operarum errore, quem correxi.

§. 2. σιώπα τὸ πολύ. „Conf. ſupra cap. 33, 2. & vide Diſſ. I. 29, 32. III. 13, 7. III. 14, 2. IV. 4, 26. Juvenalis, de Stoicis: [II. 14.] *Rarus ſermo illis.*“ VPTON.

εὐθὺς ἐξεμέσαι. „Vide II. 9, 17 ſqq. III. 21, 1.“ IDEM.

ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν. „Huic lectioni favet Simplicius. Edit. Ven. & Baſ. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν.“ IDEM.

CAP. XLVII.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς. „Confer Diſſ. lib. III. cap. 12.“ VPTON. — Verte: *Quodſi tenui uteris corporis cultu.*

ὅτι ὕδωρ πίνω. „Recte Ms. Haſn. πίνω, vulgo πίνεις. Sed vide Diſſ. III. 14, 4.“ VPTON.

ἀλλ' ἐννόει πρῶτον, πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοί, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. „Hæc omnia, uti & mox καὶ καρτερίαν, ſupplet noſter optimus codex, ſuccinente Simplicio in Comment. Sed alii libri non agnoſcunt.“ VPTON. Nempe iſta e Simplicii Commentario a viro indoctrio adnotata erant ad oram libri, quo uſus Vptonus eſt.

σεαυτῷ. Intellige ἀσκῆσαι θέλε. *Tibi ipſi exercere te velis*, ſcil. ut tu proficias; non, ut alii te videant & admirentur. Eâdem ſententiâ III. 12, 17. ait, ὅταν θέλῃς σαυτῷ ἀσκῆσαι.

μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε. „Vide ad Diſſ. III. 12, 2. Male Simplicius interpretatur.“ VPTON.

ἀλλὰ διψῶν ποτε &c. „Idem præcepit Apollonius; vide III. 12, 17.“ IDEM.

CAP. XLVIII.

§. 1. Ἰδιώτου στάσις. „Confer Diſſ. lib. III. cap. 19. Vide etiam lib. I. c. 21.“ VPTON. — Conf. ſupra, c. 29, 7.

§. 2. Σημεῖα προκόπτοντος. „Vide ſupra, cap. 5. & Diſſ. I. 26, 15. Vide & lib. I. c. 4. lib. II. c. XI. & cap. 17.“ VPT.

περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι. Confer omnino Diſſ. III. 13. 21.

τῶν καθισταμένων. „Nonnulli libri τῶν καθεστώτων, *eorum quæ recepta ſunt, quæ jam adſunt.* Sed malit Wolfius, ut alii codices habent, τῶν καθισταμένων, pro ἀποκαθισταμένων, *eorum quæ incipiunt reſtitui in integrum;* ut ſignificetur initium καὶ τὰ πρῶτα recuperandæ valetudinis.“ VPTON. — Κινεῖν τὰ καθεστῶτα, eſt, *res novas moliri;* κινεῖν τὰ καθιστάμενα rectiſſime hoc loco, pæne ad verbum, convertes, *movere & turbare ea, quæ jam componi ſedarique cœperant.* Cum de re, tum de dictione, confer omnino Senec. Epiſt. 7. initio.

§. 3. ὄρεξιν ἅπασαν ἦρχεν ἀΦ' ἑαυτοῦ. Conf. ſupra, cap. 2. 2. & loca ibi in Notis citata. Perperam ἦρχεν ſcriptum hic erat in Vptoni contextu; quo de errore nihil quidem in Notis monuit editor, ſed in Indice eum correxit. Pro ἀΦ' ἑαυτοῦ, recte ἐξ ἑαυτοῦ dant plerique libri. conf. Diſſ. I. 4, 1.

τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐΦ' ἡμῖν. Vide quæ ſupra notavimus ad cap. 2, 1.

CAP. XLIX.

§. 1. Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν &c. „Confer Diſſert. I. 4, 6 ſqq. II. 19, 5 ſqq. II. 23, 44.“ VPTON.

τὰ Χρυσίππου. „Addunt βιβλία edit. Ven. & Baſ. Sed non agnoſcit Simplicius cum aliis libris.“ VPTON. Nempe non habebat eam vocem ed. Ven. 1. cum uno e noſtris codicibus non optimæ notæ: omiſſaque eſt in ed. Heinſ. & Meib. Cæteri omnes ſcripti libri, & ante Vptonum editi, uno conſenſu eamdem agnoſcunt.

εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαΦῶς ἐγεγράΦει. „Vide ad Diſſ. I. 17, 13.“ VPTON.

§. 3. ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον. Ex ſcriptura probati codicis Pariſienſis, ἐπανάγνωθι τὸ Χρυσίππειον, *perlege*, vel, *explica penſum ex Chryſippo.*

CAP. L.

Ὅσα προτίθεται. Heynius, cum plerisque interpretibus, intelligit *Quæ proponuntur a philoſophis;* & præſertim quæ in hoc ipſo libello propoſita ſunt. Ego ſic acceperam: *Quæ tibi propoſita ſunt;* id eſt, *quæ tu tibi propoſuiſti;* & contuleram id, quod ait infra, §. 2. (nobis cap. 51, 2.)

51, 2.) πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαρά-βατος. conf. etiam ſupra, cap. 22. In eamdem ſententiam verba iſta Simplicius accepiſſe videtur, p. 321. b. δεῖ τῷ προταθέντι ὡς ἀγαθῷ καὶ ὠφελίμῳ ἐμμένειν βεβαίως. Commodius tamen, fateor, pro iſta ſententia, foret προτέθειταί σοι, vel προτέθεισαι, vel προτέθου. Conf. Diſſ. III. 25, tit. & ibid. vſ. 1. Itaque vide, ne verbum προτίθεται notione maxime nativa accipi hic debeat, *quæ ante ponuntur*, id eſt, *quæ ſupra poſita, quæ adhuc præcepta ſunt; quæcumque præcepta in his, quæ ſupra ſcripta ſunt, continentur.* Simili quadam notione eodem verbo paſſim Polybius uſus eſt, pro *ante locare, præmittere, initio ponere*, I. 33. 9. III. 118, 11. IV. 25, 6. VIII. 13, 1. Nunc, cum indefinite enunciatum ſit ὅσα προτίθεται, utraque fortaſſe ſententia haud abſurde conjungi poterit.

ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. „Quid loquantur, vide ſupra, cap. 22. Cæterum alludere videtur, monente ad locum Simplicio, ad dictum illud Pythagoreum, Εἰς τὸ ἱερὸν ἀπερχόμενος μὴ ἐπιστρέφου, *Ædem ingreſſus, ne te convertas.*" VPTON. Μὴ ἐπιστρέφου nil aliud ſonat, niſi *nihil cura.* vide Indicem.

§. 1. (*Nobis Cap.* LI. 1.) Εἰς παῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ. (immo ἀναβάλλῃ.) „Vide Diſſ. lib. II. cap. 18. in fine; & lib. IV. cap. 12." VPTON.

τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, *rebus optimis dignum te judicare.* Liceat huc transſcribere, quæ, ut docte, ſic percommode, ad hunc locum HEYNIVS adnotavit: „Valde uſitata philoſophis loquendi ratio, *adſpirare ad pulcherrima quæque*, ſapientiam videlicet & virtutem: itaque infra idem dicit, ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, fere ut illa Virgilii:

Aude hoſpes contemnere opes, & te quoque dignum
finge deo.

conf. ſup. c. 22. Lucian. Demon. p. 858. πάντων τούτων (*dignitatum, honorum, & opum*) ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν βελτίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Contra ii, qui ad dignitates civiles evehuntur, τῶν μειζόνων, τῶν μεγίστων ἀξιοῦσθαι dicuntur. cf. Lucian. Dial. Mort. 12. p. 286."

τὸν διαιροῦντα λόγον. „*Rationem dividentem:* ſeu *diſtinctionem rationis:* aut, ſi magis placet, *orationem diſtributricem.* Eam partitionem rationis intelligo, qua initio dixit, *Quædam in poteſtate noſtra eſſe, quædam non eſſe.* Quid vero, ſi τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον legas? Frequens Stoi-

eis formula, ὅσα ἂν ὁ λόγος αἱρῇ." *Wolfius.* — „Ingeniose Wolfius: cujus si primam interpretationem admittendam censes, confer Diss. I. 22, 11. II. 2, 14. II. 5, 4. & Ench. c. 16. & cap. 18. Si alteram, vide quæ notantur ad Diss. I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Vide quoque Indicem in v. αἱρέω. Sed magis placet, ut verum fatear, τὸν αἱροῦντα λόγον, *dictantem rationem.* Simplicius in Comment. [p. 323. b.] ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν πάντα ἐνεργεῖν, καὶ ὀρεγόμενον καὶ ἐκκλίνοντα. Sed quisque suo fruatur judicio." VPTON. Haud dubie præferenda prior Wolfii interpretatio; nec ulla caussa erat, cur solicitaretur vulgata & constans librorum scriptura.

τὰ θεωρήματα. „Hujusmodi θεώρημα est supra, cap. 46, 1. ἔσθιε ὡς δεῖ, ut Meibomius observabat. Caput 33. nihil aliud, nisi ejusmodi theoremata habet. Vide infra, cap. 51. [nobis c. 52.]" VPTON.

οἷς ἔδει σε συμβάλλειν, καὶ συμβέβληκας. Sicut Simplicius συμβάλλειν h. l. per συνθέσθαι interpretatur p. 323. b. sic Epictetus ipse per συγκαταθέσθαι, IV. 6, 12.

καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις &c. Scripturam, quam sequor, καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ, sic verto, *& prorogationem semper ex prorogatione nectis.* πρόθεσις non modo sonat *propositum*, sed & idem valet ac προθεσμία, *constituta dies.* Simili fere phrasi latine dicitur, *diem ex die ducere.* Cæs. de Bell. Gall. I. 14, 1.

§. 2. καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. „Minima mutatione restituit hunc locum Casaubonus ad Persium, p. 395. Καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν, ἢ οὔ, ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. Sensus est: *Semel victum esse & cessisse, aut non, destruit profectum vel servat.* Simplicius tamen aliam agnoscere videtur lectionem: παρὰ μίαν γὰρ ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα ἢ σὴ προκοπὴ καὶ σώζεται καὶ ἀπόλλυται. *Ob unum enim diem & unam rem, tua progressio & conservatur & perit.*" VPTON. De Casauboni conjectura quid statuendum, alibi docui. Simplicii lectionem, quæ mihi, perpensis omnibus momentis, unice vera visa erat, sic verto: *per unum diem, per unamque rem,* (scil. sive bene, sive male gestam) *vel perire profectum,* (progressionem in virtutis & sapientiæ via) *vel servari.*

§. 3. Σωκράτης - - μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. „Verba Socratis apud Plat. in Critone: [cap. 6. p. 131. ed. Forst.] ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ, τοιοῦτος,

οἷος

οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Vide Diſſ. III. 23, 21." VPTON. — Totum locum pro ea lectione, quam mihi probari ſignificavi, latine ſic converto: *Socrates hoc modo is, qui fuit, evaſit: cum in omnibus, quæ ipſi offerrentur, nullius rei reſpectum haberet niſi Rationis.*

CAP. LI. *(Nobis CAP. LII.)*

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος. „Vide quæ ſupra notantur ad Diſſert. lib. III. cap. 2. ubi agitur de tribus in Philoſophia Ethica locis. Hic agitur de tribus in Dialectica locis. Cæterum Stoici totam diſſerendi artem ad vitæ officia revocabant." VPTON.

CAP. LII. *(Nobis CAP. LIII.)*

§. 1. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Diſſ. II. 16, 42. IV. 1, 131. IV. 4, 34. Verſus ſunt Cleanthis, Stoici philoſophi, Aſſo nati; uti monuit Simplicius ad locum: ὃς μαθητὴς μὲν ἐγένετο Ζήνωνος, διδάσκαλος δὲ Χρυσίππου. τούτου καὶ ἀνδριάντα θαυμαστὸν ἐν αὐτῇ Ἀσσῷ ἐθεασάμην, δόγμα τῆς Ῥωμαίων συγκλήτου, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀνατεθέντα. ubi pro δόγμα, legit Menagius ad Laërt. VII. 168. δόγματι τῆς Ῥωμ. συγκλ. *ſenatus Romani decreto.* Sic apud Herodian. [& alios] δόγμα τῆς συγκλήτου. Sed vide Laërtium in Vita Cleanthis. Sic verſus reddidit Seneca, Epiſt. CVII.

> *Duc me, parens, celſique dominator poli,*
> *quocunque placuit. Nulla parendi mora eſt.*
> *Aſſum impiger. Fac nolle: comitabor gemens;*
> *malusque patiar, quod bono licuit pati.*

Confer Diſſ. II. 16, 47. M. Anton. VI. 42. & X. 28. Cæterum in initio hujus capitis corrupta ſunt, quæ plerique codices exhibent. Sic enim edit. Ven. & Baſ. Ἐπὶ παντὸς προχείρου, εὐκτέον ταῦτα. Quæ vertunt, *In quovis incepto hæc optanda ſunt.* Recte Salmaſius in Simplicium p. 7. Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα. Vide Indicem in v. πρόχειρος. Eadem verba occurrunt apud M. Anton. VI. 48. διὸ καὶ πρόχειρα αὐτὰ ἐκτέον." VPTON.

§. 2. συγκεχώρηκεν. „Male vulgo συγκεχώρηκε, contra metrum. Verſus ſunt Euripidis." VPTON. Ex incerta Tragœdia. Vide Fragmenta apud Barneſ. p. 513. & apud Musgr. Fr. 120. p. 600.

§. 3. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων &c. „Ex Plat. in Crit. Vide Diſſ. I. 4, 24. III. 22, 95. IV. 4, 21."

VPTON. Verba καὶ τὸ τρίτον per librariorum errorem ex Simplicii Commentario huc invecta esse, alibi docuimus. In versione igitur latina sic ponendum: *At, 6 Crito* &c. delendaque verba *& tertium.*

Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος. „Supple ex Disc. I. 29, 18. καὶ πάλιν· Ἐμὲ δὲ &c. sententiâ etiam postulante. Sumpta sunt ex Platone in Socratis Apologia. Vide supra, Disc. II. 2. 15. III. 23, 21. Notulas nostras in Manuale, dedita quidem opera breves, sed forsan non inutiles, claudent Literæ haud ita pridem ad me datæ a Viro amicissimo.“ VPTON. — Verba καὶ πάλιν nil opus est hic adjicere, præsertim deletis illis καὶ τὸ τρίτον, quæ paulo superius temere invecta erant. Satis fuerit, post ταῦτα γινέσθω majori distinctione claudere præcedentem sententiam, tum a majuscula litera incipere: Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος &c. Cæterum & nos finem hîc facimus brevium nostrarum in Enchiridion Adnotationum: ne quid vero desideret Lector, quod in Vptoni Editione utile inesse videri possit, subjicimus cum Vptono Harrisii Epistolam ad ipsum datam.

JACOBVS HARRIS JOANNI VPTONO S.

En! tibi munusculum, Vir amicissime, variantes lectiones in Epicteti Enchiridio. Si quæras, unde harum mihi copiam fecerim, hoc habeo quod respondeam. Exscriptas e vetere quodam Msto ad oram codicis inveni, quem mihi forte comparaveram. Erat autem codex ille ex editione Epicteti Simpliciique Venetiis impressa Græce A. 1528. & prorepserat (furtim, ut opinor) e bibliotheca Collegii cujusdam Societ. Jesu. Msti hujus lectiones cum tua Enchiridii editione diligenter contuli, nec cum tua solum, sed cum Veneta etiam A. 1535. nec non Salmasiana A. 1640. & Meibomiana 1711. Quotquot autem ex his lectionibus compertæ fuerunt vel a tuo vel ab istarum editionum textu diversæ, eas omnes fideliter transscripsi, & cum hac epistolâ tibi integras mitto, amicitiæ pignus, quantumvis parvum & tenue. Vale. Dabam Sarisburiæ Kal. Julii, A. D. MDCCXXXIX.

CAP. I. [§. 2. Φύσει ἐλεύθερα] *Deest* Φύσει *in Ms. male, ut opinor.*

— [§. 4.] παρὸν, καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. *Hæc addunt Ms. & ed. Meibomiana.*

— *ibid.* πλουτεῖν, *addit Ms.* καὶ τοὺς οἰκέτας κατορθοῦν, *cui favet Simplicius & Politiani versio.*

— [§. 5.] *pro* τὸ, διότι — *Ms.* τόδε, ὅτι — *cui favet Simplicius.*

CAP.

CAP. II. [§. 1.] *pro* ἐν ὀρέξει — *Ms.* οὖν ὀρέξει. *forſan* οὖν ἐν.

CAP. III. pro χρείαν *Ms. legit* χρείας, *atque edit. Meib. & Veneta 1535.*

CAP. IV. [ſub init.] *poſt* ἀποῖον *inſerit Ms.* τὶ — ἀποῖόν τί ἐστι. *Ita etiam Ms. Meibom. p. 103. quibus aſtipulatur Simplicius.*

— *pro* ἐγκρουομένους, *Ms.* ἐνσειομένους, *atque ita Meibomius.*

— [ὅτι εὐθὺς λουσ.] εὐθὺς ὅτι *Ms. & Meib. ed.*

— [ἐφ' ἑκάστου ἔργου] ἔργου αὐ διαμαρτήσεις *Ms. & ed. Meib.*

CAP. V. Verba ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν *deſunt tam in Ms. quam in ed. Ven. 1535.*

CAP. VI. [τηνικαῦτα ἐταρδήσῃ.] *Poſt* τηνικαῦτα, εὐλόγως *addunt Ms. & ed. Meib.*

CAP. VII. [πάρεργόν ἐστι] *Deeſt* ἐστὶ *in Ms.*

— [μή τοι γε ὁ κυβερνήτης] *Pro* μήτοι γε, *legit Ms.* μή τί σε. *Editio Meib.* μή τοι σὲ. *Utraque lectio vulgata melior.*

— [καὶ τότε πάντα] *Pro* καὶ τότε, *legunt* ἂν καλέσῃ *omnes bonæ notæ editiones, Salmaſii, Meibomii, &c. ita etiam ed. Ven. 1528.*

CAP. VIII. [ἀλλὰ θέλε &c.] *Legunt hunc locum Ms. & ed. Meibom. hoc modo,* ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεται, καὶ εὐροήσεις. *optimo, ut videtur, ſenſu. Ne quæras fieri res ut velis: Quæ fiunt enim, extra te poſitæ ſunt. Sed velle quæras eo modo quo res fiunt; Velle enim & voluntas in tuâ poteſtate. Fatendum tamen eſt, vulgatam lectionem tueri Simplicium.*

CAP. XI. [ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ] *Deeſt* αὐτὸ *in Msto.*

— ἡ γυνὴ ἀπέθανεν. ἀποδόθη. *Deſunt hæc in Msto, ſed male.*

CAP. XII. [§. 2. καὶ ὑπακούσας] ἢ καὶ ὑπακούσας *Mssti, tam noſter, quam Meibom. p. 105. quibus favet Simplicius.*

— *ibid.* ὅλως δέ σαι καλῶς. *Deſunt hæc tam in noſtro Msto, quam in Meibomii; deſunt etiam in ed. Ven. 1535. Optime; nam nihil ad rem faciunt.*

CAP. XIII. [ὄψεται τῶν ἐντὸς] *Pro* ἐντὸς, *Ms. legit* ἐντὲς, *cui favet Simplicius. Optima lectio, ſine qua nullus omnino ſenſus.*

— *ibid. Pro* ἀνόητος, *Ms.* ἄνους. [Mox deinde] καὶ μηδὲν *Ms.*

CAP.

cedunt, quibus certa quædam decori officia, aut obſervantiam quamdam, debemus. Cujus præcepti vim in definito aliquo rerum genere declaraturus Epictetus, utitur eo ad notandam multorum ea ætate hominum, philoſophiam profitentium, ἀπειροκαλίαν & decori omnis neglectum, qui cœnas divitum cupide ſectantes, in ipſis conviviis aviditate ſua & ingluvie turpiter plerumque ſe dare conſueverant: quod genus hominum eodem nomine paſſim a Luciano notatos videmus, in Nigrino, in Timone, aliisque locis, quæ ab Heynio, viro docto, in hujus capitis interpretatione laudata ſunt.

CAP. XXXVII.

Mutata diſtinctione orationis, ſic accipies ſententiam: *Si quam perſonam, quæ ſit ſupra vires tuas, ſusceperis, eum in hac ipſa indecore te geres, tum eam, quam ſuſtinere potueras, omiſeris.*

CAP. XXXVIII.

Οὕτω πρόσεχε, μὴ καὶ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς. Comparationem inſtitutam ſic accipe: *Si pes læſus eſt, ægre ambulabis: multo magis, ſi vis directrix læſa, vitæ viam male conficies.*

ἀψόμεθα τοῦ ἔργου. Cum ἀψώμεθα ſcriptum eſſet in Vptoni contextu, errore operarum ex Wolfiana editione ſecunda (quæ eſt Baſileenſis quarta) per Col. Cant. & Lond. propagato; monuit idem Vptonus in Nota ad hoc caput, ἀψόμεθα eſſe corrigendum. Itaque ad editoris præſcriptum in ipſo contextu correxi errorem.

CAP. XXXIX.

Μέτρον κτῆσαι τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ ποὺς ὑποδήματος. „Horat. Epiſt. Lib. I. 10, 42.

Cui non conveniet ſua res, ut calceus olim,
ſi pede major erit, ſubvertet, ſi minor, uret.

Et Epiſt. lib. I. 7, 98.

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede, verum eſt.“ VPTON. — In Demophili Ὁμοίοις p. 615. ed. Galei habes dictum in eamdem fere ſententiam: Καὶ ὑπόδημα καὶ βίος ἁρμόττων ὁ ἀλυπότερος.

ἐν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς. „Sic edit. Ven. & Baſ. At in ora [ed. Baſ.] habet ἐπὶ τούτοις, ubi transitio fit a ſingulari ad pluralem: refertur enim ad ὑποδήματος.“ VPTON. Equidem ſic accipiendum putabam: *ſi in hoc conſiſtis*, nempe quod corpus deſiderat; vel *in hoc*, ut poſſeſſionis deſiderium termines eis rebus quæ corpus indiget.

ἐὰν

ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς. „Dicunt Græci ὑπὲρ πόδα, *ſupra modum*: περὶ πόδα, *intra modum*, *congruenter*; metaphorice, a calceis qui pedibus bene quadrant. Lucian. in Dial. pro Imag. ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. & alibi.“ VPTON.

εἶτα κεντητόν. „Sive artificioſe diſſectos, ſive pictos, ſive gemmis aut imaginibus interpunctos calceos ſignificare videtur. *Wolfius.* Ταύτῃ (lege τοιαύτῃ) δὲ ἦν, ὡς ἔοικε, παρὰ Ῥωμαίοις καὶ περὶ τὰ πορφυρᾶ καὶ κεντητὰ περιεργία, ὥστε καὶ τῶν καταχρύσων αὐτὰ προτιμᾶσθαι. Simplicius in Comment.“ VPTON. Κεντητὸν, ut Heynius monuit, eſt idem quod καταστικτὸν, *acu pictum*, phrygionis opera. Iſtam veluti gradationem, quæ indicatur, in luxu circa calceos, quæ jam Simplicio mira viſa erat, ignoravit vel diſſimulavit Nilus, εἴτε pro εἶτα ſcribens, *ſive æquratus, ſive purpureus, ſive acu pictus.*

CAP. XL.

Κυρίαι. „*Dominæ.* Vide Servium ad Virgil. Æn. V. 375. & Sueton. in Claud. c. 39. Senec. de Benef. lib. III. [cap. 33.] p. 300. edit. Lipſ.“ VPTON.

αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ. „Alia lectio eſt, σὺν σωφροσύνῃ.“ IDEM. De ſcripturæ varietate alibi dictum eſt.

CAP. XLI.

Ἀφυΐας σημεῖον. *Abjectioris, parum generoſi ingenii indicium eſt.*

ὀχεύειν. „Repone ἐπὶ πολὺ ὀχεύειν.“ VPTON.

περὶ δὲ τὴν γνώμην -- ἐπιστρεφή. Verte: *circa mentem vero omnis tua cura verſetur.*

CAP. XLII.

Ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. „Auctiora quædam leguntur apud Stobæum: [Serm. I.] Ἀλλὰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. τίς οὖν ἐξήπαται; ἐκεῖνος. τίς οὖν βλάπτεται; ὁ ἐξηπατημένος.“ VPTON. Vide Notas noſtras ad Lectionis Varietatem in uberiore Enchiridii editione.

ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος. Verte: *ab his igitur initiis profectus;* id eſt, *ita animo comparatus.*

CAP. XLIII.

Πᾶν πρᾶγμα &c. „Confer Diſſert. lib. I. c. 2. in initio; & III. 10, 19. Item M. Anton. VIII. 46.“ VPTON. Conf. ſupra cap. 30. & Xenoph. Mem. II. 3. laudatum Heynio ad h. l.

CAP. XLIV.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύναντοι. „Confer Disſ. III. 14, 11.

ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συναντοί. Verte, *Illi vero potius concludentes;* vel, *concludendi vim habentes.* Utique autem συναντικοὶ legendum, præeuntibus optimis libris, & ſic volente uſu. Conf. Sextum Emp. Pyrrh. Hyp. II. 137. & adv. Mathem. VIII. 303 ſq. & 415 ſqq.

CAP. XLV.

Λούεταί τις ταχέως. „Vide Diſſ. IV. 8. in initio. Item III. 8, 5. III. 17, 7 ſq. & M. Anton. VIII. 49.“ VPTON. Ταχέως, *cito, maturius, ante tempus diei vulgo ſolitum.*

οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι. „Sic Ms. Hafnienſis, οὕτου οὐ, cum negatione: At libri maxima ex parte habent οὕτως οὖν συμβ. ſed hanc lectionem non probo. Vide Diſſ. III. 8, 4. οὐδέποτε γὰρ ἄλλῳ συγκαταθησόμεθα, ἢ οὗ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται. *His ſi aſſueverimus, proficiemus,* inquit; *neque enim unquam alii rei aſſentiemur, quam quod ipſum viſum renunciat.* Hoc quoque in loco idem eſt ſenſus. Οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, *Sic* faciendo, ſecundum hoc præceptum, *non tibi continget,* ἄλλας μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, *alia viſa comprehenſibilia percipere,* (τοῦτ' ἔστιν αἰσθάνεσθαι, inquit Simplicius. Vide Cicer. Acad. I. 12. [aliis I. 11.] Lucian. in Sympoſ. p. 644. [c. 23.] M. Anton. IV. 22. VII. 54.) ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, *aliis vero aſſentiri.* (τουτέστι τὴν κρίσιν ἐπάγειν, ſenſu ſane commodo, & per ſe ſatis luculento.) Sed aliter interpretes.“ VPTON. Eam ſententiam huic præcepto ineſſe, præclare jam Wolfius viderat monueratque. Scripturæ varietatem alibi diſcuſſimus. Οὕτως, inquit, (id eſt, καὶ τοῦτ' ἐὰν ἐφ' ἑκάστου τούτῳ vel παραφυλάξῃς, ut eſt cap. 38.) οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, *Sic non accidet tibi, aliarum rerum viſa comprehenſibilia accipere, aliis vero adſentiri:* id eſt, *aliud ſenſu percipere,* quod proinde evidens ſit atque certum; *aliud* (quod nempe tua imaginatio aut præproperum judicium adjiciat, vel in locum alterius ſubjiciat) *tibi perſuadere & pro vero habere,* quaſi id ipſum ſenſu percepiſſes. De φαντασίᾳ καταληπτικῇ vide loca ab Vptono citata, & Sextum Empir. paſſim; de συγκαταθέσει, Cic. Acad. II. 12. Senec. Ep. CXI. A. Gell. XIX. 1.

CAP.

CAP. XLVI.

§. 1. Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, &c. „Vide Disſert. IV. 8, 17 & 35.“ VPTON.

ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ. „Vide Diſſ. lib. I. cap. 13. I. 4, 20. III. 21, 5. IV. 4, 8.“ IDEM.

οὕτω καὶ Σωκράτης. „Vide III. 23, 22. IV. 8, 22.“ IDEM.

ἠνείχετο. ἐνείχετο expreſſum erat in Vptoni contextu, operarum errore, quem correxi.

§. 2. σιῶπα τὸ πολύ. „Conf. ſupra cap. 33, 2. & vide Diſſ. I. 29, 32. III. 13, 7. III. 14, 2. IV. 4, 26. Juvenalis, de Stoicis: [II. 14.] *Rarus ſermo illis.*“ VPTON.

εὐθὺς ἐξεμέσαι. „Vide II. 9, 17 ſqq. III. 21, 1.“ IDEM.

ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν. „Huic lectioni favet Simplicius. Edit. Ven. & Baſ. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα, οὐ χόρτον φέροντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν.“ IDEM.

CAP. XLVII.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς. „Confer Diſſ. lib. III. cap. 12.“ VPTON. — Verte: *Quodſi tenui uteris corporis cultu.*

ὅτι ὕδωρ πίνω. „Recte Ms. Haſn. πίνω, vulgo πίνεις. Sed vide Diſſ. III. 14, 4.“ VPTON.

ἀλλ' ἐννόει πρῶτον, πόσῳ λιτότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοί, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. „Hæc omnia, uti & mox καὶ καρτερίαν, ſupplet noſter optimus codex, ſuccinente Simplicio in Comment. Sed alii libri non agnoſcunt.“ VPTON. Nempe iſta e Simplicii Commentario a viro indoctrio adnotata erant ad oram libri, quo uſus Vptonus eſt.

σεαυτῷ. Intellige ἀσκῆσαι θέλε. *Tibi ipſi exercere te velis*, ſcil. ut tu proficias; non, ut alii te videant & admirentur. Eâdem ſententiâ III. 12, 17. ait, ὅταν θέλῃς σαυτῷ ἀσκῆσαι.

μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε. „Vide ad Diſſ. III. 12, 2. Male Simplicius interpretatur.“ VPTON.

ἀλλὰ διψῶν ποτε &c. „Idem præcepit Apollonius; vide III. 12, 17.“ IDEM.

CAP. XLVIII.

§. 1. Ἰδιώτου στάσις. „Confer Diſſ. lib. III. cap. 19. Vide etiam lib. I. c. 21.“ VPTON. — Conf. ſupra, c. 29, 7.

§. 2. Σημεῖα προκόπτοντος. „Vide ſupra, cap. 5. & Diſſ. I. 26, 15. Vide & lib. I. c. 4, lib. II. c. XI. & cap. 17.“ VPT.

περίεισι δὲ καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι. Confer omnino Diſſ. III. 13. 21.

τῶν καθισταμένων. „Nonnulli libri τῶν καθεστώτων, *eorum quæ recepta ſunt, quæ jam adſunt.* Sed malit Wolfius, ut alii codices habent, τῶν καθισταμένων, pro ἀποκαθισταμένων, *eorum quæ incipiunt reſtitui in integrum;* ut ſignificetur initium καὶ τὰ πρῶτα recuperandæ valetudinis.“ VPTON. — Κινεῖν τὰ καθεστῶτα, eſt, *res novas moliri; κινεῖν τὰ καθιστάμενα* rectiſſime hoc loco, pæne ad verbum, convertes, *movere & turbare ea, quæ jam componi ſedarique cœperant.* Cum de re, tum de dictione, confer omnino Senec. Epiſt. 7. initio.

§. 3. ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ. Conf. ſupra, cap. 2, 2. & loca ibi in Notis citata. Perperam ἦρχεν ſcriptum hic erat in Vptoni contextu; quo de errore nihil quidem in Notis monuit editor, ſed in Indice eum correxit. Pro ἀφ' ἑαυτοῦ, recte ἐξ ἑαυτοῦ dant plerique libri. conf. Diſſ. I. 4, 1.

τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν. Vide quæ ſupra notavimus ad cap. 2, 1.

CAP. XLIX.

§. 1. Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν &c. „Confer Diſſert. I. 4, 6 ſqq. II. 19, 5 ſqq. II. 23, 44.“ VPTON.

τὰ Χρυσίππου. „Addunt βιβλία edit. Ven. & Baſ. Sed non agnoſcit Simplicius cum aliis libris.“ VPTON. Nempe non habebat eam vocem ed. Ven. 1. cum uno e noſtris codicibus non optimæ notæ: omiſſaque eſt in ed. Heinſ. & Meib. Cæteri omnes ſcripti libri, & ante Vptonum editi, uno conſenſu eamdem agnoſcunt.

εἰ μὴ Χρύσιππος ἀσαφῶς ἐγεγράφει. „Vide ad Diſſ. I. 17, 13.“ VPTON.

§. 3. ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον. Ex ſcriptura probati codicis Pariſienſis, ἐπανάγνωθι τὸ Χρυσίππειον, *prælege*, vel, *explica penſum ex Chryſippo.*

CAP. I.

Ὅσα προτίθεται. Heynius, cum plerisque interpretibus, intelligit *Quæ proponuntur a philoſophis;* & præſertim quæ in hoc ipſo libello propoſita ſunt. Ego ſic acceperam: *Quæ tibi propoſita ſunt;* id eſt, *quæ tu tibi propoſuiſti;* & contuleram id, quod ait infra, §. 2. (nobis cap. 51, 2.)

51, 2.) πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος. conf. etiam ſupra, cap. 22. In eamdem ſententiam verba iſta Simplicius accepiſſe videtur, p. 321. b. δεῖ τῷ προτεθέντι ὡς ἀγαθῷ καὶ ὠφελίμῳ ἐμμένειν βεβαίως. Commodius tamen, fateor, pro iſta ſententia, foret προτέθειταί σοι, vel προτέθεισαι, vel προτέθου. Conf. Diſſ. III. 25, tit. & ibid. vſ. 1. Itaque vide, ne verbum προτίθεται notione maxime nativa accipi hic debeat, *quæ ante ponuntur*, id eſt, *quæ ſupra poſita, quæ adhuc præcepta ſunt; quæcumque præcepta in his, quæ ſupra ſcripta ſunt, continentur.* Simili quadam notione eodem verbo paſſim Polybius uſus eſt, pro *ante locare, præmittere, initio ponere*, I. 33. 9. III. 118, 11. IV. 25, 6. VIII. 13, 1. Nunc, cum indefinite enunciatum ſit ὅσα προτίθεται, utraque fortaſſe ſententia haud abſurde conjungi poterit.

ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ ἐπιστρέφου. „Quid loquantur, vide ſupra, cap. 22. Cæterum alludere videtur, monente ad locum Simplicio, ad dictum illud Pythagoreum, Εἰς τὸ ἱερὸν ἀπερχόμενος μὴ ἐπιστρέφου, *Ædem ingreſſus, ne te convertas.*" VPTON. Μὴ ἐπιστρέφου nil aliud ſonat, niſi *nihil cura.* vide Indicem.

§. 1. (*Nobis Cap.* LI. 1.) Εἰς πᾶσιν οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ. (immo ἀναβάλλῃ.) „Vide Diſſ. lib. II. cap. 18. in fine; & lib. IV. cap. 12." VPTON.

τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, *rebus optimis dignum te judicare.* Liceat huc transſcribere, quæ, ut docte, ſic percommode, ad hunc locum HEYNIVS adnotavit: „Valde uſitata philoſophis loquendi ratio, *adſpirare ad pulcherrima quæque*, ſapientiam videlicet & virtutem: itaque infra idem dicit, ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, fere ut illa Virgilii:

Aude hoſpes contemnere opes, & te quoque dignum
finge deo.

conf. ſup. c. 22. Lucian. Demon. p. 858. πάντων τούτων (*dignitatum, honorum, & opum*) ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν βελτίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Contra ii, qui ad dignitates civiles evehuntur, τῶν μειζόνων, τῶν μεγίστων ἀξιοῦσθαι dicuntur. cf. Lucian. Dial. Mort. 12. p. 286."

τὸν διαιροῦντα λόγον. „*Rationem dividentem:* ſeu *diſtinctionem rationis:* aut, ſi magis placet, *orationem diſtributricem.* Eam partitionem rationis intelligo, qua initio dixit. *Quædam in poteſtate noſtra eſſe, quædam non eſſe.* Quid vero, ſi τὸν δὴ αἱροῦντα λόγον legas? Frequens Stoi-

eis formula, *ὅσα ἂν ὁ λόγος αἱρῇ.*" *Wolfius.* — „Ingenioſe Wolfius: cujus ſi primam interpretationem admittendam cenſes, confer Diſc. I. 22, 11. II. 2, 14. II. 5, 4. & Ench. c. 16. & cap. 18. Si alteram, vide quæ notantur ad Diſc. I. 29, 28. & ad II. 2, 20. Vide quoque Indicem in v. *αἱρέω.* Sed magis placet, ut verum fatear, *τὸν αἱροῦντα λόγον, diſſentem rationem.* Simplicius in Comment. [p. 323. b.] *ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν πάντα ἐνεργεῖν, καὶ ὁρμώμενον καὶ ἐκκλίνοντα.* Sed quisque ſuo fruatur judicio." VPTON. Haud dubie præferenda prior Wolfii interpretatio; nec ulla cauſſa erat, cur ſolicitaretur vulgata & conſtans librorum ſcriptura.

τὰ θεωρήματα. „Hujusmodi *θεώρημα* eſt ſupra, cap. 46, 1. *ἔσθια ὡς δεῖ*, ut Meibomius obſervabat. Caput 33. nihil aliud, niſi ejusmodi theoremata habet. Vide infra, cap. 51. [nobis c. 52.]" VPTON.

οἷς ἔδει σε συμβάλλειν, καὶ συμβέβληκας. Sicut Simplicius *συμβάλλειν* h. l. per *συνθέσθαι* interpretatur p. 323. b. ſic Epictetus ipſe per *συγκατατίθεσθαι*, IV. 6, 12.

καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις &c. Scripturam, quam ſequor, *καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ*, ſic verto, *& prorogationem ſimper ex prorogatione nectis.* *πρόθεσις* non modo ſonat *propoſitum*, ſed & idem valet ac *προθεσμία*, *conſtituta dies.* Simili fere phraſi latine dicitur, *diem ex die ducere.* Cæſ. de Bell. Gall. I. 14, 1.

§. 2. *καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἦτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται.* „Minima mutatione reſtituit hunc locum Caſaubonus ad Perſium, p. 395. *Καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἦτταν καὶ ἔνδοσιν, ἢ οὔ, ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται.* Senſus eſt: *Semel victum eſſe & ceſſiſſe, aut non, deſtruit profectum vel ſervat.* Simplicius tamen aliam agnoſcere videtur lectionem: *παρὰ μίαν γὰρ ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα ἢ σὴ προκοπὴ καὶ σώζεται καὶ ἀπόλλυται. Ob unum enim diem & unam rem, tua progreſſio & conſervatur & perit.*" VPTON. De Caſauboni conjectura quid ſtatuendum, alibi docui. Simplicii lectionem, quæ mihi, perpenſis omnibus momentis, unice vera viſa erat, ſic verto: *per unum diem, per unamque rem*, (ſcil. ſive bene, ſive male geſtam) *vel perire profectum*, (progreſſionem in virtutis & ſapientiæ via) *vel ſervari.*

§. 3. *Σωκράτης - - μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ.* „Verba Socratis apud Plat. in Critone: [cap. 6. p. 131. ed. Forſt.] *ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ, τοιοῦτος,*

οἷος

ὅλος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Vide Diſſ. III. 23, 21." VPTON. — Totum locum pro ea lectione, quam mihi probari ſignificavi, latine ſic converto: *Socrates hoc modo is, qui fuit, evaſit; cum in omnibus, quæ ipſi offerrentur, nullius rei reſpectum haberet niſi Rationis.*

CAP. LI. *(Nobis CAP. LII.)*

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος. „Vide quæ ſupra notantur ad Diſſert. lib. III. cap. 2. ubi agitur de tribus in Philoſophia Ethica locis. Hic agitur de tribus in Dialectica locis. Cæterum Stoici totam diſſerendi artem ad vitæ officia revocabant." VPTON.

CAP. LII. *(Nobis CAP. LIII.)*

§. 1. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Diſſ. II. 16, 42. IV. 1, 131. IV. 4, 34. Verſus ſunt Cleanthis, Stoici philoſophi, Aſſo nati; uti monuit Simplicius ad locum: ὃς μαθητὴς μὲν ἐγένετο Ζήνωνος, διδάσκαλος δὲ Χρυσίππου. τούτου καὶ ἀνδριάντα θαυμαστὸν ἐν αὐτῇ Ἀσσῷ ἐθεασάμην, δόγμα τῆς Ῥωμαίων συγκλήτου, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀνατεθέντα. ubi pro δόγμα, legit Menagius ad Laërt. VII. 168. δόγματι τῆς Ῥωμ. συγκλ. *ſenatus Romani decreto.* Sic apud Herodian. [& alios] δόγμα τῆς συγκλήτου. Sed vide Laërtium in Vita Cleanthis. Sic verſus reddidit Seneca, Epiſt. CVII.

> *Duc me, parens, celſique dominator poli,*
> *quocunque placuit. Nulla parendi mora eſt.*
> *Aſſum impiger. Fac nolle: comitabor gemens;*
> *malusque patiar, quod bono licuit pati.*

Confer Diſſ. II. 16, 47. M. Anton. VI. 42. & X. 28. Cæterum in initio hujus capitis corrupta ſunt, quæ plerique codices exhibent. Sic enim edit. Ven. & Baſ. Ἐπὶ παντὸς προχείρου, εὐκτέον ταῦτα. Quæ vertunt, *In quovis incepto hæc optanda ſunt.* Recte Salmaſius in Simplicium p. 7. Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἑκτέον ταῦτα. Vide Indicem in v. πρόχειρος. Eadem verba occurrunt apud M. Anton. VI. 48. διὰ καὶ πρόχειρα αὐτὰ ἑκτέον." VPTON.

§. 2. συγκεχώρηκεν. „Male vulgo συγκεχώρηκε, contra metrum. Verſus ſunt Euripidis." VPTON. Ex incerta Tragœdia. Vide Fragmenta apud Barneſ. p. 513. & apud Musgr. Fr. 120. p. 600.

§. 3. Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων &c. „Ex Plat. in Crit. Vide Diſſ. I. 4, 24. III. 22, 95. IV. 4, 21."

VPTON. Verba καὶ τὸ τρίτον per librariorum errorem ex Simplicii Commentario huc invecta esse, alibi docuimus. In versione igitur latina sic ponendum: *At, ô Crito* &c. delendaque verba *& tertium.*

Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος. „Supple ex Disc. I. 29, 18. καὶ πάλιν· Ἐμὲ δὲ &c. sententiâ etiam postulante. Sumpta sunt ex Platone in Socratis Apologia. Vide supra, Disc. II. 2. 15. III. 23, 21. Notulas nostras in Manuale, dedita quidem opera breves, sed forsan non inutiles, claudent Literæ haud ita pridem ad me datæ a Viro amicissimo.“ VPTON. — Verba καὶ πάλιν nil opus est hic adjicere, præsertim deletis illis καὶ τὸ τρίτον, quæ paulo superius temere invecta erant. Satis fuerit, post ταῦτα γινέσθω majori distinctione claudere præcedentem sententiam, tum a majuscula litera incipere: Ἐμὲ δὲ Ἄνυτος &c. Cæterum & nos finem hîc facimus brevium nostrarum in Enchiridion Adnotationum: ne quid vero desideret Lector, quod in Vptoni Editione utile inesse videri possit, subjicimus cum Vptono Harrisii Epistolam ad ipsum datam.

JACOBVS HARRIS JOANNI VPTONO S.

En! tibi munusculum, Vir amicissime, variantes lectiones in Epicteti Enchiridio. Si quæras, unde harum mihi copiam fecerim, hoc habeo quod respondeam. Exscriptas e vetere quodam Msto ad oram codicis inveni, quem mihi forte comparaveram. Erat autem codex ille ex editione Epicteti Simpliciique Venetiis impressa Græce A. 1528. & prorepserat (furtim, ut opinor) e bibliotheca Collegii cujusdam Societ. Jesu. Msti hujus lectiones cum tua Enchiridii editione diligenter contuli, nec cum tua solum, sed cum Veneta etiam A. 1535. nec non Salmasiana A. 1640. & Meibomiana 1711. Quotquot autem ex his lectionibus compertæ fuerunt vel a tuo vel ab istarum editionum textu diversæ, eas omnes fideliter transscripsi, & cum hac epistolâ tibi integras mitto, amicitiæ pignus, quantumvis parvum & tenue. Vale. Datum Sarisburiæ Kal. Julii, A. D. MDCCXXXIX.

CAP. I. [§. 2. Φύσει ἐλεύθερα] *Deest* Φύσει *in Ms. male, ut opinor.*

— [§. 4.] παρὸν, καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι. *Hæc addunt Ms. & ed. Meibomiana.*

— *ibid.* πλουτεῖν, *addit Ms.* καὶ τοὺς οἰκέτας κατορθοῦν, *cui favet Simplicius & Politiani versio.*

— [§. 5.] *pro* τὸ, ὅτι — *Ms.* τόδε, ὅτι — *cui favet Simplicius.*

CAP.

CAP. II. [§. 1.] *pro* ἐν ὀρέξει — *Ms.* οὖν ὀρέξει. *forſan* οὖν ἐν.

CAP. III. pro χρείαν *Ms. legit* χρείᾳ, *atque edit. Meib. & Veneta 1535.*

CAP. IV. [ſub init.] *poſt* ἀποῖον *inſerit Ms.* τὶ — ἀποῖόν τί ἐστι. *Ita etiam Ms. Meibom. p. 103. quibus aſtipulatur Simplicius.*

— *pro* ἐγκρουομένους, *Ms.* ἐνσειομένως, *atque ita Meibomius.*

— [ὅτι εὐθὺς λουσ.] εὐθὺς ὅτι *Ms. & Meib. ed.*

— [ἐφ' ἑκάστου ἔργου] ἔργου αὐ διαμαρτήσεις *Ms. & ed. Meib.*

CAP. V. Verba ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν *deſunt tam in Ms. quam in ed. Ven. 1535.*

CAP. VI. [τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ.] *Poſt* τηνικαῦτα, εὐλόγως *addunt Ms. & ed. Meib.*

CAP. VII. [πάρεργόν ἐστι] *Deeſt* ἐστὶ *in Ms.*

— [μή τοι γε ὁ κυβερνήτης] *Pro* μήτοι γε, *legit Ms.* μή τί σε. *Editio Meib.* μή τοι σὲ. *Utraque lectio vulgata melior.*

— [καὶ τότε πάντα] *Pro* καὶ τότε, *legunt* ἂν καλέσῃ *omnes bonæ notæ editiones, Salmaſii, Meibomii, &c. ita etiam ed. Ven. 1528.*

CAP. VIII. [ἀλλὰ θέλε &c.] *Legunt hunc locum Ms. & ed. Meibom. hoc modo,* ἀλλὰ θέλειν ὡς τὰ γιγνόμενα γίγνεται, καὶ εὐροήσεις. *optimo, ut videtur, ſenſu. Ne quæras fieri res ut velis: Quæ fiunt enim, extra te poſitæ ſunt. Sed velle quæras eo modo quo res fiunt: Velle enim & voluntas in tuâ poteſtate. Fatendum tamen eſt, vulgatam lectionem tueri Simplicium.*

CAP. XI. [ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ] *Deeſt* αὐτὸ *in Msto.*

— ἡ γυνὴ ἀπέθανεν. ἀπεδόθη. *Deſunt hæc in Msto, ſed male.*

CAP. XII. [§. 2. καὶ ὑπακούσας] ἢ καὶ ὑπακούσας *Msſti, tam noſter, quam Meibom. p. 105. quibus favet Simplicius.*

— *ibid.* ὅλως δέ σοι καλῶς. *Deſunt hæc tam in noſtro Msto, quam in Meibomii; deſunt etiam in ed. Ven. 1535. Optime; nam nihil ad rem faciunt.*

CAP. XIII. [ἕνεκα τῶν ἐντὸς] *Pro* ἐντὸς, *Ms. legit* ἐντὸν, *cui favet Simplicius. Optima lectio, ſine qua nullus omnino ſenſus.*

— *ibid. Pro* ἀνόητος, *Ms.* ἄνους. [Mox deinde] καὶ μηδὲν *Ms.*

CAP.

CAP. XIV. [Initio, Ἐὰν θέλῃς] *Pro* ἐὰν, ἂν *Ms. & Meib.*

CAP. XVI. διαίρει παρὰ σεαυτῷ καὶ λέγειν. *Desunt hæc in Msto, sed male; nam eâdem loquendi formulâ mox infra utitur. vide cap. 18.*

CAP. XXI. τὰ ἄλλα *desunt in Msto. Agnoscit Simplicius.*

CAP. XXII. [Initio.] Εἰ Φιλοσ. *Deest in Msto* εἰ, *& leguntur sequentia cum interrogationis nota.* Φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς; *Ita etiam ed. Ven. 1535. Magis, ut videtur,* ἐμφατικῶς.

— [εἰς ταύτην τὴν τάξιν] *Pro* τάξιν, *Ms.* χώραν.

CAP. XXIV. [§. 2. sub fin.] *Pro* δύναται ἑτέρῳ, *Mstus legit* ἑτ. δυν.

— [§. 5.] *Pro* τοὺ πιστὸν, *Ms.* σεαυτὸν πιστόν.

CAP. XXV. [§. 1. εἰς συμβουλίαν] εἰς συμβουλὴν *Ms.*

— *ibid. Pro* μὴ ταὐτὰ πφιῶν, *Ms. legit* μένον ταῦτα, *sed male, & contra Simplicii auctoritatem.*

— [§. 2.] *Edit. Ven. 1528.* συμπαραπεμ — *In Msto desunt.* [Nempe quinque, puto, verba desunt, ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι. Deerant eadem in Msto Salmasii.]

— [§. 4. ὡς οὖν τὸ διαφέρον] διάφορον *Ms.*

— [§. 5. in fin.] *Post* αὐτοῦ *legit Ms.* τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. *Atque ita Simplicius in ed. Ven. 1528.* οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου *nempe Grex iste Servorum, qui olim (ut hodie etiam videre est) divitum limina otiosè servabant, ob pravitatem & insolentiam omnibus noti. Ita ergo hunc locum redderem: Quod non tolerâris servorum ejus insolentiam, qui ad fores astant.*

CAP. XXVI. [ὁποῖον ὅτα καὶ τὸ τοῦ ἄλλου] ὅταν *Ms. pro* ὅτα. ὅταν *videre est in hoc capite tam supra quam infra.*

CAP. XXVIII. Pro ἀπαντήσαντι, *Ms. legit* ὑπαντ.

CAP. XXIX. Deest totum hoc Caput in Msto; nec videtur agnovisse Simplicius; nullum enim ejus exstat in hæc verba Commentarium.

CAP. XXX. [οὔ· ἀλλὰ πρὸς παρ.] *Deest* οὔ *in Msto.*

CAP. XXXI. [§. 1.] ἔχειν ἐν πᾶσι. *Deest* ἐν *in Msto, cui favere videtur Simplicius.*

— *ibid.* ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης. *Ms.* ἀπὸ.

— [§. 3.] *Pro* τεθηπέναι, *Mstus legit* τεθαυμακέναι, *cui astipulatur Simplicius in Comm. p. 215. & Meib. in sua editione.*

CAP.

CAP. XXXI. [§. 5. ἑκάστοις προσήκει.] *Pro* ἑκάστοις, *Ms.* ἑκάστοτε. *Editiones Veneta 1528 & Salmaſiana* ἑκάστῳ.

CAP. XXXII. [§. 1.] ὅτι μὲν ὡς. *Mstus & Salmaſius* ὅτι τί μὲν ἀποβησ.

— [§. 2. ὅταν τι συμβουλευθῇ] ὅταν τί σοι *Ms.*

— [§. 4.] ὅτι ὁ θάνατος. *Mstus* ὅτι ἡ θάνατος σημαν. *Et melius hoc, etſi leviuſculum: absque enim articulo, quæ ſequuntur, nomina,* πήρωσις, φυγή.

CAP. XXXIII. [§. 2.] παρακαλοῦντος. *Ita etiam Ms. & Salmaſius.* παρακολουθοῦντος *utraque Veneta, 1528. 1535. unà cum Meibomiana.*

— *ibid. Pro* λέγειν τι, *Mstus* λέγειν, *absque* τι, *cui clare favet Simplicius, quem in re etiam tenui vide.*

— *ibid.* μηδὲ περὶ ἱπποδρ. *Ms.*

— [§. 3.] *Pro* τοῖς σοῖς λόγοις, *Mstus legit* τοὺς σοὺς λόγους καὶ τοὺς — *Et melius hoc, ut videtur.*

— *ibid.* ἀπολῃφθεὶς. *Mstus unà cum editionibus Venetâ 1535 & Meibomianâ* ἀπολειφθεὶς. *Poſteriori favet Simplicius editionis Venetæ 1528, priori Salmaſianus.*

— [§. 6.] ὑποῤῥυῇς. *Mstus & Simplicius* ἀποῤῥυῇς.

— [§. 8.] ὅτι αὐτῷ. *Ms. & Salmaſius* αὐτὸς, *quod longe melius; ita etiam Simplicius.*

— [§. 9.] ἀπαγγείλῃ. *Mstus noſter, atque Meibomianorum alter* ἀπαγγελῇ.

— *ibid. Ms.* τὰ ἄλλα τὰ προσόντα.

— [§. 13.] πρός τινας. *Ms.* τινά. *atque ita etiam editiones Meibomii & Salmaſii: porro* αὐτὸν *mox infra effertur* ἐνικῶς.

CAP. XXXIV. [Ἐὰν ἡδονῆς] *Ms.* ὅταν, *pro* ἐὰν, *atque ita Simplicius.*

— *ibid.* λάβῃς, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, φύλασσε. *Sic Ms. & Simplicius, & editio Salmaſiana.*

CAP. XXXV. Ὅταν τι διαγνῷς ὅτι ποιητέον ἐστί σοι, καὶ ποιεῖς, μηδέποτε — *Ita legit Ms.*

CAP. XXXVI. ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστι *Ms. & Meibomii editio. Mox in Msto deſunt (ſed male)* verba καὶ ἐν συμποσίῳ *usque ad* ἀπαξίαν ἔχει.

CAP. XXXVII. καὶ ἐν τούτῳ. *Deeſt* καὶ *in Msto.*

CAP. XLI. Deſunt hæc in Msto: γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ — — ἀποπατεῖν.

CAP. XLII. Hic obiter emendemus Simplicium e Msto noſtro. Sub initio commentarii in hoc caput hæc ſunt verba:

ὅτι

ὅτι ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — — ἀκολουθεῖ, εἰ μὲν καὶ αὐτῷ ὁμοίως φαίνοιτο. *Hæc Salmaſius* [immo Wolfius; illius enim ea verſio eſt, non Salmaſii] *ita reddit „quemvis ſuam opinionem & judicium ſequi“ — nulla habita ratione ſequentium* εἰ μὲν &c. *Nec mirum; ſenſu enim omnino carent. Lege cum Msto:* ὅτι ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ — — ἀκολουθεῖ, εἰ μὴ καὶ ἄλλῳ ὁμοίως φαίνοιτο. *„Quemque id ſequi, quod „ſibi videtur, etſi non eodem modo viſum fuerit al„teri.“*

CAP. XLIII. [in fine.] *Deeſt* ἐστὶν *in Msto.*

CAP. XLV. οὕτως οὐ συμβησ. — *Ms.* οὖν. *In Simplicio Salmaſianæ editionis, p. 308. l. 13. peſſime legitur,* εἰ δὲ οὕτως ποιοῦμεν, *pro* εἰ δὲ μὴ οὕτως ποιοῦμεν, *quæ lectio eſt editionis Venetæ 1528. Hoc viſum eſt notatu dignum.*

CAP. XLVI. [§. 2.] *Pro* ἐξεμέσαντα, *Ms. unà cum ed. Ven. & Meib. legit* φέροντα. *Lectioni vulgatæ favet Simplicius.*

CAP. XLVII. Verba ἀλλ' ἐννόει - - - καρτερικώτεροι *deſunt in Msto; ſed male: Extant enim apud Simpl. Ibid. Deeſt* καὶ καρτερίαν *in Ms.*

CAP. XLVIII. [§. 2. ὅταν ἐμποδισθῇ τι] ὅταν οὖν ἐμποδ. *Ms.*

CAP. XLIX. [§. 1. ſub init.] *Poſt Χρυσίππου addit Ms.* βιβλία. *Ita etiam ed. Ven. 1535.*

CAP. L. [§. 1.] προθέσεις ἐκ προθεσ. *Deſunt hæc in Msto.*

— [§. 2.] πᾶν τὸ βέλτιστον φανόμενον. *Deeſt in Msto* φανόμενον.

CAP. LI. Pro ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, *Ms. legit* τὸ μὴ ψευδ.

— *ibid.* πόθεν ὅτι οὐ δεῖ. *Deeſt illud* πόθεν.

— *ibid.* τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις. *Deeſt* γάρ ἐστιν.

FINIS NOTARVM AD MANVALE.

AD EPI-

AD

EPICTETI FRAGMENTA

NOTÆ ET EMENDATIONES.

LECTORI
EPICTETI STUDIOSO
JOH. SCHWEIGHÆUSER S.

De EPICTETI Διατριβῶν, ſive Διαλέξεων, ſive Ὁμιλιῶν Libris deperditis dictum eſt in Notis ad Cap. 1. Libri primi Diſſertationum, quæ ad ætatem noſtram pervenerunt. Ex eisdem libris, quos invidit nobis temporum injuria, bene multas ſententias opportune nobis conſervavit Johannis Stobæi diligentia in Sententiarum Florilegio. Illa Epicteti Fragmenta primus, quod ſciam, prudenti conſilio in unum locum collegit vir doctus, qui Enchiridii & Diſſertationum Epicteti editionem Baſileenſem procuravit, quæ ex Oporini officina anno MDLIV in forma quadrata prodiit. *) Scilicet in illa editione poſt græcum Enchiridii exemplum, quod in capita ξβ'. (LXII.) diſtributum eſt, proxime ſequitur hic titulus: Τὰ ἐφεξῆς ἐκ τῶν Ἐκλογῶν Ἀποφθεγμάτων Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου. Quo titulo exhibentur Epicteti ſententiæ e Stobæi Florilegio excerptæ, & per plura capita (quæ ξγ'. ξδ'. & ſic porro, usque οά. numerantur) ita digeſtæ, ut, quæcumque ſententiæ cognati quodammodo argumenti eſſe viſæ erant editori, eæ ad unum caput relatæ ſint & continuo tenore ſcriptæ, quamquam apud Stobæum per varios atque varios Titulos ſive Sermones (ut vulgo inſcribuntur) diſperſæ legantur. Singulis capitibus in eadem, quam dico, editione tituli nulli inſcripti ſunt: latina verſio nulla adjecta. HIERONYMVS WOLFIVS deinde, in Enchiridii editione græco-latina, quæ cum ejusdem Wolfii latina verſione Diſſertationum Epicteti, & Simplicii in Enchiridion Commentario, apud eumdem Oporinum Baſileæ

*) Similis vero collectionis jam aliquot ante annis confectæ editæque mentionem apud Maittaire reperio, Tom. V. Annal. Typograph. p. 365. ubi libellum commemorat, cui titulus: *Epicteti Enchiridion; cui acceſſit magna pars ex græcanicis Joannis Stobæi collectaneis, per Hier. Verlenium; Lovan. ex offic. Barthol. Gravii*, 1550. in 8. Quam collectionem habuerit-ne ante oculos ſecutusque ſit editor Baſileenſis, viderint ii, quibus inſpiciendi libelli a Verlenio editi fuerit poteſtas.

ſileæ anno MDLX. in octava forma prodiit, Tomo II. pag. 367 ſeqq. easdem Epicteti ſententias, latine a ſe converſas exhibuit; ita quidem, ut eumdem ſententiarum ordinem, qui in ſuperiore græca editione obtinebat, ſervaret, ſed (cum in ſuperiori editione plures ſententiæ uno capite, veluti inter ſe junctæ, comprehenderentur) diviſis ſententiis capita breviora faceret, & argumentum cujusque præfixo brevi titulo indicaret, v. c. *de Fortuna*, *de Virtute*, *de Profectu*, &c. Idem Wolfius ibidem p. 382 ſqq. breves nonnullas Notas adjecit, quibus locorum nonnullorum, quæ in ſuperiori græca editione corrupta eſſe videbantur, emendationem propoſuit. Eadem deinde Epicteti Fragmenta editioni ſuæ Enchiridii & Paraphraſeos adjecit Nic. Blancardus; Wolfii distributionem, titulos, & interpretationem ſervans; ſed ad latus verſionis Wolfianæ græcum exemplum cujusque ſententiæ, e Stobæo excerptum, adponens.

Hos ſecutus MEIBOMIVS eadem Fragmenta eo fere ordine digeſſit, quo apud Stobæum, per varios quidem Titulos diſperſa, leguntur; aliaque, ex Antonii Monachi Florilegio, quæ Μέλισσα inſcribitur, & ex S. Maximi Ἀπομνημονευμάτων Ἐκλογῆς excerpta, adjecit; &, omiſſis quidem Wolfii titulis, ſingulas ſententias ſuis numeris notavit, ut eſſet numerus Sententiarum ſive Fragmentorum Epicteti CXXVIII: in quibus quidem nonnulla poſuit, quæ vel in Enchiridio vel in Diſſertationibus ſuo loco etiamnunc ſuperſunt; ſic Fragm. Meibomii num. VIII. exſtat in Enchirid. cap. 42. & Fragm. Meib. num. CXXVIII. ſupereſt in Diſſert. I. 6, vſ. 26 & 32 ſqq. In latina verſione, græcis ſententiis adjecta, Gesneri verſionem maxime ob oculos habuiſſe Meibomius videtur; ſed, ſuum judicium ſecutus, frequenter admodum ab ea diſceſſit. Poſt Meibomium VPTONVS eadem omnia Epicteti Fragmenta, quæ ille collecta dederat, (exceptis duobus, quæ paulo ante dixi) eodem fere ordine repetiit; ſimul vero alia nonnulla, ex Antonio & Maximo veluti ſpicilegium a ſe collecta, partim interſperſit, (num. 108 — 117.) partim in fine adjecit: (num. 137 & ſeqq.) quorum tamen magna pars lubrica admodum fide ad Epictetum auctorem refertur; quod ipſe etiam Vptonus profeſſus eſt, diſertis verbis ante Fragm. 137 & ſeqq. hanc notam adponens: „Quæ ſequuntur, partim Epicteto, partim aliis attribuuntur.“ Latinam Meibomii verſionem plerumque tenuit Vptonus; ita tamen, ut, ubi commodum videbatur, pro ſuo judicio eam mutaret. Adnotationes Vptonus nullas, Meibomius oppido paucas adjecit.

Ex

Ex Fabricii Bibliotheca græca (lib. IV. cap. 7 extr.) diſco, jam ante Meibomium Sententias Epicteti CXVI. non modo e Stobæo, ſed partim etiam ex Antonio & Maximo collectas, Hafniæ anno 1629. latine ab Henr. Ernſtio editas eſſe: quam collectionem fortaſſe ob oculos habuerat Meibomius, & in ſua collectione ſecutus eſt. Multæ ex eis Sententiis, quas ex Antonio & Maximo collectas in Epicteti Fragmentis Meibomius & Vptonus edidere, & illas præſertim, quas ab Vptono adjectas lubrica fide ad Epictetum referri dixi, in Antonii & Maximi Florilegiis perhibentur exceptæ *ex Democriti*, (ſive *Democratis*,) *Epicteti, Iſocratis aliorumque Sententiis*. Iſtarum vero Sententiarum Democriti, (vel Democratis,) Epicteti &c. integra collectio paſſim adhuc in Codicibus Manuſcriptis continetur; de quibus monuit Fabricius in Bibl. Græc. lib. II. cap. 13. T. I. p. 518. in nota, & lib. IV. cap. 7. T. III. p. 268. Quo pertinet ille codex Bibliothecæ Mediceæ, cujus Bandinius meminit in Catal. T. II. p. 442. in quo continetur libellus, ſic inſcriptus: Γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἔκ τε τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων πολλῶν. quarum ſententiarum prima eſt: Ἀνανεούσθω σοι ὁ περὶ θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν μᾶλλον, ἢ τὰ σιτία. (quam eamdem habes in Epicteti Fragmentis noſtris, num. 118.) ultima hæc: Κρεῖσσον, ἐν ὀργῇ μακροθυμεῖν πρὸ τοῦ κακῶς πρᾶξαι, ἢ εἰκῇ μεταμελεῖσθαι. Citantur etiam plures Epicteti ſententiæ in libello, cui titulus: Γνῶμαι συλλεγεῖσαι ὑπὸ κυρίου μονάζοντος τοῦ Γεωργιδίου, qui ineſt in cod. membr. ſeculi XI. cujus meminit idem Bandinius in Catal. Biblioth. Laurent. T. I. p. 252 & 254 ſq. qui etiam adnotavit, eamdem collectionem ſibi videri ſervari in Bibliotheca olim Regia Pariſ. cod. MCXVI. Denique ſunt Epicteti ſententiæ nonnullæ inſertæ Collectioni, quæ inſcribitur: Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας Ἀποστολίου ἄλφα Ἰωνιᾶς συνθήκης. de qua vide Bandin. T. I. p. 549. conf. Fabric. Bibl. Gr. lib. V. cap. 30. §. 13. T. VIII. p. 838. & T. X. p. 223. Quibus ex collectionibus an augeri poſſit numerus Fragmentorum Epicteti ad hunc diem editorum, aut posſintne nonnulla, quæ haud ſatis certo documento ad Epictetum auctorem adhuc relata ſunt, certa cum ratione Philoſopho noſtro vindicari, viderint noſque doceant Viri docti, quibus copia atque otium ſuppetit codices illos, quos dixi, aut eorum ſimiles excutiendi. In Gnomicis Scriptoribus græcis, Baſileæ anno 1521 editis, exſtant p. 178. ſententiæ ſeptem, quæ diſerte ibi (neſcio quidem, qua fide) Epicteto auctori tribuuntur. Earum pri-

& Schow, pro μεγαλοθυμίας, quod olim in contextu legebatur.

XI. Εἰ βούλει ἀταράχως &c. Præter Stobæum (loco ſupra ad Fragm. 1. citato) habet eamdem hanc ſententiam Antonius, lib. I. tit. ξέ. περὶ Ἐκουσίου καὶ Ἀκουσίου, p. 67. ed. Tig. 1546. Et ibi quidem pro παιδεύοις & ἀπολύοις, παιδεύεις & ἀπολύεις ſcribitur, & ante poſterius verbum tria alia inſeruntur hoc modo, τοὺς δὲ ἄκοντας ἔπειτα καὶ χειρωμένους ἀπολύεις. Quæ verba ἐπ. καὶ χειρ. ex ἔπειτα κεχειρωμένους corrupta ratus Gesnerus, ad oram Stobæi hæc adnotavit; eademque verba editores Fragmentorum Epicteti omnes in ipſo contextu exhibuerunt, alii quidem aliter interpretantes; Wolfius, *ac poſtea ſubactos;* Meibomius, *aut improbitate victos;* Vptonus, *ubi edomueris.* Equidem, aut gravius corrupta illa verba, aut prorſus ab hoc loco aliena judicans, abjicere non dubitavi. Ferri fortaſſe potuiſſet ἔπειτα οὐ κεχειρωμένους, *ſi domare non potueris.* Cæterum conferendum cum hoc præcepto Fragmentum 34. ubi humanitas in ſervos egregie commendatur; ſed præcipue conferenda Fragm. 41 — 43.

Fragm. XII. Epicteto tribuitur apud Stobæum, Serm. II. περὶ Κακίας. p. 31. ed. Baſ. p. 65. ed. Schow.

XIII. Eſt apud Stob. III. περὶ Φρονήσεως. p. 44. (ed. Schow p. 92.) Simile præceptum de amore in Deum habes in Demophili Sententiis, p. 624 ſq. ed. Thom. Galei: Φιλήδονον, καὶ Φιλοσώματον, καὶ Φιλοχρήματον, καὶ Φιλόθεον, τὸν αὐτὸν ἀδύνατον εἶναι. ὁ γὰρ Φιλήδονος &c. *Ibid.* καὶ Φιλάνθρωπος. Particulam καὶ delendam cenſuit Wolfius, quo clarius adpareret, vocabulum Φιλάνθρωπος prædicatum eſſe orationis: ſed notione *etiam* vel *ſimul* haud incommode teneri poſſe videtur.

XIV. Ex eodem tit. III. apud Stobæum. καθήμενος χειμάζεσθαι. αὐλιζόμενος χειμ. ora Gesn.

XV. & XVI. Stob. tit. IV. περὶ Ἀφροσύνης. p. 57. (ed. Schow p. 122.)

XVI. οὔλας τρίχας. οὐλὰς vulgo ſcripſerant omnes, acute, contra uſum. Retraxi accentum in penultimam. *Ibid.* ἵππος δ' ἵππῳ. Conf. Fragm. 26. *Ibid.* ἀφίππια. ἀφίπτεια editur apud Stob. *Ibid.* εἰς τρίχας ἀφορᾶν. Conf. Diſſ. II. 24, 25.

XII. Conjungebant vulgo & Stobæi & Fragmentorum horum editores Sententiam hanc cum ſuperiori; ſed ſeparandam ab illa vidit Schow, & ſeparaverat jam Wolfius in verſione: quorum judicium ſecutus ſum. *Ibid.* διατί οὐκ ἂν

ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν. Recte Meib. & Vpt. διατί in contextum receperunt, quod olim pro conjectura in margine erat adnotatum, cum διότι in contextu legeretur. Et sic scribendum monuerat jam olim Wolfius, alium simul errorem notans, qui in Epict. ed. Bas. commissus erat: cum enim ibi (nescio quo casu, quove consilio) sic esset editum, πρὸς δὲ τὸν Φιλόσοφον διότι οἰηθῆναι, οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, &c. monuit ille: „Legendum videtur transpositis verbis, πρὸς δὲ τὸν Φιλ. διὰ „τί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὡστ' ἀπεγνῶσθαι οἰηθῆναι „ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν; Nota constructionem raram, ἀπέγνωσμαι σωφρονήσειν, desperatus sum modestus futurus, „pro, desperatum est de mea modestia, vel, aliquis desperavit, &c.“ Parum feliciter nuperrimus Stobæi editor, nescio quid sequens, sic constituit hunc locum: πρὸς δὲ τὸν Φιλόσοφον οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπεγνῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ, σωφρονήσειν δὲ οἴεται, εἰ μηδὲν &c. superius διότι ex δὲ οἴεται corruptum & alieno loco positum fuisse existimans. De re, quæ hic agitur, conf. Diss. III. 1, 12 sq. & lib. II. cap. 24. Constructio vero ista verbi ἀπογινώσκω nihil quidquam habet, quod ab usu & analogia græci sermonis alienum debeat videri. Mox, quod ait εἰ μηδὲν λέγοι τι, (quam in scripturam consentiunt Stobæi editiones, & a qua nihil discedunt codices a nupero editore collati) τι ad μηδὲν est referendum; quæ pronomina conjungere amat Epictetus, μηδέν τι, *nihil quidquam*. Quare nil opus fuerat, ut λέγοι τι in λέγοιτο mutaretur a Meibomio & Vptono; quod ipsum λέγοιτο ne fert quidem, quod sciam, sermonis usus: διαλέγοιτο oportebat, si quid mutatu opus esset.

XVIII. Apud Stobæum ibidem, ubi duo præcedentia Fragmenta.

XIX — LI. Omnia hæc leguntur apud Stobæum, tit. V. περὶ Σωφροσύνης. p. 71 — 74. (ed. Schow p. 152 seqq.)

XIX. τὸ δὲ τῆς εὐθυμονίας, προαιρέσεως. Videtur unum aut alterum vocabulum intercidisse, quæ respondeant illis ἐπίκαιρον ἀνεῖον, tamquam horum contraria. Forte sic oportebat: τὸ δὲ τῆς εὐθυμονίας, προαιρέσεως ἴδιος καὶ ἀσφαλὴς κτῆσις. conf. Diss. IV. 5, 26. Infra, Fragm. 46. opponuntur ἐπίκαιρος & ἀΐδιος.

XX. Καθάπερ ἔχειν. Sic percommode cæteræ editiones omnes: unus Schow sic edidit, Καθάπερ [ἔχειν] ἢ ἀσπίδα &c. quam recte, ipse viderit. Ego sane, si ἔχειν

in cod. ms. hoc loco reperiſſem, non id uncis inclusiſſem, ſed haud cunctanter in ἔχιν mutaſſem.

XXI. Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν. *Divitiæ non ſunt in bonis:* ſunt nempe in eo rerum genere, quas *medias* vel *indifferentes* vel *neutras* adpellabant Stoici. Parum felici conſilio idem nuperus Stobæi editor tria verba, οὐ τῶν ἀγαθῶν, quæ aberant ab uno e codicibus, quibus uſus eſt, uncis inclusit, ut ſuſpecta tamquam gloſſema ſequentis τῶν κακῶν, aut tamquam variam lectionem pro τῶν κακῶν.

XXII. Fidenter ſuperiores omnes editores continuo tenore iſta ſcripſerant, κυβερνήτης ὑπάρχειν. οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι &c. quaſi omnia egregie cohærerent. Unus prudentiſſimus Wolfius perſpecte vidit, (quod mirum eſt alium quemlibet latere potuiſſe) intercidiſſe alterum comparationis membrum, quod ad Ὥσπερ referebatur, & ab οὕτω incipere debuit. Librarius, deceptus ſimilitudine vocum οὔτε & οὕτω, fugiente oculo calamoque, ab iſto orationis membro ad illa verba οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοι transſiliit. Prætermiſſam phraſin idem Wolfius in verſione his verbis ex conjectura ſupplevit: *ita neque in terris divitiæ tibi expetendæ ſunt.* Nos lacunam interpoſitis duobus afteriſcis indicavimus.

XXIII. οὐκ ἄστευδες. Rectius, puto, foret οὐκ ἂν ἄστευδες. *Ibid.* αὐτόθι μένων εὐτυχεῖν. Pro μένων olim μᾶλλον apud Stobæum legebatur, μένων vero ad oram erat notatum, quod recte in contextum receperunt Meib. Vpt. & Schow. Cum Baſileenſis editor Epicteti αὐτόθι μὲν εὐτυχεῖν poſuiſſet, recte item monuit Wolfius: „Fortaſſis αὐτόθι μένων, id eſt στέργων τὴν πενίαν.“ Numquam Wolfius, quum hæc Fragmenta, prout in prædicta Baſileenſi editione exhibentur, in latinum ſermonem converteret, & ad græcam ſcripturam emendationes ſuas proponeret, ipſum Stobæum excuſſiſſe videtur: easdem probas lectiones, quas ad oram Stobæi paſſim adnotatas videre ei licuerat, ipſe ſuo ex ingenio & conjectura propoſuit.

XXIV. εὐθυμεῖν - - δυσθυμεῖν. Prætuli hæc cum Schow, quæ & in ſcriptis codicibus Stobæi ille invenit, & in ora adnotaverat Gesnerus. Olim εὐδαιμονεῖν & δυστυχεῖν legebatur. Cæterum poſtquam dixit ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον, languide dein ſequitur ἐν μεγάλῃ τυχάνοντα; videturque omnino, pro τυγχάνοντα, aliud deſiderari minus generale verbum, quod paulo majorem vim habeat, & ex oppoſito reſpondeat illi συστελλόμενον, quod præceſſit. Neque omnino ita nude uſurpari poſſe verbum τυγχά-

νειν

νειν pro εἶναι videtur. Facile ferrem ἐν μεγάλῃ τύχῃ ὄντα δυσθυμεῖν, & ſic corrigendum ſuſpicor.

XXV. ἀλλὰ ἐπιθυμία. Sic recte ed. Epict. Baſ. & Meib. Et ſic nuper apud Stobæum conſentientibus msstis edidit Schow, pro αὐθυμία, quod & olim apud Stob. legebatur & temere hoc loco repoſuerat Vptonus. *Ibid.* πλούτου ἐπιθυμήσεις. Perperam olim apud Stobæum πλούτου ἐπιθυμίαν legebatur, ſic & in Epicteti ed. Baſ. quo ſpectat Wolfii adnotatio: „Fortaſſe ὅτι πλούτου ἐπιθυμήσεις, vel πλούτου ἐπιθυμίαν ἕξεις. Nam divitiarum cupiditas ubique ab Epicteto improbatur.“ Inde Meibomius ἐπιθυμίαν ἕξεις hic adoptavit; Vptonus vero ἐπιθυμήσεις, quod jam apud Stob. olim in ora erat adnotatum, & conſentientibus msstis edidit Schow.

XXVI. μεγ' ὀγκύλλου. Sic apud Stob. ex msstis edidit Schow. Inde corruptum erat μετογκύλλου, quod antea ibi legebatur; ubi tamen μέγα ὀγκύλλου in ora erat notatum, quod adoptarunt editores Fragmentorum Epicteti.

XXVII. αὐταξίας recte Meib. & Vpt. ex ora Stobæi, & ſic ex msstis apud Stob. edidit Schow, pro olim vulgato αὐξίας. Idem vocab. αὐταξία Polybio reſtituimus lib. XXXII. 11, 8. ubi in αὐτεξία erat detortum. *Ibid.* μετὰ πολυτελείας. Exſpectaſſes ἄνευ πολυτελείας, vel ἐπὶ πολυτελείᾳ; ſed nil variant libri.

XXVIII. τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις. ἔκπλησις ſuſpicatus erat Wolfius. Neutra vox ab H. Steph. in Theſ. adnotata eſt.

XXIX. Corruptum admodum eſſe hoc Fragmentum, ſatis adparet: cujus in integrum reſtituendi cum nulla certa ratio, ac ne ſatis quidem probabilis ulla, (quamquam latus erat hariolandi locus) occurreret; tam græca, quam latina, prout ab Vptono cum Meibomio edita inveni, intacta reliqui. Leguntur autem græca eodem modo in Stobæi editionibus, quæ ante nuperrimam Lipſienſem prodierunt; niſi quod illæ φαινακιζ. habent, pro ξεναικιζ. quod ipſum tamen ibidem in ora notatum. In eadem ora, pro ἀνεμένας, πολυτελεῖς ſcribitur, quod eſt illius interpretamentum: tum, pro τῶν ἡδονῶν τῶν σωμ. ibidem adnotatur πρὸς τῶν ἡδ. quod etiam ex neſcio quo codice enotavit Schow. Omnes vero codices, quibus uſus hic editor eſt, μήτε ante φαινακιζομ. inſerunt; quam particulam in contextum ille recepit, nihil cæteroquin mutans, & diſerte etiam monens, nihil reliquæ corruptæ orationi mederi veteres libros. Pro βλάπτωνται, quod ex communi a ſuperiori particula ἵνα pendere videtur, βλάπτωνται adnotavit Meibomius, atque

etiam ex uno e ſuis codicibus citavit Schow; quo quidem parum proficitur. Meibomii verſioni, quam Vptonus tenuit, Gesnerianam ſubjiciamus, quæ mihi quidem, in priori certe fragmenti parte, haud paulo commodior videtur; eſt autem hujusmodi: *Conviviis utitor, non ſumptuoſis cum triſtitia, ſed hilaribus cum frugalitate, ut neque per corporea animæ deceptæ perturbentur, neque corporeas voluptates contemnant: & deinde lædantur, divitiis quidem ad præſens luxuriantia, in poſterum vero morbis affligenda corpora.* Diligenter hunc locum Wolfius discussit, eique ex conjectura medelam adferre ſtuduit. Convertit autem in hunc modum: *Prandia & cœnæ neque ſint petulantes, neque ſeverœ, ſed hilares & frugales: ut neque propter corpora mentes perturbentur ineſcatæ voluptatibus, neque ſe ipſas negligant, opum deliciis & morbis corporis afflictæ.* Tum ad priora græca verba, hæc adnotavit: „Τὸ ἀνειμένον hîc (ſi lectio mendo vacat) videtur ſignificare τὸ ἄσωτον, cui opponitur τὸ σύντελὲς, ſicut τῷ σκυθρωπῷ τὸ λαμπρόν. Hilarem frugalitatem triſti luxui anteponit; utcunque verba ſe habeant.“ Porro ad illa, αἱ ψυχαὶ ταράττωνται &c. ſic commentatus eſt: „Et depravatus & mutilatus totus hic locus eſt, qui ſic fortaſſe utcunque reſarciri poſſit, *Φαναϊζόμεναι* [ſcripturam hanc tenuit ille ex vett. edd.] διὰ τῶν ἡδονῶν τῶν σωματικῶν, τῆς ἀρετῆς ὀλιγωρῶσιν, [in verſione interpretatus erat ἑαυτῶν ὀλιγωρῶσιν,] ἔπειτα βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν διὰ πλοῦτον, νοσοῦντα δ' εἰσαῦθις δι' ἀκρασίαν τὰ σώματα. Hanc lectionem in convertendo ſum ſecutus, ut ſententia utcunque conſtaret.“ Ad poſteriora fragmenti verba quod ſpectat, opponuntur inter ſe τρυφῶντα & νοσοῦντα, παραυτίκα & εἰσαῦθις, πλοῦτον & σώματα: ſuntque πλοῦτον & σώματα, ut mihi quidem videtur, accuſativi pendentes a verbo βλάπτωνται per uſitatiſſimam ellipſin κατὰ præpoſitionis; ſed, quo referantur nominativi neutrius generis τρυφῶντα & νοσοῦντα, non video. Quod ſi ad verbum βλάπτωνται adeſſet aut e ſuperiori oratione intelligi poſſet nomen ſubſtantivum maſculini generis, legendum ſuſpicarer τρυφῶντες & νοσοῦντες, hac ſententia, *deinde damnum accipiant, ſtatim quidem divitiis per luxuriam, poſtea corporibus per morbos.*

XXX. Varia reperitur hujus Fragmenti ſcriptura. Præter Stobæum (loco ſupra ad Fr. XIX. indicato) habet illud & Epicteto noſtro pariter tribuit Maximus, λογ. κζ'. περὶ Ἀκρασίας καὶ Γαστριμαργίας, p. 190. ubi prior Fragmenti pars ad hunc modum ſcribitur, Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ

ἐν

ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνει· (πιαίνῃ ſaltem debebat in ſubjunct. id eſt, *vide ne te, quos ventri ingeris, cibi pinguem reddant;*) deinde καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος, ut nos edidimus. Apud Stobæum vero in edd. vett. ſic legitur: Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαινῇ, ἀλλ' &c. & deinde καὶ συνεκρεῖ ὡς ὁροῦς. In ora vero ad μόνον ἐπαινῇ notatur σιτία ἐπ. ad ὁροῦς vero „Forſan ὁρᾷς, vel ὁ ῥοῦς. al. καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος.“ nempe hæc poſtrema ſcriptura ex ipſo Maximo adnotata. Jam, priori loco, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαινῇ tenuere in Epicteti Fragmentis editor Baſ. (ſed hic quidem mendoſe ἐπαινεῖ) tum Blanc. & Meibomius. Latine autem reddiderunt, Gesnerus, *ut non ſolum ventri & inteſtinis gratificere, ſed honeſtæ animi lætitiæ;* Wolfius, *ut non ea tantum quæ ventri ingeſſeris, te laudent, ſed & animi hilaritas;* Meibomius, *ut non ſolum quæ ventri dederis te exhilarent, ſed, quam animâ poſſides, lætitia.* Vptonus vero ex Maximo τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία πιαίνῃ recepit. Denique Schow, præeuntibus duobus Stobæi codicibus, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ μόνον ἐπαίρῃ edidit: in alio vero τὰ ἐν τῇ γαστρὶ σιτία ἐπαίρῃ legi adnotavit; quam poſteriorem ſcripturam nos tenendam duximus. Et eſt ſane verbum ἐπαίρῃ haud dubie non modo multo aptius hoc loco quam vel πιαίνῃ vel ἐπαινῇ, verum etiam e medio Stoæ uſu petitum: dicunturque Stoicis ἐπαίρεσθαι non modo ii, qui *ſuperbiâ*, ſed & qui *lætitiâ efferuntur*, & omnino qui *gaudent*, qui *lætantur*. (vid. Ind. & Adnot. ad Diſſ. I. 11, 28.) Vocabulum σιτία ex ſcholio iniectum Schow cenſuit: mihi vero, quemadmodum ſequitur ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφροσία, ſic in ſuperiori orationis membro ad articulum τὰ ἐν τῇ γαστρὶ perapte adjectum nomen ſubſtantivum videbatur: contra, particulam μόνον non dubito ex interpretamento imperite huc eſſe invectam; quæ & per ſe, certe ſi ἐπαίρῃ legas, aliena erat ab hoc loco, in Stoici præſertim philoſophi ſermone; &, quodſi cæteroquin conveniret, per uſitatiſſimam in græco ſermone ellipſin (de qua vide loca in Lexico noſtro Polybiano ſub hac voce citata) facile ſubintelligebatur. Jam in eis quæ ſequuntur, Epicteti editor Baſ. Blanc. & Meibomius συνεκρεῖ ὡς ὁ ῥοῦς adoptarunt; quod & nuperrus Stobæi editor tenuit, nulla adjecta adnotatione. Vertitque Wolfius, *torrentis inſtar effluunt;* Meibomius, *& ſimul effluunt, uti fluxio:* quorum alterutrum ſi cui placet, fruatur is ſuo judicio; mihi, fateor, neutrum feciſſe ſatis. Vptonus ὡς ὁρᾷς recepit, quod Gesnerus ex conjectura

jectura propoſuerat, atque etiam in verſione expreſſerat, *& ut vides effluunt:* quod mihi quidem frigide languideque dictum videbatur. Veriſſimum eſſe *συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος*, quod e Maximo recepi, non equidem ſpondeam: ſed, ut maxime omnium probabile, præferendum mihi viſum erat. Illud *ὡς ὁροῦς*, quod in Stobæi libris legitur, ſuſpicatus ſum ex *ὡς οὖρος* corruptum eſſe, & ex ſcholio in contextum irrepſiſſe; quod ſcholion (*ὡς οὖρος*, i. e. *veluti urina*) ab homine fuiſſet adpoſitum, qui, verbum *ἀποσκυβαλίζεται* ad ea pertinere videns quæ per alvum dejiciuntur, & verbum *συνεκρεῖ* ſtrictiori notione *effluendi* accipiens, indicare voluiſſet referri hoc verbum ad ea quæ per urinæ meatum effluunt. Sub finem fragmenti, pro *ἡ δὲ, κἂν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ*, apud Maximum ſcribitur *ἡ δὲ ψυχὴ χωρισθεῖσα*, minus commode. Cæterum cum hoc Fragmento conferendum illud quod proxime ſequitur, cognati argumenti.

XXXI. Habet hoc, præter Stobæum, Antonius in Meliſſa, lib. I. λογ. λϑ'. *περὶ Ἀκρασίας καὶ Γαστριμαργίας*, p. 49. ubi eisdem verbis legitur, quibus hic dedimus: eodemque modo ſcribitur cum apud Stobæum in ed. Wechel. & Schow. tum in Fragm. Epict. in ed. Blanc. Apud eumdem vero Stobæum in priori ed. Gesneriana & in Veneta ſic legebatur: *Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μελέτα τίσι τὰ δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν.* Quam ſcripturam tenuit Epicteti editor Baſileenſis in Fragmentis. In Gesneriana altera, cum pro *μελέτα τίσι τὰ* poni debuiſſet *μέμνησο ὅτι*, per errorem operarum junctæ ſunt mirum in modum duæ lectiones, *Ἐν ταῖς ἑστιάσεσι μέμνησο, ὅτι δύο μέλετα τίσι τὰ δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν.* Meibomius in Epict. Fragm. lectionem primæ Gesnerianæ ſecutus eſt. Vptonus, neſcio quid ſequens, utramque lectionem vulgatam temere deſeruit, & orationem prorſus corrupit, ſic edens: *Ἐν ταῖς ἑστ. μέμνησο ὅτι δύο ὑποδεχονται, τὸ τε σῶμα καὶ ἡ ψυχή.* quaſi non perapte dictum fuiſſet *δύο ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχήν.* aut quaſi *ὑποδέχονται* paſſiva notione dici poſſet.

XXXII. *πηδήσασα τῷ σώματι* quid ſit, fateor me parum adſequi. Vide, ne *πλήσασα τὸ σῶμα* (aut *τὰ σώματα*) ſcriptum oportuerit. Paulo poſt, duas voces *τῇ ψυχῇ* cum codd. nonnullis & veteriſſimis Stobæi editionibus omiſit Schow; quæ verba ego, etiamſi nulli codices darent, ex conjectura adjicienda cenſuiſſem.

XXXIII.

XXXIII. μὴ πλείους. Perſpecte ex ora Gesn. hoc recepit Vpt. quod & Schow apud Stobæum ex mſſtorum conſenſu edidit, pro olim vulgato μὴ πλουσιωτέρους.

XXXIV. Piget commemorare, quam negligenter a Meibomio, ab Vptono, atque etiam a nuperrimo Stobæi editore tractatum ſit pulcrum hoc Epicteti fragmentum; quod a ſuperioribus quidem editoribus, quamquam non perſanatum, ſatis tamen commode curatum erat. Pro κοινωνεῖς, κυβερνᾷς legitur apud Stobæum; quod verbum corruptum eſſe, prorſusque ab hoc loco alienum, cum ſententia, tum conſtructio ipſa verborum clamabat. Et perſpecte id viderat Gesnerus, & peracute ad oram adnotaverat, κοινωνεῖς ſe malle; quod ipſum etiam in latina verſione expreſſit: qua emendatione nihil certius. Sic & ſententia commodiſſima exſiſtit, & eodem modo cum dativo perſonæ & genitivo rei conſtrui verbum κοινωνεῖν ſolet; cujus conſtructionis exemplum habes in Diſſ. I. 9, 5. & plurima ſimilia ex Polybio in Lexico Polybiano collegimus. Et prudenti conſilio verbum hoc adoptavit Epicteti editor Baſileenſis; qui quidem eodem hoc loco alia nonnulla præter neceſſitatem mutavit: nam pro Ἄριστον μὲν, εἰ - - χειρουργῶν, (in quod libri omnes conſentiunt) ſic ſcripſit, Ἄριστον μὲν ἢ κᾶν - - χειρουργεῖν, ac proinde ad eumdem tenorem κοινωνεῖν pro κοινωνεῖς poſuit: quam ſcripturam unice præ oculis habens Wolfius, monuit, ea ratione ἑστιώμενος in ἑστιώμενον mutari debere. At, verbo κοινωνεῖς, ſicut a nobis nunc factum, in locum corrupti κυβερνᾷς ſubſtituto, reliquum exordium hujus præcepti perbene habebat; conſtructio naturalis verborum in hunc modum accipienda: Ἄριστον μὲν, εἰ κοινωνεῖς τοῖς θεραπεύουσι καὶ ἐν ταῖς παρασκευαῖς, χειρουργῶν, καὶ ἐν ταῖς τροφαῖς, ἑστιώμενος: niſi forte συνεστιώμενος ſcriptum oportuit, *una cum illis menſæ adcumbens.* Leve eſt, quod pro θεραπεύουσι unus aut alter codex θεράπουσι habet. Sed quo pacto Meibomio, Vptono, Schowio, ſatis placere verbum κυβερνᾷς potuerit, ipſi viderint. Sane perbella Meibomii interpretatio: quam & Vptonus religioſe tenuit, & Teutonicus etiam Epicteti interpres Turicenſis ſecutus eſt: *Optimum quidem fuerit, ſi tum in conviviorum adparatibus manibus laborans; tum inter epulas, convivio exceptus, præſentium famulos gubernes.* — Verba illa, ἐν ταῖς παρασκευαῖς, quæ ab his ad conviviorum adparatus reſtricta ſunt, equidem cum Wolfio magis generali dictione *in adparandis rebus* reddidi; accipio autem de variis laborum generi-

generibus, quæ in adminiſtranda domo incidere ſolent. Reliqua nihil difficultatis habent, usque ad illa verba *μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων*. Ibi in Græco quidem editiones Stobæi omnes, abſurde prorſus, *μὴ κάμνειν ὑπ' ὀκνούντων* habent; quod & nuperus editor intactum absque adnotatione reliquit, & tenuere Meibomius & Vptonus, recte interpretantes, *laboranti tibi ab otioſis miniſtrari*, cæterum aut non videntes, aut diſſimulantes, plane contrarium hoc eſſe ejus, quod ſententia & orationis connexio poſtulabat. Atqui hoc rurſus loco pariter jam olim verum Gesnerus viderat, & in verſione expreſſerat, *tibi otioſo a laborantibus inſervitur*; licet de corrigenda græca ſcriptura monere lectorem neglexerit: eamdem vero ſententiam perſpecte editor Baſileenſis in græco etiam exemplo expreſſit, *μὴ κάμνων ὑπὸ καμνόντων* ſcribens. Poteras *ὑπὸ πονούντων* conjicere; ſed præſtat idem verbum absque negatione repetitum, quod modo adjecta negativa particula præceſſerat: ſimili enim ratione & mox ait, *ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθιόντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων*. Sub finem, verbum *ἀγριαίνας* active acceperunt Wolf. Meib. & Vptonus; quaſi diceret, *alium quem tu irritaveris*, aut *efferaveris*. Equidem commodius neutraliter ſumi putavi; & *Φλεγμαίνειν* de *ira intus urente* accepi, *ἀγριαίνειν* de *ira extrinſecus furente*. Ad *ἄτοπον*, & ad *χαλεπὸν*, adjici pronomen *τι* aut *οὐδὲν* potuerat; ſed potuit etiam haud magno incommodo omitti.

XXXV. Pro *ἄτοπον*, codices nonnulli *ἀνοίκειον* habent. *διδάξειέ τις* ex conject. correxi: vulgo omnes *διδάξει*. Optativum poſcebat præcedens particula *ἄν*, a qua & pendet *πεισθείη* quod ſequitur. *Pro τις vero, τι fortaſſe ſcriptum oportebat.* Poſtremis verbis quænam vis inſit, non adſequor: corrupta utique aut mutila videtur oratio; nec commoda occurrit medicina. Vocem *πειθοῦς*, quam in ora adnotaverat Gesnerus, in contextu poſui cum Schowio, qui in omnibus codicibus eam legi docet. Gesneri verſionem, quam & Meib. & Vpt. tenuerunt, intactam reliqui. Baſileenſis Epicteti editor ex ingenio ſic ſcripſerat, *ἀτελὲς εἰμῆ σε διατείνεσθαι*: quæ Wolfius in hunc modum latine reddidit, *inanis & irritus eſt contentionis labor.*

XXXVI. Præter Stobæum, eisdem verbis habet hoc Fragmentum Maximus, *λογ. λ'. περὶ Μέθης*, p. 192. Et apud hunc quidem recte *οἱ δὲ κοχλίαι ἄφωνοι* edebatur, quod apud Stob. in ora adnotaverat Gesnerus & in Epicteti Fragmentis Vptonus adoptavit, & apud Stobæum etiam Schow nuper in contextu poſuit præeuntibus mss̄tis, cum olim

olim ξηροὶ editum esset, quod (ut idem Schow docuit) varians lectio erat, ad ἀλεαινόμενοι pertinens. Medio Fragm. quod ait εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνήρ, ex Pythagoreorum disciplina est. conf. Fragm. 134. & fragmentum Euryphami Pythagorici de Vita, apud Stob. Serm. CI. p. 554 med. & in Galei Opusc. p. 666 sq.

XXXVII. καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα. Ferri hoc potest; sed præstabat fortasse καὶ εἰ μὲν ἀμείνων, & deinde εἰ δὲ ἥττων, & εἰ δὲ ἴσον. In illo, εἰ δὲ ἥττονα, πείθειν, secutus sum Wolfii conjecturam, quæ verisimia mihi visa erat, cum ἀπειθεῖν vulgo legerent omnes. Opponuntur inter se hæc tria, πείθεσθαι, πείθειν, συμφωνεῖν. In eamdem fere conjecturam Gesnerus olim inciderat, apud Stob. in prima ed. adnotans „Forte εὖ πείθειν" sed in altera editione eam deseruit.

XL. παρ' αὐτῇ scripsi, ut ante Vpt. & Schow editum erat, quod ex Epicteti usu idem ac παρ' ἑαυτῇ valet. παρ' αὐτῇ scripsere Vpt. & Schow.

XLIV. Initium hujus fragmenti, præter Stobæum, habet Antonius in Melissa, lib. I. λογ. ιδ'. p. 16. ubi pro Ὅστις θέλεις. Εἰ βούλει scribitur. Suo ex ingenio editor Epicteti Bas. Ὅστις θέλει in tertia persona scripsit, quod cum sequenti ἀπολύθητι non convenit. Cæterum in δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν nil mutant libri. Vide vero, ne corrupta aut defecta scriptura sit. Ex fine fragmenti intelligi videtur, initium tali quodam modo constitutum oportuisse, Ὅστις θέλεις τὴν πατρίδα (vel τὴν πόλιν) δουλείας ἐκτὸς ὑπάρχειν. Fuit etiam cum suspicarer, fortasse Ὅστις θέλεις δοῦλος τῶν ἐκτὸς μὴ ὑπάρχειν legendum. Sed nihil equidem definiam. Quæ sequuntur cognomina, δίκαιος, θεὸς, σωτὴρ, primum ad *Aristidem* pertinere notum est; alterum *Lycurgo* a Pythia tributum commemoratur; tertio *Epaminondas* a civibus decoratus. Pro προσηγορεύθησαν, ora Gesn. & unus codex apud Schow ἀνηγορευθ. habent.

XLV. ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας &c. Similis est apud Polybium sententia, IX. 10, 1. Οὐκ ἐκ τῶν ἔξω κοσμεῖται πόλις, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν οἰκούντων ἀρετῆς. Ejusdem argumenti est proximum fragm. 46. Conf. infra, num. 80 — 82.

XLVI. ἐπίκαιρος γοητεία. Sic ex codicibus suis recte edidit Schow, monens opponi inter se ἐπίκαιρος & ἄϊδιος. conf. Fragm. XIX. Olim corrupte ἐπίκουρος legebatur. Quod vero jam Gesnerum ἐπίκαιρος correxisse ait Schow, fallitur; is enim ἐπίηρος se malle adnotaverat, quod ipsum Vpto-

Vptonus adoptavit. Sed ἐπίπαιρος ex conjectura ante Schow ediderat Meibomius.

XLIX. Τὸ μὲν γύψῳ λευκ. Sic percommode Schow, ex codicum conſenſu. Olim omnes edd. Τῷ μὲν γύψῳ.

L. Olim Ἐὰν θαυμάζῃς τὰ μικρὰ πρῶτον. Vocem πρῶτον, cum in quatuor codicibus deeſſet, delevit Schow; quem ſecutus ſum. Nec tamen, perſanatum ſic eſſe locum, adſirmem equidem: ſed in minuto fragmento, & in ſententia quæ variis atque variis modis inverti enunciarique potuit, conjecturis indulgere nil adtinet. Pro verbis πρῶτον μεγάλων οὐκ ἀξιωθήσῃ, Gesnerus in ora τῶν μεγάλων καταφρονήσεις adnotavit; quam eamdem lectionem Schow etiam citavit, nota W. inſignitam.

LI. μεγαλοφροσύνης, καὶ ἡμερότητος, καὶ Φιλανθρωπίας καὶ εὐποιΐας. Adoptandam hanc ſcripturam putavi, quam & Gesnerus in ora adnotaverat, & Schow ex quinque codicibus citavit. Vulgo omnes μεγαλοψυχίας καὶ πραότητος καὶ Φιλανθρωπίας. omiſſis poſtremis duabus vocibus. conf. Fragm. 80.

LII. Habes apud Stobæum, Serm. VI. p. 81. περὶ Ἀναλγησίας. p. 176. ed. Schow. ubi ἐκ τῶν Ἐπικτήτου citatur. — Quod ait Τοὺς δυσχ. δὲ Φιλ. εἰς μέσον ἄγοντες: quo referatur nominativus ille participii, εἰς μέσον ἄγοντας, difficile dictu; cum e connexione ſermonis divulſum & abruptum ſit fragmentum: niſi forte ἄγοντος ſcripſit Stobæus, in genitivo caſu, referendo ad illud Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, ut hoc dixerit: ſumtam eſſe eam, quæ ſequitur, ſententiam *ex Epicteti* Diſſertatione aliqua, *ubi ille in medium producebat illos philoſophos* &c. At quoniam Philoſophi illi, quos dicit, (quos quidem ipſos Stoicos eſſe conſtat) δυσχερεῖς appellantur, i. e. *moleſtis* magis probabile videtur, referri iſtud ἄγοντες ad alios neſcio quos, quibus Stoicorum illud præceptum non probabatur. De ipſo præcepto, de quo hic agitur, (minime abſurdo, ſi recte capiatur, ſed cum veriſſimo, tum maximi in omni morum doctrina momenti) monitum nonnihil ad Diſſert. III. 7, 7. & cum fructu conferentur Cic. de Fin. III. 5. Laërt. VII. 86. &, quem ibi laudavit Menagius, Seneca de Vita beata cap. 9. *Ibid.* τί ποτ' οὖν ἡ ψυχή. Commodius fortaſſe ſic diſtinguetur oratio: Τί ποτ' οὖν; ἡ ψυχὴ &c. *Quid igitur? corporis bonis delectabitur animus* &c. *Ibid.* ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς. Præter neceſſitatem αὐτῆς ſcripſit Vptonus: idem valet αὐτῆς, quemadmodum perſæpe vidimus, ac ἑαυτῆς. Mox Καὶ τοι καὶ δέδωκέ μοι &c. Reſpondet ad præcedentem objectio-

ctionem; & ante ista verba, ex familiari usu quem in Dissertationibus sæpe observavimus, initio intelligitur repetendum verbum quod in objectione ponebatur: Ἥδεται· καί τοι &c. *Lætatur utique & voluptatem capit animus ex suis bonis: at dedit mihi natura Pudorem etiam* &c.

LIII — LV. Stob. eodem Serm. VI. p. 82. (p. 177 sq. ed. Schow. ubi hoc titulo citantur hæc Fragmenta, Ἐπίκτητος ἐν Ἀπομνημονεύμασι, quæ verba latine sic reddidit Gesnerus, *Ex Epicteti memorabilibus dictis.* Idem rursus titulus deinde adnotatus ad Fragm. 72. Valet autem vocabulum ἀπομνημονεύματα idem ac latinum *Sententiæ*; quemadmodum & Sententiarum Florilegium Maximi græce inscribitur Ἀπομνημονευμάτων ἐκλογαί. Unde colligi posse videtur, extitisse jam Stobæi ætate collectionem Sententiarum ex Epicteti Dissertationibus excerptarum, e quibus ista Fragmenta hauserit Stobæus: nisi ipsarum Dissertationum collectioni cuidam a nonnullis titulus Ἐπικτήτου Ἀπομνημονεύματα inscriptus fuit, ad imitationem Ἀπομνημονευμάτων Socratis a Xenophonte editorum; qua fere ratione τὰ Ἐπικτήτεια ὑπομνήματα Marcus Antoninus commemorat, I. 7. Possis etiam, si conjecturis indulgere juvat, suspicari, libro de Vita & obitu Epicteti (cuius Simplicius in Præf. Comment. in Enchir. meminit) titulum Ἐπικτήτου Ἀπομνημονεύματα fecisse Arrianum; quo in libro probabile est multa Epicteti dicta passim fuisse commemorata. Cæterum de argumento *Fragm. LIII.* conf. Diss. II. 4, 8 sqq. *Ibid.* οὐδὲ τὸν δάκτυλον &c. Conf. Diss. II. 11, 17. & ibi not.

LV. γίγνοιντο. Sic apud Stob. habent edd. omnes, quod ferri debuit, nec opus erat ut in γίγνοιτο mutaretur a Meib. & Vpt.

LVI. Stob. p. 87. Serm. VII. περὶ Ἀνδρείας (p. 189. ed. Schow.) De argumento confer Diss. I. 1, 28 sqq. & ibi notata. Sub finem Fragm. cum olim ederetur καὶ δς, ἔφη, οὐκοῦν, εἶπέν &c. importunum ibi verbum ἔφη delevi cum Schow, præeuntibus msstis.

LVII. Habes apud Stob. ibid. ubi in superioribus editionibus fragmentum hoc, una cum superiori, sub Epicteti nomine ponitur; Schow vero eidem fragmento nomen Διογένους præposuit. *Ibid.* ἔξη εὐψυχία, καὶ τόνος. Sic apud Stobæum ex codicum suorum consensu edidit Schow, quemadmodum apud Gesn. in ora erat notatum, unde jam a Meib. & Vpt. in contextu positum in Epicteti Fragmentis. Apud Stobæum olim ἄνευ εὐψυχίας καὶ τόνου legebatur.

LVIII—LXVI. Apud Stobæum p. 102 ſq. Serm. IX. *περὶ Δικαιοσύνης*. (ed. Schow p. 230 ſq.) Fragmentum LVIII. habet etiam Maximus *λογ. ε'*. p. 169. ubi pro *ἀληθὴς ζυγὸς, εὐθὺς ζυγὸς* ſcribitur. *Ibid. εὐθύνεται* ex Maximo adſcivit Vptonus; ſic vero & apud Stobæum eſt in tribus codicibus. Alii *ἰθύνεται*. *Ibid. κρίνεται* & *διαζεται* iniquiori ſenſu accipienda, pro *κατακρίνεται* & *κατα-δικάζεται*. cf. Diſſ. III. 18, 8. & ibi not.

LIX. Obſcurius enunciata ſententia; cum qua confer Fr. LVIII. & LXVI.

LX. Habes & apud Maximum cum Fr. 58. Quod vero ad argumentum ſpectat, confer Fragm. 62. *Ibid. Μὴ πρότερον ἑτέρῳ*. Forte *ἐν ἑτέρῳ*; vocula *ἐν* ab extrema litera vocis præcedentis, ut perſæpe aliàs, abſorpta. *Ibid. παρὰ τῇ δίκῃ* idem valet ac *πρὸς* vel *ὑπὸ τῆς δίκης*. conf. quæ notamus ad Fr. 63.

LXI. Præter Stobæum, habet Antonius in Meliſſa, lib. I. *λογ. ιγ'*. p. 14.

LXII. Ejusdem fere argumenti eſt cum Fr. 60.

LXIII. *ἀναξίως μεμφθῆναι*. Vulgo omnes *ἀξίως*, quod ad *καταδικασθέντος* referebant: at ibi & otioſe prorſus adjectum videri debebat illud adverbium, cujus vis jam inerat in præcedente *δικαίως*: & parum concinna erat verborum conſecutio; oportuerat enim *πρὸς τοῦ ἀξίως καταδικασθέντος*. Itaque non dubitavi emendationem adoptare, a Wolfio cum in verſione expreſſam, tum in Notis commendatam; quam eamdem a Rutgerſio etiam adnotatam Meibomius commemoravit. Sic duplici oppoſitioni, quæ manifeſte hic obtinet, perapte conſtat ratio: opponitur enim *τὸ ἀναξίως μέμφεσθαι* primum *τῷ δικαίως κρίνειν*, quod præceſſit; deinde *τῷ δικαίως φέγεσθαι*, quod ſequitur. conf. Fragm. 60. *Ibid. παρὰ τῇ Φύσει* idem valet ac *πρὸς τῆς Φύσεως*, quemadmodum paulo ante dicebat *πρὸς τοῦ καταδικασθ.* aut idem ac *ὑπὸ τῆς Φύσεως*, quemadmodum in Fr. 58. reſpondent ſibi *ὑπὸ δικαίων* & *παρ' ἀδίκοις*. Quod autem *τὴν Φύσιν* h. l. *conſcientiam* denotare ait nuperus Stobæi interpres, non memini equidem vocabulum hoc iſta notione uſurpatum reperire: mihi ſatis videbatur, *τὴν Φύσιν* hîc *ipſam rei naturam & veritatem* intelligere.

LXIV. *καὐτὴ*. perperam *καὐτοῦ* editum eſt apud Stobæum in contextu: ſed vera ſcriptura *καὐτὴ* in ora a Genero notata, quam in Epicteti Fragmentis perſpecte adoptarunt editores omnes: eamdemque ſcripturam Schow in quin-

quinque etiam codicibus mssstis reperit; at ipse tamen, nescio qua calliditate, καὐτοῦ tenendum judicavit. In fine Fragm. ad verba ὁ τὸ κριτήριον ἔχων, vide ne vocabulum ὁ λόγος exciderit. cf. Diss. I. 17, 1.

LXVII. Est apud Stobæum Serm. XIX. p. 167. περὶ Ἀνεξικακίας. p. 368. ed. Schow; ubi exhibetur sub hoc titulo, Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας, quem titulum latine sic reddidit Gesnerus, *Rufi ex dictis Epicteti de Amicitia.* Idem titulus notatus est ad Fragm. 69. & 134. & ad aliud, quod nos in Supplementis Fragmentorum num. 169. exhibebimus, ductum ex Stobæi Eclogis Eth. lib. II. p. 199. ed. Canteri. Quo in titulo verba ista ἐκ τῶν περὶ Φιλίας sic accipio, ut duxerit hæc Fragmenta Stobæus ex aliqua Dissertationum Epicteti, quæ περὶ Φιλίας erat inscripta; quemadmodum illud Arriani Epictetei (ut quidem titulus habet) Fragmentum, quod ab eodem Stobæo Ecl. Phys. p. 6. ἐκ τῶν περὶ Προνοίας citatur, ductum est ex Dissertationum hodie superstitum lib. I. cap. 6. quod ipsum caput ibi περὶ Προνοίας inscriptum est. Et exstat quidem in quatuor libris Dissertationum superstitibus caput vicesimum secundum libri II. περὶ Φιλίας inscriptum, in quo nec fragmentum hoc num. 67. nec ullum ex aliis, quibus eumdem titulum adjectum diximus, hodie reperitur. At quemadmodum in libris, qui supersunt, passim videmus duas diversas Disputationes eodem titulo insignitas; (verbi caussa, lib. I. cap. 4. & cap. 16. rursusque lib. III. cap. 17. quorum capitum quodlibet περὶ Προνοίας inscriptum est) sic credibile est, in aliquo ex deperditis Disputationum Epicteti libris fuisse aliam Dissertationem, περὶ Φιλίας inscriptam; in qua disputatione plura quædam præcepta a Musonio Rufo tradita commendaverat Epictetus. Eumdem Rufum, præceptorem olim suum, passim idem Epictetus laudat in Dissertationum libris, qui supersunt. (Vide I. 1, 27. & ibi not. I. 7, 32. I. 9, 29. &c.) Alia vero nonnulla Fragmenta, (num. 98 sq.) quæ sub nudo titulo περὶ Φιλίας vulgo apud Stobæum leguntur, per errorem a Fragmentorum collectoribus ad Epictetum auctorem relata esse, suo loco docebimus. In nostro Fragm. LXVII. cum vulgo ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον absque articulo legeretur, τῶν ὀφθαλμῶν scripsi cum Schow, præeuntibus tribus codicibus. τιμωρήσαιτο vero cum eodem, ex duorum aliorum codicum præscripto, in τιμωρήσηται mutare nil opus esse putavi; quoniam in hujusmodi connexione particula ἵνα perinde cum optativo & cum subjunctivo recte construitur.

LXVIII. Πιτταϰὸς &c. In ſuperioribus editionibus Fragmentum hoc, nullo novo titulo adſcripto, ſubjiciebatur ſuperiori fragmento, tamquam ex eodem auctore a Stobæo excerptum; quod verum videtur. In Schowi editione, quoniam *Pittaci* dictum eodem fragmento continetur, inſcribitur: Πιτταϰοῦ.

LXIX. Apud Stobæum Serm. XX. p. 172. περὶ Ὀργῆς. (p. 382. ed. Schow.) ubi adnotatur eſſe Ῥούφου ἐϰ τῶν Ἐπιϰτ. περὶ Φιλ. de quo titulo modo dictum ad Fragm. 67. In ipſo Fragm. duorum verborum (συνδῆσαι, & συναρμόσαι) prius pertinet ad τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ ὠφελίμου φαντασίας, poſterius ad τὴν τοῦ προσήποντος.

LXX. Apud Stob. ibidem, eodemque ex fonte. Pro eo quod hîc ſcripſimus ϰατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι βλάψαι, & ϰατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ὠφελεῖν, utrobique ϰατὰ τὸ δυνατὸν εἶναι legitur in omnibus Stobæi editionibus; unde abſurdam atque adeo nullam exſiſtere ſententiam, nec Meibomius vidit, nec Vptonus, nec nuperus Stobæi editor; qui omnes intactum hunc locum, ne adnotatione quidem adjecta, reliquerunt. Et Meib. quidem & Vptonus, quænam vis hoc loco verbo νοεῖσθαι ineſſet, non adſequentes, latine ſic verterunt (vel perverterunt magis) ſententiam: *Dicimus enim illum minime contemnendum qui intelligat, quando nocere poſſit;* &c. Haud dubie rectius curaturus hunc locum erat prudentiſſimus Wolfius, ſi eum inter Fragmenta Epicteti reperiſſet: ſed prætermiſerat hoc ipſum Fragmentum, cum aliis nonnullis proxime ſequentibus, Epicteti editor Baſileenſis, cujus collectionem Fragmentorum unice ille ob oculos habuit. At perſpecte jam olim Stobæi editor Gesnerus, corruptum eſſe hoc Fragmentum, prouti vulgo legebatur, viderat: &, græca licet verba intacta reliquerit, in latina tamen verſione emendandi rationem ſatis commodam adhibuerat; pro φαμὲν γὰρ τὸν εὐϰαταφρόνητον, τὸν ἀϰαταφρόνητον interpretans, hoc modo: *Aſſerimus enim aliquem extra contemptum eſſe.* Et expeditiſſima quidem hæc certiſſimaque videri poterat emendatio, cum præſertim ſatis conſtet, ευ & α per librariorum errorem negligentiamve frequenter inter ſe permutata reperiri. Mihi vero & greſſui orationis & connexioni ſententiæ multo aptius convenire viſum erat, ſi vocabulum εὐϰαταφρονήτους, poſitive expreſſum, ſicut initio Fragmenti, teneretur; prædicatum autem utriusque enunciationis, quæ ſequitur, negative (ἀδύνατον pro δυνατὸν) exprimeretur. Cæterum pro νοεῖται, ſub finem ſen-

ten-

tentiæ, poſſis νοεῖσθαι deſiderare, ut ſupra; ſed & vulgatum percommode ſtare poteſt.

LXXI. Stob. Serm. XX. p. 173. (p. 384. ed. Schow.) ubi nude, quemadmodum plerisque aliis Fragmentis, præmittitur nomen Ἐπικτήτου. *Ibid.* προλέγειν, *prædicere*, nempe *ipſe tibi*. ὅτι ἥμερος εἶ, id eſt, ὅτι φύσει ἥμερον ζῶον, *ad manſuetudinem eſſe natum, a natura deſtinatum & invitatum ut manſuetus ſis.* vide Diſſ. II. 10, 14. IV. 1, 121 & 126. IV. 5, 10. Habes apud eumdem Stobæum eodem Sermone XX. p. 171. (pag. 380 ed. Schow.) aliud *de Ira* ſapiens utique præceptum, quod, quum *Arriano* tribuatur, vide ne ex Epicteti Diſſertationibus ab Arriano digeſtis ductum ſit. Eſt illud hujusmodi: Μεγαλόθυμοί πρός τινες, ἡσυχῇ, καὶ οἷον ἀοργήτως πράττοντες ὅσα καὶ οἱ σφόδρα τῷ θυμῷ φερόμενοι. Φυλακτέον οὖν καὶ τὸ τούτου ἀβλέπτημα, ὡς πολὺ χεῖρον ὂν τοῦ διατεινόμενον ὀργίζεσθαι· οὗτοι μὲν γὰρ ταχὺ κόρον τῆς τιμωρίας λαμβάνουσιν, οἱ δὲ εἰς μακρὸν παρατείνουσιν, ὡς οἱ λεπτῶς πυρέσσοντες.

LXXII. Eſt apud Stobæum, Serm. XXIX. περὶ Φιλοπονίας, p. 204. ubi citatur *Ex libro de Memorabilibus Epicteti;* de quo dictum ſupra ad Fragm. 53. Is titulus quo modo in Schowi græcis codicibus h. l. expreſſus ſit, non habeo dicere; quoniam noluit vir doctus, aliis curis diſtrictus, ut ipſius editio Stobæi, quam inſtituerat, ultra Sermonem XXVII progrederetur. In Gesneri editione prima, cum nude Ἐπικτήτου h. l. ad oram eſſet adnotatum, ipſe Gesnerus ſua manu in eo exemplo, quo utor, ex manuſcripto codice, quem poſthac nactus erat, adſcripſit: Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἀπομνημονευμάτων.

LXXIII — LXXV. Habes apud Stob. proxime poſt id, quod modo num. 72. poſitum eſt. Et ibi quidem, poſtquam ſuperiori Fragmento nomen Epicteti erat adjectum, hæc tria nullum nomen auctoris adpoſitum habent. Quod Vptonum commovit, ut pariter, atque illud, Epicteti eſſe hæc putaret, & in Epicteti Fragmentis locaret. Non ſunt autem Epicteti, ſed Plutarchi; apud quem omnia tria leguntur in libello, Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, pag. 380, edit. Baſ. 1574. Quare, ut huc non pertinentia, uncis incluſi. Habes eadem tria apud Maximum collecta, λογ. λβ'. p. 193.

LXXVI. Quemadmodum tria præcedentia, ſic & hoc primus Vptonus in Epicteti Fragmentis retulit; vereor, ne lubrico admodum fundamento niſus. Exſtat apud Sto-

bæum, Serm. XXXIV. περὶ τοῦ Εὐκαίρως λέγειν, p. 213. ubi subjungitur Fragmento ex Epicteti Enchir. cap. 33. ducto, neque aliud nomen auctoris, e quo hoc ductum sit, huic adjicitur: quæ res Vptonum commovit, ut ad eumdem Epictetum auctorem referendum hoc putaret. Ego, cum nihil Epictetei coloris in eo reperire mihi viderer, valde dubitavi, satisne recte huc relatum sit, notamque † præposui, qua suspicionem istam significarem.

LXXVII. Est apud Stobæum, Serm. XXXV. p. 214. περὶ Βραχυλογίας. Et quidem in Gesneri ed. prima nude adnotabatur, Ἐπικτήτου esse hoc præceptum; in ed. 2. vero adnotatur, esse *ex Epicteti Enchiridio*. At in Enchiridio quidem nihil tale reperitur: sed præmittitur hoc Fragmentum apud Stobæum & continuo tenore jungitur illis verbis Ἀπέστω δὲ τὸ πολὺ καὶ αὐτοῦ τινων ἔργων &c. quæ (nonnihil quidem mutata) leguntur in Enchir. cap. 33, 14. Quod in fine Fragm. scribitur λόγου, est e Gesneri emendatione, in marg. adnotata ab editore, pro ψόγου, quod in contextu legebatur. Cæterum nec in verbis præcedentibus (ἐῶν δὲ τὸ λέγειν) satis emendata aut satis integra videtur esse oratio.

LXXVIII. Epicteto tribuitur apud Stob. Serm. XLIII. περὶ τῶν ἐν Πόλεσι δυνατῶν. p. 301.

LXXIX — LXXXVII. Epicteto tribuuntur apud Stobæum, Serm. XLIV. περὶ Ἀρχῆς, pag. 314 sq. In Fragm. LXXIX. *asterisco* indicavi *defectum orationis*, quem dissimulavit Vpt. cum Meibomio, perspecte vero & Gesnerus & Wolfius in versione suppleverant his fere verbis: *sic rempublicam administraturus, regendæ civitatis rationem discito*. Quod vero in fine legitur πᾶσαν κυβερνᾷν πόλιν, vide ne corruptum sit, oportueritque πᾶσαν κυβιστᾷν τὴν πόλιν, hâc sententiâ: *nam id ni feceris, poteris, sicut ibi totam navim, sic hic universam civitatem præcipitem evertere*. πᾶσαν πόλιν, absque articulo, non est *totam urbem*, ut reddidit Vpt. cum Meib. sed *quamvis urbem*, ut Wolfius, vel *quamvis civitatem*.

LXXX. σεαυτῷ πρῶτον &c. Verterat Wolfius, *te ipsum in primis illi dedicato, pulcherrimum - - monimentum*; in eamdem sententiam Vpt. cum Meibomio; quasi esset σεαυτὸν πρῶτον. Rectius Gesnerus: *te ipsum pulcherrimo mansuetudinis - - ornamento primum decores*. Cognati argumenti sententiæ sunt num. 81 sq. & supra num. 46. Cujusmodi & sunt illæ, quæ Democrito tribuuntur apud Antonium in Melissa, lib. I. λογ. ν'. p. 56. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθή-

ἀναθήμασι; τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι δεῖ κοσμεῖν. Et, Ταῖς μὲν πόλεσι τὰ τείχη, ταῖς δὲ ψυχαῖς ὁ ἐκ παιδείας νοῦς, πόσμον καὶ ἀσφάλειαν παρέχεται.

LXXXI. εἰ - - ὑψώσῃς, & αὐξήσῃς. Haud dubito, fore qui commode h. l. cum ſubjunctivo conſtrui particulam εἰ condendant: ego ſecus exiſtimo, ex librorum tractatione contrarium edoctus; nec dubito, aut ἂν ὑψώσῃς & αὐξήσῃς legendum eſſe, aut εἰ ὑψώσεις & αὐξήσεις: ſed librorum ope deſtitutus, nil mutare volui. Conf. not. ad Fr. 175.

LXXXII. Initio Fragm. perperam legebatur Μὴ τοῖς τῆς ἐξ Εὐβ. operarum errore, ex Gesneri ed. 2. in reliquas propagato, & a Blancardo etiam, & Meib. & Vpt. adoptato. Recte vero articulum τῆς ignorabat cum Veneta Gesneriana prima, & Epicteti editio Baſileenſis. *Ibid.* ἐξ Εὐβοίας καὶ Σπάρτης. Celebre erat Caryſtium marmor ex Euboea, de quo vide Strab. lib. X. p. 446. ed. Caſaub. & Plin. Hiſt. Nat. lib. IV. cap. 12. ſect. 21. & XXXVI. 6, 7 ſq. Lapidis pretioſi, quem dabant lapicidinæ ad Tænarum in Laconia, quod nigrum marmor erat, meminit idem Strab. VIII 367. & Plin. XXXVI. 18, 29.

LXXXIII. εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, *ſi leones nutriturus eſſes;* nempe, in ſpectaculis in arenam producendos. *Ibid.* ζωγρείων ſcripſi cum Meib. Reliqui omnes ζωγρίων, minus recte.

LXXXIV. οὗ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ. Sic ſcripſi ex Wolfii conjectura, quam eamdem in latina verſione jam Gesnerus & alii omnes interpretes expreſſerant. Vulgo in græco ποιεῖν legebatur, absque οὗ.

LXXXVI. πλῆθος ἀκρίτως αὐτοῦν τί ἐσ. Vox ἀκρίτως, quam agnoſcunt ſuperiores editiones omnes, temere omiſſa erat in ed. Vptoni; operarum puto errore; nam in verſione non erat prætermiſſa, ſed his verbis *absque judicio* expreſſa. Pro αὐτοῦν τί ἐσ, apud Stobæum αὐτοῦντί ἐσ (junctis duabus primis vocibus) ſcribitur; ſed in ora ed. Gesnerianæ primæ notatur, priorem vocem in duas αὐτοῦν τι eſſe dirimendam: & ſic edidere Meib. & Vpt. τι τῶν ἰδίων Wolfius *aliquid ſuum* interpretatus erat: ego cum Meib. & Vpt. prætuli *aliquid rerum tuarum.*

LXXXIX — XCI. Epicteto tribuuntur apud Stobæum, Serm. CIX. περὶ Ἐλπίδος, p. 579. *In Fragm. LXXXIX.* ἐξ ἑνὸς ὠγκυρίου, quod, ut diminutivum, colorem habet ſermonis Epictetei, e margine Stobæi recepi, pro ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, quod in contextu erat. Apud eumdem Stobæum

in fine fragmenti ἀμωστέον edebatur, quod tenuit editor Basileensis Epicteti & Blancardus; perspecte vero Meibomius ὁρμιστέον correxit, quod est proprium verbum ubi *de navi* agitur *in ancoris stante:* id ipsum tenuit etiam Vpton. Idem verbum habes in cognati argumenti sententia, quae in Demophili Similitudinibus legitur p. 618. ed. Galei, in hunc modum: Τὸ αὐτό ἐστιν, ἐξ ἀσθενοῦς ἀγκυρίου σκάφος ὁρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίδα. *In Fragm. XC.* Vptonus οὐ δεῖ διαβαίνειν edidit, insertâ temere particulâ negativâ, quasi διαβαίνειν idem valeret ac παραβαίνειν; cum sit *diducere, extendere crura,* & διαβαίνειν τὰ ὄνατὰ idem ac ἐπὶ τὰ ὄνατὰ, *extendere crura ad attingenda ea quae attingi possunt, extentis cruribus petere & complecti ea quae attingi possunt;* vel i. q. διαβαίνειν κατὰ τὸ ὄνατὸν, extendere quoad fieri potest, non ultra modum extendere.

XCI. Primus, quod sciam, sententiam hanc in Epicteti Fragmentis retulit Vptonus, cum apud Stobaeum simul cum praecedente sententia absque alio auctoris nomine subjecta esset Fragmento 89. quod diserte ibidem Epicteto tribuitur. Cur autem idem Vptonus extrema verba, αὕτη πάρεστιν, quae sic leguntur in omnibus Stobaei editionibus, in αὐτὴ παρέστη mutarit, causam equidem nullam vidi; quare veterem restitui scripturam.

XCII. Habes apud Stob. Serm. CXX. qui inscrib. Σύγκρισις ζωῆς καὶ θανάτου, p. 607. & apud Antonium, Meliss. I. νη'. περὶ θανάτου, p. 64. & ib. λογ. νε'. p. 61. Vbique Epicteto tribuitur. Apud Antonium utroque loco τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν, pro ζῆν κακῶς, scribitur: posteriori vero loco, in fine haec verba adjiciunt: τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος. quae quidem utique coloris Epictetei nihil habent.

XCIII—XCVI. Leguntur ibidem apud Stobaeum.

XCIV. Verissimum habet colorem disputationum Epictetearum. *Ibid.* ὡς φησι Ξενοφῶν φιλόζωος. Xenoph. Memorab. I. 4, 7. *Ibid.* Post vel ante τρίβειν τοὺς ὀδόντας τοὺς ἀλλοτρίους, alia quaedam corporis ministeria commemorata ab Epicteto fuisse suspicor, quae hic praetermissa sunt. *Ibid.* νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον. *Impleo, farcio saccum hunc;* scil. *corpus* vel *ventrem;* qua ratione Anaxarchus, a tyranno in mortario tusus, πτίσσε, inquit, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον· αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. apud Diog. Laërt. IX. 59. aliosque, quos ibi laudavit Menagius. Mendose τὸ θύλακον h. l. scriptum erat in ed. Vpt. Verbum νάττω vero sine causa solicitavit Wolfius, σάττω uti-

que

que legendum contendens. Sunt apud Ariſtoph. ἀμφορῆς μενάσμένοι, *amphoræ vino repletæ*, Nub. 1205. Et apud Suidam, Νένακτο, ἐπεπλήρωτο, ἐκ τοῦ νάσσω, νάξω. Inde ναστόν· πυκνόν, πλῆρες, μεστόν &c.

XCV. Cum absque defectus ſignificatione vulgo ſcriberetur hoc Fragmentum, cuivis vel modica attentione perlegenti adparebat, aut corruptum eſſe initium, aut, ſi id recte ſe haberet, in ſequenti oratione complura quædam verba intercidiſſe. Gesnerus ſatis emendatum fore arbitrabatur, ſi initio, pro Ἐὰν νέος τελευτᾷ, Ἐὰν γέρων μὴ τελευτᾷ legeretur; quod ipſum & in ora ſignificavit ſe malle, & in latina verſione expreſſit his verbis, *Si quis ſenex non moriatur:* quam verſionem Vptonus revocavit, poſtquam Meibomius, in reddendis prioribus verbis nil a græco exemplo discedens, proxime ſequentia invertiſſet in hunc modum, *Cum juvenis e vita excedit, Deos incuſat, quod jam ſibi quieſcendum ſit, cum negotiis eſt implicitus.* At, quæ dehinc ſequuntur, ſatis declarant, de *ſene* ibi agi: nec tamen idcirco veriſimile eſt, initio fragmenti pro γέρων μὴ τελευτᾷ, temere a librariis νέος τελευτᾷ eſſe poſitum. Maxime vero probabile, mutilam eſſe orationem, & accidiſſe h. l. id quod perſæpe in Diſſertationum libris accidiſſe obſervavimus, ut, cum verbis nonnullis interjectis eadem dictio (ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς) repetita occurreret, fugitivus librarii oculus ab eo loco, ubi primum ponebantur hæc verba, ad poſteriorem locum deſultarent; quo factum, ut verba interjecta feſtinante calamo homo illa prætermitteret. Et prætermiſſa eſſe nonnulla, præclare Wolfius viderat; quæ in latina verſione in hunc modum ex ingenio ſupplevit: *Si adoleſcens mortem obit, Deos accuſat, quaſi ante diem fato abreptus. Si ſenex curis & negotiis implicatur; queritur ſe tum eſſe occupatum, cum requieſcendum eſſet.* Et in ſubjecta Nota: „Mutilatus hic locus eſt, inquit; & ſic fortaſſis, ut aliquis ſaltem ſenſus elici queat, utcunque reſtitui poſſit: Ἐὰν νέος τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, ὅτι πρὸ ὥρας τελευτήσει, τῶν κατὰ βίον πράξεων ἄπειρος ὑπάρχων. ὅταν δὲ γέρων τις ὢν ἀσχολῆται, ὅτι δέον αὐτὸν ἀναπεπαῦσθαι, πράγματ' ἔχει." — Equidem poſterius membrum orationis tali quodam modo conceptum fuiſſe ſuſpicabar: ἐὰν δὲ γέρων τις ὢν μὴ τελευτᾷ τὸν βίον, ἐγκαλεῖ τοῖς θεοῖς, ὅτι, δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, &c. Deinde quod ſequitur καὶ οὐδὲν ἧττον, particulam ἧττον, temere omiſſam in ſecunda Gesneriana aliisque Stobæi editionibus, itemque in Frag-

confunduntur a librariis; (de quo Fabricius monuit in Bibl. Gr. T. I. p. 518.) sive quod Democriti nomen poni ibi potuit tamquam initium tituli Collectionis illius sententiarum Democriti, Isocratis & Epicteti, de qua in introitu harum Notarum dixi. Cæterum si vera est scriptura ἐκ τῶν ἐόντων, quæ apud Antonium editur, ipsa dialectus Jonica vel Democritum vel Democratem (quorum utrumque ea dialecto scripsisse constat) auctorem prodiderit. Vptonus vero, quo majori cum specie Epicteto tribui hoc fragmentum posset, ἐκ τῶν ἐνόντων correxit, quam dictionem ab Epicteto in Enchir. cap. 13, 5. usurpatam vidimus. At apud Maximum ἐκ τῶν ὄντων legitur, quod commodius, quam ἐκ τῶν ἐνόντων videtur. *Ibid.* μὴ διδοὺς ἑαυμένῳ. Sic percommode cum apud Anton. tum apud Max. editur; pro quo nescio cur μὴ διδοὺς ἑαυμένοις posuerit Vptonus. *In Fragm. CIX.* διαφθειρομένῳ χειμῶνος absque præpositione legebatur apud Maximum, quod & Vptonus tenuit: ego utique præpositionem ὑπὸ desiderari putavi.

CX — CXIII. Habet Antonius sub Epicteti nomine, in Meliss. lib. I. λογ. ιδ'. περὶ Ἀγνείας καὶ Σωφροσύνης, simul cum aliis nonnullis sententiis, quarum prima ex Stobæo supra prolata est, num. 44. alia est ex Enchir. cap. 21. In fine apud eumdem Antonium, nullo alio auctoris nomine præfixo, adjicitur sententiola hæc: Ὑπέκκαυμα ἐπιθυμίας, λόγος ἐρωτικός, i. e. *Fomes libidinis est sermo amatorius.* *In fragm. CX.* τὴν ἐπὶ τὸ καλὸν mendose, ut mihi visum erat, scribebatur, quod in τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ ex conject. mutavi, & latine reddidi *quæ ex re honesta capitur.* Vulgatam scripturam Vptonus cum vetere interprete sic reddiderat, *quæ finem honestum proponat.* In *Fragm. CXII.* ex Antonii editionibus restitui οἷόν τι δέλεαρ, cum τι pronomen temere ab Vptono esset prætermissum. Cum *Fragm. CXIII.* confer illud, quod supra num. 5. positum est.

CXIV. Epicteto tribuitur apud Maximum, λογ. γ'. p. 167. Exhibetur vero etiam in Demophili Sententiis, p. 623. ed. Gal.

CXV — CXVII. Ad Epictetum auctorem referuntur apud Maximum, λογ. λ'. περὶ Μέθης, p. 192. Primum vero *(num. CXV.)* habet etiam Antonius, (lib. I. λογ. μα'. περὶ Μέθης, p. 50.) & quidem sub Πυθαγόρου nomine. Ibi, pro τὸν τρίτον, τὸν δὲ τρίτον scribitur. Vptonus sua auctoritate τὸν δὲ ἕνατ. & τὸν δὲ τρίτον edidit, cum conjunctionem neutro loco haberet Maximus. In *Fragm. CXVI.* χολερὰ quid sit nescio, quod ne græcum quidem esse videtur: χολερικὰ saltem oportebat. Sed vide, ne χολερὰ scri-

ſcriptum oportuerit, *ſordida, immunda effuties:* niſi χολερὰ vel χολερικὰ ἀποφθέγξῃ idem valet ac ἐξεμέσεις ἃ οὐκ ἔπεψας, ut ait Epict. Enchir. c. 46, 2.

CXVIII & CXIX. Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, apud Maximum, περὶ Μνήμης, λογ. νβ'. p. 203. Eſt autem eadem ſententia, quam num. CXVIII. poſuimus, prima in Sententiarum collectione illa, cujus (ex Bandinii Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 442.) mentionem fecimus in harum Notarum introitu; quæ collectio inſcribitur, Γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἔκ τε τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων πολλῶν. Inde recepi pronomen σοι poſt Ἀνανεούσθω, quod pronomen abeſt apud Maximum.

CXX & CXXI. Ἐπικτήτου, apud Anton. περὶ Μνήμης, I. νθ'. p. 61. In *Fragm. CXX.* pro παρέστηκεν, quod eſt apud Antonium, temere ἐφέστηκεν edidere Meib. & Vpt.

CXXII — CXXVI. Epicteti, apud eumdem Anton. lib. I. λογ. ξζ'. περὶ Νόμου, p. 68. In *num. CXXII.* vulgo ſic edebatur, ὅταν αὐτοὶ βούλωνται πάσχειν, absque negativa particula, quæ imperite omiſſa eſt ab homine, qui putaret, nudum verbum πάσχειν oppoſitum eſſe verbo εὐεργετεῖν, & ſignificare *mala pati.* At manifeſte verbo εὐεργετεῖν ex adverſo opponitur εὖ πάσχειν, & ad πάσχειν h. l. e ſuperiori verbo εὐεργετεῖν particula εὖ intelligi debet, qua in hac connexione non opus erat diſerte adjecta: ſed negativa particula omnino deſiderabatur, quam ex conject. adjicere non dubitavi. Poterat autem perinde μὴ & οὐ poni, & poterat particula vel præponi pronomini αὐτοὶ, vel poſtponi. In *Fr. CXXIII.* forte οἱ ἰατροὶ cum articulo ſcribi debuit, ſicut mox οἱ νόμοι.

CXXVII. Epicteto tribuitur apud Antonium, lib. I. λογ. κδ'. περὶ Φιλίας, p. 29. Eſt vero etiam in Democratis Sententiis p. 631. ed. Galei. Rurſus autem Epicteto auctori tribuitur, in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις, p. 178. ubi cum aliâ ſententiâ, quæ infra num. 154. poſita eſt. in hunc modum conjungitur: Ἐπίκτητος ἐν εὐτυχίᾳ φίλων εὑρεῖν εὐπορώτατον ἔφην· ἐν δὲ δυστυχίᾳ, πάντων ἀπορώτατον. καὶ γὰρ ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη &c.

CXXVIII — CXXX. Ἐπικτήτου, apud Anton. περὶ Λύπης, lib. I. λόγ. οβ'. p. 73. *Fragmentum CXXX* habet etiam Maximus, περὶ Λύπης, λόγ. κή. p. 191. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, Ἰσοκράτους, Δημοκρίτου; ubi eodem titulo tres aliæ junguntur Sententiæ, quas infra habes num. 158 — 160.

Epicteto tribui videri poteſt; ſed quoniam in ora ante Ἐπικτήτου nomen proxime Δημοκρίτου ſcribitur, ſuſpicari fas eſt, ductas eſſe e Collectione Sententiarum *ex Democr. Epict. & Iſocr.* excerptarum: & verbum συγχέεται, quod in num. CXXXIX. habes pro συγχεῖται, auctorem prodit qui Jonica dialecto uſus ſit. Cæterum, quisnam ſenſus inſit poſteriori parti ejusdem fragmenti, obſcurum. Pro μηδὲ, Gesnerus in ora „forte ἢ δὲ“ notaverat; & pro ἐκτὸς „forte ἐντὸς;“ quod poſterius recepit Vptonus. Gesnerus ſic interpretatus erat: *Nihil veritate pretioſius haberi debet: ne amicitia quidem, utpote obnoxia affectibus, qui quod juſtum eſt turbant & obumbrant.* Vptonus: *Nihil veritate pretioſius eſto: neque amicitiæ delectus affectibus obnoxius, qui* &c. Vide vero, ne duæ diverſæ ſententiæ in unam confuſæ ſint. Neque ſequens *Fragm. CXL.* integrum ſatis emendatumque. Ad illa certe verba, ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, utique deeſſe aliquid videtur, quod in latina verſione utcumque ſuppletum eſt.

CXLI. Apud Antonium, lib. II. λογ. οϑ'. περὶ Παῤῥησίας, p. 145. editionis Gesneri legitur ſub nomine Πυθαγόρου, ad præcedentem ibi Sententiam adjecto: in editione vero Wecheliana, Serm. LXVII. p. 252. citatur *Ex Epicteto & Iſocrate.*

CXLII. Eſt apud Maximum, λογ. μζ'. περὶ Γλωσσαλγίας, p. 201. ubi citatur ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους. Zenoni vero, Stoicorum patri, dictum hoc tribuit Laërtius VII. 23. Sic & Stobæus, Serm. XXXVI. p. 215. nullo alio adjecto auctoris nomine: Ζήνων πρὸς τὸν πλείω λαλεῖν θέλοντα ἢ ἀκούειν· Νεανίσκε, εἶπεν, ἡ Φύσις ἡμῖν γλῶτταν μὲν μίαν, δύο δὲ ὦτα παρέσχεν, ἵνα διπλάσιον ὧν λέγομεν, ἀκούωμεν.

CXLIII. & CXLIV. Habet hæc Antonius, Meliſſæ lib. I. λογ. μ'. περὶ Συνηθείας p. 146. ed. Gesn. adjecto nomine Σωκράτης; in editione Wecheliana vero p. 454. ad oram hæc eſt nota: „*Socrates; al. ex Epicteto & Iſocrate.*“ (conf. notata ad Fr. 137 ſq.) In *num. CXLIII.* Οὐδὲν οὕτως ſcribebatur, ubi Gesnerus „forte ὄντως“ ad oram notaverat, quod recepit Vpton.

CXLV — CXLVIII. Habet Maximus, λογ. κγ'. περὶ Τιμῆς γονέων. p. 188. citatque ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου καὶ Ἰσοκράτους, ubi vox Ἐγχειριδίου fortaſſe ex Δημοκρίτου corrupta eſt: recte in Epicteti Enchiridio nulla

ex

ex eis ſententiis reperitur, quæ apud Maximum ibi ſub iſto titulo collectæ ſunt. Habet vero tres ex eisdem ſententiis (num. CXLV. CXLVI. & CXLVIII.) etiam Antonius, in Meliſſa lib. II. λόγ. γ'. p. 91. & quidem ſub uno nomine Ἐπικτήτου. In *num. CXLV.* υἱούς σου ſcripſi cum Antonio; ubi σου prætermiſerat Vpt. cum Maximo. Ex eodem Antonio adjecta eſt pars poſterior fragmenti, (κρείττους γὰρ &c.) quam non habet Maximus. *Fragm CXLVI.* præter loca citata iterum legitur apud Anton. II. ιέ. p. 94. ubi pariter nude *Epicteto* tribuitur. *Num. CXLVII.* ſolus habet Maximus, l. c. Correxi autem corruptam ibi orationem; nam αὐδῶ δεῖ καταλιπεῖν ſcriptum erat, ubi μᾶλλον loco verbi δεῖ poſui. *Num. CXLVIII.* totum habet Maximus; priora ſolum quatuor verba Antonius. Totum etiam legitur in Demophili Similitud. p. 614. ed. Gal. ubi pro Πατρὸς ὕβρις, Πατρὸς ἐπιτίμησις ſcribitur: eisdemque prorſus verbis exhibetur apud Stobæum, Serm. LXXXI. p. 472. ubi ad oram *Socratis* nomen adnotatum, puto pro *Iſocratis.* cf. not. ad Fr. 143 ſq. & ad Fr. 137 ſq.

CXLIX. Habet Antonius lib. II. λογ. ιε'. p. 94. ubi ſolum nomen Σόλωνος adjectum; apud Maximum vero, λογ. ιη'. p. 184. tribuitur *Democrito:* quo minus video, cur huc ab Vptono relatum ſit hoc fragmentum.

CL — CLII. Sunt apud Maximum, λογ. ιζ'. περὶ Παιδείας καὶ Φιλοσοφίας, p. 183. In *num. CLII.* inſolentior eſt conſtructio ſuperlativi, οὐδὲν κάλλιστον, ſequente particula ὡς. Commodius expreſſam eamdem ſententiam apud Antonium habes, lib. I. λογ. ν'. p. 56. Σωκράτης ἐρωτηθείς, τί τῶν ζώων κάλλιστον; ἔφη· ἄνθρωπος παιδείᾳ κεκοσμημένος. Ibi fragmentum hoc ſubjicitur duobus aliis, quibus Δημοκρίτου nomen adjectum eſt: ad hoc ipſum vero in ora adnotatum Σωκράτης.

CLIII. Uni Epicteto tribuitur apud Max. περὶ Φιλίας, λογ. ς'. p. 172.

CLIV — CLVII. Habet Antonius lib. I. λογ. κδ'. περὶ Φιλίας, p. 29. & præcedit ibi ejusdem Epicteti ſententia, ἐν εὐτυχίᾳ φίλον εὑρεῖν &c. quam (neſcio qua cauſſa) ab his ſeparavit Vptonus, & ſupra poſuit num. 127. Iſti ſententiæ hæc, quam num CLIV. habemus, ita conjungitur in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις, p. 178. quaſi arcte inter ſe cohærerent. Vide not. ad num. 127. *Num. CLVI.* pro Ἀπ' οὐδενὸς,

ἀνδς, quod edebatur, Τὰ οὐδενός correxi, quod ſermonis uſus deſiderabat.

CLVIII — CLX. Habet Maximus, περὶ Λύπης, λογ. κη'. p. 191. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου, Ἰσοκράτους, Δημοκρίτου. Conf. quæ notavi ad Fragm. 130. Quod *num. CLIX.* ait τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων, alibi Epictetus noſter dicit, οὐ δεῖ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4. *Et vocabulum* ἀπαθὴς *in deteriorem partem quandoque accipi, monuit etiam Laërt. VII.* 117. *ubi, pro vulgato* ἀτρέπτῳ, ἀτέγκτῳ *legendum, ut docuit Menagius. Valet autem h. l.* ἀπάθεια *idem fere ac* ἀναισθησία.

CLXI. Legitur apud Antonium & hoc, & illud quod num. CLXVI. ſequitur, lib. I. λογ. ϛ'. περὶ Εὐτυχίας, pag. 70 ſq. utrique vero adſcriptum eſt Κυψέλου nomen; ſic & in ed. Wechel. p. 821. *Cypſeli Corinthii;* nec ullum Epicteti veſtigium: ut neſciam, Vptonus quid ſpectarit, cum hæc in Epicteti Fragmentis referret, qui tamen illud huc non retulit, quod ibidem ſub eodem Cypſeli nomine duobus iſtis præponitur; Εὐτυχῶν μέτριος ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

CLXII — CLXV. Rurſus temere hæc huc relata. Habet Antonius eodem loco, lib. I. λογ. ϛ'. p. 71. ſed uni Democrito, non Epicteto, tribuit. Easdem vero quatuor Sententias inter Epicteti Fragmenta jam retulerat Meibomius, num. 118—121. *Num. CLXV.* δυσχεραίνει ſcripſerat Vptonus pro δυσχεραναῖ, quod ex Antonio reſtitui.

CLXVI. Vide quæ ad Fragm. 161. modo adnotavimus. Legitur vero idem Fragm. etiam in Demophili Similitud. p. 617. ed. Galei; ubi notavit Holſtenius, tribui hanc Sententiam Euryphamo, antiquiſſimo Pythagoreo, apud Stobæum Serm. 102. Et legitur ibi quidem (p. 555.) eadem utique ſententia, ſed aliis verbis aliâque verborum conſtructione expreſſa.

CLXVII & CLXVIII. Habet Maximus, περὶ Εὐτυχίας, λογ. ιη'. pag. 184. citatque ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους.

CLXIX & ſeqq. Hæc Fragmenta, quæ partim haud dubie ad Epictetum auctorem referuntur, partim probabili ratione ad eumdem referri poſſe putavi, ſubjicere eis, quæ ab Editore Epicteti Baſileenſi, a Meibomio & ab Vptono collecta ſunt, viſum eſt. Primum hoc, quod *num. CLXIX.* poſui-

poſuimus, legitur apud Stobæum in Eclog. Ethic. lib. II. p. 199. ed. Canteri, & adſcriptum ibi habet nomen Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας. quo de titulo vide quæ ſupra monuimus ad Fragm. 67. In ipſo hoc fragm. in Stobæi editione, quam dixi, legebatur εὕροι εὐθυμία, pro quo εὔροια, εὐθυμία, nil cunctatus correxi. Quod deinde ait, ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ Θεῷ γενέσθαι, idem eſt quod alibi ὁμογνωμονεῖν τῷ Θεῷ dicit, II. 16, 42. II. 19, 26. Paulo poſt, quum abeſſent verba quæ uncis incluſi, ſententiæ ratio non conſtabat: quod intelligens etiam Canterus, in græco quidem nil mutaverat, in latina vero verſione, partim defectum adpoſito aſteriſco indicaverat, partim etiam voces nonnullas adjecerat, hoc modo: *quæ quidem in noſtra ſunt poteſtate, *; quæ autem non ſunt* &c. Ego in græco etiam exemplo hiatum explere conatus ſum, verbum ἐπιμελεῖσθαι adſciſcens ex Diſſert. I. 1, 12 & 14. Verba vero ex conjecturâ adjecta, uti par erat, uncis incluſi. Porro cum ἐπιστρέψαι mendoſe ſcriptum eſſet, ἐπιτρέψαι correxi. Quemadmodum Græci dicunt ἐπιτρέπειν τινὶ περί τινος, (qua forma Thucydides, Polybius, aliique utuntur) intelligendo τὴν κρίσιν, τὴν διοίκησιν, τὴν ἐπιμέλειαν περί τινος, ſic & percommode τινὸς absque περὶ dici poterat. Cæterum conf. Diſſ. I. 12, 24.

CLXX & CLXXI. Apud Antonium quidem lib. I. λογ. ν'. omiſſo *Epicteti* nomine legitur prius ex his fragmentis, & utrumque in ed. Tigur. in ora adſcriptum habet ſolum Δημοκρίτου nomen; in ed. Wecheliana vero p. 704. adjicitur, in aliis codicibus easdem ſententias citari *ex Democrate Iſocrate, & Epicteto.* Sed in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις (in Scriptoribus Gnomicis Baſil. 1521. editis) p. 178. utrumque fragmentum diſerte Epicteto tribuitur, & prius etiam eodem modo, quo poſuimus, ſcribitur, Ἐπίκτητος νεανίσκου τινὸς &c.

CLXXII. Legitur hoc fragm. apud Maximum, λογ. ιγ'. περὶ Αὐταρκείας, pag. 179. absque Epicteti nomine, his verbis: Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς &c. ſed in Epicteti ſententiis refertur in Gnom. vett. p. 178. eodem modo quo illud exhibui. conf. notata ad Fr. 137.

CLXXIII. Et hoc apud Maximum ibid. legitur, eodem titulo cum num. 137. 138. & 172. ἐκ τῶν Ἐπικτήτου καὶ Ἰσοκράτους. Quorum fragmentorum quum primum

mum & tertium diſerte uni Epicteto tribuatur in Ἀνδρῶν ἐπισήμων Γνώμαις, quartum hoc ad eumdem auctorem referendum putavi. conf. not. ad Fr. 137.

CLXXIV. Habet pulcrum hoc Fragmentum Stobæus, Serm. XCV. qui Σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου inſcribitur, pag. 519. ubi citatur *ex Arriani Homilia Protreptica:* & in Græco quidem (in ed. Gesn. prima, & in Ven.) nude ἐκ τῶν Ἀρριανοῦ legitur; in exemplo vero editionis Gesnerianæ primæ, quæ mihi ad manus eſt, (fol. 457 verſo) ſua manu Gesnerus ex cod. msto. adnotavit Ἐκ τοῦ Ἀρριανοῦ προτρεπτικῶν Ὁμιλιῶν. Erant autem hæ *Homiliæ* ſive *Familiares Diſſertationes Epicteti*, ab *Arriano* literis conſignatæ editæque, quemadmodum quatuor illi Diſſertationum libri, qui ſuperſunt. (conf. Notata ad Titulum Diſſert. I. 1.) Quare mirari ſubit, præteriſſe hoc Fragmentum ſuperiorum Editorum diligentiam; de cujus argumento conferendum caput XVII Enchiridii, aliaque loca in Notis ibi citata. De *Socrate* ab *Archelao*, Macedoniæ rege, invitato ut ad ipſum veniret, conf. Laërt. II. 25. Ariſtot. Rhet. II. 23. & Senec. de Benef. V. 6. Eſt inter Epiſtolas, quæ Socrati tribuuntur, a Leone Allatio editas, numero prima, qua Socratem multis verbis Archelao reſcribentem inducit Sophiſta ille, cujus ex officina Epiſtolæ illæ olim prodierunt: eamdem epiſtolam latine converſam habes in Stanleii Hiſt. Philoſ. ex angl. in lat. translata, P. III. c. 18. Haud dubie lectori, cui paululum ſapit palatum, magis probabitur reſponſum, quod apud Epictetum nunciis Archelai dat Socrates, regi perferendum: quem Stobæi locum ſi in promtu habuiſſet Bentleius, non erat eum prætermiſſurus, cum ſpurias eſſe illas Epiſtolas, Socratis nomini ſuppoſitas, doceret in Diſſert. de Epiſtolis Socratis, quæ continetur in Opuſc. Philol. Lipſiæ 1781 editis, p. 47 ſq. De *Polo*, tragœdiarum actore, cum alii auctores conſuli poſſunt, quos Fabricius laudavit Bibl. Græc. T. I. p. 688 ſq. tum inprimis Aulus Gellius, lib. VII. c. 5. ubi *Hiſtrio*, ait, *in terra Græcia fuit fama celebri, qui geſtus & vocis claritudine & venuſtate ceteris anteſtabat. Nomen fuiſſe aiunt Polum*, &c. Quod in fragm. noſtro ſcribitur ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲν δι' ὧν ὁ Πῶλος, ferri id fortaſſe poteſt; ſed vide, ſatisne ſanum ſit: mihi oborta ſuſpicio erat, tali quodam modo ſcriptum

ptum oportuiſſe: οὐκ εὐφωνότερον, οὐδὲ διαπρεπέστερον, vel εὐπρεπέστερον, *non commodiore voce, nec magis decore.* Mox deinde mendoſe ἀλείτην ſcriptum erat, pro ἀλήτην quod reſtitui. Pro οὐλῇ, quod cum accentu in ultima ſcribebatur, οὔλῃ penacute ſcripſi, ut uſus ferebat, utque eſt apud Homer. Odyſſ. Τ'. 225. unde ducta illa verba. Sub initium Fragmenti, olim διὰ τί Ἀθήνησι erat editum; ſed perſpecte jam viderat Gesnerus, διότι eſſe legendum, quod & in ora ab illo adnotatum, & in ed. Wechel. deinde in contextum receptum eſt.

CLXXV. Fragmentum hoc, quod veriſſimum Diſſertationum Epicteti colorem habet, legitur apud Stobæum, Serm. LXXVIII. *de Diis & Phyſiologia*, p. 466. adſcripto in ora nomine *Arriani Epicteti de Superfluo ſtudio;* ſic quidem in ed. Gesneriana ſecunda; in Wecheliana vero p. 714. *Arriani Epicteti de Superfluo ſtudio:* qui titulus græce in ed. Gesn. prima quidem, & in Veneta, nude ſic efferebatur, Ἀρριανοῦ Ἐπικτητίου: quibus verbis in exemplo, quo utor, Gesnerianæ primæ ſua manu Gesnerus hæc adjecit, πρὸς τὸν περὶ Περιουσίας. Priora verba rectius ſic ſcripta fuerint, Ἀρριανοῦ Ἐπικτητείου, (quemadmodum apud Suidam ſcribitur, Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος) ſcilicet, *Arriani, Epicteti diſcipuli, ejusdem qui Epicteti Disputationes literis mandavit ediditque.* Idem cognomen Arriano noſtro apud eumdem Stobæum tribuitur Serm. CVI. p. 571. *Arriani Epicteti de Providentia,* Ἀρριανοῦ Ἐπικτητίου (rectius Ἐπικτητείου) ἐκ τοῦ περὶ Προνοίας, ubi excerpta eſt pars disputationis, quæ legitur in Diſſertationum ſuperſtitum Epicteti lib. I. cap. 6. vſ. 32 ſqq. Pariquę modo in Eclogis Phyſicis, pag. 6. ed. Canteri, (T. I. p. 71 ſq. edit. Heeren) ſub nomine Ἀρριανοῦ Ἐπικτητίου ἐκ τῶν περὶ Προνοίας leguntur ea quæ hodieque habemus in eadem diſſertatione, lib. I. cap. 6. vſ. 1 — 11. Diſtinguit autem Stobæus iſto cognomine Ἐπικτητίου vel Ἐπικτητείου Arrianum noſtrum ab alio Arriano, e cujus ſcriptis idem Stobæus alibi Fragmenta nonnulla excerpſit; de quo vide quæ notavit doctus Eclogarum Phyſicarum editor Gœttingenſis T. II. p 584. Poſteriora verba, quæ Gesneri manu græce adnotata dixi, nonnihil mendoſa eſſe adparet. Quodſi vocabulum ἡ περιουσία idem valeret ac ἡ περιεργία, ſu-

ſpicari liceret, ad inſtar illius tituli ἐκ τῶν περὶ Προνοίας, de quo modo diximus, hoc loco ἐκ τῶν περὶ Περιουσίας ſcriptum oportuiſſe: ſed nec ἡ περιουσία ea notione (quod ſciam) uſurpatur, & correctio iſta a ſcriptura codicis nimis longe erat diſceſſura. Itaque conjectare par eſt, ſic fortaſſe ſcribi debuiſſe: Πρὸς τὸν ἐκ περιουσίας, quod potuerit eſſe initium tituli Diſſertationi cuidam Epicteteæ ab Arriano præmiſſi, qui titulus integer tali quodam modo conceptus eſſe potuerit: Πρὸς τὸν ἐκ περιουσίας περὶ τὴν Φυσιολογίαν ἀσπουδακότα, vel τὴν Φυσιολογίαν ἀσκοῦντα. *Ad eum qui ſuperflua opera Phyſiologiæ ſtudio incumbebat.* Nam Stobæi Sermo ſive Caput, in quo inſertum legitur hoc Fragmentum, ſic inſcriptum eſt, περὶ Θεῶν καὶ τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν καὶ κόσμον Φυσιολογίας. Eſt autem fragmentum hoc fortaſſe ex eadem Epicteti diſputatione ductum, e qua ſumta ſunt quæ A. Gellius habet XVII. 19. quæ in Fragmentis Epicteti num. 177. exhibemus.

In ipſo Fragm. ad ſcripturam quod adtinet, pauca quædam notanda ſunt. ἢ ἐξ ὁμοιομερῶν ex Gesneri conjectura ſcripſi, ad oram ed. primæ a docto illo editore ſignificata, & ab eodem in verſione expreſſa. In ed. Ven. & in contextu ed. Gesn. prima, mendoſe ἢ ἐξ ἀμέτρων ſcriptum erat, quod in ed. Gesn. ſec. & in Wechel. in ἢ ἐξ ἀμερῶν mutatum eſt. Ego, cum, quid inter ἀτόμων & ἀμερῶν intereſſet, non viderem, ὁμοιομερῶν probabilius judicavi. Deinde, pro εἰ - - ϑῇ τις, fortaſſe εἰ - - ϑείη τις oportebat: quamquam, in hujusmodi connexione ſubjunctivum verbi modum cum particula εἰ conſtrui poſſe, non negaverim. conf. Diſſ. IV. 4, 11. & not. ad Fr. 81. Mox, τῷ τοῦ Φιλοσόφου λόγῳ ex ed. Ven. & Gesn. prima reſtitui; mendoſe in Gesn. ſec. τῷ τῷ Φιλοσόφου erat; tum in ed. Wechel. τῷ Φιλοσόφου, omiſſo altero ex articulis. In poſtremis verbis, οὐκ ἂν ἐν τῇ προστάξει προσεῖχε τὸ ἐπιστραφῆναι, nil diſſentiunt libri ad hunc diem excuſſi. Gesnerus ad oram ed. primæ adnotaverat: „Græca videntur hic obſcura.“ tum in exemplo, quo utor, calamo adſcripſit „vel potius mutila.“ In prima editione idem ſic interpretatus erat, *nonne ſtatim juſſus ſe converteret?* in ſecunda, *nonne ſtatim ſe converſus intueretur?* Et equidem fateor, me græca iſta non expedire. Suſpicari ſubierat, προστάξει ex πράξει eſſe corruptum, quem-

admo-

admodum paſſim verba προστάττειν & πράττειν a librariis confuſa obſervavimus; deinde, pro τὸ ἐπιστραφῆναι, τῷ ἐπιστραφῆναι fortaſſe legendum: ſed iſtæ quidem correctiones rem nondum erant confecturæ. Quod ſi ante τὸ ἐπιστραφῆναι inſertum eſſet verbum ἐνεῖναι aut aliquod ſimile, plana ſententia foret, *nonne animadverteret, in præcepto illo hoc contineri, ut in ſe ipſe convertatur, ut ad ſe ipſum animum adtendat.*

CLXXVI. Habes apud M. Antoninum, εἰς Ἑαυτὸν, lib. IV. cap. 41. Aliæ ſententiæ, quas ex Epicteto citavit idem M. Antoninus, lib. XI. cap. 34 — 36. ſuperſunt partim in Enchiridio, partim in Diſſertationibus.

CLXXVII. Eſt apud M. Antonin. XI. 37. qui ob oculos quidem potiſſimum habuiſſe videri poteſt Enchiridii cap. II. 2. ſed, ſimul locum aliquem ex deperditis Diſſertationum libris reſpexiſſe, vix dubitare licet.

CLXXVIII. Apud eumdem M. Antonin. XI. 38. quem reſpexiſſe ibi ad Diſſert. III. 25, 3. ſuſpicatus erat Vptonus: at manifeſtum videtur, alium Epicteti locum menti Antonini, cum hæc ſcriberet, eſſe obverſatum.

CLXXIX. μέχρι τοῦ λόγου. μέχρι τῶν λογαρίων ait Epictetus, Diſſert. II. 10, 29 ſq. μέχρι λόγου, III. 24, 16. conf. titulum capitis 19. libri II. Quod deinde ex Epicteti Diſſertatione aliqua, ab Arriano edita, refert A. Gellius de *homine, importuna induſtria, cetera omnia præter animum procurante, qui phyſica adierat*, &c. fortaſſe ex eadem Diſſertatione excerpta ſunt, e quo illud Fragm. quod ex Stobæo paulo ſuperius num. 175. retulimus. Tum quod ſcribitur *theoremata ſuſpicari*, vide, ne *ſuscitare* oportuerit, id eſt. in medium proferre, agitare. Quæ ſequuntur græca, vide, ſatisne ſana aut integra ſint. In veterioribus Gellii editionibus ἢ ἦν ἀπῇ legitur. Sub finem: *eaque ſibi imperando atque obſervando curet.* An, *imperanda atque obſervanda? Ibid.* Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. Vide Notata ad IV. 4, 18. Mirari ſe profeſſi ſunt docti nonnulli viri, præceptum hoc non fuiſſe in Enchiridion ab Arriano relatum. At,

licet brevis ſententiola eisdem verbis concepta non legatur in illo libello, ipſius tamen præcepti vis eodem in libello multis in locis ſatis inculcatur.

CLXXXI. *Aliquid & ſine ratione faciendum eſt.* Nempe, ubi Ratio deficit, ibi ſolâ fiduciâ in Deum repoſitâ, & obſequio voluntati ejus, ab ipſo declaratæ, unice ſubjecto agendum eſt. Confer Enchir. XXXII. 3. ubi præcipit, de eis rebus Deum eſſe conſulendum, ubi agendum nobis eſt, nec tamen, quid conſilii capiamus, ulla ratione aut arte humana adſequi valemus; ubi οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης, ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον.

FINIS NOTARVM ET EMENDATIONVM AD EPICTETI FRAGMENTA.

INDEX

INDEX GRÆCITATIS

IN

EPICTETI DISSERTATIONES,

ENCHIRIDION ET FRAGMENTA;

QVI SIMVL

INDICIS RERVM ET SENTENTIARVM

LOCVM POSSIT TENERE.

Πρῶτον δεῖ σε τοῖς ὀνόμασι παρακολουθεῖν. Epict.

Ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ, ἔσεται τὰ πράγματα. Plato.

INDEX GRÆCITATIS
IN
EPICTETI DISSERTATIONES, ENCHIRIDION, ET FRAGMENTA.

Nota. *Tres numeri absque nota literali positi*, Dissertationes *indicant; primus Librum, alter Caput, tertius Sectionem vel Versum capitis.* En. *denotat* Enchiridion *vel* Manuale; Fr. *indicat* Fragmenta. *Adjecta litera* n. *significat, de ea voce vel phrasi in* Notis *esse disputatum.*

A.

Ἀβάστακτος, qui ferri nequit, intolerabilis. *βάρη ἀνιαρὰ καὶ ἀβάστακτα.* I. 9, 11. n. *Apud Suidam habes* Ἀφόρητος. *ἀβάστακτος.*

Ἀβελτερία, ſtoliditas, veſania, nequitia. IV. 7, 36. *Nonnulli codices* ἀβελτηρία.

Ἀβέλτερος. (*ἀνόητος, ἀπαίδευτος, Schol. Ariſtoph. Nub.* 1203. *Simplic.* p. 158. *ἀβέλτερος ἔσῃ, ὅτι οὐχ ἕξεις, τίνι συγκρινόμενος, βελτίων φανήσῃ*) *ἄπληστος εἶ, καὶ ἀβέλτερος*, En. 25, 4. *μέχρις ἂν ὅτου μηδὲν ἀβέλτερον κελεύῃ*, nihil ſtultum, IV. 7, 30.

Ἀβοήθητος, auxilio carens, ope deſtitutus. III. 13, 1 & 3 & 16. *ἀλλά σοι αἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται; τί λέγεις τὸ ἀβοήθητον;* En. 24, 2. *ἡ πόλις ἀβοήθητος*, En. 24, 4.

Ἀβούλητος, involuntarius, quod præter voluntatem noſtram accidit. *ἄντι γένηται τῶν λεγομένων ἀβουλήτων*, III. 24, 104.

Ἀβρύνεσθαι, inſoleſcere, Fr. 132. *Conf.* Ἐναβρυν.

Ἄβρωτος, non eſculentus. III. 21, 2.

Ἀγαθῇ τύχῃ, quod felix fauſtumque ſit, I. 1, 28.

Ἀγαθὸν, τὸ, Bonum; naturæ neceſſitate adpetitur ab omnibus, I. 4, 1. I. 27, 11. III. 3, 2. III. 7, 5. III. 24, 75. IV. 5, 30. — *Προλήψεις τοῦ ἀγαθοῦ. Ἐστὶ συμφέρον, αἱρετὸν*, &c. I. 22, 1. *ἐστὶ εὕρουν, εὐδαιμο-*

δαιμονικὸν, ἀπαραπόδιστον, μέγα, ἀξιόλογον, ἀβλαβὲς, III. 22, 39. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ ἄξιον θαῤῥεῖν & ἐπαίρεσθαι, II. 11, 20 & 22. III. 7, 7. τῇ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ continetur ὁ ἔπαινος, III. 23, 24. n. (*Cf.* Καλὸς, *num.* 2.) Οὐσία ἀγαθοῦ, II. 8 toto. I. 29, 1. & *ſæpe aliàs. Vide infra, in* Οὐσίᾳ, & *confer Not. ad* II. 8, 1. & *ad En.* 19. Τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, ineſt in τοῖς ἐφ' ἡμῖν, in προαιρέσει, in χρήσει τῶν φαντασιῶν, I. 8, 16. n. I. 22, 11. I. 25, 1. I. 30, 4. En. 6. 31, 2. Ἀγαθὰ, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ μετέχοντα τῶν ἀρετῶν, II. 9, 15. II. 19, 13. Ita natura factum eſt omne animal rationale, ἵνα μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν δύνηται τυγχάνειν, εἰ μή τι εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμον προσφέρηται. I. 19, 13. εἰ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου τὸ ἀγαθὸν ἕτερόν ἐστιν, οἴχεται καὶ πατὴρ καὶ ἀδελφὸς &c. III. 3, 6 ſqq. ἀγαθὸν *ſcripſi pro olim vulgato* ἀπάτην, III. 20, 3.

Ἀγαθὸς, ὁ, vir bonus. τίς ὕλη τοῦ ἀγαθοῦ. III. 3, 1. n.

Ἀγαπητὸν, εἰ &c. contenti ſimus, ſufficiat nobis, ſi &c. IV. 12, 19.

Ἀγαρεία, ἡ, coactio ad operam præſtandam, IV. 1, 79. n.

Ἀγγεῖον, vas; εἰ κεκάθαρται, - - ἂν σαπῇ, Fr. 179.

Ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς, nuncius a Jove miſſus *ad homines; de philoſopho Cynico*, III. 22, 23 & 69. εἰπέ μοι, κύριε ἄγγελε, III. 22, 38.

Ἄγειν, agere; τὴν τελευταίαν ἡμέραν, II. 23, 21. n. ἀχθείσης τῆς θεωρίας, peracto, finito ſpectaculo, I. 25, 27. λόγος εἰς ἄσθησιν ἄξων (*male olim* ἀξιῶν) τοῦ κακοῦ, II. 18, 8. ἄγει ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς ὠφεληθησομένους, adducit, trahit ad ſe, adlicit, III. 23, 27. πιθανὰ πράγματα πρὸς τὸ ἀγαγεῖν, ad adliciendum, III. 7, 23. ἄγωμεν ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον, eamus ad proconſulem, III. 22, 55. ἄγε, i! age! I. 2, 25. &c. ἀγοῦ δὲ μ' ὦ Ζεῦ, duc me tecum, II. 23, 42. n. III. 22, 95. IV. 1, 121. IV. 4, 34. Ench. 53.

Ἀγέννεια & Ἀγένεια, mollities, ignavia. I. 6, 39. n. & 42. III. 26, 38.

Ἀγεννὴς & Ἀγενὴς, I. 3, 1 & 4. I. 9, 10. IV. 1, 10. ἀγενέστερος *vel* ἀγεννέστερος, III. 26, 1.

Ἄγκιστον, hamus. οὐκ ἔστε τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν, III. 6, 9.

Ἄγκυρα, ἡ, & τὸ Ἄγκύριον, Fr. 89.

Ἁγνεία, caſtitas, caſtimonia. ἄνευ ἁγνείας ἐξαγγέλλειν τὰ μυστήρια, III. 21, 16.

Ἁγνωμονεῖν, ſtulte, inique, perperam agere, IV. 1, 122.

Ἀγνωμόνως, ſtulte, nullius rei nec temporis ratione habita, IV. 11, 16. „ſine ſenſu; *ſic verte, uti Horat. lib. I. Sat. IV.* 77." VPTON.

Ἀγνώμων, ſtultus, abſurdus, iniquus. πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες, En. 24, 3. (*cf. ibi Heyn.*) ἐκεῖνό γε ἄνισον

σον καὶ ἄγνωμον, I. 11, 24. υἱὸς ἀγνώμων, filius ingratus, IV. 5, 33.

Ἀγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ, &c. *Vide in* Ἄγειν.

Ἀγράμματος, illiteratus, II. 14, 15. *Sic correxi* III. 19, 6. *ubi olim* ἀγραμματικός.

Ἀγραμμάτως, illiterate, contra artis grammaticæ rationem, II. 9, 10.

Ἀγριαίνειν, irâ furere, sævire, Fr. 34. n.

Ἀγρίδιον, agellus, II. 2, 17. III. 5, 3. IV. 1. 111. IV. 5, 15.

Ἄγροικος, inurbanus, agrestis. ταῦτα μωρὰ καὶ ἄγροικα, II. 23, 33.

Ἀγύμναστος, inexercitatus. περὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀγύμναστοί ἐσμεν, II. 12, 1. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀγύμναστός εἰμι, IV. 12, 13. ὑπολήψεις ἀγύμναστοι, καὶ οὐκ εἰθισμέναι ἀπαντᾶν ἐπὶ τὰ ἔργα, IV. 6, 14.

Ἀγύρτης, ὁ, præstigiator, circulator, IV. 8, 4.

Ἀγωγὸς, ad adducendum valens, adliciendi vim habens, II. 14, 3. *n.* III. 22, 89. En. 34. sub finem, in var. lect. *Conf.* Ἄγειν, & Ἐπαγωγός.

Ἀγὼν, certamen. οὐκ ἀποκνητέον τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀγωνιζομένοις, III. 25, 2. νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι τὰ ὀλύμπια, En. 51, 2. ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον, III. 22, 51. *ubi tamen videtur* ἀταλαίπωρον *legendum.*

Ἀγωνία, ἡ, angor, trepidatio, consternatio. ποῦ ἔτι τόπος ἀγωνίας; II. 13, 10. „*Proprie* timor quo is corripitur qui in certamen descensurus est. *Vocabulum Stoicum. Laërt.* VII. 113. Ἀγωνία δὲ, φόβος ἀδήλου πράγματος. *ubi vide quæ citat Menagius ex Andron. & Aristot.*“ VPTON.

Ἀγωνιᾷν, timere, anxium esse, trepidare. *Absolute ponitur*, περὶ τοῦ Ἀγωνιᾷν, tit. lib. II. cap. 2. ibique vs. 1 & 7. *tum* II. 16, 5. III. 2, 9 & 14. *Construi videri potest cum accus. in illo*, τί ἀγωνιᾷς; IV. 10, 3. *sed* τί *adverbialiter accipiendum, pro* διατί, *ut in illo*, τί ἀγωνιᾷς; τί ἀγρυπνεῖς; IV. 10, 28. *Construitur cum genitivo participii*: πυρέσσοντος αὐτοῦ ἠγωνία, II. 22, 12. *Cum* περὶ *præpos.* περὶ ἑαυτοῦ ἠγωνίασεν, III. 23, 37. IV. 10, 3. *Cum* ὑπὲρ *præpos.* μὴ ἀγωνιᾷν ὑπὲρ μηδενός, IV. 10, 22. *Cum* μὴ, *seq. verbo in subjunct.* ἀγωνιῶσι μὴ ἐξυβρίσῃ, IV. 8, 38. IV. 9, 10. IV. 10, 4. n. *Cum* τί, *sequente verbo in fut. indic.* οὐκ ἀγωνιῶ τί Φρονήσει περὶ ἐμοῦ ὁ Καῖσαρ, III. 9, 18. *Cum* πρὸς *præpos.* ἵππευς πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷς; II. 13, 22.

Ἀγωνοθέτης, agonotheta, certaminum arbiter, III. 1, 34.

Ἀδαμάντινος, durus, induratus. ποῖον σῶμα οὕτως ἀδαμάντινον; IV. 5, 26.

Ἄδεια. οὐ γὰρ ἕξεις ἄδειαν *seq. infin. verbi*, non habebis potestatem, non integrum tibi erit. Ex. 101.

Ἄδειν,

Ἄιδειν, canere. ᾄδοντα τὸν ὕμνον ſcripſi I. 16, 19. pro vulgato διαδόντα.

Ἀδέξιος, minime dexter, inceptus, illepidus, incivilis, IV. 8, 2.

Ἄδηλος, incertus. λόγος διακριτικὸς τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τοῦ ψευδοῦς, καὶ τοῦ ἀδήλου. II. 7, 8. πρὸς τὰ ἄδηλα ἐπέχειν, I. 28, 2. I. 7, 5. n. I. 18, 1. ἀσθενὴς ψυχὴ, ὅπου κλίνῃ, ἄδηλον ἔχει, quo inclinet incertum habet, nullam conſtantem rationem habet, II. 15, 20.

Ἅιδης, ὁ, orcus. Τί σοι μέλει ποίᾳ ὁδῷ καταβῇς εἰς Ἅιδου, II. 6, 18. οὐδεὶς Ἅιδης, πάντα θεῶν μεστά, III. 13, 15.

Ἀδιάκριτος. non diſtinctus, qui diſcerni non poteſt. ἀδιάκριτον ἔδει τὸ ζῶον ἀπολειφθῆναι; I. 16, 12. Φαντασία ἀδιάκριτος, II. 20, 29.

Ἀδιανόητον, quod cogitari, cogitatione fingi nequit. ἀμήχανον, ἀδιανόητον, II. 20, 18. III. 7, 6.

Ἀδιάρθρωτος, ſuis articulis non diſtinctus, non explicatus, non evolutus. (*cf.* Διαρθροῦν.) συγκεχυμένη καὶ ἀδιάρθρωτος πρόληψις, IV. 8, 10. ἔδει τὸν λόγον μὴ ἀδιάρθρωτον εἶναι, I. 17, 1. n.

Ἀδιαφορεῖν, indifferentem eſſe, indifferenter ſe habere. *Uſurpatur* 1) *de Rebus.* ὅταν ἔπῃ τις ὑμῖν, ἀδιαφορεῖν ταῦτα, eſſe has res indifferentes, II. 6, 2. 2) *de Perſonis. Unde* τὸ Ἀδιαφορητικὸν, indifferentia, cum quis indifferenter ſe habet ad rem; *vel* cum rem pro indifferente habet, eamque parum curat, II. 1, 14. n.

Ἀδιαφορία, indifferentia. 1) *de Re;* περὶ ἀδιαφορίας, de rerum Indifferentia, de Rebus indifferentibus, tit. lib. II. cap. 6. 2) *de Perſona;* II. 5, 20. *ubi opponitur* τῇ ἐπιμελείᾳ.

Ἀδιάφορος, res indifferens. *Vide lib. II. cap.* 6. ἀδιάφορα ταῦτα, καὶ οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, I. 9, 13. περὶ τὰ ἀδιάφορα ἐσπευσμένως ἔχων, I. 20, 12. πᾶν τὸ ἀποβησόμενον, ἀδιάφορον καὶ οὐδὲν πρὸς σὲ, En. 32, 2. τίνα ἐστὶν ἀδιάφορα, I. 30, 2 ſq. τὰ μὲν ἀγαθὰ, τὰ δὲ κακὰ, τὰ δ' ἀδιάφορα, II. 9, 15. ἀδιάφορα δὲ, τὰ μεταξὺ τούτων (τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν,) II. 19, 13. αἱ ὕλαι ἀδιάφοροι, ἡ δὲ χρῆσις οὐκ ἀδιάφορος, II. 5, 1. αἱ ψῆφοι, οἱ κύβοι ἀδιάφοροι, II. 5, 3. — „*Vide Laërt. VII.* 102. 104. 165. *Cicer. de Fin.* III. 16. Quod enim illi ἀδιάφορον dicunt, id mihi ita occurrit, ut *indifferens* dicerem. *A. Gell. lib. II. c.* 7. Quæ vero in medio ſunt, & a Græcis tum ἀδιάφορα, tum μέσα appellantur, *&c. & lib. IX. c.* 5. Zeno cenſuit, voluptatem eſſe *indifferens*, id eſt, *neutrum*, neque bonum, neque malum; quod ipſe græco vocabulo ἀδιάφορον appellavit. *Seneca, Epiſt.* 82. indifferentia.“ VPTON.

Ἀδιόρ-

Ἀδιόρθωτος, qui corrigi nequit. οἱ ἀπεροθριάσαντες ἀδιόρθωτοι, Fr. 106.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, inexploratus. ἀδοκ. φαντασία, I. 20, 7.

Ἀδόκιμος, reprobus; de nummo. IV. 5, 17.

Ἀδολεσχεῖν, garrire, nugari, I. 25, 16.

Ἀδοξία, ignominia, infamia, I. 30, 2. II. 1, 10 & 35. II. 19, 18. ἀδοξία ψόφος ἐστὶ μωνομένων ἀνθρώπων, sic olim legebatur I. 24, 6. ubi εὐδοξία e conject. correxi.

Ἀδούλευτος, non ſerviens, nemini ſerviens. II. 10, 1. n.

Ἄδουλος, ſervum nullum habens, III. 22, 47. & 45. n.

Ἀδρανὴς, imbecillus, ſegnis, nervos non habens. οἱ Ἕλληνες ἀδρανεῖς εἰσι, III. 7, 13.

Ἀδύνατος. ἐπ' ἀδύνατον ἐπαχθῆναι, I. 7, 25. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖ, II. 19, 1 & 3. n.

Ἀδωνιακοῦ ἐκ κήπου. IV. 8, 36. n.

Ἀεὶ βουλευτὴς, vide Βουλευτής.

Ἀένναος πηγὴ, perennis fons. Fr. 1.

Ἀεροβατεῖν τὸν Σωκρ. λέγει Ἀριστοφ. IV. 11, 20.

Ἀζήμιος ἀπῆλθες, impune, ſine damno. III. 25, 8.

Ἀηδὴς, injucundus, moleſtus. ἰδεῖν οὐκ ἀηδὲς, II. 14, 4. γίνεταί τινα ἀηδῆ καὶ χαλεπὰ ἐν τῷ βίῳ, I. 6, 26. τὸ σῶμα τὸ πάντων ἀηδέστατον καὶ ῥυπαρώτατον, Fr. 94.

Ἀηδία, infuavitas, moleſtia, I. 12, 21.

Ἀηδῶς, illibenter. οὐκ ἀηδῶς ὄψεται, IV. 1, 109.

Ἀήττητος, invictus. ὁ στουδαῖος, ἀήττητος, III. 6, 5. ſqq. τίς οὖν ὁ ἀήττητος; ὃν οὐκ ἐξίστησιν οὐδὲν τῶν ἀπροαιρέτων, I. 18, 21. n. οὐ γὰρ ὡς ὄνον ἀήττητον εἶναι δεῖ, I. 18, 29. n.

Ἀθετεῖν, in diſputando, improbare, rejicere aliquid; opponitur τῷ παραχωρῆσαι, II. 12, 11.

Ἀθλεῖν, athleticam tractare. ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. III. 15, 5. En. 29, 3. εἰ νομίμως ἠθλησας, III. 10, 8. οἱ ἀθλοῦντας, athletæ, III. 23, 2. σῶμα ὑγιαῖνον, ἀθλοῦν, corpus exercitatum, exercitatione firmatum, II. 15, 2. Paſſive; ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀθλούμενος καὶ γυμναζόμενος, a Jove ad pugnam exercitatus & præparatus, III. 22, 57. Conf. Ἐναθλεῖν.

Ἀθλητὴς. Vocabulis ex Athletica deſumtis uti amat Epictetus. Vide Not. ad I. 18, 21. ἀθλητής τις κινδυνεύων ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἀπεκόπη τὸ αἰδοῖον, I. 2, 25 ſq. εἰ ἀθλητῇ διελεγόμην, δεῖξον μοι τοὺς ὤμους, I. 4, 13. III. 21, 3. τούτου τοῦ πράγματος ἀθλητὴς γενόμενος, qui hac in re ſefe velut athleta exercuit, II. 17, 29. παιδία ἃ νῦν μὲν ἀθλητὰς παίζει, νῦν δὲ μονομάχους. III. 15, 5 ſq. En. 29, 3. ἂν περὶ μονομάχων λαλῇς, ἂν περὶ ἀθλητῶν,

τῶν, III. 16, 4. En. 33, 2. τί ὠφελεῖ τὸν ἀθλητὴν ὁ προγυμναζόμενος; III. 20, 9. οἷον εἰ ὁ ἀθλητὴς κλαίῃ, εἰς τὸ στάδιον εἰσιὼν, ὅτι μὴ ἔξω γυμνάζεται, IV. 4, 11. ἀθλητῶν ὅλεθρον ἢ μάχην ὀψόμενοι, III. 22, 58. ὡς κακὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, III. 25, 5. πότερον τῶν ἀξιονίκων ἐί τις ἀθλητῶν, ἢ ἐκείνων οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικώμενοι, IV. 4, 30.

Ἀθυμία. ἀθυμίαν olim legebatur III. 19, 5. ubi ἐπιθυμίαν cum Vpt. posuimus.

Ἀθῶος. ἀθῶον ἀπαλλάττεσθαι, impunem abire, III. 24, 41.

Αἰδήμων, verecundus, modestus. τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, II. 22, 20. Φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα, En. 24, 5. ἀπώλεσε τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, I. 28, 23. II. 4, 2. II. 10, 18. τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα καὶ πιστὸν, En. 24, 3. Φίλος, πολίτης πιστὸς καὶ αἰδήμων, En. 24, 3 in. γυναῖκες κόσμιαι καὶ αἰδήμονες, En. 40.

τὸ αἰδῆμον, verecundia, I. 25, 4. n. I. 28, 21. II. 1, 11. II. 10, 21. IV. 5, 21. IV. 12, 6.

Αἰδὼς, ἡ, verecundia, pudor. πίστις. αἰδὼς, II. 22, 30. ὅσοι πρὸς πίστιν οἴονται γεγονέναι καὶ πρὸς αἰδῶ. I. 3, 4. εὐκοσμία. αἰδὼς. IV. 3, 9. δέδωκέν μοι ἡ Φύσις αἰδῶ, Fr. 52. (cf. τὸ Αἰδῆμον.) *At Epicurei & Academici docent*, πῶς ἡ αἰδὼς μωρία ἐστὶ, II. 20, 25. ὁ τρόπος ἱκανὸς τὴν αἰδῶ τὴν πρός σε τῶν πλησίον ἀνιέναι, En. 33, 15. τὸ κοινωνικὸν οἷον δεῖ [f. αἰδοῖ] Φυλάξαι, En. 36. τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα αἰδῶ Φυλάξαι. ibid.

Αἱμάτιον. dimin. τοῦ αἵματος. ἐστὴς αἱματίου, I. 9, 33.

Αἴρειν, tollere. ταλήθη τιθέναι. τὰ ψευδῆ αἴρειν, τὰ ἀδήλα ἐπέχειν, I. 7, 5. ἆρον (vel ἄρον) τὸν Φόβον τοῦ θανάτου, II. 18, 30. τὰ περιόδια ἄρας, II. 1, 31. ἆρον ὑπὲρ ἀμΦοτέρας, (f. ὑπερὸν ἀμΦοτέραις vel ἀμΦοτέρᾳ,) III. 20, 10. αἶρε ἔξω, αἶρε ἐκ τοῦ μέσου, III. 3, 15. τὴν ὄρεξιν ἦρκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς ἅπαν, I. 4, 1. ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἀΦ' ἑαυτοῦ, En. 48, 3. n. ὄρεξιν ἆραί σε δεῖ παντελῶς, III. 22, 13. IV. 4, 33. διατί οὐκ ἄρεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν, IV. 4, 37. ἆρον τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐΦ' ἡμῖν, En. 2, 2. ἐὰν μὴ ἄρῃς ἀπὸ τῶν οὐκ ἐΦ' ἡμῖν τὸ ἀγαθὸν, En. 31, 2. n. (Sic vicissim ait, ποῦ οὖν θῶμεν τὸ ἀγαθόν; I. 22, 11.) ἆρον τι ποτ' ἐκεῖνο &c. III. 1, 31.

Αἱρεῖν. ὁ λόγος αἱρεῖ *seq. infin.* I. 29, 28. n. II. 2, 20. n. III. 24, 58. En. 32, 4. n. εἰ τοῦτο αἱρεῖ λόγος, III. 24, 44.

Αἱρεῖσθαι, eligere; Φίλον. II. 22, 8. τὸ συμΦέρον. I. 28, 6. τὰ ἕτερα παρὰ τὰ ἕτερα,

ἕτερα, alia aliis præferre, II. 23, 35. μυριάκις πρότερον αἱρεῖσθαι ἀποθνήσκειν, I. 9, 24.

ἠρημένος (καὶ βεβαμμένος), ſectam ſecutus, ſectam profeſſus, II. 9, 20. n.

Αἵρεσις, ſecta, II. 19, 20.

Αἱρετὸς, expetendus, præ aliis eligendus. τὸ ἀγαθὸν αἱρετόν ἐστι, I. 22, 1. αἱρετώτερόν ἐστιν, I. 2, 15.

Αἰσθάνεσθαι. ἀπαυτοῦντι τῷ Θεῷ ἃ δέδωκεν, οὐκ αἰσθήσῃ olim legebatur IV. 1, 172. ubi nunc οὐκ ἀποδώσεις. *Vide not.*

Αἴσθησις, ſenſus. εἰς αἴσθησιν ἄγειν τοῦ κακοῦ, mali ſenſum adferre, II. 18, 8. Senſatio, ſenſus perceptio; αἴσθησις πῶς γίγνεται, πότερον δι' ὅλων, ἢ ἀπὸ μέρους, I. 27, 17.

Αἰσθητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ μυρίων πραγμάτων, ſenſum accipere rerum, res ſenſu percipere, I. 14, 7.

Αἰσθητὸς, ſenſui obvius. σχεδὸν αἰσθητὴν παρέχειν τὴν ἀπόδειξιν, II. 17, 16.

Αἰσχρολογία, ſermonis obſcenitas. εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν, En. 33, 16.

Αἰσχρῶς ἀποστῆσῃ, III. 15, 1. n. En. 29, 1.

Αἰτεῖν, *i. q.* ἐπαιτεῖν, ſtipem rogare, mendicare. III. 22, 10. n. *Unde* ὁ αἴτης, ὁ πτωχὸς, *apud Heſych.*

Αἰτιᾶσθαι, acculare; μηδένα αἰτιώμενος, II. 23, 42. μηδέποτε ἄλλον αἰτιώμεθα, ἀλλ' ἑαυτοὺς, En. 5.

Αἰὼν, ævum. ὅλῳ τῷ αἰῶνι, II. 8, 20. οὐ γάρ εἰμι αἰὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος, non ſum æternitas, non ſum natura immortalis, II. 5, 13. n.

Ἀκαθαρσία ψυχῆς, δόγματα πονηρὰ, animi impuritas, IV. 11, 5 & 8.

Ἀκάθαρτος καὶ ῥυπαρὸς, impurus, IV. 11, 7. III. 1, 44.

Ἄκαιρος, *de homine* importuno; ἀκαιρότερος, II. 19, 10.

Ἀκαταληκτικῶς ἔχειν περί τι, indefinenter in aliquo ſtudio verſari, II. 23, 46. n.

Ἀκατάληκτος, non deſinens, infinitus; ἄπειρόν ἐστι τοῦτο καὶ ἀκατάληκτον, I. 17, 3.

Ἀκατάληπτος, incomprehenſibilis, quod comprehendi non poteſt; φαντασίαι ἀκατάληπτοι, IV. 4, 13. „Laërt. VII. 46. M. Ant. V. 10.“ VPTON.

Ἀκατάλληλος, incongruus, diſtentaneus: ἀκατάλληλος ἐφαρμογὴ, inepta, incongrua adplicatio *notionum generalium ad res ſingulares*, II. 11, 8. ἀκατάλληλοι λήψεις καὶ δόσεις, cum non convenit inter id quod ſumit aliquis & quod dat, cum plus ſumit quam dat, II. 9, 12.

Ἀκατάπληκτος, qui nec admiratione, nec timore percellitur, inconcuſſus, imperterritus. ἀκατάπληκτος, ἀπαθὴς, ἀτάραχος, II. 8, 23. IV. 4, 10.

Ἀκαταστασία, tumultuatio, ordinis turbatio, agitatio, turbulentia. οὐδὲν ἄλλο ταραχῆς ἢ ἀκαταστασίας αἴτιόν

ἐστιν ἡ δόγμα, III. 19, 3. „Vocabulum Stoicum. Laërt. VII. 110. ἀφ' ἧς πολλὰ πάθη βλαστάνειν, καὶ ἀναστασίας αἴτια, *ex qua (mentis perversione) complures pullulare perturbationes, atque inconstantiæ causſas:* ubi reddere malit interpres *motus turbidos*, cum Cic. lib. IV. Tuſc. Disp. Ut enim καστάσις eſt animi quædam quaſi tranquillitas; ſic ἀκαταστασία, e turbidis animi motibus conſtans, quædam animi quaſi tempeſtas eſt.“ VPTON.

Ἀκαταστατεῖν, (i. q. ἀκατάστατον εἶναι, *quemadmodum ex ἄστατος fit ἀστατεῖν*) agitari, conturbari, tumultuari. *Φοβήσεται, ἀκαταστατήσει, ταραχθήσεται*, II. 1, 12. *Ibi perperam & invitis libris omnibus ἀκαταστήσει edidit Vptonus; idque in Indice derivat a verbo, græcis auribus inaudito, & contra analogiam omnem formato, ἀκαθίστημι, ἀκαθιστάνω, vel ἀκαθιστάω, cujus futurum ait eſſe ἀκαταστήσω.*

Ἀκαταφρόνητος, non contemnendus, I. 9, 7. (*ubi olim ἀκαταφρονήτως editum erat.*) *Adde Not. ad Fragm.* 70.

Ἀκήρατος, purus, ſincerus. *Θεοὶ φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι*, IV. 11, 3.

Ἀκίνητος. *ἀκίνητοι ὑπὸ λόγου*, qui non moventur oratione, II. 23, 10.

Ἀκοινώνητος, alienus a *communione generis* humani, inſociabilis, ſine communi ſenſu. *οὕτως οὐκέτι ἀκοινώνητον γίνεται τὸ πάντα αὐτοῦ ἕνεκα ποιεῖν*, I. 19, 14. *n. ὅτι δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ ἀκοινώνητα*, quoniam tu ſtatuis hæc communionem hominum evertentia, II. 20, 16. n. *τί ἔρεξα ἄφιλον ἢ ἀκοινώνητον*; IV. 6, 35. „Vide Gatak. ad M. Anton. I. 16. *κοινοκημοσύνη*. Idem II. 1. III. 5. Idem X. 6. *οὐδὲν πράξω ἀκοινώνητον, nihil facturus ſum quod communionis jus violet.* Cic. ad Att. lib. VI. epiſt. 3. *in quibus* (literis) *non ineſſet arrogans, ἀκοινώνητον aliquid.*“ VPTON. — Expers, cui nihil rei eſt cum aliquo. *ὅσα προαιρέσεως ἀκοινώνητα*, voluntatis expertia, Fr. 8.

Ἀκόλαστος, petulans, effrenis. *τίς θέλει ζῆν ἄδικος ὢν, ἀκόλαστος*; IV. 1, 2. *Opponitur τῷ σώφρονι*, III. 1, 8. IV. 9, 17. *ἀκολαστότατος*, III. 1, 14.

Ἀκολουθεῖν. *εἰμάζων καὶ στένων ἀκολουθήσεις τῷ ἰσχυροτέρῳ*, II. 16, 47. *ἀκολουθεῖν ἑκόντα τοῖς γινομένοις, ὡς ὑπ' ἀρίστης γνώμης ἐπιτελ.* En. 31, 1. *οὐχ οἷόντε ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοὶ φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ*, En. 32. *In dialecticis*, de legitima conſequentia: *τί τίνι ἀκολουθεῖ*, II. 24, 14. I. 7, 10.

Ἀκολουθία, conſequentia. *τί ἐστιν ἀπόδειξις, τί ἀκολουθία, τί μάχη*; En. 51.

Ἀκόλουθος, conſequens, conſentaneus. *τί γὰρ ἐστιν ἄλλο*

ἄλλο ἀκόλουθον τῇ τοιαύτῃ ἀγεννείᾳ, I. 6, 39. τὸ ἀκόλουθον τοῖς δοθεῖσι, quod iis, quæ conceſſa ſunt, conſequens eſt, I. 7, 9. πῶς τί τισιν ἀκόλουθον γίνεται, I. 7, 10. τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ (*ſcil.* τοῦ ἔργου), En. 29, 1. *ubi rectius viaetur* αὐτῷ, *quod habent nonnulli.* σώπει τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα, En. 29, 2. III. 15, 1. iq.

Subſtantive, aſſecla, ſectator; προσκείσομαι διάκονος καὶ ἀκόλουθος τῷ θεῷ, IV. 7, 7, 20.

Ἀκολούθως, congruenter. ἀκολούθως τῇ ἑκάστου φύσει, I. 6, 15. &c.

Ἀκοσμεῖν, immodeſte ſe gerere, militarem diſciplinam non obſervare, III. 22, 97.

Ἄκοσμος, immodeſtus, incompoſitis moribus; *opponitur* τῷ κοσμίῳ, IV. 9, 17.

Ἀκούειν. ἔστι τις ἐμπειρία, καθάπερ τοῦ λέγειν, οὕτω καὶ τοῦ ἀκούειν, II. 24, 5. ἐμπείρως ἀκούειν, II. 24, 4. βασιλικὸν. πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν, IV. 6, 20. οὐδ' ἀκοῦσαι λόγων (*olim* λόγων) δυνάμεθα, III. 2, 3. τοῦ ἀλείπτου ἤκουσας, magiſtro paruiſti, III. 10, 8. *In Med.* ὁ τῶν Φιλοσόφων ἀκουσόμενος, II. 24, 10. III. 23, 35.

(Ἄκουσμα. τὰ ἀκούσματα, τὰ ἀναγνώσματα, *Not. ad* III. 26, 39.)

Ἀκουστικός, ad audiendum paratus, audiendi capax, aures habens ad audiendum. ἀκουστικὸς λόγου, III. 1, 13. λόγων, III. 23, 14. „*A. Gell. lib.* I. *cap.* 9. *de Pythagoreis:* Non minus quisquam tacuit, quam biennium. Hi prorſus appellabantur intra tempus tacendi audiendique ἀκουστικοί." VPTON. ἀκουστικὴ δύναμις, facultas audiendi, II. 23, 2.

Ἀκρατὴς, intemperans. κἂν ἀκρατὴ που παρομολογῇ τις αὐτὸν, II. 21, 7. *Mudoſe olim* κἂν ἀκρατῆ τι, οὐ παρομ.

Ἀκριβοῦν, diligenter tractare, ſubtiliter explicare. τὰ περιπατητικὰ ἀκριβοῦσι, II. 19, 22. ἠκρίβωται ταῦτα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, II. 12, 1.

Ἄκριτος, inconſultus, nullo certo judicio utens. οὐκ ἔστι πιστὸν τοῦ φαύλου τὸ ἡγεμονικὸν, ἀβέβαιόν ἐστιν, ἄκριτον, ἄλλοτ' ὑπ' ἄλλης φαντασίας νικώμενον, II. 22, 25.

Ἀκρίτως, temere. πλῆθος ἀκρίτως αὐτοῦν τί σε τῶν ἰδίων, Fr. 86.

Ἀκρόασις, auditio, recitatio. Φιλόσοφος δ' ἐπ' ἀκρόασιν παρακαλεῖ III. 23, 27. ἀκρόασις Φιλοσόφου, auſcultatio philoſophi, III. 23, 38. εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ πάρειθι, ad recitationes, En. 33, 11. „*Sueton. de Illuſtr. Gramm.* Plurimas ἀκροάσεις ſubinde fecit, aſſidueque diſſeruit. *Vitruvius:* Eo tempore quidam architectus ab Arado acroaſin fecit, &c. *A. Gell. lib. II. c.* 22. quaſi fieret a me ἀκρόασις ἐπιδεικτική. *Et lib. XVIII. c.* 2. eadem ratione

ditiones eosdemque doctores colebamus." VPTON.

Ἀκροατήριον, auditorium: „*ubi suas publice olim recitabant lucubrationes.*" VPT. ἵνα τρέχωμεν εἰς τὸ ἀκροατήριόν σου, III. 23, 8.

Ἀκρόπολις, arx Athenarum, II. 16, 32. III. 24, 73. *Metaph.* Πῶς οὖν ἀκρόπολις καταλύεται; - - μή τι τὴν ἐν ἡμῖν ἀκρόπολιν καὶ τοὺς ἐν ἡμῖν τυράννους ἀποβεβλήκαμεν; IV. 1, 86. cf. vs. 88.

Ἀκτήμων, qui possessiones nullas habet. ἄπολις, ἄοικος, ἀκτήμων, III. 22, 47.

Ἄκυρος, irritus. ἵνα τὴν μαρτυρίαν τὴν ἑαυτοῦ ἄκυρον ποιήσῃ, IV. 8, 32. „*Cf. Matth.* 15, 6. *Marc.* 7, 13." VPTON.

Ἀκώλυτος, non impeditus, qui a nemine impediri vel prohiberi potest. *Usurpatur de Rebus.* τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀκώλυτον φύσει μόνον, II. 19, 32. τὰ ἐφ' ἡμῖν, ἐλεύθερα ἀκώλυτα, En. 1, 1. τὰ μὲν σὰ δέδωκέ σοι ὁ Ζεὺς ἀκώλυτα καὶ ἀπαραπόδιστα, I. 25, 3. τὰ ἀκώλυτα, ἴδια δοὺς ἑκάστῳ, III. 24, 3. σὸν ἔργον ἀκώλυτον, IV. 1, 73 & 75. ἐμοὶ μόνων μέλει τῶν ἐμῶν, τῶν ἀκωλύτων, τῶν φύσει ἐλευθέρων, IV. 13, 24. ὄρεξιν, ἔκκλισιν, ἀκώλυτα, ἀπερίπτωτα παρεσκευακέναι, I. 1, 31. I. 19, 2. ἐλευθέραν, ἀκώλυτον, ἀνεμπόδιστον ἀποτελεῖν τὴν προαίρεσιν, I. 4, 18. προαίρεσιν (τὸ προαιρετικὸν) ἔχεις ἀκώλυτον, I. 17, 21 & 23. τὰ προαιρετικὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποίηκεν, ἀνεμπόδιστα, ἀκώλυτα, IV. 1, 29. τὴν χρῆσιν τῶν φαντασιῶν ἀκώλυτον ἔχω, III. 24, 69. θαῤῥεῖν τῷ πιστῷ, τῷ ἀκωλύτῳ, *scil.* τῇ προαιρέσει, III. 26, 24. ἐκεῖνο τὸ ἀκώλυτον, τὸ διδόμενον, IV. 10, 13. πῶς οἷόν τε ἰσχυρότερα εἶναι τοῦ ἀκωλύτου τὰ κωλυόμενα, II. 23, 18. *Adde* I. 6, 40. III. 3, 10. III. 22, 43. IV. 1, 81. IV. 5, 34. IV. 6, 23. καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον ὅλον μὲν ἀκώλυτον καὶ αὐτοτελῆ πεποίηκε ὁ θεὸς, IV. 7, 6. *Item de Personis.* ἐπιβολὴν ἔχω ἀποτελέσαι ὑμᾶς ἀκωλύτους, ἀναναγκάστους, &c. II. 19, 29. κατασκευάσαι σαυτὸν ἐλεύθερον, ἀκώλυτον, &c. II. 23, 42. σὺ γάρ με ἀκώλυτον ἐποίησας ἐν τοῖς ἐμοῖς, III. 24, 97. τίς ἀκώλυτος; ὁ μηδενὸς τῶν ἀλλοτρίων ἐφιέμενος, IV. 1, 129. *Adde* III. 26, 35. IV, 1, 2. IV. 1, 69. IV. 4, 22. *De animalibus, quæ* libera & sui juris *sunt;* πτηνὰ ὀρέγεται τοῦ αὐτόνομα καὶ ἀκώλυτα εἶναι, IV. 1, 27.

Ἀκωλύτως. ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι, III. 12, 4.

Ἄκων, invitus. ἄκων πράξεις οὐδὲν, En. 1, 3. εἰ ἀληθές ἐστι τὸ, πάντας ἄκοντας ἁμαρτάνειν, I. 17, 14. πᾶσα ψυχὴ ἄκουσα στερεῖται (στέρεται) τῆς ἀληθείας, I. 28, 4. n. II. 22, 36.

Ἀλα-

Ἀλαζονεία, jactantia. Fr. 51.

Ἀλαζονεύεσθαι, gloriari, jactare ſe, falſa de ſe prædicare. (Vide Xenoph. Ἀπομν. lib. I. cap. ult.) μὴ ἀλαζονεύου, μηδὲ φιλόσοφος εἶναι ἀξίου, II. 13, 23.

Ἀλᾶσθαι, errare. ταῖς ἀλωμέναις ἀνὰ τὸ πέλαγος ναυσὶν, Fr. 78.

Ἀλεαίνειν, caleſcere, οἱ τέττιγες χαίρουσι ἀλεαινόμενοι, Fr. 36.

Ἀλείπτης, Alipta; gymnaſii magiſter, qui athletis leges dabat epulandi & exercendi. (Suidas: Ἀλεῖπται, οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντας.) *Item*, qui in balneo unctioni præeſt, *qui aliàs* ἰατραλείπτης *dicebatur: quo ſpectant loca proxime ſequentia.* τὸ σῶμα, ὕλη ἰατροῦ καὶ ἀλείπτου, III. 3, 1. ὁ ἀλείπτης ἐπιστὰς λέγει, μετάβηθι, δὸς πλευρὸν, κεφαλὴν αὐτοῦ λάβε, &c. III. 26, 22. *Ad priorem ſignificatum pertinent loca hæc:* ἀπόδειξιν, εἰ νομίμως ἤθλησας, εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ, εἰ ἐγυμνάσθης, εἰ τοῦ ἀλείπτου ἤκουσας, III. 10, 8. ὁ ἀλείπτης καλῶς ποιῶν λέγει, ἄρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας, (ſive ὕπερον ἀμφοτέρας,) καὶ ὅσον βαρύτερος &c. III. 20, 10. ὁ θεός σε, ὡς ἀλείπτης, τραχεῖ νεανίσκῳ συμβέβληκεν, I. 24, 1.

Ἀλειπτικὴ (τέχνη,) ars aliptica. τὸ σῶμα ἐπιτρέψαι εἰς ἐπιμέλειαν ἐμπείρου ἀλειπτικῆς ἢ ἰατρικῆς, II. 12, 19.

Ἀλείφειν, ungere. ἀλείφεσθαι παρά τινι, ungi apud aliquem, ſcholam athleticam alicujus frequentare, I. 2, 26.

Ἀλεκτρυών, gallus gallinaceus. ἢ γενναῖος ἀλεκτρ. ἢ ἀγεννὴς, II. 2, 13. ἀλεκτρυόνα οὐ λέγεις κακῶς πρᾶξαι τὸν νικήσαντα καὶ καταλοπέντα, ἀλλὰ τὸν ἀπλῆγα ἡττηθέντα, IV. 1, 124.

Ἀλήθεια. τηρῆσαι τὴν ἀλήθειαν *forte legendum* I. 27, 20. *pro* τὴν συνήθειαν. *In Plur.* λέγε οὖν τὰς ἀληθείας, IV. 1, 146. τοῖς ἀληθείαις, IV. 1, 135. *& alibi.* ἀγαθὸς βασιλεὺς καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ, I. 6, 40.

Ἀληθὴς. *An legendum* ἆρ' ἢ ἀληθὴς, ſi verax fuerit, ſi verum voluerit fateri, IV. 1, 50. *pro* ἢ ἀναληθὴς? τὸ παρεληλυθὸς ἀληθὲς, verum præteritum, II. 19, 1. n. νεῦμοι ἀληθέστατοι, οἱ δικαιότατοι, Fr. 124.

Ἀλῄστευτος, ab injuria prædonum tutus. πῶς ἀλῄστευτος παρέλθῃ; IV. 1, 93.

Ἀλήτης, errabundus, exſul, (*Oedipus in Colono*) Fr. 174.

Ἀλλά. *Ponitur pro* ἢ *poſt* οὐκ ἄλλο τι, I. 11, 33. μηδέποτε ἄλλον αἰτιώμεθα ἀλλ' ἑαυτούς, En. 5. (*conf. mox* Ἄλλος *in fine.*) *Frequenter ponitur poſt negantem particulam* οὔ. *Vide infra in* οὔ. *Sæpe vero per ellipſin omittitur negans particula, quæ præcedere debebat:* I. 10, 11. n. I. 22, 12. n. I. 29, 66.

n. II. 8, 26 & 28. n. II. 24, 17. n. *Conf.* Var. Lect. in Ench. c. 30. *Interdum non tam οὔ ſubintelligitur, quam* οὐδείς, *ut* III. 23, 22. *Nonnumquam uero ante* ἀλλὰ *intelligenda particula adfirmativa uel. ut* III. 24, 60 & 65.

Ἀλλάσσεσθαι. οὐδὲν ἀντ' οὐδενὸς ἠλλάχθαι φανῇς; videberisne tibi nihil cum nihilo permutaſſe? II. 10, 3. οὐ δόξει οὗτος ἀντ' οὐδενὸς (*i. e.* ἄνευ ἀνταξίας) ἠλλάχθαι τὴν ἀτεκνίαν, non videbitur hic orbitatem cum nihilo permutaſſe, *i. e.* ſine compenſatione elegiſſe, III 22, 79. αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ οὐδεὶς ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν, Fr. 133.

Ἀλλοῖος. τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, alienum, aliunde adſcitum, Fr. 46. ἀλλοῖόν τι περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν, ſecus judicare, *in partem deteriorem*, *pro* iniquius, En. 35.

Ἀλλόκοτος, abſurdus, rationi non conſentaneus, monſtrolus. δόγματα ἀλλόκοτα, I. 19, 16.

Ἄλλος. ἄλλος δι' ἄλλου οὐ δυστυχεῖ I. 9, 34. ἄλλῳ τούτων ἐμέλησεν, ἐκείνῳ ἐπίτρεψον. III. 1, 43. ἄλλος γὰρ αὐτὸν ἀναγκάζει ἔσωθεν, III. 3, 13. n. ἄλλος τοιοῦτος, alius ſimilis, III. 22, 63. ἄλλου τεύξομεν τοιούτου τινός, IV. 3, 8. n. *Sic* γυναῖκα τίθης ἄλλον Κράτητα, III. 22, 76. *In deteriorem partem, fere ut* ἀλλοῖος, *ſi vera ſcriptura* III. 5, 8. μή τι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην τοῖς ἀφορμοῖς ἃς ἔδωκας; an ad alia (*ſcil.* quam quæ par erat, *vel*, quam ad quæ tu mihi dediſti illa ſubſidia) uſus ſum eis? ἄλλο γάρ ἐστι - -, ἄλλο ἐστὶ - -, aliud *hoc* eſt, aliud *illud*, II. 9, 18. οὐδὲν ἄλλο, ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα, nil aliud erimus niſi, II 9, 14. *ubi tamen vide, ne* οὐδὲν ἄλλο ἀλλ' ἐξηγ. *ſit legendum. cf.* Ἀλλά.

Ἀλλότριος, alieni juris. ἀναγκαστὰ, δοῦλα, ἀλλότρια, II. 15, 1. En 1, 2 ſq. Θέλεις τὰ ἀλλότρια σὰ εἶναι, En. 14. ἀλλότρια ἔργα, En. 24, 2.

Ἀλλοτριοῦσθαι, alienari, refugere. μηδεὶς Φρόνιμος ἄπτου τοῦ ἄρχειν ἀλλοτριούσθω, Fr. 131

Ἀλλόφυλος, extraneus. ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθείς, En. 33, 3. *Conf. Jamblich. Vit. Pythag. ſect.* 95.

Ἄλλως, aliter, niſi hoc eſſet, II. 8, 7. *Et ſæpe alibi.* Gæterquin, præterea, II. 14, 4. Aliter, *nempe* aliâ ratione atque eâ de qua agitur: οὐδ' ἐγγύην ἄλλως σφραγίζεται, *vertunt* temere; *ſed intellige ex præcedentibus*, ἢ παραλαβὼν τὸν εἰδότα, non aliter niſi adhibito ejus rei perito, II. 13, 7. μή τι τοῖς αἰσθήσεσιν ἄλλως ἐχρησάμην; *ſcil.* ἢ ἐφ' ἃ ἔδωκας; an ſenſibus aliâ ratione uſus ſum, *ſcil.* quam eâ, cujus cauſſâ tu mihi eos dediſti, III. 5, 8. *Et hinc, per aliquam hujusmodi ellipſin, ſumitur in deteriorem*

rem partem, devotatque aliter quam res poſtulat, ſecus quam par eſt, temere, perperam: μὴ ἄλλως ποιήσῃ τι, ἄλλως φάγῃ, II. 8, 15. n. εἰ ἐχρῶ τῇ σφύρᾳ ἄλλως, II. 10, 13. Per aliam cauſſam diverſam ab ea de qua agitur, per diverſas cauſſas, per accidens, fortuito: κατὰ τί οἱ ἄνθρωποι γίνονται φιλόσοφοι, καὶ τίνα ἄλλως αὐτοῖς πάρεστιν; I. 8, 14. τὸ μὴ σὸν ἔργον, οὗ σὺ αἴτιος οὐκ εἶ, ὃ ἄλλως ἀκήντηκέ σοι, quod citra tuam culpam tibi accidit, III. 26, 8.

Ἀλόγιστος, ratione non utens, contra rationem agens, Fr. 168.

Ἀλογίστως, inconſiderate, delectu & ratione non initâ, præter rationem. μὴ ἀλογίστως κατὰ ταῦτα (τὰ ἔξω) ἀναστρέφεσθαι, III. 10, 16. I. 29, 29. μεμνημένοι τῶν σχέσεων, μηδὲν ἀλογίστως, (agitur περὶ τοῦ καθήκοντος) IV. 4, 16.

Ἀλουτεῖν, balneo abstinere. σὺ ἀνάτεινον, σὺ φάγε, σὺ ἀλούτησον, III. 22, 73.

Ἁλτήρ. ἁλτῆρες, halteres; „inſtrumenta gymnaſtica. vide Galen. lib. I. de Sanit. tuend. Martial. lib. XIV. epig. 49. Juvenal. VI. 420. & ibidem vet. Schol.“ VPTON. (Alia ex Galeno loca protulit Foeſius in Oecon. Hippocr. voc. ἁλτῆρες.) ἴδε μου τοὺς ἁλτῆρας, I. 4, 13. n. οἱ ἁλτῆρες οὐκ ἄχρηστοι· ἀλλά τισιν ἄχρηστοι, τισὶ πάλιν χρήσιμοι, II. 21, 20. τούτου ἕνεκα ἐγυμνάζου, ἐπὶ τούτῳ οἱ ἁλτῆρες. IV. 4, 12.

Ἁλύειν, vagari, temere oberrare. ἁλύετε, III. 9, 20. ex conj. ſcripſi, pro olim vulgato ἀναλύετε.

Ἄλυπος, ſine mœrore. ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, En. 12, 1. IV. 6, 16. ἄλυπον βίον ζῆν, Fr. 158.

Ἀλύπως, ἀφόβως, ἀταράχως διεξάγειν, II. 14, 8.

Ἀλώπηξ, vulpes. οἱ πλείους δ' ἡμῶν ἀλώπεκες, I. 3, 7 ſq. ἐν σχολῇ λέοντες, ἔξωθεν δ' ἀλώπεκες, ſicut Lacedæmonii οἶκοι λέοντες &c. IV. 5, 37.

Ἀμαθής, rudis, indoctus, imperitus. ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφρόντικεν, En. 48. 3. ubi Simpl. μάσθλης legit. κρείττους αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ἢ ἡ τῶν ἀμαθῶν πλοῦτος, Fr. 145.

Ἀμαθία, ruditas, imperitia, imprudentia, inhabilitas. (vid. Steph. Theſ.) ὅπου δ' ἄγνοια, ἐκεῖ καὶ ἀμαθία καὶ ἡ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπαιδευσία, I. 11, 14.

Ἁμαρτάνειν. αἴτιον τοῦ ἁμαρτάνειν ἡ ἄγνοια, I. 26, 6. Conf. Ἄκων.

Ἁμάρτημα. τί τὸ ἴδιον τοῦ ἁμαρτήματος, tit. cap. 26. lib. II.

Ἀμβολιεργὸς, dilator operis, cunctator, II. 18, 32.

Ἀμέλγειν, mulgere. παρέχειν σοι ἀμελχθησομένους ἑαυτούς, II. 20, 12.

Ἀμέλει, ſane, certe. II. 18, 8.

Ἀμελετησία, meditationis & exercitationis negligentia, incogitantia, negligentia, II. 16. 21. IV. 8, 14.

Ἀμελέτητος, inexercitatus, non meditatus, I. 30, 5.

Ἀμελετήτως. ὅπου ἀμελετήτως ἔχεις, quam rem non meditatus es, in qua non exercitatus es, cujus uſum non habes, II. 16, 4.

Ἀμερὴς. ἐξ ἀτόμων ἢ ἀμερῶν, Fr. 175. *ubi* ὁμοιομερῶν *ex conject. ſcripſi. vide not.*

Ἀμετανόητος, quem factorum ſuorum & vitæ actæ non poenitet. ἀμετανόητος καὶ ἀνεύθυνος διηγενήσῃ, Fr. 71.

Ἀμεταπτωσία. Vptono *interprete „eſt* ſtatus hominis τοῦ ἀμεταπτώτου, qui non labitur, non decipitur.“ *At,* qui non labitur vel decipitur, *græce* ἄπταιστος *dicitur.* Ἀδιάπτωτος *eſt* immutabilis, qui de ſententiâ ſuâ dimoveri ſe non patitur. *Quo pertinet locus M. Antonini* V. 10. *ab ipſo Vptono prolatus:* Πᾶσα ἡ ἡμετέρα συγκατάθεσις μεταπτωτή· ποῦ γὰρ ὁ ἀμετάπτωτος; Omnis noſter aſſenſus eſt labilis & mutabilis: ubinam enim gentium eſt, qui ſententiam numquam mutaverit? *Conf. quæ ad eum locum notavit Gatakerus. Eſt igitur* ἀμεταπτωσία, immotus animi ſtatus, firmitas mentis in ſententia ſemel ſuscepta, cum nihil turbare poteſt adſenſionem quam præceptis præbuimus. οὐδὲν ἄλλο τὸ λείπει, ἢ ἀμεταπτωσία; III. 2, 8. περὶ τὸν τελευταῖον κατεγλυοῦ τόπον, τὸν τῆς ἀμεταπτωσίας, III. 26, 14. *Mox ibidem exponitur per vocab.* ἀσφάλεια.

Ἀμετάπτωτος, *idem fere ac* ἀσφαλὴς, *firmus, immotus, immutabilis.* ἵνα ἀμετάπτωτα σχῇς τίνα; τὴν δειλίαν; τὴν ἀγέννειαν; ut tibi firma & immota ſint quænam? Ignavia? degener animus? III. 26, 14.

Ἀμίς, ἡ, vas urinarium, matula. ἀμίδα παραιρατεῖν, I. 2, 8.

Ἀμνήμων, immemor; *cum genit.* II. 23, 5.

Ἀμόλυντος, ſine pollutione, cum munditie, IV. 11, 8.

Ἄμουσος, muſicæ artis imperitus, III. 19, 6.

Ἀμπελικῶς, *i. q.* ὡς ἄμπελος, more vitis, uti vitis. πῶς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι; II. 20, 18.

Ἄμπελος, ἡ, vitis, II. 20, 18. ἡ ἄμπελος μή τι λέγει τῷ γεωργῷ, ἐπιμελοῦ μου, II. 24, 17. πότε ἄμπελος πράσσει κακῶς; IV. 1, 121.

Ἀμπεχόνη, ἡ, veſtitus, En. 33, 7.

Ἀμφίβολος, ambiguus, dubius. ἄν τι κατ' ἀμφίβολον φωνὴν εἴπω, ſi quid ambigue dixero, I. 17, 5. „*Quia ſit* ἀμφιβολία, *vide apud Laërt.* VII. 62. *Scripſit Chryſippus* περὶ Ἀμφιβολιῶν, *de Ambiguis, Laërt.* VII. 193. *Et A. Gell. lib.* XI. c. 12. *Et lib.* XII.

XII. c. 9. *Quinctil. lib.* VII. c. 10.“ VPTON.

Ἀμφιθέατρον. πῶς θεωρήσω καλῶς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, I. 25, 27.

Ἀφισβητεῖν. τὸ ἀμφισβητούμενον ἡμῖν, id de quo quærimus, de quo disceptamus. I. 63, 6.

Ἀμφότερος, uterque. Ἀλεξίπτης λέγει, ἄρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας, *ſi vera ſcriptura*, III. 20, 10. n. *Vide ſupra in* Αἴρειν.

Ἂν *particula; ſequente optativo; πῶς ἂν εὕροι ὁ καλὸς*, I. 7, 1. *(ubi εὑρῇ edidit Vpton.)* οὐδὲ γὰρ ἂν πρέποι, III. 23, 25. *Sequente imperf. indic.* πῶς ἂν δοκεῖς τοὺς πειρατὰς ἐκολάκευεν; quomodo eum putas adulaturum fuiſſe piratis? III. 24, 73. *ubi perperam olim* δοκῇς, *quaſi hoc verbum a conjunctione* ἂν *penderet.* οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος ἐφ' ᾧ ἐσεμνύνετο, En. 49, 1. *ubi alii* σεμνύνηται, *alii* σεμνύνεται. *Repetitur* ἂν *per Pleonaſmum:* τὸ σωμάτιον ἄν σου, - - ἐποίησα ἂν ἐλεύθερον, *ſic vett. edd. & unus e noſtris codd.* I. 1, 7. *ubi poſterius* ἂν *delevit Vpt. cum aliis codd. quod tamen teneri poterat.* ὅταν μὲν ἄν τι γράφειν τῷ ἑταίρῳ δέῃ, I. 1, 3. n. *ubi vett. edd. & mss.* ἀντιγράφειν, *rectius fortaſſe.* ἂν οὖν &c. *omiſſa per elliplin apodoſi, ſcil.* bene habet; *tum* ἂν δὲ &c. I. 24, 14. n.

Ἀνὰ, per. ἀνὰ τὸ πέλαγος ἀλώμενος, Fr. 78.

Ἀναβαίνειν, *adſcendere.* πῶς οὖν ἀναβαίνεις νῦν, I. 29, 46. „quomodo igitur nunc aſcendis? *ſcil. ad tribunal, dicendi teſtimonii cauſſa, uti apud Demoſth.* ἀνάβητέ μοι μάρτυρες.“ VPTON. — *Immo vero*, quomodo tu Romam adſcendis, Romam proficiſceris? *vide not. Sic enim uſurpari ſolet illud verbum de iis qui* e Græcia Romam proficiſcuntur. *Sic* ἄλλο οὐδὲν ἀναβὰς (*ſcil.* εἰς Ῥώμην) σπουδάσει, I. 10, 2. n. οὐδεὶς (τῶν Ἑλλήνων) τολμήσει ἀναβῆναι τούτου ἕνεκα (*ſcil.* εἰς Ῥώμην,) III. 7, 13. n. *conf.* Ἀνέρχεσθαι, *&* Ἀνιέναι.

Ἀναβάλλεσθαι, differre, procraſtinare, II. 11, 5. ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν, IV. 12, 2. μὴ πάλιν ἀναβαλῇ (f. ἀναβάλῃ) εἰς τὴν τρίτην, IV. 12, 21. εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ τὸ &c. En. 50, 1.

Ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς φίλον τοῦ θεοῦ, II. 17, 29. ἀναβλέψας πρὸς τὸν Θεὸν, II. 16, 41.

Ἀναβολὴ, dilatio, mora. ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε, En. 34.

Ἀνάγεσθαι ἀπὸ λιμένος, ſolvere portu, III. 21, 12.

Ἀναγινώσκειν, legere. σήμερον ἀνέγνων στίχους τοσούσδε, IV. 4, 17. γνῶθι πῶς αὐτὴν ἀνέγνωκα (τὴν περὶ ὁρμῆς σύνταξιν), I. 4, 14. τί δέ μοι καὶ μέλει πῶς ὁ δεῖνα ἀναγνῷ, I. 10, 8. ἀναγινώσκοντος

δὲ τοὺς ὑποτεθεικοὺς, I. 26, 1. n. & vſ. 13. n. *de diſcipulo penſum recitante in ſchola. Adde* II. 1, 30.

Ἀναγκαστὸς, qui cogi poteſt, coactioni obnoxius. *De Perſonis;* κωλυτὸς καὶ ἀναγκαστὸς, II. 5, 8. IV. 4, 33. I. 17, 27. *De Rebus;* τὰ δ' ἄλλα κωλυτὰ, ἀναγκαστὰ, δοῦλα, ἀλλότρια, II. 15, 1. IV. 1, 78. καὶ ἀφαίρετα. III. 24, 3. δόγματα ἀναγκαστὰ, (an ἀναγκαστικὰ;) κωλυτικὰ, ἢ σρητικὰ, IV. 1, 58.

Ἀναγκοτροφεῖν, En. 29, 2. n. *ubi alii* ἀναγκοφαγεῖν, *quod vide.*

Ἀναγκοφαγεῖν, neceſſitate coactum edere; „*velut athletæ, quibus neceſſitas erat impoſita comedendi, ut ſibi αὐξίαν & robur compararent.*“ VPT. III. 15, 3. n.

Ἀνάγνωσμα, lectio; prælectio præceptoris, *ſive* recitatio diſcipuli. (cf. Ἀναγινώσκειν.) ἐπακούων ἑνὸς ἀναγνώσματος, II. 14, 1. n. τὰ ἀσκήματα, τὰ ἀναγνώσματα, III. 26, 39. IV. 4, 17.

Ἀναγνώστης. οὐ προσγύμνασας τὸν νεανίσκον, .. ἀλλ' ὡς ἀναγνώστῃ αὐτῷ χρῇ, I. 26, 13. „Anagnoſtes, lector; *cujus munus erat, legere alicui ſcriptum aliquod. Erant autem apud Romanos ſervi literati, qui cœnante domino aliquid prælegebant. Cicero ad Attic.* I. [c. 12.] puer feſtivus, anagnoſtes noſter, &c. *Familiar. lib.* V. *Ep.* 9. dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes &c. *Plin. lib.* VIII. *Ep.* 1. Eucolpus quidam lector &c. *& paſſim. A. Gell. lib.* II. c. 22. *in initio. Cæſaribus etiam in pretio fuerunt liberti a ſtudiis.*“ VPTON.

Ἀναδιδόναι. *In Paſſ.* de digeſtione ciborum & distributione per membra, cum in ſuccum & ſanguinem vertuntur. τὸ βρωθὲν ἐπέφθη, ἀνεδόθη, νεῦρα ἐγένετο, σάρκες &c. II. 9, 18. ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν ἀναδοθέντων δεῖξόν τινα ἡμῖν μεταβολὴν τοῦ ἡγεμονικοῦ τοῦ σεαυτοῦ, III. 21, 3.

Ἀναζωγραφῶ, ad vivum depingo. ῥυδὲ τὰ ἐξῆς ἀναζωγρ. II. 18, 15.

Ἀνάθημα, donarium. τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν, Fr. 80.

Ἀναιδὴς, impudens. ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς, En. 24, 5.

Ἀναιρεῖν, tollere (*i. q.* αἴρειν. *quod vide.*) τὴν ὄρεξιν παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε, En. 2, 2. ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας; μὴ γένοιτο, I. 8, 15. *Cf.* II. 20, 6.

Ἀναιρεῖσθαι τέκνα, tollere liberos; „*ad educandum; more Romano, uti apud Terent.*“ VPT. — τολμᾷ λέγειν (ὁ Ἐπίκουρος) ὅτι, Μὴ ἀναιρώμεθα τέκνα, I. 23, 7.

Ἀναισθησία, ἡ, cum quis ſenſu caret, ſtupor, ſtupiditas. I. 16, 18. *Cf.* Ἀναισχυντία.

Ἀναίσθητος, ſenſu carens, ſtupidus, II. 1, 33. n. ὥστ' αὐτὸν

αὐτὸν (τὸν Κυνικὸν) ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς καὶ λίθον, III. 22, 100. (*sic* ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4.) οὐδεὶς οὕτως ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ἀνάληθής. IV. 1, 50. *Cum genit.* ἀναίσθητε τῆς σαυτοῦ φύσεως, II. 8, 14.

Ἀναισχυντία, impudentia, cum quis pudorem amisit. ὦ μεγάλης ἀναισχυντίας καὶ ἀναισθησίας, I. 16, 8. πρὸς τὸν εἰς ἀναισχυντίαν μεταβληθέντα, tit. IV. 9.

Ἀναίσχυντος, impudens. ἐξ ἀναισχύντου αἰδήμων ἔσῃ, IV. 9, 17.

Ἀνακαλεῖν, revocare. ἐπειδὴ τῆς σάλπιγγος ἤκουσε ἀνακαλούσης, II. 6, 15. *cf.* Ἀνακλητικόν.

Ἀνακερᾶν, miscere. μὴ τῶν προτέρων συνήθων ἢ φίλων ἀνακραθῇς τινι, misceare, conferferis, IV. 2, 1. n. *ubi olim* ἀνακριθῇς.

Ἀνακηρύσσειν, victorem proclamare. ἀνακήρυξον αὐτὸν Νέμεα, Πύθια, III. 4, 11.

Ἀνακλαίειν, ploratus edere, ejulare *In Med.* δυστυχῶν ἀνακλαίεται, calamitatem suam deplorat, IV. 1, 36.

Ἀνακλητικὸν, signum receptui datum. ἐὰν σημήνῃ τὸ ἀνακλητικὸν (ὁ θεὸς,) πείθεσθαι δεῖ τῷ σημαίνοντι, I. 29, 29. ὅταν μὴ παρέχῃ τὰ ἀναγκαῖα, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει, τὴν θύραν ἤνοιξε, III. 13, 14. σοῦ μοι σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικὸν, III. 24, 101. ὡς ἀγαθὸς στρατηγὸς τὸ ἀνακλητικὸν μοι σεσήμαγκε, III. 26, 29.

Ἀνακόλουθος, inconsequens, incongruens, distentaneus. *Cum dativ.* ἄτοπα ἦν καὶ ἀνακόλουθα τῇ προλήψει τοῦ σπουδαίου, I. 7, 29. ἀνακόλουθα ἐρεῖτε καὶ Ἐπικούρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑμῶν δόγμασιν, III. 7, 8. τὸ ἀνακόλουθον τοῖς αὐτῶν λόγοις, I. 7, 18.

Ἀνακραυγάζειν, exclamare. II. 19, 15.

Ἀνακρίνειν, percunctari ex aliquo. ἀνακρίνοντι αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ συγκρουσθῆναι, I. 1, 20. ἀνάκρινε τὸ δαιμόνιον, quære ex Deo, Deum consule, III. 22, 53. *Sic suspicatus eram,* τοὺς ἰατροὺς ἀνακρίνοντος *legendum* IV. 1, 148. *pro* διακρίνοντος, *sed nec hoc fortasse male habet. At* ἀνακριθῇς, *quod erat* IV. 2, 1., *in* ἀνακραθῇς *fuit mutandum. vide* Ἀνακερᾶν.

Ἀναλαμβάνειν, πρόσωπόν τι, personam suscipere, I. 29, 57. En. 37. τρίβωνα, pallium sumere, IV. 8, 15. ἄλλα δόγματα, III. 5, 4. ὄνομα, nomen sumere, nomen accipere, ἀπὸ τῆς τέχνης, οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος, IV. 8, 16. Addiscere, edisceré; *verbi causſa,* artem, voces, scripta, præcepta philosophorum. ἐλπίζεις, ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ἀναλαβεῖν; I. 20, 13. οἱ τὰς τέχνας ἀναλαβόντες, III. 21, 3. ποίαν τέχνην ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται; IV. 8, 11. ἀνείληφε τὰ γεγραμμένα, *scripta* memo-

memoriæ mandavit, II. 16, 5. μόνας τὰς φωνὰς (ſola verba, ſolas voces) ἀνειληφὼς, III. 21, 16. οἱ τὰ θεωρήματα ἀναλαβόντες ψιλὰ, III. 21, 1. θεωρήματα ἀνωφελῆ τοῖς ἀναλαμβάνουσι, III. 26, 13. μέχρι λόγου μόνον ἀναλαμβάνοντες τὰ τῶν Φιλοσόφων, cit. II. 19. Recuperare, recipere quæ olim habueramus: *in meliorem partem*; ἀνάλαβε κἀκεῖνα ὧν ἀπώλισθες, recuperare etiam ſtude ea unde excidiſti, III. 25, 1. *Et in deteriorem partem*; οὐκ ἀπώλλυε ταῦτα πάντα; (*ſcil.* τὸν πιστὸν, τὸν γενναῖον;) οὐ περιεποιεῖτο τὰ ἐναντία; τὸν δειλὸν οὐκ ἀνελάμβανε; τὸν ἄγεννῆ; nonne ignavum & degenerem recepiſſet, *id eſt*, nonne rurſus ignavus & degener evaſiſſet? III. 20, 6. *Reciproce*; recipere ſe, animum & vires recipere: ἀναλαβόντι καὶ ἀνακτησαμένῳ ἑαυτὸν, III. 25, 4. *In Paſſivo*; ἀναληφθῆναι λειποψυχοῦντα, I. 11, 27.

(Ἀνάλγητος *pro* ἀναληθὴς *legendum ſuſpicatus erat Vpt.* IV. 1, 50.)

Ἀναλέγεσθαι κοχλίδια, colligere, En. 7.

Ἀναληθὴς, a veritate alienus, IV. 1, 50. n.

Ἀναλίσκειν, ſumtus facere, abſumere. ἀνάλωσας ὅσα οὐκ ἤθελες, IV. 1, 18.

Ἀναλογισμὸς τούτων ἁπάντων, conſideratio, reputatio *harum rerum*, IV. 7, 7.

Ἀναλύειν, συλλογισμούς, ſyllogiſmos reſolvere, I. 29, 34. II. 3, 4. II. 21, 17. II. 23, 44. III. 6, 3. III. 21, 10. III. 24, 78. III. 26, 19. IV. 4, 14. IV. 6, 12. „*Quid autem ſit* Syllogiſmos reſolvere, *vide Alex. Aphrod. in lib. I. prior. Analyt. Ariſtot.* [*fol.* 115. *quem laudavit hoc nomine Menag. ad Laërt.* VII. 195.] *Scripſit Chryſippus* περὶ Ἀναλύσεως τῶν Συλλογισμῶν, de Reſolutione Syllogiſmorum; &, Πρὸς τὰ ἀντειρημένα ἐν ταῖς τῶν Συλλογισμῶν Ἀναλύσεσι, Ad ea quæ objiciuntur Syllogiſmorum Reſolutionibus. *Diis acceptum refert M. Antoninus* I. 17. *je* ſyllogiſmis reſolvendis, συλλογισμοὺς ἀναλύειν, *tempus non contriviſſe.*“ VPTON.

ἀναλύετε, *quod olim* III. 9, 20. *legebatur, in* ἀλύετε *mutavimus.*

Paſſiv. ἀναλύεσθαι, reſolvi *in ſua elementa.* τὴν ὕλην, ἐξ ὧν συνῆλθεν, εἰς ἐκεῖνα πάλιν ἀναλυθῆναι, IV. 7, 15. „*Vide Paul. ad Philipp.* 1, 23. ἀνάλυσις, *reſolutio, mors*, II. Timoth. 4, 6.“ VPTON.

Ἀναλυτικὸς, qui ἀναλύσεως utitur, reſolvendorum ſyllogiſmorum peritus, II. 3, 4.

Ἀναμάρτητος, peccati immunis, erroris expers. („Impeccabilis, *A. Gell. lib.* XVII. c. 19. *Laërt.* VII. 122. ἔτι καὶ ἀναμαρτήτους, τῷ ἀπαρίπτωτους εἶναι ἁμαρτήματι. Eſſe itidem *ſapientes* inculpatos, quod in peccatum incidere non

non possint." VPT.) ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἀναμάρτητος, I. 4, 11. σὺ γὰρ ἔχεις τὴν ὁρμὴν ἀναμάρτητον; I. 19, 2. ἡ τοῦ φιλοσόφου προληψις καὶ ἐπαγγελία, ἀναμάρτητον εἶναι, IV. 8, 6. τί οὖν; δυνατὸν ἀναμάρτητον εἶναι ἤδη; Ἀμήχανον· ἀλλ' ἐκεῖνο δυνατὸν, πρὸς τὸ μὴ ἁμαρτάνειν τετάσθαι διηνεκῶς, IV. 12, 19. *Adde* Fragment. 179. *sub fin.*

Ἀναμάσσεσθαι τοὺς τύπους τῶν ὁρωμένων, formas earum rerum, quæ vidimus, in animo exprimere, informare, II. 23, 3.

Ἀναμάχεσθαι, pugnam redintegrare, reparare cladem. ὅταν σε ἡ φαντασία δάκνῃ, ἀναμάχου τῷ λόγῳ, καταγωνίζου αὐτὴν, III. 24, 108.

Ἀνάμεστος, repletus. ἱλύος ἀνάμεστος, Fr. 1.

Ἀνανάγκαστος, nullo modo coactus, coactioni non obnoxius. *De homine:* II. 19, 29. II. 23, 42. III. 5, 7. *De Rebus:* ἀκώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀνανάγκαστον, ἀπαραπόδ. I. 6, 40. III. 3, 10. τὸ προαιρετικὸν, τὴν προαίρεσιν ἔχεις ἀνανάγκ. I. 17, 23. I. 17, 21. II. 15, 1. χρῆσιν φαντασιῶν ἀνανάγκ. ἔχω, &c. III. 24, 69. *Cf.* Ἀναγκαστὸς, ἀκώλυτος, ἀπαραπόδιστος.

Ἀνανάγκαστως. καθεύδειν ἀπαραποδίστως καὶ ἀνανάγκ. III. 24, 89.

Ἀνανάπειπτον *habet unus e codd. Paris. pro* ἀνανάγκαστον, III. 24, 69.

Ἀνανεοῦν, renovare, instaurare. ἀνανεούσθω ὁ περὶ Θεοῦ λόγος καθ' ἡμέραν, Fr. 118.

Ἀνανεύειν, *est contrarium* τοῦ συγκατατίθεσθαι, negare, adsensum denegare, abnuere, renuere. μία ἀρχὴ τοῦ ἀνανεῦσαι, τὸ παθεῖν ὅτι οὐχ ὑπάρχει, I. 18, 1. οὐ κατὰ φύσιν συγκαταθήσεται, οὐκ ἀνανεύσει, οὐκ ἐφέξει, II. 24, 19. ἀπὸ τοῦ ψεύδους ἀνανεῦσαι, a falso abhorrere, refugere, II. 26, 3. τῷ ἀληθεῖ ἐπινεύειν, πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνανεύειν, πρὸς τὸ ἄδηλον ἐπέχειν, III. 3, 2.

Ἀνανευστικῶς. τοῖς μὲν (τῶν πράγματων) συγκαταθετικῶς κινεῖσθαι, τοῖς δὲ ἀνανευστικῶς ἢ ἐφεκτικῶς, I. 14, 7.

Ἀναξία. ἀναξίαν ἔχει *scribit unus e codd. Paris. pro* ἀπαξίαν ἔχει, En. 36.

Ἀνάπαλιν, vicissim. I. 6, 4.

Ἀναπαύεσθαι. ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, in quo quiescere, morari, habitare debemus, En. 52, 2. *i. q. mox ibidem* διατρίβειν. (*Conf.* Προσαναπαύεσθαι.) δέον αὐτὸν ἤδη ἀναπεπαῦσθαι, πρᾶγμα ἔχει, Fr. 95.

Ἀνατίπτειν, in lectp decumbere. κἂν ἀνατέσῃς δέκα ἡμέρας, II. 18, 3. n. *ubi olim* διατέσῃς.

Ἀναπλάσσειν, animo sibi fingere. μὴ ἀνάπλασσε τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβήν, III. 24, 109.

Ἀνατόδραστος, (νόμος,) inevitabilis, cujus vim nemo aufugere potest, III. 24, 42.

Ἀναπο-

Ἀναπολεῖν, in omnem partem verſare animo, revolvere. ἀναπόλει τὰ πεπραγμένα, rumina acta tua, IV. 6, 35.

Ἀναπότευκτος, voto non fruſtratus, voti compos. ἐν ὀρέξει ἵν' ἀνεπότευκτος ᾖς, I. 4, 11. II. 23, 42. ἄλυτος, ἄφοβος, ἀπερίπτωτος, ἀναπότευκτος, IV. 1, 5. ὄρεξις ἀνεπότευκτος, ἔκκλισις ἀπερίπτωτος, II. 8, 29. III. 12, 5.

Ἀναποτεύκτως. *Comparativ.* εἰ ὀρέγονταί σου ἀναποτευκτότερον, IV. 6, 26.

Ἀναρχία, ἡ, conditio privata & obſcura, ſtatus privatus hominis, cum magiſtratu caret, *i. q.* δίχα ἀρχῆς III. 24, 113. περὶ πενίας, περὶ νόσου, περὶ ἀναρχίας. III. 20, 17. *n.* IV. 6, 2 & 23. τί διαφέρει, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν, ἢ ἀναρχίας; IV. 4, 2. ἔξω δ' ἔστιν οὐ μόνον ἀρχή, ἀλλὰ καὶ ἀναρχία, IV. 4, 23 & 33.

Ἀνάρχων, *ni rectius* Ἀναρχος, homo privatus, obſcurus, qui magiſtratu caret. οἷόν τε καὶ πένητι, καὶ ἀνάρχοντι, (*f.* ἀνάρχῳ ὄντι) καὶ ἀτίμῳ εὐδαιμονεῖν, IV. 6, 3.

Ἀνασκευὴ, everſio, ſublatio, deſtructio. ἀνασκευῇ τῆς ἐπιθυμίας ἐλευθερία παρασκευάζεται, ſublata cupiditate paratur libertas, IV. 1, 175. (*Vide* Ἀνασκευάζω, *in Lexic. Polyb.*)

Ἀναστήματα, ædificia; *proprie*, quidquid erectum eſt. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φρόντιζε, *Fr.* 83.

Ἀναστρέφεσθαι, verſari. ἐν τίσι θαῤῥοῦντες ἀναστρεφόμεθα; II. 1, 9. (ἐν) ὁρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι, III. 12, 4. μὴ ἀλογίστως κατὰ ταῦτα ἀναστρ. III. 10, 16. ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ, III. 15, 5. En. 29, 3.

Ἀναστροφὴ, verſatio, ratio qua quis in aliqua re verſatur. ἀναστροφὴ ἐν αὐτῇ (ἐν τῇ ὕλῃ) καθήκουσα, I. 7, 2. οἰκονομία καὶ ἀναστροφὴ ἡ ἐν τῷ βίῳ, I. 9, 11. τὴν πρὸς τοὺς κοινωνοὺς ἔχειν οἵαν δεῖ ἀναστροφὴν, cum ſociis ita verſari ut decet, I. 22, 13. ἐν ᾧ θεὸς ἔν τινι χώρᾳ καὶ ἀναστροφῇ (in aliqua vitæ ratione) κατατέταχε ἡμᾶς, ταύτην ἐγκαταλιπεῖν οὐ δεῖ, I. 9, 24.

Ἀνάτασις, comminatio, minæ, acerbitas. μετὰ ἀνατάσεως καὶ ἀπειλῆς. Fr. 71. *Conf. Lexic. Polyb.*

Ἀνατείνειν. 1) *Abſolute; i. q.* ἀσιτεῖν, abſtinere a cibo, differre iumtionem cibi. ὁ μὲν λέγει, ἀνάτεινον· ὁ δὲ, δὸς τροφήν, II. 17, 9. *n.* σὺ ἀνάτεινον, σὺ φάγε, σὺ ἀλούτησον, III. 22, 73. 2) *Cum accuſat* erigere. ἀνάτεινόν ποτε τὸν τράχηλον, erige caput, *ut homo liber*, II. 16, 41. II. 17, 29.

Med. Ἀνατείνασθαι, elata voce loqui. δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι ἀνατεινάμενον - - λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους, III. 22, 26. *n.*

Ἀνατει-

Ἀνατοιχεῖν, in partem contrariam inclinare. *ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον*, III. 12, 7. n. *Corrupte olim ἂν ἀτυχήσω.*

Ἀνατρεπτικὸς, ad evertendum comparatus. *δόγματα ἀνατρεπτικὰ πόλεως*, III. 7, 20.

Ἀναφαίνεσθαι, adparere. *ἀναφανέντων τινῶν (δυσχερῶν,)* III. 15, 1. En. 29, 1.

Ἀναφαίρετος, non eripiendus, quod auferri non poſſit. *ποία κτῆσις ἀναφαίρετος;* IV. 5, 26. *ἐμὰ καὶ ἀναφαίρετα*, IV. 7, 14. *ὃ ἐπὶ μόνῳ σοί ἐστι, καὶ ἀναφαίρετον*, IV. 1, 68. *ἐπὶ ταῦ παρόντος σοι δέδοται, οὐκ ἀναφαίρετον*, III. 24, 86. *ὅταν τινὶ προσπάσχῃς, (πρόσπασχε) ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων*, III. 24, 84. *Adde not. ad* Fr. 19.

Ἀναφέρειν, *τὶ ἐπί τι*, referre aliquid *(actionem ſuam)* aliquo, II. 23, 3. *ἐπὶ μηδὲν*, ad nihil referre, ſine conſilio agere, *ibid.*

Ἀναφορὰ, „relatio; *ſeu potius*, ſcopus, ad quem res referuntur.“ VPT. — reſpectus. *ἡ μέν τις κοινή ἐστιν ἀναφορὰ, ἡ δ' ἰδία*, III. 23, 4. *οὔπω λέγω, ἂν μὴ γνῷ τὴν ἀναφοράν*, nondum dico *(eſſe aliquem induſtrium,)* niſi ſciam, quo is referat ſuum ſtudium, IV. 4, 41. *ἐφ' ὃν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκβασιν ἔχει*, En. 32, 3.

Ἀναφωνεῖν, exclamare, vocem jactare. *οὐχ ἵνα θὶ αὐτῶν (τῶν στίχων) ἀναφωνῶμεν, ὡς διὰ τοῦ Παιὰν Ἀπόλλον*, III. 10, 4.

Ἀναχωρεῖν, recipere ſe aliquo, confugere ad aliquid. *πρὸς τίνα ἀναχωροῦσιν ὡς ἀσφαλῆ;* quo recipiunt ſe, tamquam ibi tuti futuri? II. 1, 8.

Ἀναχωρητικὸς, pronus ad ſeſe recipiendum, ad refugiendum. *τὸ ἀναχωρητικὸν*, animus ad refugiendum pronus, II. 1, 10.

Ἀνδράποδον, τὸ, mancipium. „*Loquendi modus perquam Epicteto familiaris, quoties cum verborum quadam aſperitate reſponſum dat, aut adverſarii argumentum in ipſum regerit; ſevere, ſed non ſemper ſine feſtivitate. Notandum præterea, ſapientem ſolum eſſe liberum; cæteros, ſervos, mancipia.*“ VPTON. — I. 4, 14. I. 6, 30. I. 7, 31. I. 9, 20. I. 12, 24. I. 13, 3. I. 24, 17. I. 29, 16. II. 7, 13. II. 13, 18. II. 20, 3. II. 22, 31. III. 10, 10. III. 21, 11. III. 26, 19. *Opponuntur μεγάλαι ψυχαὶ, ἢ ταπειναὶ ἀνδράποδα*, Fr. 83.

Ἀνδραποδώδης, ſervilis. *τὸ τῶν μὴ δυνατῶν ἐφίεσθαι, ἀνδραποδῶδες καὶ ἠλίθιον*, III. 24, 21.

Ἀνδριὰς, ὁ, ſtatua. *οὐ δεῖ μα ἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα*, III. 2, 4. *cf.* Λίθος. *ἀνδριάντας περιλαμβάνειν*, III. 12, 2. n. IV. 5, 14. En. 47.

Ἀνέγκλητος, culpa carens. I. 28, 10.

Ἀνε-

Ἀνεικαιότης, temeritatis immunitas. τρίτος τόπος ὁ περὶ τὴν ἀνεξαπατησίαν καὶ ἀνεικαιότητα, III. 2, 2. „Laërt. VII 46. τὴν δὲ ἀνεικαιότητα, ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκὸς, ὥστε μὴ ἐνδιδόναι αὐτῷ. Porro veriſimilitudinis redarguitionem, validam orationem ad id quod veriſimile videtur, ne impertinenti argumento cedamus. *Vbi interpres*, [*Aldrobandinus:*] Ἀνεικαιότης *proprie eſt quædam in homine quaſi* levitatis amotio, *quæ facit ut ne cuiquam veriſimili aſſentiamur;* circumſpectio, *uti Cicero in Academ.* II.“ Vpt. — *Equidem apud Laërt.* ἰσχυρὸν λόγον *non* validam orationem *interpretarer; ſed* validam, firmam, ſatis confirmatam rationem.

Ἀνειμένως, remiſſe, languide, ſolute, negligenter. ἀνειμένως ἔχειν περὶ τἀγαθὰ καὶ κακὰ, *opp.* ἐσπουδασμένως, I. 20, 12. τῇ ὁρμῇ χρῶ, κούφως καὶ ἀνειμένως, En. 2, 2. *Conf.* Ἀνιέναι.

Ἀνεῖναι, (ab ἄνειμι) adſcendere, Romam proficiſci, III. 9, 1. *Conf.* ἀναβαίνειν, *&* ἀνέρχεσθαι. Ἀνεῖναι, *ab* ἀνίημι, *vide in* Ἀνιέναι.

Ἀνεκτικὸς, tolerans. τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀφεκτικὸν, II. 22, 20. τοῦ ἀνομοίου ἀνεκτικὸς, qui facile tolerat diſſimilem ſui, II 22, 36. τὰ δόγματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα κοινωνικὸν, ἀνεκτικὸν, φιλάλληλον, IV. 5, 17.

τὸ Ἀνεκτικὸν, tolerantia. ἔχομεν φύσει τι ἀλλήλων ἀνεκτικὸν, II. 10, 23. τὸ ἀνεκτικόν μου γυμνάζει, III. 20, 9. τὸ ἀνεκτικὸν ἐγύμνασα, τὸ ἀφεκτικὸν, τὸ συναργ. IV. 4, 18. n. τὸ ἀνεκτικὸν τοσοῦτον ἔχειν δεῖ τὸν Κυνικὸν, ὥστ' αὐτὸν ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς, III 22, 100.

Ἀνεκτὸς, tolerabilis. τὸ μὲν τῶν ἄλλων ὡς ἀνεκτὸν, II. 14, 20.

Ἀνεμπόδιστος, non impeditus. (*Conf.* ἀπαραπόδιστος, *&* ἀκώλυτος.) ἐν τῷ συγκαταθετικῷ τόπῳ ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος, IV. 1, 69. πῶς ἀνεμπόδιστον εἶναί τι δύναται τῶν τοῦ σώματος, III. 22, 41. ἀνεμποδὸ προαίρεσις, I. 4, 18. ὀρθὴ χρῆσις φαντασιῶν, II. 19, 32. τὰ ἐπ' ἐμοὶ, ἀνεμπόδιστα, IV. 1, 100. οὗ αἱ ὁρμαὶ ἀνεμπόδιστοι, IV. 1, 1.

Ἀνεξάλειπτος, indelebilis. Fr. 46.

Ἀνεξαπατησία, immunitas a deceptione, III. 2, 2. *Conf.* Ἀνεικαιότης.

Ἀνεξαπάτητος, deceptioni non obnoxius. ἀναμάρτητος, ἀνεξαπ. I. 4, 11. ἀνεξαπ. καὶ ἀσόφιστος, I. 7, 26. διαφυλάξαι τὸ ἀνεξαπάτητον, III. 2, 7.

Ἀνεξέταστος, inexploratus, in quem non inquiritur. ἀνεξέταστον βίον μὴ ζῆν, I. 26, 18. n. III. 12, 15. ἀνεξέταστος φαντασία, III. 2, 5. III. 12, 15.

Ἀνεξικακία, (*i. q.* τὸ ἀνεκτικὸν) tolerantia, En. 1, 5.

Ἀνεπανόρθωτος, incorrectus, sine correctione, περιϊδεῖν τινα ἀνεπανόρθωτον, III. 1, 11.

Ἀνεπαχθὴς, non molestus. τὸ ἀνεπαχθὲς φύλασσε, En. 33, 11.

Ἀνεπιβούλευτος, insidiis non obnoxius. ἀνεπιβουλ. ἐλευθερία, IV. 1, 172. ἀνεπιβούλευτον ἀξίωμα, IV. 5, 26.

Ἀνεπιστρεπτεῖν, non curare. εὐστάθεια τοῦ ἀνεπιστρεπτοῦντος, II. 5, 9.

Ἀνεπιστρέπτως, negligenter, sine cura, inconsiderate. *Iungitur cum* εἰκῇ, II. 9, 4.

Ἀνεπιστρεψία, negligentia, incuria. II. 1, 14.

Ἀνεπιτήδειος, incommodus. ἐν ἀνεπιτηδείῳ (οἰκήματι) νοσήσεις, III. 26, 37. n.

Ἀνέρχεσθαι, adscendere, Romam proficisci, II. 6, 23. n. III. 9, 3. I. 11, 32. ἀνάρπασον ἀνελθὼν τὸ τοῦ παρακειμένου μέρος, II. 4, 8. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχ. III. 22, 26.

Ἀνεύθυνος, inculpatus, innocens. Fr. 71. *conf.* Ἀμετανόητος.

Ἀνεύρετος, non inventus, quod reperiri non potest, I. 11, 16.

Ἀνευρίσκειν, reperire, invenire, II. 11, 17.

Ἀνέχεσθαι, ferre, tolerare, sustinere. *Absol.* φέρετε καὶ ἀνέχεσθε, I. 6, 27. οὐκ ἀνέξομαι, III. 1, 20. εἴκων πᾶσι, παραχωρῶν, ἀνεχόμενος, III. 13, 23. *Sequente* ἂν *conjunctione.* μηδ' ἀνεχόμενος ἂν τις &c. I. 8, 10. II. 1, 36. III. 26, 7. *Cum genit.* τίς σου ἀνέξεται; I. 22, 12. III. 24, 33. ἀνέχομαι λέγοντος ἐκείνου, II. 7, 4. ὅρα εἰ ἠνεσχόμεθα ἂν ἄλλου τινὸς λέγοντος, II. 6, 27. τῶν λοιδορούντων ἀνέχεσθαι, II. 12, 14. γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης, IV. 5, 33. τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου, En. 25, 5. *Cum Participio.* οὐκέτι ἀνεχόμεθα δεδεμένοι, I. 9, 12. ἀνέχου λοιδορούμενος, III. 4, 11. III. 12, 10. ἠνέσχου λοιδ. IV. 1, 18. ἠνείχετο παρορώμενος, En. 46, 1. ἀνέχομαι λούων, χορτάζων, σκέπων τὸ σῶμα, Fr. 94. ἀνάσχεσθε ἐνοικοῦντες ταύτην τὴν χώραν, I. 9, 16.

Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, Fr. 179. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι, IV. 8, 20. *Conf.* Ἀνεκτικὸν, *& not. ad* IV. 4, 18.

Ἀνὴρ, *de* athleta, *aut de* viro forti, I. 2, 26. n. Ἐπίκουρος τὰ μὲν ἀνδρὸς πάντ' ἀπεκόψατο, II. 20, 20. *De* mare; μακρόθεν κέκραγεν ἡμῶν ἑκάστου ἡ φύσις, Ἀνήρ εἰμι &c. I. 16, 12. ἀνὴρ εἶ, ἢ γυνή; ἀνήρ. ἄνδρα οὖν καλλώπιζε, &c. III. 1, 27 sqq. μὴ τὸ μὲν ἥμισυ ἀνδρὸς, τὸ δ' ἥμισυ γυναικὸς, III. 1, 31. τί ἀπολλύει ὁ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων; τὸν ἄνδρα. II. 10, 17.

Ἀνθεκτικὸς, τοῦ καθαρίου, munditiei studiosus, IV. 1, 3.

Ἀνθρωπάριον, homuncio. ταλαίπωρον ἀνθρωπ. I. 8, 5. ἀτα-

ἀταλαίπωρα ἀνθρωπάρια, I. 29, 55.

Ἀνθρωπικὸς, humanus, hominis proprius, hominem decens, homine dignus. δόγματα ἀνθρωπικὰ, IV. 5, 20. ἔργον ἀνθρωπικὸν, εὐεργετικὸν, κοινωφελὲς, IV. 10, 12. IV. 6, 18. IV. 11, 9 & 36. εἰ ἄνθρωπος ὢν, οὐδεμίαν δύνασαι χώραν ἀποπληρῶσαι ἀνθρωπικὴν, II. 4, 5. κινήσεις, προθυμίαι ἀνθρωπικαὶ, II. 20, 19 sq. τούτου τι ἀνθρωπικώτερον ἔχω; II. 9, 19.

Ἀνθρώπινος, humanus, humanæ sortis, ad hominem pertinens. Φύσις ἀνθρωπίνη, II. 20, 18. θνήσκειν, ἀνθρώπινον, En. 26. συμβήσεταί σοι τοῦτο καὶ τοῦτο· κἀμοῦ ἀποκριναμένου; ὅτι ἀνθρώπινα, I. 9, 30. n.

Ἄνθρωπος, ζῶον λογικὸν θνητὸν, II. 9, 2. θνητὸν ζῶον χρηστικὸν Φαντασίαις λογικῶς, III. 1, 25. προαίρεσις, III. 1, 40. IV. 5, 11. (*cf.* II. 10, 1.) καθαρὸν ζῶον, lib. IV. c. 11. Φιλοθέωρον ζῶον, I. 29, 58. θεατὴς αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἔργων τῶν αὐτοῦ, I. 6, 19. ἥμερον ζῶον, II. 10, 14. IV. 1, 20. IV. 5, 10. κοινωνικὸς, I. 23, 1. I. 28, 20. II. 10, 14. II. 20, 6. πρὸς πίστιν γέγονε, II. 4, 1. I. 28, 20. IV. 5. 14. μέρος πολεως, II. 5, 26. II. 10, 3. μέρος πρὸς τὰ ὅλα, I. 12, 26. IV. 7, 7. πολίτης τοῦ κόσμου, II. 10. 3. II. 15, 10. conf. I. 9, 1. ἄνθρωπος δακτύλῳ οὐ δείκνυται· ἀλλ' ὅταν τις τὰ δόγματα αὐτοῦ δείξῃ, τότε αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἔδειξε, III. 2, 12. τρία ἐστὶ περὶ τὸν ἄνθρωπον, ψυχὴ καὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκτὸς III. 7, 2. ἀνθρώπου ἐπαγγελία, lib. II. c. 9, 1 seqq. ἀπώλεσας τὸν ἀνθρ. II. 9, 3. ἀνθρώπου Φύσις, εὖ ποιεῖν, συνεργεῖν &c. IV. 1, 122 & 126.

Ἄνθρωπε, *cum aliquo fere contemtu illius ad quem sermo dirigitur*, I. 1, 13. I. 2, 33. I. 4, 9. I. 19, 26. I. 21, 2. I. 25, 27. II. 4, 3. &c. En. 29, 5.

Ἀνθύπατος, proconsul, IV. 1, 91. Κυνικῷ δὲ Καίσαρ τί ἐστιν, ἢ ἀνθύπατος; III. 22, 55 sq.

Ἀνιᾷν. ἵνα μὴ ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας, ne molestus sis, IV. 11, 14.

Ἀνιαρὸς, molestus. βάρη ἀνιαρὰ, I. 9, 11.

Ἀνιέναι, *ab* ἀνίημι. *Active*. δοῦλος ἐμὸς εἶ, ἐπ' ἐμοὶ τὸ ἀνεῖναί σε, τὸ ταπεινοῦν, penes me est, indulgentius te habere, & premere, III. 24, 75. n. τὴν αἰδῶ τήν τινος πρός τινα ἀνιέναι, remittere, dissolvere, minuere, En. 33, 15. *Neutraliter*: οὐκ ἀνήσω, non desistam, III. 1, 20. *Passive*: Ἀνειμένος, *de homine*; remissus, curis solutus, liber, (*opponitur* συνεσταλμένος, *adstrictus*, *solicitus*, *intentus*) Fr. 34. *De Rebus*; γέλως ἀνειμένος, risus effusus, En. 33, 4. τὰς σιτήσεις ποιοῦ μὴ ἀνειμένας, effusas, nimis splendidas & sumtuosas, Fr. 29. ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται,

χρῆται, impetu utitur remisso, En. 48, 3. *Conf.* Ἀνειμένως.

Ἀνίκανος, cui nihil satis est, insatiabilis. ἄπληστος, ἀνίκανος, IV. 1, 106.

Ἀνίκητος, invictus. ἀνίκητος ἀθλητής, I. 18, 23. ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, En. 19, 1.

Ἄνισος, iniquus. ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες, En. 24, 3. ἐκεῖνό γε ἄνισον καὶ ἄγνωμον, I. 11, 24. ἀσεβὲς καὶ ἄνισον, IV. 7, 11. ἄνισον εἶναι δοκεῖ, αὐτὸν μὲν &c. IV. 13, 2 & 9. ἄνισος μάχη, III. 12, 12.

Ἀνιστάναι, erigere. *In præt. perf. notione activa, rariori usu:* βωμοὺς πάντες ἄνθρωποι ἀνεστάκασι, I. 4, 30. n.

Passiv. ἀνίστασθαι, surgere. ἕωθεν ἀνιστάμενος, ταῦτα τήρει, I. 4, 20. οὐκ ἀναστήσομαι ὅπου μὴ δεῖ, non adsurgam, *scil. honoris habendi caussa*, IV. 3, 9.

Ἀνιστόρητος τούτων, qui hæc non vidit, I. 6, 23.

Ἀνόητος, amens, desipiens. ὑπόμενον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, En. 13. (*al.* ἄνους.) conf. Fr. 70. 85. 99. ἄφρων, ἐπὶ πλεῖον ἀπολαύσας εὐτυχίας, ἀνοητότερος γίνεται, Fr. 163. ἀνόητον τὸ αἱρεῖσθαι &c. Fr. 131.

Ἀνοίγειν, aperire. τὴν θύραν ἤνοιξε (*sc.* ὁ Θεὸς,) III. 13, 14. ἡ θύρα ἠνοικται, I. 9, 20. n. I. 24, 20. I. 25, 18. II. 1, 19. n. III. 8, 6. (conf. III. 22, 34.) *Olim* ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι *legebatur* En. 33, 13. *ubi nos* ὅτι ἀνεῳγμέναι *legimus.*

Ἀνομοιογενής, cum dat. diversi generis, I. 20, 2. n.

Ἀνομολογία, discrepantia, disensio. II. 21, tit. n. ἀνομολογία καὶ ταραχή, II. 21, 4. *Conf.* Not. ad II. 14, 22.

Ἀνομολογούμενος, discrepans, disentiens, pugnans. ἐπιβολαὶ ἀνομολογούμεναι, II. 14, 22. n. τί ἀνομολογούμενον ἢ ἀσύμφωνον, II. 24, 14. n.

Ἀνόσιος. *De homine;* nefarius, legum divinarum contemtor. εὐσεβὴς καὶ ἀνόσιος, I. 29, 50. *De re;* nefas, divina lege vetitum; πότερόν ἐστιν ὅσιον τὸ χοιρείου φαγεῖν, ἢ ἀνόσιον, I. 22, 4.

Ἄνους, amens. *Sic nonnulli* En. 13. *ubi alii* ἀνόητος.

Ἀνοχή, intermissio, feriatio. ἀνοχὴν τινα ἀπὸ τούτων ἔχω, I. 29, 62. δοῦλος ἀνοχὴν ἔχων ἐν Σατερναλίοις, IV. 1, 58.

Ἀνταγωνιστὴς τῶν εὐτυχούντων ὁ Φθόνος, Fr. 164.

Ἀνταkολουθεῖν dicuntur, quorum vicissim unum ex altero sequitur, *quæ* inter se reciprocari possunt. οὐκ ἀνταkολουθεῖ τῷ κεφαλαιώδει τὰ ὁρικὰ, cum definito non reciprocari possunt ea quæ sunt in definitione, II. 12, 9.

Ἀνταξία, ἡ, compensatio. ἡ Κυνικοῦ βασιλεία οὐκ ἔστιν ἀνταξία; *scil.* τῆς ἀτεχνίας, III. 22, 79. *Minus commode Upionus* ἀνταξία *h. l. pro adjectivo fœminini generis accepit, ab* Ἀνταξίος, par existimatione, æqualis pretii.

Ἀντεισάγειν, in alterius locum introducere. ἄλλην τινὰ ἀντεισάγαγε Φαντασίαν, II. 18, 25. ἀντὶ τῶν ἄλλων ἁπασῶν διαχύσεων ἐκείνην ἀντεισάγε, (*sive* ἀντεισάγαγε,) III. 24, 110.

Ἀντεξετάζειν, examinare aliquid conferendo illud cum alio, conferre aliud cum alio; II. 18, 21. n.

Ἀντέχειν. ἀντέχεις τῇ Φαντασίᾳ; reſiſtisne viſo? III. 2. 8.

Ἀντιβλέπειν, oculos contra adtollere, rectis oculis intueri. ἢ οὐδ' ὅλως ἀντιβλέπεις; *ſc.* αὐτῷ; aut, ne intueri quidem illum audes? III. 24, 76. ἀντιβλέπειν ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τοὺς τυράννους, III. 26, 35. οὕπω δύναμαι ἀντιβλέψαι τοῖς κυρίοις, IV. 1, 151.

Ἀντιγράφειν, reſcribere, per literas reſpondere, I. 1, 3. n.

Ἀντιδάκνειν, viciſſim mordere, IV. 5, 12.

Ἀντιδιατάσσεσθαι, (inſtructa acie) ſe alicui opponere. ἀντιδιατάξομαι αὐτῷ πρὸς τὰ ὅλα, memet ei in univerſitatis adminiſtratione oppoſuero, III. 24, 24. *Ni legendum* αὐτὸς πρὸς τὰ ὅλα, *ego unus oppoſuero me univerſo. Eſt enim* ἀντιδιατάσσεσθαι *&* ἀντιτάσσεσθαί τινι, *vel* πρός τινα, opponere ſe alicui.

Ἀντικαταλλάσσεσθαι, permutare aliud alio, accipere aliud pro alio. εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, III. 15, 12. En. 29, 7.

Ἀντιλέγειν. καὶ τίς ἀντιλέγει; quis negat? I. 17, 21. εἴ τις ἀντιλέγοι τῷ εἶναί τι καθολικὸν ἀληθές, II. 20, 2. οὐδ' ἐγώ σοι ἀντιλέγω ὅτι οὐ γίνεται, I. 11, 6.

Ἀντιμάχεσθαι *volunt nonnulli pro* ἀναμαχ. *quod vide.*

Ἀντιποιεῖσθαι, vindicare ſibi, adfectare; *cum genit. rei;* τῶν ἀλλοτρίων, I. 24, 11. II. 6, 8 & 24. II. 16, 28. τῶν δούλων, ea quæ ſerva ſunt, III. 22, 102. μήτι ἀντιποιοῦμαι; *ſcil.* τινὸς τούτων; IV. 7, 37. *Cum gen. rei, &* πρὸς *cum accuſ. perſonæ,* vindicare ſibi aliquid adverſus alterum, *ſcil.* quod alteri demtum cupimus & nobis tributum. ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς τούτων ὧν ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἐξουσίαν, I. 29, 9. μηδενὸς ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς ἐν οἷς (*ſcil.* μηδενὸς τούτων, ἐν οἷς) ἂν ἡμᾶς νικῆσαι δύνανται, IV. 7, 34. Ὡς μηδέποτε ἀντιποιήσασθαί τινος πρὸς αὐτὸν τῶν ἀπροαιρέτων, II. 10, 8. n. *ubi perperam olim* πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντίπραξις, ἡ, repugnatio, Fr. 136.

Ἀντισπᾶν, in contrariam partem trahere. ἀντίσπασον (τὴν Φαντασίαν,) κώλυσον, III. 24, 85. *Paſſive;* μὴ ἀντισπῶ, non in diverſa trahitor, II. 2, 12.

Ἀντιτάσσεσθαι πρός τινα, opponere ſe alicui, II. 1, 39.

Ἀντιτείνειν, reniti, obluctari. ἄφες, μὴ ἀντίτεινε, μηδὲ γόγγιζε, IV. 1, 79. ἀλλ' ὁ θεὸς ἀφαιρεῖται· τί οὖν ἀντιτείνω;

τιτείνω; IV. 1, 101. *Adde* Not. ad III. 24, 5.

(Ἀντιτίνειϛ *legendum cenſuerat Salmaſ. pro* ἀντὶ τίνος III. 24, 5. n.)

Ἀντιτηρεῖν, τὴν κοινωνίαν, viciſſim ſervare, II. 20, 14.

Ἀντιτιθέναι, opponere. ταῦτα πάντα ἀντιτιθέντες πρὸς τὸ ἀξιόλογον τῆς θέας, I. 6, 27. ὅταν ἄλλον ἴδῃς ἄρχοντα, ἀντίθες, ὅτι σὺ ἔχεις τὸ μὴ δεῖσθαι ἀρχῆς, IV. 9, 1. καὶ τούτοις ἀντίθες, ὅπως &c. En. 34. οὐκ ἀντιθήσεις τί ἀντὶ τίνος λαμβάνεις; IV. 10, 24. *Reciproce;* opponere ſe. θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία, III. 24, 24.

Ἀνύειν, perficere, abſolvere. *Cum accuſ.* διὰ τί οὖν οὐκ ἀνύετε τὸ ἔργον. II. 19, 30. *Et abſol.* ποῦ θέλεις ἀνῦσαι, qua parte vis proficere, II. 2, 1. διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; II. 19, 33. (*nempe* τὸ ἔργον.)

Ἀνυπεύθυνος, liber, ſolutus, rationi reddendæ non obnoxius. γονέων, ἀδελφῶν, σώματος, κτήσεως ἕνεκα, ἀνυπεύθυνόν με ἀφῆκαν οἱ θεοὶ, I. 12, 32. *cf.* vſ. 35.

Ἀνυπόδητος, discalceatus, calceis non utens, IV. 11, 20.

Ἀνυπότακτος, nemini ſubjectus. ἡ προαίρεσις ἀδούλευτον καὶ ἀνυπότακτον, (*ſcil.* χρῆμα,) II. 10, 1. IV. 1, 161.

Ἄνω, ſurſum. ἂν ἄνω βάλῃς λίθον, III. 6, 10. ἄνω καὶ κάτω, *vel* ἄνω κάτω, ſurſum ac deorſum. „*Vide Eraſm. in Adag. Phraſis Platoni, Ariſtoph. &c. familiaris.*“ VPTON. — ὡς τυφλοὶ ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθε, ſurſum deorſumque volvimini, III. 22, 26. ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθαι πρὸς τὸ βούλημα τοῦ κυρίου, II. 2, 25. νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; nonne ima miſces ſummis? IV. 6, 8. ἡ ἀρετὴ, ἢ ἄνω κάτω θρυλλεῖται, virtus quam ſuſque deque jactatis, III. 16, 7. τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ πάντες ἄνω καὶ κάτω λαλοῦντες, ſurſum ac deorſum linguâ verſantes, II. 17, 2. ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους λόγους, ſurſus & deorſus verſo, in omnes partes verto (ἐφοδεύω) ratiocinationes mihi propoſitas, IV. 6, 15.

Ἀνωτέρω. ἔχω τι ἀνωτέρω, aliquid amplius, ulterius, præſtantius, II. 19, 8. ἐλθὲ οὖν ἐπί τι ἀνωτέρω τοῦ δοκεῖν, quod ſit ſuperius, *i. e.* præſtantius, eminentius, majoris momenti, quam opinio, II. 11, 15. ἐνταῦθ' οὖν οὐδεὶς κανὼν ἀνωτέρω τοῦ δοκεῖν; nulla regula ſuperior certiorque quam opinio, II. 11, 16.

Ἀνωτάτω. ἡ πρώτη καὶ ἀνωτάτω καθαρότης, prima & ſuprema, *i. e.* præcipua, IV. 11, 5. ἡ ἀνωτάτω καὶ κυριωτάτη ἄσκησις, III. 24, 84.

Ἄνωθεν, ex alto, de cœlo. τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς, eodem cœleſti ſemine ſatus, pariter de cœlo demiſſus, I. 13, 3.

Ἀξία, ἡ, dignitas, exiſtimatio, pretium, honor. ἔστι τις ἀξία καὶ τῆς φαντασίας

10, 13 & 22, τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, &c. En. 12, 2. (*ubi male codd. nonnulli* εὐπάθεια.) ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ἠρτημένην ἔχω τὴν ἐμὴν ἀπάθειαν, *sic correxi* III. 24, 24. n. *ubi perperam* εὐπείθειαν *legebatur. Sic &* εὐστάθεια, ἀπάθεια, ἄλυπία, ἀφοβία, ἀταραξία, ἐλευθερία, IV. 3, 7. *ubi olim* εὐπείθεια. *Deteriari quodam sensu accipitur idem vocab. in* Fr. 159. n. μὴ τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων, τῆς λύπης ἔχων παραμύθιον. *Cf.* III. 2. 4.

Ἀπαθὴς, passionum immunis, animi perturbationibus vacans. „*Vide M. Antonin.* I. 9. *Laërt.* VII. 117.“ VRTON. — τὰ ἀπαθῆ με ποιοῦντα, I. 4, 29. ὑψηλὸς, ἀκατάπληκτος, ἀπαθὴς, ἀτάραχος, II. 8, 23. IV. 4, 10. IV. 8, 27. ἀπαθὴς, ἀκώλυτος, ἀναναγκαστος, ἐλεύθερος, III. 5, 7. III. 13, 11. ἀνεκτικοὺς, συνεργητικοὺς, ἀπαθεῖς, ἀταράχους, III. 21, 9. ἄλυπος, ἄφοβος, ἀπαθὴς, ἀκωλ. ἐλευθ. IV. 6, 16. ἀλλ' ἐγὼ ἀπαθὴς ἔσομαι, IV. 10, 26. οὐ δεῖ με εἶναι ἀπαθῆ, ὡς ἀνδριάντα, III. 2, 4. *cf.* Fr. 159.

τὸ Ἀπαθὲς, *i. q.* ἡ ἀπάθεια. οὐκ ἄλλως τὸ εὕρουν καὶ ἀπαθὲς περιγίνεται τῷ ἀνθράκῳ, ἢ &c. I. 4, 1.

Ἀπαιδευσία, ἀμαθία καὶ ἡ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπαιδευσία, I. 11, 14.

Ἀπαίδευτος, inerudítus, rudis, παῖς ἐν μουσικοῖς, ὁ ἄμουσος· ἐν γραμματικοῖς, ὁ ἀγράμματος· ἐν βίῳ, ὁ ἀπαίδευτος, III. 19, 6. ἀπαιδεύτου ἔργον, - - ἠργμένου παιδεύεσθαι, - - πεπαιδευμένου, En. 5. ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἄπειθὴς τοῖς θείοις διατάγμασι, IV. 4, 32. ἢ ἐλεύθερος ἢ δοῦλος (ἔστω,) ἢ πεπαιδευμένος ἢ ἀπαίδευτος, II. 2, 13. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς, τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀσθενέσι προαγνευομένη, I. 8, 8. I. 19, 1.

Ἀπαίτημα, requisitum. τίνα οὖν τὰ ἀπαιτήματα (λογικοῦ ζώου;) IV. 6, 34.

Ἀπακτὸς, abductus, abducendus, *vel* qui abduci potest. ἤδειν ἔκβλητος ὤν, ἤδειν εἰς φυλακὴν ἀπακτὸς ὤν. *Sic legendum videtur* III. 24, 105. *pro vulgato* ἀπόκτακτος.

Ἀπαλείπτης. ἰατροῦ καὶ ἀπαλείπτου *habent codd. nostri & edd. vett.* III. 3, 1. *pro* ἀλείπτου.

Ἀπαλείφειν, delere, ἐκεῖνα τὰ περιόδια, ἂν νοῦν ἔχῃς, ἀπαλείψεις, II. 1, 31.

Ἀπαλλάσσεσθαι. τὰ ἄλλα ζῶα ἀπήλλακται ἀπὸ τοῦ δύνασθαι &c. absunt ut possint, hoc non habent ut possint, *i. e.* non possunt, IV. 7, 7. ἀπήλλαγμαι πάσης ταραχῆς, procul sum ab omni tumultu, IV. 8, 27. ἀπαλλαττομένους, discedentes, III. 5. tit. *ubi perperam olim* πλαττομένους.

Ἁπαλὸς, mollis. *De voce foeminarum;* ἐν τῇ φωνῇ τι ἐγκατέμιξεν ἁπαλώτερον, I. 16, 12. ἁπαλὸν *ad* τυρὸν *adjectum*

jectum volebat Vpt. III. 6, 9. *præter neceſſitatem.*

Ἀπάνθρωπος, inhumanus, I. 18, 7.

Ἀπαντᾶν, 1) occurrere, obviam venire. II. 7, 10. III. 3, 15. III. 13, 2. ὁ ἀπαντῶν *vel* ἀπαντήσας, *i. q.* ὁ τυχών, quilibet obvius. εἰ τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντῶντι, - - τῷ τυχόντι, En. 38. πάντας τοὺς ἀπαντήσαντας φίλους εἶναι δακεῖς, IV. 13, 11. μάχεται τοῖς ἀπαντῶσι, IV. 8, 34. ἄρξομαι τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖν, III, 22, 10 & 50 & 82. ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι, III. 15, 11 n. & En. 29, 6. (*ubi alii* ἀπάντων, *minus recte.*) *cf.* III. 16, 11. οὐδὲ φέρομεν τοὺς ἀπαντῶντας &c.

2) accidere, accedere, exſiſtere, oriri, offerre ſe, & *ſimil.* μὴ τόδε ἀπαντήσῃ, μὴ τόδε, ne hoc accidat, ne illud, IV. 10, 1. οὔ σὺ αἴτιος οὐκ εἶ, ὃ ἄλλως ἀπήντηκέ σοι, quod aliunde tibi accidit, acceſſit, III. 26, 8. ταῦτα ἐξ ὧν ἡ εὔροιά ἐστι, καὶ ἀπάθεια ἀπαντᾷ, unde exiſtit, oritur, accedit, I. 4, 24. εὐθὺς ἅμα τῷ τὴν παρασκευὴν ἔχειν, ἀπαντᾷ καὶ συναίσθησις αὐτῆς, ſimul exiſtit, naſcitur, offert ſeſe, I. 2, 30. εἴ τινα ὁρᾷς, ὧν ἔμαθες καὶ διεσκέψω, ἀπαντῶντά σοι εἰς τὰ ἔργα, ſi vides, aliquid eorum, quæ didiciſti & meditatus es, occurrere tibi ad ipſam actionem; offerre ſe tibi, in promtu tibi eſſe, ubi opus adgrediendum eſt; præſto tibi eſſe, & operam tibi conferre ad peragendum opus, IV. 4, 46. *Sic* ὑπολήψεις ἀγύμναστοι, οὐδ' εἰθισμέναι. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὰ ἔργα, IV. 6, 14.

3) occurrere verbis, reſpondere, regerere. ἐρχέσθω καὶ ἀπαντάτω, veniat & contradicat, I. 27, 15. ἂν παρὰ μέλος ἀπαντᾷ, ſi parum commode reſpondeat, II. 12, 2. ἑτοίμως καὶ παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾶν, III. 22, 90. ἔνυπνος ἔτι ὢν ἀπήντησεν, reſpondit, III. 22, 92.

Ἅπαξ, *i. q.* καθάπαξ. εἰ ἅπαξ, ſi omnino, I. 19, 29.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas, æſtimationem nullam mereri; *opponitur* τῇ ἀξίᾳ. ἀπαξίαν ἔχει τοῦτο, æſtimatione nulla dignandum eſt, rejectaneum eſt, En. 36. μείζονα ἀπαξίαν ἔχει, minore æſtimatione excipiendum, magis rejectaneum, I. 2, 10. *Confer* Ἀξία.

Ἀπαράβατος, non transgrediendus. νόμος ἀπαράβατος, En. 50, 2.

Ἀπαραβάτως, citra transgreſſionem. τῷ ὁρισθέντι ἀπαραβάτως ἐμμένειν, II. 15, 1. ἀπαραβάτως χρώμεθα τῷ κανόνι, II. 11, 17. „*In quo loco mihi videtur alluſio ad albam lineam, quæ vocabatur* Κανών, *quæque non transgredienda erat in certaminibus. Cic. Paradox.* 3. Eſt peccare, tanquam tranſilire lineas.

lineas. *Sæpe amat uti Epictetus vocabulis e re agonistica petitis.*" VPTON.

Ἀπαραλόγιστος, qui falli, decipi non possit. ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε ἀκοίμητον καὶ ἀπαραλόγιστον, I, 14, 12.

Ἀπαραπόδιστος, quem nemo & nulla res impedire potest, nulla re impeditus aut implicatus. (*cf.* Ἀνεμπόδιστος, ἀκώλυτος, ἀνανάγκαστος.) ἐλεύθερον καὶ ἀπαραπόδ. (ἐποίησα ἂν τὸ σωμάτιόν σου) I, 1, 10. n. *ubi vulgo* ἀπαρεμπόδιστον. ποῖόν τι φαντάζεσθε τὸ ἀγαθὸν, τὸ εὔρουν, τὸ εὐδαιμονικὸν, τὸ ἀπαραπόδιστον; III. 22, 39. τὸ εὑροεῖν, τὸ ἀκώλυτον εἶναι, τὸ ἀπαραπόδιστον, IV. 4, 22. τί ἐστὶ τὸ ἐν τῷ γράφειν ἀκώλυτον ποιοῦν καὶ ἀπαραπόδ. IV. 1, 63. τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀπαραπόδιστα, En. 1, 2. (*ubi vulgo* ἀπαρεμπ.) I. 19, 3.

Ἀπαραποδίστως. ἀπταίστως, ἀπαραπόδ. τεθαρρηκότως διαλέγεσθαι, II. 13, 21. n. *ubi al.* ἀπαρεμποδίστως. ἀπαραποδίστως καὶ ἀλύπως διαγαγεῖν, II. 17, 29. ἀπαραπόδ. ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει, III. 14, 10. τὰς σχέσεις ἀποσώζειν (τηρεῖν) ἀπαραπόδ. III. 24, 79. IV. 8, 20.

Ἀπαρεγχείρητος, adgressioni nemmis obnoxius; nulli injuriæ, nullis insidiis obnoxius. ταῦτα ἀπαρεγχείρητα, ἀνυπόστατα, IV. 1, 161.

Ἀπαρεμπόδ. *vulgo olim legebatur pro* ἀπαραπόδ. I. 1, 10. En. 1, 2. II. 13, 21.

Ἀπαρέσκειν, displicere, III. 15, 6.

Ἀπάρεστοι τῷ θεῷ, non placentes, ingrati, Fr. 97. *ubi vulgo* ἀπάρεστον *in neut. gen.*

Ἀπαρκεῖ, sufficit, satis est, I. 6, 17. (*conf.* vs. 14.) I. 11, 28. I. 17, 10. ἓν τῶν γεγενότων ἀπήρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας, I. 16, 7.

Ἅπας, *i. q.* πᾶς. παραχωρεῖν ἁπάντων, En. 30. ἁπάντων *habent nonnulli pro* ἁπαντώντων, III. 15, 11. *cf. Var. Lect. ad* En. XXIX. 6. εἰς ἅπαν, prorsus, penitus, I. 4, 1. &c. *conf.* Εἰσάπαν. φυγὴν φυγεῖν εἰς ἅπαντα (*scil.* χρόνον,) in exsilium perpetuum ire, II. 16, 38. ἐξ ἁπάντος, (*scil.* τρόπου,) quovis modo, sine exceptione; (*cui opponitur* ὡς ἂν δύωται.) IV. 7, 4. &c. *conf.* ἐξάπαντος.

Ἀπάτη, error, deceptio. ἐγὼ μὲν ἤμελλον τὴν ἀπάτην ταύτην, I. 4, 27. ἡ ἐπιστήμη, ἡ δόξα, ἡ ἀπάτη, II. 6, 1.

Ἀπαυδᾶν, renunciare (certamini,) cedere, omittere certamen, recipere se. (*ut* ἀπαγορεύειν, *&* ἀπειπεῖν.) οὐδ', ἂν ἀπαυδήσομεν, κωλύει τις πάλιν ἀγωνίζεσθαι, III. 25, 4.

Ἀπείθεια, inobedientia, θεομαχία καὶ ἀπειθ. III. 24, 24.

Ἀπει-

Ἀπειθεῖν, inobedientem esse. ὁμόσατε, μὴ ἀπειθήσειν, *intellige* τῷ θεῷ, I. 14, 16. ἀπαίδευτος καὶ ἀπειθῶν τοῖς θείοις διατάγμασι, IV. 4, 32. μέμνησο, τίνων παρακούσεις ἀπειθήσας, En. 32, 2. οὐ σοὶ ἀπειθῶν ἔξειμι, *sic scripsi* III. 24, 101. n. *ubi* ἀπελθὼν *legebatur.* ἀπειθεῖν *vero, quod olim in* Fr. 37. *legebatur, in* πείθειν *mutandum putavi.*

Ἀπεῖναι, abesse. ἀπέστω τὸ &c. absit, En. 33, 14 sq.

Ἀπειπεῖν, *i. q.* ἀπαυδᾶν ἢ ἀπαγορεύειν, *quae vide.* κἂν πάλιν ἀπείπῃς, πάλιν ἔξεστι ἀγωνίζεσθαι, III. 25, 4.

Ἀπειρόκαλος, qui pulcri sensum non habet, ineptus, Fr. 49. *Opponitur* Φιλόκαλος.

Ἀπεκλέγεσθαι, in electione reprobare, non eligere. τὸ ἡγεμονικὸν, δοκιμάζον, ἐκλεγόμενον, ἀπεκλεγόμενον, IV. 7, 40. *Confer* Ἐκλέγεσθαι.

Ἀπελεύθερος, libertus, τοῦ Νέρωνος, I. 1, 20.

Ἀπεπτεῖν, cibum non concoquere, cruditate laborare. ἀποθανεῖν ἀπεπτοῦντα, cruditate vitam finire, IV. 10, 11. *Metaph. de eo qui* concoquere non potest quae legit vel audivit. διὰ τοῦτο ἐμοῦσιν ἢ ἀπεπτοῦσιν, I. 26, 16.

(Ἄπερ *mendose scribit unus e codd. Paris. pro* ἁπλῶς, IV. 1, 172. n.)

Ἀπερίπτωτος, non incidens in id quod fugit. ἔκπληξις ἀπερίπτωτος, I. 1, 31. I. 19, 2. II. 8, 29. III. 12, 5. *De homine:* ἐν ἐκπλήξει ἀπερίπτωτος ἦς, I. 4, 11. II. 23, 42. ἔχομεν οὖν τινα τῶν φαύλων ἀπερίπτωτον, IV 1, 5.

Ἀπεριττώτως. Ita ut incidas in ea quae fugis. *Comparativ.* ἐκκλίνουσίν σου ἀπεριττώτερον, minus quam tu incidunt in ea quae declinant, IV. 6, 26.

Ἀπερισκέπτως ἀναστρέφεσθαι, inconsiderate, inconsulte, IV. 11, 16.

Ἀπερίσπαστος, non distractus. ἀπερίσπαστον (τὴν διάνοιαν) ἐνέγκατε εἰς τὴν σχολὴν, II. 21, 23. ἀπερίσπαστον εἶναι δεῖ (τὸν Κυνικὸν) ὅλον πρὸς τῇ διακονίᾳ τοῦ θεοῦ, III. 22, 69. περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπερισπάστων ζητοῦμεν, de conjugiis indivulsis, III. 22, 76. n. *ubi* ἀπεριστάτων *maluerat Vptonus.*

Ἀπερισπάστως καθῆσθαι καὶ ἀκούειν, absque ulla distractione, I. 29, 59. „*Vtitur M. Anton. III. 6. Paul. ad Corinth. Ep. I. 7, 35.*“ VPTON. — *Loca ex aliis scriptoribus collegit Wetst. ad I Cor. 7, 35.*

Ἀπερίστατος, *Vptonus vertit* quem nulla circumstant pericula & difficultates; *rectius fuerit*, qui sine comitatu est, (*nempe* sine uxore, sine liberis, sine familia) solitarius, IV. 1, 159. ἀπεριστάτων *pro* ἀπερισπάστων III. 22, 76. *volebat Vpt.*

Ἀπε-

Ἀπερυθριᾶν. pudorem amittere. οἱ ἀπερυθριάσαντες ἀδιόρθωτοι, qui erubescere dedidicerunt, Fr. 106.

Ἀπέρχεσθαι. ἀπῆλθεν, ἀπέπεσε τῆς ἁρμογῆς, longe abiit, aberravit a vero, III. 10, 5. (*si modo recte capio, aut si vera scriptura.*) ποῦ ποτ' ἀπελθόντα &c. III. 10, 5. n.

Ἀπευθύνειν, dirigere; (*quemadmodum dicimus,* [illegible]gere aliquid ad regulam, *vel* dirigere actionem vitæ ad præscriptum legis;) ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὰς δυναμεις τῶν σχέσεων, IV. 12, 16.

Ἀπέχειν. 1) distare, abesse. οὐ πανταχόθεν τὸ ἴσον ἀπέχουσιν; nonne undique æque distant (homines a Deo?) *i. e. ubicumque terrarum sint, omnes tantumdem viæ habent ad Deum; non alius ei propior est, alius ab eo remotior;* IV. 4, 48. 2) habere sibi, auferre, tenere, possidere. εἰ Χρύσιππον ἀνέγνως, - - ἀπέχεις ἅπαντα, III. 2, 13. τὸ γὰρ εὐδαιμονοῦν ἀπέχειν δεῖ πάντα ἃ θέλει, III. 24, 17. „*Quo sensu apud Matth.* 6, 2. ἀπέχουσι μισθὸν, mercedem habent." VPTON.

Ἀπέχεσθαι, abstinere. *Absol.* ἀνέχου καὶ ἀπέχου, Fr. 179. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι, IV. 8, 20. *Cum genit.* τοῦ πράγματος, II. 12, 12. τῶν ἀλλοτρίων, III. 7, 11. ἁμαρτημάτων, III. 25, 9. κορασιδίου, III. 12, 11. *Si* ἂν ἀπίσχωμαι, *scil.* τοῦ γυναικαρίου, II. 18, 18. τί ἀπέχῃ τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ; III. 7, 14. βοῆς δὲ, καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν τινι, παντελῶς ἀπέχου, En. 33, 10.

Ἀπεψία, cruditas, III. 26, 5.

Ἀπιδεῖν εἰς τι, respicere aliquid, II. 24, 29.

Ἀπιστεῖν, diffidere. ἀπίστει σεαυτῷ, En. 13.

Ἀπιστία, diffidentia, cum quis sibi & divinæ providentiæ diffidit, III. 14, 8. (*ubi opponitur* οἴησις, arrogantia.)

Ἀπλήξ, ῆγος, non percussus, sine vulnere. τὸν ἀπλῆγα ἠττηθέντα, IV. 1, 124.

Ἄπληστος, inexplebilis, insatiabilis. τί ἄπληστος εἶ; IV. 1, 106. En. 25, 2 & 4.

Ἄπλοια. ἂν ἄπλοια ᾖ, si navigandi facultas non datur; (*nempe ventis flantibus contrariis, aut prorsus quiescentibus*) I. 1, 16.

Ἁπλοῦς ἄνθρωπος, homo simplex, apertus & candidus, IV. 13, 2. τὸ Ἁπλοῦν, candor, IV. 13, 1.

Ἁπλῶς; 1) nude, simpliciter, prorsus, sine exceptione. *Sic accipe* II. 22, 36. ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ παντὶ, ἁπλῶς, *nempe* ἔστω φίλος· τοῦ δ' ἀνομοίου ἀγωγικός. 2) simpliciter, aperte, candide. ὅταν τις ἡμῖν ἁπλῶς δόξῃ διειλέχθαι, IV. 13, 1. 3) omnino, generatim, in summa, verbo ut dicam, denique, I. 1, 12. I 2, 4. I. 11, 7 & 33. I. 22, 10. &c. *Sic* πάντα ἁπλῶς, omnino

nino omnia, denique omnia, IV. 1, 172. *ubi in ἅπερ detortum eſt in cod. msto.* ὡς ἁπλῶς, generatim. ὡς μὲν οὖν ἁπλῶς ἀκήκοας, quod ad rei ſummam ſpectat audiviſti, IV. 1, 64. *ubi oppoſuntur* τὰ ἐπὶ μέρους, *i. e.* ſingulæ partes, explicatio ſingularum partium.

Ἀπὸ, a, ab, ex; *nempe* unde *aliquid efficitur, paratur, proficiſcitur, colligitur, exſiſtit aut quovis modo dependet.* ἐλπίζεις ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἔστιν ἀναλαβεῖν; putasne, maximam artem parare ſibi poſſe hominem & addiſcere ex minutis quibusdam, *i. e.* exiguâ operâ, exiguo labore & leviſſima præparatione? I. 20, 13. *Quo pertinet illud:* ποία ἄλλη τέχνη ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται καὶ νόμης; IV. 8, 11. *Et iſtud,* ἀπὸ τῆς τέχνης τὸ ὄνομα, οὐκ ἀπὸ σχήματος, ἀναλαμβάνουσι, nomen ſumunt (*vel* accipiunt, *nempe* artifices) ab arte, non ab exteriore habitu, IV. 8, 16. Ἀφ' ἑκάστου τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων ῥᾴδιόν ἐστιν ἐγκωμιάσαι τὴν πρόνοιαν, Ab unaquaque re proficiſcendo; ex unaquaque re argumentum peti poteſt laudandi providentiam, I. 6, 1. n. ἀπὸ τῶν ἐκτὸς μόνον κρίνομεν, e rebus externis judicium facimus, IV. 8, 10. ἀφ' ὧν αὐτοὶ πεινῶσιν, οἴονται κἀμὲ, ex eo quod ipſi eſuriunt, putant & me eſurire, IV. 6, 23. Τὰ ἀπὸ τῶν τεχνῶν γινόμενα, effectus, effectiones artis, quæ ex arte exiſtunt, II. 14, 3. τὰ ἀπὸ τῆς μουσικῆς, effectus artis muſicæ, II. 14, 6. ἐπιδείκνυσι ἀπὸ τῶν θεωρημάτων τὰ φθέντων τὰ ἔργα, En. 46, 2. *Similiter* III. 21, 3. ποίει τὸ (*vel* τὰ) ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, fac ea quæ ex præceptis proficiſcuntur, En. 46, 1. τὸ δόγμα ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐπράξαμεν, animi decretum, ex quo, *vel* cujus vi fecimus hoc, I. 11, 35. IV. 8, 3. &c. *intellige* ἀφ' οὗ ὁρμώμενοι. *Locutionem plenam habes* IV. 6, 16. τὰ θεωρήματα, ἀφ' ὧν ἔστιν ὁρμώμενον ἄλυπον γενέσθαι.

Merum ordinem conſecutionis *indicat, ſive* initium a quo quis proficiſcitur; *in illo,* διακόνει ἀπὸ τῶν μεγίστων τὰ μικρότατα, *quod idem valet ac* διακόνει πάντα, ἀπὸ τῶν μεγίστων ἕως τῶν μικροτάτων, III. 22, 5. *cf.* διακονεῖν.

τί ἔσται ἀπὸ τοῦ πράγματος, IV. 12, 17. n. *ſi ſic ſcribas* ἀπὸ, *ſententia erit,* quid futurum ſit conſequens *vel* effectus rei; *ſed rectius videtur* ἄπο τοῦ πράγματος, quid futurum ſit abs re, *i. e.* alienum a loco & tempore; *gallice,* hors de propos.

αἰσθανόμενος ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὅλων διατάξεως τοῦτο ἀπονέμεται, II. 10, 5. n. *an* ὑπὸ *pro* ἀπὸ *legendum? an, tenendo* ἀπὸ, *ſic accipiendum,* eſſe hoc tibi tributum, *aut* deſtina-

Ἀπολοφύρασθαι, lamentari; τὴν πικρὰν δουλείαν, IV. 1, 19.

Ἀπολύειν, dimittere, I. 22, 66. Fr. 11. ἄφες ταῦτα, ἀπόλυε θᾶττον &c. IV. 1, 80. *Cum acc. perſ. & gen. rei*, ſolvere, liberare: ὅταν ἀπολύσῃ ὑμᾶς ταύτης τῆς ὑπηρεσίας, I. 9, 16. ἐὰν ἐμαυτὸν ἀπολύσω τῶν δεσποτῶν, I. 29, 63. τὴν Ἑλλάδα δουλείας ἀπέλυον, Fr. 44.

Ἀπολύεσθαι, abire, discedere. ἀπολύεσθε πρὸς αὐτὸν, ſ. q. ἀπέλθετε, I. 9, 16 ſq. ἀπολύθητι δουλείας, e ſervitude discede, vindica te, libera te, Fr. 44. ἀπολελυμένους τῆς πανηγύρεως, IV. 1, 109. *ed. Vpt. ubi nos cum mſstis* ἀπολελειμμ.

Ἀπόλυτος, ſolutus, ab aliis avulſus, a communione cum aliis ſeparatus, ſolitarius per ſe. ὥσπερ ἂν εἰ ἀπόλυτοι ἦμεν, II. 5, 24. n. εἰ μὲν ὡς ἀπόλυτον σκοπεῖς - - εἰ δ' ὡς μέρος ὅλου τινός, II. 5, 25. οὐ γὰρ ἀπόλυτοι γίνονται οἱ στάχυες, ſpicæ frumenti non ſolutæ ipſæ per ſe (& ſui cauſſa) exiſtunt in rerum natura, (*ſed ſunt nempe ἑτέρου ἕνεκα, propter aliud*) II. 6, 11. ὁ πολίτης μηδὲν ἔχει ἰδίᾳ συμφέρον, περὶ μηδενὸς βουλεύεται ὡς ἀπόλυτος, quaſi ipſe ſolus per ſe in mundo eſſet, II. 10, 4. (*ſed* ὡς μέρος τοῦ κόσμου, *ut eſt ibid. vſ.* 3.)

Ἀπομανθάνειν, dediſcere *quæ didicimus*, II. 17, 27.

Ἀπομάσσειν. Vide ἀπομύσσειν.

Ἀπομύσσειν *vel* ἀπομύττειν, emungere. χεῖρας ἔχεις ἵνα ἀπομύσσῃς σεαυτὸν, I. 6, 30. σοῦ τίς ἀνάσχοιτο; ἐκείνας (τὰς γραῦς) ἀπομύσσοντος, cum illas emungis. *al.* ἀπομάσσοντος, *quod in lat. verſ. Vptonus cum Wolfio expreſſit*, extergentem. *In Med.* ἀπομύξασθαι, emungere ſe, II. 16, 13. IV. 11, 32.

Ἀπονεκροῦσθαι, mortificari, emori, præmori; *quemadmodum membra* præmortua *dicimus*. τῆς ψυχῆς ἀπονεκρουμένης, I. 5, 4. ἂν τὸ αἰδῆμον ἀπονεκρωθῇ, emortuâ verecundiâ, I. 5, 5. τούτου τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται, IV. 5, 21.

Ἀπονέκρωσις, mortificatio, cum membrum aliquod corporis præmortuum eſt, I. 5, 4.

Ἀπονέμειν, tribuere, aſſignare, deſtinare. ἀπόνειμον ὀλίγον χρόνον τῷ σαυτοῦ ἡγεμονικῷ, tribue, impende nonnihil temporis menti tuæ, IV. 7, 40. αἰσθανόμενος ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὅλων διατάξεως τοῦτο ἀπονέμεται, II. 10, 5. n. *Vide in* Ἀπὸ, *ſub finem.*

(Ἀπονενοημένως, ſtulte, deſperate. *Sic olim legebatur* I. 22, 3. n. *pro* ἀπονενεμημένος, *quod vide in* ἀπονοεῖσθαι.)

Ἀπονεύειν, (*i. q.* ἀποκλίνειν) ἀπό τινος, declinare, deflectere, discedere; πῶς μὴ ἀπονεύσω ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς

IV.

IV. 10, 2. ἐπί τι, diverti ad aliquid; convertere ſe; ſe applicare ſe ad aliquid; αὐτόθεν ἀπόνευσον ἐπὶ τοῦτο, IV. 2, 3. μόνον ἀπόνευσον ποτὲ ἐπὶ ταῦτα, IV. 7, 40. *Utraque conſtructio obtinet in illo,* ὅπου δ' ἂν (*i. q.* ὅποι δ' ἂν, quocumque, quamcunque in partem) ἀπονεύσῃς ἀπό τινος τούτων, IV. 12, 18.

Ἀπονίζειν, abluere, Fr. 94.

Ἀπονοεῖσθαι. ἀπονενοημένος, deſperatus, veſanus, veſano & deſperato modo audax. οὐκ ἀνδρεῖός ἐστι, ἀλλ' ἀπονενοημένος, I. 22, 3. τὸ ἀπονενοημένον, deſperatio; deſperata, perdita, veſana audacia; τὸ Φύσει θαῤῥαλέον, θρασὺ κατασκευάζομεν, ἀπονενοημένον, ἰταμὸν, ἀναίσχυντον, II. 1, 11.

ἄνθρωπε, τὸ λεγόμενον τοῦτο, ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐροίας, ὑπὲρ ἐλευθερίας, II. 16, 41. n. deſpera pro vita beata, *i. e.* tamquam deſperatus pugna, omiſſis & deſperatis aliis rebus omnibus pugna pro vita beata, pro libertate &c. *conf.* IV. 2, 8.

Ἀπόνοια, deſperatio, veſania, veſana quædam fiducia & obſtinatio. τί οὖν; ἀπόνοιά ἐστιν ἡ ἐλευθερία; I. 12, 10. ὑπό τινος μανίας καὶ ἀπονοίας, IV. 7, 5. „*Vide Caſaub. ad Theophraſt. in cap.* περὶ Ἀπονοίας.“ VPTON. — *Conf. not. ad* II. 16, 41.

Ἀπονυστάζειν, dormitare, attentionem remittere. εἰ μικρὸν ἀπονυστάξῃς, IV. 3, 6. (*ubi unus cod.* ὑπανυστ.) εἰς πάλιν ἀπονυστάξαι, καὶ ἀπόλωλεν, IV. 9, 16. *ubi ſic legendum videtur:* ὡς πάλιν, ἀπενύσταξε, καὶ ἀπόλωλεν, *id eſt:* quemadmodum viciſſim: dormitavit; & perditus eſt. *conf.* En. 51, 3.

Ἀποπάσχειν, *verbum Stoicum, oppoſitum τῷ πάσχειν, quatenus hoc ea notione ſumitur, de qua dictum eſt in Adnot. ad* I. 2, 3. *Nempe ſicut πάσχω ὅτι τοῦτο ἐστι, vel πάσχω εἶναι τοῦτο, in Stoicorum ſcholis dialecticis ſignificabat,* ego ita adfectus ſum ut putem hoc eſſe, *vel uno verbo,* ego ſentio hoc eſſe, ego perſuaſum habeo hoc eſſe; *ſic* ἀποπάσχω ὅτι τοῦτο ἐστι, *vel* ἀποπάσχω ἀπὸ τοῦ εἶναι τοῦτο, *dicebant,* ego ſic adfectus ſum ut putem hoc non eſſe, ego ſentio hoc non eſſe, perſuaſus ſum hoc non eſſe. *Quo ſpectat quod ait* I. 28, 3. ἀπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐστι, perſuade tibi: (*ſi potes*) nunc non eſſe diem. *Et ibidem:* πάθε, ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, *quod conciſe dictum, pro* πάθε ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι, *id eſt,* perſuade tibi, (ſi potes) parem eſſe numerum ſtellarum; aut perſuade tibi, eſſe imparem.

Ἀποπατεῖν, alvum exonerare, En. 41.

Ἀποπήγνυσθαι, frigore conſtringi, gelu enecari. ἀποπαγήσῃ,

γήσῃ, μᾶλλον δ' ἀποτέτηγας ἤδη ἐν τῇ ῥίζῃ, IV. 8, 39.

Ἀποπίπτειν, deſciſcere. πρὸς τοὺς ἀποπίπτοντας ὧν προέθεντο, III. 25, tit. Excidere, aberrare *a vero*. ἀπέπεσε τῆς ἐφαρμογῆς, nempe τῆς προλήψεως τῇ ἐπὶ μέρους οὐσίᾳ, erravit in adplicanda notione generali ad rem ſingularem, IV. 1, 45.

Ἀποπληροῦν, explere *vices*, partes tueri: οὐδεμίαν χώραν δύνασαι ἀποπληρῶσαι ἀνθρωπικὴν, II. 4, 5. *Conf.* ἐκπληροῦν.

Ἀποπνίγεσθαι, ſuffocari, II. 5, 12.

Ἀποποιεῖσθαι, rejicere, abjicere. ἀποποίησαι *videtur legendum* III. 1, 31. n. *pro vulgato* αὐτὸ ποίησον.

(Ἀποπυνθάνεσθαι, *mendoſum verbum, quod ex uno loco* Ench. c. 32, 1. *in Lexica erat receptum; ubi perperam* ἀποπευσόμενος *legebatur, pro* αὐτὸ πευσόμενος.)

Ἀπορεῖν, indigere, III. 13, 7 & 18. &c. Incertum eſſe conſilii; οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι, En. 33, 12. πάσης προφάσεως - - ἀπορούμεν *olim legebatur* IV. 24, 62. *ubi* εὐπορούμεν *ſcripſimus.*

Ἀπορία. πρὸς τοὺς τὴν ἀπορίαν δεδοικότας, III. 23, tit. ἀπορία πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις περὶ τὰ ἐκτὸς γίνεται, IV. 10, 1. λῃστήρια, - - ἀπορίαι, ἀποβολαὶ τῶν φιλτάτων, IV. 1, 92.

Ἀπορράνειν, aquâ perfundere alios (*in balneo.*) τοὺς ἀπορραίνοντας, En 4. *ubi alii* ἀπορρέοντας.

Ἀπόρρητα, arcana, ſecreta, IV. 13, 1.

Ἀπορρεῖν, *de turba* abeuntium, erumpentium (*e balneo,*) En. 4. *vide Var. Lect.*

Ἀπορρυεῖν, recidere, prolabi. μή ποτε ἀπορρύῃς εἰς ἰδιωτισμὸν, *ſic plerique libri* En. 33, 6. *ubi nos cum aliis* ὑπορρυῇς.

Ἀποσαλεύεσθαι, fluctuare, a ratione dimoveri. μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων, III. 26, 16. n. „*Paul. II. Theſſal.* 2, 2. εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς, ne cito a mente dimoveamini." VPT.

Ἀποσοβεῖν τινα ἀπὸ φιλοσοφίας, deterrere aliquem, IV. 11, 22.

Ἀποσοφοῦν, ſapientem reddere. σὺ πῶς ποτ' ἀπεσοφώθης ἄφνω, I. 18, 10. n.

Ἀποσπᾶν, abstrahere, avellere. τὸ ἴδιον μέρος ὃ ἡμῖν ἔδωκεν ἀποσπάσας ὁ θεὸς, partem a ſe ipſo avulſam, decerptam, I. 17, 27. οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν ἀπεσπασμένον τῆς τοῦ ἀγαθοῦ οὐσίας, ſeparatum a boni naturâ, I. 23, 2. ἀπόσπασον σεαυτὸν τούτων τῶν φωνῶν, avelle te, I. 27, 6. ἂν μὴ δύνῃ τοῦ κρέως ἀποσπᾶσαι, *ſcil.* τι, ſi de carne nihil poteris avellere, II. 4, 8. μή τι ὀδύνῃ σε ἀποσπώμενον, ne quid te doleat cum tibi avellitur, detrahitur, IV. 1, 112. n. ἀποσπᾶν ἑαυτὸν

τὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας, abstrahere sese, Fr. 131.

Ἀπόστασις, cum desistimus ab aliqua re. μία ὁδὸς ἐπὶ εὔροιαν, ἀπόστασις τῶν ἀπροαιρέτων, missa facere ea, non esse deditum eis, quæ non sunt in voluntate nostrâ posita, IV. 4, 9. ἡ παντελὴς ἀπόστασις τῆς προσοχῆς, cum prorsus desistimus ab attentione, prorsus eam abjicimus, (*opponitur* ἡ ὑπέρθεσις, procrastinatio,) IV. 12, 3.

Ἀπόστημα, abscessus. ἐκτέμνειν τὰ φύματα καὶ τὰ ἀποστήματα ἐκ τοῦ σώματος, I. 11, 35. „*Conf. M. Anton. II.* 16." VPT.

Ἀποστρέφεσθαι, 1) avertere se, discedere, & alio se convertere. ἐὰν ἐάσῃς ἔξω ἀποστρέφεσθαι τὴν ἔκκλισιν, III. 12, 5. ἄφες τὰ ἕτερα, ἀποστράφηθι, μηδέν σοι καὶ αὐτοῖς, IV. 2, 8. 2) aversari. κυνικὸν ἐπαίτην πάντες ἀποστρέφονται, III. 22, 89. πλῦνον τὸ σῶμα, ἵνα μηδεὶς (σὲ) ἀποστρέφηται, IV. 11, 17.

Ἀποστροφὴ τοῦ λόγου, aversio, discessio a recta ratione, IV. 3, 4.

Ἀποσυμβουλεύειν, dehortari; τῷ σοφῷ τεκνοτροφεῖν, I. 23, 3.

Ἀποσώζειν, servare. ἵνα τὰς σχέσεις ἀποσώζῃς ἀπαραποδίστως, III. 24, 79. (*i. q.* σώζειν, *III.* 22, 69.)

Ἀπότακτος. ᾔδειν εἰς φυλακὴν ἀπότακτος ὤν, III. 24, 105. *ex vulgata lectione; sed videtur* ἀπακτὸς *legendum, quod vide.* (*Longe sane diversum est quod legitur apud Polyb. V.* 36, 6. 36, 8. οἱ εἰς τὰς φυλακὰς *vel* εἰς τὴν φυλακὴν ἀποταχθέντες.)

Ἀποτειχίζειν ἀκρόπολιν, *an*, arcem destruere? IV. 1, 88. n.

Ἀποτελεῖν, *cum duplici accus.* reddere, efficere aliquem talem. τὴν προαίρεσιν σύμφωνον ἀποτελέσαι τῇ φύσει, I. 4, 18. τὴν ἐπιβολὴν ἔχω ἀποτελέσαι ὑμᾶς ἀκωλύτους, II. 19, 29. *Et in Pass.* ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθεὶς, En. 24, 5. γραμματικὸς ἀπετελέσθην, En. 49. *Absolute:* οὕτως Σωκράτης ἀπετελέσθη, ita Socrates est effectus, *i. e.* is qui erat evasit; *alii* perfectus evasit; En. 51, 3. n. *cf. Adn. ad IV.* 5, 29.

Ἀποτευκτικὸς, aberrationi & frustrationi obnoxius. ὄρεξις ἀποτευκτικὴ, III. 6, 6. III. 22, 104. IV. 10, 4. ἀτελὴς ὄρεξις, ἀποτευκτικὴ ἔκκλισις, III. 26, 14. *alibi vero* περιπτωτικὴν ἔκκλισιν *solet dicere.*

Ἀποτέμνειν, abscindere, resecare. τὸ λογικὸν ἀποτέτμηται αὐτῷ, I. 5, 9.

Ἀποτευκτικῶς ὀρέγεσθαι, IV. 10, 6.

Ἀποτρόπαιοι θεοὶ, dii averrunci. ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης, II. 18, 20.

Ἀποτυγχάνειν, frustrari, non consequi; *quemadmodum*

τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνειν dicitur qui a ſcopo aberrat, qui eum non aſſequitur. *Abſolute poſitum verbum:* πότερον κατορθώσεις, ἢ ἀποτεύξῃ, III. 9, 2. II. 17, 24. n. καὶ ἀποτυχεῖν καὶ περιπεσεῖν ἀνώγκη, IV. 10, 6. πῶς μήτ' ἀποτύχῃς ποτὲ, μήτε περιπέσῃς, II. 1, 37. σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται, En. 27. τί Φοβῇ ἔτι μὴ ἀποτύχῃς; II. 17, 23. τίς ἀναγκαία ὀρέξεως; μὴ ἀποτυγχάνειν, III. 23, 9. ὀρεγόμενος ἀποτυγχάνω, II. 1, 35. ὀρεγόμενον μὴ ἀποτυγχάνειν, III. 12, 4. IV. 4, 16. En. 14, 1. ἐν ὀρέξει μὴ ἀποτυγχάνειν, I. 4, 1. II. 14, 8. III. 22, 48. & En. 2, 1. *ſed poſtremo hoc loco præpoſitionem* ἐν *ignorant plerique libri. Cum genit.* ἀποτυγχάνειν τῶν ἀγαθῶν, I. 22, 13. I. 26, 6. ὧν θέλεις, II. 1, 31. En. 31, 2. οὐ μικρῶν, IV. 10, 18. ἐκείνων ἀποτεύξῃ δὲ ὧν μόνων εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίνεται, En. 1, 4.

Ἀποτυφλοῦν, excæcare, occæcare; *notione maxime ad mentem translatâ. (Propriâ & primitivâ notione* Ἐντυφλοῦν *uſurpat; quod vide ſuo loco.)* πρὸς τὸν δόντα ἀποτετυφλωμένοι, I. 6, 12. οἱ πολλοὶ ἀποτετύφλωσθε, I. 26, 19. ἐξηπατημένον καὶ καὶ ἀποτετυφλ. I. 18, 6. ἀποτετυφλώμενοι τῶν περὶ αὐτοὺς κακῶν ſcil. ἔνεκα, II. 20, 37. *De ſenſu corporeo:* οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ τὰς αἰσθήσεις τὰς αὐτῶν ἀποβαλεῖν ἢ ἀποτυφλῶσαι οὐ δύνανται, II. 20, 20.

Ἀποφαίνειν; 1) enunciare, pronunciare, declarare. τῶν ὀρθῶς πραττομένων τοῦτο (τὸ δόγμα) αἴτιον ἀποφανοῦμεν, I. 11, 36. *ubi haud male unus e codd. noſtris* ἀποφανούμεθα *in Medio: ſic ſane alibi in Medio, quod dicimus, utitur;* ἀποφαίνου μὴ ἐναντίος ἐλευθέρους; ἀποφαίνομαι, IV, 1, 52. ὁ ἔχων ἐξουσίαν τοῦ ἀποφήνασθαί τι περὶ σοῦ, I. 29, 52. cf. vſ. 50. II. 22, 24. *In Paſſ.* τὸ ἀποφανόμενον ὑπὲρ ἑκάστης τούτων, II. 23, 7. 2) *Cum duplici acc.* reddere aliquem talem. ἀποφήνας αὐτὸν ἄνδρα ἀγαθὸν, Fr. 67. οἷον ἀποφαίνεις τὸ στράτευμα, III. 24, 32.

Ἀπόφασιν διδόναι, pronunciare, I. 29, 51. n. *ubi quidem* ἀπόφασιν *habent mſs. & edd. vett. Conf. Laërt.* VII. 69.

Ἀποφάσκειν, ὁ ἀποφάσκων λόγος, inficians; *genus ratiocinationis;* III. 9, 21. n.

Ἀποχή, abſtinentia a capiendis cibis, II. 15, 5.

Ἀποχωρεῖν, τῆς πατρίδος, patriâ excedere, peregre abire, III. 16, 11. *Translate; in diſputando:* τούτου ἤδη ἀποκεχωρήκαμεν, ab hoc jam diſceſſimus, hoc removimus, miſſum fecimus; *nempe quod intelleximus, illud nihil huc pertinere,* IV. 1, 75.

Ἀπο-

Ἀποψύχειν, animam efflare, exspirare, mori. I. 29, 16. n. Ἀποψύχεσθαι, exanimari *timore*, IV. 1, 145.

Ἄπρακτος, nihil agens, non actuosus, non ad agendum natus vel idoneus. ἄπρακτόν ἐστι τὸ ζῶον; *nempe* ὁ ἄνθρωπος, I. 10, 7. n.

Ἀπροαιρετικὸς, *mendosa vox*, *pro* ἀπροαίρετος. ἐν τοῖς ἀπροαιρετικοῖς *olim legebatur*, II. 1, 10. n. *ubi* ἀπροαιρέτοις *ex msstis correxi*.

Ἀπροαίρετος involuntarius, quod non est in nostra voluntate positum. τῶν ἀπροαιρέτων ἄν τι ἐκκλίκῃ, I. 4, 2. τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρέτων οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς, I. 4, 27. n. *ubi pro* τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρ. *legendum utique videtur* τῶν ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτων, *quemadmodum habes* τῶν ἐκτός ἐστι καὶ ἀπροαιρέτων, IV. 4, 3. & ἐν τοις ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτοις, IV. 7, 10. τὰ ἀπροαίρετα οὔτε τὴν τοῦ κακοῦ δέχεται φύσιν, οὔτε τὴν τοῦ ἀγαθοῦ, II. 1, 4. *conf. ibidem vers. seqq. usque ad* vs. 10. *ubi* ἀπροαιρετικοῖς *minus recte legebatur*, *pro* ἀπροαιρέτοις. ἀπροαίρετον οὐδὲν ἐμποδίζειν πέφυκε τὴν προαίρεσιν, II. 23, 19. ἔξω βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα, III. 2, 13. ἀπροαίρετον, οὐ κακὸν, III. 8, 2. τίνα δύναται λογικὸν ἡγεμονικὸν, πρὸς τὰς ἀπροαιρέτους δυνάμεις ἀντιταξάμενον, opponens se potestati rerum voluntati nostræ non subjectarum, II. 1, 39. n. ὁ Ζεὺς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἠθέλησε προάγειν με μάρτυρα τῶν ἀπροαιρέτων, testem rerum quæ in hominis voluntate non sunt positæ; *scil. qui testatum facerem*, *quam parum illæ res movere possint fortem & sapientem virum*, III. 24, 112. ἀπροαίρετος αἰτία, caussa extra voluntatem nostram posita, II. 10, 16.

Ἀπρόπτωτος, qui non est προπετὴς, *id est*, non præceps, non temerarius *in adsentiendo & judicando*. συγκατάθεσις ἀπρόπτωτος, II. 8, 29. „Idem ac ἀπροπτωσία, id est, ἐπιστήμη τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι, καὶ μή. *Laërt.* VII. 46. Continentiam a lapsu *vertit interpres*. *Cicero Acad.* [*lib.* I. c. 13.]. Quibus de caussis nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, neque assensione approbare, cohibereque semper & ab omni lapsu continere temeritatem. *Vide omnino M. Anton.* III. 9. & *ibi Gatak.* *Notanda est distinctio*: ἀπρόπτωτος *refertur ad* ὑπόληψιν, opinionem; ἀδιάπτωτος *ad* πρᾶξιν, actionem; ἀπερίπτωτος *ad* πεῖσιν, perpessionem. *dum contendebant*, *sapientem nec* falli, *nec* labi, *nec* lædi *posse*. IVRT.

Ἀπροσδόκητος, inopinus, οὐκ ἀπροσδόκητον, III. 24, 104.

Ἀπροσεξία, incuria, negligentia. ὑπὸ ἀπροσεξίας, *i. q.* μὴ προσέχων, IV. 12, 5.

Ἄπταιστος διατελεῖ ἐν τῷ βίῳ, absque delicto, inculpatus

4, 23. ἀρχαὶ, ἀναρχία, IV. 4, 33. ὑπηρετῶν τινι ἀρχῇ, magistratui alicui inserviens, III. 24, 36.

Ἀρχιερεὺς, *de Chryse sacerdote*, II. 24, 24.

Ἀσβολὴ, fuligo. μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβολῆς, III. 16, 3.

Ἀσβολοῦν, fuligine inficere. ἠσβολωμένος, fuliginosus, III. 16, 3. n. *ubi perperam* ἠσβολημ. *expressum erat*.

Ἀσεβεῖν, impium esse. ὡς ἀσεβήσων, En. 50.

Ἀσείστως, inconcussa ratione. ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως, inconcussum esse, II. 17, 33. n.

Ἀσήμως (citra significationem, nulla subjecta notione) καὶ κενῶς φθεγγόμεθα τὰς φωνὰς, II. 17, 6.

Ἀσιτεῖν, cibo abstinere. ἀσίτησον σήμερον, II. 14, 21. III. 13, 21.

Ἄσιτος, impransus. *Sic perperam olim legebatur* II. 17, 33.

Ἀσκεῖν, *absque accus.* exercere se. ἐπὶ τοῦτο ἤσκουν, ad hoc me exercitavi, præparavi, III. 10, 7. ἤσκηκας ἐν ταύταις ταῖς ἀποκρίσεσιν; II. 16, 3. ἤσκηκας πρὸς τὰ σοφίσματα, ibid. πρὸς πόνον, En. 47. ὅταν θέλῃς σαυτῷ ἀσκῆσαι III. 12, 17. n. *ubi* σαυτῷ *est* tui caussa, in tuum usum, tui emendandi caussa, (*cf. locum modo citatum*, En. 47.) ἄλλῳ πρὸς ἄλλα μᾶλλον ἀσκητέον, III. 12, 8. *Cum accus. rei:* τοῦτο οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι, ad hoc *vel* in hoc te exerce, En. 14, 1. (*conf. Lexic. Polyb.*) ἀσκεῖν ἄσκησιν, IV. 1, 81.

Ἄσκημα, exercitatio. τὰ ἀσκήματα, (*an* ἀκούσματα?) τὰ ἀναγνώσματα, III. 26, 39. n.

Ἄσκησις, exercitatio. ἡ πρὸς τοῦτο ἄσκησις, III. 24, 84. ταύτην τὴν ἄσκησιν ἀσκήσας, IV. 1, 81. τὰς ἀσκήσεις οὐ δεῖ διὰ τῶν παραδόξων ποιεῖσθαι, III. 12, 1. conf. vss. seqq. & tit. cap. περὶ Ἀσκήσεως.

Ἀσκητὴς, exercitator, qui se exercet, athleta. ὁ ταῖς ἀληθείαις ἀσκητὴς, II. 18, 27. τίς γάρ ἐστιν ἀσκητής; ὁ μελετῶν &c. III. 12, 8. περὶ τοῦτο ἐπαρίστεροι ἀσκηταί εἰσιν, III. 12, 11. „Hesychius: Ἀσκητής· ἀθλητής." VPTON.

Ἀσκητικὸς, ad exercitationem valens vel pertinens. ὅταν τις ποιῇ τι ἀσκητικὸν, III. 14, 4. εἴη ἂν (ταῦτα) ἀσκητικὰ, III. 12, 6. τὸ ἀσκητικὸν, *i. q.* ἡ ἄσκησις. ὅπου ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν φαντασιῶν, ἐκεῖ ἀντιτιθέναι δεῖ τὸ ἀσκητικὸν, II. 12, 6.

Ἀσόφιστος, qui per fallacia ratiocinia decipi se non patitur, I. 7, 26.

Ἀσπάζεσθαι, salutare, *pro more Romanorum*. ἄσπασαι τὸν δεῖνα, οὐ ταπεινῶς, &c. II. 6, 6. ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς, ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάζηται, IV. 6, 31. *Cum accus. Rei:* τὴν παιδιὰν ἀσπάζονται, *vertunt* amplectuntur; *possis etiam*

etiam interpretari, colunt, mirantur, magni faciunt, IV. 7, 5.

Ἀσπασμός, ſalutatio. ἀσπασμοὶ καὶ ἀρχὴ τῶν ἐκτός ἐστι, IV. 4, 3. Θόρυβος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀσπασμοί, IV. 4, 37.

Ἀσταφίς, uva paſſa, III. 24, 9.

Ἄστομος, facultate loquendi deſtitutus. ἀστόμους αὐτοὺς πεποίηκα, ora eis obturavit, obmutescere eos fecit, II. 24, 27.

Ἄστρωτος, non inſtratus, ſtragulis non tectus. ἐπ' ἀστρώτῳ πέδῳ καθεύδειν, in nudo ſolo cubare, I. 24, 7.

Ἀστυνόμος, urbis curator, ædilis. III. 1, 34. „*Sed diverſi erant ædiles Romanorum ab Athenienſium* Aſtynomis.“ ΥΡΤΟΝ. — *De his vide Harpocrat. & ex eo Suid. & quos laudarunt horum interpretes. Gallice diceres* Commiſſaires de Police.

Ἀσύγχυτος, non confuſus. καθαρὰ ψυχὴ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς ἀσύγχυτος καὶ ἀμόλυντος, IV. 11, 8.

Ἀσυγχύτως, absque confuſione, absque perturbatione. *Philoſophus vita utitur* ἀσυγχύτως καὶ ἀπαραποδίστως, IV. 8, 20.

Ἀσυμμετρία, inconcinnitas, incongruitas. μὴ παρὰ καιρὸν, μὴ παρὰ τόπον, μὴ παρά τινα τοιαύτην ἀσυμμετρίαν, III. 12, 13. n.

Ἀσύμμετρος. τροφὴ ἀσύμμετρος, III. 24, 29. *Intelligunt interpretes* victum incongruum, victus rationem minus aptam: *ſed vide ne ſit* immodicus cibus. *conf.* Σύμμετρος.

Ἀσυμπαθὴς πρὸς τὸν λόγον, cujus adfectus animi non congruit cum verbis ipſius. *Sic* ἀσυμπαθῶς πρὸς τὸν λόγον, μακρὰν ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι τούτοις ἃ λέγομεν, II. 9, 21.

Ἀσύμφωνος, non conſonans, diſſentiens. χορδαὶ ἀσύμφωνοι, III. 16, 5. ὁρμαὶ ἀσύμφωνοι τῇ Φύσει, II. 14, 22. *In Dialecticis:* τί τίνι μάχεται, ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον, II. 24, 14. n.

Ἀσυμφώνως τῇ Φύσει, naturæ non congruenter, I. 4, 14.

Ἀσύναχτος, quæ coire nequeunt. τὰ ἀσύναχτα συνάγοντες, II. 1. 3. λόγοι ἀσύναχτοι, ratiocinia non concludentia, En. 44.

Ἀσφάλεια, ſecuritas, tuta conditio. *In omni vita;* ſic ἐν ἀσφαλείᾳ διάγειν, I. 9, 7. πᾶσά σοι ἀσφάλεια, II. 2, 2. *In Logicis;* de firmitate & conſtantia judiciorum noſtrorum decretorumque; II. 15, 8. III. 2, 5. III. 16, 9. III. 26, 14. *In philoſophia morali,* de univerſa animi conſtantia, & firmo inconcuſſoque ſtatu viri ſapientis, ſupra externa omnia elati; οὐ θέλομεν τὴν μόνην δεδομένην ἡμῖν ἀσφάλειαν ἰσχυρὰν ποιεῖν; οὐδ' ἀποστάντες τῶν ἐνηντῶν καὶ δούλων &c. IV. 5, 28. *In negotiis civilibus;* „*Dicitur* ἀσφάλεια *in contractibus,* cautio, ſecuritas,

ſecuritas, pignora, ſponſores. ἀσφάλειαν διδόναι, & ἀσφάλειαν γράφειν, dare cautionem, dare idoneos ſponſores, ſatisdare. *Dicimus anglice*, to give ſecurity." VPTON. — διαθήκην οὐ γράφει, - - οὐδ' ἀγχυην ἄλλως σφραγίζεται, ἢ ἀσφάλειαν γράφει, II. 13, 7.

Ἀσφαλὴς, ſecurus, tutus. *De Rebus:* αἱ δυνάμεις τοῖς ἀπαιδεύτοις οὐκ ἀσφαλεῖς, I. 8. tit. οὐ λίαν ἐστὶν ἀσφαλὲς τὸ πρᾶγμα, II. 12, 17. ἀσφαλές ἐστι τὸ τεῖχος, IV. 5, 25. *De Homine.* ἀσφαλὴς ἴσθι, IV. 10, 3. cautus eſto *vertit Vptonus cum Wolfio, non male; nempe* tutus incede, utere iis rationibus quæ tutum te præſtent, ne ſis præceps in judicando &c. τὸ ἀσφαλὲς, I. 28, 10. *numeratur in eis rebus quibus homo præſtat cæteris animantibus; ubi pariter* cautionem *interpretantur.*

Ἀσφαλῶς, tuto, ſecure. ἀσφαλῶς σοι τὰ πράγματα ἔχει, res tuæ in tuto ſunt, III. 24, 26. III. 26, 14. IV. 10, 29. ἀσφαλῶς διέρχεσθαι, tuto conficere iter, IV. 1, 93. ἀσφ. ἅπτεσθαι τοῦ ἔργου, tuto, ſine periculo aggredi rem, III. 21, 12. *Sic* ἀσφαλῶς, ἵνα μή τις γνῷ, *de committendo facinore*, III. 7, 11. ἀσφαλῶς πιστεύειν τινὶ, tuto alicui credere, fidere ſine periculo, IV. 13, 4 & 6. ἀσφαλῶς διαλέγεσθαι, II. 13, 21. *vertunt* caute; *rectius fuerit*, certa ratione, absque periculo & absque timore ne recte dicere non poſſimus. ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως, *de* firmitate judicii, *cum* certam rationem ſequimur, a qua nihil nos divellere poteſt; *cum* citra errandi periculum judicamus, II. 17, 33. ἀσφαλῶς ἐμέμνητο, memoriæ firmiter infixum tenebat, IV. 5, 4.

Ἀσχημονεῖν, indecore agere, turpiter ſe dare, III. 22, 15 & 52. IV. 1, 177.

Ἀσχήμων, foede, turpiter ſe gerens. ταπεινοὶ, ἀσχήμονες, οὐδενὸς ἄξιοι, II. 16, 18.

Ἀσχολεῖσθαι, occupatum eſſe, περί τι, *vel* πρός τι, III. 5, 16. n.

Ἀσχολία, occupatio, negotium, III. 22, 71. IV. 4, 23. ἀσχολία τις ἀπὸ τῶν ἀναγκαιοτέρων, abſtractio, diſtractio quædam a rebus magis neceſſariis, I. 8, 6. n.

Ἀταλαίπωρος, ignavus, laboris impatiens, laborem fugiens, mollis, delicatulus, moroſus. ἀταλαίπωρα ἀνθρωπάρια, I. 29, 55. n. εἰ δὲ φθονεῖς, ἀταλαίπωρε, II. 17, 26. n. *ubi alii* ταλαίπωρε. *of* ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοὶ, II. 20, 20. n. τοὺς ἀταλαιπώρους καὶ δειλοὺς, IV. 1, 109. n. σὺ ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον (*ſive* ἀταλαίπωρον) ὑπολῃψεῖδιον, IV. 1, 140. n. οὐχὶ τινά ποτε ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον, III 22, 51. *ubi pariter* ἀταλαίπωρον *videtur legendum.*

Ἀτακτένωτος, minime abjectus. ἀταπεινωτος καὶ ἐλεύθερος, IV. 6, 8.

Ἀταρα-

Ἀταραξία, ſtatus animi inperturbatus. II. 2. tit. I. 24, 8. II. 1, 21. II. 18, 28. III. 13, 13. III. 15, 12. III. 24, 79. III. 26, 13. IV. 3, 7. IV. 6, 34. IV. 8, 30. IV. 10, 22. En. 12, 2. *Iungi ſolet cum* ἐλευθερία, ἀπάθεια, *& ſimilibus.*

Ἀτάραχος, tumultu & perturbationibus vacans. Φύλασσε σεαυτὸν ἀτάραχον, II. 8, 23 & 27. II. 17, 31. III. 21, 9. III. 23, 18. IV. 1, 84. IV. 4, 36. IV. 6, 8. IV. 8, 27 & 31. IV. 11, 22. τηρεῖν τὸ ἀτάραχον, II. 5, 2.

Ἀταράχως, καὶ εὐρόως βιώσασθαι, I. 4, 27. εὐσταθῶς καὶ ἀταράχως, II. 5, 7. II. 14, 8. πότε ἀταραχώτερον ἐκάθευδες; IV. 1, 47.

Ἀτέκμαρτος, cujus veritas nullo certo ſigno cognoſci poteſt. οὐδέν ἐστι γνωστὸν, ἀλλὰ πάντα ἀτέκμαρτα, II. 20, 4.

Ἀτελὴς, inefficax, irritus, finem ſuum non conſequens. ὀρέξεις ἀτελεῖς, III. 22, 61. III. 26, 14. IV. 4, 35. IV. 5, 27. ὄρεξις ἀτελὴς καὶ ἀποτευκτική, IV. 10, 4. ἐπιβολὴ ἀτελὴς, III. 22, 104. ἀτελὴς συλλογισμὸς, imperfectus, I. 8, 3.

Ἀτερπὴς, nihil delectabile habens. ἀτερπὲς *ſcripſi* II. 14, 4. n. *pro* ἀπρεπὲς, *quod vulgo legebatur.*

Ἀτεχνία, imperitia. τέχνην, ἢ ἀτεχνίαν, IV. 8, 1.

Ἄτεχνος, imperitus artis. τεχνίτης οὐκ ἤθελεν ἀρέσκειν τῷ ἀτέχνῳ, II. 13, 15.

Ἀτημέλητος, neglectus. τὸ ἡγεμονικὸν ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον, II. 22, 33. ῥυπαρὸν καὶ ἀτημ. IV. 7, 41. περιεώρας αὐτὸν (τὸν ἵππον) ἀτημέλητον, IV. 11, 17.

Ἀτιμᾶν, nullum honorem habere alicui, indigne tractare, πατέρ᾽ ἀτιμῆσαι, III. 11, 5.

Ἀτιμάζειν, *i. q.* ἀτιμᾶν, *&* ſpernere, aſpernari. ἀτιμάζει τις τὰς ἄλλας δυνάμεις; II. 23, 23. τίς ἀτιμάζει σύμβουλον εὔνουν, IV. 13, 16. ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἠτιμακότι, IV. 13, 14.

Ἀτιμία, ignobilitas. En. 24, 1.

Ἄτιμος, inhonoratus, ignobilis. ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, En. 24, 1.

Ἀτονία, cum nervi deficiunt, nervorum defectus. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, ἀλλ᾽ ἀτονία, II. 15, 4.

Ἄτονος, absque nervis, absque robore. ἄτονά ἐστι (τὰ δόγματα ὑμῶν) καὶ νεκρά, III. 16, 7.

Ἄτοπος, abſurdus. θεωρήματα ἄτοπα, I. 7, 29. ἄνισον, ἄγνωμον, ἄτοπον, I. 11, 24. εἰς ἄτοπον ἀπάγειν, *in diſputando*, ad abſurdum ducere aliquem. πῶς, ὑπόθεσιν λαβὼν, εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται, III. 2, 17. *De Homine:* ἄτοπος ἂν δόξειεν, abſurdus videatur, Fr. 15.

Ἀτόπως, abſurde. οὐκ ἀτόπως ἀποφήναιτ᾽ ἄν τις, III. 1, 3.

Ἀτυχεῖν, infelicem eſſe. (Voti compotem non fieri, vo-

tum

rum non assequi, *vertit Vptonus: at id proprie* ἀποτυγχάνειν *est; quod vide.)* ἀτυχεῖν καὶ ἀστυχεῖν, I. 28, 30. ἠτύχησεν, εὐτύχησεν, II. 11, 5. II. 23, 29. εἰ βλάπτομαι καὶ ἀτυχῶ, I. 22, 15. μηδέποτε ἀτυχοῦντα, μηδέποτε δυστυχοῦντα, numquam adversâ aut parum prosperâ fortunâ utentem, II. 23, 42. II. 24, 30. IV. 1, 83. IV. 3, 11. (*conf.* En. 2, 1.) ἄν τις ἀτυχῇ, μέμνησο ὅτι παρ' αὐτὸν (*vel* ἑαυτὸν) ἀτυχεῖ, III. 24, 2 & 26 & 82. ἠτυχηκῶς, I. 9, 27. ἂν ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυχεῖν ἀνάγκη, En. 2, 2.

ἀτυχήσω, *quod* III. 12, 7. *legebatur, in* ἀνατοιχήσω *fuit mutandum.*

Ἀτύχημα, calamitas, I. 6, 23. II. 10, 16. πάντα τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ ἀτυχήματα παρὰ τὴν ἄγνοιαν γεγένηται, II. 24, 21. οἱ πλείους ἡμῶν ἀλώτεκες, καὶ ὅσα ἐν ζώοις ἀτυχήματα, *per meton.* calamitosa, nociva, pernicioſa animantia, I. 3, 7 & 9. n. (*conf.* Ἀτυχὴς, *in fine.*) οὐδενὸς ἄξιοι, ὅλοι ἀτυχήματα, quanti quanti sumus, calamitates sumus; *id est*, calamitosi, flagitiosi, perditi, II. 16, 18. n.

Ἀτυχὴς, infelix. δυστυχὴς, ἀτυχὴς, κακοδαιμονῶν, ἐν κακοῖς ὤν, *pro synonymis ponuntur* I. 25, 13. *Sed alibi inter* ἀτυχὴς *&* δυστυχὴς *distinguitur:* ὁ ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχὴς, En. 2, 1. ἀναγκὴ τὴν ὄρεξιν, ἀτελῆ οὖσαν, ἀτυχῆ σε ποιεῖν, IV. 4, 35. θέλω τι καὶ οὐ γίνεται· ἐγὼ ἀτυχής εἰμι, IV. 8, 25. ἀτυχὴς βασιλεὺς οὐ γίνεται, οὐ μᾶλλον ἢ ἀτυχὴς θεός, III. 22, 34.

ἀτυχὴς, calamitosus, pernicioſus, flagitioſus. τί γάρ ἐστιν ἄλλο λοίδορος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος ἢ ἀλώπηξ, ἤ τι ἄλλο ἀτυχέστερον καὶ ταπεινότερον; I. 3, 8. n. *conf.* Ἀτύχημα.

Ἀτυχία, calamitas. δυστυχία καὶ ἀτυχία, I. 4, 23. ἀτυχία καὶ κακοδαιμονία, III. 24, 7. τίς ἡ ἀτυχία; quodnam isthuc est flagitium? II. 20, 21. n. *cf.* Ἀτύχημα.

Αὖ, rursus, vicissim. *An leg.* αὖ τὸ λοιδ. pro αὐτὸ τὸ λοιδορεῖν, I. 25, 29. n.

Αὐγὴ, splendor. ἡ αὐγὴ προσπίπτουσα τῷ ὕδατι, III. 3, 20 sq.

Αὐλὴ, aula imperatoria. ἂν εἰς αὐλὴν πάροδός τις δίδωται, II. 10, 3. ἀρχῆς τινος τυχεῖν ἢ προαγωγῆς ἐν τῇ αὐλῇ, IV. 13, 14.

Αὔξειν. ὁ ἥλιος τοὺς καρποὺς αὔξει (crescere facit) καὶ τρέφει, III. 22, 5. τὴν ἕξιν (τοῦ κακοῦ) ηὔξησας, pravum habitum auxisti, II. 18, 5. αὐξήσει μου τὸν υἱὸν, honore augebit, ornabit, IV. 10, 32.

Αὔριον, postridie, II. 18, 14.

Αὐτὰρ, verum, cæterum. Verbi gratia *interpretatus est Vpt.* IV. 13, 6. n.

Αὐτάρ-

Αὐτάρκεια, ἡ, sufficientia, Fr. 27.

Αὐτεξούσιος, sui juris. τί ἐστι τὸ ποιοῦν ἀκώλυτον τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτεξούσιον, IV. 1, 62.

Αὐτόθεν, *proprie*, ab *vel* ex hoc ipso, indidem; *usurpaturque* 1) *plerumque de Tempore, ut sit* illico, e vestigio, protinus, statim. *Sic*, λέγω αὐτῷ, αὐτόθεν πορεύεσθαι εἰς οἶκον, I. 4, 22. λέγω σοι, ἤδη αὐτόθεν παρασκευάζου τὴν δυνατὴν παρασκευὴν πᾶσαν, II. 2, 10. En. 21. αὐτόθεν ἤδη δίελε, II. 2, 14. αὐτόθεν ἀπόνευσον ἐπὶ τοῦτο, IV. 2, 4. ὅταν ἴδῃς ἀδελφοὺς ὁμονοεῖν δοκοῦντας, μὴ αὐτόθεν ἀποφαίνῃ περὶ τῆς φιλίας τι αὐτῶν, II. 22, 24. *ubi possis, sicut in superioribus locis*, statim, continuo, *interpretari; possis vero etiam intelligere*, ex hoc ipso, *scil. quod videntur consentire. Nam usurpatur etiam* αὐτόθεν 2) *cum de Loco, tum de Re quacumque, unde proficiscimur, aut unde proficiscitur aliquid. Sic* ἀπὸ τῶν χειλῶν αὐτόθεν προφερόμενος, *indidem a labiis proferens, illico a labiis, ab ipsis (solis) labiis*, II. 9, 17. ὁποῖα ἄν τις αὐτόθεν ὁρμηθεὶς εἴποι πρὸς ἕτερον, qualia quis e vestigio, ex tempore, e re nata orsus, loquatur ad alterum, *in Arriani Epist. ad L. Gell. vs.* 3. ἀφαιρουμένου τινὸς, ἀποδιδόναι (τὰ ἀλλότρια) εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, II. 16, 28. n. *ubi possis rursus, ut alibi*, statim, protinus, *intelligere; sed rectius fortasse fuerit*, sponte, ultro, *quasi* a te ipso, *nempe, priusquam coactus fueris; quemadmodum apud M. Anton.* II. 10. αὐτόθεν *opponitur* τῷ ἠναγκασμένῳ *& idem valet ac* ἐξ ἑαυτοῦ *vel* ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόματος, fortuitus. ἀπὸ ταὐτομάτου, I. 6, 11.

Αὐτόνομος, sui juris, liber. *De avibus;* τὰ πτηνὰ ὀρέγεται τοῦ αὐτόνομα καὶ ἀκώλυτα εἶναι, IV. 1, 27.

Αὐτὸς, ipse homo, *significanter; nempe* id ex quo quisque censetur is esse qui est; (*quod alibi* τὸ Ἐγὼ *dicit*, II. 22, 19 sq. *cui opponuntur* τὰ ἐκτὸς, *ibid.*) περὶ τῶν ἰδίων ἔργων πεφρόντικεν, ὅπου αὐτός ἐστι, IV. 10, 5. ποῦ οὖν αὐτός; - - ὅπου βλάβη καὶ ὠφέλεια, &c. IV. 8, 25.

αὐτὸς, solus. αὐτὰ τὰ πράγματα, solas res, (*non etiam homines,*) II. 22, 7. *& sæpe aliàs. Sic* οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, *in Arriani Epist. ad L. Gell. vs.* 8. sermones soli per se, *nempe literis mandati, ubi vivam dicentis vocem non audis, non vultum ejus gestumque & adfectum vides. Conf.* Ἐπὶ *cum Genit.*

„Αὐτὸς, *de aliquo* κατ' ἐξοχήν. *Sic discipuli de Pythagora*, Αὐτὸς ἔφα. *Item servi, de* domino: *vide Schol. ad Nubes Aristoph. vs.* 218. *& consule Casaub. ad Theophr.* c. 2. *Nec aliter Plautus:*

Ipsa

Ipſa miſit; *ubi* ipſa, *eſt* hera. τί ποιεῖ αὐτός; *id eſt*, dominus, I. 19, 21. ὑπ' αὐτοῦ, a domino, II. 20, 29. *Sic* [*pro* αὐτὸς ἑαυτῷ λέγει] *lege* Αὐτῷ λέγει, domino dicit, III. 22, 3. *Sic & III.* 24, 54. εἰς εἶκον Αὐτοῦ, in domum ipſius, *id eſt*, domini. *Vide etiam Not. ad* En. 25, 5. [*& ad* IV. 1, 37.] *Sic forſan honoris cauſſa Arrianus* II. 4, 1. λέγοντος αὐτοῦ, Epicteto dicente; *& alibi.*" VPTON. — *At, in plerisque ex locis citatis nec eam emphaſin ineſſe, & in nonnullis ne eam quidem notionem pronomini* αὐτὸς *eſſe ſubjectam, quam Vptonus ei tribuit, docuimus in Adnotationibus noſtris ad eadem loca.*

Αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *perſæpe pro* αὐτοῦ *vel* ἑαυτοῦ &c. *ponuntur. Vide Adnot. ad* I. 1, 4. *ad* I. 2, 9. *ad* I. 4, 1 & 23. II. 12, 11. III. 9, 7. III. 12. 10. En. 42. &c.

Sed iidem caſus obliqui pronominis αὐτὸς, (*atque etiam* αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *&* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν) *non ſolum in tertiâ perſonâ uſurpantur, verum etiam in Prima Perſona. Sic,* οὕτω περὶ αὐτῶν (*vel* αὑτῶν) διανοούμεθα, *pro* περὶ ἡμῶν αὐτῶν, I. 9, 26. n. ἐξεργαζόμενοι τὸν αὐτῶν λόγον, *pro* τὸν ἡμῶν αὐτῶν λόγον, I. 7, 30. n. ἵνα αὐτοὶ τὴν γνώμην τὴν αὑτῶν συνηρμοσμένην τοῖς γινομένοις ἔχωμεν, I. 12, 7. βασανίσωμεν αὐτοὺς *vel* αὐτοὺς, *pro* ἡμᾶς αὐτοὺς, II. 14, 16. ἐξαγόμεθα ἐκφέρειν πρὸς αὐτὸν τὰ ἑαυτῶν ἀπόῤῥητα, IV. 13, 1. *Sic* δι' αὐτῶν (*id eſt* δι' ἑαυτῶν) *idem valet ac* δι' ἡμῶν αὐτῶν, per nos ipſi, noſtrâ operâ, I. 6, 10. (*conf.* Διὰ *cum genit.*) *Sic* τοῖς αὐτῶν λόγοις *correxi* I. 7, 18. n. *i. e.* τοῖς ἡμῶν λόγοις, *ubi* αὐτοῖς λόγοις *legebatur. Eodem fortaſſe ſpectat, quod habet unus e codd. noſtris* I. 10, 8. ἐν αὐτῷ, *i. e.* ἐν ἑαυτῷ, *ubi alii nude* ἑαυτῷ *absque* ἐν *habent; quamquam & vulgata percommode habet, coll.* III. 22, 3.

Atque etiam in Secunda Perſona. αὐτῷ (*i. q.* σαυτῷ *vel* σεαυτῷ) ταῦτά σε κατασκευάζειν, I. 6, 35. n. *Adde* II. 26, 7. n. IV. 1, 110. n. *Sic* τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ, (*i. e.* σεαυτοῦ) IV. 3, 11. ὅταν εἰς ἑαυτὸν (*i. e.* σαυτὸν *vel* σεαυτὸν) ἔλθῃς, III. 1, 15. μηδέποτε ἔσῃς αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, En. 33, 13. λέγε αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, En. 49, 1. αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν, *pro* ὑμῶν, I. 9, 10.

Pro δι' αὐτοῦ, *perperam* διὰ τοῦ *ſcriptum erat* II. 23, 4. *Et pro* αὐτὸ πευσόμενος, *erat* ἀποπευσόμενος, En. 32, 1.

Αὐτοτελὴς, in ſe perfectus, omnibus numeris abſolutus. τὸν κόσμον ὁ θεὸς ἐποίησε αὐτοτελῆ, τὰ ἐν μέρει δ' αὐτοῦ πρὸς χρείαν τῶν ὅλων, IV. 7, 6.

Ἀφαιρεῖσθαι. ἀφελοῦ σεαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην, εἰς ἐλευθερίαν, eripe te, asſere te, vindica te, IV. 9, 11.

Ἀφαίρετος, qui auferri, adimi poſſit. ἀναγκαστὰ καὶ ἀφαίρετα, οὐκ ἴδια, III. 24, 3. *Rectius ἀφαιρετὸς & ἀφαιρετὰ acute ſcribetur; quia non eſt adjectivum ex αἱρετὸς & α privativo compoſitum, ſed recta a verbo ἀφαιρεῖσθαι formatum. Habent tamen & ἐξαίρετος antepenacute ſcriptum editiones omnes & mſsti libri.*

Ἀφειδὴς, non parcens, ſibi non parcens, ſibi non cavens. *Hinc τὸ ἀφειδὲς*, audacia, temeritas, inconſiderantia, II. 1. 14. „*Vbi forſan ſupplendum* τοῦ βίου. *Sic Ariſtot. Eth. lib.* IV. c. 3. ἀφειδὴς τοῦ βίου, vitæ prodigus. *Cæterum τὸ ἀφειδὲς*, non-parcere, *idem eſt ac ἀφειδία, qua voce utitur Paulus Apoſt. ad Coloſſ.* 2, 23. ἐν ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quod corpori non parcant.“ VPT.— *Plura dabit H. Steph. in Theſ. voce ἀφειδὴς, & ἀφειδέω, tum Wetſtenius ad Coloſſ.* 2, 23.

Ἀφειδῶς, ſibi non parcendo, fortiter, nulla ratione ſui habita. *(vide voc. præced.)* ἐκινδύνευεν ἀφειδέστατα, fortiſſime pugnavit, IV. 1, 160.

Ἀφεκτικὸς, ad abſtinendum comparatus, abſtinens. τηρεῖν τὸν αἰδήμονα, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀφεκτικὸν, II. 22, 20. τὸ ἀφεκτικὸν, abſtinentia. τὸ ἀφ. ἐγύμνασα, IV. 4, 18.

Ἀφὴ, ἡ, pulvis, arena, *(in palæſtra, & in ſtadio.)* πολλὴν ἀφὴν κατασπιεῖν, III. 15, 4. n. III. 22, 52. En. 29, 2. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἀφὴ, οἱ νεανίσκοι, IV. 4, 12.

Ἀφιέναι, τὴν προσοχὴν, remittere attentionem, IV. 12, 1. ὅταν ἀφῇς τὴν γνώμην, quum vagari ſiveris animum tuum, IV. 12, 6. θεοί σε ἐπάνω τούτων ἀφῆκαν, dii te liberum ab his rebus & ſuperiorem illis fecerunt, I. 12, 32. ἄφες ταῦτα πάντα, omitte, miſſa fac hæc omnia, IV. 4, 36. ἄφες τοὺς τοιούτους λογισμούς, En. 12, 1. ἄφες *intercidiſſe videtur* I. 18, 9. σὺ ἀφεὶς ἐντελεῖν τὰ προστάγματα, III. 24, 32.

Ἄφιλος, ab amicitia alienus. τί ἔρεξα ἢ ἄφιλον ἢ ἀνιαυνήητον; IV. 6, 35.

Ἀφιλόστοργος, a caritate alienus, inhumanus, II. 17, 37.

Ἀφιστάναι. ἀφιστήσεις *mendoſe legebatur* I. 12, 24. n. *pro* ἀφιστήσῃ.

Ἀφίστασθαι & ἀποστῆναι, deſiſtere, abſiſtere, abſtinere, recedere, discedere, cedere. ἀποστῆναι & ἀφίστασθαι τῆς μάχης, *nempe* a repugnantia eorum quæ pronunciamus vel adpetimus vel facimus, a pronunciando, adpetendo, committendo res pugnantes, II. 26, 3 & 7. *Et* ἀπὸ τῶν μαχομένων ἀφίστασθαι, ab iis quæ inter ſe repugnant, I. 5, 3. *Sic* ἀποστῆναι ἀπὸ παντὸς τοιούτου, III. 12, 7. εἴ τις

ἀποστάλη τοῦ παγκρατιάζειν, III. 1, 6. ὧν (ῥημάτων τεχνικῶν) ἡμεῖς ἀποστῆναι οὐ δυνάμεθα, quibus abstinere non poſſumus, II. 12, 10. ἀποστῆναι τοῦ κακοῦ, III. 11, 3. ἀφίστανται τῶν ἁμαρτημάτων, I. 18, 4. *Rurſus cum mudo Genitivo:* ἀπέστημεν (& ἀφίστασθαι) τῆς συγχωρήσεως τῶν ληημάτων, I. 7, 19 & 17. (*ubi opponitur* ἐπιμένειν ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως, vſ. 15.) ἀποστῶ (& ἀφιστάμεθα) τῆς ἐπιμελείας, I. 2, 35 & 37. ἀποστάντες τῶν θνητῶν καὶ βούλωμαι, τὰ ἀθάνατα καὶ ἐλεύθερα ἐκπονεῖν, miſſis, omiſſis rebus mortalibus, IV. 5, 28. ἀποστῆς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν, *ſic olim edebatur* En. 31, 2. *ubi nos ex codicum præſcripto* ἄρῃς ἀπὸ τῶν pro ἀποστῇς τῶν *ſcribimus.* τί ἐκδέχῃ; ἵνα τις ἀποστῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἰδίου συμφέροντος; exſpectasne ut aliquis ſe ipſum deſerat ſuamque utilitatem? I. 19, 15. δι' ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς; οὐκ ἐπιδώσεις αὐτὸ τοῖς ὅλοις; οὐκ ἀποστήσεις; (*ſcil.* αὐτοῦ;) non miſſum facies, non omittes illud? non eo cedes? I. 12, 24. n. *ubi mox additur,* οὐ χαίρων παραχωρήσεις τῷ δεδωκότι. *Abſolute poſitum videri poterat,* αἰσχρῶς ἀποστήσῃ, turpiter recedes, deſiſtes, III. 15, 1. & En. 29, 1. *ſed intellige* τοῦ ἔργου, ab opere.

Ἀφοβία, animus metu vacans; *jungitur cum* ἀταραξία, II. 1, 21.

Ἄφοβος καὶ ἀτάραχος, IV. 1, 84. IV. 6, 16.

Ἀφόβως καὶ ἀταράχως διεξάγειν, II. 14, 8.

Ἄφοδος τοῦ ἡλίου, I. 14, 4.

Ἀφορᾶν, reſpicere, εἰς θεὸν, II. 19, 20. n. πρὸς τὸν θεὸν, III. 24, 16. πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσι, Fr. 105. *Adde* Fr. 16.

Ἀφόρητος, intolerabilis. τῷ λογικῷ ζώῳ μόνον ἀφόρητόν ἐστι τὸ ἄλογον, I. 2, 1 ſq. κἂν πρᾶγμα δύσ ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον, En. 5, 2.

Ἀφορμᾶν, *verbum Stoicum,* ab agendo ſe continere. πῶς ὁρμᾷς καὶ ἀφορμᾷς, quænam agendi vel non agendi conſilia capis, I. 4, 14. III. 7, 26. III. 22, 31 & 43. IV. 1, 71. IV. 11, 6. En. 2, 2. n. *conf. Not. ad* ὁρμὴ, En. 1, 1. & *vide mox* Ἀφορμὴ, *num.* 3.

Ἀφορμή. 1) occaſio, initium, principium, unde proficiſcimur. ὁ Κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτήσθαι φαίνεται, ex his principiis concluditur, ducitur, II. 19, 1. n. αἱ κοιναὶ ἀφορμαὶ, communia principia, communes notiones, unde omnes proficiſcimur, III. 6, 8. τί γὰρ οἶδε; τὰς πρώτας ἀφορμὰς ἔχει, prima principia, prima initia tenet, III. 2, 10.

2) adjumentum, præſidium. ἔχεις ἀφορμὰς παρὰ τῆς φύσεως πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθείας,

Θείας, IV. 1, 51. ἃς ἔλαβον ἀφορμὰς παρά σου (παρὰ τοῦ Θεοῦ) πρὸς τὸ αἰσθέσθαι σου τῆς δεισιδαιμονίας, IV. 10, 14. μήτι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην ταῖς ἀφορμαῖς ἃς ἔδωκας; III. 5, 8. n. ἔχω ἀφορμὰς πρὸς τὸ κοσμῆσαι ἐμαυτὸν, I. 6, 37.

3) ἀφορμὴ, *Stoicum vocabulum, oppoſitum & reſpondens τῇ ὁρμῇ*, receſſio ab agendo; declinatio, fuga, conatus ac molimen fugiendi aliquid aut depellendi. *Vide ſupra in ἀφορμᾶν, & conf. Notas & Var. Lect. ad* En. 1, 1. ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς τόπος, locus de agendi & non agendi conſiliis, de impetu ad agendum capiendo aut retinendo, III. 2, 2. μή τι ὁρμὴ ὑμῖν ἐκινδυνεύετο; μή τι ἀφορμή; III. 22, 36. „Ὁρμὴν definiunt Stoici, φορὰν διανοίας ἐπί τι τῶν ἐν τῷ πράττειν, motus animi ad aliquid eorum, quæ in agendo verſantur. Ἀφορμὴν autem hoc modo: φορά τις διανοίας ἀπό τινος τῶν ἐν τῷ φεύγειν. *Vide Salmaſ. in Epict.* p. 45. *Anglice verti*, ὁρμὴ, action; ἀφορμὴ, retreat.“ VPTON. — *Definitiones iſtas τῆς ὁρμῆς καὶ ἀφορμῆς habes apud Stobæum, Eclog. Eth. lib.* II. p. 175. *ed. Canteri; verba vero, quæ ibi corrupta ſunt, integritati reſtituere conatus eſt Salmaſ. l. c. Laërtius* VII. 84 ſq. *Jolius* ὁρμῆς *meminit*, ἀφορμὴν *ſilentio præteriit.*

Ἀφορμητικὴ δύναμις, I. 1, 12.

Ἀφροδίσια, τὰ, res venerea. περὶ ἀφροδίσια πρὸ γάμου καθαρευτέον, En. 33, 8.

Ἀφυὴς, inhabilis, hebes, ingenio tardus, I. 2, 35. III. 6, 10. IV. 6, 12.

Ἀφυΐα, tardum, abjectum ingenium. ἀφυΐας σημεῖον, τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα, En. 41.

Ἀφώτιστος, luce *ſolis* non colluſtratus, I. 14, 10.

Ἀχάριστος, ingratus, II. 23, 5. πρὸς τὸν Θεὸν, II. 23, 23 & 30.

Ἄχρηστος, inutilis. *De Homine:* ἄχρηστος στρατεύεσθαι, inutilis ad militandum, III. 24, 32. *Abſol.* ad nullam rem utilis; I. 19, 19. III. 26, 25. IV. 5, 21. *De Re:* σκεῦος ἄχρηστον, II. 4, 5. θεωρήματα, κολλύρια, ἁλτῆρες, II. 21, 20. θεωρήματα ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ τοῖς ἀναλαμβάνουσι, III. 26, 13.

Ἄχρηστα *mendoſe legebatur, pro* ἀβάσταπτα, I. 9, 11. n.

B.

Βαλανεῖον, balneum. III. 26, 22. En. 4. βαλανεῖα, En. 24, 4.

Βάλλειν, jacere, εἰς φυλακὴν, I. 29, 6. ὁ μὲν ἐρεῖ, βάλε, μὴ βάλῃς· ὁ δὲ, μίαν ἔβαλες, *in pilæ ludo*, II. 5, 17. n. *Reciproce, per ellipſin pronominis reciproci:* βαλὼν (*ſcil.* σεαυτὸν) κάθευδε, conjice te, (*nempe* in lectum) & dormi, II. 20, 10. n. τί οὖν οὐ

ῥέτχω βαλών; cur non ſtertam ſupinus? IV. 10, 28.

Corrupte, τραχεῖ νεανίσκῳ βέβληκεν *legebatur* I. 24, 1. *pro* συμβέβληκεν.

Βάπτειν, immergere. τὸ πάθος τοῦ βεβαμμένου, baptizati, II. 9, 20. n. „*Loquitur de Chriſtianis, quos cum Iudæis confundit.*“ VPTON.

Βαπτίζεσθαι, mergi. οὐκ ἂν ἐβούλου, ἐν νηΐ πολυχρύσῳ πλέων, βαπτίζεσθαι, Fr. 14.

Βάραθρον, *Barathrum*; „*locus in Attica* [*proxime Athenas*] *tenebroſus, ubi facinoroſos præcipitare ſolebant: uſurpatur pro* quovis loco profundo & tenebricoſo.“ VPT. — εἰς τὴν γῆν βλέπεις, εἰς τὸ βάραθρον, I. 13, 5.

Βαρβαρίζειν, barbare loqui. ὁ Ἐπικτήτος ἐσολοίκιζεν, ἐβαρβάριζε, III. 9, 14. „*Conf. Laërt.* VI. 44 & 59.“ VPT.

Βασανίζειν, 1) explorare, examinare. („*βάσανος eſt* lapis quo aurum probatur; *&* βασανισταὶ, exploratores.“ VPT.) οὐδὲ περιοδεύσας ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ βασανίσας, III. 15, 7. βεβασάνικας οὖν τι αὐτῶν; II. 19, 14. βασανίσαι τὴν ἐμαυτοῦ φαντασίαν, II. 19, 6. βασανίσωμεν αὐτοὺς *vel* αὐτοὺς (*i. q.* ἡμᾶς αὐτοὺς,) II. 14, 16. *Sed* 2) βασανίζων ἑαυτὸν, II. 22, 35. *eſt* ſe ipſum excrucians.

Βασιλεία, ἡ, regnum, *ex Stoicorum notione.* ἀγὼν ὑπὲρ βασιλείας, ὑπὲρ ἐλευθερίας, II. 18, 28. (*„Alluſio ad Stoicorum illud*, Solus ſapiens eſt Rex. *Vide Cic. de Fin.* III. 22. *Laërt.* VII. 122.“ VPTON.) ἡ βασιλεία τοῦ Κυνικοῦ, III. 22, 75 & 79. cf. IV. 8, 34. ἡ βασιλεία τῶν μελισσῶν, regnum apum, III. 22, 99.

Βασιλεύς, rex, *ex Stoicorum uſu.* III. 22, 49 & 72. ἀτυχὴς βασιλεὺς οὐ γίνεται, οὐ μᾶλλον ἢ ἀτυχὴς θεός, III. 22, 34. λελόγχε βασιλεύς, *in Saturnalibus*, I. 25, 8.

Βασίλισσα, ἡ, τῶν μελισσῶν, regina, III. 22, 99.

Βαστάζειν, 1) tollere, λίθον βαστάζειν Αἴαντος, II. 9, 22. (*ubi eâdem notione præceſſit verbum* αἴρει, *dh* εἴρειν.) *Sic de Athletâ*; οὐ βαστάζει με, non poteſt me ſublimem tollere, I. 29, 34. 2) ferre, tolerare. οὐδεὶς σου τὴν ὀφρὺν βαστάσει, nemo ſupercilium tuum ferre poterit, I. 3, 2. ἐπίσκεψαι τὴν σεαυτοῦ φύσιν, εἰ δύνασαι βαστάσαι, III. 15, 9. En. 29, 5.

Βεβαιωτικός, confirmandi vim habens, ad confirmandum pertinens. En. 52, 1.

Βέλτιστα, *adverb.* optime. βέλτιστα πράττειν, Fr. 130.

Βέλτιστος. τῶν βελτίστων σοι φαινομένων ἔχου, En. 22. πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος, En. 51, 2. εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβάλλῃ τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτόν; En. 51, 1. n.

Βίος, vita. ἡ περὶ βίον ἐπιστήμη, *philoſophia*, IV. 1, 118. ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος, Fr. 1. στρατεία ἐστὶν ὁ βίος ἑκάστου, III. 24, 34.

Βιωτι-

Βιωτικὸς, ad vitam pertinens. *βιωτικὸς νόμος*, lex vitæ, ad vitam regendam pertinens, I. 26, 1. *τὰ βιωτικὰ*, quæ ad vitam regendam pertinent, ars vitæ, I. 26, 7.

Βλαβερὸς, noxius. *οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ*, En. 1, 3. *τὰ βλαβερὰ φαινόμενα φεύγειν*, En. 31, 3.

Βλαδαρὸς, crudus, fatuus. *πρᾶγμα βλαδαρὸν καὶ ἄβρωτον ſcripſi pro vulgato* καθαρὸν, III. 21, 2.

Βλακεύειν, ſtultum eſſe. *εἰ μὴ βλακεύομεν*, I. 25, 1.

Βλάπτειν, nocere. *οὐ δύνανται ἄλλος μὲν εἶναι ὁ πεπλανημένος, ἄλλος δ' ὁ βλαπτόμενος*, I. 28, 10. (*conf.* II. 13, 18.) *οὐδέποτε ἐν ἄλλῳ τις ἁμαρτάνει, εἰς ἄλλο δὲ βλάπτεται*, III. 18, 5. *ζημιωθήσῃ, βλαβήσῃ· ποίαν βλάβην*, III. 7, 36. *ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅστις καὶ ἐξηπάτηται*, En. 42. *ἀμήχανον, βλάπτεσθαί τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν*, En. 31, 3. *οὐδείς σε βλάψει*, En. 1, 3. *σὲ γὰρ ἄλλας οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς· τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι*, En. 30. *οὐ δαιμόνιος βλάπτεται ὁ ἄνθρωπος, ἢ δεσμευόμενος, ἢ ἀποκεφαλιζόμενος*, IV. 1, 127.

Βλαπτικὸς, nocivus, *ὡς θηρίον*, III. 23, 4.

Βλέμμα, obtutus. *κατεστάλμενον εἶχον τὸ βλέμμα*, compoſitis fui oculis, IV. 8, 17.

Βλιχὴ, balatus *ovis*, Fr. 85.

Βοήθειαν *προσφέρειν τινὶ*, adjumentum, remedium adferre, I. 27, 8.

Βοηθεῖν, juvare aliquem *docendo*. *τὰ τοσαῦτα ἔχω σοι πρὸς ὃ βούλει βοηθῆσαι*, I. 11, 16.

Βοήθημα, *de* adjumentis doctrinæ & diſciplinæ. *τί ἄλλοτρια βοηθήματα μολύνεις;* II. 9, 17.

Βολβάριον, bulbulus, En. 7.

Βούλεσθαι, *de* voluntate deliberata; differt a θέλειν. *βούλομαι γράφειν, ὡς θέλω, τὸ Δίωνος ὄνομα*; I. 12, 13. *τοῦτον θέλε ὁρᾶν, καὶ ἂν βούλει ὄψει*, III. 24, 54. *Νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων· οὐ δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ οὐ δύνανται πάσχειν*, Fr. 122.

Βουλεύειν, ſenatorem eſſe (*Athenis; de Socrate;*) III. 24, 61.

Βουλευτὴς, ſenator (*Romanus,*) III. 1, 35. *βουλευτὴς, ἢ δημότης*, III. 24, 99. *ἀλλ' ἀεὶ βουλευτὴς*, ſed perpetuus es Senator, III. 24, 36. n.? *An ἀλλὰ εἰ* (*vel ἀλλ' εἰ*) *βουλευτής?*

Βούλημα, τὸ, *τῆς Φύσεως*, Naturæ voluntas, conſilium, I. 17, 13 & 15. III. 20, 13. En. 26.

Βούλησις, voluntas (*in re ſingulari;*) *εἰ τοῖς ἑκάστων βουλήσεσι προσηρμόζετο*, I. 12, 14. *τὴν αὐτοῦ βούλησιν συναρμόσαι τοῖς γινομένοις*, II. 14, 7.

Βοῦς, ὁ *vel* ἡ, bos, vacca. *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος*,

γράμματον φανὴν, I. 20, 4. n. εἰ γραμματικὴν ἧς ἀποβαλὼν, II. 10, 15.

Γραμματικὸς, ὁ, *substant.* γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου, En. 49, 2. ῥᾴδιόν διαφέρω τοῦ γραμματικοῦ. II. 19, 6.

Γραμματικὸς, *adject.* τὰ Γραμματικὰ, res grammaticæ, ars grammatica. πῶς γὰρ ἐπὶ γραμματικῶν ποιοῦμεν; quomodo facimus in rebus grammaticis? I. 12, 13. ἐν γραμματικοῖς εὖ λέγεις, II. 7, 7.

Γραμματιστὴς, ludimagiſter, qui literarum elementa docet, III. 22, 74.

Γραῦς, anus, vetula. (*cf.* Γραῖα.) τῶν γραῶν ἐρῶντες, IV. 1, 148. γραῶν ἀποκλαύματα, II. 16, 39.

Γράφειν. *In Med.* γραψάμενος, mihi ſcribens, in uſum meum adnotans, *Arrian. in Epiſt. ad L. Gell. vſ.* 2.

Γραφεῖον, ſtilus. πιναξίδια, γραφεῖα, τιλλάρια, III. 22. 74.

Γυμνάζειν, exercere, exercere ſe. 1) *de conſueta & quotidiana* exercitatione corporis. ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, En. 41. εἰώθει γυμνασάμενος ψυχρολουτρεῖν, I. 1, 29. γυμνάζειν τὸ σῶμα, III. 12, 16. πότε ἐγυμνάζου σχολαίτερον, IV. 1, 49. ὅταν λούῃ, ὅταν γυμνάζῃ, IV. 4, 8.

2) *In re Athletica.* οἷον ἂν εἰ ὁ ἀθλητὴς κλαύσῃ εἰς τὸ στάδιον εἰσιὼν, ὅτι μὴ ἔξω γυμνάζεται, IV. 4, 11. δεῖ γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, *qui victoriam in ludis Olympicis reportare cupiunt*, III. 15, 3. En. 29, 2. οἱ ἀθληταὶ δεικνύουσι τοὺς ὤμους ἐφ' οἷς ἐγυμνάσθησαν, athletæ humeros ſuos & lacertos oſtendunt, tamquam effectum & fructum exercitationum ſuarum, III. 21, 3.

3) *de* Exercitationibus Philoſophicis & Moralibus. *Cum Accuſ. perſonæ:* γυμνάζουσιν ἡμᾶς οἱ Φιλόσοφοι ἐπὶ τῆς θεωρίας, I. 26, 3. οὐκ ἐκεῖνος αὐτὸν γυμνάζει, III. 22, 56. *Hinc in Paſſivo;* ὑπὸ τοῦ Διὸς γυμναζόμενος, III. 22, 57. ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ Εὐρυσθέως γυμναζόμενος, ibid. & III. 26, 31. κἂν ἐθισθῇς οὕτω γυμνάζεσθαι, II. 18, 26. ἕνεκα τούτου ἐγυμναζόμην, ἐπὶ τοῦτο ἤσκουν, III. 10, 7. συλλογισμὸν προτείνατε, ἵνα γυμνασθῶ, I. 29, 34. *Cum Accuſativo Rei:* γυμνάσω (πρὸς τοῦτο) τὰς φαντασίας, III. 12, 7. γύμναζε τὰς φαντασίας, ἐξεργάζου τὰς προλήψεις, IV. 4, 26. ἀεὶ μίαν τινὰ πρόληψιν ἐγύμναζε χρηστικὴν, (*de Socrate agitur*) II. 1, 32. n. τὸ ἀνεκτικόν μου γυμνάζει (ὁ λοιδωρῶν με) III. 20, 9. *Sic* ὁ κακὸς γείτων γυμνάζει μου τὸ εὐγνωμον, τὸ ἐπιεικὲς, III. 20, 11. τὸ ἀνεκτικόν μου ἐγύμνασα, IV. 4, 18. τὰ ἀναγκαῖα θεωρήματα γυμνάζω, IV. 6, 16. *Cum Præpoſitione.* ἐν τούτοις καθ' ἡμέραν γυμνάζεσθαι, I. 1, 25. ἐπὶ τοῦτον (τὸν

(τὸν τοῦ θανάτου Φόβον) γυμνάζου, III. 26, 39. τί ἐμελετῶμεν, καὶ πρὸς τί ἐγυμναζόμεθα, II. 16, 20. ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα τὰ σοφιστικὰ γυμναζόμεθα, οὕτω καὶ πρὸς τὰς φαντασίας ἔδει γυμνάζεσθαι, III. 8, 1. πρὸς τοῦτο μάλιστα γυμναστέον, III. 3, 14.

Γυμνασία, ἡ, exercitatio. ἡ περὶ τῶν συναγόντων λόγων πραγματεία καὶ γυμνασία, I. 7, 12. ἄνευ τινὸς τοιαύτης γυμνασίας καὶ παρασκευῆς, I. 7, 28. εἰ (ἡ δύναμις) τύχοι γυμνασίας, I. 8, 7. ἡ ἐν τούτοις γυμνασία καὶ τριβή, I. 27, 6.

Γυμνασίαρχος, gymnasii præfectus, gymnasiarcha, III. 7, 19.

Γυμνασίδιον, gymnasiolum, II. 16, 29.

Γυμνάσιον. μηδενὶ προσπάσχειν τῶν ἀλλοτρίων, μηδ' ἑταίρᾳ, μήτε γυμνασίοις, II. 16, 17.

Γυμνὸς, nudus. *Diogenes ait*, τὸ γυμνὸν εἶναι ὅτι κρεῖττόν ἐστι πάσης περιπορφύρου, I. 24, 7. Ἡρακλῆς ταῦτα ἐποίει καὶ γυμνὸς (sine armis) καὶ μόνος, III. 26, 32.

Γυναικάριον, muliercula, („*Dimin. non* ὑποκοριστικῶς, *sed* μειωτικῶς *&* καταφρονητικῶς." VPT.) καλὸν γυναικάριον. IV. 1, 86. *De lasciva mulicre:* ἂν δὲ καὶ βουλομένου τοῦ γυναικαρίου, καὶ νεύοντος *&c.* II. 18, 18. κομψὸν, μοιχικὸν γυναικάριον, *de Helena*, II. 22, 23 & 36 sq. *De uxore;* ἐὰν διδῶται ἀντὶ κοχλιδίου γυναικάριον, En. 7.

Γύναιον. ὡς τὰ γύναια τὰ οὐδενὸς ἄξια, III. 24, 5. μωρὰ, ib. vs. 53.

Γυνὴ, mulier. οὐκ εἰσὶν αἱ γυναῖκες κοιναὶ φύσει; II. 4, 8. ἐν Ῥώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν *&c.* Fr. 53. αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν κυρίαι καλοῦνται *&c.* En. 40.

Γύψος, ἡ, calx. γύψῳ λευκαινθίζειν τὴν οἰκίαν, Fr. 49.

Γωνία, angulus. ἐν γωνίᾳ ποιεῖν, secreto, clanculum facere, II. 12, 17. („*Sic M. Anton.* X. 8. ἄπιθι εἰς γωνίαν τινά." VPT.) εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο, *&* καθήμενος ἐν γωνίᾳ, *præcipue de* scholæ umbra *usurpat Epictetus*, II. 13, 26. III. 22, 98. I. 29, 36 & 55. *Pro* ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος, *quod* II. 16, 43. *legitur*, Vptonus ἐν γωνίᾳ καθήμενος *legendum conjecerat, parum feliciter.*

Δ.

Δᾳδοῦχος, Daduchus, facifer; („*qui in Eleusiniis Cereri facem ferebat.*" VPT.) III. 21, 13.

Δαιμόνιον, *i. q.* Θεὸς, Deus. ἀνάκρινον τὸ Δαιμόνιον, δίκαι Θεοῦ μὴ ἐπιχειρήσῃς, III. 22, 53. Σωκράτης, ὡς φησὶν αὐτὸς,

αὐτὸς, εἰς ταύτην τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου κατετάχθη, III. 1, 19. ἵνα γνοίης τὴν δύναμιν τοῦ Δαιμονίου, III. 1, 37. (*paullo ante bis* ὁ Θεὸς *dixerat.*) παραδοῦναι ταῦτα τῷ Δαιμονίῳ, IV. 4, 39.

Δαίμων. 1) Deus. ἐμέμφοντο τὸν δαίμονα, τὴν τύχην, τοὺς συνόντας, IV. 1, 109. 2) Mens hominis, Deus in nobis, *utpote divinæ naturæ particeps, & veluti particula a divina Mente decerpta:* ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησεν, τὸν ἑαυτοῦ δαίμονα *&c.* I. 14, 12 sqq. n. 3) Δαίμονες, Dæmones, minores Dii, Semidei, Heroes, ἤτοι Θεῶν παῖδες, ἢ ἐξ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν μεμιγμένοι τινὲς, (*ex vulgi opinione de his loquitur Socrates*) II. 5, 19. πάντα θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων, III. 13, 15. 4) κακοὶ δαίμονες, mali genii, (*v. c. Febris,*) I. 22, 16. 5) δαίμων, fortuna. κατά τινα δαίμονα, forte fortuna, casu quodam, I. 19, 19.

Δαίρειν (*&* δέρειν) flagellis cædere. δῆραί με δύνανται, IV. 1, 119. n. (*ubi mus e codd. noſtris* δεῖραι *habet.*) οὐ δαιρόμενος βλάπτεται, IV. 1, 127. *Athletæ flagris cædebantur, ſi quid contra leges certaminis admitterent; quo ſpectat* II. 10, 7. & III. 22, 52. *coll. III.* 15, 4. *&* *En.* 29, 2.

Δάκνειν, mordere, καὶ λακτίζειν, *de beſtia,* IV. 1, 122. *De homine feroci;* οὗτος ζητεῖ τίνα ἀπαντήσας λακτίσῃ ἢ δάκῃ, IV. 5, 21. *Frequenter ad animum transfertur, denotatque* mordere, pungere, irritare, iram vel invidiam alicujus concitare: ὅταν σε ἡ Φαντασία δάκνῃ, ἀνταμάχου τῷ λόγῳ, III. 24, 108. πατρὸς ὕβρις πλέον ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος, Fr. 148. *Sic in Paſſivo:* δακνόμενος ἐπὶ τούτῳ καὶ παρασσόμενος, IV. 6, 10. *Socrates,* ὅτι μὴ δοκοῖ Φιλόσοφος, οὐκ ἐδάκνετο, non pungebatur, non ægre tulit, quod aliis philoſophus non videretur, IV. 8, 23. ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, ἴσθι *&c.* En. 46, 2. ἂν ὁ γείτων σου κληρονομήσῃ, οὐ δάκνῃ. III. 2, 8. δηχθήσῃ ἐπὶ τῷ γενομένῳ, IV. 10, 23 *Futurum Med. notione activa:* δήξεταί σε, III. 24, 117.

Δακτυλιαῖος, transverſi digiti longitudine. γέγονέ σου τὸ ψυχάριον ἀντὶ δακτυλιαίου δίηχυ, III. 2, 10.

Δακτύλιος, annulus. χρυσοῦς δακτυλίους ἔχων πολλούς, I. 22, 18. ἐὰν δακτυλίους λάβω, quod ſi annulos accepero, *i. e.* equeſtri ordini adſcriptus ero, IV. 1, 38.

Δάκτυλος, digitus. δίχα αὐτοῦ (τοῦ κανόνος) μηδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνοντες, ne digitum quidem extendentes, II. 11, 17. οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῇ προσήκει, Fr. 53 extr. ἐκτείνας τὸν μέσον δάκτυ-

δακτύλον, medium digitum extendens, *contemtus ſignum*, III. 2, 11. n.

Δὲ, *particula, in apodoſi pleonaſtice repetita ex protaſi;* I. 4, 32. I. 6, 24. n. I. 6, 43. n. I. 7, 33. II. 16, 4. I. 14, 10. II. 16, 4. III. 23, 27. *Etiam pleonaſtica quadam ratione (nec tamen ſine emphaſi) ponitur in apodoſi, poſtquam non fuit in protaſi.* I. 17, 1. n. III. 23, 29. *Sic & in illa locutione,* ὁποῖος δ' ἂν, En. 32, 2. *Sic Nil. & ms. Haf. percommode* οἷον δ' ἂν, En. 17.

Δὲ *nonnumquam recte pro* γὰρ *ponitur, ut* I. 17, 7. III. 24, 113. IV. 1, 119. *Sed imperite olim ab editoribus* δὲ *ſubinde pro* γὰρ *poſitum erat; vide Not. ad I.* 9, 2. *&* 22. I. 14, 13. *&c.*

Δεδίττεσθαι, terrere, Fr. 85.

Δεῖ. *Nude ponebatur* τί οὖν δεῖ; I. 1, 17. *ubi aliter diſtinxi verba,* τί οὖν; δεῖ τὰ ἐφ' ἡμῖν *&c.* δεῖ *vel* χρὴ *per ellipſin omiſſum* III. 14, 8. δεῖ *&* χρὴ *permutantur a librariis* II. 5, 24. *ubi fortaſſe neutrum verbum deſiderabatur.*

Δεικνύναι, monſtrare. δεῖξον τὴν πλάνην, I. 18, 4. δεῖξον αὐτῇ ὅτι ἐξηπάτηται, I. 28, 8. τὴν ἀλήθειαν, II. 12, 4. ἂν τοῦτο δείξῃ τις, - - μέχρι δὲ μὴ δεικνύῃ, II. 26, 5. δείκνυσι ἡμῖν τὰ συμφέροντα, III. 7, 33.

Δειλὸς, timidus, ignavus, II. 23, 2 & 30. IV. 1, 109. *&c.*

Δεῖν, ligare, vincire. δεῖσθῆναι, I. 1, 22. δήσω σέ, I. 1, 23. I. 25, 5. I. 18, 17.

Δεῖνα. „*Loco nominis proprii uſurpatur*, aliquis, quidam, neſcio quis.“ VPT. — μακάριος ὁ δεῖνα, I. 24, 19. τὰ ἐμοὶ φαινόμενα, ἢ τὰ τῷ δεῖνι, II. 11, 15. IV, 4, 9. ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι συνελθέτω, I. 12, 28. οὐ τὸν δεῖνα, οὔτε τὴν δεῖνα, II. 16, 36. ὑπὸ τοῦ δεῖνος, IV. 4, 18.

Δεινὸς, ſolers, peritus, ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει, I. 7, 26.

Δειπνίζειν, cœnam præbere. σπυρίδι δειπνίσαι, *de Conſule*, IV. 10, 21. n.

Δέρμα, corium, pellis, I. 20, 3. I. 16, 8.

Δερματίνους, coriaceus, pelliceus. στέγην δερματίνην περιφέρειν, III. 12, 9.

Δεσμεύειν, in vincula conjicere. οὐ δαιρόμενος βλάπτεται, ἢ δεσμευόμενος, IV. 1, 127.

Δέχεσθαι, accipere. *Oculi accipiunt,* δέχονται, *imagines rerum objectarum*, II. 7, 11. οὐ μικρὰ δέχεσθαι, (l. q. ἀναδέχεσθαι, ſuscipere, tolerare,) οὐδὲ μικρῶν ἀπέχεσθαι, IV. 10, 18.

Δηνάριον, τὸ, denarius. βιβλίον πέντε δηναρίων ἐστὶν, I. 4, 16.

Διὰ, *præpoſ. Cum Genit.* τὰς ἀσκήσεις διὰ παραδόξων ποιεῖσθαι, in rebus mirabilibus ſe exercere, III. 12, 1. δι' ὀλίγου καὶ εὐκόλως, brevi tempore & facile, I. 15, 8.

διὰ

διὰ χρόνου χορταθῆναι, III. 22, 66. *vertunt* ut ad tempus ibi paſcaris; *vide ne ſit*, ut poſt temporis intervallum (*nempe, quo eſurivifti*) rurſus aliquando bene paſcaris, & ſatiare te poſſis. συντίθεμεν τάδε τινὰ δι' αὐτῶν, talia quædam componimus per illa, *id eſt*, ex illis, I. 6, 10. *nempe ſic vulgo intelligunt: at rectius videtur*, δι' αὐτῶν *accipi* pro δι' ἑαυτῶν, talia quædam per nos ipſi componimus. ἡ αἴσθησις πῶς γίνεται, πότερον δι' ὅλων, ἢ ἀπὸ μέρους, utrum per totum corpus fuſus ſit ſenſus, I. 27, 17. δι' ὅλων αὐτὸ ποίησαν, III. 1, 31. (*i. q.* εἰς ἅπαντα *ibid.*) penitus, omni ex parte, usquequaque, δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ, curare, diligenter colere, II. 24, 24.

Cum Accuſ. propter, *ejus rei* cauſſâ, *ejus hominis* culpâ, ἄλλος δι' ἄλλον (per alterius culpam) οὐ δυστυχεῖ, I. 9, 34. δι' οὐδένα προσήκει δυστυχεῖν, III. 24, 62 ſq. δι' ἀλλότριον ἔργον πταίει οὐδείς, propter alienum factum nemo fit infelix, I. 28, 23. οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, propter alium, alterius culpâ, En. 24, 1. *ubi conf. Not. & Var. Lect.*

Perperam olim διὰ *legebatur* IV. 4, 31. *pro* δίχα.

Διαβαίνειν, transire. ἀπὸ μικρῶν ἀρχόμενον διαβαίνειν ἐπὶ τὰ μείζω, I. 18, 18. καὶ ταῖς σπέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι τὰ δυνατὰ δεῖ διαβαίνειν, Fr. 90. n.

Διαβάλλειν, calumniari, τὸ ἔργον, (*nempe Cyniſmum*,) III. 21, 22. ἵνα μὴ τὰ θεωρήματα διαβάλῃς ὡς ἄχρηστα, ne calumnieris præcepta, tamquam inutilia, III. 24, 81. διαβάλλειν τινὰ, denunciare, deferre aliquem, (*etiam cum non ſit calumnioſe*) III. 23, 29.

Διαβάλλεσθαι. διαβεβλῆσθαι πρός τι, offendi, indignari aliqua re. πᾶσα ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, omnis anima rationalis naturâ offenditur, eis quæ repugnant, ægre fert repugnantiam, II. 26, 3. διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτός, offenſus, indignans rebus externis, En. 33, 13.

Διαβασανίζειν, diligenter explorare, φαντασίαν αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ, III. 26, 13.

Διαβιοῦσθαι, transigere vitam; μετρίως διαβιώσεται τὸν βίον, Fr. 134. ἄτιμος διαβιώσομαι *codd. nonnulli* En. 24, 1.

Διάγειν, vitam agere, transigere. ἀλύπως διαγαγεῖν, II. 17, 29. ἀπαθεῖς καὶ ἐλεύθεροι διάξετε ἀπὸ πάντων, III. 13, 11. ἵνα ὡς ὑγιαίνων διαγάγῃς, III. 13, 21. ὡς σοφοὶ διάγειν ἐθέλομεν, ib. vſ. 22. *Conf.* Διεξάγειν.

Διαγράφειν, deſcribere *more oratorio vel poëtico*. ὅταν διέγραψε τὸν Πάνα καὶ τὰς Νύμφας, III. 23, 11. διαγρά-

ὠφέλειν τῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε, III. 23, 35.

Διαγωγὴ, vitæ ratio. μᾶλλετησόν ποτε διαγωγὴν ὡς ἄρρωστος, III. 13, 1. *Sigillatim*, jucunda ratio transigendi vitam, grata occupatio quo tempus fallimus, oblectatio. ποθεῖν διαγωγὴν, ὡς τὰ παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας, IV. 8, 33. οὐδέποτε ἀπορεῖ διαγωγῆς, III. 13, 18. *Sic* μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων, διαγωγῆς μὴ ἀπορεῖν, III. 13, 7. *ubi perperam olim jungebant* ἄλλων διαγωγῆς, *quo Vptonus respexit in Indice, cum* διαγωγὴν converſationem *interpretatus eſt. Vide Lexic. Polyb. & confer infra* Διεξαγωγὴ.

Διαδιδόναι, distribuere. ἀγαθὸν οὐδὲν διαδίδοται τοῖς εἰσελθοῦσιν, IV. 7, 21. διαδιδόντα τὸν ὑμνὸν *legebatur* I. 16, 19. *corrupte, prò* ἄδοντα.

Διάδοσις, distributio, impertitio, communicatio, communio. εἰ μηδεμία διάδοσις εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν ἐκ τῶν θεῶν, I. 12, 6. n. *hoc eſt, quod Cicero ait:* ſi non eſt aliquid a diis immortalibus hominum generi tributum, nec eſt quod ab his ad hominum vitam permanare poſſit. *de Nat. Deor. I.* 2. ἀπὸ πάντων τινὰ ἴσχει διάδοσιν ὁ θεὸς, II. 14, 9. n. διάδοσις τοῦ καλοῦ *fortaſſe legendum* II. 22, 30. *pro vulgato* δόσις.

Διαζευγνύναι. *Vide infra*, Διεζευγμένον.

Διάθεσις, *animi* diſpoſitio, adfectio. ἰδοὺ διάθεσις (ἀνθρώπου) ὠφελήσοντος ἀνθρώπους, III. 23, 20.

Διαθήκη, teſtamentum. διαθήκην οὐ γράφει, II. 13, 7.

Διαιρεῖν, dividere, diſtinguere, discernere. τὰ γένη τὰ διηρημένα, I. 16, 14. διαλεῖν ὅτι τῶν ὄντων τὰ μέν εἰσιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν, I. 22, 10. αὐτόθεν ἤδη διέλε· ποῦ Φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν, II. 2, 14. n. διέλε τὰ πράγματα, καὶ διάστησον, καὶ εἰπὲ, Τὰ ἔξω οὐκ ἐπ' ἐμοὶ, &c. II. 5, 4. εὐθὺς διαίρει παρὰ σαυτῷ, καὶ λέγε, &c. En. 18. *ſic & vulgo* En. 16. ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον, En. 51, 1.

Διαίρειν. διαίρασθαι, *manum vel gladium* contra aliquem tollere. μὴ διαράμενος κονδύλους σοι δῷ, ne ſublatis pugnis colaphos tibi impingat, II. 12, 24.

Διαίρεσις, diviſio, diſtinctio, καθ' ἣν διορίζεται τὰ σὰ καὶ τὰ οὐ σά, II. 6, 24. μέμνησο ταύτης τῆς διαιρέσεως, (*nempe* τῶν ἀγαθῶν, κακῶν, & ἀδιαφόρων) II. 19, 15 & 17.

Διακαθῆσθαι, hic illic ſedere. οἱ δοῦλοι αὐτοῦ διακάθηνται, III. 4, 4.

Διακενῆς σπᾶσθαι, in vanum torqueri, Fr. 136.

Διακονεῖν, miniſtrare, præſto alicui eſſe ad faciendum opus; (*cum accuſ. rei*; (*quemadmo-*

Διαρθροῦν, articulatim explanare, enodare, explicare. ὁ λόγος ἐστὶ ὁ διαρθρῶν καὶ ἐξεργαζόμενος τὰ λοιπά; I. 17, 1. n. ὑπὸ τίνος διαρθρωθῇ; ibid. ἐκεῖνον πάλιν τίς διαρθρώσει; I. 17, 3. conf. IV. 7. 38. διαρθρῶσαι τὰς προλήψεις, evolvere notiones; gallice, analyſer les idées, II. 17, 7. ἐκπεπληρωκὼς τὴν ἔννοιαν καὶ διηρθρωκώς, notionem completam atque diſtinctam reddidit, II. 12, 9. τίς ἡμῶν οὐκ ἔχει (τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ) πρόληψιν; ἆρ' οὖν διηρθρωμένην καὶ τελείαν; II. 17, 10. ἵνα χρώμεθα ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμένας ταῖς προλήψεσι, II. 11, 18. *Uſitatum & aliis Philoſophis verbum. Sic Ariſtoteles ait* διαρθροῦν συλλογισμὸν, *Top. VIII.* 1, 9. *Sed præſertim Stoicis frequentatum.* τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, *M. Anton. III.* 1. ἡ λογικὴ ψυχὴ ἑαυτὴν διαρθροῖ, *idem XI.* 1. *ubi parum commode interpres*, ſe fingit artatque; *cum debuiſſet*, ſe explicat, *nempe*, vim habet in ſe ipſam particulatim inquirendi, & varias veluti partes, e qua ipſa conſtet, varias facultates ipſi tributas cognoſcendi diſtinguendique. *Habes etiam apud Stobæum, Ecl. Mor. lib. II. p.* 171. προσδιαρθροῦν, preſſius, enucleatius explicare vel definire. περὶ ὧν ὑποβὰς διαρθρώσω, *ibid. p.* 164. τοῦτο δὲ πρῶτον διαρθρωτέον, *apud Simplic. in Enchirid. p.* 4. προσδιαρθρῶσαι καὶ προαποδεῖξαι, *ib. p.* 5. *&c.*

Διάρθρωσις, evolutio, explicatio, reſolutio in ſuas partes. ἐπιμελείας περὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν προλήψεων δεόμεθα, II. 17, 13. μή τι οἶδας ἐκ τίνων μορίων συνέστηκεν (ὁ λόγος,) πῶς συνάγεται, τίς ἡ διάρθρωσις αὐτοῦ, *id eſt*, τίνας ἔχει δυνάμεις καὶ ποίας τινάς, IV. 7, 38.

Διαρθρωτικὸς, ad evolvendum & explicandum pertinens. ὁ τρίτος τόπος, ὁ τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικὸς, En. 52, 1.

Διαῤῥίπτειν, ἰσχαδοκάρυα, projiciendo diſtribuere, IV. 7, 22.

Διασείειν, concutere, excitare aliquem, I. 6, 34.

Διασκέπτεσθαι, meditari, IV. 4, 46.

Διασκοπεῖσθαι, conſiderare, diſcernere. τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοπεῖ, Fr. 37.

Διαστολή. *vide* Κατάστολή.

Διαστρέφειν, pervertere, depravare. δόγματα στρεβλὰ καὶ διεστραμμένα, I. 29, 2. ἄνθρωποι μὴ παντάπασι διεστραμμένοι, III. 6, 8. *Conf. voc. ſeq.*

Διαστροφὴ, perverſio, depravatio. διαστροφὴν ἐναντίαν ἔσῃ διεστραμμένος, contraria ratione, in partem contrariam depravatus eris, III. 7, 18.

Δια-

Διατάσσειν, ordinare, imperia dare. διατάσσων ἕκαστα, III. 22, 4. ἃ ἐκεῖνος ὥρισε καὶ διέταξε, I. 12, 25. *Et in Med. abſolute, eâdem notione;* σοβαρῶς διατασσόμενος, III. 22, 3. *Paſſiv.* τὰ ὑπὸ τοῦ Διὸς διατεταγμένα, I. 12, 25. *Adde* En. 53, 1.

Διατείνεσθαι, cum magna contentione loqui, Fr. 35. *præſertim iratum & minitantem*, IV. 1, 142. n.

Διατιθέναι, *opponitur τῷ πάσχειν, & denotat* patrare, facere. ὁ δὲ διατιθείς, *ſcil.* τὰ τοῦ κιναίδου, II. 10, 17. n. *ubi* ὃ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων *præcedebat.* ὅταν μὴ φοβῶμαί τι ὧν (*id eſt*, τούτων ἃ) διαθεῖναί με δύνατα, ſi nihil eorum timeo quæ is facere mihi poteſt, IV. 7, 28. ὃ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ἐπιχείρει διατιθέναι, (*ſcil.* ἄλλον,) quod tibi non vis fieri, id alteri ne feceris, Fr. 42.

διατίθεσθαι, *paſſive*, adfici, adfectum eſſe. παρὰ φύσιν διατίθεσθαι, I. 18, 9. πρὸς τὸν φιλόσοφον διατί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη; Fr. 17.

διαθέσθαι, *in Medio, activa notione;* διαθέσθαι ταῦτα ὡς ἐπιβάλλει, adminiſtrare hæc uti convenit, II. 5, 29.

Διατρέπειν, avertere, pudore injecto retinere, deterrere. οὐδὲ ταῦτα ἱκανὰ κινῆσαί τινας καὶ διατρέψαι πρὸς τὸ μὴ ἀπολιπεῖν τὸν τεχνίτην, I. 6, 10.

διατρέπεσθαι, commoveri. ὄχλου μὴ διατραπῇς, multitudo ne te commoveat, multitudinem ne reformides. Fr. 86.

Διατρέφεσθαι, alere ſe, victam ſuſtentare, III. 26, 1.

Διατρίβειν, morari, ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, III. 24, 5. ἐν τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, En. 52, 2.

Διατριβή, 1) mora. ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, En. 20. 2) commoratio, conſuetudo cum hominibus, vitæ ratio. ἀναπλάσασα τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβήν, III. 24, 109. 3) *Sigillatim*, locus & tempus philoſophicis exercitiis deſtinatum, congreſſus eruditorum; *gallice dicere*s conférence litéraire ou philoſophique; *quam latino etiam ſermone* diatribam *dixit A. Gellius, cum alibi, tum lib. I. c. 26. tum ait:* Interrogavi in diatriba Taurum, an ſapiens iraſceretur. Dabat enim ſæpe poſt quotidianas lectiones quærendi quod quis vellet poteſtatem. *Quo ſpectant loca apud Noſtrum* II. 16, 29. τοιαύτην διατριβὴν πενθεῖς, *tum* III. 24, 5 & 40 & 68 & 72. *Item ipſa* diſſertatio διατριβὴ *dicitur, quem titulum* ſermonibus *Epicteti fecit Arrianus; de quo vide Not. ad initium cap.* 1. *libri* I.

Διατροφαί, alimenta. οὐχ ἕξω διατροφάς, non habebo unde vivam. En. 12. *Conf.* Διατρέφεσθαι.

Διαφέρον, τὸ, pretium quo aliquid

aliquid venditur, *vulgo* En. 25, 4. *ubi nos cum aliis codd.* διάφορον *ſcribimus.*

Διαφέρει, 1) differt. τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει, Fr. 27. 2) intereſt, refert. II. 4, 11. II. 19, 14. τί οὖν μοὶ διαφέρει; II. 19, 14 &c. μηδὲν διαφέρει ζῆν ἢ τεθνάναι, Fr. 93.

διαφέρομαι πρὸς τοῦτο, hoc meâ intereſt, meâ refert, ego hoc curo. τίνων δεῖ καταφρονεῖν, καὶ πρὸς τίνα διαφέρεσθαι, IV. 10 tit. (*Sic M. Anton.* πρὸς ἃ ἐκεῖνοι διαφέρονται, quæ illis curæ ſunt, IX. 27. διαφέρεσθαι πρὸς τὰ μὴ ἐπὶ σοί, curare ea quæ non ſunt in poteſtate noſtra, IX. 40. ἐὰν διαφερώμεθα πρὸς τὰ μέσα, ſi res medias (indifferentes) curamus, XI. 10. ἢ πρὸς ταῦτα διαφορὰ, harum rerum cura, VI. 41.) *Et cum* περὶ *Præpoſitione:* περὶ μὲν τῆς παιδιᾶς διαφέρεται (τὰ παιδία, τῶν δ' ὀστρακίνων οὐ πεφρόντικεν, ludum quidem curant, IV. 7, 5. *ubi quidem intelligere etiam poſſis* litigant de ludo: *ſed alteram interpretationem commendat orationis connexio; &, verum ſi quæris, non multum intereſt utro modo accipias; conjuncta enim quodammodo eſt utraque verbi notio.*

Frequentius apud Noſtrum, nudum occurrit verbum abſque regimine. Sic οὐ διαφέρομαι *prorſus abſolute ponitur* IV. 13, 25. ἔτι διαφέρῃ, τοῦ ὧν εὐδαιμονήσεις; IV. 4, 48. οὐκέτι διαφέρομαι, πότερον &c. IV. 7, 27. οὐδ' ἐγὼ διαφερόμεθα, πότερον &c. ne minimum quidem noſtra intereſt, II. 10, 29.

Διαφέρεσθαι, diſſentire *cum aliquo.* (*Conf. quæ paulo ante monuimus ad IV.* 7, 5.) τί διαφερόμεθα; τί πολεμοῦμεν; II. 17, 13. ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους, En. 26. *ſi modo recte ibi adjiciuntur verba* πρὸς ἀλλήλους. *Vide Not. & Variet. Lect.*

Διαφορὰ, discrimen, ἰδιώτου καὶ φιλοσόφου, III. 29, 1. κάλλους καὶ αἴσχους, II. 23, 33.

Διάφορον, pretium quo quid venditur, En. 25, 4. n.

[Διαφυλάττειν τὸ ἁρμόττον, I. 22, 15. n.)

Διαχεῖσθαι, „gaudio diffundi, *vel ſimpliciter* diffundi; *nam ſic apud Latinos. Cicero in Lælio,* Ut ex bonis amici quaſi diffundatur, & incommodis contrahatur. *Et Tuſc. Diſp. IV.* 6. cum inaniter & effuſe animus exſultat &c.“ VPTON. — πλοῖα πολλὰ ὅταν ἴδωμεν, διαχεόμεθα, IV. 4, 27.

Διάχυσις, diffuſio, (*eâdem notione qua verbum præcedens*) *i. e.* gaudium, lætitia. „*Vox Stoica. Seneca de Vita Beat. c.* 5. ex cognitione veri gaudium & diffuſio animi. *Cicero Tuſc. Diſp. lib. IV.* [*c.* 31.] eodem in vitio eſt animi effuſio in lætitia, quo in dolore

dolore contractio. *Opponitur inter ſe διάχυσις & συστολή. Laërt. VII.* 114. *ἡδονή δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις - - ὅφ' ἣν τάττεται διάχυσις, &c. & mox, διάχυσις δὲ, ἀνάλυσις ἀρετῆς. Utitur M. Anton. VIII.* 57.* VPTON. — *μηδὲ τὴν διάχυσιν ἐάσῃς προελθεῖν ὅσον αὐτὴ θέλει*, III. 24, 85. *ὅσαι διαχύσεις ἦσαν ἐν Ῥώμῃ διάγοντι* ib. vſ. 109. *ἀντὶ τῶν ἄλλων ἁπασῶν διαχύσεων ἐκείνην ἀντεῖσαγε*, vſ. 110.

Διδασκαλία, inſtitutio! *οὗτος ὁ τρόπος ἐστὶ τῆς διδασκαλίας*, II. 14, 1.

Διδασκαλικὸς, ad docendum pertinens. *τὴν διδασκαλικὴν καὶ δογματικὴν χώραν ἔχειν*, III. 21, 19. *χαρακτὴρ διδασκαλικὸς*, didacticum dicendi genus, III. 23, 33.

Διδόναι, dare. *δότε μοι ἕνα*, cedite mihi unum, II. 16, 15 & 17. II. 17, 29. *δὸς οὖν αὐτὸ, ſive αὐτῷ*, III. 24, 97. *τίς σοι δέδωκεν (τὴν ἐκλογὴν;)* quis tibi dedit poteſtatem eligendi? I. 1, 27. *ἐκεῖνο τὸ ἀπώλυτον, τὸ διδόμενον*, quod mihi datum, conceſſum eſt, cujus poteſtas mihi data eſt, IV. 10, 13. *δεδομένους μὲν χρῆσθαι, μὴ διδόμενα δὲ μὴ τεθεῖν*, II. 16, 28. *τί θέλω τὰ μὴ δοθέντα μοι ἐξ ἅπαντος ἔχειν;* cur, quæ mihi non conceſſa ſunt, ea ſine exceptione volo habere? IV. 1, 101. Velle illa debeo *ὡς δέδοται, καὶ ἐφ' ὅσον δέδοται*, prout mihi (a Deo) conceſſa ſunt, & in quantum temporis conceſſa ſunt, *ib. Sic ἐφ' ὅσον ἂν δίδωται, (alii δίδωται,)* IV. 1, 79. n. *& ὡς ἂν δίδῶται, (cui opponitur ἐξ ἅπαντος)* IV. 7, 4. n. IV. 12, 15. *ubi intellige παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν, quod adjicitur* IV. 10, 29. *Eâdem notione, κατὰ τὸ διδόμενον*, IV. 3, 11.

In Dialecticis, διδόναι eſt dare, largiri, concedere *præmiſſas propoſitiones. δεδομένα τὰ λήμματα*, I. 7, 16.

Διεζευγμένον, *ſcil. ἀξίωμα, pronunciatum disjunctum. A. Gell. XVI.* 8. Eſt item aliud, quod Græci *διεζευγμένον ἀξίωμα*, nos *disjunctum* dicimus. Id hujuscemodi eſt: Aut malum eſt voluptas, aut bonum, aut neque bonum neque malum. *Vide Laërt. VII.* 69. *Et paulo poſt ſect.* 72: *Διεζευγμένον δέ ἐστιν, ὃ ὑπὸ τοῦ ἤτοι διαζευκτικοῦ διέζευκται: οἷον, ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστιν. Scripſit autem Chryſippus περὶ ἀληθοῦς διεζευγμένου*, de vero Disjuncto, *Laërt. VII.* 190.* VPTON. — *πότε γὰρ σώζεται διεζευγμένον*; II. 9, 8. En. 36.

Διεξάγειν, *i.q.* διάγειν, traducere, transigere vitam, vivere; *ἀλύπως, ἀφόβως, ἀπαράχως*, II. 14, 8. *εὐρόως*, III. 22, 45. *ἐν θορύβῳ*, IV. 4, 24. *μόνον ἢ μετ' ὀλίγων διεξαγαγεῖν*, ſolum aut cum paucis vivere, IV. 4, 26. *κατὰ Φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν*, III. 6, 4. III. 9, 11. III. 10,

10. IV. 4, 43. IV. 12, 2. *Sic* & IV. 5, 5. *κατὰ Φύσιν ἔχει καὶ διεξάξει ſcripſi, monente etiam Vptono, pro vulgato καὶ ἐξάξει. παρὰ Φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν*, IV. 6, 11. *Sed* & ludus (*παιδιὰ*) *dicitur διεξάγεσθαι*, agi, peragi, I. 25, 7.

Διεξαγωγὴ, i. q. Διαγωγὴ, 1) vitæ actio, vivendi ratio. vita; *σύμφωνος τῇ Φύσει*, I. 6, 21. *ἡ κατὰ Φύσιν διεξαγωγὴ*, III. 24, 101 ſq. *τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν*, III. 22, 67. *Etiam de mutis animantibus: οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ Φύσιν*, I. 9, 9. *τὰ πτηνὰ* (volucres, *captæ & caveâ incluſæ*) *οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν*, IV. 1, 26. 2) *Sigillatim*, jucunda vitæ transactio. *οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου*, non poſſunt ſibi fingere quo pacto vitam (jucunde, beate) transigere aliquis poſſit ſolus, III. 13, 5. *conf.* Διαγωγή.

Διέξοδος, via quâ ex aliquo loco per alium transitur; *item aliàs* exitus, finis; *ſed &*, ratio quâ rem perſequimur & tractamus, ut recte illam exſequamur. *Sic accipiendum videtur hoc vocab. in illa phraſi, ζητοῦμεν ἐπὶ πάσης ὕλης, πῶς ἂν εὕρῃ (vel εὕροι) ὁ καλὸς κἀγαθὸς τὴν διέξοδον καὶ ἀναστροφὴν τὴν ἐν αὐτῇ καθήκουσαν*, I. 7, 2. *ubi* exitum *vertit Vptonus*, explicationem *Wolfius*.

Διέρχεσθαι, transire. *τὸ σῶμα νεκρὸν, καὶ γηρῶν, καὶ τὰς ἄλλας διερχόμενον μεταβολὰς*, Fr. 136. *διελεύσεται ἀσφαλῶς*, tuto conficiet iter, IV. 1, 98.

Δίεσις, quarta pars toni muſici, II. 11, 2. n.

Διεσφαλμένως ποιεῖν τι, ita ut aberremus a fine, infeliciter rem gerere, III. 23, 3.

Διευκρινεῖν, (*διευκρίνειν ex lect. olim vulgata*) recte dijudicare, probe explorare. *ἀπό τινων γνωρίμων καὶ διευκρινημένων ὁρμᾶσθαι*, a notis quibusdam principiis & probe exploratis proficiſci, II. 11, 18.

Διήγησις, in rhetoricis, ea pars orationis quæ narratio *vel* expoſitio *dicitur. προοίμιον, διήγησις, πίστις, ἐπίλογος*, II. 2, 7.

Διϊστάναι, ſeorſim ſtatuere, ſeparare, diſtinguere. *δίελε καὶ διάστησον*, II. 5, 4.

Δίκαιον, τὸ, id quod juſtum eſt. *πρόληψις τοῦ δικαίου*, I. 22, 1.

Διοικεῖν, adminiſtrare. *ὁ διοικῶν τὰ ὅλα*, I. 12, 7. II. 16, 33. *τὴν τῷ ὄντι πατρίδα*, veram patriam, *nempe* cœleſtem, IV. 1, 155. *ἔστιν οὖν ὁ διοικῶν (τὸν κόσμον.) ποῖος τίς; καὶ πῶς διοικῶν;* II. 14, 27. *προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται*, III. 15, 14. *καλῶς διοικεῖται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖται ὁ Ζεὺς τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν*, III. 24, 19. *καὶ ἔστι Θεὸς, καὶ καλῶς διοικεῖ τὰ*

τὰ Ὅλα, III. 26, 28. En. 31, 1.

Διοίκησις, administratio; τοῦ κόσμου, I. 9, 4. I. 10, 10. τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις, III. 24, 92. περὶ τῆς θείας διοικήσεως ἐνθυμεῖσθαι, I. 14, 7. δύνασθαι παρακολουθεῖν τῇ διοικ. τοῦ θεοῦ, IV. 4, 7. ἐπισκέψασθαι αὐτὴν, IV. 1, 100 & 104. αἰσθέσθαι αὐτῆς καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῇ, IV. 10, 14. ἀπειθεῖν τῇ θείᾳ διοικήσει, III. 11, 1. III. 24, 43. εὐαρεστεῖν, προσθέσθαι αὐτῇ, I. 12, 8. III. 26, 18. μή τι ἐμεμψάμην σου τὴν διοίκησιν; III. 5, 8. χάριν σοι ἔχω, ὅτι, ἠξίωσάς με τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι, III. 5, 10. ὁ Ζεὺς ἐννοεῖ τὴν διοίκησιν τὴν ἑαυτοῦ οἵα ἐστὶ, III. 13, 7.

Διοικητὴς, administrator. μὴ ἐμέ τις αὐτῶν (τῶν ἀλλοτρίων) διοικητὴν πεποίηκεν; IV. 10, 30.

Διορθοῦν, corrigere. θελῆσαι δεῖ καὶ γέγονε, διώρθωται (ἡ ψυχή σου,) IV. 9, 16.

Διορθωτὴς, ὁ, τῶν ἐλευθέρων πόλεων, *dignitatis nomen*; Corrector liberarum civitatum, III. 7 tit. & vſ. 1. n.

Διότι *paſſim pro* ὅτι *uſurpat Epictetus*; En. 1, 5. En. 40. *Perſæpe vero librarii nonnulli aut editores ſuâ auctoritate* ὅτι *pro* διότι *poſuere*; *vide* I. 7, 6. n. I. 11, 5. n. IV. 7, 8. n. En. cap. 4 ſub fin. En. 5 med. & cap. 33, 9. *Adde Var. Lect.* En. 26 ſub fin.) *Subinde in* διατὶ *perperam detortum videtur, veluti* I. 10, 7. *ubi fere non dubitò,* διότι *pro vulgato* διατὶ *eſſe legendum. Viciſſim in* Fr. 17. *perperam olim* διότι *pro* διατὶ *legebatur. Confer Lexic. Polyb. in* διότι.

Δίπηχυς, bicubitalis, III. 2, 10. *vide in* Δακτυλιαῖος.

Δισύπατος, iterum conſul, IV. 1, 6 & 53.

Δίχα, absque. δίχα θεοῦ, III. 22, 2. δίχα ὀρέξεως καὶ ἐκκλίσεως, IV. 4, 6. δίχα πάθους, III. 1, 8. εἰ ζῆν ἠδύνατο δίχα τοῦ τραχήλου, I, 2, 27. δίχα ἀρχῆς, ſine imperio, III. 24, 113. *Sic recte* δίχα θορύβου *edidit Vpt.* IV. 4, 31. *ubi perperam olim* διὰ *legebatur; quem errorem apud Polybium pariter paſſim erraverunt librarii.*

Διωθεῖσθαι, turbam perrumpere, trudendo alios irrumpere conari, IV. 7, 22. *Conf. Lexic. Polyb.*

Δόγμα, animi decretum, i. q. κρίμα τῆς ψυχῆς, IV. 11, 7 ſq. *Et idem quod* προαίρεσις, I. 17, 26. οὐκ ἄλλο τι αἴτιόν ἐστι ταῦ πράττειν τι ἢ μὴ πράττειν ἡμᾶς, ἀλλ' ὑπολήψεις καὶ δόγματα, I. 11, 33. ὅταν μὴ ὀρθῶς τι πράττωμεν, οὐδὲν ἄλλο αἰτιασόμεθα ἢ τὸ δόγμα, ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐπράξαμεν, I. 11, 35. οὐ τὸ προσαγόμενόν σοι, - - ἀλλὰ τὸ σὸν δόγμα σε ἠνάγκασε, I. 17, 26. παντὶ γὰρ αἴτιον τοῦ πράσσειν τι, δόγμα, &c. III. 9, 2 ſqq.

τί γάρ ἐστι τὸ κλαίειν καὶ οἰμώζειν; δόγμα. τί δυστυχία; δόγμα. τί στάσις; τί διχόνοια; τί μέμψις; - - ταῦτα πάντα δόγματά ἐστι &c. III. 3, 18. sq. τὰ δόγματα αὐτὸν ταράσσει, I. 19, 8 II. 16, 22. En. 5. οὐδὲν ἄλλο ταραχῆς ἢ ἀκαταστασίας αἴτιον, III. 19, 3. θλίβει αὐτὸν τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου, En. 16.

πρὶν διαγνῶναι τὸ δόγμα (τινὸς,) πόθεν οἶσθα εἰ καλῶς (ἐποίησε;) En. 45. τὰ μὲν ἀπὸ ὀρθῶν δογμάτων (γινόμενα,) καλῶς (γίνεται·) τὰ δ' ἀπὸ μοχθηρῶν, μοχθηρῶς. σὺ δὲ, μέχρις ἂν καταμάθῃς τὸ δόγμα ἀφ' οὗ τις ποιεῖ ἕκαστα, μήτ' ἐπαίνει τὸ ἔργον, μηδὲ ψέγει. δόγμα δ' ἐκ τῶν ἐκτὸς οὐ ῥᾳδίως κρίνεται, IV. 8, 3 sq. IV. 4, 44. ὅταν τις τὰ δόγματα (τινὸς) δείξῃ, τότε αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἔδειξε, III. 2, 12.

ἀπὸ δογμάτων λαλεῖν, opponitur ἀπὸ χειλῶν, III. 16, 7. ποῖον δόγμα πεποίησαι κατὰ τὸν τόπον. II. 19, 10. ἴδιον δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι, ibid. vi. 11. οὐ γέγονα πρὸς τοῦτο, τῷ δόγμα τι ἐμαυτοῦ ποιήσασθαι, II. 19, 6.

δόγμα οἷον δεῖ, IV. 7, 21. IV. 10, 36. IV. 11, 8. ἀνθρωπικὸν, II. 22, 28. δόγματα ὀρθὰ, III. 9, 2. IV. 8, 3. καθαρὰ, IV. 11, 8. ἀλλόκοτα, I. 19, 16. θηριώδη καὶ μιαρὰ, II. 22, 37. φαῦλα, III. 1, 42. III. 5, 4. III. 9, 2. πονηρὰ, III. 3, 18. III. 7, 20. IV. 11, 8. σαπρὰ, III. 22, 61. μοχθηρὰ, IV. 8, 3. ἀναγκαστὰ, κωλυτικὰ, δυσρυητικὰ, IV. 1, 58. καθῆρον τὰ δόγματα, IV. 1, 112. ἔξαιρε τὰ φαῦλα δόγματα, III. 1, 42.

ὁ πρῶτος τόπος, ὁ τῆς χρήσεως τῶν δογμάτων habent plerique codd. mssti Ench. c. 52, 1. ubi tamen veriorem ſcripturam vulgatam, θεωρημάτων, judicavi; quamquam illud præciſe damnatum nolim; conf. II. 19, 6 & 10 ſq. ubi δόγμα idem videri poteſt quod θεώρημα III. 9, 2 & 10. conf. ibid. III. 9, 11 ſqq.

Δογματίζειν, dogma introducere, decernere, ſtatuere, docere tamquam præceptum philoſophicum, δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλὰ, nempe Epicurus, III. 7, 18.

Δογματικὸς ad præcepta tradenda pertinens, Zeno habuit τὴν διδασκαλικὴν χώραν καὶ δογματικὴν, III. 21, 19.

Δοκεῖν, 1) exiſtimare, putare. δοκεῖς ὅτι &c. putasne? III. 15, 10. τί δοκεῖς; II. 2, 15. τί δοκεῖτε; IV. 8, 26. ἵνα μὴ δόξῃς ὅτι &c. IV. 1, 159. δοκεῖ ὅτι πλείονος ἄξιός ἐστι, I. 4, 16. ubi intelligi poteſt δοκεῖ σοι, ſed forſan legendum δοκεῖς, putasne? τοῦ δόξαι, ἢ μὴ δόξαι, ἡμεῖς κύριοί ἐσμεν, exiſtimare, aut non exiſtimare, in noſtra ſitum eſt poteſtate, I. 11, 37. ſed rectius h. l. ex præcedentibus intelligetur τοῦ δόξαι ταῦτα ἡμῖν τοιαῦτά τινα εἶναι.

2) videri; varia ratione dictum. οὐ δοκῶ οὖν σοι ἅπαν-

τι

τι τῷ βίῳ πρὸς τοῦτῳ παρασκευάζεσθαι; II. 2, 8. χαίρων ὅτι μὴ δοκοίη, *nempe* φιλόσοφος, IV. 8, 23. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, *scil.* φιλόσοφος, En. 23. *ubi vide Not. & Var. Lect.* οὐ γὰρ ἐζήτει πότε δόξει τι ποιεῖν, IV. 1, 155. n. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι, En. 13. ἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ibid. συμβάλλειν τινὶ τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, En. 33, 12. τὶς τῶν δοκούντων φιλολόγων, aliquis ex iis qui eruditi habentur, II. 4, 1. τὰ δοκοῦντα ἀγαθὰ εἶναι, quae vulgo bona habentur, En. 31, 4. *Et absolute*, οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα, nil facit unius speciei causſa, in speciem, III. 24, 50.

ἄν σοι δοκῇ, si tibi videtur, si tibi placet; *familiaris formula, velut in parentheſi interſerta reliquo ſermoni;* II. 15, 7. III. 22, 65 & 107. IV. 1, 15.

δοκεῖ μοι, ſic mihi videtur, placet, ſic volo, ſic decrevi. τίς σε ἀναγκάσει ὀρέγεσθαι ὧν οὐ δοκεῖ σοι, (*i. q.* οὐ θέλεις, *quod ibidem paullo ante ponitur*) II. 2, 4. καὶ γὰρ ἦλθον ὅτε ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) ἔδοξε, ἄπειμι πάλιν ἐκείνῳ δοκοῦν, II. 26, 30. *ubi nota etiam participium* δοκοῦν *abſolute poſitum*, quando ipſi placet. τὸ δόξαν ἐπράττομεν, fecimus id quod nobis viſum eſt, quod placuit, quod nobiscum decrevimus, I. 11, 30. *Quod quisque facit, id facit,* ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ, quia ſic decrevit, ſic voluit, II. 11, 30 ſqq. *Conf.* Δόγμα.

Δοκιμάζειν, explorare, probare. („Unde *δοκιμασταὶ ſunt, qui aurum & argentum probabant.*“ UPTON.) νόμισμα δοκιμάζειν, IV. 5, 16. II. 3, 2. τὰς φαντασίας, I. 20, 7. ἄφες σε δοκιμάσω, II. 18, 24. ἡ λογικὴ δύναμις δοκιμάζει τὰς χρήσεις τῶν ἄλλων δυνάμεων, I. 1, 6. τὸ δοκιμάζον ἕκαστον καὶ βουλευόμενον, (*nempe*, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου) II. 12, 20. II. 23, 6. IV. 7, 40.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio; τοῦ νομίσματος, I. 20, 8. τοῦ φιλοσοφοῦντος, III. 10, 11. ἑαυτοῦ, III. 12, 11.

Δοκιμαστήριον, τὸ, exploratio, ratio explorandi. τούτῳ δοκιμαστηρίῳ χρώμενος τῶν εὐφυῶν καὶ ἀφυῶν, III. 6, 10.

Δοκιμαστικὸς, explorandi vim habens. δύναμις δοκιμαστικὴ, I. 1, 1. I. 7, 7. λόγος δοκιμαστικὸς τοῦ ἀληθοῦς, I. 7, 8.

Δολιχοδρόμος, qui dolichum decurrit, qui ſexies ſtadium curriculo obibat, III. 23, 2.

Δόξα, opinio, gloria. δόξαι, En. 1, 1. *ſunt* aliorum de nobis opiniones. *Vide ibi Not. & Var. Lect.*

Δοξάριον, gloriola. I. 18, 22. III. 22, 13. En. 18. ἐπιπεπήδηκας δοξαρίῳ πρὸ ὥρας, IV. 8, 39.

Δορυφόρος, ſatelles, ſpiculator. ὁ τύραννος καὶ οἱ δορυφόροι αὐτοῦ, I. 19, 7. III. 25, 117. IV. 1, 88. IV. 7, 1. οὐδέν σε ὠφελοῦσιν οἱ δορυφόροι, I. 24, 17. τῷ Κυνικῷ

ἀντὶ τῶν ὅπλων καὶ δορυφόρων, τὸ συνειδὸς τὴν ἐξουσίαν παρεδίδωσιν, III. 22, 94.

Δόσις, ἡ, impertitio. ποῦ γὰρ ἀλλαχοῦ φιλία, ἢ ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ, II. 22, 30. *forſ.* διάδοσις, mutua impertitio, communicatio.

Δουλάριον, ſervulus, IV. 1, 17 & 67 & 146. IV. 5, 15. IV. 6, 4, IV. 10, 18.

Δουλεία, ſervitus; *quam ſervit aliquis* ὑπὸ τῆς ἐρωμένης, IV. 1, 17 ſqq. ἐμπέπτωκεν εἰς δουλείαν πολὺ τῆς προτέρας χαλεπωτέραν, IV. 1, 35 ſq. αὐτὸς ἀπολύσηται δουλείας, Fr. 44. δουλείας ἔλεγχοι, IV. 1, 146. δουλεία, παιδίσκης ὄνομα, Fr. 8. *Conf.* Δοῦλος, Ἐλευθερία, & Ἐλεύθερος.

Δουλεύειν τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν ἃ τεθαύμακε καὶ φοβεῖται, IV. 7, 10.

Δουλικῶς, ſervili more. *Compar.* δουλικώτερον, IV. 1, 25.

Δοῦλος, ſervus. κἂν δώδεκα ῥάβδοι προάγωσι, λέγε δοῦλον, &c. IV. 1, 57 & 173. δοῦλος ἀνοχὰς ἔχων, IV. 1, 58. οὐδεὶς δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος, Fr. 8. ἔστω ταπεινός, ἔστω δοῦλος, III. 24, 43. ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, Fr. 44. δοῦλα, II. 15, 1. En. 1, 2.

Δρᾶμα, drama, fabula; ὑποκριτὴς εἶ δράματος, En. 17.

Δραπετεύειν, aufugere, (*de ſervo fugitivo.*) δοῦλε, μὴ δραπέτευέ σου τοὺς κυρίους, IV. 1, 146.

Δραπέτης, ſervus fugitivus, III. 26, 1. I. 29, 59 & 62.

Δραχμή, III. 2, 2.

Δριμὺς, acer, alacer. παιδία πιθανὰ καὶ δριμέα, II. 24, 18.

Δριμύτης, acrimonia, acumen, τῶν θεωρημάτων, II. 23, 40.

Δρομεὺς, curſor. I. 4, 20. III. 1, 5.

Δρομικῶς, more curſoris, ut curſorem decet, I. 4, 20.

Δρωπακίζεσθαι, cutem deglabrare, adhibitis medicamentis pilos ſibi evellere, III. 22, 10. *Cf.* Ψιλοῦν.

Δύνασθαι, poſſe. ὁ δυνάμενος, is qui poteſtatem habet; ὡς διέταξεν ὁ δυνάμενος, IV. 12, 15. (*i. q.* ὁ κύριος, IV. 10, 30. & ὁ ἔχων ἐξουσίαν, IV. 10, 29.) μέγα δυνάμενος, *vide in* Μέγας. τί μοι δύναται; quid in mea eſt poteſtate? quid ego poſſum? II. 5, 10. n. *ſi vera ſcriptura. Diverſa ratio eſt illius formulae,* τί δύναται, *ſcil.* αὐτὸς *vel* αὐτή; quaenam ejus vis eſt? I. 1, 4. & alibi. οὐ γράφειν; οὐ παραγωγεῖν; *omiſſum videtur verbum* δύνασαι, III. 26, 7. n.

Δύναμις, *quaevis* facultas & vis *animi.* πᾶσα τέχνη καὶ δύναμις, I. 20, 1. ψυχῆς δύναμις, II. 10, 21. πᾶσα ἕξις καὶ δυν. II. 18, 1. cf. II. 23, 31. τῶν ἄλλων δυνάμεων &c. I. 1, 1. πόσου τις ἀξία ἐστὶν αὐτῶν, II. 23, 7 ſqq. ἡ δύναμις ἡ λογικὴ, I. 1, 4. ἡ χρηστικὴ

στικὴ δύναμις τῆς Φαντασίας vel τῶν Φαντασιῶν, I. 1, 5. IV. 4, 28. IV. 10, 13. II. 23, 7. ἴδε τίνας δυνάμεις ἔχων ἐλήλυθας, IV. 5, 12. En. 10. II. 6, 3. δυνάμεις οὐκ εἰλήφατε καθ' ἃς οἵεσθε πᾶν τὸ συμβαῖνον; &c. I. 6, 28 & 37. δύναμις συνορατικὴ τῶν γεγονότων ἑκάστῳ, I. 6, 1. ὁρατικὴ, I. 6, 4. I. 12, 30. ὁρατ. καὶ ἀκουστικὴ, ὡς διάκονοι καὶ δοῦλαι τεταγμέναι εἰσὶν ὑπηρετεῖν τῇ χρηστικῇ τῶν Φαντασιῶν, II. 23, 2 & 9 sqq. & 19. παρακολουθητικὴ τοῖς πράγμασι, I. 6, 14. I. 16, 18. δοκιμαστικὴ καὶ διακριτικὴ, I. 7, 7. ἐπιχειρητικὴ καὶ πιθανολογικὴ, I. 8, 7. ἀπαγγελτικὴ, II. 23, 2. Φραστικὴ, II. 23, 19 & 23 & 25. προαιρετικὴ, II. 23, 10 & 25. ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας; μὴ γένοιτο, I. 8, 5. *Sigillatim* vis aut facultas quædam eminentior: *Sic*, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῖς ἀπαιδεύτοις οὐκ ἀσφαλεῖς, I. 8, tit. *pro quo alibi ait*, πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων, (*sive* τῷ ἀρχομένῳ,) III. 13, 20. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν; hoccine (*nempe* obstinatam mentis occæcationem & indurationem) etiam vim quamdam (eximiam quamdam vim) ingenii adpellamus? I. 5, 5.

ὑπὲρ δύναμιν σπένδειν vel θύειν, supra facultates, En. 31, 5. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὶ πρόσωπον, personam quæ vires tuas superet, En. 37. *Cui opponitur* κατὰ δύναμιν, pro viribus, I. 27, 20. II. 1, 1. II. 10, 7. II. 23, 34. III. 13, 20. III. 22, 77. III. 24, 23. IV. 5, 1.

δύναμις, vis quæ rei inest, ratio rei. πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων τὰ καθήκοντα ἀπευθύνειν, dirigere officia secundum vim relationum, pro ratione varlarum relationum, IV. 12, 6. *quod ita dictum, quemadmodum latine dicimus*, hujus rei ea vis, ea ratio est.

Δυνατὸν, possibile. *Vide Laërt.* VII. 75 & *Not.* ad II. 19, 1 & 9. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖ, II. 19, 1 sqq. γέγραφε Χρύσιππος περὶ Δυνατῶν, ib. vs. 9.

Δύο; *vide* Δύω.

Δυσαρεστεῖν, indignari, ægre ferre, non contentum esse. *Absol.* III. 15, 10. En. 29, 6. *Cum dat.* δυσαρεστεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς διατεταγμένοις, I. 12, 25. τοῖς ψεύδεσι, I. 28, 2. τοῖς ἀνθρώποις, III. 14, 6. καύφοις νεανίσκοις, I. 29, 34. μή τι τῶν γινομένων τινὶ δυσηρέστησα; IV. 10, 15.

Δυσάρεστος, cui ægre queas placere, morosus. ἀταλαίπωρος καὶ δυσαρ. I. 12, 20. μὴ γίνου δυσαρ. μηδὲ κακοστόμαχος πρὸς τὰ γινόμενα, IV. 4, 25.

Δυσεντερικὸς, dysenteria laborans, II. 21, 22.

Δυσθυμεῖν, ægro animo esse, in moerore esse. Fr. 24. n.

Δυσκατάπόνητον, difficile, quod non nisi magno labore & ægre superari potest. μελέ-

τῶν μᾶλλον ἐν τοῖς δυσκαταπονήτοις, diligentius ſeſe exercens, diligentiorem operam ponens in rebus ſuperatu difficilibus, III. 12, 8.

Δύσκολος, difficilis. θεωρήματα δύσκολα, IV. 8, 24.

Δυσμεταχείριστος, tractatu difficilis. δυσμεταχειριστότερον οὐδέν ἐστι σοφοῦ μωροῦ, II. 15, 14. (*Habes ſuperlativum apud Plat. de Leg. lib.* VII. ὁ δὲ παῖς, πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατον.)

Δυσοδεῖν, minus proſpero ſucceſſu uti. ὅταν δυσοδῶμεν, rebus male ſuccedentibus, III. 19, 3.

Δυσπαρακολούθητα ῥήματα, voces quarum vim non facile quilibet adſequitur, intelligit, II. 12, 10.

Δυσροεῖν, parum proſpero rerum curſu uti, adverſa fortuna uti, infelicem eſſe. (*conf.* Εὐροεῖν.) εὐροεῖν καὶ δυσροεῖν, I. 28, 30. διατί δυσροεῖς; διατί ἐμποδίζῃ; II. 17, 14 & 17 & 25. IV. 1, 33. κακοδαιμονοῦντας, δυσροοῦντας, IV. 1, 52 & 57.

Δυσροητικός. δόγματα δυσροητικά, animi decreta quæ adverſis fortunæ caſibus obnoxium reddunt hominem, IV. 1, 58.

Δύσροια, ἡ, parum proſper rerum curſus. ἀπόδειξις δυσροίας καὶ κακοδαιμονίας, II. 17, 18.

Δυσχεραίνειν, moleſte ferre. δυσχεραίνων τῷ λόγῳ, En. 33, 16. τοῖς παροῦσιν, Fr. 135. ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχερανεῖ, Fr. 165.

Δυστυχεῖν, difficili & adverſa fortuna uti, infelicem eſſe. περιπεσεῖταί τινι παρὰ τὴν ἔκκλισιν τὴν αὐτοῦ, καὶ δυστυχήσει, I. 4, 2. νόσον ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις, En. 2, 1. II. 17, 24. IV. 3, 11. (cf. δυστυχής.) ἐν δεινοῖς εἰμι, καὶ δυστυχῶ, I. 29, 48. μηδέποτε ἀτυχῶν, μηδέποτε δυστυχῶν, numquam adverſâ aut parum proſperâ fortunâ utens, II. 23, 42. III. 24, 30. διατί δυστυχεῖς; II. 17, 17 & 24. τί ἄλλο ἢ εὐδυστύχει; τίς δὲ καλὸς καὶ ἀγαθὸς δυστυχεῖ; III. 24, 18. ἄλλος δ' ἄλλου οὐ δυστυχεῖ, I. 9, 34. III. 24, 63. ἡμεῖς ὑπὸ Φρονήσεως δυστυχοῦμεν, III. 13, 19. *Adde* III. 11, 2. III. 24, 43. IV. 1, 36. IV. 5, 32.

Δυστυχής, infelix. ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής, En. 2, 1. *Conf.* Δυστυχεῖν, *initio: nec tamen conſtanter obſervatur iſta diſtinctio.* δυστυχὴς καὶ ἄθλιος, I. 12, 30. κακοδαίμων καὶ δυστυχής, III. 23, 28. ἀνάγκη τὴν ὄρεξιν, ἀτελῆ οὖσαν, ἀτυχῆ σε ποιεῖν, IV. 4, 35. ἄνθρωπος δυστυχής, ὁ ἀπολωλεκὼς τὸ εὔγνωμον καὶ τὸ πιστὸν, IV. 5, 14.

Δυστυχία, difficilis, parum proſpera fortuna, infelicitas. (*conf. voces præcedentes.*) ἀτυχία καὶ δυστυχία, I. 4, 23. III. 2, 3. εὐδαιμονία καὶ δυστυ-

δυστυχία, II. 11, 3. εὐδαιμονία καὶ κακοδαιμονία, εὐτυχία καὶ δυστ. III. 22, 84. τί δυστυχία; δόγμα, III. 3, 18. οὕτω σοι πᾶς τόπος δύναται δυστυχίας εἶναι αἴτιος, III. 24, 26 sq.

Δύσφημος, mali ominis. δύσφημα καλεῖς ἄλλα, ἢ τὰ κακοῦ τινος σημαντικά; III. 24, 89 sqq.

Δυσωπεῖν, pudore adficere; solicitare, flagitare; & precibus flectere, movere aliquem. (*conf. Suidam h. v.*) *Vtraque notio locum habet in* Fr. 87. οὐ δυσωπεῖ σε, non te flectit, non te movet; & *ibidem*, ὄχλον ἀδίκως σὲ δυσωποῦντα, plebem injuste te solicitantem, a te postulantem ut aliquid injuste facias. *Passive*. οὐκ ἐδυσωπήθην ὑπὸ τοῦ δείνος, illius precibus flecti me non sum passus, IV. 4, 18.

Δύω, duo. *In gen. plur. neutrius generis* δυεῖν *vulgo legebatur* II. 19, 1 sq. *ubi* δυοῖν *correxi, praeeuntibus codd. mss tis.*

Δωροδοκεῖν τινα, munera mittere alicui, donis aliquem conciliare, IV. 1, 148.

Δῶρον, munus, donum. δῶρα πέμψαι, („*quod haeredipetae faciebant. vide Horat. lib. II. Sat.* 5, 10. *Martial. passim.*" VPT.) III. 7, 31. IV. 6, 31. IV. 10, 20.

E.

Ἑαυτοῦ. *Vide quae in voc.* Αὐτὸς *dicta sunt de* αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *nonnumquam pro* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν *positis, & interdum pro* ἐμαυτοῦ *vel* σεαυτοῦ.

Ἐγγίζειν, adpropinquare. *Cum dat.* τῷ διαλυθῆναι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, III. 10, 14. *Fut.* ἐγγιῶ, ibid.

Ἐγγίων, propior. ἐμοὶ οὐδεὶς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ, proximus ego mihi, IV. 6, 11.

Ἐγγράμματος, scriptus, literatus. ἐγγράμματος φωνή, vox literata, vox articulata, sermo, I. 20, 4. n. II. 14, 15. n.

Ἐγγράφειν, inscribere. εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε, *metaphorice*, *nempe* animis vestris inscribitis, III. 16, 9. n.

Ἐγγύη, sponsio. ἐγγύην σφραγίζεται, II. 13, 7.

Ἐγγύς, prope. ἐγγύς ἐστι τῶν ἐπιλελησμένων &c. ille prope abest his qui obliti sunt, I. 2, 14. ἐγγὺς ἥκουσι τοῦ (*alii* τῷ) μηδ' ἀποθανεῖν δύνασθαι, III. 26, 6. n. οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ (*al.* τῷ) προκόψαι, II. 17, 40. n. αὕτη δ' ἐγγύς ἐστι τοῦ (*vulgo* τῷ) μὴ ἀνθρωπικὴ εἶναι, IV. 11, 36. *Conf.* IV. 5, 36.

οὐδ' ἐγγύς, (*absolute*) multum abest, II. 21, 16. IV. 1, 135. οὐδ' ἐγγὺς διαφερόμεθα, ne minime quidem curamus, II. 10, 29.

ἐγγυτέρω μου γένει ἐστὲ, propius me attingitis genere, III. 1, 20.

Ἐγκα-

Ἐγκαλεῖν, accuſare. *Cum dat.* τῷ θεῷ, I. 6, 39. I. 16, 6. III. 22, 59. En. 31. Fr. 95. σαυτῷ, II. 26, 7. IV. 10, 32. En. 5. & 48, 2. μηδενὶ, III. 24, 79. IV. 7, 9. (*ubi perperam vulgo* μηδέν.) III. 26, 18. I. 17, 28. IV. 11, 2. En. 1, 3. 48, 2. ἐπὶ τίνι γὰρ ἐγκαλέσει, *nempe* τῷ θεῷ; cujus rei cauſſa accuſabit Deum? III. 22, 59.

Ἐγκαλλωπίζεσθαι ταῖς περιστάσεσι, placere ſibi in aſperis caſibus, III. 22, 59. *Conf.* Καλλωπίζ.

Ἐγκέφαλος, cerebrum. τὸν ἐγκεφ. ἔξω βάλλειν, II. 16, 23. δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν, I. 22, 18.

Ἐγκοιμᾶσθαι, indormire, incubare in, *vel* ſuper. τίς ἡμῶν ἐνεκοιμήθη; („quis noſtrûm pellibus incubuit ſtratis? *ſcil. in æde oraculi; ſic cum Virgilio reddas.*“ VPTON.) II. 16, 17. n. *Cum eis, quæ de more* in Deorum templis ſomniorum divinorum & oraculorum captandorum cauſſa incubandi *breviter ad l. c. a Wolfio & Vptono adnotata ſunt, cum fructu conferentur quæ de eodem argumento Villoiſonus in Prolegom. ad Homer.* p. 51 ſq. *collegit. Quo ſpectat præſertim quod ad Virgilii locum ab Vptono laudatum Servius notavit:* „*Incubare* dicuntur proprie hi qui dormiunt ad capienda reſponſa: unde eſt, *ille incubat Iovi*, id eſt, dormit in Capitolio, ut reſponſa poſſit accipere.“ — Conf. Plaut. in Curcul. II. 2, 16. *Eſt* incubare *græce* ἐγκοιμᾶσθαι. *Unde Strabo, de oraculo aliquo loquens, ubi ille mos obtinebat,* μαντεῖον ἐγκοιμωμένων *dixit, lib.* XI. p. 508. *ed. Caſaub.*

Ἐγκρούεσθαι, irruere, irrumpere. τοὺς ἐγκρουομένους (ἐν τῷ βαλανείῳ,) En. 4.

Ἐγκωμιάζειν, laudare, laudibus celebrare, τὴν πρόνοιαν, I. 6, 1.

Ἐγχειρίδιον, Manuale. *Vide Not. ad titulum libelli.*

Ἐγχρίεσθαι κολλύριᾳ, inungere ſe *vel* ſibi, II. 21, 20.

Ἐγὼ, ego. ὅπου γὰρ ἂν τὸ Ἐγὼ, καὶ τὸ ἐμὸν, ἐκεῖ ἀνάγκη ῥέπειν τὸ ζῷον, II. 22, 19. ἐκεῖ εἰμι Ἐγὼ, ὅπου ἡ προαίρεσις, II. 22, 20. Ἐγὼ γὰρ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, &c. I. 22, 14. ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερος οὐδείς, III. 4, 10. ἐμοὶ οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ, IV. 6, 11. ποῦ οὖν αὐτός; ὅπου βλάβη καὶ ὠφέλεια, IV. 8, 85. *De amore* Sui, *cuique homini & cuique animanti a Natura inſito, quem exuere homo nec debet, nec ulla ratione poteſt, confer, præter loca jam citata.* I. 27, 11. II. 22, 15 ſqq. III. 3, 5. III. 24, 83. IV. 3, 11. IV. 10, 15.

Ἐθίζειν, adſuefacere. ἐθίζεσθαι, adſuefieri, adſueſcere. ἐὰν ἐθίζῃ, ſi adſueveris, En. 30. (*ubi perperam vulgo* ἐθίζῃς.) εἰθίσθης, adſueviſti, III. 25, 10. εἰθίζου, III. 26, 11. εἰθισμένος, I. 2, 28.

Ἔθος,

Ἔθος, conſuetudo. *ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι οὕτω δύνανται διατεθῆναι*, IV. 7, 6. n.

Ἔθω, adſuefco. *Præt. med.* ἔωθα, conſuevi. *τοὺς ἐωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι*, II. 19, 15. *ψυχὴ δὲ δεσπόζειν ἔωθε σώματος*, Fr. 8. *at ibi πέφυκε aut aliquid ſimile exſpectaſſes. Pro* εἰώθει, IV. 12, 2. n. *videtur* ἐξωθῆ *legendum.*

Εἰ, *particula conditionalis*, ſi. *Perperam nonnumquam cum ſubjunctivo conſtructa invenitur; vide Not. ad* Fr. 175. *Alibi ferri iſta conſtructio poteſt, ubi perinde ſubjunctivo & optativo erat locus, ut* Fr. 81. *Sic* IV. 4, 12. *οἷον ἂν εἰ ὁ ἀθλητὴς πλαίη*, IV. 4, 11. *Quod* II. 14, 21. *ex ed. Cantab. & Lond. repetiit Vptonus*, *εἰ μὴ καὶ ὁ ἰατρὸς τὸν νοσοῦντα δοκῇ ὑβρίζειν*, *id nullo codicum mſſtorum præſidio nititur.*

εἰ ἄρα, ſi modo, ſi modo umquam; *elliptica locutio*, III. 12, 11. n. III. 22, 80. n. *Sic εἴ περ ἄρα*, I. 28, 9. III. 3, 17. IV. 6, 2. n. *εἰ γὰρ καὶ*, etſi enim, II. 8, 5. *εἰ δὲ μή*, niſi ita eſſet, ſi ſecus eſſet, alioquin; *etiam ubi præceſſerat enunciatum negativum, ut videri poſſet εἰ δὲ dicendum abſque μή. Sic* I. 15, 2. *οὐκ ἐκαγγέλλεται Φιλοσοφία τῶν ἐκτός τι περιποιήσειν τῷ ἀνθρώπῳ· εἰ δὲ μὴ* &c. *ubi non intelligendum*, niſi promitteret; *ſed*, niſi ita eſſet ut ego dico. *Ante εἰ δὲ μὴ nonnumquam per ellipſin omittitur illud membrum orationis, ad quod refertur iſta particula: vide* I. 11, 18. n. I. 12, 14.

εἰ μή, niſi. *Nota ellipſin, quæ nonnumquam locum habet ante hanc particulam: veluti, προαίρεσιν οὐδὲν δύναται κωλύσαι ἀπροαίρετον, εἰ μὴ αὐτὴ ἑαυτήν*, III. 19, 2. *ubi intellige repetitam phraſin οὐδὲν δύναται, vel οὐδὲν ἄλλο δύναται κωλύσαι αὐτὴν, εἰ μὴ* &c.

εἰ μή, nili, niſi forte, *in argumentatione uſurpatur, ubi a rebus ſimilibus petitur argumentum, quo aſſertum noſtrum demonſtremus. Sic* II. 14, 21. *καί τοι τί σοὶ κακὸν πεποίηκα; εἰ μὴ καὶ τὸ ἔσοπτρον τῷ αἰσχρῷ*, *ſcil. κακὸν ποιεῖ*, &c.

Εἶδέω, ſcio, *cum ſuis, vide mox in* Εἶδω, video.

Εἶδος, *eodem modo uſurpatur ut Latinorum* genus. *πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸ εἶδος αὐτὸν γυμναστέον*, ad hoc maxime genus, in hoc maxime genere, exercere ſe quisque debet, III. 3, 4. *Sunt enim fere ſynonyma*, *μέρος*, *τόπος*, *γένος* & *εἶδος. vide Laërt.* VII. 39.

Εἶδω, video; *fut.* ὄψομαι. *Aor.* 2. εἶδον, ἐὰν ἴδω, ἰδὼν, ἴδε. &c. Εἰδέω, ſcio; *unde in ſubj.: in uſu eſt* ἐὰν εἰδῶ, *ſciam; quod interdum perperam cum* ἐὰν ἴδω *permutatur; (niſi ſtatuas, ἴδω pariter aoriſtum ſecundum utrumque verbi eſſe*, εἴδω, & εἰδέω) *interdum perinde eſt, utrum ponatur.*

ἐὰν

ἐὰν ἀγωνιῶντα ἴδω, cum hominem video qui angitur, II. 13, 1. ἴδωμεν τί ποτε λέγει, videamus quid tandem dicat, III. 9, 14. ταῦτα ἡμῖν δεῖξον, ἵν' ἴδωμεν ὅτι μεμάθηκας &c. ut videamus, III. 21, 6. *ubi pariter cum uno ex noſtris codicibus* ἵν' εἰδῶμεν *legere poſſis*, ut ſciamus, ut cognoſcamus. *Sic codd. omnes* ἵνα εἰδῶμεν, ut ſciamus, *habent* I. 29, 42. *ubi potuerat etiam* ἵνα ἴδωμεν *ſcribi*, ut videamus. οὐδ' ἂν εἰδῇ, ne ſi cognoſcat quidem, III. 6, 2. n. *Sed* I. 29, 24. *cum ſcribitur*, ἔμαθον, ἵνα πᾶν τὸ γινόμενον ἴδω, ὅτι, ἂν ἀπροαίρετον ᾖ, οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμέ, *minus recte habet illud* ἴδω, *& ſcribi* εἰδῶ *oportebat; ſententia enim poſtulat, ut intelligamus* VT SCIAM. *Viciſſim* I. 6, 23. *parum adcurate habet* ἵν' εἰδῆτε τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου, *oportebatque* ἵν' ἴδητε, *a verbo* εἶδω, *vel* ἵν' εἴδητε *in præſenti tempore; eſt enim*, VT VIDEATIS, VT SPECTETIS.

Ab εἰδέω, ſcio, *eſt vulgatiſſimum præt. med.* οἶδα, *& plusquamperf.* ᾔδειν, *quod quinquies repetitum habes*, III. 24, 5. ᾔδειν ἀνητὸν γεγεννημένος - - - ᾔδειν ἀνητὸς ὤν, ᾔδειν ἀποδημητικὸς ὤν &c. *Pro* ᾔδει *in tertia perſ. habent atticum* ᾔδη *duo ex noſtris codd.* II. 26, 7.

Aor. 2. *infin. act.* ἰδεῖν. πῶς ἅμα μὲν γηράσαι θέλεις, ἅμα δὲ μηδενὸς τῶν στεργομένων ἰδεῖν θάνατον; III. 24, 27. *Quam dictionem haud ſatis commode Vptonus (in Ind. voc.* Ἰδεῖν) *cum illa contulit, quam habes in Evang. Lucæ* 2, 26. & *Johann.* 8, 51.

Imperativo ἴδε, vide, ecce, *frequenter utitur Epictetus.* ἴδε πῶς τραγῳδία γίνεται, II. 16, 31. ἴδε αὐτὸν συγκαταπείμενον, II. 18, 22. ἴδε, ἐπίσκεψαι, πῶς &c. I. 17, 16. ἴδε, ὁ δεῖνα Φιλοσοφεῖ, III. 16, 11. *Et cum nudo nominativo:* ἴδε κυνικὴ φωνή, ἴδε χαρακτὴρ, ἴδ' ἐπιβολή, III. 22, 50. *Hinc correxi* II. 11, 13. ἴδ' ἀρχὴ φιλοσοφίας, *ubi mendoſe* εἰ δ' ἀρχὴ *dabant mssti & ed. Ven. quod in* ἡ δ' ἀρχὴ *mutarunt poſteriores editores.*

Fut. Med. εἴσομαι, *unde ſec. perſ.* εἶσῃ, videbis, *ſive* ſcies, cognoſces, III. 1, 9.

Εἴδωλον, ſimulacrum, umbra, *in tragoedia in ſcenam producta*, (*ut* Πολυδώρου εἴδωλον *in Euripidis Hecuba,*) I. 29, 43.

Εἰκαῖος, vanus, inanis, temere ſuſceptus. *De hominibus;* εἰκαῖοι καὶ προπετεῖς, inconſulti & temerarii, I. 28, 30. *De rebus:* ὑπολήψεις εἰκαῖαι, II. 14, 22. ὁρμὴ εἰκαία, III. 22, 104. ὑπολῆψείδιον ἐκ λόγων εἰκαίων ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον, IV. 1, 140. n. τὸ εἰκαῖον, levitas, temeritas, IV. 4, 46.

Εἴκειν, cedere; νόμῳ καὶ ἄρχουτι, Fr. 125. εἴκειν (*ſcil.* τοῖς

τοῖς θεοῖς) ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις habent edd. nonnullae, En. 31, 1. *ſed rectius aliae*, ἔικειν πᾶσι τοῖς γινομένοις. *vide Var. Lect.*

Εἰκῇ, *vel* Εἰκῆ *absque ſubſcripto iota;* 1) temere, inconſulto, absque conſilio, fortuito. τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰκῇ κατεσκευασμένον, I. 6, 7. εἰκῇ καὶ ἀπὸ ταὐτομάτου, I. 6, 11. μὴ εἰκῇ, μηδ' ὡς ἔτυχεν, I. 7, 3. οὐκ εἰκῇ, οὐδ' ὡς ἔτυχεν, II. 21, 11. εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, I. 7, 27. II. 14, 26. *Sic &* II. 12, 22. *ubi perperam vulgo* εἰκῆ γ' ὡς ἔτυχεν *ſcribebatur.* εἰκῇ καὶ μάτην καὶ ὡς ἔτυχεν χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις, I. 7, 33. 2) fruſtra. ὁ μὴ εἰκῇ ἀποδεδημηκὼς, I. 4, 21. *Pro* εἰκῇ, *perperam* ἦκε legebatur, En. 33, 11.

Εἰκοστὴν δοῦναι, viceſimam dare, II. 1, 26. n.

Εἰκοστώνης, viceſimarius. τοῖς εἰκοστώναις δοῦναι ἀργύριον, IV. 1, 33. n. *ubi praeter rationem* εἰκοστωταῖς *voluerat Upton.*

Εἵμαρται, in fatis eſt. σοὶ γὰρ εἵμαρται κοσμῆσαι Φιλοσοφίαν, II. 17, 30.

Εἶναι, eſſe. *Participio jungitur per periphraſin, ut* εἰ γραμματικὴν ἧς ἀποβαλὼν, pro ἀπέβαλες, II. 10, 15. *Sed* εὐχαριστῶν ἔσεσθαι *mendoſe editum erat* I. 10, 3. n. *pro* εὐχ. ὤσεται.

ἔστιν ἐφ' ὧν, *i. q.* ἐπί τινων, I. 7, 13. *quemadmodum* ἔστιν ἃ *idem valet ac* τινά.

εἶναι, (*pro* εἶναι ἄξιον) *de* valore, *vel de* pretio quo quid venit. ὅλον τὸ βιβλίον πέντε δηναρίων ἐστὶν, I. 4, 16.

Participium ὄντας, *pro* ζῶντες. εἰ ὄντες ἤμεν ὠφέλιμοι, οὐχὶ πολὺ μᾶλλον ἀποθανόντες &c. IV. 1, 168. τὰ ὄντα *in* τὰ ὁρατὰ *mutatum maluit vir doctus* I. 6, 4.

Perperam εἶναι *ter legebatur vulgo, pro* ἐστὶ, I. 29, 51 ſq. ἐστὶ (*vel* ἔστι) *&* ἔστιν *permutata inter ſe a librariis*, I. 7, 27. n. I. 17, 28. n. I. 29, 41. n. *Confer* Ἔτι.

Εἰπεῖν, dicere. *Jubendi ſenſu:* ὅταν ἐκεῖνος (ὁ Θεὸς) εἴπῃ τοῖς φυτοῖς ἀνθεῖν &c. I. 14, 3. *Familiaris locutio,* βλέπων με τίνος εἶπω σχῆμα ἔχοντα, cujus hominis habitu dicam? *vel* dicamne cujus hominis habitu? pudet dicere cujus hominis habitu, III. 1, 14.

Εἴ περ. *Vide ſupra in* Εἰ ἄρα.

Εἰρήνη, pax. πάντα εἰρήνης γέμει, I. 24, 9. πάντα εἰρήνης μεστὰ, III. 13, 13. ὦ Καίσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω, III. 22, 55. εἰρήνην μεγάλην ὁ Καίσαρ δεδωκεῖ παρέχειν, III. 13, 9.

Εἰς, in. *An pro* ἐν *ponitur* III. 22, 71. ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην, *an delenda vocula? Confer* Ἐν, *&* Εἰσέπαν, *&* Ἅπας.

Εἷς,

τί γάρ ἐστι τὸ πλαίειν καὶ οἰμώζειν; δόγμα. τί δυστυχία; δόγμα. τί στάσις; τί διχόνοια; τί μέμψις; - - ταῦτα πάντα δόγματά ἐστι &c. III. 3, 18. sq. τὰ δόγματα αὐτὸν ταράσσει, I. 19, 8. II. 16, 22. En. 5. οὐδὲν ἄλλο ταραχῆς ἢ ἀκαταστασίας αἴτιον, III. 19, 3. θλίβει αὐτὸν τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου, En. 16.

πρὶν διαγνῶναι τὸ δόγμα (τινὸς,) πόθεν οἶσθα εἰ καλῶς (ἐποίησε;) En. 45. τὰ μὲν ἀπὸ ὀρθῶν δογμάτων (γινόμενα,) καλῶς (γίνεται·) τὰ δ' ἀπὸ μοχθηρῶν, μοχθηρῶς. σὺ δὲ, μέχρις ἂν καταμάθῃς τὸ δόγμα ἀφ' οὗ τις ποιεῖ ἕκαστα, μήτ' ἐπαίνει τὸ ἔργον, μηδὲ ψέγει. δόγμα δ' ἐκ τῶν ἐκτὸς οὐ ῥαδίως κρίνεται, IV. 8, 3 sq. IV. 4, 44. ὅταν τις τὰ δόγματα (τινὸς) δείξῃ, τότε αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἔδειξε, III. 2, 12.

ἀπὸ δογμάτων λαλεῖν, opponitur ἀπὸ χειλῶν, III. 16, 7. ποῖον δόγμα πεποίησαι κακὸν τὸν τόπον. II. 19, 10. ἴδιον δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι, ibid. vſ. 11. οὐ γέγονα πρὸς τοῦτο, τῷ δόγμα τι ἐμαυτοῦ ποιήσασθαι, II. 19, 6.

δόγμα οἷον δεῖ, IV. 7, 21. IV. 10, 36. IV. 11, 8. ἀνθρωπικὸν, II. 22, 28. δόγματα ὀρθὰ, III. 9, 2. IV. 8, 3. καθαρὰ, IV. 11, 8. ἀλλόκοτα, I. 19, 16. θηριώδη καὶ μιαρὰ, II. 22, 37. φαῦλα, III. 1, 42. III. 5, 4. III. 9, 2. πονηρὰ, III. 3, 18. III. 7, 20. IV. 11, 8. σκληρὰ, III. 22, 61. μοχθηρὰ, IV. 8, 3. ἀναγκαστὰ, κωλυτικὰ, δυσρεπτικὰ, IV. 1, 58. καθῆκον τὰ δόγματα, IV. 1, 112. ἔξωρα τὰ φαῦλα δόγματα, III. 1, 42.

ὁ πρῶτος τόπος, ὁ τῆς χρήσεως τῶν δογμάτων habent plerique codd. mssti Ench. c. 52, 1. ubi tamen veriorem ſcripturam vulgatam, θεωρημάτων, judicavi; quamquam illud præciſe damnatum nolim; conf. II. 19, 6 & 10 ſq. ubi δόγμα idem videri poteſt quod θεώρημα III. 9, 2 & 10. conf. ibid. III. 9, 11 ſqq.

Δογματίζειν, dogma introducere, decernere, ſtatuere, docere tamquam præceptum philoſophicum. δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλὰ, nempe Epicurus, III. 7, 18.

Δογματικὸς ad præcepta tradenda pertinens, Zeno habuit τὴν διδασκαλικὴν χώραν καὶ δογματικὴν, III. 21, 19.

Δοκεῖν, 1) exiſtimare, putare. δοκεῖς ὅτι &c. putasne? III. 15, 10. τί δοκεῖς; II. 2, 15. τί δοκεῖτε; IV. 8, 26. ἵνα μὴ δόξῃς ὅτι &c. IV. 1, 159. δοκεῖ ὅτι πλείονος ἄξιός ἐστι, I. 4, 16. ubi intelligi poteſt δοκεῖ σοι, ſed forſan legendum δοκεῖς, putasne? τοῦ δόξαι, ἢ μὴ δόξαι, ἡμεῖς κύριοί ἐσμεν, exiſtimare, aut non exiſtimare, in noſtra ſitum eſt poteſtate, I. 11, 37. ſed rectius h. l. ex præcedentibus intelligetur τοῦ δόξαι ταῦτα ἡμῖν τοιαῦτά τινα εἶναι.

2) videri; varia ratione dictum. οὐ δοκῶ οὖν σοι ἅπαντ-

τι

τι τῷ βίῳ πρὸς τοῦτῳ παρασκευάζεσθαι; II. 2, 8. χαίρων ὅτι μὴ δοκοίη, nempe Φιλόσοφος, IV. 8, 23. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, ſcil. Φιλόσοφος, En. 23. *ubi vide Not. & Var. Lect.* οὐ γὰρ ἐζήτει πότε δόξει τι ποιεῖν, IV. 1, 155. n. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι, En. 13. ἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις, ibid. συμβάλλειν τινὶ τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, En. 33, 12. τὶς τῶν δοκούντων Φιλολόγων, aliquis ex iis qui eruditi habentur, II. 4, 1. τὰ δοκοῦντα ἀγαθὰ εἶναι, quæ vulgo bona habentur, En. 31, 4. *Et abſolute*, οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα, nil facit unius ſpeciei cauſſa, in ſpeciem, III. 24, 50.

ἄν σοι δοκῇ, ſi tibi videtur, ſi tibi placet; *familiaris formula, velut in parentheſi interſerta reliquo ſermoni;* II. 15, 7. III. 22, 65 & 107. IV. 1, 15.

δοκεῖ μοι, ſic mihi videtur, placet, ſic volo, ſic decrevi. τίς σε ἀναγκάσει ὀρέγεσθαι ὧν οὐ δοκεῖ σοι, (*i. q.* οὐ θέλεις, *quod ibidem paullo ante ponitur*) II. 2, 4. καὶ γὰρ ἦλθον ὅτε ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) ἔδοξε, ἄπειμι πάλιν ἐκείνῳ δοκοῦν, II. 26, 30. *ubi nota etiam participium* δοκοῦν *abſolute poſitum*, quando ipſi placet. τὸ δόξαν ἐπράττομεν, fecimus id quod nobis viſum eſt, quod placuit, quod nobiscum decrevimus, I. 11, 30. *Quod quisque facit, id facit,* ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ, quia ſic decrevit, ſic voluit, II. 11, 30 ſqq. *Conf.* Δόγμα.

Δοκιμάζειν, explorare, probare. („Unde δοκιμασταὶ *ſunt, qui aurum & argentum probabant.*" UPTON.) νόμισμα δοκιμάζειν, IV. 5, 16. II. 3, 2. τὰς φαντασίας, I. 20, 7. ἄφες σε δοκιμάσω, II. 18, 24. ἡ λογικὴ δύναμις δοκιμάζει τὰς χρήσεις τῶν ἄλλων δυνάμεων, I. 1, 6. τὸ δοκιμάζον ἕκαστον καὶ βουλευόμενον, (nempe, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου) II. 12, 20. II. 23, 6. IV. 7, 40.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio; τοῦ νομίσματος, I. 20, 8. τοῦ Φιλοσοφοῦντος, III. 10, 11. τοῦ, III. 12, 11.

Δοκιμαστήριον, τὸ, exploratio, ratio explorandi. τούτῳ δοκιμαστηρίῳ χρώμενος τῶν εὐφυῶν καὶ ἀφυῶν, III. 6, 10.

Δοκιμαστικὸς, explorandi vim habens. δύναμις δοκιμαστικὴ, I. 1, 1. I. 7, 7. λόγος δοκιμαστικὸς τοῦ ἀληθοῦς, I. 7, 8.

Δολιχοδρόμος, qui dolichum decurrit, qui ſexies ſtadium curriculo obibat, III. 23, 2.

Δόξα, opinio, gloria. δόξαι, En. 1, 1. *ſunt* aliorum de nobis opiniones. *Vide ibi Not. & Var. Lect.*

Δοξάριον, gloriola. I. 18, 22. III. 22, 13. En. 18. ἐπιπεπήδηκας δοξαρίῳ πρὸ ὥρας, IV. 8, 39.

Δορυφόρος, ſatelles, ſpiculator. ὁ τύραννος καὶ οἱ δορυφόροι αὐτοῦ, I. 19, 7. III. 25, 117. IV. 1, 88. IV. 7, 1. οὐδέν σε ὠφελοῦσιν οἱ δορυφόροι, I. 24, 17. τῷ Κυνικῷ

ἀντὶ τῶν ὅπλων καὶ θορυφάρων, τὸ συνειδὸς τὴν ἐξουσίαν παραδίδωσιν, III. 22, 94.

Δόσις, ἡ, impertitio. ποῦ γὰρ ἀλλαχοῦ Φιλία, ἢ ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ, II. 22, 30. *forſ.* διάδοσις, mutua impertitio, communicatio.

Δουλάριον, ſervulus, IV. 1, 17 & 67 & 146. IV. 5, 15. IV. 6, 4. IV. 10, 18.

Δουλεία, ſervitus; *quam ſervit aliquis* ὑπὸ τῆς ἐρωμένης, IV. 1, 17 ſqq. ἐμπέπτωκεν εἰς δουλείαν πολὺ τῆς προτέρας χαλεπωτέραν, IV. 1, 35 ſq. αὐτὸς ἀπολύσηται δουλείας, Fr. 44. δουλείας ἔλεγχοι, IV. 1, 146. δουλεία, καπίκης ὄνομα, Fr. 8. *Conf.* Δοῦλος, Ἐλευθερία, & Ἐλεύθερος.

Δουλεύειν τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν ἃ πεθαύμακε καὶ φοβεῖται, IV. 7, 10.

Δουλικῶς, ſervili more. *Compar.* δουλικώτερον, IV. 1, 29.

Δοῦλος, ſervus. κἂν δώδεκα ῥάβδοι προάγωσι, λέγε δοῦλον, &c. IV. 1, 57 & 173. δοῦλος ἀνοχὰς ἔχων, IV. 1, 58. εὐθεὶς δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος, Fr. 8. ἔστω ταπεινὸς, ἔστω δοῦλος, III. 24, 43. ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, Fr. 44. δοῦλα, II. 15, 1. En. 1, 2.

Δρᾶμα, drama, fabula; ὑποκριτὴς εἰ δράματος, En. 17.

Δραπετεύειν, aufugere, (*de ſervo fugitivo.*) δοῦλε, μὴ δραπέτευέ σου τοὺς κυρίους, IV. 1, 146.

Δραπέτης, ſervus fugitivus, III. 26, 1. I. 29, 59 & 62.

Δραχμὴ, III. 2, 2.

Δριμὺς, acer, alacer. παιδία πιθανὰ καὶ δριμέα, II. 24, 18.

Δριμύτης, acrimonia, acumen, τῶν θεωρημάτων, II. 23, 40.

Δρομεὺς, curſor. I. 4, 20. III. 1, 5.

Δρομικῶς, more curſoris, ut curſorem decet, I. 4, 20.

Δρωπακίζεσθαι, cutem deglabrare, adhibitis medicamentis pilos ſibi evellere, III. 22, 10. *Cf.* Ψιλοῦν.

Δύνασθαι, poſſe. ὁ δυνάμενος, is qui poteſtatem habet; ὡς διέταξεν ὁ δυνάμενος, IV. 12, 15. (*i. q.* ὁ κύριος, IV. 10, 30. & ὁ ἔχων ἐξουσίαν, IV. 10, 29.) μέγα δυνάμενος, *vide in* Μέγας. τί μοι δύναται; quid in mea eſt poteſtate? quid ego poſſum? II. 5, 10. n. *ſi vera ſcriptura. Diverſa ratio eſt illius formulae*, τί δύναται, *ſcil.* αὐτὸς *vel* αὐτή; quænam ejus vis eſt? I. 1, 4. & alibi. οὐ γράφειν; οὐ παραγωγεῖν; *omiſſum videtur verbum* δύνασαι, III. 26, 7. n.

Δύναμις, *quævis* facultas & vis *animi*. πᾶσα τέχνη καὶ δύναμις, I. 20, 1. ψυχῆς δύναμις, II. 10, 21. πᾶσα ἕξις καὶ δυν. II. 18, 1. cf. II. 23, 31. τῶν ἄλλων δυνάμεων &c. I. 1, 1. πόσου τις ἀξία ἐστὶν αὐτῶν, II. 23, 7 ſqq. ἡ δύναμις ἡ λογικὴ, I. 1, 4. ἡ χρηστικὴ

στικὴ δύναμις τῆς Φαντασίας vel τῶν Φαντασιῶν, I. 1, 5. IV. 4, 28. IV. 10, 13. II. 23, 7. ἴδε τίνας δυνάμεις ἔχων ἐλήλυθας, IV. 5, 12. En. 10. II. 6, 3. δυνάμεις οὐκ εἰλήφατε καθ' ἃς οἵεσθε πᾶν τὸ συμβαῖνον; &c. I. 6, 28 & 37. δύναμις συνορατικὴ τῶν γεγονότων ἑκάστῳ, I. 6, 1. ὁρατικὴ, I. 6, 4. I. 12, 30. ὁρατ. καὶ ἀκουστικὴ, ὡς διάκονοι καὶ δούλαι τεταγμέναι εἰσὶν ὑπηρετεῖν τῇ χρηστικῇ τῶν Φαντασιῶν, II. 23, 2 & 9 sqq. & 19. παρακολουθητικὴ τοῖς πράγμασι, I. 6, 14. I. 16, 18. δοκιμαστικὴ καὶ διακριτικὴ, I. 7, 7. ἐπιχειρητικὴ καὶ πιθανολογικὴ, I. 8, 7. ἀπαγγελτικὴ, II. 23, 2. Φραστικὴ, II. 23, 19 & 23 & 25. προαιρετικὴ, II. 23, 10 & 25. ἀναιρῶ τὰς δυνάμεις ταύτας; μὴ γένοιτο, I. 8, 5. *Sigillatim* vis aut facultas quædam eminentior: *Sic*, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῖς ἀπαιδεύτοις οὐκ ἀσφαλεῖς, I. 8, tit. *pro quo alibi ait*, πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων, (*sive* τῷ ἀρχομένῳ,) III. 13, 20. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν; hoccine (*nempe* obstinatam mentis occæcationem & indurationem) etiam vim quamdam (eximiam quamdam vim) ingenii adpellamus? I. 5, 5.

ὑπὲρ δύναμιν σπένδειν vel θύειν, supra facultates, En. 31, 5. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὶ πρόσωπον, personam quæ vires tuas superet, En. 37. *Cui opponitur* κατὰ δύναμιν, pro viribus, I. 27, 20. II. 1, 7. II. 10, 7. II. 23, 34. III. 13, 20. III. 22, 77. III. 24, 23. IV. 5, 1.

δύναμις, vis quæ rei inest, ratio rei. πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων τὰ καθήκοντα ἀπευθύνειν, dirigere officia secundum vim relationum, pro ratione varlarum relationum, IV. 12, 6. *quod ita dictum, quemadmodum latine dicimus*, hujus rei ea vis, ea ratio est.

Δυνατὸν, possibile. *Vide Laërt.* VII. 75 & *Not.* ad II. 19, 1 & 9. δυνατῶ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖ, II. 19, 1 sqq. γέγραφε Χρύσιππος περὶ Δυνατῶν, ib. vs. 9.

Δύο; *vide* Δύω.

Δυσαρεστεῖν, indignari, ægre ferre, non contentum esse. *Absol.* III. 15, 10. En. 29, 6. *Cum dat.* δυσαρεστεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς διατεταγμένοις, I. 12, 25. τοῖς ψεύδεσι, I. 28, 2. τοῖς ἀνθρώποις, III. 14, 6. καύφοις νεανίσκοις, I. 29, 34. μή τι τῶν γινομένων τινὶ δυσηρέστησα; IV. 10, 15.

Δυσάρεστος, cui ægre queas placere, morosus. ἀταλαίπωρος καὶ δυσαρ. I. 12, 20. μὴ γίνου δυσαρ. μηδὲ κακαστόμαχος πρὸς τὰ γινόμενα, IV. 4, 25.

Δυσεντερικὸς, dysenteria laborans, II. 21, 22.

Δυσθυμεῖν, ægro animo esse, in moerore esse. Fr. 24. n.

Δυσκατάπόνητον, difficile, quod non nisi magno labore & ægre superari potest. μελέ-

τῶν μᾶλλον ἐν τοῖς δυσκατορθώτοις, diligentius ſeſe exercens, diligentiorem operam ponens in rebus ſuperatu difficilibus, III. 12, 8.

Δύσκολος, difficilis. θεωρήματα δύσκολα, IV. 8, 24.

Δυσμεταχείριστος, tractatu difficilis. δυσμεταχειριστότερον οὐδέν ἐστι σοφοῦ μωροῦ, II. 15, 14. (*Habes ſuperlativum apud Plat. de Leg. lib.* VII. ὁ δὲ παῖς, πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατον.)

Δυσοδεῖν, minus proſpero ſucceſſu uti. ὅταν δυσοδῶμεν, rebus male ſuccedentibus, III. 19, 3.

Δυσπαρακολούθητα ῥήματα, voces quarum vim non facile quilibet adſequitur, intelligit, II. 12, 10.

Δυσροεῖν, parum proſpero rerum curſu uti, adverſa fortuna uti, infelicem eſſe. (*conf.* Εὐροεῖν.) εὐροεῖν καὶ δυσροεῖν, I. 28, 30. διατί δυσρροεῖς; διατί ἐμποδίζῃ; II. 17, 14 & 17 & 25. IV. 1, 33. κακοδαιμονοῦντας, δυσροοῦντας, IV. 1, 52 & 57.

Δυσροητικός. δόγματα δυσροητικὰ, animi decreta quæ adverſis fortunæ caſibus obnoxium reddunt hominem, IV. 1, 58.

Δύσροια, ἡ, parum proſper rerum curſus. ἀπόδειξις δυσροίας καὶ κακοδαιμονίας, II. 17, 18.

Δυσχεραίνειν, moleſte ferre. δυσχεραίνων τῷ λόγῳ, En. 33, 16. τοῖς παροῦσιν, Fr. 135. ἐπ' οὐδενὶ τῶν συμβαινόντων δυσχεραν̃ει, Fr. 165.

Δυστυχεῖν, difficili & adverſa fortuna uti, infelicem eſſe. περιπεσεῖταί τινι παρὰ τὴν ἔκκλισιν τὴν αὐτοῦ, καὶ δυστυχήσει, I. 4, 2. νόσον ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις, En. 2, 1. II. 17, 24. IV. 3, 11. (cf. δυστυχής.) ἐν δεινοῖς εἰμι, καὶ δυστυχῶ, I. 29, 48. μηδέποτε ἀτυχῶν, μηδέποτε δυστυχῶν, numquam adverſâ aut parum proſperâ fortunâ utens, II. 23, 42. III. 24, 30. διατί δυστυχεῖς; II. 17, 17 & 24. τί ἄλλο ἢ ἐδυστύχει; τίς δὲ καλὸς καὶ ἀγαθὸς δυστυχεῖ; III. 24, 18. ἄλλος δι' ἄλλον οὐ δυστυχεῖ, I. 9, 34. III. 24, 63. ἡμεῖς ὑπὸ φρονήσεως δυστυχοῦμεν, III. 13, 19. *Adde* III. 11, 2. III. 24, 43. IV. 1, 36. IV. 5, 32.

Δυστυχής, infelix. ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχής· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής, En. 2, 1. *Conf.* Δυστυχεῖν, *initio: nec tamen conſtanter obſervatur iſta diſtinctio.* δυστυχὴς καὶ ἄθλιος, I. 12, 30. κακοδαίμων καὶ δυστυχής, III. 23, 28. ἀναγκη τὴν ὄρεξιν, ἀτελῆ οὖσαν, ἀτυχῆ σε ποιεῖν, IV. 4, 39. ἄνθρωπος δυστυχής, ὁ ἀπολωλεκὼς τὸ εὔγνωμον καὶ τὸ πιστὸν, IV. 5, 14.

Δυστυχία, difficilis, parum proſpera fortuna, infelicitas. (*conf. voces præcedentes.*) ἀτυχία καὶ δυστυχία, I. 4, 23. III. 2, 3. εὐδαιμονία καὶ δυστυ-

δυστυχία, II. 11, 3. εὐδαιμονία καὶ κακοδαιμονία, εὐτυχία καὶ δυστ. III. 22, 84. τί δυστυχία; δόγμα, III. 3, 18. οὕτω σοι πᾶς τόπος δύναται δυστυχίας εἶναι αἴτιος, III. 24, 26 sq.

Δύσφημος, mali ominis. δύσφημα καλεῖς ἄλλα, ἢ τὰ κακοῦ τινος σημαντικά; III. 24, 89 sqq.

Δυσωπεῖν, pudore adficere; solicitare, flagitare; & precibus flectere, movere aliquem. (*conf. Suidam h. v.*) *Utraque notio locum habet in* Fr. 87. οὐ δυσωπεῖ σε, non te flectit, non te movet; & *ibidem*, ὄχλον ἀδίκως σὲ δυσωποῦντα, plebem injuste te solicitantem, a te postulantem ut aliquid injuste facias. *Passive*, οὐκ ἐδυσωπήθην ὑπὸ τοῦ δείνος, illius precibus flecti me non sum passus, IV. 4, 18.

Δύω, duo. *In gen. plur. neutrius generis* δυεῖν *vulgo legebatur* II. 19, 1 sq. *ubi* δυοῖν *correxi, praeeuntibus codd. mss.*

Δωροδοκεῖν τινα, muneribus mittere alicui, donis aliquem conciliare, IV. 1, 148.

Δῶρον, munus, donum. δῶρα πέμψαι, („*quod haeredipetae faciebant. vide Horat. lib. II. Sat.* 5, 10. *Martial. passim.*" VPT.) III. 7, 31. IV. 6, 31. IV. 10, 20.

E.

Ἑαυτοῦ. *Vide quae in voc.* Αὐτὸς *dicta sunt de* αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, *nonnumquam pro* ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν *positis, & interdum pro* ἐμαυτοῦ *vel* σεαυτοῦ.

Ἐγγίζειν, adpropinquare. *Cum dat.* τῷ διαλυθῆναι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, III. 10, 14. *Fut.* ἐγγιῶ, ibid.

Ἐγγίων, propior. ἐμοὶ οὐδεὶς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ, proximus ego mihi, IV. 6, 11.

Ἐγγράμματος, scriptus, literatus. ἐγγράμματος φωνή, vox literata, vox articulata, sermo, I. 20, 4. n. II. 14, 15. n.

Ἐγγράφειν, inscribere. ἔν τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε, *metaphorice, nempe* animis vestris inscribitis, III. 16, 9. n.

Ἐγγύη, sponsio. ἐγγύην σφραγίζεται, II. 13, 7.

Ἐγγύς, prope. ἐγγύς ἐστι τῶν ἐπιλελησμένων &c. ille prope abest his qui obliti sunt, I. 2, 14. ἐγγὺς ἤκουσι τοῦ (*alii* τῷ) μηδ' ἀποθανεῖν δύνασθαι, III. 26, 6. n. οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ (*al.* τῷ) προκόψαι, II. 17, 40. n. αὕτη δ' ἐγγύς ἐστι τοῦ (*vulgo* τῷ) μὴ ἀνθρωπικὴ εἶναι, IV. 11, 36. *Conf.* IV. 5, 36.

οὐδ' ἐγγύς, (*absolute*) multum abest, II. 21, 16. IV. 1, 135. οὐδ' ἐγγὺς διαφερόμεθα, ne minime quidem curamus, II. 10, 29.

ἐγγυτέρω μου γένει ἐστὲ, propius me attingitis genere, III. 1, 20.

Ἐγκα-

Ἐγκαλεῖν, accuſare. *Cum dat.* τῷ θεῷ, I. 6, 39. I. 16, 6. III. 22, 59. En. 31. Fr. 95. σαυτῷ, II. 26, 7. IV. 10, 32. En. 5. & 48, 2. μηδενὶ, III. 24, 79. IV. 7, 9. (*ubi perperam vulgo* μηδέν.) III. 26, 18. I. 17, 28. IV. 11, 2. En. 1, 3. 48, 2. ἐπὶ τίνι γὰρ ἐγκαλέσει, *nempe* τῷ θεῷ; cujus rei cauſſa accuſabit Deum? III. 22, 59.

Ἐγκαλλωπίζεσθαι ταῖς περιστάσεσι, placere ſibi in aſperis caſibus, III. 22, 59. *Conf.* Καλλωπίζ.

Ἐγκέφαλος, cerebrum. τὸν ἐγκεφ. ἔξω βάλλειν, II. 16, 23. δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν, I. 22, 18.

Ἐγκοιμᾶσθαι, indormire, incubare in, *vel* ſuper. τίς ἡμῶν ἐνεκοιμήθη; („quis noſtrûm pellibus incubuit ſtratis? *ſcil. in æde oraculi; ſic cum Virgilio reddas.*“ VPTON.) II. 16, 17. n. *Cum eis, quæ de more* in Deorum templis ſomniorum divinorum & oraculorum captandorum cauſſa incubandi *breviter ad l. c. a Wolfio & Vptono adnotata ſunt, cum fructu conferentur quæ de eodem argumento Villoiſonus in Prolegom. ad Homer.* p. 51 ſq. *collegit. Quo ſpectat præſertim quod ad Virgilii locum ab Vptono laudatum Servius notavit:* „*Incubare* dicuntur proprie hi qui dormiunt ad capienda reſponſa: unde eſt, *ille incubat Iovi*, id eſt, dormit in Capitolio, ut reſponſa poſſit accipere.“ — Conf. Plaut. in Curcul. II. 2, 16. *Eſt* incubare *græce* ἐγκοιμᾶσθαι. *Unde Strabo, de oraculo aliquo loquens, ubi ille mos obtinebat,* μαντεῖον ἐγκοιμωμένων *dixit, lib.* XI. p. 508. *ed. Caſaub.*

Ἐγκρούεσθαι, irruere, irrumpere. τοὺς ἐγκρουομένους (ἐν τῷ βαλανείῳ,) En. 4.

Ἐγκωμιάζειν, laudare, laudibus celebrare, τὴν πρόνοιαν, I. 6, 1.

Ἐγχειρίδιον, Manuale. *Vide Not. ad titulum libelli.*

Ἐγχρίεσθαι κολλύριᾳ, inungere ſe *vel* ſibi, II. 21, 20.

Ἐγὼ, ego. ὅπου γὰρ ἂν τὸ Ἐγὼ, καὶ τὸ ἐμὸν, ἐκεῖ ἀνάγκη ῥέπειν τὸ ζῷον, II. 22, 19. ἐκεῖ εἰμι Ἐγὼ, ὅπου ἡ προαίρεσις, II. 22, 20. Ἐγὼ γὰρ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, &c. I. 22, 14. ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερος οὐδείς, III. 4, 10. ἐμοὶ οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ, IV. 6, 11. ποῦ οὖν αὐτός; — ὅπου βλάβη καὶ ὠφέλεια, IV. 8, 85. *De amore* Sui, *cuique homini & cuique animanti a Natura inſito, quem exuere homo nec debet, nec ulla ratione poteſt, confer, præter loca jam citata,* I. 27, 11. II. 22, 15 ſqq. III. 3, 5. III. 24, 83. IV. 3, 11. IV. 10, 15.

Ἐθίζειν, adſuefacere. ἐθίζεσθαι, adſuefieri, adſueſcere. ἐὰν ἐθίζῃ, ſi adſueveris, En. 30. (*ubi perperam vulgo* ἐθίζῃς.) εἰθίσθης, adſueviſti, III. 25, 10. εἰθίζου, III. 26, 11. εἰθισμένος, I. 2, 28.

Ἔθος,

Ἔθος, consuetudo. *ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι οὕτω δύνανται διατεθῆναι*, IV. 7, 6. n.

Ἔθω, adsuesco. *Præt. med.* εἴωθα, consuevi. *πῶς εἴωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι*, II. 19, 15. *ψυχὴ δὲ δεσπόζειν εἴωθε σώματος*, Fr. 8. *at ibi πέφυκε aut aliquid simile exspectasses. Pro* εἰώθει, IV. 12, 2. n. *videtur* ἐξωθῇ *legendum.*

Εἰ, *particula conditionalis*, si. *Perperam nonnumquam cum subjunctivo constructa invenitur; vide Not. ad* Fr. 175. *Alibi ferri ista constructio potest, ubi perinde subjunctivo & optativo erat locus, ut* Fr. 81. *Sic* IV. 4, 12. *οἷον ἂν εἰ ὁ ἀθλητὴς πλαίη*, IV. 4, 11. *Quod* II. 14, 21. *ex ed. Cantab. & Lond. repetiit Vptonus*, *εἰ μὴ καὶ ὁ ἰατρὸς τὸν νοσοῦντα δοκῇ ὑβρίζειν, id nullo codicum mss. storum præsidio nititur.*

εἰ ἄρα, si modo, si modo umquam; *elliptica locutio*, III. 12, 11. n. III. 22, 80. n. *Sic εἴ περ ἄρα*, I. 28, 9. III. 3, 17. IV. 6, 2. n. *εἰ γὰρ καὶ*, etsi enim, II. 8, 5. *εἰ δὲ μὴ*, nisi ita esset, si secus esset, alioquin; *etiam ubi præcesserat enunciatum negativum, ut videri posset εἰ δὲ dicendum absque μὴ. Sic* I. 15, 2. *οὐκ ἀπαγγέλλεται φιλοσοφία τῶν ἐκτός τι περιποιήσειν τῷ ἀνθρώπῳ· εἰ δὲ μὴ* &c. *ubi non intelligendum*, nisi promitteret; *sed*, nisi ita esset ut ego dico. *Ante εἰ δὲ μὴ nonnumquam per ellipsin omittitur illud membrum orationis, ad quod refertur ista particula: vide* I. 11, 18. n. I. 12, 14.

εἰ μή, nisi. *Nota ellipsin, quæ nonnumquam locum habet ante hanc particulam: veluti, προαίρεσιν οὐδὲν δύναται κωλύσαι ἀπροαίρετον, εἰ μὴ αὐτὴ ἑαυτήν*, III. 19, 2. *ubi intellige repetitam phrasin οὐδὲν δύναται, vel οὐδὲν ἄλλο δύναται κωλύσαι αὐτήν, εἰ μὴ* &c.

εἰ μή, nili, nisi forte, *in argumentatione usurpatur, ubi a rebus similibus petitur argumentum, quo adsertum nostrum demonstremus. Sic* II. 14, 21. *καί τοι τί σοὶ κακὸν πεποίηκα; εἰ μὴ καὶ τὸ ἔσοπτρον τῷ αἰσχρῷ, scil. κακὸν ποιεῖ*, &c.

Εἰδέω, scio, *cum suis, vide mox in* Εἶδον, video.

Εἶδος, *eodem modo usurpatur ut Latinorum* genus. *πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸ εἶδος αὐτὸν γυμναστέον*, ad hoc maxime genus, in hoc maxime genere, exercere se quisque debet, III. 3, 4. *Sunt enim fere synonyma, μέρος, τόπος, γένος &* εἶδος. *vide Laërt.* VII. 39.

Εἶδω, video; *fut.* ὄψω. *Aor.* 2. εἶδον, ἐὰν ἴδω, ἰδὼν, ἴδε. &c. Εἰδέω, scio; *unde in subj. in usu est* ἐὰν εἰδῶ, *sciam; quod interdum perperam cum* ἐὰν ἴδω *permutatur; (nisi statuas,* ἴδω *pariter aoristum secundum utrumque verbi esse,* εἴδω, *&* εἰδέω) *interdum perinde est, utrum ponatur.*

ἐὰν

ἐὰν ἀγωνιῶντα ἴδω, cum hominem video qui angitur, II. 13, 1. *ἴδωμεν τί ποτε λέγει*, videamus quid tandem dicat, III. 9, 14. *ταῦτα ἡμῖν δεῖξον, ἵν' ἴδωμεν ὅτι μεμάθηκας* &c. ut videamus, III. 21, 6. *ubi pariter cum uno ex noſtris codicibus ἵν' εἰδῶμεν legere poſſis*, ut ſciamus, ut cognoſcamus. *Sic codd. omnes ἵνα εἰδῶμεν*, ut ſciamus, *habent* I. 29, 42. *ubi potuerat etiam ἵνα ἴδωμεν ſcribi*, ut videamus. *οὐδ' ἂν εἰδῇ*, ne ſi cognoſcat quidem, III. 6, 2. n. *Sed* I. 29, 24. *cum ſcribitur*, *ἄμαθον*, *ἵνα πᾶν τὸ γινόμενον ἴδω*, *ὅτι*, *ἂν ἀπροαίρετον ᾖ*, *οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμέ*, *minus recte habet illud ἴδω*, *& εἰδῶ oportebat; ſententia enim poſtulat*, *ut intelligamus* VT SCIAM. *Viciſſim* I. 6, 23. *parum adcurate habet ἵν' εἰδῆτε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ*, *oportebatque ἵν' ἴδητε*, *a verbo εἶδω*, *vel ἵν' εἴδητε in præſenti tempore; eſt enim*, VT VIDEATIS, VT SPECTETIS.

Ab εἰδέω, ſcio, *eſt vulgatiſſimum præt. med.* οἶδα, *& plusquamperf.* ᾔδειν, *quod quinquies repetitum habes*, III. 24, 5. ᾔδειν ἄνητὸν γεγεννημένος - - - ᾔδειν ἄνητὸς ὤν, ᾔδειν ἀποδημητικὸς ὤν &c. *Pro* ᾔδει *in tertia perſ. habent atticum* ᾔδη *duo ex noſtris codd.* II. 26, 7.

Aor. 2. *infin. act.* *ἰδεῖν*. *πῶς ἅμα μὲν γηράσαι θέλεις, ἅμα δὲ μηδενὸς τῶν στεργομένων ἰδεῖν θάνατον*; III. 24, 27. *Quam dictionem haud ſatis commode Ptolemæus* (*in Ind. voc.* ἰδεῖν) *cum illa contulit*, *quam habes in Evang. Lucæ* 2, 26. & *Johann.* 8, 51.

Imperativo ἴδε, vide, ecce, *frequenter utitur Epictetus.* *ἴδε πῶς τραγῳδία γίνεται*, II. 16, 31. *ἴδε αὐτὸν συγκαταπείμενον*, II. 18, 22. *ἴδε*, *ἐπίσχεψαι*, *πῶς* &c. I. 17, 16. *ἴδε*, *ὁ δεῖνα Φιλοσοφεῖ*, III. 16, 11. *Et cum nudo nominativo: ἴδε κυνικὰ Φωναί*, *ἴδε χαρακτὴρ*, *ἴδ' ἐπιβολή*, III. 22, 50. *Hinc correxi* II. 11, 13. *ἴδ' ἀρχὴ Φιλοσοφίας*, *ubi mendoſe εἰ δ' ἀρχὴ dabant mſsti & ed. Ven. quod in ἡ δ' ἀρχὴ mutarunt poſteriores editores.*

Fut. Med. ἔσομαι, *unde ſec. perſ.* ἔσῃ, videbis, *ſive* ſcies, cognoſces, III. 1, 9.

Εἴδωλον, ſimulacrum, umbra, *in tragoedia in ſcenam producta*, (*ut* Πολυδώρου εἴδωλον *in Euripidis Hecuba*,) I. 29, 43.

Εἰκαῖος, vanus, inanis, temere ſuſceptus. *De hominibus*; *εἰκαῖοι καὶ προπετεῖς*, inconſulti & temerarii, I. 28, 30. *De rebus*: *ὑπολήψεις εἰκαῖαι*, II. 14, 22. *ὁρμὴ εἰκαία*, III. 22, 104. *ὑπολῆψείδιον ἐκ λόγων εἰκαίων ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον*, IV. 1, 140. n. *τὸ εἰκαῖον*, levitas, temeritas, IV. 4, 46.

Εἴκειν, cedere; *νόμῳ καὶ ἄρχοντι*, Fr. 125. *εἴκειν* (*ſcil.* *τοῖς*

τοῖς θεοῖς) ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις habent edd. nonnullae, En. 31, 1. *ſed rectius aliae*, ἔικειν πᾶσι τοῖς γινομένοις. *vide Var. Lect.*

Εἰκῇ, *vel* Εἰκῆ *absque ſubſcripto iota;* 1) temere, inconſulto, absque conſilio, fortuito. τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰκῇ κατεσκευασμένον, I. 6, 7. εἰκῇ καὶ ἀπὸ ταὐτομάτου, I. 6, 11. μὴ εἰκῇ, μηδ' ὡς ἔτυχεν, I. 7, 3. οὐκ εἰκῇ, οὐδ' ὡς ἔτυχεν, II. 21, 11. εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, I. 7, 27. II. 14, 26. *Sic &* II. 12, 22. *ubi perperam vulgo* εἰκῇ γ' ὡς ἔτυχεν *ſcribebatur.* εἰκῇ καὶ μάτην καὶ ὡς ἔτυχεν χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις, I. 7, 33. 2) fruſtra. ὁ μὴ εἰκῇ ἀποδεδημηκὼς, I. 4, 21. *Pro* εἰκῇ, *perperam* ἦκε *legebatur*, En. 33, 11.

Εἰκοστὴν δοῦναι, viceſimam dare, II. 1, 26. n.

Εἰκοστώνης, viceſimarius. τοῖς εἰκοστώναις δοῦναι ἀργύριον, IV. 1, 33. n. *ubi praeter rationem* εἰκοστωταῖς *voluerat Upton.*

Εἵμαρται, in fatis eſt. σοὶ γὰρ εἵμαρται κοσμῆσαι Φιλοσοφίαν, II. 17, 30.

Εἶναι, eſſe. *Participio jungitur per periphraſin, ut* εἰ γραμματικὴν ἧς ἀποβαλὼν, pro ἀπέβαλες, II. 10, 15. *Sed* εὐχαριστῶν ἔσεσθαι *mendoſe editum erat* I. 10, 3. n. *pro* εὐχ. ὤσεται.

ἔστιν ἐφ' ὧν, *i. q.* ἐπί τινων, I. 7, 13. *quemadmodum* ἔστιν ἃ *idem valet ac* τινά.

εἶναι, (*pro* εἶναι ἄξιον) *de* valore, *vel de* pretio quo quid venit. ὅλον τὸ βιβλίον πέντε δηναρίων ἐστὶν, I. 4, 16.

Participium ὄντας, *pro* ζῶντες. εἰ ὄντες ἡμεν ὠφέλιμοι, οὐχὶ πολὺ μᾶλλον ἀποθανόντες &c. IV. 1, 168. τὰ ὄντα *in* τὰ ὁρατὰ *mutatum maluit vir doctus* I. 6, 4.

Perperam εἶναι *ter legebatur vulgo, pro* ἐστὶ, I. 29, 51 ſq. ἐστὶ (*vel* ἔστι) & ἔσται *permutata inter ſe a librariis*, I. 7, 27. n. I. 17, 28. n. I. 29, 41. n. *Confer* Ἔτι.

Εἰπεῖν, dicere. *Jubendi ſenſus:* ὅταν ἐκεῖνος (ὁ Θεὸς) εἴπῃ τοῖς φυτοῖς ἀνθεῖν &c. I. 14, 3. *Familiaris locutio,* βλέπων με τίνος εἶπω σχῆμα ἔχοντα, cujus hominis habitu dicam? *vel* dicamne cujus hominis habitu? pudet dicere cujus hominis habitu, III. 1, 14.

Εἴ περ. *Vide ſupra in* Εἰ ἄρα.

Εἰρήνη, pax. πάντα εἰρήνης γέμει, I. 24, 9. πάντα εἰρήνης μεστὰ, III. 13, 13. ὦ Καίσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω, III. 22, 55. εἰρήνην μεγάλην ὁ Καίσαρ ἄγειν παρέχειν, III. 13, 9.

Εἰς, in. *An pro* ἐν *ponitur* III. 22, 71. ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σπάφην, *an delenda vocula? Confer* Ἐν, & Εἰσέρχεσθαι, & Ἅπας.

Εἷς,

Εἷς, unus; μία, ἕν. πότε μὲν ἓν ἑνὶ ἀκολουθεῖ, πότε δὲ πλείοσι κοινῇ, I. 7, 10. Εἷς nonnumquam pro τὶς, aliquis, ponitur, vel prorsus pleonastice: ἔλεγεν ὅτι εἷς φιλόσοφος ὁ δεῖνα, III. 2, 10. γενοῦ εἷς τῶν κυναίδων, εἷς τῶν μοιχῶν, IV. 2, 9. Sic, ex veterum librorum scriptura, τὸ παραλειπόμενον ἓν ἐν συλλογισμῷ τινι, I. 7, 32. n. ὑφ' ἓν πάντες, unà omnes, III. 22, 33. i. q. ὁμοῦ, cui opponitur καθ' ἕνα, id est, singuli seorsim, ibid.

Significanter, de hôminè sibi constante; ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι, ἢ ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, &c. III. 15, 13. quod alibi ὅλος dicit, IV. 2, 9. ἐξ ἁπλῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, II. 2, 13.

Εἰσαγωγή, introductio ad doctrinæ studia. εἰσαγωγὰς πράττειν, vide I. 29, 23. n. & II. 16, 34. n.

Εἰσάπαν, vel εἰς ἅπαν, omnino, prorsus, penitus. τὴν ὄρεξιν ἦρκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς ἅπαν, I. 4, 1. ἂν μὴ θεραπευθῇ εἰσάπαν, II. 18, 10. μηδέποτε ἐπιδῷς τὴν φαντασίαν εἰς ἅπαν, III. 24, 85. ἐπὶ τοῦ παρόντος σοι δέδοται, οὐδ' εἰσάπαν, III. 24, 86. (ubi suspicari possis εἰς ἅπαντα, scil. χρόνον, ut II. 16, 38. sed nil opus.) ἅπαξ ἐνδόντες, εἰσάπαν ἐπέδωκαν ἑαυτούς, IV. 9, 14. ὅρκον παρὰτησαι - - εἰς ἅπαν, En. 33, 5.

Εἴσοδος, introitus, vestibulum. οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου, servi atrienses, En. 25, 5.

Εἰσποιεῖσθαι, adoptare. ἂν Καῖσαρ εἰσποιήσηταί σε, I. 3, 2.

Εἶτα, deinde, hoc cum ita sit, tamen, itane? ergo? cum ironia quadam; nonnumquam cum indignatione. εἶτα Τριπτολέμῳ μὲν &c. I. 4, 20. εἶτα δὲ ἐν σκελιδρίοις τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς; I. 12, 24. εἶτε μουσικὸς μὲν &c. I. 29, 53. εἰτά μοι λέγεις, III. 23, 12. Adde ibid. vs. 52. III. 24, 77 & 83. II. 23, 11.

Ἐκ & Ἐξ. ἐξ αὐτῶν, (vel ἐξ αὑτῶν) I. 2, 28. vertunt ultro, cum nil aliud valeat nisi e sese, ex se ipsis, cui opponitur τοῖς τῶν ἐκτὸς ἀξίοις συγχρώμεθα, I. 2, 7.

ἐκ πάσης ἀφορμῆς, quavis occasione, En. 47. ἐκ πάσης περιστάσεως δεῖ μετιέναι τὸ ἀγαθὸν, quavis ratione, quovis modo, sine exceptione, (i. q. ἐξ ἅπαντος quod vide in Ἅπας & in Ἐξάπαντος); I. 22, 1. ἐκ παντὸς τρόπου, Fr. 39. ἐκ τῶν ἐνόντων, pro viribus, En. 33, 5.

ἐξ ὀρθρου ἀναστὰς, de diluculo, (quemadmodum dicimus ἐκ νυκτὸς, de nocte; ἐξ quemadmodum ἔωθεν ἀναστάμενος dicit I. 4, 20. quod idem valet ac ἐξ ἠοῦς) IV. 6, 31. n. ubi vulgo ἐξ οἴκου ἀναστάς.

ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει, aliud ex alio' (aliud post aliud, semper aliud atque aliud) tibi placet, En. 29, 3.

οἱ ἐκ παλαίστρας, ſcil. προϊόντες, qui e palæſtrâ prodierunt, athletæ, qui luctâ valent, Fr. 161.

Interdum pleonaſtice *ponitur, ubi ſufficere poterat nudus genitivus. Sic* μίαν τινὰ εἶναι προκοπὴν τῶν ἐκ τοῦ χιτῶνος, (*i. q.* τῶν τοῦ χιτῶνος) I. 2, 17. *Et pari ratione ſæpe alias.* (*Conf. Lexic. Polyb. in* Ἐκ *&* Ἐξ.) *Quo & referri poterunt illæ locutiones,* τὸ ἐκ τῆς δόξης, *&* τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας, Fr. 6. *quæ idem valent ac* τὸ τῆς δόξης, τὸ τῆς ἀληθείας. *Eſt autem* τὸ τῆς δόξης αἰσχύνου, *&* τὸ τῆς ἀληθείας ἀπόφευγε, *idem fere ac* τὴν δόξαν *&* τὴν ἀλήθειαν. *Cf. Lexic. Polyb. in* Τά.

Ἐκασταχοῦ, ubique, En. 33, n.

Ἐκβάλλειν, abjicere, ejicere. ὡς σκεῦος ἄχρηστον ἐκβάλλειν τινὰ, III. 24, 33. ἐκβάλλειν τοὺς τυράννους, τοὺς δορυφόρους, IV. 1, 87 ſq. Repudiare, rejicere: οὐ δεῖ τὴν πενίαν ἐκβάλλειν, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ αὐτῆς, III. 17, 9. Luxare *manum vel humerum:* ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, III. 15, 14. En. 29, 2. ὦμον ἐκβεβληκώς, III. 23, 30.

Ἔκβασις, eventus. En. 32, 3. φοβεῖσθαι τὰς ἐκβάσεις, II. 7, 9.

Ἐκβιάζειν, vi ſuperare; οὗτος ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, I. 18, 21. *ubi vide, qua* ἐξεβιάσατο *fuerit ſcribendum.* εἰ δ' οὕτως ὁ καιρὸς ἐκβιάσεται τὴν φύσιν, fructus vi ſibi viam aperiet ad naſcendum, neceſſario generabitur, IV. 8, 40, n.

Ἔκβλητος, qui in exſilium ejici poteſt, ἥδειν ἔκβλητος ὤν, III. 24, 105. *Rectius vero* ἐκβλητος *acute ſcribetur, quia non eſt ex* ἐκ *&* βλητὸς *compoſitum, ſed adjectivum participiale verbi* ἐκβάλλω.

Ἐκδέχεσθαι, exſpectare, ἐκδέχου σου τὴν μάμμην, II. 16, 43. ἄνθρωποι ἐκδέχεσθε τὸν θεὸν, ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ &c. I. 9, 16. ἔκδεξαί με μικρὸν φαντασία, ἄφες ἴδω τίς εἰ, II. 18, 24. III. 12, 15. ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, En. 34.

Ἐκδημεῖν, peregrinari, (*i. q.* ἀποδημεῖν) I. 4, 22 ſq.

Ἐκδύνειν, prorepere, caput exſerere; *de cochleis,* Fr. 36.

Ἐκεῖ, *ſæpe pro* ἐκεῖσε, eò, illuc. ἐκεῖ πέμπει, III. 24, 113. ἐκεῖ βλέπειν, III. 26, 5. ἐκεῖ τέτασο, III. 24, 109. n.

Ἐκείνως, illo modo, illa ratione. οὕτως ἢ ἐκείνως, II. 23, 15. III. 1, 37. *Item,* hoc modo, hac ratione: ἐκείνως δεῖ λέγειν, I. 22, 21. n. *ubi mendoſe olim* ἐκείνῳ ὡς, ἀλλ' ἐκείνως μᾶλλον, I. 18, 6. n. *ubi perperam olim omnes* ἐκεῖνον *dabant.*

Ἐκκαθαίρειν, expurgare, τὴν αὐτῆ προαίρεσιν ἐκκαθῆραι, II. 23, 40. παρέξων αὐτοῦ

αὐτοῦ τὰ δόγματα ἐκκαθαρθησόμενα, II. 21, 15.

Ἐκκαλεῖσθαί τινα πρός τι, invitare, provocare, excitare aliquem, II. 24, 17 ſq. ἐκκαλεῖσθαι τὴν προθυμίαν, III. 7, 28.

Ἐκκλείειν, excludere. εἰς νοσοκομίαν λοιπὸν ἐκκλείεται, εἰς πορισμὸν, valitudinem curare, rei familiari operam dare cogitur, III. 22, 70. *ubi fortaſſe* ἐγκλείεται *malles; ſed intellige* ἐκκλείεται τῶν ἄλλων, τῶν ἰδίων ἔργων τοῦ ἀγγέλου τοῦ θεοῦ, καὶ ἐγκλείεται εἰς νοσοκομίαν.

Ἐκκλίνειν, averſari, declinare; *opponitur* τῷ ὀρέγεσθαι. πῶς ὀρέγῃ καὶ ἐκκλίνεις; I. 4, 14. ἐπιμελεῖται τοῦ ἐκκλίνειν ὡς δεῖ, En. 31, 4. περιπεσεῖν ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνεται, En. 2, 1. ἐκκλίνοντα περιπίπτειν, III. 2, 1. III. 12, 4. ἐκκλίνειν περιπτωτικῶς, IV. 10, 6. τίς σε ἀναγκάσει ἐκκλίνειν ἃ μὴ φαίνεταί σοι; II. 2, 5 ſq. ἂν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, οὐδενὶ ὧν ἐκκλίνεις περιπεσῇ, En. 2, 1. ὑόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ θάνατον, ἢ πενίαν, ibid. μηδὲν ἔκκλινε τῶν οὐκ ἐπὶ σοὶ, IV. 10, 6. n. *ubi perperam* ἐπὶ μηδὲν *legebatur. Pro* ὅπου γὰρ ἂν κλίνῃς, IV. 4, 33. *codices non nulli* ἐκκλίνῃς *habent, male.*

Ἔκκλισις, averſatio, declinatio. ἐφ' ἡμῖν ἐστι, En. 1, 1. n. ἐφ' αὑτῷ κειμένην ἕξει τὴν ἔκκλισιν, II. 1, 12. ὁ περὶ τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς ἐκκλίσεις τόπος, III. 2, 1. n. ἄρον τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν, En. 2, 2. (*conf. Not. ad En.* 2, 1.) *En.* 48. III. 22, 13. IV. 4, 18. δίχα ὀρέξεως καὶ ἐκκλίσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκτὸς, IV. 4, 6. ἐκκλίσεως ἀπαγγελία, τὸ μὴ πέρι-πεσεῖν *&c.* En. 2, 1. ἔκκλισις περιπτωτικὴ, III. 6, 6. III. 22, 104. IV. 5, 27. IV. 10, 4. ἐν ἐκκλίσει περιπίπτειν, *vel* μὴ περιπίπτειν, I. 4, 1. II. 14, 8. III. 22, 48. En. 2, 2. *ſed poſtremo loco* En. 2, 2. *libri longe plerique ignorant* ἐν *præpoſ. Sic alibi,* ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι, (*absque præpoſitione,*) III. 12, 4.

Ἐκκλιτικὸς, ad declinandum pertinens. ἡ ἐκκλιτικὴ δύναμις, I. 1, 12.

Ἐκκλιτικῶς κινεῖσθαι πρὸς τὸ κακὸν, III. 3, 2. ἐκκλιτικῶς ἔχω πόνου, abhorreo a labore, III. 12, 7.

Ἐκκόπτειν, exſcindere, excidere. ταῦτα τὰ δόγματα ἐκκοπτέτω, ἐξελασάτω ἐκ τῆς ψυχῆς, II. 22, 34. (*conf.* ἐκτέμνειν.) ἐξέκοπη, exciſus, immaturâ morte e vitâ ereptus eſt, I. 27, 5. n.

Ἐκκρούειν, deturbare, dimovere. ἐκκρούεσθαι, de ſtatu mentis deturbari. δέδοικα μὴ ἐκκρουσθῶ λαλήσων αὐτῷ. Μή τι, γράφειν μέλλων τὸ Δίωνος ὄνομα, δέδοικας μὴ ἐκκρουσθῇς; II. 23, 19 ſq. n.

Ἐλαν-

Ἐκλανθάνεσθαι, obliviſci. πάντων ἐκείνων ἐξελάθετο, I. 10, 5. m. ἐξελαθόμην ὅτι σε δεῖ θεραπεύειν, I. 19, 6.

Ἐκλέγεσθαι, eligere. εἰ μὲν ὡς βαρύτερον ἐκλέγῃ, I. 1, 27. δοκιμάζου, ἐκλεγόμενον, ἀπεκλεγ. IV. 7, 40.

Ἐκλέγομαι, eligo; ἐκλογή, electio, delectus; ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & rejicio; ἀπεκλογή, rejectio: *vocabula ſunt e porticu petita. Laërt. VII.* 88. Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ Φύσιν ἐκλογῇ. Diogenes (*Babylonius*) diſerte Finem definit eſſe, rationi rite obtemperare in eis eligendis quæ ſecundum naturam ſunt. *Plenius apud Stobæum Ecl. Eth. p.* 171. Διογένης δὲ, εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ Φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Ἀρχέδημος δὲ, πάντα καθήκοντα ἐπιτελοῦντα ζῆν, ἐκλεγόμενον μὲν τὰ κατὰ Φύσιν, ἀπεκλεγόμενον δὲ τὰ παρὰ Φύσιν διηνεκῶς, *Hæc Cicero reſpexit de Fin. II.* 11. vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ eſſent ſecundum naturam, rejicientemque contraria, *id eſt*, ἐκλεγόμενον καὶ ἀπεκλεγόμενον." VPTON.

Ἐκλεκτικὸς, ad eligendum pertinens, eligendi vim habens.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. τίς ἡ μαρία τῆς ἐκλογῆς, I. 1, 27. καθήκει τῶν πρὸς ἐκλογὴν εὐφυεστέρων ἔχεσθαι, II. 10, 6. μὴ γὰρ μοὶ δέδοται ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν; (τῶν ἀλλοτρίων.) IV. 10, 30.

Ἐκλύειν, diſſolvere. ἡ ἕξις ἐκλύεται τὴν πρώτην, εἶτα καὶ παντελῶς ἀναιρεῖται, retunditur, debilitatur, infirmatur, II. 18, 13. ἐκλελυμένος, diſſolutus, enervatus, mollis, effœminatus, II. 19, 20.

Ἐκμαίνεσθαι, furore percitari. ἐκμανέντος αὐτοῦ, III. 2, 11.

Ἐκμισθοῦν, mercede elocare. ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, IV. 1, 139.

Ἑκοντὴς, *i. q.* ἑκὼν, ſponcaneus, ſponte, Fr. 88.

Ἐκπίπτειν, excidere. *Liber* ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους, emanavit in vulgus, in manus hominum pervenit, *Arrian. in Epiſt. ad L. Gell.* vſ. 5. ἐκπεπτωκὼς ἁπάντων, qui bonis excidit, omnia ſua amiſit, I. 9, 27. *Conf.* Ἔκπτωσις.

Ἐκπληροῦν, explere. τὴν χώραν, vices, partes explere; locum, perſonam ſuſtinere, I. 16, 19. III. 24, 95. IV. 1, 109. *Sic* ἐκπληρῶσαι πρόσωπον, En. 37. ἔργον, III. 18, 5. III. 10, 17. En. 24, 4. *Sic* τὰ ἐμὰ ἐκπεπλήρωται, meæ partes expletæ ſunt, meo munere functus ſum, II. 5, 11. ἂν ταῦτα ἐκπληρώσει, hæc ſi ille præſtiterit, III. 10, 15.

In arte Dialectica, ἐκπληροῦν τὴν ἔννοιαν, eſt explere, complere notionem; *quod no-*

ſtra etiam ætate in ſcholis dicere conſueverant, completam rei notionem tradere; adcuratam & omnibus numeris abſolutam definitionem rei tradere. *Sic de Socrate*, ἐκπεπληρωκὼς τὴν ἔννοιαν (τοῦ Φθόνου) καὶ διηρθρωκὼς, II. 12, 9.

Porro, ſicut dicimus explere cupiditatem, *ſic habes* τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν, Fr. 99.

Ἔκπλησις, expletio. *An* τῆς ὀρέξεως ἔκπλησις *legendum* Fr. 28. *pro vulgato* ἔμπλησις?

Ἐκπλήσσειν, percellere. εἰ μὴ ἐκπλήσσουσί σε αἱ ὕλαι, IV. 4, 10. ἐκπλήσσεσθαι, *eſt* vel admiratione vel metu percelli. *Vide Laërt. VII.* 112. *ubi docet quid ſit* ἔκπληξις. * VPTON. — *Conf. Var. Lect. & Not. Crit. ad Ench.* 33, 13.

Ἐκποιεῖ, licet (*hoc facere*,) *i. q.* ἔξεστι, *quod verbum illius locum vulgo occupaverat* I. 8, 1. n. *Conf. Lexic. Polyb. Idem verbum olim ex Cebetis Tabula expulerat ſive Librariorum ſive Editorum imperitia*, διαλεξόμεθα *ſcribentium cap.* 8. *extr. pro* ἐκποιήσει διαλέγεσθαι, *quod reſtituit Gronov.*

Ἐκπονεῖν, elaborare, excolere, *tum Accuſ. rei.* τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἐξεργάζεσθαι καὶ ἐκπονεῖν, I. 4, 18. ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, cum exculta & elaborata ſit ratio *vel* ars rationis, III. 6, 1. ἐκπεπόνηται (ὁ λόγος) ὥστε συλλογισμοὺς ἀναλύειν, ratio exculta eſt eatenus, ut poſſimus ſyllogiſmos reſolvere, III. 6, 2.

Interdum commodius exponitur elaborare in aliqua re, exercere ſe in aliqua re. τὸ προκείμενον ἐκπονηθῆναι, id quod nobis propoſitum eſt in quo exerceamur, III. 12, 4. ἐκπονεῖν ἀεὶ τὰ προηγούμενα, in præcipuis elaborare, præcipuis operam dare, I. 4, 20. ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ καὶ κατανοήσῃ τὸν τόπον, poſtquam in hoc loco elaboraveris, & probe te in eo exercueris, II. 17, 31. n. τοῦτο ἐκπόνει, τὴν ἀρετὴν τὴν ἀνθρωπικὴν, huic operam da, ad hoc te exerce, III. 1, 7. τὰς ἄλλας ὕλας ἐκπεπόνηκας; III. 2, 8. μὴ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς, ἐν ἄλλῳ προκόπτειν, III. 6, 4. εἰ πρὸς τοῦτῳ θέλεις εἶναι, τοῦτο ἐκπονήσαι, IV. 2, 4. τὰ ἀθάνατα καὶ φύσει ἐλεύθερα ἐκπονεῖν, in eis elaborare quæ ſunt immortalia & ſuâ naturâ libera, IV. 5, 28. (*ni malueris*, eas facultates excolere, quæ ſunt immortales & ſuâ naturâ liberæ.) ἀπάθειαν ἐκπονεῖν, IV. 10, 11.

Ἔκπτωσις ψυχῆς, II. 17, 21. n. *eſt* prolapſio, aberratio animi, *ſcil. cum* ἐκπίπτει τοῦ λογισμοῦ, cum a recta ratione aberrat; *quemadmodum* ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος *apud Polyb. XII.* 14, 7. *eſt* a decoro

coro prorſus aberrare; *& navis* dicitur *ἐκπίπτειν*, a recta via aberrare, & in terram vel in ſcopulos ejici, *id eſt*, adlidi, *apud eundem Polyb. I.* 51, 11. *Idem vocabulum ἐκπτώσεις in Cebetis Tabula cap.* 7. *extr.* jacturas, calamitates *vertunt, non male; ſed ibi reſpici maxime eo videtur, quod, qui fortunæ credunt*, ſpe ſua miſere excidant *τῆς ἐλπίδος ἐκπίπτουσι.*

Ἐκπύρωσις, conflagratio mundi, *ex Stoicorum ſententia; de qua vide Laërt. VII.* 134. 141 ſq. *& M. Anton. III.* 3. *laudatos ab Vptono.* *ὁ Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει ἔρημός ἐστι*, III. 13, 4 ſq.

Ἐκσείειν, excutere, dimovere. *ἡγωνίας μή τις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων. ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ*, IV. 9, 10 ſq. *Sic, pro τί μ' ἐκστήσει; eſt τί μ' ἐκσείσει; in probato codice* I. 6, 29. n. *Et pro corrupto τὰ ἐκεῖ ὄντα*, I. 26, 10. n. *τὰ ἐκσείοντα correxi.* Excitare, commovere, impellere. *παιδισκαρίου νευμάτιον ἐκσείσει αὐτόν, ſcil. πρὸς τὸ ἐξευτελίζειν ἃ εἶδεν, ad effutienda arcana*, IV. 13, 22.

Ἐκστρέφειν, invertere, immutare, pervertere. *μὴ ἐκστρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα*, III. 1, 39.

Ἐκτείνειν, *τὸν τραχήλον*, exſerere, porrigere collum, I. 1, 19.

Ἐκτελεῖν, facere, peragere, præſtare. *ἀλλ' ἔρχου τὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐκτελῶν*, III. 24, 110.

Ἐκτέμνειν, exſcindere, reſecare. *δόγμα ἐξαίρειν καὶ ἐκτέμνειν*, I. 11, 35. (*conf.* ἐκκόπτειν.) *ἐκτέτμηται τὸ αἰδήμον αὐτοῦ*, I. 5, 9.

Ἐκτικὸς, ad ἕξιν (habitum) pertinens; cujus habitum habemus. *εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἐκτικὸν*, ſi quid tibi familiare reddere cupis ut in promtu habeas, ſi habitum alicujus rei tibi vis comparare, II. 18, 4.

Ἐκτός. *τὰ ἐκτὸς*, res externæ. *τρία ἐστὶ περὶ τὸν ἄνθρωπον, ψυχὴ, καὶ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός*, III. 7, 2. *ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἐμποδίζεσθαι*, I. 1, 9. *οὐ τῶν ἐκτὸς ἀξίαι*, I. 2, 7 & 14. *ἀποστὰς τῶν ἐκτὸς*, I. 4, 18. *ἀναχωρῶν τῶν ἐκτὸς*, III. 3, 8. *τεθαυμακότας τὰ ἐκτὸς*, I. 4, 26. *ἂν μὲν δύνωμαι τὰ ἐκτὸς μετατιθέναι πρὸς τὴν βούλησιν τὴν ἐμαυτοῦ, μετατίθημι*, I. 27, 11. *τί οὖν τὰ ἐκτός; ὕλαι τῇ προαιρέσει*, I. 29, 2. *ἐν τοῖς ἐκτὸς καὶ ἀπροαιρέτοις*, IV. 7, 10. IV. 4, 3. I. 4, 27. n. (*conf.* ἀπροαίρετος) I. 11, 37. I. 15, 2 ſq. II. 2, 10 & 12 & 15. II. 22, 19. III. 3, 8. III. 10, 16. III. 20, 17. IV. 4, 1 & 6. IV. 7, 41. IV. 10, 1 & 25.

ὑπόμενον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, &c. En. 13. *ὡς ἐν κακοῖς ὄντος τοῖς ἐκτὸς*, En. 16. *διαβεβλημένος πρὸς τὰ ἐκτὸς*, En. 33, 13. *δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν*, non eſſe in ſervorum numero,

Fr. 44, n. *In Fragm.* 6. *pro* τὸ ἐκ τῆς δόξης, *&* τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας, *Vtionus cum Meib.* τὸ ἐκτὸς δοξ. *&* τὸ ἐκτὸς ἀληθ. *posuit.*

Ἐκτραχηλίζειν. *Vide* Προεκτραχηλ.

Ἐκτρέπεσθαι, καὶ Φεύγειν τὰ βλαβερὰ, aversari, declinare, En. 31, 3. ἔχιν ἡ ἀσπὶδα ἐκτρέπῃ καὶ μυσάττῃ, Fr. 20.

Ἐκτροπὴ, deflexio a recta via, aberratio, exorbitatio. πᾶσα ἐκτροπὴ ἀπό τινος ἀνθρωπικοῦ γίνεται, IV. 11, 36.

Ἐκτυφλοῦν, excæcare, occæcare. ἐπίστησον πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐκτυφλωθῆναι, I. 20, 12. τὸν ἐμποδίζοντα ἐκτυφλῶσαι θέλω, I. 27, 11. *Conf.* Ἀποτυφλοῦν.

Ἐκφανὴς, *i. q.* ἐναργὴς, evidens, manifestus, luculentus. ἂν τις ἐνίστηται πρὸς τὰ ἄγαν ἐκφανῆ, I. 5, 1.

Ἐκφέρειν, efferre. ἐξήνεγκα εἰς ἀνθρώπους, edidi, evulgavi *librum*; *Arrian. in Ep. ad L. Gell.* vs. 1. (*cf.* Ἐκπίπτειν.) ἐκφέρειν πρός τινα τὰ ἑαυτῶν ἀπόῤῥητα, IV. 13, 1. τὴν ἀλήθειαν εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐξήνεγκεν (ὁ Ἐπίκουρος,) I. 4, 31. καρπὸν ἐκφέρειν, fructum ferre, progignere, edere, I. 4, 32. τὸν στάχυν ἐξενέγκῃ, IV. 8, 36.

εἶδον ἐξέθρεψα τέκνον, πάλαι ἐκφέρει, pridem me effert (*domo, sepeliendum.*) II. 22, 10.

Ἐκφεύγειν, effugere. μή τε τὸ ἀκόλουθον ἡμᾶς ἐκφυγεῖν, μή τε παραδέξασθαι τὰ μαχόμενον, ne nos effugiat id quod consequens est, III. 26, 2.

Ἐκχεῖν, *&* Ἐκχύειν, effundere. ἐκχεθήσεται (*al.* ἐκχυθήσεται) τὸ ἔλαιον, IV. 10, 26. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον, En. 12, 2.

Ἐκχωρεῖν, cedere, τῶν ἐκτὸς, III. 3, 8.

Ἐλάδιον, (*dimin.* τοῦ ἔλαιον) *quasi* oleolum, parum olei, oleum, III. 10, 16. En. 12, 2.

Ἐλασσον, minus. ἐν παντὶ ἔλασσον ἔχειν, III. 15, 11, *i. q.* ἐν παντὶ πραγματίῳ ἧττον ἔχειν, *En.* 29, 6.

Ἔλαφος, cervus. Φοβοῦνται Φεύγουσαι αἱ ἔλαφοι τὰ πτερὰ, II. 1, 8.

Ἐλεγκτικὸς, reprehensorius, ad reprehendendum & redarguendum pertinens. λόγας ἐλεγκτικὸς καὶ τραπεπτικὸς, II. 26, 4. Σωκράτει συνεβούλευε (ὁ θεὸς) τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν, III. 21, 19. ἐλεγκτικὸς χαρακτὴρ (τοῦ λόγου,) III. 23, 33. μὴ γένου ἐλεγκτικὸς (τῶν ἄλλων,) ne reprehende alios, En. 32, 8. ¶ Ἐλεγκτικοὶ λόγοι, *sunt* sermones compositi ad coarguendos qui contra disputant: *Quintil. lib. II. c. 15. Scribit Aelianus de Diageno, lib. XIII. c.* 26. neminem excepisse eum, sed fugasse [fugisse] propter ingenium ejus ad reprehendendum proclive, & quod ad

ad ea, quæ agebantur aut dicebantur, ſeſe moroſum præberet: *οὔτε τις αὐτὸν ἐξένιζε, τὸν ἄνδρα ἐντρεπόμενος διὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος.*" VPTON.

Ἐλέγχειν, disquirere, disceptare, examinare; arguere, contra disputare, redarguere, confutare. *Σωκράτης, ἐπεὶ μὴ ἐδύνατο ἔχειν ἀεὶ ἐλέγχοντα αὐτοῦ τὰ δόγματα ἢ ἐλεγχθησόμενον ἐν τῷ μέρει, αὐτὸς ἑαυτὸν ἤλεγχε καὶ ἐξήταζε*, II. 1, 32. *ἐλέγξωμεν ἀλλήλους*, disceptemus inter nos, arguamus alter alterum, III. 9, 13. *οὐ παρακαλουθεῖ ἐλεγχόμενος*, cum arguitur, non intelligit, IV. 5, 21.

Ἔλεγχος, 1) disceptatio, redargutio; cum arguimus alterum, & erroris, ignorantiæ aut facinoris alicujus eum convincimus. *πῶς δύνασαι ἀνασχέσθαι μοῦ καὶ ὑποσχεῖν τὸν ἔλεγχον, ὅτι αὐτὸς σαυτὸν ἀγνοεῖς*; quomodo ſustinere potes me arguentem te, tibique demonſtrantem, eſſe te tibi ipſi ignotum, II. 14, 8. *τὴν οἴησιν ἔλεγχος ἐξαιρεῖ*, opinationem, arrogantiam in defendendis opinionibus temere conceptis, tollit disquiſitio, disceptatio, redargutio, III. 14, 9.

2) *i. q.* δοκιμασία, probatio, qua arguitur aliquid, qua cognoſcitur cujus generis ſit res, & quænam ejus vis ſit. *ἐνθάδ' ὁ ἔλεγχος τοῦ πράγματος, ἡ δοκιμασία τοῦ φιλοσοφοῦντος*, III. 10, 11. „hic res arguitur, *uti Virgilius uſus eſt verbo Arguo*; [cum ait:] Degeneres animos timor arguit." VPTON.

3) *Ipſum* argumentum quo aliquid evincitur, indicium quo res cognoſcitur. *τοσούτους ἔχων τῆς δουλείας ἐλέγχους*, tot habens ſervitutis argumenta, tot indicia quæ ſervitutem tuam arguunt, IV. 1, 146. „*In Epiſt. ad Hebr. XI*, 1. *fides eſt πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων ubi ἔλεγχος eſt* argumentum, indicium. *Vertas autem*, res non viſas fides arguit, *Virgiliano ſenſu.*" VPTON.

Ἐλεεῖν, miſereri. *χαλεπαίνειν οὖν δεῖ αὐτοῖς, (τοῖς ἁμαρτάνουσι καὶ πεπλανημένοις,) ἢ ἐλεεῖν αὐτούς*; I. 18, 3. n. & 9. *οὐχὶ μᾶλλον ἐλεεῖς, ὡς τοὺς τυφλοὺς ἐλεοῦμεν*; I. 28, 9.

Miſereri *in vitiis ponunt Stoici, & in animi perturbationibus ſapiente indignis*, II. 17, 26. III. 24, 43. IV. 1, 4. *Vide Adnot. ad* I. 18, 3. *&, ad rem quod adtinet, conf.* En. 16. *&* III. 24, 22 ſq.

πρὸς τοὺς ἐπὶ τῷ ἐλεεῖσθαι ὀδυνωμένους, tit. cap. 6. lib. IV. *Vide ibi* vſ. 1, 2, 5. &c. *βοηθηθῆναι ἤθελον, οὐκ ἐλεηθῆναι*, I. 9, 28.

ἐλέησον, miſerere mei; *ſic tyrannum iratum & minitantem invocat is, qui corpus majori in pretio habet, quam animum*, I. 19, 12.

κύριε ἐλέησον, II. 7, 12. *ubi oratio non ad Deum convertitur, ſed ad augurem; quaſi in auguris poteſtate eſſet, facere ut homo citra periculum iter ſuscipere poſſit. conf. ibid.* vſ. 9.

Ἔλεος, ὁ, miſericordia. μὴ ὀργὴν, μὴ μῆνιν, μὴ Φθόνον, μὴ ἔλεον, III. 22, 13. πότερον ἤδη σοι ὑπάρχει τοῦτο, τὸ μὴ εἶναι ἐλέου ἄξιον; IV. 6, 2. *De Stoicorum præcepto ſuper* Miſericordia, *vide Not. ad* I. 18, 3. *Et loca paulo ante ad verbum* Ἐλεεῖν *citata.*

Ἐλευθερία, libertas. Περὶ Ἐλευθερίας, IV. 1, tit. *ubi vide Not. ad* vſ. 1. τί οὖν; ἀπόνοιά ἐστιν ἡ ἐλευθερία; &c. I. 12, 10. ἄλλο τί ἐστιν ἐλευθερία, ἢ τὸ ἐξεῖναι ὡς βουλόμεθα διεξάγειν; II. 1, 23. ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας, Fr. 8. δι' ὧν μόνον ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται, En. 1, 4. ἐλευθερία *ſæpe jungitur cum* ἀταραξία, ἀφοβία, ἀπάθεια, *quæ vide; ſic* II. 1, 21. III. 15, 2. En. 29, 7. &c.

Ἐλευθεροποιὸς, qui libertatem largitur, in libertatem vindicat. δόγμα περιποιήσασθαι ἐλευθεροποιὸν, IV. 1, 176.

Ἐλεύθερος, liber. Ἐλεύθερός ἐστιν ὁ ζῶν ὡς βούλεται, IV. 1, 1. *conf. ibid. totum caput.* πῶς ἂν γενοίμην ἐλεύθερος; Ἐλεύθερος γάρ ἐστιν, ᾧ γίνεται πάντα κατὰ προαίρεσιν, καὶ ἐν οὐδεὶς δύναται κωλύσαι, I. 12, 9. ἐὰν θέλῃς, ἐλεύθερος ἔσῃ, I. 17, 28. οἱ πολλοὶ λέγουσι, μόνοις ἐξεῖναι παιδεύεσθαι τοῖς ἐλευθέροις· οἱ Φιλόσοφοι λέγουσι, μόνους τοὺς παιδευθέντας ἐλευθέρους εἶναι, II. 1, 22. ἐπιμελοῦμαι τῆς προαιρέσεως τῆς ἐμῆς, ἵν' ἀπαθὴς, ἵν' ἀκώλυτος, ἵν' ἀνανάγκαστος, ἵν' ἐλεύθερος, III. 5, 7. *Confer* Ἀκώλυτος, Ἀναναγκαστος, Ἀπαραπόδιστος.

Ἕλκειν, trahere, attrahere. τὸ ζῶον (*ſcil.* λογικὸν, τὸν ἄνθρωπον) εὑρήσομεν ἐπ' οὐδὲν ἄλλο οὕτως ἑλκόμενον ὡς ἐπὶ τὸ εὔλογον, I. 2, 4. ἡ φύσις ἕλκουσα αὐτὸν ἐπὶ τὸ αὐτῆς βούλημα, II. 20, 15.

Ἑλκύειν, trahere, rapere. ἑλκύσας ἔτεμεν, arreptum virgis cædet, III. 22, 3. οὐχ ἑλκυσθήσῃ ὑπὸ τῆς φαντασίας, non abripieris, II. 18, 23.

Ἑλκυστικὸς, trahendi, attrahendi vim habens. τὰ πιθανὰ καὶ ἑλκυστικὰ, III. 12, 14.

Ἑλλέβορος. τοσούτῳ πλείονος ἑλλεβόρου δέονται, eo majore hellebori copia eis opus eſt. „*Sic Plaut. Pſeud.* Helleborum hisce hominibus eſt opus. *Vide Horat. lib. I. Sat.* 3, 82 & 166.“ VPTON.

Ἐλπὶς, ſpes. καὶ τοῖς σπέλεσι καὶ ταῖς ἐλπίσι &c. Fr. 90.

Ἐμβάλλειν, conjicere *in vincula*, En. 7.

Ἐμβὰς, (ἄδος, ἡ) calceus, ſolea, cothurnus actorum tragicorum. τὸ προσωπεῖον, αἱ ἐμβάδες, τὸ σῦρμα, I. 29, 41 & 43.

Ἐμμέ-

Ἐμμένειν, immanere, perſeverare, conſtanter obſervare, fideliter tenere. ἐμμένειν τῷ κριθέντι, II. 15, 1 & 11. τοῖς αὐτοῖς, En. 22. τούτοις ὡς νόμοις ἔμμενε, En. 50.

Ἐμπαίζειν, illudere. παῦσαι ἐμπαίζων μου τῇ τύχῃ, IV. 1, 47.

Ἔμπαλιν. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, plane contra facimus, En. 52, 2.

Ἔμπειρος, peritus. ἐφ' ἑκάστης ὕλης τὸν ἔμπειρον τοῦ ἀπείρου κρατεῖν ἀνάγκη, IV. 1, 117.

Ἐμπερπερεύεσθαι, inaniter ſe efferre, II. 1, 34.

Ἐμπίπτειν, incidere. ὅταν ἐμπέσῃ περίστασις; I. 24, 1. ζητημάτιον, II. 16, 20. λόγος περί τινος, II. 23, 14. En. 46, 2. ὅταν εἰς μωροὺς ἀνθρώπους πράγματα τὰ τυγχάνοντ' ἐμπέσῃ, II. 16, 31.

τὰ ἐμπίπτοντα, quidquid incidit, omnes caſus. παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἅπαντα, III. 22, 90. ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε, En. 9. χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι, En. 33, 12.

ἐμπίπτειν εἰς ληστὰς, III. 13, 3. εἰς δουλείαν, IV. 1, 35. μὴ ἐμπεσεῖν ἐκείνῳ ὃ ἐκπλίνεται, *ſic olim* En. 2, 1. *pro* περιπεσεῖν. *Abſolute*, ὅταν ἐμπέσῃ ὁ παιδευτὴς, ſi deprehendatur, *ſcil.* in turpi facinore, III. 22, 7.

Ἔμπλησις τῆς ὀρέξεως, expletio adpetitionis, Fr. 28. *ni* ἔκπλησις *legendum.*

Ἐμποδίζειν, impedire. ὑπὸ τῶν ἐκτὸς ἐμποδίζεσθαι εἰς τυχὸν, I. 1, 9. ὅ τι ἂν οὖν πρὸς τοῦτο φαίνηται αὐτῷ ἐμποδίζειν, II. 22, 15. *Sic* ἐμποδίζεσθαι πρός τι, impediri in aliqua re, IV. 4, 17. *Invenitur* ἐμποδίζειν τινὰ, ut, προαίρεσιν τί ἐμποδίζειν πέφυκεν; II. 23, 19. *Sed ſaepius cum dativo: ut* II. 22, 15. *Sic* τῇ ὀρατικῇ δυνάμει τίνα πέφυκεν ἐμποδίζειν; II. 23, 19. ἐκεῖνοι σοὶ ἐνεπόδιζον, καὶ σὺ ἐκείνοις, III. 4, 6.

τὸν ἐμποδίζοντα ἐκτυφλῶσαι θέλω, I. 27, 11. πᾶς ἄνθρωπος μισεῖ τὸ ἐμποδίζον. III. 4, 6. ἐκεῖνοι δ' ἐδύναντο ἐπολοῦν, ἐλωβόρουν τὸν ἐμποδίζοντα, ibid.

ἐμποδισθήσῃ, En. 1, 3. οὐδέποτ' ἐμποδισθήσῃ, I. 1, 12. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρασσώμεθα, &c. En. 5. διατί ἐμποδίζῃ, II. 17, 14 & 17. *Conf.* IV. 1, 34 & 82 & 128. IV. 3, 11. IV. 4, 5 & 15 & 28 & 35. IV. 7, 10.

Ἐμπόδιον, impedimentum, III. 24, 33. νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, En. 9.

Ἐμπόδιος, qui impedit, qui impedimento eſt. ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐμπόδιος οὐ γίνομαι, I. 1, 28.

Ἐμποδισμὸς, impeditio, impedimentum. ὅπου ἡ σπουδὴ, ἐκεῖ ὁ ἐμποδισμός, IV. 4, 15.

Ἐμποδών, impedimento. ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδών, En. 4. *ubi alii quidem* ἐμποδίζον, *al.* ἐμπόδιον.

Ἐμποιεῖν, ingenerare, efficere in aliquo. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποιῇ ὁ τοῦ Φιλοσόφου λόγος, III. 23, 28. ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς, II. 20, 26.

Ἐμπορία, iter negotiandi cauſſa ſuſceptum, mercatura. παλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν, III. 24, 80.

Ἔμφασις, 1) externa ſpecies. ψιλῇ τῇ ἐμφάσει ἁρπαύμεθα, II. 11, 15. τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἔμφασιν, IV. 11, 22. 2) ſpecies aliqua animo concepta. ἔμφασιν γάρ τινα ἔχει τοῦ καλοῦ; IV. 11, 29.

Ἐμφῦναι, ἐμφύεσθαι, ingenerari, innaſci. ἀδύνατον ἕξεις καὶ δύναμεις ἐμφύεσθαι, II. 18, 7.

Ἔμφυτος, innatus. ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ - - τίς οὐκ ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν ἐλήλυθεν; II. 11, 3.

Ἐν, *præpoſitio, interdum pleonaſtice ponitur, vel idem ac* κατὰ *ſonat; verbi cauſſa,* ἐν τῷ λογικῷ, τίνων χωριζόμεθα; II. 9, 2. *Subinde pro* εἰς *ponitur:* νῦν ἐν Ῥώμῃ ἀνέρχῃ, I. 11, 32. ἀπελθεῖν ἐν βαλανείῳ, II. 20, 23. *Sic* ἐυνεισφέρειν αὐτὸ ἐν ταῖς σκέψεσιν, I. 2, 28. *poſſis intelligere ac ſi eſſet* εἰς τὰς σκέψεις.

ἐν πλείοσι μάρτυσι, coram pluribus teſtibus, III. 22, 8. ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις, eodem tempore quo gaudes aliqua re, III. 24, 88.

Vocula ἐν *ſæpe omiſſa a librariis, occaſione literæ* ν *in quam deſinebat vox præcedens. Vide* I. 22, 18. n. II. 26, 25. n. III. 22, 76. n. IV. 6, 36. n. *Adde Var. Lect. ad* En. 33, 12. *Sic* En. 2, 1. *ubi habes* ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτ. ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, *longe plerique libri utrobique vocularn* ἐν *ignorant, quam in pluribus aliis ſimillimis locis conſtanter agnoſcunt omnes: poterat tamen fortaſſe & citra vitium abeſſe, quemadmodum abeſt in Libris omnibus loco haud abſimili,* III. 12, 4. ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι.

Ἐναβρύνεσθαι, gloriari, jactare ſe, Fr. 170.

Ἐναθλεῖν, exercere ſe in aliqua re, ut eam in promtu & uſu habeamus. τήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐτοῖς, III. 16, 13.

Ἐναντιότης, contrarietas. ἐναντιότητες, res contrariæ, inter ſe oppoſitæ, *ut æſtas & hiems, & ſimilia.* διέταξεν ὁ θεὸς πάσας τὰς τοιαύτας ἐναντιότητας ὑπὲρ συμφωνίας τῶν ὅλων, I. 12, 16.

Ἐναργὴς, clarus, evidens. ἐναργεῖς προλήψεις, I. 27, 6. οὐδέποτε ἀγαθοῦ φαντασίαν ἐναργῆ (alim ἐνεργῆ) ἀποδοκιμάσει ψυχή, III. 3, 4. οὕτως ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν, ita in aperto, in aprico poſuit, II. 12, 6. ὑγιὲς καὶ ἐναργὲς, II. 20, 1. τεκμήριον τοῦ

τοῦ ἐναργές τι εἶναι, τὸ ἐπάναγκες &c. ibid.

Ἐναργῶς, evidenter. οὐχὶ τοῖς ἐναργῶς φαινομένοις παρακολουθεῖς; IV. 1, 136.

Ἐνάρετος virtutis cultor, Fr. 159. *(Videtur vero non esse Epicteteum vocabulum.)*

Ἔναυσμα, fomes, incitamentum. ἐναύσματα ἔχων τῆς περὶ τὸ καλὸν σπουδῆς, IV. 11, 30.

Ἐνδεῖ μοι τοῦτο, deest mihi hoc. τίνος ἂν καὶ φαντασθείης ὡς ἐνδέοντος; quid tandem tibi deesse fingeres? II. 14, 18.

Ἐνδείκνυμι. *Med.* ἐνδείκνυσθαι, 1) *notione activa*, ostendere. Species rerum objectarum accipimus, οἷα ἐνδείκνυνται αὐτὰ ἡμῖν οἱ ὀφθαλμοὶ, quales illas oculi nobis ostendunt, II. 7, 11. τὰ ἀπὸ τῶν τεχνῶν γινόμενα τὴν χρείαν εὐθὺς ἐνδείκνυται πρὸς ὃ γέγονε, II. 14, 3. *(ubi mox* VI. 5. *habes* ἐπιδείκνυσι, *eadem notione.)* νόμος ἐν τοῖς πειθομένοις ἐνδείκνυται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν, Fr. 122. 2) *notione reciproca*, sese ostendere. ἂν δέ μοι φρενιτικοῦ τόνους ἔχων ἐνδείκνυῃ, II. 15, 3.

Ἐνδεῖν, illigare. ἐνδεδεμένος εἰς τὰ ἰδιωτικὰ προσήκοντα, illigatus officiis, III. 22, 74. *Conf.* προσδεῖν.

Ἐνδέχεται, fit, fieri solet, usu venit. τί οὖν ἐνδέχεται ὅταν &c. II. 16, 12.

ἐνδεχόμενον, quod fieri potest, possibile. τὸ πρᾶγμα ἐνδεχόμενον, καὶ μόνον ἐφ' ἡμῖν, II. 19, 33. εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, quoad fieri potest, IV. 11, 4. *Sic &* κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, IV. 11, 9.

Ἐνδιατρίβειν, immorari; τοῖς περὶ τὸ σῶμα, En. 41.

Ἐνδιδόναι, industriam, intentionem pugnandi remittere, cedere. οἱ ἅπαξ ἐνδόντες, IV. 9, 14. (conf. Ἔνδοσις,)

Ἔνδοθεν, *i. q.* ἔντὸς, intus. ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ, in schola dogmata sua clamat, *(in vita obliviscitur eorum, nec ea curat,)* IV. 1, 139. n. *(Sic* ἔσωθεν *pro* ἔσω *vel* ἐντὸς *habes* En. 16.) *Opponitur* ἔξω, extra scholam, II. 16, 2.

Ἔνδοξος, gloriosus. κἂν ἐπίπονόν τι ᾖ ἡδὺ, ᾖ ἔνδοξον ᾖ ἄδοξον προσάγηται, En. 51, 2. Epicurus ait, ᾖ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ᾖ ἄρα τὸ ἔνδοξον, aut nihil esse id quod honestum adpellatur, aut id quod honorem & gloriam conciliat, II. 22, 21.

Ἔνδοσις, remissio studii pugnandi, cum cedimus. παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν, En. 51, 2. *ex lectione vulgata; vide Var. Lect.*

Ἐνέγκασθαι, ferre, pati, tolerare. ἔνεγκαι ἀδελφὴν ἀγνώμονα, III. 21, 5.

Ἕνεκα, propter, quod attinet. ὑπόμενον ἕνεκα τῶν ἐκτὸς ἀνόητος δόξας, En. 13.

Ἐνέργεια, actio. δότε μοι ἕνα, ὃς ἐπιστρέφεται οὐ τοῦ τυχεῖν τινος, ἀλλὰ τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ, II. 16, 14.

cf.

ef. vſ. 17. IV. 11, 33. *ζημία οὐκ ἔξωθέν τόθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνεργείας*, IV. 12, 18. *τὰς ἑαυτοῦ ἐνεργείας μόνας βλαβερὰς ἡγούμενος καὶ ὠφελίμους*, IV. 13, 13.

Ἐνεργὸς, efficax, idonea vi præditus. *τὸν ἀέρα οὕτως ἐνεργὸν ἐποίησε καὶ ἔντονον*, II. 23, 4. *ubi perperam antea ἀνεργὸν edebatur.*

Ἔνεστι, licet, fieri poteſt. *ἐκ τῶν ἐνόντων*, pro viribus, quoad fieri poteſt, En. 33, 5. *μεταδίδου ἐκ τῶν ἐνόντων*, pro facultatibus, Fr. 108.

Ἐνέχεσθαι, teneri, obſtrictum teneri. *ὅστις, ἐνεχόμενός τινι αὐτὸς κακῷ*, (ipſe vitio cuidam obnoxius) *ἐπιτιμήσει τοῖς ἄλλοις*, III. 22, 93.

Ἐνθάδε, hic. *οὕτως καὶ ἐνθάδε· λάβε ἡγεμονίαν* &c. I. 29, 44. *ἐνθάδ' οὖν ὁρᾶτε*, III. 22, 42.

Ἔνθεν, proinde. *ἔνθεν ἂν μὴ δύναμαι* &c. I. 27. 11.

Ἐνθυμεῖσθαι, cogitare, animo fingere. *ἐνθυμήθητι τοιοῦτον*, tale quid cogita, III. 22, 65. *ἐντεθύμηται, ἃ ἐντεθύμηται, ὡς Φίλος τοῖς θεοῖς*, III. 22, 95. *ταῦτα οὐδ' ὅσια ἐνθυμηθῆναι*, III. 24, 19. *οὐδὲν ἐνεθύμου τούτων τι*, IV. 9, 8. *μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημένος*, III. 15, 1. En. 29, 1.

Ἐνθύμημα, 1) enthymema, *ἀτελὴς συλλογισμὸς*, I. 8, 3. & I. 8, 1. n. 2) *ἐνθύμημα γενναῖον*, generoſus animi conceptus, generoſa animi ſenſa, IV. 9, 8.

Ἐνιστάναι. Aor. 2. *ἐνστῆναι*, incipere, adeſſe, præſentem eſſe; *ἐνστῆναί μα δεῖ, ὡς ὥραν, καὶ παρελθεῖν, ὡς ὥραν*, II. 5, 13. *Sic in Paſſiv. χρείαν ἔχει τῶν μὲν ἐνισταμένων, τῶν δὲ μελλόντων, τῶν δ' ἠνυσμένων*, II. 11, 18.

Ἐνίστασθαι, reſiſtere, repugnare. *ἐάν τις ἐνίστηται πρὸς τὰ ἄγαν ἐκφανῆ*, I. 5, 1.

Ἐννοεῖν, cogitare. *ἐννοεῖ τὴν διοίκησιν τὴν ἑαυτοῦ οἵα ἐστὶ*, ſecum reputat, III. 13, 7. *Φύσις τίς ἐστιν ἐννοεῖς*; intelligisne? II. 24, 12.

Ἔννοια, animi notio, notitia. *οὐδεμίαν Φύσει ἔννοιαν ἥκομεν ἔχοντες*, II. 11, 2. *τοῦ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ τίς οὐκ ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν; ἐλήλυθε*, II. 11, 3. *ἐννοίας ἔχομεν ἑκάστου τούτων Φυσικὰς καὶ προλήψεις*, II. 17, 7. *οὕτω ἐναργῆ ἐτίθει τὰ ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν*, ea quæ ex notionibus conficiuntur, quæ ex anticipationibus concluduntur, II 12, 6. *εἴδαμεν τίς ἡ ἔννοια ἣν ἔχομεν*, II. 24, 12. n. *θέλει γὰρ ὁ ἔρημος, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοήθητός τις εἶναι*, hæc eſt vis & notio vocabulo *ἔρημος* ſubjecta, ut ſit &c. III. 13, 3.

„*Cic. de Fin.* III. 6. Simul autem cepit intelligentiam, vel notionem potius, quam appellant *ἔννοιαν*. *Tuſc. Diſp.* I. 24. Nec vero fieri ullo modo poſſe, ut a pueris tot rerum atque tantarum inſitas & quaſi conſignatas in animo notiones, quas *ἐννοίας* vocant, haberemus. *Acad.* II. 7. *ἐννοίας* notitias

titias tu appellare videbare. Acad. II. 10. notitiæ rerum, quas Græci cum ἐννοίας, tum προλήψεις vocant. *Vide* Πρόληψις." VPTON.

Ἐνοῦν, unire. *οὐ δοκεῖ σοι ἡνῶσθαι τὰ πάντα*, I. 14, 2.

Ἐνσείειν, incutere, concutere. *ἄλλος τῷ ἄλλῳ ἐνσείσται*, alius in alium incutitur, irruit, in alium truditur, *vel, activa notione*, alium trudit, IV. 4, 24. *Sic in* En. 4. *pro τοὺς ἐγκρουομένους, alii τοὺς ἐνσειομένους habent.*

ἐνσείσθητι, concute, excute te ipsum, *ἵνα γνῷς τίς εἶ*, III. 14, 3.

Ἔνστασις, institutum, III. 22, 19. *ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν*, En. 23. n. *τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται, - - τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν*, ex vitæ instituto, III. 14, 7. n. „*Mihi olim (ex occasione usus illis verbi ἐνίστασθαι, quod* resistere, repugnare, opponere se, *significat* I. 5, 1.) *incidit suspicio, τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν*, III. 14, 7. *verti oportere*, partim fiunt ex oppositione, *quæ contraria sunt τοῖς κατὰ συμπεριφοράν*, iis quæ obsequii causa fiunt. *κατ' ἔνστασιν anglice* by way of opposition. *Atque haud procul ab hac interpretatione est illa Mer. Casauboni, qui vertit* ex obstinata animi *vel* propositi tuendi firmitate. *Sed vide Not. ad locum, tuoque judicio utere, lector benevole.*" VPTON.

Ἔντασις, intentio. *Vide Var. Lect. & Notas criticas ad* En. 51. 2.

Ἐνταῦθα, hic. *οὕτω καὶ ἐνταῦθα*, II. 15, 16. *Conf.* Ἔνθάδε.

Ἐντείνειν, intendere. *ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ*, En. 38, 6. *Adde Not. ad* II. 23, 4.

Ἐντέλλεσθαι, præcipere, mandata dare. *ὁ Ζεὺς σοι οὐκ ἐντέταλται*; I. 25, 3. n. *Conf.* Ἐντολή.

Ἔντερα, intestina. *ἡμεῖς ὡς κοιλίαι, ὡς ἔντερα, περὶ αὐτῶν διανοούμεθα*, I. 9, 26.

Ἐντευξίδιον, libellus supplex. I. 10, 10.

Ἐντινάσσειν, impingere. *ἐντιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι*, En. 33, 13. n.

Ἐντολή, mandatum. *τίνα οὖν ἐντολὴν ἔχων ἐκεῖθεν ἐλήλυθας*; I. 25, 4.

Ἔντονος, intentus, vim elasticam habens; *de aëre, ἐναργὸς καὶ ἔντονος*, II. 23, 4. *Conf. Var. Lect. & Not. crit. ad* En. 51, 2.

Ἐντὸς *perperam a librariis positum pro* ἐκτὸς, III. 22, 16. *ἐντὸς vero pro ἐκτὸς scribendum conjecerat Vpton. parum commode.*

Ἐντρεπτικὸς, vim habens pudore adficiendi, ad adferendum pudorem pertinens. *τὸ ἐντρεπτικὸν*, pudor, verecundia, I. 5, 3 & 9.

Ἐντυγχάνειν τινὶ, obviam fieri alicui, convenire aliquem, congredi cum aliquo. Ἀντίγονος Ζήνωνι μέλλων ἐντυγχάνειν, II. 13, 14 sq. *ἀνθρώπους ἐντυγχάνων, opp. ἐπὶ σεαυτοῦ ὢν,*

ὦν, En. 33, 1. *Ἵνα μὴ ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας*, ne moleſtus ſis eis qui tecum ſunt, qui tecum verſantur, IV. 11, 14. *τῷ ἐντυγχάνοντι προσελθὼν*, congrediens cum eo qui obviam mihi venit, in quem incido, III. 1, 20. *τῷ ἐπιτυχόντι*, IV. 13, 7. *ſi vera ſcriptura, eodem modo dictum eſt, quo aliàs τῷ τυχόντι*, cuilibet obvio, proximo cuique.

ἐντυγχάνειν βιβλίῳ vel συγγράμματι, eſt legere librum; *proprie*, incidere *vel* in manus ſumere librum; *Arrian. in Epiſt. ad L. Gell.* vſ. 5. n. *& οἱ ἐντυγχάνοντες*, lectores, *ibid.* vſ. 7.

Ἐξ. *vide* Ἐκ.

Ἐξάγειν, 1) educere. *ἐξάγῃς ἡμῖν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ζῆν φίλον*; tu e vita nobis educes hominem amicum? (*de eo, qui fame ſibi ipſe mortem vult conſciſcere,*) II. 15, 10. *ὅταν σ' ἐξάγῃ*, nempe *ἐκ τῆς παννυχίδος vel ἐκ τοῦ βίου*, quum Deus te vult educere, IV. 1, 105. 2) inducere ad aliquid faciendum, impellere, commovere. *πῶς ποτε ἐξαγόμεθα* (induci nos patimur) *πρὸς τὸ ἐκφέρειν τὰ ἑαυτῶν ἀπόρρητα*, IV. 13, 1. *ὑπ' ὀργῆς ἐξαχθεὶς*, ira commotus, ira concitatus, Fr. 32.

Perperam olim ἐξάξει legebatur pro διεξάξει, IV. 5, 5.

Ἐξαίρειν, eximere, tollere. *ἐξαίρειν καὶ ἐκτέμνειν δόγμα*, I. 11, 35. *Poſſis & ἐξαιρεῖν legere; ſed perinde eſt.*

Ἐξαιρεῖν, (*i. q. præced.*) eximere, tollere, auferre. *τὸ γνωριστικὸν τῆς ἀληθείας ἐξαιρεῖν πειρᾶται καὶ ἀπολλύειν* II. 20, 21. *δύο ταῦτα ἐξελεῖν τῶν ἀνθρώπων, οἴησιν καὶ ἀπιστίαν*, III. 14, 8. *τὴν οἴησιν ἔλεγχος ἐξαιρεῖ*, III. 14, 9. *ἐξαιρῶν τὸν τοιοῦτον γάμον*, tollens hujusmodi nuptias, Fr. 53. *Paſſiv. πῶς ἐξαιρεθῇ ταῦτα*; III. 13, 8. *In Med. notione activa; οὐ γὰρ ἀνθρώπου ὄψις ἐξαιρεῖται ἐρημίας*, III. 13, 3. *ubi poſſis ſuſpicari legendum ἐξαιρεῖ τῆς ἐρημίας, ſed nil opus videtur.*

Ἐξαίρετος, præcipuus, eximius, ſelectus. *θέλει τι ἔχειν ἐξαίρετον*, I. 2, 17. *τὸ δὲ μέγα καὶ ἐξαίρετον*, I. 2, 33. *ἐξαίρετόν τι περὶ τὸν ἄνθρωπον εἶναι οἰόμεθα*, (*nempe, præter cætera animantia,*) IV. 11, 3. *τοῦτο γὰρ* (*τὸ λογικὸν*) *ἔχεις ἐν σεαυτῷ ἐξαίρετον*, IV. 11, 27. III. 1, 23 & 25. *πᾶσα γῆ πατρὶς ἦν αὐτῷ*, (*τῷ Διογένει,*) *ἐξαίρετος δ' οὐδεμία*, propria, ſelecta præ cæteris nulla, III. 24, 66. (*Conf.* Ἀφαίρετος.)

Ἐξαιρέτως, præ ceteris. *ὧν ἐξαιρέτως χρείαν εἶχε τὸ λογικὸν ζῷον*, I. 6, 12.

Ἐξαναγκης, *i. q.* ἐξ ἀνάγκης, neceſſario, II. 20, 1.

Ἐξάπαντος, (*i. q.* ἐξ ἅπαντος, *ſc.* τρόπου,) quovis modo, omnino, abſolute, ſine reſtrictione, ſine exceptione. (*conf.* Ἅπας.) *μὴ θέλε αὐτὸν ἐξάπαντός σοι συνοικεῖν*, II. 17, 22.

τί

τί θέλω τὰ μὴ δοθέντα μοι ἐξάπαντος ἔχειν; IV. 1, 101. οὐ δεῖ θέλειν τὰ ἀλλότρια (τὰ μὴ ἐπὶ σοὶ) ἐξάπαντος, III. 24, 22. IV. 4, 15. μήτε ζῆν μητ' ἀποθανεῖν θέλων ἐξάπαντος, ἀλλ' ὡς ἂν διδῶται, IV. 7, 4. διώκειν τὰ προαιρετικὰ ἐξάπαντος, IV. 12, 15. *Promiſcue in iſtis locis modo diviſis vocibus* ἐξ ἅπαντος *ſcribitur, modo junctim* ἐξάπαντος. *Neque nos, quum nihil prorſus intereſſet, utrâ ſcripturâ uteremur, eamdem rationem conſtanter tenuimus.*

Ἐξαπατᾶν, decipere. τὸ δ' ἐξαπατῶν πολλοὺς, II. 17, 5. n. ὁ ἐξηπατημένος περί τινος, II. 22, 8.

Ἐξαρκεῖν, *i. q.* ἀρκεῖν, ſufficere, IV. 5, 20. *Suſpicatus eram*, IV. 5, 5. ἐξαρκεῖ *legendum pro* ἐξάξει.

Ἐξεῖναι, licere. *Sed* ἐξὸν (*ut apud Polyb.* παρὸν) *non tam* cum liceret tibi, cum poſſes, *quam* cum deberes, II. 16, 34.

Ἐξειπεῖν τὰ ἀπόῤῥητα, edicere, effutire arcana, IV. 13, 4.

Ἐξελέγχειν, disquirendo & disceptando redarguere, convincere *aliquem ignorantiæ, erroris.* καθ' ἡμέραν ἐξελέγχει με μηδὲν εἰδότα, III. 20, 19. ἐξελέγξαι τὸν οὐκ εἰδότα, I. 26, 17. αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξελέγχεις καθ' ἡμέραν; II. 20, 28. *Sic* πάγος ἐξ λαβὼν ἐξελέγχει τὰ σπέρματα, *nempe* ἐξυβρίσαντα, IV. 8, 38. *Et in Med. activa notione;* ἐξελέγξασθαι πρεσβύτερον ἄνθρωπον ἤδη, II. 14, 17.

Etiam argutari, immetito incuſare, exprobrare. τί σε ἠδίκησε Χρύσιππος, ἵν' αὐτοῦ τοὺς πόνους ἔργῳ αὐτὸς ἀχρήστους ἐξελέγχῃς; III. 24, 81. *Et in Paſſiv.* Σωκράτης ἐξελεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, (τοῦ υἱοῦ,) σοφιζόμενος, IV. 5, 3.

Ἐξεμεῖν, evomere. ἐξεμέσαι τὸ προβλημάτιον, II. 20, 33. εὐθὺς ἐξεμέσαι (τὰ θεωρήματα,) ἃ οὐκ ἔπεψας, En. 46, 2. τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα, *vulgo* ibid. *ubi nos* Φέροντα. πρῶτον αὐτὸ πέψον, εἶθ' οὕτω μὴ ἐξεμέσῃς, III. 21, 2.

Ἐξεργάζεσθαι, elaborare, excolere, expolire, operam dare alicui rei. τὸν ἑαυτοῦ λόγον, I. 7, 30. III. 9, 20 ſq. κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον ἐξεργάσασθαι, *ſi vera ſcriptura*, III. 13, 8. n. τὴν χρηστικὴν δύναμιν τῶν φαντασιῶν, IV. 10, 13. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτὸς, III. 15, 13. τοῦτο ἐξεργάζεσθε, τούτου ἐπιμέλεσθε, III. 22, 44. ὁ λόγος διαῤῥῶν καὶ ἐξεργαζόμενος τὰ λοιπὰ, I. 17, 1.

Ἐξεργασία, elaboratio, expolitio, cultura. εἴ τινα ἐξεργασίας δεῖται, ſi qua expoliенda ſunt, III. 18, 8.

Ἐξέρχεσθαι, exire, egredi, proficiſci. ἐπίτρεψόν μοι ἐξελθεῖν, permitte mihi ut proficiſcar; *ſic absurde vatem compellat*

compellat is, qui de itinere ſuscipiendo eum conſulit, II. 7, 12. n. ἐξέρχεσθαι (ἐκ τῆς φυλακῆς,) I. 29, 27. τῆς πατρίδος, I. 2, 21. *Sic &* III. 25, 36. σὺ δὲ οὐκ ἐξελεύσῃ θαρρῶν, *de eo qui in exſilium* abit.) τοῦ συμποσίου, II. 16, 37. τῆς πανηγύρεως, IV. 1, 106. *Item, abſolute poſitum, denotat* exire e certamine *vel* e periculo, labore defungi, II. 5, 23. *Sed frequentius intelligitur* ἐξελθεῖν τοῦ βίου *vel* ἐκ τοῦ ζῆν, II. 15, 6. *coll.* vſ. 10. *Sic nude*, ἐξελεύσῃ, ἠνοίκται ἡ θύρα, I. 9, 20. I. 25, 18.

Ἐξετάζειν, examinare. τὴν φαντασίαν, En. 1. 5. ἐξέταζε σαυτὸν, Fr. 19. ὃν ἂν ἴδῃς, ἐξέταζε, III. 3, 14. *Et idem quod* ἐξελέγχειν, inſtituto examine arguere. ὑπό τινος ἐξεταζόμενος ὅτι πονηρὰ ἔχεις δόγματα, ſi quis decreta tua prava eſſe argueret, III. 9, 9. n.

Ἐξευτονεῖν, ſatis nervorum, ſatis virium habere. ὁρῶν τὸ ἄμεινον, ἅμα δ' οὐκ ἐξευτονῶν ἀκολουθῆσαι αὐτῷ, IV. 1, 147.

Ἐξηγεῖσθαι, interpretari; *ut*, τὴν λέξιν, II. 21, 11. λεξείδια, III. 21, 8. τὰ Χρυσίππου βιβλία, En. 49. τὸν Χρύσιππον, I. 17, 13. τὸ βούλημα τῆς Φύσεως, I. 17, 15 ſqq. τὰ σημεῖα, *quemadmodum vates*, II. 7, 3. I. 17, 21.

Ἐξηγητὴς, interpres. ἄνθρωπος, ἐξηγητὴς τῶν ἔργων τοῦ θεοῦ, I. 6, 20. Χρύσιππος ἐξηγητὴς τῆς Φύσεως, I. 17, 16. τῶν νόμων τῆς Φύσεως ἐξηγητὴν δεῖ γενέσθαι, IV. 3, 12. ἐξηγητὴς τῶν σπλάγχνων, I. 17, 20. ἀλλοτρίων δογμάτων, II. 9, 14.

Ἑξῆς, deinde, conſequenter. Φυλάττειν τὸ ἑξῆς, id quod conſequens eſt tenere, I. 7, 28. n. ἐπιβάθρα τῷ ἑξῆς λόγῳ, I. 7, 22.

Ἐξιοῦν (*ab* ἐξιόω) ab ærugine, a rubigine purgare, (*ſicut* κατιοῦν *eſt* ærugine vel rubigine obducere;) ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον, IV. 11, 13.

Ἕξις, habitus, uſus. ἡ ἐν βιβλίοις ἕξις, I. 4, 22. πάσα ἕξις καὶ δύναμις ὑπὸ τῶν κατ' ἀλλήλων ἔργων συνέχεται καὶ αὔξεται, II. 18, 1 & 5 & 7. ἔθρεψάς σου τὴν ἕξιν ταύτην, III. 25, 8. *De* corporis habitudine & conſtitutione; τὸ μέλι ἀνατρέπει μου τὴν ἕξιν, IV. 4, 25.

Ἐξισοῦν τινι, *i. q.* ἴσα πράττειν, idem facere quod alter, ſimilem eſſe, ſimiliter ſe habere, Fr. 84.

Ἐξιστάναι, *i. q.* ἐκσείειν, dimovere, de ſtatu mentis dejicere. („*Vide M. Anton.* IX. 37." VPTON.) τίς ὁ ἀήττητος; ὃν οὐκ ἐξίστησιν οὐδὲν τῶν ἀπροαιρέτων, I. 18, 21. τί μ' ἐνστήσει ἢ ταράξει; I. 6, 29. n. *ubi* τί μ' ἐκσείσει *habet unus ex noſtris codd.* τὰ βαροῦντα καὶ ἐξιστάντα ἡμᾶς, quæ nos percellunt, de ſtatu mentis dimovent, II. 16, 24.

ἐξεστηκέναι & ἐξίστασθαι, percelli, attonitum esse, de statu mentis dejici. ἐξέστηκας, ἀχρίαικας, III. 2, 10. ὅτε πλέω, μὴ ἰδὼν γῆν, ἐξίσταμαι, extra me sum, mens mihi non constat, II. 16, 22. ἐξίστασαι ὑπὸ τῶν φαντασιῶν καὶ ταράσσῃ, II. 22, 6.

ἐκστῆναι & ἐξίστασθαι, *i. q.* ἐκχωρεῖν, *vel* παραχωρεῖν, cedere (alicui) aliqua re. ἀφεῖναι τὰ ἀπροαίρετα καὶ ἐκστῆναι αὐτῶν, IV. 6, 9. οὐκ ἐκστῆναι οὐδενί, nemini cedere, IV. 8, 26. εἶτα οὐκ ἐκστήσῃ τῶν ἀλλοτρίων; οὐ παραχωρήσεις τῷ κρείσσονι; IV. 1, 107. ἐξίστασθαι ἐν πᾶσι καὶ παραχωρεῖν τῷ πατρὶ, II. 10, 7. (*pro quo* En. 30. ἐστὶ παραχωρεῖν αὐτῷ ἁπάντων.) τῶν ἀλλοτρίων ἐξίσταται, III. 22, 102. τούτων πάντων καὶ τοῦ σωματίου ὅλου σοι ἐξίσταμαι, IV. 7, 18. περὶ τὸ σωμάτιον διδάσκουσιν ἐξίστασθαι (*intellige* αὐτοῦ,) περὶ τὴν κτῆσιν ἐξίστασθαι, (*nempe* διδάσκουσι δεῖν ἐξίστασθαι αὐτῆς,) - - πάντων παραχωρεῖν, πάντα ἀφιέναι, IV. 7, 35.

[Ἐξίτηλος, evanidus. ὁ πλοῦτος αὐτοῦ ἐξίτηλος, evanuit, Fr. 133.]

Ἐξομοιοῦσθαι, fimilem fieri, τοῖς θεοῖς, II. 14, 12.

Ἐξορμᾶν, impellere. τὸ κινῆσάν σε καὶ ἐξορμῆσαν πρὸς τοῦτο, I. 11, 27.

Ἐξορχεῖσθαι, divulgare. ἐξαγγέλλεις τὰ μυστήρια καὶ ἐξορχῇ, III. 21, 13. n. & 16.

Ἐξυβρίζειν, insolentius efferri, luxuriari: *de homine*, Fr. 99. *D plantis* luxuriantibus, IV. 8, 38.

Ἔξω, 1) foris, extrinsecus. οὐκ ἔξω του δεῖ ζητεῖν τὸ αἴτιον, I. 11, 28. ἔξω ἐστὶν, non est intus, non est domi, III. 22, 14. μέμνηταί τις ἡμῶν ἔξω τούτων τῶν λόγων, II. 16, 2. (*ubi* foris *dicit* extra scholam, *quemadmodum* ἔνδοθεν IV. 1, 139. intra scholam.) *Hinc* οἱ ἔξω, qui foris sunt, extranei, idiotæ, qui non de schola sunt, inerudiri; σεαυτῷ ἄσκει, μὴ τοῖς ἔξω, En. 47. ἑστιάσεις αἱ ἔξω, *sunt* convivia σὺν τοῖς ἔξω, *idem ac* ἐξωτικαὶ & ἰδιωτικαὶ, En. 33, 6. *Et* τὰ ἔξω, res externæ; (*i. q.* τὰ ἐκτὸς, III. 7, 2. En. 29, 7. & *aliàs.*) *scilicet* ἔξω τῆς προαιρέσεως τῆς σεαυτοῦ, *ut ait* IV. 4, 23. ἐὰν πρὸς τὰ ἔξω χάσκῃς, II. 2, 25. τὰ ἔξω οὐκ ἐπ' ἐμοὶ II. 5, 4. τὰ ἔξω τηρεῖν, III. 10, 16. μηδὲν τῶν ἔξω διώκειν, IV. 12, 13. περὶ τὰ ἔξω φιλοτεχνεῖν, En. 29, 7. προσδοκᾶν ὠφέλειαν ἢ βλάβην ἀπὸ τῶν ἔξω, En. 48, 1.

2) forâs. ἀρκεῖ μικρὸν λιθάριον ἵν' ἔξω μου τὸν ἐγκέφαλον βάλῃ, II. 16, 23. ἔξω βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα, forâs prospicis, III. 2, 13. n. ἔξω οὐ κεχηνε, I, 21, 1. ἔξω νενευκὼς, III. 12, 16. ἔξω στραφῆναι, En. 23.

3) *Præpos. regens genit.* extra, ultra, præter. ἔξω τῶν λογι-

λογαρίων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον προσέτομεν, II. 10, 30.

Ἐξωθῆσθαι, in aliud tempus rejicere. ἐξωθῇ *videtur legendum pro vulgato* εἰώθει, IV. 12, 2. n.

Ἔξωθεν, extrinsecus. ἡ ἔξωθεν περιουσία, externæ divitiæ, Fr. 26.

Ἐξωτικὸς, externus, extraneus. ἐστιάσεις τὰς ἐξωτικὰς *legunt nonnulli* En. 33, 6, *pro* τὰς ἔξω.

Ἑορτάζειν, festum celebrare, IV. 1, 106.

Ἐπαγγέλλειν, promittere, profiteri. *Passiv.* τί ἐπαγγέλλεται ἐν λόγῳ; quid promittitur in disputatione? quid profitentur ii qui disputant? I. 7, 5 & 9. *In Med. notione activa:* οὐκ ἐπαγγέλλεται φιλοσοφία τῶν ἐκτός τι περιποιήσειν τῷ ἀνθρώπῳ, I. 15, 2. τούτων οὐδὲν ἐπαγγέλλεται φιλοσοφία, I. 15, 3.

Ἐπαγγελία, promissum, professio; quod quis profitetur, quod propositum habet & ostendit. ἡ ἀρετὴ ταύτην ἔχει ἐπαγγελίαν, I. 4, 3. n. τίς ἐπαγγελίας ὀρέξεως; τίς ἐκπλίσεως; III. 23, 9. En. 2, 1. ἡ τοῦ Φιλοσόφου πρόληψις καὶ ἐπαγγελία, IV. 8, 6. πληροῦμεν τὴν ἐπαγγελίαν, III. 23, 10. ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι, II. 9, 1.

Ἐπάγειν, adferre, adhibere. ἔπαγε τὸν κανόνα, adhibe regulam, III 3, 14 sq. *In Dialecticis est* inferre, concludere, colligere ex præmissis, *seq. participia.* ὅτι, IV. 8, 9.

Mendose olim legebatur χρειῶν ἐπαγουσῶν, *pro* ἐπαγουσῶν, III. 24, 12. *Item corrupte,* μὴ ἐπάγῃ αὐτὸν κομψὰ ἱμάτια, *pro* ἐπαίρῃ *vel* ἐπάρῃ, II. 8, 15.

Ἐπαγρυπνεῖν, ταῖς φαντασίαις, invigilare, vigilare super, IV. 3, 7.

Ἐπαγωγὸς, adliciendi & persuadendi vim habens; *olim* II. 14, 3. *ubi simplex* ἀγωγ. *ex mss. restituimus.*

Ἐπαείδειν, incantare, incantationibus ducere vel movere aliquem. κατακηληθέντες καὶ ἐπαεισθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν, II. 20, 12.

Ἔπαθλον, præmium, III. 24, 51.

Ἔπαινος, laus. εἰ δ' ἔστιν ἔπαινος ἐκεῖνο ὅ τι ποτὲ λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι τῇ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ, III. 23, 24. n.

Ἐπαίρειν, efferre animum, sive lætitia, sive superbia. (*Conf.* Ἔπαρσις, *& Adnot. ad* I, 11, 28. *& ad* Fr. 30.) μή σε τὰ ἐν γαστρὶ σιτία ἐπαίρῃ, ne te jam cibi, quos ventri ingeris, efferant delectentque, Fr. 30. n. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς, τοῖς ἀπαιδεύτοις προσγενομένη, πρὸς τὸ ἐπᾶραι, scil. αὐτούς, ad animum eorum (inani superbia) efferendum, I. 8, 8. μὴ ταπεινώσῃ αὐτὸν ῥάκη περιτεθέντα, μὴ ἐπαίρῃ (*vel* ἐπάρῃ *in Aor. primo*) κομψὰ ἱμάτια, II. 8, 15. n. *ubi mendose vulgo* ἐπάγῃ.

Præser-

Præſertim in Paſſ. uſurpatur, ἐπαίρεσθαι, animo efferri, animo elato eſſe; 1) *in bonam vel mediam partem*: ἐπαίρεσθαι, συστέλλεσθαι, I. 11, 28. n. ἂν γνῷς ὅτι τοῦ Διὸς υἱὸς εἶ, οὐκ ἐπαρθήσῃ; I. 3, 2. ἐφ' οἷς ὡς εἰδότας αὐτὰ ἐπαιρόμεθα, II. 9, 22. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ ἄξιον ἐπαίρεσθαι, ἐφ' ἡδονῇ οὐκ ἄξιον, II. 11, 22. III. 7, 7. En. 6. ἂν μὲν τύχῃ (περὶ οὗ βεβούλευται,) ἐπῇρται, II. 16, 16. 2) *in partem deteriorem*. ἐπῃρμένος ἡμῖν καὶ πεφυσημένος περιπατεῖ, I. 8, 10. μικρὰ εὐημαρήσας ἐπαίρεται, IV. 1, 22. ἐφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπαιρόμενος, IV. 4, 35.

Ἐπαίτης, mendicus; κυνικὸς, III. 22, 89. γέρων, III. 26, 6.

Ἐπαμφοτερίζειν, in utramque partem inclinare, vacillare, II. 9, 20.

Ἐπαμφοτερισμὸς, vacillatio, in utramque partem inclinatio, IV. 2, 5. *conf.* IV. 10, 25.

Ἐπαναγινώσκειν, *de magiſtro dicitur, qui vel* prælegit *librum diſcipulis eumque* interpretatur, *vel* legentem audit *diſcipulum*, ſimulque explicat ei quæ ille minus recte percepit; I. 10, 8. n. En. 49 ſub fin. conf. I. 4, 14. *Apud Simplic.* p. 320. *extr. ſub finem Comment. in Enchir.* cap. 73. τὰ Χρυσίππου ἄλλῳ αἰτήσαντι παραναγινώσκειν, *(ut quidem ſcripti libri habent) eſt*, Chryſippi libros cum aliquo, qui id a nobis petit, legere, & ei interpretari. *Heſychius* ἐπαναγνῶναι, ἐξανεγνωρίσαι *interpretatur*.

Ἐπάναγκες, *i. q.* ἐξ ἀνάγκης, neceſſario, II. 20, 1.

Ἐπανίστασθαι, mane ſurgere. τί ἐπανίστασαι; II. 20, 9. ni τί ἔτι ἀνίστασαι *legendum. Conf.* Ἔτι.

Ἐπανορθοῦν, corrigere, emendare; τὴν προαίρεσιν, III. 5, 2. ἑαυτὸν, IV. 10, 13. *Diogenes piratas* ἐπανορθοῦν ἐπειρᾶτο, III. 24, 66. Caſtigare *vel* reprehendere corrigendi cauſſa; τὸ παιδίον ἐπανορθοῦ, III. 19, 5. ἔξεστί σοι ἐπανορθῶσαι τὸν πατέρα; III. 26, 10.

Ἐπανόρθωσις, correctio, emendatio; τοῦ βίου, III. 21, 15. ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν, En. 33, 10. εἰς ποῖον διδάσκαλον ὑπερθήσῃ τὴν ἐπανόρθωσιν ποιήσασθαι τὴν σεαυτοῦ, En. 15, 1.

Ἐπάνω, ſupra. οἱ θεοί σε ἐπάνω τούτων ἀφῆκαν, Dii te ſuperiorem his rebus fecerunt, ſupra hæc elatum, I. 12, 34. *Eadem fere notione dictum, quâ* ἀνυπεύθυνόν σε τούτων ἔφασαν ἀφῆκαν, ibid. vſ. 32.

Ἐπαοιδὴ, incantatio, I. 27, 9.

Ἐπαοιδὸς, incantator, præſtigiator, III. 24, 10 & 89.

Ἐπαρίστερος, minus dexter, inceptus. ἐπαρίστεροι ὁρμηταὶ, III. 12, 11.

Ἐπαρκεῖ, ſufficit, *i. q.* ἐπαρκεῖ, I. 6, 14. ni *legendum* ἐπαρκεῖ, *ut* I. 6, 17. *& aliis*,

Ἐπαρχία, præfectura, provincia. III. 3, 12. IV. 1, 55 & 62. IV. 4, 47. IV. 7, 21.

Ἐπαυξάνειν, augere, adaugere. ἐπηύξησας τὴν ἀπραξίαν σου, II. 18, 6.

Ἐπαχθής, moleſtus. μὴ ἐπαχθὴς γίνου τοῖς χρωμένοις, En. 33, 8.

Ἐπεί τοι, „in transitione ab alio ad aliud, porro, etenim, ſiquidem. II. 18, 30. IV. 1, 60.“ VPTON. — *Item*, atqui, ſed; IV. 11, 21. IV. 11, 31. &c.

Ἐπείγειν, urgere. ἀλλ' ἐπείγει μᾶλλον, magis neceſſarium eſt, I. 17, 4. ταῦτα οὐ δοκεῖ ἐπείγοντα, I. 27, 14. τόπος μάλιστα ἐπείγων, locus maxime neceſſarius, III. 2, 3. χρειῶν τινων ἐπειγουσῶν, III. 24, 12. n. (*ubi vulgo* ἐπαγουσῶν.)

τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἠπειγμένον, ultra modum concitatum, immodica præcipitantia & cupiditas, IV. 1, 84.

Ἐπεῖναι, accedere, invadere, ingruere. εἰς τὸ ἐπιὸν πεπαίδευμαι, ad id quod ingruit, ad futurum caſum eruditus ſum, II. 21, 9.

Ἐπενθύεσθαι, rem divinam facere ſuper aliqua re, ejus rei cauſſa. ἵδωμεν, ἐπενθυσώμεθα, II. 7, 9.

Ἐπέρχεσθαι, accedere, occurrere, ſupervenire. πᾶν πὸ ἐπελθὸν ποιεῖν, facere quidquid in mentem venit, I. 5, 10. IV. 12, 6. εἰ δ' ἐπῆλθέ σοι πῶς ποτ' ἐμὲ ἀπεκτεῖναι, II. 15, 12. οὐκ ἐπέρχεταί μοι ὅτι &c. non venit mihi in mentem, non ſuccurrit mihi, II. 16, 22. ὕπνος ἐπέρχεταί μοι, ſomnus mihi obrepit, IV. 1, 47. ἐφλυάρησα τὰ ἐπελθόντα μοι, quæ mihi in mentem *vel* in buccam venerunt, II. 21, 11. *Item*, obire, percurrere. ἐπέλθωμεν τὰ ὡμολογημένα, percurramus ea quæ conceſſa ſunt, IV. 1, 128.

Ἕπεσθαι, ſequi. ἕπεσθαι θεοῖς, *finis bonorum*, I. 12, 5. n. I. 20, 15. En. 31, 1. n. τῇ Φύσει, En. 49, 1. ἕψομαι γ' ἄοκνος, En. 53.

Ἐπευφημεῖν, fauſta adclamatione comprobare. ἐπευφημῶν τὸν ἡγεμόνα, III. 26, 29. („*Homer. Iliad.* α'. 22.“ VPT.)

Ἐπεύχεσθαι, bene precari, favere votis. IV. 1, 122.

Ἐπέχειν, inhibere, reprimere, *ſcil.* adſenſum. „*Cicero Acad.* I. 2. Præſertim cum dicatis, ſapientem in furore *ſuſtinere ſe ab omni aſſenſu.* — — Adjungit, dupliciter dici *aſſenſum ſuſtinere* ſapientem. — — Qui de omnibus rebus *contineat ſe* ab aſſentiendo. *Vide Sext. Empir. Pyrrh. lib. II. c. 22. ſ. 253. Inde Philoſophi quidam* Ἐφεκτικοὶ *dicebantur, ὅσοι ἐπέχουσι περὶ πραγμάτων, ὡς ἀκαταλήπτων: verba ſunt Laërtii*, I. 16.“ VPTON. — πρὸς τὰ ἄδηλα ἐπέχειν, I. 28, 2. III. 3, 2. *Sic &* I. 7, 5. *legendum utique videtur,*

tur, ubi vulgo omnes τὰ ἄδηλα ἐπέχειν, absque πρός. Vide ibi Not. ἐφέξει κατὰ φύσιν, adſenſionem cohibebit ex naturæ præſcripto, II. 24, 19. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπισχεῖν, τὸ παθεῖν ὅτι ἄδηλόν ἐστι, I. 18, 1. *Conf.* Ἐφεκτικῶς, & Ἐποχή.

ἐπέχειν χώραν, occupare locum. *Hinc in Paſſiv.* ὅσον οἷόν τ' ἐπέχεσθαι ὑπὸ σκιᾶς ἦν ἡ γῆ ποιεῖ, quantum ſpatii occupari poteſt ab umbra quam terra efficit, I. 14, 10.

Ἐπὶ *præpoſitio.*

Cum Genit. οἱ ἐπὶ κοιτῶνος, cubicularii, III. 22, 15. IV. 7, 1 & 19. οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, janitores illius, oſtiarii, ſervi atrienſes, En. 25, 5.

ἐπὶ μέρους. *vide in* Μέρος.

Ἐφ' ἑαυτοῦ, ſeorſim, ſolus, III. 13, 7. ἐπὶ σεαυτοῦ ὤν, cum ſolus es, *opp.* ἀνθρώποις ἐντυγχάνων, En. 33, 1. αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ, ipſe mecum, cum ſolus ſum, III. 26, 30. αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, III. 21, 23. III. 26, 13. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ *vel* ἐφ' αὑτοῦ, I. 29, 36. II. 16, 2. οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐφ' αὑτῶν, ſoli per ſe, *Epiſt. ad L. Gell.* vſ. 8. *de quo loco ſupra dictum, in* Αὐτός.

Ἐφ' ἑκάστου μέμνησο ἐπιλέγειν, in *vel* de rebus ſingulis, ſuper re quaque, occaſione rei cujusque, En. 3. *(ubi vide Not. crit. ad Var. Lect.)* *Sic* En. 4, 1 & 9. & 19. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα, En. 53. ἐπὶ πατρὸς πρόχειρον ἔχειν, III. 11, 5. *Parique ratione* ibid. vſ. 6. ἐπ' ἀδελφοῦ *ſcribendum, pro* ἐπ' ἀδελφῷ. *(Nam quod III.* 10, 1. *ſcribitur* ἐπ' ἀρίστῳ πρόχειρον ἔχειν δεῖ, *alia ratio eſt; ubi* ἐπ' ἀρίστῳ *non debebat, ut inde a Wolfio factum,* quod ad prandium adtinet *verti, ſed* in prandio, *id eſt,* cum prandes.) ἐπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων θέλεις λέγειν τὸ ἀγαθὸν, in nulla alia re nomen Boni ponis, nullam aliam rem Bonam adpellare velis, II. 8. 9. ἐπ' ἀνδρὸς τέρας ἐστι τὸ μὴ ἔχειν τρίχας, in viro monſtroſum eſt, ſi pilos non habeat, III. 1, 28. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, quemadmodum & in calceo (quod ad calceum) res ſe habet, En. 39.

ἐὰν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, En. 39. *ubi alii* ἐπὶ τούτοις. Vide Var. Lect. & Notas.

Corrupte vulgo ſcriptum videri poteſt τῇ κεφαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ Καίσαρος, *pro* ὑπὸ Καίσαρος, II. 6, 20. n. & ἐφ' ἡλικίας, *pro* ὑφ' ἡλικίας, III. 1, 13. n. *Corrupte certe* ἐπὶ τῆς ἀμελετησίας, *pro* ὑπὸ τῆς, II. 16, 21.

Cum Dativo. ἐπ' ἀρίστῳ, in prandio, III. 10, 1. ἐπὶ θύραις στῆναι, ad januam ſtare, III. 24, 55. *Sed &* ἐπὶ θύραις τινος παρεύεσθαι & ἔρχεσθαι, III. 24, 44 & 49. IV. 7, 19. n.

ἐφ' ἡμῖν, in noſtra poteſtate, & οὐκ ἐφ' ἡμῖν, En. 1, 1. (*ubi plura citantur loca in Notis.*) Diſſ. I. 1, 7 & 17. I. 6, 40. I. 22, 10. I. 23, 5. II. 1, 6 & 12. II. 13, 10. II. 19, 32. III. 26, 34. IV. 1, 65 & 129. νόμος οὐκ ἔστι τὰ ἐπὶ μωρῷ, quæ ſunt in poteſtate ſtulti, non ſunt lex ſapienti, IV. 7, 33. n. ὅσον ἐπὶ σοί, quantum in te eſt, III. 26, 13.

ἐφ' ἡμῖν, contra nos, in *vel* adverſus nos. τύραννοι δοκοῦντες ἔχειν τινὰ ἐφ' ἡμῖν ἐξουσίαν, I. 9, 15. n. („*ſed legendum videtur* ἐφ' ἡμᾶς." VPT.) οὓς (τυράννους) ἐφ' ἑκάστοις ἔχομεν, quos unicuique noſtrûm imminentes habemus, IV. 1, 86.

ἐπὶ τούτῳ, propter hoc; *de Fine vel conſilio quo quid inſtituitur; frequenter.* ἐπὶ τούτῳ ἀπεδήμησας; III. 24, 78. n. *ubi alii* ἐπὶ τοῦτο, *quod & ipſum ferri poterat; ſed illud commodius. Item, de Cauſſa vel Re, qua delectamur, ſuperbimus, &c.* ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς &c. En. 6. ἐπὶ τοῖς τοῦ σώματος ἀγαθοῖς χαίρει καὶ γαληνιᾷ, Fr. 52. *Sic* En. 47. Fr. 16. 26. &c. *Sic* ἐπὶ τίσι γέγηθα (ἡ ψυχικὴ ἡδονή;) quibus ex rebus, propter quasnam res exiſtet? III. 7, 6. ἐπὶ τίνι οὖν ἡσθησόμεθα; ibid. vſ. 7.

De Pretio. ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτόν, IV. 1, 139.

Cum Accuſ. Nonnumquam pro πρὸς *ponitur, in motu ad locum; ut* ἔρχομαι ἐπ' αὐτὸν *habent plures libri* En. 49, 1. *pro* πρὸς αὐτόν. *Item, de Cauſſa finali; ut* ἐπὶ τί *idem valeat ac* ἐπὶ τίνι, *vel* πρὸς τί. ἐπὶ τί ἐλήφθα ταῦτα; χρησόμενος, IV. 1, 110. ὁ ἀγνοῶν τίς ἐστι, καὶ ἐπὶ τί γέγονε, II. 24, 19. *Sic pro* ὁ ὅτος ἐπὶ γέγονε, II. 8, 7. *ſcribendum* ὁ ὅτος ἐπὶ τί γέγονε *conjecerunt viri docti.*

εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, *intelige* ὁρμῶσι, τρέχουσι, *aut ſimile aliquod verbum,* IV. 8, 34.

De Tempore, aut de opera quam impendimus rei. ἐφ' ὅσον, in quantum temporis, quamdiu, IV. 10, 16. ἐπὶ πολύ, diu & multum, diutius quam par eſt. En. 41. & *paſſim aliàs.* οἷς ἐπὶ πολὺ (*vel, quod perinde eſt,* ἐπιπολὺ) συνηγόρησεν ὁ Ἀντίκατος, copioſe, fuſe; *vel* ſtudioſe, operoſe, II. 19, 2. *Sic* ἐπὶ πλέον, *vel* ἐπιπλέον, diutius, & *impenſius, ſtudioſius.* εἰ τύχοι γυμνασίας ἐπιπλέον ἡ δύναμις, ſi diuturna exercitatione acuatur, ſi paulo diligentius excolatur, I. 8, 7.

Perperam interdum ἐπὶ *cum* ἔτι *confunditur a librariis. Vide* II. 17, 26. n. II. 16, 4. n.

Ἐπιβάθρα, ἡ, „pons, *qui machinis admovetur ad muros urbium ſcandendos; metaphorice, pro* gradu & via ad rem aliquam. *Vide Suidam.*" VPT. — σκῆψαί τινα ἐπιβάθραν ὥσπερ ἐπιβάθραν

θραν τῷ ἑξῆς λόγῳ, I. 7, 22. ἂν ὁ ἔχῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ λοιδορουμένου ὁ λοιδορῶν ἐπιβάθραν, I. 25, 29.

Pro firma ſtatione *vel* firmo greſſu *accipi videtur apud Stobæum Serm. XCIII. p.* 513. *ubi exhibens Enchiridii caput* 39. *pro verbis* Φυλάξεις τὸ μέτρον, *hæc habet*, ἔχεις τὸ μέτρον καὶ τὴν ἐπιβάθραν.

Ἐπιβαίνειν τινὶ, adgredi aliquem. I. 25, 24. n. *Sed* μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ne clavum calces, En. 38.

Ἐπιβάλλειν. „Ἐπιβάλλω, tendo aliquo, *vel* aliquo pervenio felici rectoque curſu, & quaſi collimando; *uti H. Steph. in Lexico, citato Homero in Odyſſ. ὁ'.* 295. ἡ δὲ Φηρὰς ἐπέβαλλεν (navis videlicet) id eſt εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν ſive ἔθεεν, [ut interpretatur *Euſtath.*] *Idem Euſtath. alibi:* ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, ἤγουν ἠριθμημένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ. *Unde* ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ, *uti dicit H. Stephanus*, incumbo rei alicui; ad eam tamquam ſcopum collimans. *Heſychius:* Ἐπιβαλλόμενος· ἐπιβολὴν καὶ πρόθεσιν ἔχων, ἐπιθυμῶν; *ut legendum eſt monente Salmaſ. in Simpl. p.* 46. *ubi idem Vir doctus ex Stobæo* Ἐπιβολὴν *interpretatur* ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς. [Ἐπιβάλλεται *is*,] *qui* aliquid incepturus eſt. *Ipſa quidem* inceptio, ὁρμὴ *eſt*, *hoc eſt*, ipſa actio: qui illam præcedit actionem motus, qui ad inceptionem fertur, ἐπιβολή; *quam & nonnulli cum* προθέσει *confundunt. Nam* ἐπιβάλλεσθαι *hoc ipſum eſt*, propoſitum *nempe* habere alicujus rei inceptandæ. [*Hæc Salmaſius l. c.*] *Stephanus in Lex. ait, Ciceronem* ἐπιβολὴν *interpretari* conatum, *ubi, quod Stoici dixerunt* ἔρωτα ἄνευ ἐπιβολὴν Φιλοποιΐας διὰ κάλλους ἐμφανόμενον, *eſſe dixit* conatum amicitiæ faciundæ ex pulcritudinis ſpecie.“ VPTON.

ἐπιβάλλονται ἐσθίειν, edere conantur, I. 26, 16. ὁ τῷ λιχούτῳ πράγματι ἐπιβαλλόμενος, III. 22, 2. („*ubi Schegk. & Wolf.* qui hanc rem tantam aggreſſus fuerit. *magis accurata erit interpretatio, ſi ſic reddas*, qui propoſitum habet rei tantæ inceptandæ.“ VPT.) ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ὁρμὴ ἐυκλ. παρασκευάζεσθαι, ἐπιβάλλεσθαι, IV. 11, 6. (*ubi notandum ait Vptonus, plura eſſe genera* ὁρμῆς, impetus; *in quibus ſint* πρόθεσις, ἐπιβολὴ, παρασκευὴ, *&c. quæ omnia Stoici accurate diſtinguunt & definiunt. Nam, ut* ἐπιβολὴ *eſt* ὁρμὴ πρὸ ὁρμῆς, *ita* παρασκευὴ *eſt* πρᾶξις πρὸ πράξεως.) πῶς ἐπιβάλλεις, καὶ προτίθεσαι, καὶ παρασκευάζῃ; quomodo propoſito uteris ad rem inceptandam, & propoſitione de re perficienda? &c. (*ſic interpretatur Vpt.*) I. 4, 14. ὡσαύτως ὀρέγεσθε, ὡσαύτως ἐκλίνετε,

κλίνετε, ὁμοίως ὁρμᾶτε, ἐπιβάλλεσθε, προτίθεσθε, II. 17, 36. οὔτ' ὀρέξεται κατὰ φύσιν, οὔτ' ἐκκλινεῖ, οὔθ' ὁρμήσει, οὔτ' ἐπιβαλεῖται, neque propositum habebit alicujus rei secundum naturam inceptandæ, II. 24, 19. ὀρέγεσθαι, προθέσθαι ἢ ἐπιβαλέσθαι, IV. 1, 74.

„*Aliud significat, ut monuit idem H. Steph. in Lexico*, Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, *nempe*, officio meo convenit hoc facere, *&*, res ipsa poscit ut hoc faciam. *Et*, Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. *In qua significatione frequens hoc verbum occurrit apud M. Anton. Vide lib. V. sect.* 15. *& ibi Gatak. item lib. VII. sect.* 7. τὸ ἐπιβάλλον, id quod tibi incumbit, ad te pertinet; *& lib. X. sect.* 25. ὅσα ἑκάστῳ ἐπιβάλλει, quæ cuique conveniunt, & ad unumquemque pertinent." VPTON.

Sic τὸ ἐπιβάλλον ἐμαυτῷ καὶ προσῆκον, I. 26, 5. διαθέσθαι ταῦτα, ὡς ἐπιβάλλει, uti convenit, II. 5, 29. ὁ ἤδη τοῖς προκόπτουσιν ἐπιβάλλων (τόπος,) qui ad proficientes pertinet, III. 2, 5. σοὶ τοῦτο ἐπιβάλλει καὶ πρέπει, III. 22, 6. ὅπερ ἐπιβάλλει τῇ πόλει, quod civitati debetur, Fr. 82. *Conf.* Ἐπιβολή.

Alius usus hujus verbi est in illa phrasi, μὴ ἐπίβαλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, En. 15. *quasi dicas*, non e longinquo *vel* in longinquum injice cupiditatem; *quod Seneca de Tranquil.* c. 9. (*ut adnotavit Heynius*) *his verbis expressit*; Non sunt cupiditates in longinquum mittendæ.

Ἐπιβλέπειν, videre, considerare, animum advertere. *Absol.* III. 13, 12. *& ibid.* vs. 8. n. *Cum dativa*; ἐπιβλέπειν τινὶ, intueri, III. 13, 8. n.

Ἐπιβοᾷν, adclamare. τῶν ἀκροατῶν μὴ ἐπιβοησάντων σοι, III. 23, 10. Exclamare, *i. q.* ἀναβοᾷν. ἐπιβοᾷν εἰώθασι, Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην, ἐλεύθεροί ἐσμεν, IV. 1, 14.

Ἐπιβολὴ, motus qui præcedit ὁρμὴν, quique fertur ad inceptionem; propositum rei inceptandæ; conatus. (*Vide supra in* Ἐπιβάλλειν *&* Ἐπιβάλλεσθαι. *Adde Lexic. Polyb.*) ταύτην τὴν ἐπιβολὴν ἔχων, ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ παιδεύεσθαι, I. 12, 8. II. 17, 29. ὁ ταύτην τὴν ἐπιβολὴν ἐνηνοχὼς, I. 26, 8. τοιαύτην ἐπιβολὴν κομίζειν ἐνταῦθα, II. 19, 34. πρόθεσις, ἐπιβολὴ, συγκατάθεσις, I. 21, 2. ἐπιβολαὶ ἀνομολογούμεναι, II. 14, 22. σὺ μεγάλας ἔχεις ἐπιβολὰς, II. 17, 33. κυνικαὶ φωναὶ, χαρακτὴρ, ἐπιβολὴ, III. 22, 50. ἐπιβολὴ ἀτελὴς, III. 22, 104. ὁρμὴ, παρασκευὴ, ἐπιβολὴ, τἄλλα τὰ ἀνθρωπικὰ ἔργα, IV. 6, 18. ἐπιβολὴ, πρόθεσις, ὁρμὴ, IV. 6, 26. *Adde* II. 19, 29 sq. III. 5, 18. IV. 8, 19.

Ἐπιβου-

Ἐπιβουλεύεσθαι, *i. q. ſimplex* βουλεύεσθαι, deliberare, IV. 1, 16ρ.

Ἐπιγένημα, quod inſuper accedit, quod adcreſcit, quod conſequens eſt, III. 7, 7. n. *Conf.* Fr. 52.

Ἐπιγίγνεσθαι, accedere, ſuccedere, conſequi. οὐ δεῖ κατὰ Φύσιν ἡδονὴ εἶναι, ἀλλ' ἐπιγίγνεσθαι τοῖς κατὰ Φύσιν, Fr. 52.

Ἐπιγιγνώσκειν, *i. q. ſimplex* γιγνώσκειν, cognoſcere, Fr. 61. μηδ' ἐπιγινώσκοντες τὸν εὐεργέτην, I. 6, 42.

Ἐπιδεικνύειν, oſtendere, oculis ſubjicere. εὔθυμον καὶ ἀτάραχον ἐπιδεικνύειν ἑαυτὸν, IV. 11, 22. τὸ ἔργον ἐπιδείκνυσι τὴν χρείαν τῆς τέχνης, II. 14, 5. (*pro quo eſt* ἐνδείκνυται *ibid. vſ.* 3.) ἄχρηστα ἐπιδείξας τὰ θεωρήματα τοῖς ἀναλαμβάνουσι, exemplo tuo oſtendiſti inutilia eſſe, III. 26, 13. ἐπιδείκνυε τὸν ζυγὸν, oſtende libram, III. 26, 17. Τραγῳδία ἐστὶ ἀνθρώπων πάθη, - - διὰ μέτρου τούτου ἐπιδεικνύμενα, animorum adfectiones repræſentatæ, oculis ſubjectæ, I. 4, 26.

In Medio, notione activa, oſtentare. ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρημάτια, II. 21, 17.

Ἐπιδεικτικὸς, ad oſtentationem comparatus. „*quales* ἐπιδείξεις, ſophiſtarum recitationes.“ VPTON. — *De genere dicendi;* ἐπιδεικτικὸς χαρακτὴρ, III. 23, 33. n. Σωκράτης πανταχόθεν ἀφῃρήκει τὸ ἐπιδεικτικὸν, En. 46, 1.

Ἐπιδεικτικῶς, oſtentationis cauſſâ. πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διαλεγομένους ἐπιδεικτικῶς, III. 23, tit.

Ἐπίδεσμος, ὁ, faſcia, *neſcio an* cruralis, *quâ crura involvebant molliores homines; quo de genere vide, ſi tanti videbitur, Hemſterh. ad Pollux.* X. 49. p. 1203. μηδ', ἂν βραδέως τὸν ἐπίδεσμον ὁ παῖς φέρῃ, κραύγαζε.

Ἐπιδιδόναι, *Abſol. vel cum* εἰς *præpoſitione;* creſcere, augeri, progreſſus facere, profectum facere in aliqua re. οὐδὲν ἐπιδίδομεν εἰς καλοκἀγαθίαν, I. 8, 5. *Cum Accuſ.* dare, tradere, donare. δι' ἓν σκελύδριον τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς; οὐκ ἐπιδώσεις αὐτὸ τοῖς ὅλοις, non donabis illud & lubens trades univerſo? I. 12, 24. ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν, *ſcil.* ταῖς ἐπιθυμίαις, ταῖς ἡδοναῖς, *&c.* totum ſe tradere cupiditatibus, fræna laxare cupiditatibus, IV. 9, 14. μηδέποτε ἐπιδῷς τὴν φαντασίαν εἰσάπαν vel εἰς ἅπαν, numquam prorſus effuſe vagari ſinas tuam phantaſiam, III. 24, 85.

Ἐπιδικάζεσθαι, *cum gen.* jure diſceptare, litigare, contendere de re. ἐπιδικαζόμενος τῆς βασιλείας, III. 22, 99.

Ἐπιθαρρεῖν, ἐξ ὅλης ψυχῆς, III. 22, 18. *i. q. ſimplex* θαρρεῖν.

Ἐπιθειάζειν, admirari, ἵν'

ἐπικροτῶσιν· ἐπιθειάζωσιν, μνῶσι, IV. 1, 108.

Ἐπίθετος, impoſitus, aliunde invectus, adſcititius. ὀσ· μὴ ἔξωθεν ἐπίθετος, IV. 11, 18. σχέσεις φυσικαὶ καὶ ἐπίθετοι, relationes accerſitæ, adſcititiæ, *cujusmodi ſunt adfinitates, amicitiæ, &c.* II. 14, 8. III. 2, 4. IV. 8, 20.

Ἐπιθύειν, ſacrificare in auſpiciis muneris, I. 19, 24.

Ἐπιθυμία, cupiditas. μετ' ἐπιθυμίας πλουτεῖν, μετ' ἐπιθυμίας ἄρχειν, μετ' ἐπιθυμίας καλῆ συγκαθεύδειν, IV. 9, 5.

Ἐπίκαιρος, temporarius, ad tempus durans, Fr. 19. & 46. n.

Ἐπικάρπιος, frugifer, fruges donans, *cognomen Jovis*, I. 19, 12. I. 22, 16.

Ἐπικεῖσθαι. ἐπλάρια ἐπικείμενα *olim* IV. 16, 14. *ubi* ἀποκείμενα *ſcripſi.*

Ἐπικινεῖσθαί τινι, *vulgo* En. 33, 10. *ubi equidem* συγκινεῖσθαι *prætuli. Vide Var. Lect. & Not.*

Ἐπικλώθειν, fatalia ſtamina ducere. τῶν Μοιρῶν παρουσῶν καὶ ἐπικλωθουσῶν σου τὴν γένεσιν, Parcis tuam nativitatem ſuo numine regentibus, I. 12, 25. n.

Ἐπικραυγάζειν, inclamare, adclamare, *veluti magiſter exercitii clamando imperia dat diſcipulo aut eum corrigit*, IV. 4, 31. πολλ' ἂν ἐπικραυγάσας, multum vociferatus, IV. 1, 19.

Ἐπικροτεῖν, adplaudere. I. 29, 31. IV. 1, 108.

Ἐπιλαμβάνεσθαι, *cum gen.* prehendere aliquem. ἐπέλημπταί σου, manu te prehendit, III. 24, 75.

Ἐπιλέγειν, *cum dat. rei, vel cum* ἐπὶ *& genit.*, dicere de *vel* ſuper re, (*nempe* poſtquam *eam conſideraveris, vel* poſtquam *ea tibi occurrerit.*) *aut* in re, *vel* in rem. ἐπιλέγω τοῖς ἀπροαιρέτοις, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ; III. 16, 15. πάσῃ τραχείᾳ φαντασίᾳ μελέτα ἐπιλέγειν, En. I, 5. ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγ. μέμνησο ἐπιλέγειν, En. 3. ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων, En. 9. ἀσφαλέστερον ἄψῃ τοῦ ἔργου ἐὰν εὐθὺς ἐπιλέγῃς, En. 4. κλέπτεται οἰνάριον· ἐπίλεγε, ὅτι &c. En. 12, 2.

Ἐπιλείπειν, deeſſe, deficere. οὐκ ἐπιλείπουσιν αὐτοὺς τροφαὶ, I. 9, 8.

Ἐπιλογίζεσθαι, reputare, expendere. οὐδ' ὁρᾷ, οὐδ' ἐπιλογίζεται, IV. 1, 163.

Ἐπιλογισμὸς, conſideratio, ratiocinatio, computatio. ἕκαστον εἰς ἐπιλογισμὸν ἐρχόμενον, II. 10, 11. ἄφες τοὺς τοιούτους ἐπιλογισμούς, En. 14. *ubi alii* διαλογισμούς.

Ἐπιλογιστικὸς. qui reputare poteſt. τῶν ἑξῆς ἐπιλογιστικὸς, II. 10, 3.

Ἐπίλογος, epilogus orationis, peroratio. τοῦτό σοι προοίμιον, - - τοῦτο ἐπίλογος, II. 2, 7. ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ἐπίλογον, II. 2, 17.

Ἐπιμέ-

Ἐπιμέλεια, cura, diligentia. διὰ πάσης ἐπιμελείας ἔχει αὐτούς, omni diligentia colit illos, II. 24, 24.

Ἐπιμελεῖσθαι & Ἐπιμέλεσθαι, curare, curam gerere. αὐτὸς γὰρ ἐπιμεμέλησαι αὐτοῦ, II. 12, 23. μέχρι δ' ἂν διδῷ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ, En. 11.

Ἐπιμελὴς, diligens, industrius. πρόθεσις ἐπιμελὴς, II. 8, 29. εὐσεβὴς, καὶ φιλόσοφος, καὶ ἐπιμελὴς, II. 17, 31.

Ἐπιμήνια, τὰ, cibaria navi imposita, II. 7, 8. n.

Ἐπινεύειν, adnuere, adsentiri; τοῖς ἐναργέσι, I. 5, 3. τῷ ἀληθεῖ, I. 17, 22. I. 28, 2. II. 26, 3. III. 3, 2.

Ἐπινοεῖν, animadvertere, intelligere. καὶ πῶς ἔτι ἐστὶ τοιοῦτος, οἷον αὐτὸν ἐπινοοῦμεν, qualem eum intelligimus, cogitatione nobis fingimus, qualem notionem ejus informatam menti habemus, I. 7, 28. ἐπινοεῖ καὶ Ἐπίκουρος, intelligit, animadvertit, I. 23, 1. ἐπινοεῖς καὶ αὐτὸς, I. 11, 40. ἐπινοεῖς τούτων τινὰ κλαίοντα; cogitasne, horum aliquem ploraſſe? II. 16, 36.

ἀπονοήθητι II. 16, 41. n. *non in* ἐπινοήθητι *mutandum.*

Ἔπινοια, cogitatio, notio. ἐπίνοιαι ὁμοειδεῖς τοῖς πρώτως τετυπωκόσι, I. 14, 8. n.

Ἐπιπίπτειν, incidere. ἐπιπίπτοντας τοῖς αἰσθητοῖς, incidentes in res ſenſiles, rebus ſenſilibus nobis objectis, I. 6, 10. n. Ruere ſuper caput hominis, deſuper illabi. λίθοι ἐπιπεσοῦν, III. 26, 3. φαντάζομαι ὅτι ἡ πόλις ἐπιπίπτειν μοι μέλλει, II. 16, 23.

Ἐπιπλέκειν, connectere, innectere. τὰ λογικὰ ζῶα, κατὰ τὸν λόγον ἐπιπεπλεγμένα τῷ θεῷ, per rationem cum Deo connexa, conjuncta, I. 9, 5.

Ἐπιπλέον, *i. q.* ἐπὶ πλέον. *Vide in* Ἐπὶ *cum Accuſ.*

Ἐπιπληκτικὸς, objurgatorius, increpandi vim habens. Διογένης τὴν ἐπιπληκτικὴν χώραν εἶχε, III. 21, 19.

Ἐπιπλήσσειν, reprehendere. τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς, En. 35. ἐπίπληξον τῷ προελθόντι, En. 33, 16.

Ἐπιπλοκὴ, conjunctio, communio. ἔχομέν τινα ἐπιπλοκὴν πρὸς τὸν Θεὸν, II. 14, 27.

Ἐπιποθεῖν, *i. q. ſimplex* ποθεῖν, deſiderare. χειμῶνος σῦκον ἐπιποθεῖς, III. 24, 86 ſq. *Sed* III. 24, 53. *pro* ἐπιποθεῖς *videtur* ἔτι ποθεῖς *legendum, quemadmodum ſcribitur ibid. vſ.* 56. *&* II. 16, 33.

Ἐπιπολὺ, *i. q.* ἐπὶ πολύ. *Vide in* Ἐπὶ *cum Accuſ.*

Ἐπιῤῥεπῶς, propenſe. ἐπιῤῥεπῶς ἔχων πρὸς τὸ κυνίζειν, ad Cyniſmum inclinans, III. 22, 1.

Ἐπιῤῥωννύειν, corroborare, confirmare. οὐδέποτε δεήσῃ τοῦ παραμυθουμένου, τοῦ ἐπιῤῥωσυνύοντος, III. 24, 115.

Ἐπι-

Ἐπισείειν, τὴν κεφαλήν, caput movere, I. 22, 18.

Ἐπισεσυρμένως, negligenter, remiſſe, ſordide, En. 31, 5. n. *Conf.* Ἐπισύρειν.

Ἐπισημαίνειν, ſignificare. τούτων ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, En. 18.

Ἐπίσης, perinde, peræque. ἐπίσης ἄμφω, Fr. 84.

Ἐπισκέπτεσθαι, inquirere. παρὰ Χρυσίππου ἐπισκέψασθαι τίς ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, I. 10, 10. περὶ ἑκάστου τούτων ἐπεσκέφθαι, I. 12, 4. πάντα ταῦτα ἐπεσκεμμένος, I. 12, 7.

Ἐπισκοπεῖν, conſiderare. οὐδὲν ἄλλο ἐπισκοπήσομεν, I. 11, 38.

Ἐπισπᾶν, attrahere. τί οὖν ἐπισπᾷς σοι ταῦτα; adſciſcis tibi, præter neceſſitatem imponis tibi, I. 12, 35. *In Med.* ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, En. 47.

Ἐπίστασις, conſideratio, deliberatio, I. 1, 35. *i. q.* συνέψις, *quod habes ibid. uſ.* 35.

Ἐπιστάτης, præfectus, gymnaſii magiſter, qui athletas exercebat. παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ, III. 15, 3. En. 29, 2. IV. 4, 31.

Ἐπιστενάζειν, adgemiſcere. *Habes dupliciter compoſitum* συνεπιστενάξαι, En. 16.

Ἐπιστήμη, ſcientia, τοῦ διαιρίζειν, τοῦ βιοῦν, IV. 1, 63. ἡ περὶ βίου, IV. 1, 118. πᾶσα ἐπιστήμη καταφρονητική ἐστι τῆς ἀγνοίας· καὶ οὐ μόνον αἱ ἐπιστῆμαι, ἀλλὰ καὶ αἱ τέχναι, IV. 12, 14.

Ἐπιστολή, epiſtola, literæ, I. 9, 28. ὑπὲρ τούτου ἀναγκὴ γράφειν ἐπιστολὰς, ὡς ὑπὲρ νεκροῦ, I. 9, 33. ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ὁρτημένην ἔχων τὴν ἐμαυτοῦ ἀπάθειαν, III. 24, 24.

Ἐπιστρέφειν, convertere. τὴν ναῦν πρὸς τὸν ἄνεμον ἐπιστρ. navim adverſus ventum convertere, IV. 3, 5. Oculos hominum in ſe convertere: ἵνα τὰς γυναῖκας ἐπιστρέφῃς, IV. 9, 7. κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεφε τοὺς πολλούς, (*ſcil.* εἰς ἑαυτὸν,) III. 22, 28.

Reciproce, (*i. q.* ἐπιστρέφεσθαι,) convertere ſe. ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω, in me ipſum me converto, IV. 4, 7. ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν, En. 10. ἐπιστρέψατε αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτοὺς, III. 22, 39. *Sic pro* ἐὰν ἐπιστρέψῃ κατὰ σαυτὸν, *quod corrupte vulgo ſcribebatur* III. 24, 106. *ubi cum uno ex noſtris codicibus* ἐπιστραφῇς *correximus, poteras etiam cum alio* ἐπιστρέφῃς *legere, vel levi mutatione* ἐπιστρέψῃς. *Utcumque ibi legas, paulo commodius, puto, interpretaberis*, ſi circa te circumſpexeris, *quam cum Vptono*, ſi ad te ipſum converſus fueris. *Quod autem idem Vptonus ait, in his & aliis locis*, ἐπιστρέφειν εἰς ἑαυτὸν, *&* ἐπιστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν *idem fere ſignificare ac in Novo Teſt.* reſipiſcere, ad mentem atque intellectum redire;

ire; *alienum id esse docuit Heynius ad En.* 10.

Passiv. Ἐπιστρέφεσθαι, convertere se, respicere, animadvertere: συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι μή ποτε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, continenter respicere & animum advertere, En. 7. μηδὲ ἐπιστρεφόμενος, ne respiciens quidem, ibid. ἐπιστραφεὶς ὁ κύριος καὶ ἰδὼν αὐτὸν, respiciens *vel* animadvertens dominus, vidensque eum &c. III. 22, 3. ἐπὶ τὴν προαίρεσιν ἐπέστραπται τὴν ἑαυτοῦ, ad suam ipsius voluntatem advertit animum, I. 4, 18. ἐπέστραπται ἐφ' αὑτόν; an in se ipsum descendit? III. 23, 16. ἐπεστράφη εἰς αὑτόν; ib. vs. 37. ἵν' οἱ πολῖται ἐπιστραφέντες τιμῶσι τὸ θεῖον &c. ut cives animum advertentes colant Deum, & desinant socordes esse in re maximi momenti, II. 20, 22.

Frequenter vero ἐπιστρέφεσθαι *non solum* respicere & animadvertere *significat; sed &* curare. οὐκ ἐπιστρέφῃ; οὐκ ἐπιστρέφομαι, *Tu non curas? Non curo*, I. 19, 9. κἂν τινα κακῶς λέγῃ, οὗτος ἐπιστρέφεται; hiccine id curabit? II. 27, 14. οὐκ ἐπιστρέφομαι τί μέλλετε κρίνειν, II. 2, 17. *Sic* II. 13, 3 & 14. II. 16, 14. III. 24, 89. En. 50. *In qua notione construitur cum Genitivo:* τούτων οὐκ ἐπιστρεψόμεθα, hæc nihil curabimus, I. 9, 21. οὐκ ἐπιστραφήσεται τοῦ μὴ εἰκῇ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ λόγῳ; non curæ ei erit ne temere versetur in disputatione, I. 7, 27. εἰ μὴ ἐπιστρέφονταί μου οἱ θεοὶ, si me non curant Dii, I. 27, 13. οὐδείς μου ἐπιστρέφεται, I. 29, 48. II. 4, 6. *Sic* I. 22, 15. I. 29, 54. II. 2, 3. IV. 1, 34 & 70. IV. 6, 23. IV. 12, 12. *Videri autem potest hæc constructio elliptica esse, ut intelligatur* ὑπὸ *præpositio. Est enim* ἐπιστρέφομαι ὑπὸ τούτου τοῦ πράγματος, *proprie*, ego convertor *vel* advertor ab hac re, *id est*, hæc res me ad sese convertit; me movet ut animum ad eam advertam; curam meam in sese convertit; ad curam meam pertinet. *Et sic certe cum* ὑπὸ *constructum habemus hoc verbum* II. 20, 33. ὑπ' οὐδενὸς τούτων οὐδὲ κατὰ ποσὸν ἐπιστρέφονται, a nulla harum rerum vel minimum commoventur, ut animum ad eas advertant.

Ἐπιστροφὴ, ἐφ' αὑτὸν, cura sui ipsius, III. 16, 15. „quum ad nos redimus & mentem convertimus; animadversio, cura sui. *M. Anton.* IV. 32: ἡ ἐπιστροφὴ καθ' ἑκάστην πρᾶξιν, *ubi interpres*, cura." VPTON. — περὶ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφὴ, En. 41.

Ἐπιστρόφως ἔχειν τῆς ὀρέξεως, curam habere adpetitionis suæ, IV. 1, 81. κατὰ τὴν ἔκκλισιν, ibid. *Vide* Ἐπιστρέφεσθαι.

Ἐπισύρειν, post se trahere, tractim ducere. *Hinc* τὸ Ἐπισεσυρμέ-

ἐσυρμένον, ſocordia, negligentia, ſegnities, II. 5, 2. n. IV. 4, 46. n. *Utroque loco jungitur* τὸ εἰκῆον, levitas, temeritas. *Confer* ἐπισεσυρμένως.

Ἐπισφαλὴς, lubricus, parum tutus, periculoſus. πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῷ ἀρχομένῳ, III. 13, 20.

Ἐπιτάσσειν, jubere, mandare, præcipere. *Hinc in Paſſivo*, Ἐπιτάσσεσθαι, ſubeſſe imperio, mandata accipere, juſſis parere. ὁ Ἡρακλῆς ἐπετάσσετο, ἐπόνει, ἐγυμνάζετο, III. 26, 31. οὐδέποτε ὑπὸ τῆς ἀρωμένης ἐπετάγης οὐδὲν ὧν οὐκ ἤθελες; IV. 1, 18.

Ἐπιτείνειν, intendere, augere. οἱ δυνάμεις ἀπὸ τῶν καταλλήλων ἔργων ἐπιτείνονται, augentur, invaleſcunt, II. 18, 7.

Ἐπιτευκτικὸς, valens vel pertinens ad conſequendum id quod volumus. ὄρεξις ἐπιτευκτικὴ, III. 12, 5. IV. 1, 1.

Ἐπιτηδειότης καὶ προχειρότης πρός τι, habilitas, aptitudo, III. 21, 18.

Ἐπιτήδευμα, inſtitutum, III. 23, 5. Θεὸς ἀμελεῖ τῶν ἑαυτοῦ ἐπιτηδευμάτων; negligeretne Deus res a ſe procreatas? III. 26, 28.

Ἐπιτρέπειν τινὶ τινὸς, curam rei committere, permittere alicui. τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐπιτρέψαι τῷ κόσμῳ. Fr. 169.

Ἐπιτροπὴ, procuratio, tutela, adminiſtratio quæ alicui tradita eſt. καταισχύνεις τὴν ἐπιτροπὴν, ſoedas adminiſtrationem quæ tibi a Deo commiſſa eſt, cum te ipſum tibi curandum ille tradidit, II. 8, 5.

Munus τοῦ ἐπιτρόπου, dignitas Proçuratoris Cæſaris, IV. 7, 21. n.

Ἐπίτροπος, curator, procurator; adminiſtrator *vel* præfectus, cujus curæ res commiſſa eſt. Θεὸς ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάσσειν αὐτὸν αὐτῷ, I. 14, 12. μία ὁδὸς πρὸς εὐροιαν. - - τὸ παραδοῦναι πάντα τὰ ἀπροαίρετα τῷ δαιμονίῳ, τῇ τύχῃ, ἐκείνους ἐπιτρόπους αὐτῶν ποιήσασθαι, οὓς καὶ ὁ Ζεὺς πεποίηκεν, rerum voluntati noſtræ non ſubjectarum poteſtatem adminiſtrationemque illis relinquere, quibus Deus eam tradidit, IV. 4, 39.

Præſes, præfectus *gladiatorum*, I. 29, 37. Procurator *Cæſaris*, III. 4, 4. III. 15, 12. ἐπίτροπος τῆς Ἠπείρου, III. 4, 1. *Conf. Not. ad* IV. 7, 21.

Ἐπιτυγχάνειν, *proprie de ſagittariis*, ſcopum ferire, ad ſcopum collimare. ἠξίους τοξεύων μᾶλλον ἐπιτυγχάνειν τῶν τοξοτῶν, IV. 6, 28. *Tum generatim*, propoſitum ſuum conſequi, eo quo tendimus pervenire, voti compotem fieri. *Sic abſolute;* ἀλλ' οὐκ ἐπέτυχες, at voti compos non es factus, res tibi non ſucceſſit, II. 6, 8. δυνατὸν οὖν ἐστιν ἀμφοτέρους ὑμᾶς ἐπιτυγχάνειν; ſierine poteſt ut uterque veſtrûm aſſequatur verum? II. 17, 18. *Ruyſius de Veritate:* περὶ

περὶ τὰ ἀγαθὰ σὺ ὁ ἐπιτυγχάνων εἶ, ἐκεῖνος δ' ἀποπεπλάνηται, tu verum tenes, IV. 6, 38.

Cum Genit. conſequi, nanciſci; ἄν του μυραλειφίου ἐπιτύχῃς, μακάριος εἶναι δοκεῖς, IV. 9, 7. τὸ ἐπιτυχεῖν οὗ ὀρέγῃ, *vulgo* En. 2. 1. *ubi nos cum aliis* ἐπιτυχία *poſuimus. Et pro* ἐπιτυχεῖν *vel* ἐπιτυγχάνειν, *ubi de* ὀρέξει *agitur, conſtanter* μὴ ἀποτυγχάνειν *uſurpat Epictetus. Vide loca ab Vptono ad En.* 2, 1. *citata.*

ὁ ἐπιτυχών, *i. q.* ὁ ἐντυχών, *vel* ὁ τυχών, primus quisque qui nobis occurrit, in quem incidimus, proximus quisque. *Cujus uſus ex probatiſſimis ſcriptoribus exempla collegit H. Steph. in Theſ. ut non opus ſit apud noſtrum pro* τῷ ἐπιτυχόντι, IV. 13, 6. *vel* τῷ τυχόντι *corrigere, vel* τῷ ἐντυχόντι, *quemadmodum Vptonus malebat.*

Ἐπιφαίνειν, præ ſe ferre, ſpeciem præbere. τὸν τιμώμενον ἐπιφαίνειν ὑπὸ τὸν ἐπιφανῶν τούτων, IV. 6, 4.

Ἐπιφέρειν, adferre. ἄλλο μέν τι τὴν ἀρετὴν ἐπιφέρειν ὁμολογοῦμεν, I. 4, 8. μὴ τοιαύτην ἐπανένεγκῃς ὑποφοράν, ne talem adferas objectionem, I. 29, 40. n.

Ἐπιφέρεσθαι, irruere, imminere. ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, cum ea, quæ nobis imminent, mala exiſtimamus, II. 16, 12.

In Dialecticis, Ἐπιφέρειν *eſt* inferre concluſionem ex præmiſſis. (*Et* „ἐπιφορὰ *eſt* illatio, *quæ aſſumtionem ſequitur. vide Laërt.* VII. 76. VPTON.) τὸν δεδωκότα τὰ λήμματα, δεῖ παραχωρεῖν τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 16. οὐ καθ' ἡμᾶς συμβαίνει τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 19. εἰ ὑποτάσσομεν κακῶς, ἀνάγκη καὶ τὸ γενόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπενεχθῆναι κακῶς, IV. 1, 61.

Ἐπιφθέγγεσθαι, verbis ſubjicere, verba ſubjicere. ἐπιφθέγγου ἐφ' ἑκάστῳ, En. 32. *Conf.* Ἐπιλέγειν.

Ἐπιφοιτᾶν ἀνθρώποις, adire, convenire homines, III. 22, 69.

Ἐπιφύεσθαί τινι, ingruere adverſus aliquem, adoriri, invadere aliquem. πολὺ μᾶλλον ἐπιφυήσονταί μοι, IV. 5, 23.

Ἐπιφωνημάτιον, *diminut.* τοῦ Epiphonema. καθίσας λέγω νοημάτια καὶ ἐπιφωνημάτια, III. 23, 31 ſq. n.

Ἐπίχαρις, gratus, ſuavis. ἔχει τι καὶ ἐπαγωγὸν καὶ ἐπίχαρι, II. 14, 3.

Ἐπιχείρημα, Epicherema, I. 8, 1. n. II. 20, 28.

Ἐπιχειρητικὸς. δύναμις ἡ ἐπιχειρητική, vis argumentandi, I. 18, 7. n. *niſi* ἐγχειρηματική *legendum.*

Ἐπιψελλίζειν, balba voce loqui. ἐπιψελλίζοντα λέγειν, III. 22, 8.

Ἐπιψηφίζειν, in ſuffragia mittere, rogare ſententias. τοὺς μὲν ἄλλους οὐκ ἐπιψηφίζω II. 12,

II. 12, 5. ἐκεῖνον ἐπιψηφίζω καὶ καλῶ μάρτυρα, II. 26, 6. *Quæ loca notanda ſunt ad Xenoph. Mem. Socr.* I. 1, 18. *Et ad illum Epicteti noſtri locum*, IV. 1, 164. *ubi Xenophontis verba reſpiciens ait*, Σωκράτης μὴ ἐπιψηφίσας, Ἀθηναίων κελευόντων.

Ἐπόπτης, inſpector, præſes. εὑρήσομεν θεὸν ἐπόπτην, III. 11, 6.

Ἐποχή, inhibitio *vel* retentio adienſionis. („*Sic Cic. Acad.* II. 18. *Vide Laërt.* IX. 61. *A. Gell.* XI. 5." VPT.) ποῦ σὸν ἔργον; ἐν προσθέσει καὶ ἐποχῇ, I. 4, 11.

Ἐρᾶν, amare. ἀποθανόντος τοῦ ἐρωμένου, II. 22, 17. ἐρωμένας κτᾶσθαι, I. 28, 24. ὑπὸ τῆς ἐρωμένης ἐπετάγης, IV. 1, 17.

Ἐργάζεσθαι, *cum duplici Accuſ.* ἐργάζεσθαί τινα χαλεπὸν, (*i. q.* χαλεπόν τι) durius aliquid in aliquem committere, Fr. 34. τῷ σώματι ἐργάζεσθαι, corpore quæſtum facere, IV. 1, 35. n. *conf. Polyb.* XII. 13, 2.

Ἔργον, opus. τοῦ δὲ σοῦ τὸ ἔργον; I. 4, 11. ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, &c. IV. 11, 6. ἔργον τοῦ φιλοσοφοῦντος, II. 14, 7. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ, IV. 6, 30. n. IV. 10, 24.

Ἐρεθίζειν, irritare, laceſſere, incitare. *In malam partem;* τὸ ἡγεμονικὸν ἐρεθισθὲν ὑπὸ τῆς φαντασίας, II. 18, 9. *In bonam partem;* incitare ad agendum, II. 23, 13. ὅτι μὲ οὐκ ἠρέθισας, non excitaſti me ad diſſerendum tecum, II. 24, 9. cf. vſ. 16. *Mendoſe vero vulgo* ibid. vſ. 29. εἰς τί γὰρ ἀπιδὼν ἐρεθίσω; *pro* ἐρεθισθῶ;

Ἐρεθιστικὸς, irritandi vim habens. γενομένων τινῶν ἐρεθιστικῶν, cum inciderent nonnulla quæ me irritare (ad iram concitare) poterant, II. 18, 14.

Ἐρημία, ſolitudo, ſtatus hominis deſerti, deſertum. Τί ἐστιν ἐρημία, III. 13, tit. *ubi vide totum caput.* ἂν μόνος ᾖς, ἐρημίαν καλεῖς τοῦτο, I. 12, 20. σχολὴν οὐ θέλω, ἐρημία ἐστὶ, IV. 4, 25. ἄπελθ' εἰς ἐρημίαν, IV. 11, 16. τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν, deſerta loca occupare, *ſcil.* inſidiandi cauſſa viatoribus, II. 22, 28.

Ἔρημος, ſolitarius, deſertus. ποῖος ἔρημος, III. 13, tit. *ubi vide totum caput, præſertim* vſ. 1. 3. 16 & 19.

Ἔρμαιον, inſperatum lucrum, res opportuna & exoptata. ἔρμαιον ἡγεῖτο αὐτὸ, IV. 1, 163.

Ἑρμῆς, Mercurius. (*Vid. Ind. Lat.*) Ἑρμοῦ ῥαβδίον, Mercurii virgula, III. 20, 12.

Ἐρινύες, Furiæ, II. 20, 17.

Ἔρχεσθαι, venire. μανίᾳ γὰρ καὶ ἐλευθερίᾳ εἰς ταυτὸν οὐκ ἔρχεται, I. 12, 10. ὅταν εἰς σαυτὸν (*vel* ἑαυτὸν) ἔλθῃς, cum in te deſcenderis, („*vertas cum Horat.* II. Ep. 2, 138. cum ad te redieris;" VPTON.) III. 1, 15. οὐκοῦν ἐλήλυ-

ἐλήλυθεν ἡμῖν ἡ περὶ τούτων πραγματεία, inde venit (orta eſt) nobis harum rerum tractatio, I. 7, 12. n. δεῖ δίχα ὀρέξεως ἔρχεσθαι, nempe πρὸς τὸ μαντεύεσθαι, accedere oportet, II. 7, 10. n. οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτὸ, ſcil. τὸ ἔργον, III. 15, 1. En. 29, 1. ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ, alium atque alium convenire, niſi προσελθεῖν vel συνελθεῖν ſcriptum oportebat, III. 24, 103. n.

Ἔρχεσθαι interdum ſignificat, ponitur pro venire in hunc mundum. τίνα οὖν ἐντολὴν ἔχων ἐκεῖθεν (ſcil. ἀπὸ Διὸς) ἐλήλυθας; I. 25, 4. ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ - - τίς οὐκ ἂν ἔχων ἔμφυτον ἔννοιαν ἐλήλυθεν; II. 11, 3. (Sic ἥκομεν, II. 11, 2.) Simili quadam ratione dictum eſt illud, ἡ λογικὴ δύναμις - - πόσου ἀξία οὖσα ἐλήλυθε, ſcil. ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ, venit nobis, data eſt a Deo, I. 1, 4. Εἰ idem valet ac παρείληπται, quod ibidem præceſſit.

Ἐρωτᾶν συλλογισμὸν, ſyllogiſmum proponere. τὸν κυριεύοντα ἐρωτᾶσαι, II. 18, 18. n. ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται, II. 19, 1.

οἱ ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι περαίνοντες, nempe λόγοι vel συλλογισμοὶ, ratiocinationes interrogando concludentes, I. 7, 1. n. οἱ τῷ ἠρωτῆσθαι περαίνοντες, III. 21, 10.

Ἐρώτημα, interrogatio. ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα τὰ σοφιστικὰ γυμναζόμεθα, &c. III. 8, 1. n.

Ἐσθὴς, veſtis. ἣν θέλεις ἐσθῆτα περίθες, quacumque volueris veſte me indue, i. e. quacumque volueris in conditione me loca, II. 16, 42.

Ἐσθίειν, comedere. ἔσθιε, καὶ πίνε, &c. II. 20, 10. ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε πῶς δεῖ ἐσθίειν, ἀλλ' ἔσθιε ὡς δεῖ, En. 46, 1. ἐσθίειν συντάξεις, devorare libros, I. 26, 16.

Ἐσμηγμένος. Vide in Σμήχειν.

Ἔσοπτρον, ſpeculum, II. 14, 21. ἔσοπτρον λάβε, III. 22, 51.

Ἐσπευσμένως, ſtudioſe. (opp. ἀνειμένως.) πρὸς τὰ ἀδιάφορα ἐσπευσμένως ἔχεις, I. 20, 12.

Ἑστίασις, convivium. προετιμήθη σού τις ἐν ἑστιάσει, En. 25, 1. ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιώτικὰς διακρούου, En. 33, 6. τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιάσει φυλάξαι, En. 36. ἐν ταῖς ἑστιάσεσι δύο ὑποδέχη, Fr. 31.

Ἑστιάτωρ, qui alium convivio excipit, qui epulas præbet, En. 36.

Ἔσωθεν, intrinſecus. ἔσωθεν μὴ στενάξῃς, I. 18, 19. En. 16. ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους λέγειν, IV. 1, 57. Intus: τοῦ θεοῦ παρόντος ἔσωθεν, Deo intus præſente, II. 8, 14.

Ἑτερόδοξος, qui alterius eſt ſectæ vel opinionis. τὰ τῶν ἑτεροδόξων δόγματα ἐξηγεῖσθαι, II. 9, 19.

Ἑτεροκλινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν, in alteram partem, nempe ad voluptatem, nimis ſum propenſus, III. 12, 7.

Ἕτερος, alius. ἕτερον τρόπον τοιοῦτόν τι πάσχουσι &c. II. 15, 4. n.

Ἔτι, adhuc. *Frequenter familiariter ac fere pleonaſtice adhibetur.* πῶς ἔτι χρήσεταί τις αὐτῷ; I. 5, 2. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν, I. 5, 5. &c. *Hinc nonnumquam temere in ἐστὶ vel ἔστι mutatum, ut* III. 22, 18. n. *Interdum in ἐστὶ, ut* II. 17, 26. n. (*Sic forſan* τί ἔτι ἀνίστασαι *legendum* II. 20, 9. *pro* τί ἐπανίστασαι;) *Alibi cum* ὅτι *permutatum, ut* III. 18, 4. n.

Εὖ σοι γένοιτο, quod bene tibi vertat, proficiat tibi, II. 5, 30. („*Formula ironica. Anglice*, well fare thee! *Vitiatur M. Anton.* V. 28." VPT.) *Conf.* Καλῶς.

Εὐαρεστεῖν, contentum eſſe, lubentem adquieſcere, lætum comprobare; τῇ θείᾳ διοικήσει, I. 12, 8. II. 23, 29 & 42. *Conf. Not. ad* I. 12, *tit.*

Εὐαρέστησις. περὶ Εὐαρεστήσεως, I. 12, tit. n.

Εὐαρέστως, lubenti & læto animo. πάντα εὐαρέστως δέχεσθαι, I. 12, 21. ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, jucunde vivere, Fr. 11. ἐθέλεις πότε εὐαρεστότερον; IV. 1, 48.

Εὐγνωμόνως, æquo animo, modeſte, ut eo quod adſit contentus ſis. εὐγνωμόνως ἐσθίειν, I. 13, 1.

Εὐγνωμοσύνη, „animi æquitas & probitas, *ſic vulgo interpretantur:* [*& ſic recte vertitur*, II. 10, 9.] *at Wolf* dexteritas, II. 5, 16. *forſan* peritia, *ab* εὖ *&* γινώσκω. *Apud Laërt.* VII. 126. *vertit interpres* rectum judicium." VPTON.

Εὐγνώμων, moderatus. τὸ Εὔγνωμον, moderatio, æquitas animi. ὁ κακὸς γείτων γυμνάζει μου τὸ εὔγνωμον, τὸ ἐπιεικὲς, III. 20, 11.

Εὐδαιμονεῖν, felicem eſſe. ἔξεστί σοι ταῦτα πάσχοντι εὐδαιμονεῖν, III. 8, 6. τὸ γὰρ εὐδαιμονοῦν ἀπέχειν δεῖ πάντα ἃ θέλει, III. 24, 17.

Εὐδαιμονία, felicitas; *paſſim.* οὐδέποτε οἷόν τ' εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν εὐδαιμονίαν καὶ πόθον τῶν οὐ παρόντων, III. 24, 17. „*Eſt* δαίμων ἀγαθὸς, *inquit M. Anton.* VII. 17. *ubi vide Gatak.*" VPTON.

Εὐδαιμονικὸς, efficiens felicitatis. Eſt in notione τοῦ Ἀγαθοῦ, ut ſit εὕρουν, εὐδαιμονικὸν, &c. III. 22, 39. ἀλλαχοῦ ζητεῖτε τὸ εὕρουν, τὸ εὐδαιμονικὸν, III. 22, 26. *ubi corrupte vulgo* τὸ ἡγεμονικόν. πᾶν ὃ ἂν δῷς, ἐγὼ αὐτὸ ποιήσω μακάριον, εὐδαιμονικὸν, &c. III. 20, 15.

Εὐδαιμόνως διάγειν, feliciter vitam transigere, III. 24, 16.

Εὐδία, coeli ſerenitas, maris tranquillitas, II. 18, 30.

Εὐδοκιμεῖν, in honore eſſe, fama frui. ἤδη ἐπολιτεύου, καὶ εὐδοκίμεις, III. 9, 9.

Εὐδο-

Εὐδοκίμησις, Adprobatio *apud Rhetores*; („*ubi quid ſit, vide apud Cic. ad Herenn.* II. 6." VPTON.) τοῦτο νίκη, τοῦτο ἐπίλογος, τοῦτο εὐδοκίμησις, II. 2, 7.

Εὐδοξία, bona fama, gloria. τῶν ἐκτός ἐστιν, ὅμοιον ὑγείᾳ, ὅμοιον εὐδοξίᾳ, I. 15, 3. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. n. *ubi vulgo* ἀδοξία.

Εὐεπηρέαστος, cui facile noceri poteſt, qui facilè lædi *aut* damnum accipere poteſt. ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου, IV. 1, 111.

Εὐεργέτης, benefactor, I. 6, 42.

„Εὐεργὸς, facilis, expeditus. *vide* ἔντονος." VPT. — *Nempe ſit corrupte pro* ἐνεργὸς *legebatur* II. 23, 4. n.

Εὐηνίως, placide; „*ab equo qui habenas facile audit.*" VPTON. — ζῆν κούφως καὶ εὐηνίως, IV. 7, 12.

Εὐθυμεῖν, placido, læto & tranquillo animo eſſe. μή τι κωλύει φυγαδευθῆναι γελῶντα, καὶ εὐθυμοῦντα, καὶ εὐροοῦντα; I. 1, 22. εὐθυμεῖν — δύσθυμεῖν, var. lect. Fr. 24. *pro* εὐδαιμονεῖν — δυστυχεῖν. „*Vide Cic. de Fin.* V. 8. *p.* 367. *& ibi Davis. Menag. ad Laërt.* IX. 46. *Gatak. ad M. Anton.* IV. 24. *Laërt. in vita Zenon.* VII. 117. [116.] ὑπὲρ δὲ τὴν χαρὰν — εὐθυμίαν, *vide ibi Interpretem.*" VPT. — *Conf. Senec. de Tranq. Animi, cap.* 2.

Εὔθυμος, tranquillus, placidus. εὔθυμος καὶ ἀταράχος, IV. 11, 12.

Εὐθύνειν & Ἰθύνειν, corrigere, Fr. 58.

Εὐθύς, ſtatim, jam ſtatim, primo; ne longius abeam; („exempli gratiâ, verbi cauſſâ." VPT.) — I. 10, 8. n. I. 19, 2. n. II. 9, 2. II. 16, 22. II. 17, 11. II. 8, 20. III. 3, 14. III. 19, 4.

ἐὰν ἐπιλέγῃς αὐθὺς, ὅτι λούεσθαι θέλω, En. 4. *ubi vide Var. Lect.*

Εὐκοσμία, decentia, mores compoſiti, morum modeſtia, IV. 3, 9.

Εὐλάβεια, cautio. „*Sic Cicero & Seneca. Andronicus Rhod.* Φόβος ἐστὶν ἄλογος ἔκκλισις, — εὐλάβεια δ' εὔλογος ἔκκλισις. Laërt. VII. 116." VPT. — *Vide Not. ad* II. 1, 2. *& Menag. ad Laërt. l. c.* χρῆσθαι τῇ τ' εὐλαβείᾳ καὶ τῷ θάρσει, II. 1, 3. ὅπου τὰ προαιρετικὰ, ἐκεῖ ἡ εὐλάβεια ἔστω σοι, II. 1, 5 ſq. & vſ. 14. ὅσοις γ' ἐστί τις εὐλάβεια, II. 12, 12.

Εὐλαβεῖσθαι, *cum Accuſ. rei*, cautum eſſe, cautionem adhibere in aliqua re *vel* adverſus rem, cavere, vereri. ἔτι οὐ μάχεται τὸ θαρρεῖν τῷ εὐλαβεῖσθαι, II. 1, tit. II. εὐλαβεῖσθαι τὰ ὄντως κακὰ, II. 1, 7. ἅμα τῷ θέλειν εὐλαβεῖσθαι καὶ ἐφ' αὐτῷ κειμένην ἕξει τὴν ἔκκλισιν, II. 2, 12. πρὸς τὰ ἀποκρύπτα

θαρρεῖν, εὐλαβεῖσθαι τὰ προαιρετικὰ, II. 1, 29. ἐν τοῖς προαιρετικοῖς εὐλαβεῖσθαι, II. 1, 40. εὐλαβούμενος μή ποτε, verens ne &c. IV. 13, 4.

Εὐλαβὴς, cautus. ἅμα μὲν εὐλαβεῖς, ἅμα δὲ θαρραλέοι ἐσόμεθα, II. 1, 17.

τὸ Εὐλαβὲς, i. q. ἡ εὐλάβεια. ἐναντίον τῷ θαρραλέῳ τὸ εὐλαβὲς. II. 1, 2. *vide ib.* vſ. 11 ſq. ὅπου ἀλήθεια, καὶ ὅπου ἡ Φύσις, ἐκεῖ τὸ εὐλαβὲς II. 2, 14. n.

Εὐλαβῶς, caute. ἅμα μὲν εὐλαβῶς, ἅμα δὲ θαρρούντως πάντα ποιεῖν, II. 1, 1. πρὸς τίνα δεῖ εὐλαβῶς διακεῖσθαι, II. 1, 29. εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν, III. 16, tit. & vſ. 3. εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις συγκαταβαίνειν, III. 16, 9.

Εὐλογιστεῖν, recta ratione uti, recte uti, delectu uti. εὐλογιστεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις, (*ſcil.* ἐν τοῖς μέσοις, ἃ μή ἐστι ὄντως ἀγαθὰ, ἃ οὐκ ἐφ' ἡμῖν) IV. 3, 11. n. II. 23, 35. *Confer quæ habes ſupra in* Ἐκλέγεσθαι.

Εὐλόγιστος. τὸ εὐλόγιστον, quod cum ratione & delectu fit, quod rectæ rationi eſt conſentaneum, I. 11, 17.

Εὐλογίστως, ratione recte ſubducta, cum ratione, cum convenienti delectu, III. 2, 2. Fr. 135.

Εὔλογος, rationabilis, rationi conſentaneus, quod probabilem rationem habet, II. 2, 1 ſqq. τί οὖν εὐλογώτερον; IV. 6, 25. εὐλογώτερόν μέ ἐστιν ἄρχειν, IV. 6, 28. *Sed pro* εὔλογον συλλογισμ. *quod legebatur* I. 29, 34. εὔλυτον *ſcripſi.*

Εὐλόγως, cum probabili ratione, rationi convenienter, merito. εὐλόγως μοι ἐγκαλέσῃς; III. 1, 11. ἐφ' ᾧ εὐλόγως ἐκπαρόμεθα, III. 7, 7. ἵνα καὶ εὐλόγως ὀρεχθῇς, III. 13, 21. *Conf. Var. Lect. ad* En 6.

Εὔλυτος, qui facile ſolvi poſſit. *In Dialect. de Syllogiſmo:* ἄν τις εὔλυτον αὐτῷ πρότεινῃ, *nempe* συλλογισμὸν, ſolutu facilem, I. 29, 34. n. *ubi vulgo* εὔλογον. *In Morum diſciplina:* πάντα εὔλυτα εἶχε, omnia habuit ſolutiſſima, *veluti de tenui tantum filo pendentia,* IV. 1, 153. n.

Εὐλύτως, expedite, promte. (*Sic M. Anton.* III. 7. VIII. 33.)

Εὐμάρεια, facilitas, facilis rerum curſus. πᾶσά σοι ἀσφάλεια, πᾶσά σοι εὐμάρεια, πρᾶγμα οὐκ ἔχεις, II. 2, 2. „Tranquillitas animi. *Vide M. Anton.* IV. 3.“ VPTON.

Εὔμορφος, formoſus. οἱ εὐμορφότατοι, IV. 10, 36. IV. 11, 19.

Εὐοδεῖν, feliciter progredi. „*Vtitur M. Anton.* VI. 17. *ubi vide Gatak.*“ VPTON. — οὐκ εὐοδεῖ, non bene ſe habet, non recte valet, II. 13, 12.

Εὐπατρίδης, nobilis, patricius, IV. 11, 23. „*Antonin.* I. 11. εὐπατρίδαι ἀστοργότεροί πως εἰσὶ, *quæ optime explicant notos illos verſus Iuvenalis,* Rarus enim ferme ſenſus

ſenſus communis in illâ fortunâ." VPTON.

Εὐπείθεια, obedientia, obſequium. Fratri debetur παραχώρησις, εὐπείθεια, εὐφημία, II. 10, 8. ἡ πρὸς νόμον εὐπείθεια, IV. 1, 159.

Corrupte vulgo τὴν ἑμαυτοῦ εὐπείθειαν *legebatur* III. 24, 24. *pro* ἀπάθειαν. *Sic &* IV. 3, 7. n.

Εὐπειθῶς, obedienter. εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ, III. 24, 95.

Εὐποιεῖν, benefacere, εὐποιήσεις μέγιστα τὴν πόλιν, &c. Fr. 81.

Εὐποιΐα, beneficientia, Fr. 26. 51 & 80.

Εὐπορεῖν, ſatis habere, abundare. πάσης προφάσεως πρὸς τοῦτο εὐπορουμεν, III. 24, 62. *ubi perperam vulgo* ἀπορουμεν.

Εὐπρέπεια, ſpecies, decor. εὐπρέπειαν προσλαμβάνειν ἀπὸ τούτου, I. 8, 7.

Εὑρεσιλογία, ſolertia in argumentis excogitandis, cavillatio, II. 20, 35. „*Vide Laërt.* II. 134. *atque ibi H. Steph.*" VPTON.

Εὑρίσκειν, invenire. πῶς ἂν εὕροι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν διέξοδον, I. 7, 2. *ubi corrupte alii* εὑροῖ *aut* εὑρῇ. *Poſſis vero perinde* εὕρῃ *&* εὕροι *legere.* ἂν μὴ εὕρωμεν. Φαγεῖν, III. 19, 5. *Corrupte item* εὑρεῖν *olim legebatur, pro* εὑρεῖν, III. 14, 8. n. *Viciſſim videri poteſt* εὑρεῖν *legendum* II. 16, 47. *pro* εὑροεῖν, *ſed & hoc ipſum tueri locum ſuum ibi poteſt. Adde Var. Lect. ad* En. 8.

Εὑροεῖν, bene fluere, facilem curſum habere; *metaph.* feliciter & proſpere vitæ curſum traducere, vitam agere beatam. „*Cic. de Offic. lib.* II [cap. 26.] Rebus proſperis & ad voluntatem noſtram fluentibus. *Seneca Ep.* 111. Par ſibi in omni ſtatu rerum, ſive ſecundo curſu vita procedit, ſive fluctuatur per adverſa & difficilia. *Et Epiſt.* 120. Hinc intellecta eſt illa beata vita, ſecundo defluens curſu.. *Vide Laërt.* VII. 88. *Vtitur M. Antoninus paſſim.*" VPTON. — *Apud Laërt. l. c. habes* εὔροιαν βίου, *quæ eſt idem ac* Vita Beata. *Nam ſic Zeno* Vitam Beatam *definivit:* Εὐδαιμονία ἐστὶ εὔροια βίου. *Stob. Ecl. Eth.* II. 4. *p.* 172. *Sext. Emp. Pyrrh.* III. 172.

Φυραδευθῆναι εὐθυμοῦντα καὶ εὐροοῦντα, I. 1, 22. εὐροεῖν ἢ δυσροεῖν, ἀτυχεῖν ἢ εὐτυχεῖν, II. 19, 29. ἵνα εὐροῇς, ἵνα εὐσταθῇς, III. 10, 10. III. 20, 14. IV. 1, 46. *Porro* III. 14, 8. III. 17, 9. IV. 4, 22 & 37. En. 8.

Εὔροια, proſper rerum curſus, tranquillitas animi, vita beata. (*Vide* Εὐροεῖν.) εὐδαιμονία, ἀπάθεια, εὔροια, I. 4, 3 & 28. τί ἔργον ἀρετῆς; εὔροια, I. 4, 6. ἔξω ζητῶν ἀεὶ τὴν εὔροιαν, καὶ μηδέποτ' εὑροεῖν δυνάμενος, II. 16, 47. ἀγὼν ὑπὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ εὐροίας, ὑπὲρ ἀταραξίας, II. 18, 28. μία ὁδὸς

ἐπὶ εὔροιαν, ἀπόστασις τῶν ἀπροαιρέτων, IV. 4, 39. *Adde* IV. 1, 34. IV. 4, 4. IV. 6, 35.

Εὔρους, proſpero fluens curſu, beatus. λογικὸν ζῶον - - ἐλεύθερον, εὔρουν, εὐδαίμον, IV. 7, 9.

τὸ εὔρουν, *i. q.* ἡ εὔροια, *quod vide.* τὸ εὔρουν καὶ ἀταραξὲς, I. 4, 1. n. τὸ εὔρουν καὶ τὸ εὐδαιμονικὸν, III. 22, 26.

Εὐρόως, ſecundo curſu, proſpere. εὐρόως καὶ ἀταράχως βιώσασθαι, I. 4, 27. III. 22, 45. *Compar.* εὐρούστερον διάγω καὶ ἀταραχώτερον, IV. 11, 23.

Εὐρυθμία, concinnitas, ſolertia, II. 5, 16.

Εὐρύθμως, concinne, ſolerter. ἐσφαίριζεν εὐρύθμως, II. 5, 20.

Εὐσέβεια, pietas. τῆς περὶ τοὺς Θεοὺς εὐσεβείας τὸ κυριώτατον &c. En. 31.

Εὐστάθεια, ſtabilitas, conſtantia: „ille animi ſtatus & immotus tenor, qualis æquoris eſt in malacia; *vide Gatak. ad Anton.* VI. 10.“ VPTON. περὶ Εὐσταθείας, I. 29, tit. εὐστάθεια τοῦ ἀνεπιστρεπτοῦντος, II. 5, 9. πίστις, εὐστάθεια, ἀπάθεια, IV. 3, 7. εὐσταθ. ἀταραξία, &c. III. 24, 79. III. 26, 13.

Εὐσταθεῖν, inconcuſſum ſtare; ſtabili, conſtanti, tranquillo animo eſſe; tranquille vivere. („*Verbum M. Antonino familiare.*“ VPTON.) τοία οἰκία εὐσταθεῖ, τοία οὔ, III. 22, 72. ζητεῖ πᾶς ἄνθρωπος εὐσταθῆσαι, εὐδαιμονῆσαι, IV. 1, 46. εὐσταθήσω, εὐροήσω (ἐν τῇ νόσῳ,) III. 20, 14. ἄγαγέ μοι τὸν Καίσαρα, καὶ ὄψει ὡς εὐσταθῶ, I. 29, 61. *Adde* II. 5, 17. II. 6, 5. III. 3, 19. III. 9, 17. III. 10, 10.

Εὐσταθὴς, ſtabilis, conſtans, inconcuſſus. τὸ εὐσταθὲς, *i. q.* ἡ εὐστάθεια, *quod vide.* τηρεῖν τὸ εὐσταθὲς καὶ ἀταράχεν, II. 5, 2. τὸ σεμνὸν καὶ τὸ εὐσταθὲς καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε, En. 33, 11.

Εὐσταθῶς, inconcuſſe. καὶ ἀταράχως, II. 5, 7. ἀπολογηθῆναι εὐσταθῶς, III. 18, 6.

Εὐστοχεῖν, ſcopum attingere, feliciter verſari in re. ἐν πᾶσι τούτοις εὐστοχεῖν, I. 27, 2. II. 1, 10. ἐν ἐπιβολῇ, ἐν προθέσει, ἐν ὁρμῇ, IV. 6, 26.

Εὐσχημονεῖν, honeſte ſe gerere, honeſtatem & decorem ſervare, III. 22, 59. IV. 12, 2.

Εὐσχήμων, decorus, decori ſervans. τὸ εὔσχημον, decor, decorum, honeſtas. τὸ εὔσχημον, τὸ αἰδήμον, IV. 12, 6. τὸ εὔσχ. σκοπεῖ, τἄλλα δ' οὐχ ὁρᾷ, IV. 1, 63. ἔφεσις τοῦ εὐσχήμονος, IV. 11, 25.

Εὐσχολεῖν, otium agere, *Abſolute*, εὐσχολῶ, ἡσυχίαν ἄγω, III. 2, 16. III. 9, 19. IV. 13, 18. *Cum Infin.* εἰ εὐσχολεῖτε ἐπαινέσαι με, III. 23, 29. οὐκ εὐσχολῶ ἀναγνῶναι, IV. 4, 2.

Εὐσχολία, otium, IV. 7, 39.

Εὐτακτεῖν, ordinem, diſciplinam ſervare, III. 15, 3. En. 29, 2.

Εὐτάκτως, ordinem ac diſciplinam ſervando. τὴν αὐτοῦ χώραν

χώραν ἐκπληρώσῃ εὐτάκτως καὶ εὐτειθῶς τῷ Θεῷ, III. 24, 95. Pulcro, conſtanti ordine; τὸ οὕτω μέγα κατασκεύασμα οὕτως εὐτάκτως οἰκονομεῖσθαι, II. 14, 27. *ubi perperam vulgo* ἀτάκτως.

Εὐταξία, bonus ordo, modeſtia, compoſiti mores, Fr. 27.

Εὐτελὴς, vilis. εὐτελὲς παιδισκάριον, IV. 1, 21, *ubi male olim* ἀτελές.

Εὐτελῶς, vili, frugali ratione. εὐτελῶς ἡρμοσμένος κατὰ τὸ σῶμα, En. 46.

Εὐτονία, *de animi* firmitate. II. 15, 8.

Εὐτυχεῖν, proſpera fortuna uti, felicem eſſe. εὐτυχεῖν, εὐτυχεῖν, I. 28, 30. II. 11, 5. II. 23, 29. δείξατέ μοί τινα νοσοῦντα καὶ εὐτυχοῦντα, κινδυνεύοντα καὶ εὐτυχοῦντα, &c. II. 19, 24. δι' οὐδένα δυστυχεῖν, ἀλλὰ εὐτυχεῖν διὰ πάντας, III. 24, 63. *Adde* III. 17, 4. IV. 1, 150.

Εὐτύχημα, proſper eventus. ἔσται σοι τὸ ἀποβὰν, εὐτύχημα, IV. 10, 9.

Εὐτυχὴς, fortunatus. III. 24, 58. IV. 10, 13. εὐτυχέστατος, κακοδαιμονέστατος, III. 25, 3.

Εὐτυχία, felicitas. εὐτ. καὶ δυστυχία, III. 22, 84. ἀγὼν ὑπὲρ εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας, III. 25, 3. ὦ μεγάλης εὐτυχίας, I. 4, 29.

Εὐτυχῶς proſpere, felicibus auſpiciis; εὐτυχῶς προσελεύσονται τῷ ἔργῳ, III. 21, 12.

Εὐφημεῖν, celebrare, laudare. εὐφημεῖν τὸ θεῖον, I. 16, 15. ἄνθρωπε εὐφήμει, bona verba quæſo, III. 5, 15.

Εὐφημία, collaudatio, II. 10, 8.

Εὐφραίνειν, delectare. *Paſſive*: τῶς ἐφ' οἷς μὲν εὐφράνῃ ἀναμιμνησκόμενος, III. 25, 1. ὅπως εὐτελῶς εὐφρανῇς, Fr. 32.

Εὐφροσία, delectatio, animi voluptas, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ, Fr. 30.

Εὐφυὴς, naturâ aptus & habilis, ingenioſus, bonâ indole. εὐφυὴς νέος, I. 9, 18. I. 29, 34. II. 6, 23. III. 6, 9. III. 23, 14. IV. 10, 3. τὸν ταῖς ἀληθείαις εὐγενῆ καὶ εὐφυᾶ, II. 16, 17. τοὺς ἵππους τοὺς εὐφυεῖς, II. 24, 29.

De Rebus. ἀεὶ τῶν εὐφυεστέρων ἔχομαι πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν κατὰ φύσιν, aptiora, magis idonea amplector, II. 6, 9. καθήκει τῶν πρὸς ἐκλογὴν εὐφυεστέρων ἔχεσθαι, II. 10, 6.

Εὐχαριστεῖν, gratias agere, τῷ μάντει, II. 7, 9. τῷ θεῷ, I. 4, 32. I. 6, 2. I. 10, 3. I. 12, 32. I. 19, 25. *Imperf.* ηὐχαριστοῦμεν τῷ θεῷ, IV. 4, 18. ἐπὶ τούτοις, I. 6, 2. II. 7, 9. ὑπὲρ τούτων, IV. 1, 105.

Εὐχαριστία. *Vide* Εὐχρηστία.

Εὐχάριστος, gratus. ὁ αἰδήμων καὶ εὐχάριστος, I. 16, 7. II. 20, 32. IV. 1, 106. ταῦτα τὰ δόγματα ποιεῖ πρὸς τὸν θεὸν εὐχάριστον, IV. 9, 35.

τὸ Εὐχάριστον, *i. q.* ἡ εὐχαριστία, gratus animus, I. 6, 1. *Conf.* Εὔχρηστος.

Εὔχεσθαι, optare, cupere. *Abſol.* εὔχομαι, ἔφη, I. 11, 38. *Cum Dativ.* εὔχου τοῖς θεοῖς, vota fac Diis, venerare Deos, I. 1, 13. *niſi ibi* εὐχαριστ[illegible] *legendum*, gratias age Diis.

Εὐχρηστία, commoditas, uſus. οὐκ ὄψεται τὴν εὐχρηστίαν τῶν γεγονότων, I. 6, 2. n. *ubi perperam olim* εὐχαριστίαν. εἰ ἀνῄρει τὴν εὐχρηστίαν τῆς ὁρατικῆς δυνάμεως, II. 23, 2. ἀσεβὲς τὸ ἀποσπᾶν ἑαυτὸν τῆς τῶν δεομένων εὐχρηστίας, Fr. 131.

Εὔχρηστος, utilis. εὔχρηστα ἦν πρὸς ταῦτο, I. 6, 36. n. *ubi perperam olim* εὐχάριστα.

Εὐψυχία, bonus animi habitus, animi præſtantia, Fr. 57.

Ἐφαρμογή, adcommodatio, adplicatio. τῶν προλήψεων ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, I. 22, 2. ἀκαταλλήλος, II. 11, 8. ἀπέπεσε τῆς ἐφαρμογῆς, IV. 1, 45. n. *ubi vulgo* ἁρμογῆς.

Ἐφαρμόζειν, adaptare, adcommodare, adplicare. πῶς ἐφαρμοστέον τὰς προλήψεις τοῖς ἐπὶ μέρους, II. 17, tit. τὴν πρόληψιν ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις ἐφαρμόζειν, I. 2, 6. I. 22, 7. II. 11, 4 & 7. II. 17, 9 & 12 & 16. IV. 1, 41 & 44.

Ἐφεκτικῶς κινεῖσθαι, I. 14, 7. *conf.* Ἐπέχειν.

Ἐφελκύειν, attrahere. *In Med.* ἐφέλκυσαι βρόγχον ψυχροῦ, III. 12, 17.

Ἔφεσις, adpetitio, τοῦ εὐσχήμονος, IV. 11, 25.

Ἐφήβαρχος, juventutis moderator; *munus publicum in civitatibus Græciæ.* III. 1, 34. III. 7, 19.

Ἐφιστάναι ἑᾷ Ἐφιστάνειν, *ſcil.* τὸν νοῦν, mentem & animum advertere, perpendere, conſiderare. ἔδει δ' ἐφιστάναι, εἰ δύνανται, oportebat eos conſiderare, an poſſent, I. 26, 16. ἐφιστάνειν ἄξιον συνεχῶς, μή που καὶ αὐτὸς εἰς εἰμι ἐκείνων, II. 21, 8. ἐφίστησι καὶ ἐννοεῖ, ὅτι &c. IV. 1, 98. οὕτω ἕξεις ταχέως, ὥστε μηδ' ἐφιστάνειν ὕστερον ὅτι ἁμαρτάνεις, II. 18, 31. *Cum Dativ.* ἐφιστάνειν τῇ θέᾳ διοικήσει, III. 13, 8.

Ἐφίστασθαι, adſtare. ὡς δραπέτης ἐφίσταται θεάτρῳ, adſtat theatro, I. 29, 62. *Sic* ἐπέστη, ibid. vſ. 59. *Nolim cum Vptono, in Indice, illud* ἐφίσταται θεάτρῳ *interpretari* impendit tempus & curam theatro.

Ἐφοδεύειν. „Ἐφοδεύω, ordine dispono, via modoque tracto: *nam* ἔφοδος *eſt* ſeries ſeu diſpoſitio argumentorum in ratione diſputandi. Ἐφοδεῦσαι ὑποθετικούς *eſt* disponere ſyllogiſmos in ratione diſputandi." VPTON.— *Confer Fabric. ad Sext. Empir.* VIII. 222. *ubi quidem de* demonſtrandi methodo *agitur.*

συλλογισμοὺς δ' ἀναλύσῃς ἐκτικότερον, ἢ ἐφοδεύσῃς ὑποθετικούς; III. 24, 78. τὸν συλλογισμὸν ἀναλῦσαι, καὶ τὸν ὑποθετικὸν ἐφοδεῦσαι, IV. 4, 14. συλλογισμοὺς ἀναλύεται; μετα-

μεταπίπτοντας οὐκ ἐφοδεύετε, ψευδομένου λήμματα, ὑποθετικούς; II. 21, 17. προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινὰ ἀντὶ συλλογισμοῦ, καὶ ταύτην κοινῇ ἐφοδεύσατε; II. 12, 19. *Quibus in locis* ἐφοδεύειν *haud incommode cum Wolfio* tractare, pertractare, *vertas. Eſt autem* ἐφοδεύειν *proprie* obire; *deinde* obeundo luſtrare, examinare, disquirere. *Sic in re militari uſurpatur apud Polybium & alios; (conf. Lexic. Polyb.) ſimilique ratione apud philoſophos, veluti apud Sext. Empir. Pyrrh.* II. 1. *Eadem fere verbi* περιοδεύειν *eſt ratio, quod vide infra. Loquitur autem Epictetus locis ſupra adlatis de* difficilioribus, intricatioribus & ſophiſticis argumentationibus, *quæ ſtudioſis artis dialecticæ vel a magiſtris vel a condiſcipulis proponebantur, ut in eis* reſolvendis atque explicandis *vires ingenii tentarent. Eſtque* ἐφοδεύω τοὺς συλλογισμοὺς *idem quod* IV. 6, 15. *ait* ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους.

Ἐφόδιον, viaticum. ἔχοντάς τι ἐφόδιον τοιοῦτον εἰς τὸν βίον, III. 21, 9.

Ἐφορᾶν, intueri, deſuper proſpicere, perſpicere. ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον, I. 14, tit. & vſ. 1 & 9. II. 8, 14. III. 24, 13. *Perperam vero olim legebatur* εἰς τὸν θεὸν ἐφορῶντες, *pro* ἀφορῶντες, II. 19, 29.

Ἔχειν, *cum Adverbiis conſtructum, non modo quæ Statum ſignificant, ſed & quæ Actionem ſignificare videntur; verbi cauſſa,* παραβατικῶς ἔχειν τῆς κοινωνίας, *quod vertunt* communionem hominum violare, II. 20, 14. *Nec tamen* παραβατικῶς, *recte ſi ſpectes,* actionem *denotat, ſed* habitum *animi: eſt enim* παραβατικὸς *non* is qui transgreditur, *ſed* ad transgrediendum pronus, transgredi ſolitus.

ἄνθρωπε, δοκεῖς μηδὲν ἔχειν, πυρέσσεις δὲ, II. 14, 21. n. *vox medici, ægroto dicentis,* tu putas nihil te (*ſcil.* mali) habere; at febri laboras. δι' πάσης ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ, omni cura colere aliquem, II. 24, 24. τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν, III. 21, 19. *i. q.* ἐπέχειν, *vel* κατέχειν, *quod ibid.* vſ. 18. *præceſſit.* οὕτως ἐλευθερίας εἶχε, IV. 1, 23. n. τρίτην ἡμέραν ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς, II. 15, 5.

Ἔχεσθαι. τοῦτο δοκεῖ μοι τοιούτου τινὸς ἔχεσθαι, hoc mihi videtur cum hoc genere conjunctum, ad tale quoddam pertinere, *i. e.* tali quodam modo ſe habere; hujus rei mihi hæc eſſe ratio videtur, II. 1, 3. *ut* τοιούτου τινος ἔχεσθαι idem valeat ac οὕτω πως ἔχειν.

Ἔχις, vipera. ἔχις ἀντὶ ἀνθρώπου γέγονεν, I. 28, 9. IV. 1, 127. καθάπερ ἔχιν ἢ ἀσπίδα, &c. Fr. 20.

"Εωθεν, mane. ἑωθεν ἀνιστάμενος vel ἀναστὰς, I. 4, 20. Fr. 94. & paſſim alibi. Conf. Not. ad IV. 6, 31. ἑωθεν εἰς ἑσπέραν, a mane ad veſperam, IV. 1, 111.

Z.

Ζευγνύειν, componere athletas, I. 29, 37.

Ζεὺς, Jupiter. ἂν γνῷς ὅτι τοῦ Διὸς υἱὸς εἶ, I. 3, 2. (i. q. τοῦ θεοῦ, ib. vſ. 1.) Ζεὺς ὑέτιος καὶ ἐπικάρπιος, I. 19, 12. I. 22, 16. πατρῷος, ἑμόγνιος, III. 11, 5 ſq. Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει, III. 13, 4. περὶ τῆς πρὸς τὸν Δία κοινωνίας βουλευόμενος, II. 19, 27. Ζεὺς πατὴρ ἀνθρώπων, III. 24, 16. θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία, III. 24, 24. Nota quod docet Laërt. VII. 135. ex Stoicorum ſententia ἓν εἶναι θεὸν, καὶ νοῦν, καὶ εἱμαρμένην, καὶ Δία.

Confer Indicem Latin. in Jupiter. Νὴ Δία, vide in Νή.

Ζηλοῦν, mirari, τὸ ἦθός τινος, IV. 7, 29.

Ζηλοτυπεῖν, invidioſe æmulari, obtrectare. εἰ δὲ φθονεῖς καὶ ἐλαύνεις καὶ ζηλοτυπεῖς καὶ τρέμεις, II. 17, 26. II. 19, 26.

Ζηλοτυπία, æmulatio, obtrectatio. Φθόνος, ζηλοτυπία, En. 19. Φθόνοι καὶ ζηλοτυπίαι, III. 22, 61. Cum ἐπιθυμίᾳ conjuncta eſt ζηλοτυπία, IV. 9, 5. „Omnino vide Cic. Tuſc. Diſp. IV. 8. Stob. Ecl. Eth. p. 176. Laërt. VII. 111. p. 459.“ VPTON.

Ζηλότυπος, Zelotypus, æmulatione percuſſus, obtrectator, III. 2, 3. τὸ ζηλότυπον, II. 21, 7.

Ζηλωτὴς, imitator, æmulator, admirator, ſectator. Σωκράτους, I. 19, 5. II. 6, 26. III. 7, 34. θεοῦ, II. 14, 13. τῆς ἀληθείας καὶ Σωκράτους καὶ Διογένους, III. 24, 40. τούτου τοῦ πράγματος ἤμην ποτὲ ζηλωτὴς καὶ αὐτὸς, II. 12, 25.

Ζηλωτὸς, adprobandus, laudandus, deſiderandus. III. 20, 15.

Ζητεῖν, quærere, poſtulare, velle. ζήτει καὶ εὑρήσεις, IV, 1, 51. ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων, ibid. ἄλλο μηδὲν ζήτει τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσαι, ne velis, eum aliud quid idcirco perdidiſſe, III. 18, 5. n. μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις, ne cupias, ut res fiant ſicut tu vis, En. 8. μὴ ζήτει - - ἐπαινεῖσθαι, ne cupias laudari, Fr. 27. μὴ ζήτει, ἂν ἄλλο ἐκπονῇς, ἐν ἄλλῳ προκόπτειν, III. 6, 4.

Ζητημάτιον, quæſtiuncula, II. 16, 20.

Ζυγὸς, libra. διαλάβωμεν πρῶτον τί ἔστι ζυγὸς, I. 17, 7. οἷον ἐπὶ βαρῶν τὸν ζυγὸν εὑρομεν. II. 11, 13. οὐκέτι σε οὐδὲ τοῦ ζυγοῦ ἄξιον ἡγήσομαι, II. 11, 22. δεῖξόν μοι πρῶτον τί ἱστάνεις, εἶθ' οὕτως

οὕτως ἐπιδείκνυσι τὸν ζυγὸν, III. 26, 17. ἥδει γὰρ ὑπό τίνος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται * ζυγῷ, II. 26, 7.

Et in Neutr. gen. τὸ ζυγὸν libra, *ſi modo vera ſcriptura, εἰ ἕν σοι ζυγὸν οὐκ ἀρκεῖ*, II. 11, 22. n.

Ζωγρεῖον, cavea qua includuntur ferae beſtiae, Fr. 83.

Ζῶον, animal. τὸ ζῶον *ſubinde per eminentiam dicitur, pro* τὸ λογικὸν ζῶον, *i. e.* homo; *ſic* I. 2, 4. I. 10, 7. I. 16, 12. *De Scholaſtico, i. e. homine doctrinae ſtudioſo loquens, ait* τοῦτο τὸ ζῶον οὗ πάντας καταγελᾶσι, I. 11, 39. τὰ ἄλογα, *ſubintellige* ζῶα, II. 8, 3.

H.

H *litera, nonnumquam perperam pro* Π *poſita a librariis.* ἢ ὡς *habent vett. edd. & mss. pro* πῶς, IV. 1, 115.

H, quam, praeterquam, niſi, poſt τίς *vel* τί, *quae idem valent ac* τίς ἄλλος; τί ἄλλο; *Sic* Τί οὖν ἐπὶ τούτων ποιητέον ἢ μή ποτε *&c.* quid igitur in his faciendum, niſi fortaſſe, I. 7, 16. n. *ubi, ſi poſt* ποιητέον *ſtatim, ut vulgo faciunt, interrogandi ſignum ponis, intelligenda deinde repetita quaeſtio, per ellipſin omiſſa,* τί ἄλλο, ἢ &c. (*Quae repetita interrogandi formula interdum diſerte adjicitur, ut* I. 1, 21. I. 2, 22. &c.) *Sic,* τί ἂν ἐποίει, μηδενὸς τοιούτου γεγονότος; ἢ δῆλον ὅτι &c. I. 6, 33. n. *ubi* ἢ *ad praecedens* τί *refertur; & intelligi poſt γεγονότος poteſt repetitum* τί γὰρ ἄλλο; *Eodem modo* III. 1, 6. *& ſaepe aliàs.* * *Sic* τίνι θαῤῥεῖς, (*nempe* τίνι ἄλλῳ,) ἢ τῷ εἰδότι; I. 19, 3. *Sic pro eo, quod* I. 17, 24. *vulgo ſic ſcribebatur,* Τίς ὁρμὴν νικήσαι δύναται; Ἡ ἄλλη ὁρμή. *&c. praeunte uno ex noſtris codicibus, in hunc modum ſcripſi,* Τίς ὁρμὴν νικήσαι δύναται, ἢ ἄλλη ὁρμή; *&c. Par ratio eſt illius formulae,* διὰ τί, ἢ ὅτι &c. I. 9, 2 *ſq.* IV. 7, 2. *& iſtius,* πόθεν - - ἢ δῆλον ὅτι, unde - - niſi ſane (*vel*, niſi nempe) quia, I. 2, 30. *Eodem modo poſt* οὐδὲν (*idem valente ac* οὐδὲν ἄλλο) *ponitur* ἢ, nihil niſi; *ut in illo,* οὐδὲν μιμοῦνται ἐκείνους, ἢ, εἰ ἄρα (*ſcil.* μιμοῦνται,) ὅτι &c. III. 22, 80. n.

Viciſſim, poſt οὐδὲν ἄλλο, *particula* ἢ, *quae ibi deſiderari videbatur, nonnumquam abeſt; ut* II. 9, 14. οὐδὲν ἄλλο, ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα &c. *quod ita intelligi poteſt,* ἐξηγηταὶ ἐσόμεθα, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

ἢ *interdum idem fere valet, ac* εἰ δὲ μή, alioquin, id ni ita eſt, id niſi mihi concedis, id ſi negas, *aut ſimiles formulae. Vide* I. 6, 11. n. I. 28, 17. III. 24, 39. IV. 10, 10 & 21. *&c.*

ἢ γὰρ οὔ; aut nonne ita eſt?

aut

aut tune aliter sentis? I. 11, 18. n. III. 1, 3. &c.

Ἡγεμονεῖν & ἡγεμονεύειν, principatum tenere. ζῇς ἐν ἡγεμονούσῃ (vel ἡγεμονευούσῃ) πόλει. III. 7, 21.

Ἡγεμονία, præfectura. τέταξαι ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ, III. 24, 36. I. 29, 44.

Ἡγεμονικός, principalis, imperatorius, principatum obtinens. τὸ Ἡγεμονικὸν (scil. μόριον τῆς ψυχῆς,) animi principatus. *Vide Not. ad* I. 20, 11.

αὕτη ἀρχὴ τοῦ Φιλοσοφεῖν, αἴσθησις τοῦ ἰδίου ἡγεμονικοῦ, πῶς ἔχει, I. 26, 15. ὕλη τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ τὸ ἴδιον ἀγαθόν, III. 3, 1. III. 10, 16. IV. 4, 43. IV. 5, 6. τηρήσω τὸ ἡγεμονικὸν κατὰ φύσιν ἔχον, I. 15, 4. III. 5, 3. III. 6, 3. III. 9, 11. III. 10, 11. ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου ἡγεμονικοῦ καθεύδοντες, I. 20, 11. n. III. 22, 33. τίνα δύναται λογικὸν ἡγεμονικὸν, πρὸς τὰς ἀπροαιρέτους δυνάμεις ἀντιταξάμενον, II. 1, 39. λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον μάχην, καὶ ἀποστήσεται, II. 26, 7. πέπαυται ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν εἰς τὸ ἐξαρχῆς ἀποκατέστη, II. 18, 8. γαλήνη ἐστὶν ἐν τῷ ἡγεμ. καὶ εὐδία, II. 18, 30. οὐκ ἔστι πιστὸν τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ Φαύλου, ἀβέβαιον, &c. II. 22, 25. τὸ ἡγεμ. ἐξεργάζεσθαι, III. 15, 13. IV. 7, 40. IV. 10, 25. καθαρὸν ποιῆσαι, III. 22, 19. δεῖ καθαρώτερον εἶναι τοῦ ἡλίου, III. 22, 93. οὐδεὶς ἀλλοτρίου ἡγεμονικοῦ κυριεύει, IV. 5, 4. ἀπὸ τῶν θεωρημάτων ἀναδοθέντων δεῖξόν τινα ἡμῖν μεταβολὴν τοῦ ἡγεμονικοῦ τοῦ σεαυτοῦ, III. 21, 3.

Corrupte olim III. 22, 26. *legebatur* ἀλλαχοῦ ζητεῖτε τὸ εὕρουν καὶ τὸ ἡγεμονικὸν, *pro* καὶ τὸ εὐδαιμονικόν.

Ἡγεμών, præfectus, dux, rector. οὐκ ἔστιν ἐν σοὶ πόλεως ἡγεμὼν ἀνήρ, II. 13, 27.

Ἥδεσθαι, delectari. ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἡσθεὶς, εἶτα ναυτιᾷ, IV. 9, 4. n. *ubi corrupte olim* ἥσθετο, *vel* ἤσθετο, *absque* εἶτα. *Conf. Not. ad* IV. 1, 172.

Ἡδονὴ, voluptas. οἱ τέλος ποιούμενοι τὴν ἡδονὴν, III. 24, 37. *conf.* Fr. 52. τὴν ἡδονὴν ὑποτάξαι τοῖς προηγουμένοις ὡς διάκονον, ὡς ὑπηρέτιν, ἵνα προθυμίαν ἐκκαλέσηται, &c. III. 7, 28. n.

Ἡδὺς ἄνθρωπος, ὁ lepidum caput, IV. 2, 8. ἡδὺ γάρ ἐστι, suave est, III. 24, 37.

Ἥκειν, accedere. τὴν μὲν πρώτην ἥξεις προθύμως, III. 15, 2. n. En. 29, 1. ἥξει τις ἐπὶ τὸ κυνίζειν, III. 22, 67. ἐπὶ τὸ λέγειν ἥξομεν *legunt vulgo in* En. 33, 2.

Ἡλιάζεσθαι, apricari, I. 25, 27. IV. 4, 21.

Ἡλικία, ætas. πόσοι δ' ἄλλοι νέοι ἐφ' ἡλικίας πολλὰ ταῦτα διαμαρτάνουσι; III. 1, 13. n. *an* ἐφ' ἡλικίας, ea ætate?

τε? *απ ὑφ' ἡλικίας legendum?* per ætatem, ob juvenilem ætatem.

Ἥλιος, ſol. *ὁ ἥλιος αὐτοῦ ἕνεκα πάντα ποιεῖ*, I. 19, 11, n. *σὺ ἥλιος εἶ, δύνασαι περιερχόμενος ἐνιαυτὸν ποιεῖν* &c. III. 22, 15. *καθαρώτερον τοῦ ἡλίου τὸ ἡγεμον.* III. 22, 93. *ὥσπερ ὁ ἥλιος οὐ παριμένει λιτὰς ἵνα ἀνατείλῃ, &c.* Fr. 88. *ἡ τοῦ ἡλίου πρόσοδος καὶ ἄφοδος*, I. 14, 4.

Ἧλος, clavus. *προσέχεις μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ*, En. 38.

Ἥμερος, manſuetus, mitis. *De alimentis; τὰς ἡμέρους τροφὰς*, I. 4, 30. „mitia alimenta; *ſic Ovid. Metam. V.* 655.“ VPT. — *De Homine. ἥμερον ζῶον ἄνθρωπος*, II. 10, 14. IV. 1, 121. IV. 5, 10. n. *λέγομεν ἥμερον εἶναι τὸν ἄνθρωπον τὴν φύσιν*, IV. 1, 126. Fr. 71. *πρᾷος, ἥμερος, συγγνωμονικὸς*, II. 22, 36. *ἥμερος, κοινωνικὸς, ἀνεκτικὸς, φιλάλληλος*, IV. 5, 17. *Διογένης ἥμερος ἦν καὶ φιλάνθρωπος*, III. 24, 64.

Ἡμερότης, manſuetudo, mitis indoles. *αἰδὼ, καταστολὴ, ἡμερότης*, II. 10, 15. Fr. 51 & 80.

Ἡμέτερος, noſter. *μέρος τι ἡμέτερον*, I. 1, 12. n.

Ἡμιτόνιον, ſemitonium, dimidia pars toni, II. 11, 2. „*Vide Vitruv. lib. V. c.* 4. *& Macrob. in Somn. Scip.*“ VPTON.

Ἡρεμεῖν, quieſcere. *ἡρεμήσατε τῇ διανοίᾳ*, ſedata eſtote mente, II. 21, 23.

Ἡσυχάζων, *Quieſcens*; genus Syllogiſmi, II. 18, 18. n.

Ἧττα, clades. II. 18, 6. *Conf. verbum ſeq.*

Ἡττᾶσθαι, vinci, inferiorem diſcedere. *ὅταν ἡττηθῇς τινος ἐν συνουσίᾳ*, II. 18, 6. *ἂν δ' ἅπαξ ἡττηθεὶς ἔπῃς ὅτι ὕστερον νικήσω*, II. 18, 31. *ἡττῶσί σε αἱ πιθανότητες τῶν φαντασιῶν*, II. 22, 6. III. 12, 11. III. 25, 6. *συναρπασθεὶς καὶ ἡττηθεὶς*, II. 23, 33. *τὸν ὑπ' ἀνθρώπου μέλλοντα ἡττᾶσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὸ τῶν πραγμάτων δεῖ ἡττᾶσθαι*, III. 24, 70. *ἥττητο τῆς ἐν Ἀθήναις διατριβῆς*, ibid. vſ. 72. *μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ*, En. 34.

Θ.

Θάνατος, mors. *λιμὴν πάντων*, IV. 10, 27. *οὐκ ἔστι κακὸν*, I. 24, 6. *οὐδὲν δεινὸν*, En. 5. *Conf.* IV. 7, 15. *& vide mox in* Θάρσος.

Θαῤῥεῖν, confidere. *ὅτι οὐ μάχεται τὸ θαῤῥεῖν τῷ εὐλαβεῖσθαι*, II. 1, tit. n. *ἄφετέ με θαῤῥῆσαι*, H. 8, 25.

Θαῤῥούντως, fidenter, cum fiducia, II. 1, 39. n.

Θάρσος, fiducia, confidentia. *ἔδει πρὸς μὲν τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι, πρὸς δὲ τὸν φόβον τοῦ θανάτου τὴν εὐλάβειαν*, II. 1, 14.

Θαυμάζειν, mirari, admirari. *(De Stoicorum præceptis*

Nil

Nil admirari, *vide Not. ad* I. 29, 3. *& ad En.* 33, 10.) θαυμάζειν τὰ ἐκτὸς, I. 4, 26. II. 16, 11. τοὺς πολλὰ κεκτημένους, I. 9, 20. τὰς ὕλας, I. 29, 3. n. II. 6, 2. τὴν θέαν, En. 33, 10. n. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἄν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77. τούτων τῶν θαυμαζομένων καὶ σπουδαζομένων ὄφελος οὐδέν ἐστι τοῖς τυχοῦσι, IV. 1, 174. μὴ γὰρ θαυμάζει τι τῶν γινομένων; μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ φαίνεται; IV. 5, 8. ἀνάγκη δουλεύειν τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν ἃ τεθαύμακε καὶ φοβεῖται, IV. 7, 10. πάντα ταῦτα θαυμάζω καὶ προσκυνῶ, IV. 7, 26. τί ἔτι θαυμάζω αὐτόν; τί ἔτι τέθηπα; τί φοβοῦμαι τοὺς δορυφόρους; IV. 7, 28.

Vulgari notione: οὐκ ἔστιν ἱκανῶς θαυμάσαι τὸ γινόμενον, I. 28, 28. ἐμὲ θαυμάζει, me probat, me cum admiratione audit, III. 23, 14 & 17. πρὸς τοὺς θαυμάζεσθαι θέλοντας, I. 21, tit. *Pro* τεθηπέναι, En. 31, 3. *libri fere omnes* τεθαυμακέναι *præferunt.*

In fut. Med. notione activa: οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται, En. 22. *ubi quidem* θαυμάσουσι *tenent alii.*

Θαυμασμὸς, admiratio, laudatio, τῶν πλουσίων, III. 26, 14.

Θαυμαστῶς, mire, præclare, γράφειν, II. 17, 35. II. 19, 9. οὐδὲ καὶ θαυμαστῶς! III. 23, 24.

Θαυματοποιὸς, præstigiator, circulator. τῶν θαυματοποιῶν οὐδὲν διοίσομεν οἱ λέγοντες φιλοσοφεῖν, III. 12, 1.

Θέα, spectaculum. τὸ ἀξιόλογον τῆς θέας, magnificentia spectac. I. 6, 27. ἐθαύμασας τὴν θέαν, En. 33, 10. Spectatio, spectandi actus; αὐτῆς τῆς θέας ἕνεκα, III. 24, 12. Spectandi facultas; τί τοῦτ' ἔστιν, ἐφ' ᾧ τὴν θέαν παρειλήφατε, I. 6, 25.

Θεᾶσθαι, spectare. θεασόμενον τὴν διοίκησιν τοῦ θεοῦ, IV, 1, 104. n. *ubi perperam olim* θελησόμενον.

Θεατὴς, spectator. τὸν δ' ἄνθρωπον θεατὴν εἰσήγαγεν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, I. 6, 19. n. οὐκ ἔχει χρείαν θεατοῦ μεμψιμοίρου, IV. 1, 108. θεατὰς ζητεῖν, (*de vano homine,*) III. 12, 16.

Θέατρον, theatrum. εἰς θέατρ. εἰσέρχεσθαι, III. 4, 5. III. 9, 20. τὸ δὲ θέατρον οὐκ ἔστι κοινὸν τῶν πολιτῶν; II. 4, 9. εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι οὐκ ἀναγκαῖον, En. 33, 10.

Θεῖον, τὸ, *i. q.* ὁ θεός. λέγοντες μηδ' εἶναι τὸ θεῖον, I. 12, 1. ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον, I. 14, tit. *cf. ib.* vi. 9. ὑμνεῖν τὸ θεῖον, I. 16, 15. πιστὸν τὸ θεῖον, II. 14, 13.

Θεῖος, divinus. ἀξίως θεῖος τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο, En. 15.

15. τὰ θεῖ' ἐπίσταται, En. 53, 2. *Videri poteſt* σὺ θεὸς εἶ *legendum*, II. 17, 33. *pro* σὺ θεὸς εἶ. *Nec tamen ſollicitandam puto vulgatam ſcripturam. conf. II.* 19, 27.

Θέλειν, velle. θέλει, οὐ θέλει, velit, nolit. III. 3, 3. *Sic* θέλεις οὐ θέλεις, III. 9, 16. ἀπόδειξις μεγίστη κακοδαιμονίας· θέλω τι, καὶ οὐ γίνεται, II. 17, 18.

χρῶ μοι εἰς ὃ ἂν θέλῃς, - - - ὅπου θέλεις ἄγε, - - ἄρχειν με θέλεις, ἰδιωτεύειν, &c. II. 16, 42. ἔτι μ' ἔαυα θέλεις; ὡς σὺ ἠθέλησας, &c. III. 24, 96 ſeqq. θέλει με θεὸς πυρέσσειν; κἀγὼ θέλω. θέλει μ' ὁρμᾶν ἐπί τι; κἀγὼ θέλω, &c. IV. 1, 89 ſqq. & ibid. vſ. 99 ſqq.

Differt θέλειν *a* βούλεσθαι. *Vide in* Βούλεσθαι.

Uſurpatur & θέλειν *de* vi & ſignificatione *verborum.* θέλει ὁ ἔρημος κατὰ τὴν ἔννοιαν ἀβούλητός τις εἶναι, III, 13, 3.

Θελητὸν, quod fas eſt velle. θέλειν τὰ μὴ θεληταὶ, IV. 1, 101.

Θεμέλιον, τὸ, & ὁ θεμέλιος, fundamentum, II. 15, 8. n.

Θεομαχεῖν, cum Deo pugnare, Deo repugnare. („Actor. 5, 39. & 23, 9." VPTON.) θεομαχῶν, ὡς μόνον οἷόν τε, τοῖς δόγμασιν ἑαυτοῦ, III. 24, 21. τί οὖν θεομαχῶ; τί θέλω τὰ μὴ θεληταί; IV. 1, 101. θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία, III. 24, 24.

Θεομαχία, cum Deo pugna, III. 24, 24. „*Cicero, de Senect.* Quid enim eſt aliud, gigantum more bellare cum diis, niſi naturæ repugnare? " VPTON.

Θεὸς, Deus. *Promiſcue in ſing. & in plur. utitur hoc nomine Epictetus, in eadem etiam phraſi; (cf.* I. 4, 31 ſq. n.) *ſed frequentius fere in Singulari. Sic pro* τοῖς θεοῖς φίλον I. 4, 25, τῷ θεῷ *dicit* I. 29, 18. & IV. 4, 21. *Conf. Ind. Nominum Propr. in* Jupiter.

Variæ variorum de Diis ſententiæ, I. 12, 1 ſeqq. n. γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πάντες, καὶ ὁ θεὸς πατήρ ἐστι τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν, I. 3, 1 ſqq. θεὸς - - ἦν ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ τοῖς ἀληθείας πατρὸς, I. 6, 40. τὸν θεὸν ποιητὴν ἔχειν, καὶ πατέρα, καὶ ἡδεμόνα, I. 9, 7. διατί μὴ εἴπῃ τις ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; I. 9, 6. *cf.* I. 3, 2. ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον, I. 14, toto. II. 8, 14. ὁ θεὸς ἔνδον ἐστὶ, καὶ ὁ ὑμέτερος δαίμων ἐστὶ, I. 14, 14. θεὸν περιφέρεις, καὶ ἀγνοεῖς, II. 8, 12. n. πάντα θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων, III. 13, 15. n. ὁ θεὸς καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον, IV. 12, 11. n.

μαθεῖν δεῖ πρῶτον τοῦτο, ὅτι ἔστιν ὁ θεὸς καὶ προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. III. 26, 28. En. 32, 1 ſqq. διάθεσις θεῶν εἰς ἀνθρώπους, I. 12, 6

11, 6. n. *Vide* περὶ Προνοίας, lib. I. cap. 6. & cap. 16. πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ τὸ εὐσταθεῖν ἐποίησε - - κηδόμενος ἡμῶν καὶ πατρικῶς προϊστάμενος, III. 24, 2 sq. ὁ θεὸς πάντα πεποίηκε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, &c. IV. 7, 6.

ἔπεσθαι θεοῖς, *finis hominis propositus*, I. 12, 5. n. ᾄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν· Μέγας ὁ Θεὸς, &c. I. 16, 17. πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, III. 24, 114. ὡς ὁ θεὸς θέλει, I. 1, 17. IV. 7, 20. IV. 6, 21. *Confer supra citata in* Θέλειν. ἀρέσκειν, ὑποτετάχθαι, πείθεσθαι τῷ θεῷ, IV. 12, 11. ὁμογνωμονῆσαι τῷ Θεῷ, - - θεὸν ἐξ ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦντα γενέσθαι, &c. II. 19, 26 sq. σὺ θεὸς εἶ, ὦ ἄνθρωπε· σὺ μεγάλας ἔχεις ἐπιβολὰς, II. 17, 33. ὀίχα θεοῦ ἐπιβάλλεσθαι πράγματι, III. 22, 2.

τοὺς θεούς σοι, (*scil.* ὀμνύω, *quod verbum adjicitur* III. 19, 3.) per deos, deum tibi adjuro; *familiaris formula*; II. 19, 16. n. III. 1, 35. n. IV. 1, 47. τοὺς θεοὺς ὑμῖν, III. 23, 35. *Sic* τὸν θεόν σοι, III. 7, 19. n. III. 20, 4. n. III. 22, 77 & 107. n.

Θεοχόλωτος, diis invisus, (*i. q.* θεοῖς ἐχθρὸς,) ἀναίσθητε τῆς σεαυτοῦ φύσεως καὶ θεοχόλωτε, II. 8, 14. τῷ θεῷ πεισθῶμεν, ἵνα μὴ θεοχόλωτοι ὦμεν, III. 1, 37. ὁ δίχα θεοῦ τηλικοῦτῳ πράγματι ἐπιβαλλόμενος, θεοχόλωτός ἐστι, III. 22, 2.

Θεραπεύειν, *absolute positum*, sanare animum, morum præcepta tradere. ἐπείγει μᾶλλον θεραπεύειν, I. 17, 4. n. *Et de* corporis curatione *pariter absolute ponitur*: πῶς θεραπεύοντας, εὐθὺς ἔσονται ἄνοσοι, qua curatione, quibus remediis utentes, IV. 8, 29. n. *Sed cum accus.* τὰ ἕλκη θεραπεύετε, II. 21, 23. *Et in Pass.* ἀκούσατε τὰ φάρμακα καὶ ὑφ' ὧν ἐθεραπεύθην, IV. 8, 31. τίς ἔρχεται εἰς σχολὴν ὡς θεραπευσόμενος, II. 21, 15. πῶς θεραπευθῇ τὰ θλίβοντα, πῶς ἐξαρεθῇ, quibus remediis levari vel tolli possint ea quæ nos premunt, III. 13, 8.

Rursus in Activo; colere, III. 24, 44. IV. 1, 177. πάντες με θεραπεύουσι. καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πιναάκιον θεραπεύω· - - τὸν ὄνον οὐ θεραπεύω; &c. I. 19, 4 sqq. σὲ δεῖ θεραπεύειν, ὡς πυρετὸν, ὡς χολέραν, *scil.* ne male nobis facias, I. 19, 6.

Θερίζειν, metere. ξηραίνονται, ἵνα θερισθῶσι, II. 6, 11. n.

Θερμὸς, calidus. θερμὸν, *scil.* ὕδωρ, calida, I. 13, 2. III. 22, 71. IV. 11, 20. θερμαὶ Νέρωνος, II. 16, 31.

Θεωρεῖν ἐν ἀμφιθεάτρῳ, spectare ludos, I. 25, 27.

Θεώρημα, theorema. „*Sunt* θεωρήματα disciplinarum speculamenta *& veluti commentationes*. *Cic. de Fato*, [c. 6.]

6.] præcepta. [*al.* percepta.] VPTON. — παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα, I. 7, 29. n. ποία τέχνη οὐχὶ θεωρήματα ἔχει; IV. 8, 11. ποῖα θεωρήματα τοῦ Φιλοσόφου; *&c.* IV. 8, 12. μαθεῖν τὰ θεωρ. II. 17, 3. τὰ θεωρ. ἀναλαβόντες ψιλὰ, III. 21, 1. εἴ σε ψυχαγωγεῖ τὰ θεωρήματα, καθήμενος αὐτὰ στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, Φιλόσοφον δὲ μηδέποτ' ἔπῃς σεαυτὸν, III. 21, 23. θέλετε λαλεῖν περὶ θεωρημάτων, II. 21, 17. παράδοσις θεωρημάτων, docere, tradere artis præcepta, II. 23, 40. ἀρεσάντων θεωρημάτων τινῶν, αὐτοῦ καταμένεις, II. 23, 43. *cf.* vſ. 46. ἄχρηστα θεωρήματα; τίσι; II. 21, 20. III. 24, 81. τὰ θεωρήματα τῆς Φιλοσοφίας, ὅταν ἐπὶ σοὶ, κατίσχυνας, III. 26, 13. τὰ ἀναγκαῖα θεωρ. ἀφ' ὧν ἐστιν ὁρμώμενον - - οὐ μελετῶ, IV. 6, 16. θεωρήματα εὔσκολα ἀκριβοῦν, IV. 8, 24. θεώρημα πρὸς τοῦτο οὐκ ἔχω, III. 9, 2 & 10.

μὴ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων, ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, *&c.* En. 46, 1 ſq. παρείληφας τὰ θεωρ. En. 51, 1. ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν Φιλοσοφίᾳ ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων, En. 52, 1. *ubi plerique libri* δογμάτων *habent. vide Var. Lect. & Notas criticas; vide & ſupra in* Δόγμα, *in fine articuli.*

θεωρημάτιον, præceptiuncula. ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρηματία, II. 21, 17. III. 5, 15.

θεωρητικὸς, contemplativus, contemplandi vim habens. δύναμις αὐτὴ αὑτῆς θεωρητική, I. 1, 1. ἡ γραμματικὴ μέχρι τίνος κέκτηται τὸ θεωρητικόν; I. 1, 2. φαντασίαι θεωρητικαὶ, notiones theoreticæ, III. 20, 1. *quibus opponuntur* practicæ, *ad vitam regendam ſpectantes*, ibid. vſ. 4.

θεωρία, contemplatio; *verbi cauſſa* naturæ & *adminiſtrationis mundi*, I. 6, 21. *coll. vſ.* 19. Spectaculum, I. 2, 12. III. 16, 14.

θήτευε, τεθηπέναι, mirari, adſtupere. τί ἔτι θαυμάζω; τί ἔτι τέθηπα; IV. 7, 28. *Adde* En. 31, 3. *ubi vide Var. Lect.*

θηρᾶν & θηρᾶσθαι, venari. ἔξω νενευκὼς καὶ ἄλλο τι θηρώμενος, III. 12, 16.

θηριώδης, immanis, ferus. πρὸς τοὺς μαχίμους καὶ θηριώδεις, tit. cap. 5. lib. IV.

θλίβειν, premere, adfligere. ὑπ' οὐδενὸς οὕτως εὑρήσομεν τὸ ζῷον (λογικὸν) θλιβόμενον, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀλόγου, I. 2, 4. μόνον μηδὲν βαρούμενος ποίει, μὴ θλιβόμενος, μηδ' ὑπολαμβάνων ἐν κακοῖς εἶναι, I. 25, 17. ὅ τι ἂν ᾖ τὸ θλίβον, ἐκείνῳ δεῖ προσάγειν τὴν βοήθειαν, *&c.* I. 27, 2 ſq. III. 13, 8. ἄνθρωπε, σὺ σαυτὸν θλίβεις - - - μὴ θεώρει, καὶ μὴ θλι-

βῆς, sive θλιβήσῃ, I. 25, 27. n. τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκὸς, - - ἀλλὰ τὸ δόγμα, En. 16. οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, En. 24.

Θρηνεῖν, lamentari. *Abſol.* μὴ θρήνει, I. 24, 20. θρηνεῖν τινα, deplorare aliquem, IV. 5, 15.

Θριαμβεύειν, triumphare. οἷον οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἑφεστῶτες ὄπισθεν, καὶ ὑπομιμνήσκοντες ὅτι ἄνθρωποί εἰσι, III. 24, 85.

Θριγκὸς, corona muri, lorica pinnata, III. 26, 15. n.

Θρίδαξ, vel Θίδραξ, II. 10, 9. n. αἱ θρίδακες, III. 24, 44 & 48. πόσου πιπράσκονται θρίδακες; &c. En. 25, 3.

Θύρα, janua. ἐπὶ θύρας τινὸς πορεύεσθαι, III. 24, 44 & 49. τί οὖν ἔρχῃ ἐπὶ θύρας, (*al.* θύρας) IV. 7, 19. φοιτᾷν ἐπὶ θύρας τινὸς, En. 25, 2. ἐντυγχάνησονταί σοι αἱ θύραι, En. 33, 13.

περὶ θύρας ἕφηται Φιλοσόφου, IV. 1, 177. Φιλοσόφου δ' οὐδὲ θύραν παρῆλθες, II. 16, 34. n. τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἐπὶ θύρας στῆναι, (in ſtando ad januam) ἀλλ' ἔνδον ἐν τοῖς δόγμασιν, III. 24, 55. κατὰ τὴν θύραν ἐκτόμενος φιλοσοφίας, per januam, *id eſt*, recta via atque aditu, II. 11, 1. n. „Cic. de Orat. I. 47. ab hoc aditu januaque patefacta.“ VPT.

ἤνοικται ἡ θύρα, patet janua, patet exitus *e vita*, I. 9, 20. n. I. 24, 20. I. 25, 18. II. 1, 19. τὴν θύραν σοι ἤνοιξεν ὁ Ζεὺς, III. 8, 6. III. 13, 14. *Eadem notione:* σοὶ δὲ ἡ θύρα κέκλεισται; III. 22, 33.

Θυρωρὸς, ὁ, janitor, IV. 8, 33.

Θύτης, ſacrificus, aruſpex, I. 17, 18 & 29.

Θωπεύειν, blandiri. θωπεῦσαι (αὐτὸν) δι' ἐπαίνου, III. 24, 49.

I.

Ἰᾶσθαι, ſanare. ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, &c. Fr. 92.

Ἰατρεῖον, officina medici. ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ Φιλοσόφου σχολεῖον, III. 23, 30.

Ἰατρικὸς, ad medicinam pertinens. τὰ ἰατρικὰ, res medica, medicina, I. 25, 32.

Ἰατρὸς, medicus. II. 15, 15. III. 3, 1. III. 10, 15. III. 23, 27. ὡς ἰατρὸς περιερχ. καὶ τῶν σφυγμῶν ἅπτόμενος, III. 22, 73.

Ἰδεῖν, *vide in* Εἶδεν.

Ἴδιος. τὸ ἴδιον μέρος ὃ ἡμῖν ἔδωκεν ἀποστάσας ὁ θεὸς, I. 17, 27. μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν δύνασθαι τυγχάνειν τὸ λογικὸν ζῶον, εἰ μή τι εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμον προσφέρηται, I. 19, 13. τὰ ἀκώλυτα ἴδια δέδωκεν ἑκάστῳ, III. 24, 3. ἐὰν τὰ ἀλλότρια ἴδια οἰηθῇς, En. 1, 3.

Ἰδιωτεύειν, privatam vitam agere. ἄρχειν μὲ θέλεις, ἰδιωτεύειν, II. 16, 42.

Ἰδιώ-

Ἰδιώτης, 1) privatus, qui non fungitur magiſtratu; (*cui opponitur* ὁ πολιτευόμενος, & ὁ ἄρχων.) III. 24, 99. En. 17. 2) *qui quacumque* in arte rudis *eſt*, ignarus, imperitus. II. 12, 2. II. 13, 3. n. II. 14, 2 & 5. 3) *Sigillatim, ex uſu præſertim Stoicorum*, rudis in Philoſophiæ ſtudio, qui animum ſalutari doctrina non habet excultum, vulgus indoctum & rude. (*Quo ſpectant A. Gellii verba, ab Vptono hic citata:* Permitte, Philoſophorum ampliſſime, quoniam reſpondere nos tibi non quimus, quos *idiotas* & *rudes* vocas, &c. *Noct. Attic. I.* 2.) τίς στάσις ἰδιώτου καὶ Φιλοσόφου, III. 19, tit. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, En. 48, 1. δεῖ Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. τοῖς ἰδιώταις δεῖ συμπεριφέρεσθαι, I. 29, 64. εὐλαβῶς δεῖ τοῖς ἰδιώταις συγκαθίενται εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφορὰς, III. 16, 3. ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων, En. 51, 1. ἰδιώτης ἐν βίῳ, Fr. 135. *Adde* I. 27, 5. III. 7, 1. III. 22, 87. En. 46, 1 ſq. *&c.*

Ἰδιωτικὸς, ad privatum hominem, *vel* ad plebejum, vulgarem & rudem pertinens. ἰδιωτικὰ παθήματα, *quibus illigari non debet Cynicus philoſophus*, III. 22, 69 & 74. *intelligere poſſis* officia plebeja, *vel* vulgaria, *quibus adſtrictum eſt vulgus hominum; poſſis vero etiam interpretari* privata officia, *quibus ſcilicet adſtrictus eſſe non debet philoſophus ille, qui non niſi publica perſona eſt, a Deo ad homines miſſus, & totus miniſterio Dei addictus.*

ἑστιάσεις ἰδιωτικαὶ, convivia cum hominibus idiotis & honeſta diſciplina non imbutis; *præſertim* convivia ab ejusmodi hominibus præbita, En. 33, 6. ἰδιωτικὸν γὰρ, plebejum hoc eſt; eſt hoc hominis rudis, qui philoſophiæ præceptis animum non habet imbutum, En. 33, 13.

στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ, miles habitu *vel* cultu privato, veſte plebeja *vel* civili, IV. 13, 5. *Eadem ratione* ἰδιωτικὸν πλῆθος *apud Appian. Civil. V.* 58. *diſtinguitur a* τοῖς ὡπλισμένοις: *& opponuntur inter ſe* στρατιῶται *&* ἰδιῶται, milites & qui non militant, *apud eumdem Appian. Hiſt. Mithrid. c.* 65.

Ἰδιωτισμὸς, ſtatus hominis rudis & ineruditi. μή ποτε ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 6. ὀλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 15.

Ἱεροφάντης, ſacrorum antiſtes; („*qui apud Athenienſes ſacra & ſymbola* τοῖς τελουμένοις *oſtendebat.*“ VPTON.) III. 21, 13 & 16.

Ἱερωσύνη, ſacerdotium, Αὐγούστου, I. 19, 26.

Ἴεσθαι, ire, currere, moveri. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἴεσθαι τόπους, III. 24, 12.

Ἰθύνειν & Εὐθύνειν, corrigere, Fr. 58.

Ἱκανὸς ποιεῖν τι, qui aliquid facere valet, satis commode facere potest, IV. 5, 36. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, σαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, En. 23. n.

ἱκανὸν, satis est, sufficit. ἱκανὸν δὲ, ἐὰν &c. En. 24, 4.

Ἱκανῶς ἴσμεν, satis scimus; *sic scripsi* II. 17, 13. *pro vulgato* μὴ κενῶς.

Ἰλιόθεν με φέρων &c. *Homeri versus, citatus* II. 19, 12. „*Proverbium de iis qui a malo ad pejus deflectunt.*" VPTON.

Ἱματίδιον, (*diminut.* τοῦ ἱμάτιον) palliolum, *contemtus caussa usurpatum.* περιτρέμων τοῖς ἱματιδίοις, III. 26, 36. ἱματίδια στιλπνὰ, IV. 6, 4.

Ἱμάτιον, vestis, toga *Romana*, II. 24, 12. n. τὸ ἱμάτιον λάβε, περίσχισον, *de corpore interpretatur Vptonus*, I. 25, 30. n.

Ἵνα, *conjunctio, interdum pro* ὅτι *usurpatur.* εἰ ἀληθές ἐστι τόδε, ἵνα ᾖ ἅμα μὲν - - πάντα ποιεῖν, si verum hoc est, fieri posse &c. II. 1, 1.

Nonnumquam idem valet ac ὥστε, ita ut. κρείσσων γάρ εἰμι τοῦ Ἀχιλλ. καὶ Ἀγαμέμνονος; ἵν' ἐκεῖνοι μὲν - - ἐμοὶ δὲ &c. I. 28, 31. μικρότερά ἐστι (ταῦτα) τῆς παρασκευῆς· ἵν' εἴπῃ νέος εὐφυὴς &c. ita quidem ut dicturus sit ingenua indole juvenis, II. 6, 23.

Interdum valet Utinam! *per ellipsin verbi* βουλοίμην, θέλω, εὔχομαι, *aut si quod est aliud in eamdem sententiam.* ἵνα τις ἐπιστάς σοι τοῦτ' αὐτὸ μόνον εἴπῃ, utinam aliquis, vellem aliquis adstaret tibi, IV. 1, 142. *In simili connexione subinde prorsus pleonastice posita videri potest; ubi in latino sermone satis est, si verbum in subjunctivo ponas.* ἵνα ὕδωρ καταχέῃ (ἡ Ξανθίππη) ὅσον καὶ θέλει· καὶ τί πρὸς ἐμέ; effundat aquæ quantumcumque volet! mea quid refert? IV. 5, 33. ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ, ne sit stultus! IV. 1, 41.

Subinde rursus abundare videri potest; sed, verum si quæris, refertur ad subintellectum verbum γένηται, *vel* ἔδει, *quod præcedere debebat, cum interrogatione efferendum;* fierine debebat? *Inde vim habet latinæ particulæ* itane? siccine? Σωκράτης οὖν ἵνα ταῦτα πάθῃ ὑπ' Ἀθηναίων; *id est,* γένηται οὖν, *vel* ἔδει οὖν, ἵνα Σωκρ. siccine Socrates tractari debuit ab Atheniensibus? *vel,* Socratem ita tractatum esse ab Atheniensibus! I. 29, 16. *Eodem pertinet illa phrasis,* ποῦ γὰρ ἵν' ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἴσην - - - ὑπολάβητε; II. 19, 21. n. *ubi* ποῦ, *ut passim alibi, idem valet ac* πῶς *aut* πόθεν, & *idem est*

ac

ac ſi dixiſſet, πῶς γὰρ (*vel* πόθεν γὰρ) γένηται *vel* γένοιτο, ἵνα ἡμεῖς *&c.* quî fieret, *vel* unde fieret, ut vos *&c.*

Interdum ἵνα *per Ellipſin omittitur poſt verbum* θέλειν. *vide in* Ὅτι.

Ἱππεύς, eques. ἱππεὺς οὖν ὢν, εἰς πεδίον ἐληλυθὼς, πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷς; II. 13, 22. „*Reſpicit ad proverbium*, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι, *quo utitur Plato in Theæteto. Vide Zenob. &c. edit. Schott. p.* 447." VPTON.

Ἱππικὸς, equorum & equitationis ſtudioſus, II. 24, 29.

Ἱπποδρομία, ἡ, equorum curſus, En. 33, 2. *&* ibi *Var. Lect.*

Ἵππος, equus. ἔγε, ἐπ' ἀνθρώπου οὐδέν ἐστι τοιοῦτον, οἷον ἐφ' ἵππου δρόμος; III. 14, 13. ἐπὶ ἵππου ἀγαθῷ ἐπεύρῃ, En. 6. *ubi vide Var. Lect. &* Not. Ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι κρείττων εἰμὶ σοῦ *&c.* Fr. 16. οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις - - - γαυριᾷ, Fr. 26.

Ἰσοδυναμεῖν, æque pollere. τὰ ἰσοδυναμοῦντα, æquipollentia, *apud Dialecticos*, I. 8, 1.

Ἴσος, æqualis, par, ſimilis. καθ' ἃ ἴσος εἶ τοῖς θεοῖς, (*nempe*, κατὰ τὸν λόγον) I. 32, 27. ὁμογνωμονῶ σοι, ἴσος εἰμὶ, *ſic olim* II. 16, 42. *ubi* σὸς εἰμι *correxi.*

θέλεις τὸ ἴσον ἔχειν ἐν ἐκείνοις περὶ ἃ &c. IV. 6, 36. n. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται ὁ μὴ Φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ Φοιτῶντι, En. 25, 2. τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι, En. 35, 1.

Ἴσα, *adverbialiter*, æque ac, perinde ut, ἴσα τῷ ἡλίῳ Φιλητέον, Fr. 88.

Ἴσος, æquus. τοῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; IV. 13, 14.

Ἱστάναι, ponderare. μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι, I. 17, 7. οὕτω κρίνεται τὰ πράγματα καὶ ἵσταται, II. 11, 23.

Ἱστάναι ſtatuere. *An* ἵστανα *in præt. uſurpatur notione activa? Vide* III. 22, 14. n. *& confer* I. 4, 30. n.

στῆναι, ſtare. ἐὰν ἐπὶ τούτου στῇς, ſi intra hoc conſiſtas, En. 39.

ἵστασθαι, conſiſtere, immotum ſtare. ἵνα μὴ ὁ νόσημος ἵστηται καὶ ἐμπεδίζηται, IV. 7, 27.

Ἱστάνειν, ponderare, III. 26, 17.

Ἱστορεῖν, inquirere, diligenter cognoſcere. δεῖ τὰ τοιαῦτα τῶν λημμάτων ἱστορῆσαι, I. 7, 20. Spectare; τὴν παγήγυριν ἱστορήσαντες, II. 14, 28. III. 7, 1.

Ἱστορία, *de* notitia *præceptorum philoſophicorum* mere hiſtorica; παρείληφα ἱστορίαν τοιαύτην, talem narrationem accepi, II. 19, 5 & 7. οὐδὲν μέγα, τῆς ἱστορίας κρατεῖν, ἴδιον δὲ δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι, ibid. vſ. 11. εἰς τὴν σχολὴν εἰσέρχομαι, μόνην τὴν ἱστορίαν μαθησόμενος, II. 21, 10.

Ἰσχαδοκάρυα, ficus & nuces, caricæ mixtæ nucibus, III. 9, 22. IV. 7, 22. *Et in ſing.* ἰσχαδοκάρυον, IV. 7, 23.

Ἰσχὰς, ἡ, carica, ficus arida, IV. 7, 24.

Ἴσως, æqua ratione, æquo animo. ἐσθίειν δικαίως, εὐγνωμόνως, ἴσως, ἐγκρατῶς, I. 13, 1.

Ἰταμὸς, temerarius, præceps. θρασὺ, ἀπονενοημένον, ἰταμὸν, ἀναίσχυντον, II. 1, 11.

Ἰχνευτικὸς, ad inveſtigandum idoneus. κύνες ἰχνευτικοὶ, I. 2, 34.

K.

Καθαίρειν, ejicere, expellere, expurgare. περιῄει καθαίρων ἀδικίαν καὶ ἀνομίαν, II. 16, 44. *ubi* καθαίρειν *idem valet ac* ἐκβάλλειν, ibid. vſ. 45 ſq. *Sic rurſus* καθαίρειν τὰ ἀλλότρια κακὰ, ib. vſ. 45. *Rurſusque* ibidem, ἵνα τὰ τῆς Ἀττικῆς (κακὰ) καθάρῃς, Θ, τὰ σαυτοῦ κάθαρον. *Sic* ἀδίκους ἀνθρώπους ἐξήλαυνε καὶ ἐκάθαιρε, I. 6, 32.

Purgare, repurgare; κάθηρον (*al.* κάθαρον) τὰ δόγματα, repurga decreta tua, IV. 1, 112.

Καθάπτειν, tangere. τοῦ τραχήλου μου καθάπτων, collum meum contrectans; *an*, cervicem mihi percutiens, III. 20, 10.

Καθαρεύειν, purum eſſe. Καθαρευτέον, En. 33, 8.

Καθάριος, mundus, munditiei ſtudioſus, *præſertim* in victu & cultu corporis. τὸ καθάριον, mundities. τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου εἰσὶν ἀνθεκτικοὶ, IV. 11, 3. n.

Καθαριότης, mundities, munditiei ſtudium. περὶ Καθαριότητος, IV. 11, tit. n.

Καθαρὸς, purus. ἐπιθύμησον καθαρὸς μετὰ καθαροῦ σαυτοῦ γενέσθαι, καὶ μετὰ τοῦ θεοῦ II. 18, 19. *ubi* abundare videri poteſt καθαροῦ *ante* σαυτοῦ, *nec tamen ſolicitandum puto.* αὐτὸν τὸν αὐχμὸν τοῦ Κυνικοῦ δεῖ καθαρὸν εἶναι, III. 22, 89. τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου ἀνθεκτικὸς, IV. 11, 3. θεοὶ Φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι, ibid. καθαρὸς μὲν κεκοίμηται (ὁ Κυνικὸς,) καθαρώτερον δ' αὐτὸν ἔτι ὁ ὕπνος ἀφῆκεν, III. 22, 95. τὸ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ δεῖ καθαρώτερον εἶναι τοῦ ἡλίου, III. 22, 93.

Καθαρότης, puritas. ἡ πρώτη καὶ ἀνωτάτω καθαρότης, ἡ ἐν ψυχῇ γενομένη, IV. 11, 5. *Conf. Var. Lect. ad* IV. 11, tit.

Κάθαρσις, purificatio, purgatio, ἐμποίησις οἵων δεῖ δογμάτων, IV. 11, 8.

Καθαρῶς, pure, ſincere, clare, perſpicue, probe, adcurate. ὅστις οὖν τούτου μέμνηται καθαρῶς, I. 28, 10. τὴν λέξιν διαλύσω καθαρώτατα, dictionem planiſſime veriſſimeque explicabo, III. 21, 7.

Καθέ-

Καθέδρα, *de* ſella curuli, II. 10, 9. n.

Καθέζεσθαι, ſedere. *ἐν γωνίᾳ καθεζόμενος, de ſophiſta* in ſchola umbra ſedente, *& quæſtum a diſcipulis captante*, I. 19, 55. *conf.* Καθῆσθαι. *Futur.* καθεδεῖται ὡς κεράμιον, I. 2, 24.

Καθείμαρται, in fatis eſt, deſtinatum eſt; *νοσεῖν μοι καθειμ. νῦν*, II. 6, 10.

Καθέλκειν, deorſum trahere. *Metaph. βαρούμεθα ὑπ' αὐτῶν καὶ καθελκόμεθα*, in terram deprimimur, I. 1, 15.

Καθεύδειν, dormire. *ὑπὲρ τοῦ καθεύδοντα καθεύδειν*, IV. 10, 22. *πότε ἀταραχώτερον ἐκάθευδας*, IV. 1, 47.

Καθηγεῖσθαι, antecedere. *τὰ καθηγούμενα*, antecedentia, III. 15, 1 ſq. En. 29, 1 ſq.

Καθῆκον, quod pertinet ad aliquem, conveniens, officium. „*Vide Cic. de Offic* I. 5. *de Fin.* III. 17. *ad Attic. lib.* XVI. *Epiſt.* 11. *A. Gell.* I. 13. *M. Anton.* VI. 26. *Laërt.* VII. 107. *& ibi Menag.*“ VPTON.

Locus ſecundus in Philoſophia, *ὁ περὶ τὸ Καθῆκον*, III. 2, 2 & 4. *ἡ περὶ τοὺς μεταπίπτοντας - - πραγματεία λανθάνει τοὺς πολλοὺς περὶ καθήκοντος οὖσα*, I. 7, 1. *ἵν' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ μὴ παρὰ τὸ καθῆκον ἀναστρεφώμεθα*, I. 7, 21. I. 28, 5. *ἄλλο μὲν κρίνειν καθῆκον, ἐπ' ἄλλο δ' ὁρμᾷν*, I. 18, 2. *τηρεῖν τὸ πρὸς τὸν Δία προσῆκον*, I. 22, 15. n. *τί μοι πρὸς θεούς ἐστι καθῆκον*, II. 17, 15. *τὰ καθήκοντα παραλείπειν*, II. 7, 1. *ἀποδιδόναι*, II. 14, 18. *ἡ περὶ τὸ καθῆκον φιλοτεχνία*, II. 17, 15. IV. 4, 16. *καθήκοντα τρισσά, τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι*, &c. III. 7, 25. n. *προσδεδεμένος καθήκουσιν ἰδιωτικοῖς*, III. 22, 69. *ἐνδεδεμένος εἰς τὰ ἰδιωτικὰ καθήκοντα*, III. 22, 69.

τὰ καθήκοντα ὡς ἐπὶ πᾶν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, En. 30, tuto. *Conf. loca ibi in Notis citata. ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων*, IV. 12, 16. *Conf.* Ἀπευθύνειν.

Καθῆσθαι, ſedere. *Perſæpe de iis uſurpatur, qui dolent, lugent, lamentantur, aut ſimilibus animi perturbationibus indulgent. καθήμεθα στώμενοι*, I. 1, 16. *κάθησθε τρέμοντες - - πενθοῦντες*, I. 6, 38 & 42. *κάθησθε κλαίοντες*, I. 9, 19. *κάθηται καὶ στένω*, I. 27, 13. *κλαύσεις καθήμενος ὡς τὰ παιδία*, II. 16, 33. II. 24, 26. III. 13, 19. III. 24, 8. IV. 10, 32.

Tum de his, qui in ſchola ſedent, *ſive* docentes, *ſive* audientes. *ἐμὲ καθήμενον ἐκπονεῖν ἵνα* &c. I. 8, 13. *ἔδει καθῆσθαι τὸν πρεσβύτερον ἐνταῦθα*, I. 9, 10. *conf.* I. 29, 55. *ἐγώ τινα εἶμαι τῶν καθημένων ἐνταῦθα ᾠδίνειν, - - καὶ λέγειν, ἐμὲ νῦν κατατριβῆναι καθήμενον ἐν γωνίᾳ*, I. 29, 36. *εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο καὶ πλέκε συλλογισμούς*, II. 13, 26. *καθή-*

Nil admirari, *vide Not. ad* I. 29, 3. *& ad En.* 33, 10.) θαυμάζειν τὰ ἐκτὸς, I. 4, 26. II. 16, 11. τοὺς πολλὰ κεκτημένους, I. 9, 20. τὰς ὕλας, I. 29, 3. n. II. 6, 2. τὴν θέαν, En. 33, 10. n. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἄν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77. τούτων τῶν θαυμαζομένων καὶ σπουδαζομένων ὄφελος οὐδέν ἐστι τοῖς τυχοῦσι, IV. 1, 174. μὴ γὰρ θαυμάζει τι τῶν γινομένων; μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ φαίνεται; IV. 5, 8. ἀνάγκη δουλεύειν τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν ἃ τεθαύμακε καὶ φοβεῖται, IV. 7, 10. πάντα ταῦτα θαυμάζω καὶ προσκυνῶ, IV. 7, 26. τί ἔτι θαυμάζω αὐτόν; τί ἔτι τέθηπα; τί φοβοῦμαι τοὺς δορυφόρους; IV. 7, 28.

Vulgari notione: οὐκ ἔστιν ἱκανῶς θαυμάσαι τὸ γινόμενον, I. 28, 28. ἐμὲ θαυμάζει, me probat, me cum admiratione audit, III. 23, 14 & 17. πρὸς τοὺς θαυμάζεσθαι θέλοντας, I. 21, tit. *Pro* τεθηπέναι, En. 31, 3. *libri fere omnes* τεθαυμακέναι *præferunt.*

In fut. Med. notione activa: οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται, En. 22. *ubi quidem* θαυμάσουσι *tenent alii.*

Θαυμασμὸς, admiratio, laudatio, τῶν πλουσίων, III. 26, 14.

Θαυμαστῶς, mire, præclare, γράφειν, II. 17, 35. II. 19, 9. σὺ καὶ θαυμαστῶς! III. 23, 24.

Θαυματοποιὸς, præstigiator, circulator. τῶν θαυματοποιῶν οὐδὲν διοίσομεν οἱ λέγοντες φιλοσοφεῖν, III. 12, 1.

Θέα, spectaculum. τὸ ἀξιόλογον τῆς θέας, magnificentia spectac. I. 6, 27. ἐθαύμασας τὴν θέαν, En. 33, 10. Spectatio, spectandi actus; αὐτῆς τῆς θέας ἕνεκα, III. 24, 12. Spectandi facultas; τί τοῦτ' ἔστιν, ἐφ' ᾧ τὴν θέαν παρειλήφατε, I. 6, 25.

Θεᾶσθαι, spectare. θεασόμενον τὴν διοίκησιν τοῦ θεοῦ, IV. 1, 104. n. *ubi perperam olim* θελησόμενον.

Θεατὴς, spectator. τὸν δ' ἄνθρωπον θεατὴν εἰσήγαγεν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, I. 6, 19. n. οὐκ ἔχει χρείαν θεατοῦ μεμψιμοίρου, IV. 1, 108. θεατὰς ζητεῖν, (*de vano homine,*) III. 12, 16.

Θέατρον, theatrum. εἰς θέατρ. εἰσέρχεσθαι, III. 4, 5. III. 9, 20. τὸ δὲ θέατρον οὐκ ἔστι κοινὸν τῶν πολιτῶν; II. 4, 9. εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι οὐκ ἀναγκαῖον, En. 33, 10.

Θεῖον, τὸ, *i. q.* ὁ Θεός. λέγοντας μηδ' εἶναι τὸ θεῖον, I. 12, 1. ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον, I. 14, tit. *cf. ib.* vs. 9. ὑμνεῖν τὸ θεῖον, I. 16, 15. πιστὸν τὸ θεῖον, II. 14, 13.

Θεῖος, divinus. ἀξίως θεῖος τε ἦσαν καὶ ἐλέγοντο, En. 15.

15. *τὰ θεῖ' ἐπίσταται*, En. 53, 2. *Videri poteſt σὺ θεὸς εἶ legendum*, II. 17, 33. *pro σὺ θεὸς εἶ. Nec tamen ſollicitandam puto vulgatam ſcripturam. conf. II.* 19, 27.

Θέλειν, velle. *θέλει, οὐ θέλει*, velit, nolit. III. 3, 3. *Sic θέλεις οὐ θέλεις*, III. 9, 16. *ἀπόδειξις μεγίστη κακοδαιμονίας· θέλω τι, καὶ οὐ γίνεται*, II. 17, 18.

χρῶ μοι εἰς ὃ ἂν θέλῃς, - - ὅπου θέλεις ἄγε, - - ἄρχειν με θέλεις, ἰδιωτεύειν, &c. II. 16, 42. *ἔτι μ' εἶναι θέλεις; ὡς σὺ ἠθέλησας, &c.* III. 24, 96 ſeqq. *θέλει με θεὸς πυρέσσειν; κἀγὼ θέλω. θέλει μ' ὁρμᾶν ἐπί τι; κἀγὼ θέλω, &c.* IV. 1, 89 ſqq. & ibid. vſ. 99 ſqq.

Differt θέλειν a βούλεσθαι. Vide in Βούλεσθαι.

Uſurpatur & θέλειν de vi & ſignificatione *verborum. θέλει ὁ ἔρημος κατὰ τὴν ἔννοιαν ἀβοήθητός τις εἶναι*, III, 13, 3.

Θελητὸν, quod fas eſt velle. *θέλειν τὰ μὴ θελητά*, IV. 1, 101.

Θεμέλιον, τὸ, & ὁ θεμέλιος, fundamentum, II. 15, 8. n.

Θεομαχεῖν, cum Deo pugnare, Deo repugnare. (*Actor.* 5, 39. & 23, 9. VPTON.) *θεομαχῶν, ὡς μένου οἷόν τε, τοῖς δόγμασιν ἑαυτοῦ*, III. 24, 21. *τί οὖν θεομαχῶ; τί θέλω τὰ μὴ θελητά;* IV. 1, 101. *θεομαχήσω, ἀντιθήσω πρὸς τὸν Δία*, III. 24, 24.

Θεομαχία, cum Deo pugna, III. 24, 24. „*Cicero, de Senect.* Quid enim eſt aliud, gigantum more bellare cum diis, niſi naturæ repugnare? “ VPTON.

Θεὸς, Deus. *Promiſcue in ſing. & in plur. utitur hoc nomine Epictetus, in eadem etiam phraſi; (cf.* I. 4, 31 ſq. n.) *ſed frequentius fere in Singulari. Sic pro τοῖς θεοῖς Φίλων* I. 4, 25, *τῷ θεῷ dicit* I. 29, 18. *&* IV. 4, 21. *Conf. Ind. Nominum Propr. in* Jupiter.

Variæ variorum de Diis ſententiæ, I. 12, 1 ſeqq. n. *γεγάμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πάντες, καὶ ὁ θεὸς πατὴρ ἐστι τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν*, I. 3, 1 ſqq. *θεὸς - - ἦν ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ τοῖς ἀληθείας πατρὸς*, I. 6, 40. *τὸν θεὸν ποιητὴν ἔχειν, καὶ πατέρα, καὶ κηδεμόνα*, I. 9, 7. *διατί μὴ εἴπῃ τις ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ*; I. 9, 6. *cf.* I. 3, 2. *ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ θεῖον*, I. 14, toto. II. 8, 14. *ὁ θεὸς ἔνδον ἐστὶ, καὶ ὁ ὑμέτερος δαίμων ἐστὶ*, I. 14, 14. *θεὸν περιφέρεις, καὶ ἀγνοεῖς*, II. 8, 12. n. *πάντα θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων*, III. 13, 15. n. *ὁ θεὸς καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον*, IV. 12, 11. n.

μαθεῖν δεῖ πρῶτον τοῦτο, ὅτι ἐστὶν ὁ θεὸς καὶ προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. III. 26, 28. En. 32, 1 ſqq. *διάδοσις θεῶν εἰς ἀνθρώπους*, I.

12, 6. n. *Vide* περὶ Προνοίας, lib. I. cap. 6. & cap. 16. πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ τὸ εὐσταθεῖν ἐποίησε - - κηδόμενος ἡμῶν καὶ πατρικῶς προϊστάμενος, III. 24, 2 ſq. ὁ θεὸς πάντα πεποίηκε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, &c. IV. 7, 6.

ἕπεσθαι θεοῖς, *finis homini propoſitus*, I. 12, 5. n. ᾄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν· Μέγας ὁ Θεὸς, &c. I. 16, 17. πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, III. 24, 114. ὡς ὁ θεὸς θέλει, I. 1, 17. IV. 7, 20. IV. 6, 21. *Confer ſupra citata in* Θέλειν. ἀρέσκειν, ὑποτετάχθαι, πείθεσθαι τῷ θεῷ, IV. 12, 11. ὁμογνωμονῆσαι τῷ Θεῷ, - - θεὸν ἐξ ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦντα γενέσθαι, &c. II. 19, 26 ſq. σὺ θεὸς εἶ, ὦ ἄνθρωπε· σὺ μεγάλας ἔχεις ἐπιβολὰς, II. 17, 33. δίκα θεοῦ ἐπιβάλλεσθαι πράγματι, III. 22, 2.

τοὺς θεούς σοι, (*ſcil.* ὀμνύω, *quod verbum adjicitur* III. 19, 3.) per deos, deum tibi adjuro; *familiaris formula*; II. 19, 16. n. III. 1, 35. n. IV. 1, 47. τοὺς θεοὺς ὑμῖν, III. 23, 35. *Sic* τὸν θεόν σοι, III. 7, 19. n. III. 20, 4. n. III. 22, 77 & 107. n.

Θεοχόλωτος, diis invisus, (*i. q.* θεοῖς ἐχθρὸς,) ἀναίσθητα τῆς σεαυτοῦ φύσεως καὶ θεοχόλωτε, II. 8, 14. τῷ θεῷ πειθῶμεν, ἵνα μὴ θεοχόλωτοι ὦμεν, III. 1, 37. ὁ δίκα θεοῦ τηλικούτῳ πράγματι ἐπιβαλλόμενος, θεοχόλωτός ἐστι, III. 22, 2.

Θεραπεύειν, *abſolute poſitum*, ſanare animum, morum præcepta tradere. ἐπείγει μᾶλλον θεραπεύειν, I. 17, 4. n. *Et de* corporis curatione *pariter abſolute ponitur*: πῶς θεραπεύοντες, αὐθὺς ἔσονται ἄνοσοι, qua curatione, quibus remediis utentes, IV. 8, 29. n. *Sed cum accuſ.* τὰ ἕλκη θεραπεύετε, II. 21, 23. *Et in Paſſ.* ἀκούσατε τὰ φάρμακα καὶ ὑφ' ὧν ἐθεραπεύθην, IV. 8, 31. τίς ἔρχεται εἰς σχολὴν ὡς θεραπευσόμενος, II. 21, 15. πῶς θεραπευθῇ τὰ θλίβοντα, πῶς ἐξαιρεθῇ, quibus remediis levari vel tolli poſſint ea quæ nos premunt, III. 13, 8.

Rurſus in Activo; colere, III. 24, 44. IV. 1, 177. πάντες με θεραπεύουσι. καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ κινάκιον θεραπεύω· - - τὸν ὄνον οὐ θεραπεύω; &c. I. 19, 4 ſqq. σὲ δεῖ θεραπεύειν, ὡς πυρετὸν, ὡς χολέραν, *ſcil.* ne male nobis facias, I. 19, 6.

Θερίζειν, metere. ξηραίνονται, ἵνα θερισθῶσι, II. 6, 11. n.

Θερμὸς, calidus. θερμὸν, *ſcil.* ὕδωρ, calida, I. 13, 2. III. 22, 71. IV. 11, 20. θερμαὶ Νέρωνος, II. 16, 31.

Θεωρεῖν ἐν ἀμφιθεάτρῳ, ſpectare ludos, I. 25, 27.

Θεώρημα, theorema. „*Sunt* θεωρήματα diſciplinarum ſpeculamenta *& veluti commentationes*,. *Cic. de Fato*, [c. 6.]

6.] præcepta. [*al.* percepta.][a] VPTON. — παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα, I. 7, 29. n. ποία τέχνη οὐχὶ θεωρήματα ἔχει; IV. 8, 11. ποῖα θεωρήματα τοῦ Φιλοσόφου; &c. IV. 8, 12. μαθεῖν τὰ θεωρ. II. 17, 3. τὰ θεωρ. ἀναλαβόντας ψιλὰ, III. 21, 1. εἴ σε ψυχαγωγεῖ τὰ θεωρήματα, καθήμενος αὐτὰ στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, φιλόσοφον δὲ μηδέποτ' ἔπῃς σεαυτὸν, III. 21, 23. θέλετε λαλεῖν περὶ θεωρημάτων, II. 21, 17. παράδοσις θεωρημάτων, docere, tradere artis præcepta, II. 23, 40. ἀρεσάντων θεωρημάτων τινῶν, αὐτοῦ κατακένεις, II. 23, 43. *cf.* vſ. 46. ἄχρηστα θεωρήματα; τίνα; II. 21, 20. III. 24, 81. τὰ θεωρήματα τῆς φιλοσοφίας, ὅταν ἐπὶ σοὶ, κατήσχυνας, III. 26, 13. τὰ ἀναγκαῖα θεωρ. ἀφ' ὧν ἐστιν ὁρμώμενον - - οὐ μελετῶ, IV. 6, 16. θεωρήματα δύσκολα ἀκριβοῦν, IV. 8, 24. θεώρημα πρὸς τοῦτο οὐκ ἔχω, III. 9, 2 & 10.

μὴ λάλει τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων, ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημάτων, &c. En. 46, 1 ſq. παρείληφας τὰ θεωρ. En. 51, 1. ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων, En. 52, 1. *ubi plerique libri* δογμάτων *habent. vide Var. Lect. & Notas criticas; vide & ſupra in* Δόγμα, *in fine articuli.*

Θεωρημάτιον, præceptiuncula. ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρημάτια, II. 21, 17. III. 5, 15.

Θεωρητικὸς, contemplativus, contemplandi vim habens. δύναμις αὐτὴ αὑτῆς θεωρητική, I. 1, 1. ἡ γραμματικὴ μέχρι τίνος κέκτηται τὸ θεωρητικόν; I. 1, 2. φαντασίαι θεωρητικαὶ, notiones theoreticæ, III. 20, 1. *quibus opponuntur* practicæ, *ad vitam regendam ſpectantes*, ibid. vſ. 4.

Θεωρία, contemplatio; *verbi cauſſa* naturæ & *adminiſtrationis mundi*, I. 6, 21. *coll. vſ.* 19. Spectaculum, I. 2, 12. III. 16, 14.

Θήτευε, τεθηπέναι, mirari, adſtupere. τί ἔτι θαυμάζω; τί ἔτι τέθηπα; IV. 7, 28. *Adde* En. 31, 3. *ubi vide Var. Lect.*

Θηρᾶν & θηρᾶσθαι, venari. ἔξω νενευκὼς καὶ ἄλλο τι θηρώμενος, III. 12, 16.

Θηριώδης, immanis, ferus. πρὸς τοὺς μαχίμους καὶ θηριώδεις, tit. cap. 5. lib. IV.

Θλίβειν, premere, adfligere. ὑπ' οὐδενὸς οὕτως εὑρήσομεν τὸ ζῷον (λογικὸν) θλιβόμενον, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀλόγου, I. 2, 4. μόνον μηδὲν βαρούμενος ποίει, μὴ θλιβόμενος, μηδ' ὑπολαμβάνων ἐν κακοῖς εἶναι, I. 25, 17. ὅ τι ἂν ᾖ τὸ θλίβον, ἐκείνῳ δεῖ προσάγειν τὴν βοήθειαν, &c. I. 27, 2 ſq. III. 13, 8. ἄνθρωπε, σὺ σαυτὸν θλίβεις - - - μὴ θεώρει, καὶ μὴ θλι-

βῆς, ſive θλιβήσῃ, I. 25, 27. n. τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκὸς, - - ἀλλὰ τὸ δόγμα, En. 16. οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν, En. 24.

Θρηνεῖν, lamentari. *Abſol.* μὴ θρήνει, I. 24, 20. θρηνεῖν τινα, deplorare aliquem, IV. 5, 15.

Θριαμβεύειν, triumphare. οἷον οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἑφεστῶτες ὄπισθεν, καὶ ὑπομιμνήσκοντες ὅτι ἄνθρωποί εἰσι, III. 24, 85.

Θριγκὸς, corona muri, lorica pinnata, III. 26, 15. n.

Θρίδαξ, *vel* Θίδραξ, II. 10, 9. n. αἱ θρίδακες, III. 24, 44 & 48. πόσου πιπράσκονται θρίδακες; *&c.* En. 25, 3.

Θύρα, janua. ἐπὶ θύραις τινὸς πορεύεσθαι, III. 24, 44 & 49. τί οὖν ἔρχῃ ἐπὶ θύραις, (*al.* θύρας) IV. 7, 19. φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς, En. 25, 2. ἐντυγχάνῃ σοι αἱ θύραι, En. 33, 13.

περὶ θύρας ἕζῃτι φιλοσόφου, IV. 1, 177. φιλοσόφου δ' αὐδὲ θύραν παρῆλθες, II. 16, 34. n. τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἐπὶ θύραις στῆναι, (in ſtando ad januam) ἀλλ' ἔνδον ἐν τοῖς δόγμασιν, III. 24, 55. κατὰ τὴν θύραν ἁπτόμενος φιλοσοφίας, per januam, *id eſt*, recta via atque aditu, II. 11, 1. n. „Cic. *de Orat. I.* 47. ab hoc aditu januaque patefacta.“ VPT.

ἤνοικται ἡ θύρα, patet janua, patet exitus *e vita*, I. 9, 20. n. I. 24, 20. I. 25, 18. II. 1, 19. τὴν θύραν σοι ἤνοιξαν ὁ Ζεὺς, III. 8, 6. III. 13, 14. *Eadem notione:* σοὶ δὲ ἡ θύρα κέκλεισται; III. 22, 33.

Θυρωρὸς, ὁ, janitor, IV. 8, 33.

Θύτης, ſacrificus, aruſpex, I. 17, 18 & 29.

Θωπεύειν, blandiri. θωπεῦσαι (αὐτὸν) δι' ἐπαίνου, III. 24, 49.

I.

Ἰᾶσθαι, ſanare. ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, *&c.* Fr. 92.

Ἰατρεῖον, officina medici. ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ φιλοσόφου σχολεῖον, III. 23, 30.

Ἰατρικὸς, ad medicinam pertinens. τὰ ἰατρικὰ, res medica, medicina, I. 25, 32.

Ἰατρὸς, medicus. II. 15, 15. III. 3, 1. III. 10, 15. III. 23, 27. ὡς ἰατρὸς περιερχ. καὶ τῶν σφυγμῶν ἁπτόμενος, III. 22, 73.

Ἰδεῖν, *vide in* Εἶδεν.

Ἴδιος. τὸ ἴδιον μέρος ἔδωκεν ἀποσπάσας ὁ θεὸς, I. 17, 27. μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν δύναται τυγχάνειν τὸ λογικὸν ζῶον, εἰ μή τι εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμον προσφέρηται, I. 19, 13. τὰ ἀκώλυτα ἴδια δέδωκεν ἑκάστῳ, III. 24, 3. ἂν τὰ ἀλλότρια ἴδια οἰηθῇς, En. 1, 3.

Ἰδιωτεύειν, privatam vitam agere. ἄρχειν μὲ θέλεις, ἰδιωτεύειν, II. 16, 42.

Ἰδιώτης, 1) privatus, qui non fungitur magiſtratu; (*cui opponitur* ὁ πολιτευόμενος, *&* ὁ ἄρχων.) III. 24, 99. En. 17. 2) *qui quacumque* in arte rudis *eſt*, ignarus, imperitus. II. 12, 2. II. 13, 3. n. II. 14, 2 & 5. 3) *Sigillatim, ex uſu præſertim Stoicorum*, rudis in Philoſophiæ ſtudio, qui animum ſalutari doctrina non habet excultum, vulgus indoctum & rude. (*Quo ſpectant A. Gellii verba, ab Vptono hic citata:* Permitte, Philoſophorum ampliſſime, quoniam reſpondere nos tibi non quimus, quos *idiotas* & *rudes* vocas, &c. *Noct. Attic. I.* 2.) τίς στάσις ἰδιώτου καὶ Φιλοσόφου, III. 19, tit. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, En. 48, 1. δεῖ Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. τοῖς ἰδιώταις δεῖ συμπεριφέρεσθαι, I. 29, 64. εὐλαβῶς δεῖ τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφοράς, III. 16, 3. ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων, En. 51, 1. ἰδιώτης ἐν βίῳ, Fr. 135. *Adde* I. 27, 5. III. 7, 1. III. 22, 87. En. 46, 1 ſq. *&c.*

Ἰδιωτικὸς, ad privatum hominem, *vel* ad plebejum, vulgarem & rudem pertinens. ἰδιωτικὰ παθήματα, *quibus illigari non debet Cynicus philoſophus*, III. 22, 69 & 74. *intelligere poſſis* officia plebeja, *vel* vulgaria, *quibus adſtrictum eſt vulgus hominum; poſſis vero etiam interpretari* privata officia, *quibus ſcilicet adſtrictus eſſe non debet philoſophus ille, qui non niſi publica perſona eſt, a Deo ad homines miſſus, & totus miniſterio Dei addictus.*

ἑστιάσεις ἰδιωτικαὶ, convivia cum hominibus idiotis & honeſta diſciplina non imbutis; *præſertim* convivia ab ejusmodi hominibus præbita, En. 33, 6. ἰδιωτικὸν γὰρ, plebejum hoc eſt; eſt hoc hominis rudis, qui philoſophiæ præceptis animum non habet imbutum, En. 33, 13.

στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ, miles habitu *vel* cultu privato, veſte plebeja *vel* civili, IV. 13, 5. *Eadem ratione* ἰδιωτικὸν πλῆθος *apud Appian. Civil. V.* 58. *diſtinguitur a* τοῖς ὡπλισμένοις: *& opponuntur inter ſe* στρατιῶται *&* ἰδιῶται, milites *&* qui non militant, *apud eumdem Appian. Hiſt. Mithrid. c.* 65.

Ἰδιωτισμὸς, ſtatus hominis rudis & ineruditi. μή ποτε ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 6. ὀλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 15.

Ἱεροφάντης, ſacrorum antiſtes; („*qui apud Athenienſes ſacra & ſymbola* τοῖς τελουμένοις *oſtendebat.*“ VPTON.) III. 21, 13 & 16.

Ἱερωσύνη, ſacerdotium, Αὐγούστου, I. 19, 26.

Ἴεσθαι, ire, currere, moveri. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἴεσθαι τρόπους, III. 24, 12.

Ἰθύνειν & Εὐθύνειν, corrigere, Fr. 58.

Ἱκανὸς ποιεῖν τι, qui aliquid facere valet, ſatis commode facere poteſt, IV. 5, 36. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, σαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἴσῃ, En. 23. n.

ἱκανὸν, ſatis eſt, ſufficit. ἱκανὸν δὲ, ἐὰν &c. En. 24, 4.

Ἱκανῶς ἴσμεν, ſatis ſcimus; ſic ſcripſi II. 17, 13. pro vulgato μὴ κακῶς.

Ἰλιόθεν με φέρων &c. Homeri verſus, citatus II. 19, 12. „Proverbium de iis qui a malo ad pejus deflectunt.“ VPTON.

Ἱματίδιον, (diminut. τοῦ ἱμάτιον) palliolum, contemtus cauſſa uſurpatum. περιτρέμων τοῖς ἱματιδίοις, III. 26, 36. ἱματίδια στιλπνὰ, IV. 6, 4.

Ἱμάτιον, veſtis, toga Romana, II. 24, 12. n. τὸ ἱμάτιον λάβε, περίσχισον, de corpore interpretatur Vptonus, I. 25, 30. n.

Ἵνα, conjunctio, interdum pro ὅτι uſurpatur. εἰ ἀληθές ἐστι τόδε, ἵνα ἢ ἅμα μὲν - - πάντα ποιεῖν, ſi verum hoc eſt, fieri poſſe &c. II. 1, 1.

Nonnumquam idem valet ac ὥστε, ita ut. πρέσσων γάρ εἰμι τοῦ Ἀχιλλ. καὶ Ἀγαμέμνονος; ἵν' ἐκεῖνοι μὲν - - ἐμοὶ δὲ &c. I. 28, 31. μικρότερά ἐστι (ταῦτα) τῆς παρασκευῆς· ἵν' ἔτη νέος εὐφυὴς &c. ita quidem ut futurus ſit ingenua indole juvenis, II. 6, 23.

Interdum valet Utinam! per ellipſin verbi βουλοίμην, θέλω, εὔχομαι, aut ſi quod eſt aliud in eamdem ſententiam. ἵνα τις ἐκίστας σοι τοῦτ' αὐτὸ μόνον εἴπῃ, utinam aliquis, vellem aliquis adſtaret tibi, IV. 1, 142. In ſimili connexione ſubinde prorſus pleonaſtice poſita videri poteſt; ubi in latino ſermone ſatis eſt, ſi verbum in ſubjunctivo ponas. ἵνα ὕδωρ καταχέῃ (ἡ Ξανθίππη) ὅσον καὶ θέλει· καὶ τί πρὸς ἐμέ; effundat aquæ quantumcumque volet! mea quid refert? IV. 5, 33. ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ, ne ſit ſtultus! IV. 1, 41.

Subinde rurſus abundare videri poteſt; ſed, verum ſi quæris, refertur ad ſubintellectum verbum γένηται, vel ἔδει, quod præcedere debebat, cum interrogatione efferendum; fierine debebat? Inde vim habet latinæ particulæ itane? ſiccine? Σωκράτης οὖν ἵνα ταῦτα πάθῃ ὑπ' Ἀθηναίων; id eſt, γένηται οὖν, vel ἔδει οὖν, ἵνα Σωκρ. ſiccine Socrates tractari debuit ab Athenienſibus? vel, Socratem ita tractatum eſſe ab Athenienſibus! I. 29, 16. Eodem pertinet illa phraſis, ποῦ γὰρ ἴσ' ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἴσην - - - ὑπολάβητε; II. 19, 21. n. ubi ποῦ, ut paſſim alibi, idem valet ac πῶς aut πόθεν, & idem eſt ac

ac ſi dixiſſet, πῶς γὰρ (*vel* πόθεν γὰρ) γένηται *vel* γένοιτο, ἵνα ἡμᾶς *&c.* qui fieret, *vel* unde fieret, ut vos *&c.*

Interdum ἵνα *per Ellipſin omittitur poſt verbum* θέλειν. *vide in* Ὅτι.

Ἱππεύς, eques. ἱππεὺς οὖν ὢν, εἰς πεδίον ἐληλυθὼς, πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷς; II. 13, 22. „*Reſpicit ad proverbium,* ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι, *quo utitur Plato in Theæteto. Vide Zenob. &c. edit. Schott. p.* 447.“ VPTON.

Ἱππικός, equorum & equitationis ſtudioſus, II. 24, 29.

Ἱπποδρομία, ἡ, equorum curſus, En. 33, 2. *&* *ibi Var. Lect.*

Ἵππος, equus. ἄγε, ἐπ' ἀνθρώπου οὐδέν ἐστι τοιοῦτον, οἷον ἐφ' ἵππου δρόμος; III. 14, 13. ἐπὶ ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ, En. 6. *ubi vide Var. Lect. &* *Not.* ἵππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι κρείττων εἰμὶ σοῦ *&c.* Fr. 16. οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις - - - γαυριᾷ, Fr. 26.

Ἰσοδυναμεῖν, æque pollere. τὰ ἰσοδυναμοῦντα, æquipollentia, *apud Dialecticos,* I. 8, 1.

Ἴσος, æqualis, par, ſimilis. καθ' ἃ ἴσος ἐσ τοῖς θεοῖς, (*nempe,* κατὰ τὸν λόγον) I. 12, 27. ὁμογνωμονῶ σοι, ἴσος εἰμὶ, *ſic olim* II. 16, 42. *ubi* σός εἰμι *correxi.*

θέλεις τὸ ἴσον ἔχειν ἐν ἐκείνοις περὶ ἃ &c. IV. 6, 36. n. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ φοιτῶντι, En. 25, 2. τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι, En. 35, 1.

ἴσα, *adverbialiter,* æque ac, perinde ac, perinde ut, ἴσα τῷ ἡλίῳ φιλῆθήσῃ, Fr. 88.

ἴσος, æquus. πεῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; IV. 13, 14.

Ἱστάναι, ponderare. μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι, I. 17, 7. οὕτω κρίνεται τὰ πράγματα καὶ ἵστανται, II. 11, 23.

Ἱστάναι ſtatuere. *An* ἵστανται *in prat. uſurpatur notione activa? Vide* III. 22, 14. n. *& confer* I. 4, 30. n.

στῆναι, ſtare. ἐὰν ἐπὶ τούτου στῇς, ſi intra hoc conſiſtas, En. 39.

ἵστασθαι, conſiſtere, immotum ſtare. ἵνα μὴ ὁ κόσμος ἵστηται καὶ ἐμπεδίζηται, IV. 7, 27.

Ἱστάνειν, ponderare, III. 26, 17.

Ἱστορεῖν, inquirere, diligenter cognoſcere. δεῖ τὰ τοιαῦτα τῶν λημμάτων ἱστορῆσαι, I. 7, 20. Spectare; τὴν πανήγυριν ἱστορήσαντες, II. 14, 28. III. 7, 1.

Ἱστορία, *de* notitia *præceptorum philoſophicorum* mere hiſtorica; παρείληφα ἱστορίαν τοιαύτην, talem narrationem accepi, II. 19, 5 & 7. οὐδὲν μέγα, τῆς ἱστορίας κρατεῖν, ἴδιον δὲ δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι, ibid. vſ. 11. εἰς τὴν σχολὴν εἰσέρχομαι, μόνην τὴν ἱστορίαν μαθησόμενος, II. 21, 10.

Ἰσχαδοκάρυα, ficus & nuces, caricæ mixtæ nucibus, III. 9, 22. IV. 7, 22. *Et in ſing.* ἰσχαδοκάρυον, IV. 7, 23.

Ἰσχὰς, ἡ, carica, ficus arida, IV. 7, 24.

Ἴσως, æqua ratione, æquo animo. ἐσθίειν δικαίως, εὐγνωμόνως, ἴσως, ἐγκρατῶς, I. 13, 1.

Ἰταμὸς, temerarius, præceps. θρασὺ, ἀπονενοημένον, ἰταμὸν, ἀναίσχυντον, II. 1, 11.

Ἰχνευτικὸς, ad inveſtigandum idoneus. κύνες ἰχνευτικοὶ, I. 2, 34.

K.

Καθαίρειν, ejicere, expellere, expurgare. περιέρει καθαίρων ἀδικίαν καὶ ἀνομίαν, II. 16, 44. *ubi* καθαίρειν *idem valet ac* ἐκβάλλειν, ibid. vſ. 45 ſq. *Sic rurſus* καθαίρειν τὰ ἀλλότρια κακὰ, ib. vſ. 45. *Rurſusque* ibidem, ἵνα τὰ τῆς Ἀττικῆς (κακὰ) καθάρῃς, ἐᾷ, τὰ σαυτοῦ κάθαρον. *Sic* ἀδίκους ἀνθρώπους ἐξήλαυνε καὶ ἐκάθαιρε, I. 6, 32.

Purgare, repurgare; κάθηρον (*al.* κάθαρον) τὰ δόγματα, repurga decreta tua, IV. 1, 112.

Καθάπτειν, tangere. τοῦ τραχήλου μου καθάπτων, collum meum contrectans; *an*, cervicem mihi percutiens, III. 20, 10.

Καθαρεύειν, purum eſſe. Καθαρευτέον, En. 33, 8.

Καθάριος, mundus, munditiei ſtudioſus, *præſertim* in victu & cultu corporis. τὸ καθάριον, mundities. τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου εἰσὶν ἀνθεκτικοὶ, IV. 11, 3. n.

Καθαριότης, mundities, munditiei ſtudium. περὶ Καθαριότητος, IV. 11, tit. n.

Καθαρὸς, purus. ἐπιθύμησον καθαρὸς μετὰ καθαροῦ σαυτοῦ γενέσθαι, καὶ μετὰ τοῦ θεοῦ II. 18, 19. *ubi abundare videri poteſt* καθαροῦ *ante* σαυτοῦ, *nec tamen ſolicitandum puto.* αὐτὸν τὸν αὐχμὸν τοῦ Κυνικοῦ δεῖ καθαρὸν εἶναι, III. 22, 89. τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου ἀνθεκτικὸς, IV. 11, 3. θεοὶ Φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι, ibid. καθαρὸς μὲν κεκοίμηται (ὁ Κυνικὸς,) καθαρώτερον δ' αὐτὸν ἔτι ὁ ὕπνος ἀφῆκεν, III. 22, 95. τὸ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ δεῖ καθαρώτερον εἶναι τοῦ ἡλίου, III. 22, 93.

Καθαρότης, puritas. ἡ πρώτη καὶ ἀνωτάτω καθαρότης, ἡ ἐν ψυχῇ γενομένη, IV. 11, 5. *Conf. Var. Lect. ad* IV. 11, tit.

Κάθαρσις, purificatio, purgatio, ἐμποίησις οἵων δεῖ δογμάτων, IV. 11, 8.

Καθαρῶς, pure, ſincere, clare, perſpicue, probe, adcurate. ὅστις οὖν τούτου μέμνηται καθαρῶς, I. 28, 10. τὴν λέξιν διαλύσω καθαρώτατα, dictionem planiſſime veriſſimeque explicabo, III. 21, 7.

Καθέ-

Καθέδρα, *de* ſella curuli, II. 10, 9. n.

Καθέζεσθαι, ſedere. ἐν γωνίᾳ καθεζόμενος, *de ſophiſta* in ſchola umbra ſedente, *& quæſtum a diſcipulis captante*, I. 19, 55. *conf.* Καθῆσθαι. *Futur.* καθεδεῖται ὡς κεράμιον, I. 2, 24.

Καθείμαρται, in fatis eſt, deſtinatum eſt; νοσεῖν μοι καθειμ. νῦν, II. 6, 10.

Καθέλκειν, deorſum trahere. *Metaph.* βαρούμεθα ὑπ' αὐτῶν καὶ καθελκόμεθα, in terram deprimimur, I. 1, 15.

Καθεύδειν, dormire. ὑπὲρ τοῦ καθεύδοντα καθεύδειν, IV. 10, 22. πότε ἀταραχώτερον ἐκάθευδας, IV. 1, 47.

Καθηγεῖσθαι, antecedere. τὰ καθηγούμενα, antecedentia, III. 15, 1 ſq. En. 29, 1 ſq.

Καθῆκον, quod pertinet ad aliquem, conveniens, officium. „*Vide Cic. de Offic* I. 5. *de Fin.* III. 17. *ad Attic. lib.* XVI. *Epiſt.* 11. *A. Gell.* I. 13. *M. Anton.* VI. 26. *Laërt.* VII. 107. *& ibi Menag.*“ VPTON.

Locus ſecundus in Philoſophia, ὁ περὶ τὸ Καθῆκον, III. 2, 2 & 4. ἡ περὶ τοὺς μεταπίπτοντας - - πραγματεία λανθάνει τοὺς πολλοὺς περὶ καθήκοντος οὖσα, I. 7, 1. ἵν' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ μὴ παρὰ τὸ καθῆκον ἀναστρεφώμεθα, I. 7, 21. I. 28, 5. ἄλλο μὲν κρίνειν καθῆκον, ἐπ' ἄλλο δ' ὁρμᾶν, I. 18, 2. τηρεῖν τὸ πρὸς τὸν Δία προσῆκον, I. 22, 15. n. τί μοι πρὸς θεούς ἐστι καθῆκον, II. 17, 15. τὰ καθήκοντα παραλείπειν, II. 7, 1. ἀποδιδόναι, II. 14, 18. ἡ περὶ τὸ καθῆκον Φιλοτεχνία, II. 17, 15. IV. 4, 16. καθήκοντα τρισσά, τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, &c. III. 7, 25. n. προσδεδεμένος καθήκουσιν ἰδιωτικοῖς, III. 22, 69. ἐνδεδεμένος εἰς τὰ ἰδιωτικὰ καθήκοντα, III. 22, 69.

τὰ καθήκοντα ὡς ἐπὶ πᾶν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, En. 30, toto. *Conf. loca ibi in Notis citata.* ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων, IV. 12, 16. *Conf.* Ἀπευθύνειν.

Καθῆσθαι, ſedere. *Perſaepe de iis uſurpatur, qui dolent, lugent, lamentantur, aut ſimilibus animi perturbationibus indulgent.* καθήμεθα στώμενοι, I. 1, 16. κάθησθε τρέμοντες - - πενθοῦντες, I. 6, 38 & 42. κάθησθε κλαίοντες, I. 9, 19. κάθηται καὶ στένω, I. 27, 13. κλαύσεις καθήμενος ὡς τὰ παιδία, II. 16. 33. II. 24, 26. III. 13, 19. III. 24, 8. IV. 10, 32.

Tum de his, qui in ſchola ſedent, *ſive* docentes, *ſive* audientes. ἐμὲ καθήμενον ἐκπονεῖν ἵνα &c. I. 8, 13. ἔδει καθῆσθαι τὸν πρεσβύτερον ἐνταῦθα, I. 9, 10. *conf.* I. 29, 55. ἐγώ τινα οἶμαι τῶν καθημένων ἐνταῦθα ὠδίνειν, - - καὶ λέγειν, ἐμὲ νῦν κατατρίβηναι καθήμενον ἐν γωνίᾳ, I. 29, 36. εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο καὶ πλέκε συλλογισμούς, II. 13, 26. καθή-

μενος τὰ θεωρήματα στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ, III. 21, 23. καθῆσθαι ἀκούοντα, I. 11, 29. conf. II. 6, 23.

Denique de eo, qui ignavus domi ſedet, *quem confert cum vitulo, qui ἐν βοὸς ποιλίᾳ κατθήμενος*, matris utero adſidens, *ubera ejus fugit*, II. 16, 43. n.

Καθιέναι, demittere, ſubmittere. καθιέναι πώγωνα, barbam promiſſam alere, II. 23, 21. IV. 8, 15. καθιέναι ἑαυτὸν, *ſcil.* εἰς τὸν ἀγῶνα, *vel* εἰς κίνδυνον, in certamen deſcendere, committere ſe periculo, III. 12, 11. *Et abſol.* καθιέναι, *notione reciproca, per ellipſin pronominis reciproci:* εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα καθίησι, III. 6, 7. ἀπήγγειλεν ὅτι λῃστεύεται ἡ ὁδὸς· μόνος οὐ τολμᾷ καθεῖναι, IV. 1, 91.

Καθιστάναι, 1) conſtituere, ἱερεῖς καθιστᾶσιν αὐτοὺς, II. 20, 27. 2) Componere, ſedare. σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν, IV. 1, 84. n. συλλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων, En. 48, 3. n.

Καθολικὸς, univerſalis, generalis. τούτου οὖν τοῦ καθολικοῦ μέμνησο, II. 2, 25. IV. 4, 29. δεῖ με προσέχειν πρῶτον μὲν ἐκείνοις τοῖς καθολικοῖς, IV. 12, 7. οὐδέν ἐστι καθολικὸν ἀληθὲς, II. 20, 2. „*Scripſit Zeno librum, quem inſcripſit* Καθολικά. *Laërt.* VII. 4.“ ypton.

Καθόλου, omnino, in univerſum, in genere, in ſumma; I. 19, 13. I. 25, 28. II. 17, 13. II. 18, 4. II. 22, 15. III. 1, 3. III. 7, 26. IV. 1, 118. μὴ ἐπύθου, εἰ σοὶ χρήσιμοι (οἱ συλλογισμοὶ,) ἀλλὰ καθόλου, II. 21, 21.

ἐν τῷ καθόλου, *idem fere quod* nudum καθόλου, in univerſum, generatim, omnino; I. 12, 14. ἐν τῷ καθόλου πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς τοῖς ἀπαιδεύτοις προσγενομένη, I. 8, 8. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν τῷ καθόλου πάσχομεν, tale quid & in univerſum nobis accidit, IV. 13, 5. *Eodem modo* ἐν τοῖς καθόλου dicitur: μεμνῆσθαι οὖν δεῖ ἐν τοῖς καθόλου, in univerſum igitur tenendum eſt, IV. 13, 23.

Καθοσιοῦν, conſecrare, dicare, devovere. τοῖς τοῦ θεοῦ προστάγμασι καθωσιωμένος, II. 16, 46.

Καὶ, *particulam conjunctivam, ſæpe ponit Epictetus ubi disjunctivam ἤ deſideraſſes, quam ipſam & ſubinde librarii in illius locum ſua auctoritate ſubſtituerunt.* αὐτὶ θρίδακος καὶ καθέδρας, II. 10, 9. n. Φέρε δ' ἀλλεις ὄνομα, ἀγαθὸν καὶ καινὸν, II. 14, 16. n. καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται, En. 51, 2. n. *Conf. Var. Lect. ad iſta verba,* ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν, En. 2, 2. καὶ βολβάριον, *&* καὶ παιδάριον, En. 7. καὶ ὑπακούσας, En. 12, 2. καὶ ἠλίθιος, En. 13. καὶ ἀπάρχεσθαι, En. 31, 5.

Καινὸς, novus. μὴ γὰρ θαυμάζει τι; μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ φαίνεται; IV. 5, 8.

Καιρὸς,

Καιρὸς, tempus. παρὰ καιρὸν, pro tempore, *itemque*, alieno tempore, III. 21, 14 & 16. n.

Καίσαρ, Cæsar, *generali notione; de quolibet in ista dignitate constituto.* πρὸς τὸν Καίσαρα ἡ συγγένεια, I. 9, 7. παρὰ Καίσαρος πινακίδες, I. 10, 5. Καίσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε, III. 7, 30. τῷ θεῷ ἔδει καὶ ὑμᾶς ὀμνύειν ὅρκον, οἷον οἱ στρατιῶται τῷ Καίσαρι, I. 14, 15. πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν, ibid. νὴ τὴν Καίσαρος τύχην, per genium Cæsaris, IV. 1, 14. τῶς Φρόνιμος γίνεται ἐξεύφνης ὁ ἄνθρωπος, ὅταν Καίσαρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λατάνου ποιήσῃ, I. 19, 17. Καίσαρός σκυτεὺς, I. 19, 19. ἐν τοῖς Καίσαρος μονομάχοις, I. 29, 37. τῇ καθαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ Καίσαρος, II. 6, 20. ἀγωνιῶμεν περὶ τοῦ τί δόξει τῷ Καίσαρι, II. 13, 11. οὐκ ἀγωνιῶ τί Φρονήσει περὶ ἐμοῦ ὁ Καίσαρ. III. 9, 18. ὁ Καίσαρ σε οἶδεν, II. 14, 18. ἂν σὲ ὁ Καίσαρ μετατάμψηται κατηγορούμενον, II. 19, 17. τοῦ Καίσαρος νόμισμα, III. 3, 3. οἶδεν ὁ Καίσαρ, ὅτι, ἂν πάντας τοὺς λοιδοροῦντας κολάσῃ, οὐχ ἕξει τίνων ἄρξει, III. 4, 8. Καίσαρ αὐτὸν κατέκρινεν, III. 8, 2. εἰρήνην μεγάλην Καίσαρ δοκεῖ παρέχειν, III. 13, 9. ἐπίτροπος Καίσαρος, III. 4, 2. III. 15, 12, En. 29, 7. ὦ Καίσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω, III. 22, 55. τίς με δύναται ἀναγκάσαι, εἰ μὴ ὁ πάντων κύριος Καίσαρ; IV. 1, 12. τῷ δ' ὅτι ὁ Καίσαρ οὐχ ἱλεώς ἐστι, IV. 1, 43. οὐδεὶς αὐτὸν τὸν Καίσαρα Φοβεῖται, ἀλλὰ τὸν θάνατον, Φυγήν, -- οὐδὲ Φιλεῖ τις τὸν Καίσαρα, ἂν μή τι ᾖ τοῦ ἄξιος, IV. 1, 60. διατί οὐχ ὁμαλίζεις, ὅταν τῷ Καίσαρι προσίῃς, καὶ ὅταν τῷ δεῖνι; IV. 4, 9. μακαριζόμενος ὅτι τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, IV. 7, 21. κακῶς λέγειν τὸν Καίσαρα, IV. 13, 5.

Καίσαρος Φίλος, Cæsaris amicus. τοῦ Καίσαρος Φίλον καὶ ἐπίτροπον, III. 4, 2. συγκλητικός εἰμι, καὶ Καίσαρος Φίλος, καὶ ὑπάτευκα, IV. 1, 8. *Adde* IV. 1, 45 & 95. IV. 4, 5. „*Trebellius Poll. in Macr.* c. 12. Huc accedit, quod habet juvenes filios, Romano dignos collegio, noſtra dignos amicitia. *Nempe coetus erant illorum, quos Princeps ipſe ſibi deligebat, ut eſſent a conſiliis: hi discebantur*, Familiares, contubernales Principis, comites, amici. *Spartian. in Hadrian.* c. 18. Cum judicaret, in conſilio habuit non *amicos* ſolum & *comites*, ſed etiam jurisconſultos. *Aſſumebantur autem ex viris conſularibus, ſenatoribus, interdum ex equitibus.*" VPTON.

Καισαριανοὶ, Cæſariani; „officiales Cæſaris procuratores: *unde vox iſta (ut nonnulli putavere)* a Serjeant." VPTON. ἀγορασθεὶς ὑπό τινος τῶν Καισαριανῶν, I. 19, 19. ἔτι σοι τύραννος ἔσται τις, ἢ δορυΦόρος, ἢ Καισαριανοί; III. 24, 117.

Κακελπιστεῖν, male ſperare, timere. κακελπιστεῖν, Φοβεῖσθαι, IV. 5, 27.

Κακία, pravitas. ἀρετὴ καὶ κακία, I. 12, 16. θέλεις τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, En. 14, 1. Fr. 8 - 12.

Κακοδαιμονεῖν, adverſa fortuna uti, infelicem eſſe, I. 25, 13. II. 23, 44.

Κακοδαιμονία, adverſa fortuna, infelicitas. II. 17, 18. II. 23, 29.

Κακοδαίμων, 1) infelix, miſer, En. 12, 1, 2) malus Genius. κἀκεῖνον θεραπεύειν ὡς κακοδαίμονα, IV. 4, 38. „*Erant apud Romanos* Numina læva, *ſic vocat Virgilius; ut, Vejovis, Febris, &c.*“ VPTON.

Κακοήθεια, malignitas, malevolentia. IV. 8, 1.

Κακοήθης, malignus, malevolus, I. 3, 8. III. 25, 8.

Κακοηθίζεσθαι, pravo ingenio, pravis moribus eſſe, III. 16, 4. n. IV. 6, 31.

Κακὸν, malum. κακοῦ Φύσις ἐν κόσμῳ οὐ γίνεται, En. 27. ἀγαθὰ, κακὰ, ἀδιάφορα, II. 9, 15. κακὰ, τὰ ἐναντία ἀρετῆς, ibid.

Κακόρυγχος, male grunniens. κακόρυγχα παιδία, III. 22, 77. n.

Κακὸς, malus. οὐδεὶς δίχα ἀπωλείας καὶ ζημίας κακός ἐστι, II. 10, 19. (*conf. de re*, I. 12, 22. IV. 1, 119.) κακὸς κακῶς τί ποτε ποιήσεις, III. 5, 3. κακοὶ τραγῳδοὶ, III. 14. 1. n. *ubi perperam olim* καλοὶ τραγ. *Sic & paſſim aliàs perperam a librariis confuſa vocabula* καλὸς *&* κακός. *vide Not. ad* III. 25, 5.

Κακοστόμαχος, faſtidioſus, qui ſtomacho laborat, I. 25, 15.

Κακόσχολος, male feriatus, II. 19, 15.

Κακόχρους, decolor *homo*, IV. 11, 18.

Κακῶς, male. κακῶς μοί ἐστιν, mihi male eſt, male mecum agitur, IV. 4, 2. IV. 6, 21. παρακαλῶ σε ἐλθόντα ἀκοῦσαι, ὅτι σοι κακῶς ἐστι, III. 23, 28. *ubi unus e codd. noſtris* κακῶς ἔχει *habet.* βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν, IV. 6, 20. κακὸς κακῶς &c. *vide in* Κακός.

Καλεῖν, vocare ad cœnam. τὸ χοιρίδιον κοινὸν τῶν κεκλημένων, II. 4, 8. ἂν μὴ κληθῇ, οὐδυνᾶται, IV. 1, 48.

Καλιὰ, ἡ, nidus, Fr. 26.

Καλινδεῖσθαι, volutare ſe, Fr. 24.

Καλλωπίζειν, *i. q.* κοσμεῖν, ornare, exornare. τὸ λογικὸν ἔχεις ἐξαίρετον· τοῦτο κόσμει καὶ καλλώπιζε, hoc orna & expoli, III. 1, 26. ἡ Φραστικὴ δύναμις καλλωπίζει τὰ ὀνόματα, II. 23, 14.

Καλλωπίζεσθαι, *abſol.* ornare ſeſe, vano ornatui operam dare, IV. 11, 33. En. 40. καλλωπίζεσθαί τινι, *vel* ἐπί τινι, ſibi placere in aliqua re, *vel* ob eam rem, gloriari. τί τοῖς ἀλλοτρίοις ἐκαλλωπίζου; II. 19, 19. μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ,

τούτῳ, En. 47. *Conf.* Ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Καλλωπισμὸς, cultus ſuperfluus, vanum ornatus ſtudium, III. 1, tit.

Καλλωπιστικὸς, ad ornandum & expoliendum ſpectans. καλλωπιστικὴ δύναμις τῶν ὀνομάτων, III. 23, 14.

Καλοκἀγαθία, probitas & honeſtas; quod pulcrum & honeſtum: — „plenitudinem & perfectionem denotat.“ VPT.— οὐδὲν ἐπιδίδομεν εἰς καλοκἀγαθίαν, I. 8, 5. περὶ ἀρετῆς καὶ καλοκἀγαθίας διαλεγόμενος ὁ Σωκρ. IV. 1, 164.

Καλὸς, 1) pulcer. τὸ καλὸν καὶ λίθον κινῆσαι δύναται, III. 23, 19. σοὶ καλὴν γυναῖκα δεῖ φύνεσθαι μηδεμίαν ἢ τὴν σὴν, καλὸν παῖδα μηδένα, καλὸν ἀργύρωμα μηδὲν, χρύσωμα μηδὲν, III. 7, 21. *Qua notione* χρυσίον καλὸν *dicatur* I. 1, 5. *haud ſatis mihi liquet, ubi* præſtantem rem eſſe aurum *interpretatus ſum:* pulcri *quidem notio ei loco minus convenire mihi viſa erat; quia pulcritudo ipſo ſenſu judicatur;* καλὸν *vero eſſe aurum non judicari ait per ſenſus perceptionem, ſed per facultatem utendi perceptionibus noſtris, id eſt, per ratiocinationem & intelligentiam. Vide ibi Not.*

2) honeſtus. *Epicurus aiebat,* ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον, II. 22, 21. (*Stoici, referente Stobæo, Ecl. Eth. p.* 179. τὴν ἀρετὴν προσαγορεύουσι καλὸν, ὅτι πρὸς ἑαυτὴν καλεῖν πέφυκεν τοὺς ἀρεγομένους αὐτῆς. *Idem,* μόνον τὸ καλὸν, *aiebant,* ἀγαθὸν εἶναι, & πᾶν ἀγαθὸν, καλὸν εἶναι, & ἰσοδυναμεῖν τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. *Diog. Laërt.* VII. 101.)

ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, vir honeſtus & bonus, I. 7, 2. I. 12, 7. II. 10, 5. II. 11, 25. III. 3, 1. III. 22, 87. III. 24, 95 & 110. IV. 5, 1. & 6. IV. 8, 24. ἐπὶ τὰς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄνδρων συνουσίας ἀποχωρήσας, ἄν τε τῶν ζώντων τινὰ ἔχῃς, ἄν τε τῶν ἀποθανόντων, II. 18, 21. σώζειν τὸ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πρόσωπον, III. 22, 69. τίς καλός τε καὶ ἀγαθὸς δυστυχεῖ; III. 24, 18. — „Vir fortis ac ſapiens, *Senec. Ep.* 24. Vir bonus & ſapiens, *Horat. lib. I. Ep.* 7, 22. *& Ep.* 16, 20. Bonus vir & ſapiens & fortis, miſer eſſe non poteſt; *Cic. Paradox.* 2. *Vide Xenoph. Oecon. c.* 7.“ VPTON.

Καλὸς *perperam a librariis paſſim permutatur cum* κακός. *Vide ſupra in* Κακός.

Καλῶς, bene, honeſte, recte, præclare. ἐμοὶ καλῶς ἐστι, mihi bene eſt, bene mecum agitur, IV. 6, 23. IV. 7, 14. οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα &c. non tam bene cum eo agitur, En. 12, 2. πόθεν αὐτῷ οὕτω καλῶς; unde ei tam bene eſſet? IV. 1, 48.

καλῶς σοι γένοιτο, *ironice,* bene ſit tibi! proficiat tibi!

I. 25, 30. *conf.* Εὖ. *Sed & ſerio:* καλῶς γένοιτο Λεσβίῳ, ὅτι με καθ' ἡμέραν ἐξελέγχει μηδὲν εἰδότα, bene ſit Lesbio! fauſta quævis ei adprecor, gratias ei habeo, III. 20, 19. *Sic, ſermone ad Deum converſo:* οὐκέτι μου χρείαν ἔχεις; καλῶς σοι γένοιτο ... σοὶ πειθόμενος ἀπέρχομαι, Bene ſit tibi! *quaſi dicat,* Fiat voluntas tua! Laudo te! *ſive mavis,* Gratias tibi habeo, III. 24, 97.

Ὅπως ἂν γένηται, σὺ αὐτὸ θήσεις καλῶς· καὶ ἔσται σοι τὸ ἀποβαῖνον, εὐτύχημα. Vtcumque res ceciderit, tu eam recte compones; penes te erit efficere, ut proſpere tibi cedat, IV. 10, 9.

καλῶς πυρέσσειν, recte, ita ut convenit, febricitare, III. 10, 13. *Id quo pacto fiat, explicatur* ibid. εὖ καὶ καλῶς προσδέχεσθαι τὸν θάνατον, ibid. *Sic:* τί οὖν, ἂν νοσήσω; Νοσήσεις καλῶς, III. 26, 37. *De re conf.* III. 5, 9. & IV. 1, 89.

Formula καλῶς ἔχει *interdum per ellipſin ſupplenda. Vide Not. ad* I. 24, 14.

Κανών, norma, regula, *ſive ad cognoſcendum verum, ſive ad mores & vitam dirigendam.* ἐλθωμεν ἐπὶ τοὺς κανόνας, φέρε τὰς προλήψεις, I. 28, 28. κανὼν περὶ τὸ δοκοῦν, εἰ ὀρθῶς δοκεῖ, οἷον ἐπὶ τῶν βαρῶν ὁ ζυγός, ἐπὶ εὐθείαν καὶ ἀτρεβλῶν ἡ στάθμη, II. 11, 13 & 15. I. 28, 30. ὕπαγε αὐτὴν (τὴν ἡδονὴν) τῷ κανόνι, βάλε εἰς τὸν ζυγὸν, II. 11, 19. ἔπαγε τὸν κανόνα, III. 3, 15. IV. 10, 3. ἐξέταζε καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσιν οἷς ἔχεις, En. 1, 5. λαβὼν παρὰ τῆς Φύσεως μέτρα καὶ κανόνας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, II. 20, 21. κανόνας ἔθωκέ μοι ὁ Θεὸς εἰς χρῆσιν τῆς προαιρέσεως τὴν ὀρθὴν, IV. 12, 12. Scripſit Epicurus περὶ Κανόνος, II. 23, 21.

Καπνίζειν, fumum edere. καπνίζεσθαι, fumo infeſtari, IV. 10, 27.

Καπνὸς, fumus. καπνὸν πεποίηκεν ἐν τῷ οἰκήματι, I. 25, 18 & 20.

Καρπιστὴς, adſertor, vindex; „ἀ κάρφος, feſtuca, virgula, *quæ olim in libertatum vindicationibus adhiberi ſolebat.*“ ΥΡΤΟΝ.— ποῖον αὐτῷ καρπιστὴν δίδως; III. 24, 76. IV. 1, 113. n. μηδὲ τολμᾷ καρπιστὴν διδόναι, IV. 1, 146. καρπιστὴν ἔχω οἷον δεῖ, IV. 7, 17.

Κατὰ, *præpoſitio. Cum Accuſ. de eo* quod convenit. τοῦτο οὐκ ἂν κατ' ἐμὲ, *ſcil.* εἴη, hoc non dignum foret meâ perſonâ, non conveniens meæ perſonæ, I. 2, 11. n. τὸ κατ' ἐμὲ καὶ οὐ κατ' ἐμὲ, quod noſtræ perſonæ conveniens eſt, vel minus, I. 28, 5. *Sed & de* opinione. τί οὖν κατὰ σὲ ἀγαθόν; ex tua opinione, II. 20, 36. n. *Sigillatim, de eo* quod conſentaneum eſt noſtris poſitis, vel iis quæ a nobis conceſſa

ceſſa ſunt. οὐ γὰρ ἔτι καθ' ἡμᾶς συμβαίνει τὸ ἐπιφερόμενον, I. 7, 19. μὴ βλέπειν τὸ καθ' αὑτὸν, καὶ οὐ καθ' αὑτὸν, quod noſtris poſitis conſentaneum eſt, quod non, I. 7, 33.

ἐν τοῖς κατὰ σαυτὸν, tuis in rebus, in rebus ad te pertinentibus, III. 22, 13. κατ' ἰδίαν γέγραφε περὶ τούτου, ſeorſim, ſeparatim, ſingulari libro, de hoc ſcripſit, II. 19, 11.

κατὰ, propter. κατὰ τί μείζους προκοπαὶ τότε ἦσαν; qua de cauſſa, cur, III. 6, 2. κατὰ τοῦτο, ὅτι &c. eo quod, II. 21, 6.

Notentur & hi uſus. περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σὲ, *nempe* τὸ περιφερόμενον, donec in tua regione ſit, donec ad te pervenerit ferculum, En. 15. καλῶς εἶπεν -- κατὰ τὸν εἰπόντα, ad eum qui dixerat, *vel*, cum aliquis ei dixiſſet, II. 7, 8. ὅσοις ὁ ἀργυρογνώμων προσχρῆται κατὰ δοκιμασίαν τοῦ νομίσματος, quot rebus utitur argentarius ad probandos nummos, *vel* cum probare vult nummos, I. 20, 8. n. *ubi, quod Vptoni codex habet,* πρὸς δοκιμασίαν, *correctionem ſapit.*

Καταβαίνειν, εἰς ἀγῶνα, in certamen deſcendere, En. 19, 1.

Καταβάλλειν, projicere, ſternere. πλῆξας κατέβαλε, percuſſam projecit (*veſpam,*) II. 4, 6. καὶ σὲ καταβαλοῦσιν οἱ συμπολιτευόμενοι, ὡς οὐ μέλισσαν τοὺς πηφῆναι, ejecturi te ſunt, III. 22, 99. Evertere, tollere, *ſive re, ſive verbis:* αἴονται με καταβάλλειν τὴν περὶ τὸ λέγειν ἐπιμέλειαν, II. 23, 46. (*pro quo* ἀναιρεῖν *dicit* I. 8, 15.)

Καταβολὴ, ſatio, ſemen. υἱὸς ἐκ τῶν αὐτῶν σπερμάτων, καὶ τῆς αὐτῆς ἄνωθεν καταβολῆς, I. 13, 3. n.

Καταγγέλλειν, τινὶ ἀγῶνα, denunciare, adnunciare, I. 29, 36.

Καταγίνεσθαι περί τι, (*i. q.* καταμένειν II. 23, 41.) morari, unice verſari in re. ἀφέντες τὸν πρῶτον τόπον καὶ τὸν δεύτερον, καταγίνονται περὶ τὸν τρίτον, III. 2, 6. III. 26, 14.

Καταθλεῖν τὸν τόπου, probe ſe exercere in hoc loco, II. 17, 13. (*i. q.* ἐπονεῖν, ibid.)

Καταισχύνειν, pudore adficere. τούτου τοῦ δημιουργοῦ κατασκεύασμα ὢν, καταισχύνεις αὐτὸν, II. 8, 21. καταισχύνεις τὴν ἐπιτροπὴν, II. 8, 22.

Κατακλάειν, & Κατακλαίειν, *cum genit. perf. quaſi* obviam plorare, auribus alicujus opplorare. μέλλεις ἡμῶν κατακλαύσειν, nobis opploraturus es, III. 24, 77. τί αὐτῷ μέλει, ἂν μυῖδιον μικρὸν ἔσω κατακλαύσῃ αὐτοῦ, I. 23, 4. *ubi* muſculum *intelligit* puerulum recens natum. *Sed &* κατακλαίει αὐτὸς ἑαυτοῦ, ipſe ſuis auribus opplorat, apud ſe ipſum lamentatur, III. 13, 4. κατακλάεις καὶ σαυτοῦ καὶ τῶν

τῶν θεῶν, tibi & diis opploras, II. 17, 26.

Κατακλᾶν, frangere. κατακλᾶσθαι, animo frangi, III. 84, 58.

Καταλαμβάνειν, percipere, comprehendere. καταλαμβάνεις ὅτι ἐγρήγορας; I. 5, 6. „*Laërt.* VII. 163. *Vnde Stoicorum illa vox*, Κατάληψις, *quam Cicero vocat* comprehenſionem, *quam quidem Stoici ponebant, Academici tollebant. Cicero Acad.* I. 6. [II. 6.] Nec definiri aiebant neceſſe eſſe; quid eſſet *Cognitio* aut *Perceptio*, aut, ſi verbum e verbo volumus, *Comprehenſio*, quam κατάληψιν *illi vocant.* [*conf. Ac.* II. 47.] *Idem de Fin.* III. 5. Rerum autem cognitiones - - καταλήψεις adpellemus licet. *Vide Laërt.* VII. 52." VPTON.— Φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν *ſcribitur vulgo* En. 45. *ubi mihi quidem nudum* λαμβάνειν *verius viſum eſt.*

Καταλείπειν, relinquere. τὸν δεῖνα ἀπεκληρονόμον κατέλιπε, *al.* ἀπέλιπε, III. 8, 2. τοὺς υἱοὺς πλουσίους καταλιπεῖν, Fr. 145.

Καταλήγειν, deſinere. αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν &c. in hoc deſinimus, nihil ultra quærimus, niſi ut cognoſcamus &c. IV. 4, 14.

Καταληπτικὸς, comprehenſibilis, comprehenſivus. οὗ Φαντασία καταληπτικὴ γίνεται, *de* notione clara, perſpicua, certa, quæ nihil ambigui aut obſcuri habeat, III. 8, 4. ἄλλων μὲν Φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, En. 45. n. — „*Laërt.* VII. 46. 54. 177. *M. Anton.* IV. 22. ἐπὶ πάσης Φαντασίας σώζειν τὸ καταληπτικόν, in omni viſo intellectus ſervetur integer, *vertente Gatakero nimis laxe: &* IX. 6. ὑπόληψις καταληπτικὴ, exiſtimatio certa; *potius*, opinio comprehenſiva. καταληπτικαὶ Φαντασίαι, *ſunt* viſa comprehenſiva, *id eſt, viſa quæ nec mora veritatem comprehendunt. Vide quoque Lucian. in Symp. p.* 644. [c. 23. *T.* III. *p.* 435. *ed. Reitz.*]" VPTON. — *Conf. ſupra in* Καταλαμβάνω, *& mox voc. ſeq.*

Καταληπτὸς, qui comprehendi poſſit, comprehenſibilis. περιεσταμένων Φαντασιῶν, τῶν μὲν καταληπτῶν, τῶν δ' ἀκαταλήπτων, IV. 4, 13. „*Cic. Acad.* I. 12. Id autem viſum, cum ipſum per ſe cerneretur, *comprehenſibile.* Feretis hæc? Nos vero, inquit: quonam enim modo καταληπτὸν diceres? *Vide Laërt.* I. 16. *M. Anton.* VII. 54. V. 10." VPTON.

Κατάληψις, comprehenſio. ἀναγινώσκειν τὰ περὶ καταλήψεως, IV. 4, 13. *Vide ſupra, in* Καταλαμβ. *&* Καταληπτ.

Κατάλληλος, congruus, conſentaneus, ſibi reſpondens. οὐκ ἀπαρεῖ διαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ Φύσιν, I. 9, 9. σώζω τὸ πρέπον καὶ τὸ κατάλληλον,

ληλον, I. 25, 14. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις τοῖς καταλλήλοις οὐσίαις, II. 17, 7. ἡ ἐπιθυμία ἐρεθισθεῖσα ὑπὸ τῆς καταλλήλου φαντασίας, III. 18, 9. („Sic M. Anton. VII. 2. φαντασίαι καταλληλοι δόγμασι, phantaſiæ quæ decretis reſpondent, ſeu, viſa decretis congrua & conſentanea.“ UPTON.) ἡ καταλληλος τόα τῷ προβάτῳ φανεῖσα, herba conveniens ovi, II. 24, 16. πᾶσα ἕξις καὶ δύναμις ὑπὸ τῶν καταλλήλων ἔργων συνέχεται καὶ αὔξεται, II. 18, 1 & 7. II. 9, 10. τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ κατάλληλα τοῖς σχέσεσιν, IV. 4, 17.

Καταλλήλως, convenienter, congruenter. καταλλήλως ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις τοῖς ἐπὶ μέρους, II. 11, 10. Et cum Dativ. καταλλήλως τῇ Φύσει, I. 22, 9.

Καταλύειν, deſinere. ἐνθάδε ἂν καταλύσωμεν φιλοσοφοῦντες, III. 10, 7.

Καταμανθάνειν, conſiderare, cognoſcere. τὴν Φύσιν, En. 29, 5. (i. q. σκέπτεσθαι, III. 15, 9.) En. 49, 1.

Καταμαρτυρεῖν, teſtimonium dicere contra aliquem. τῶν ἐκτὸς καταμαρτυρεῖ, teſtimonium exhibet contra res externas, IV. 8, 32. Paſſiv. καταμαρτυρεῖται φίλος (ſive φιλόσοφος legendum) ὑπὸ φιλοσόφου, IV. 1, 139.

Καταμύειν, oculos claudere, I. 12, 30.

Καταμωκᾶσθαί τινος, deridere quem, illudere alicui, En. 22.

Καταπατεῖν, pedibus calcare. ἵνα καταπατήσῃ (ἡ Ξανθίππη) τὸν πλακοῦντα, IV. 5, 33.

Καταπέμπειν, coelitus demittere. ὁ καταπεμφὼς αὐτὸν (τὸν Κυνικὸν) Ζεὺς, III. 22, 56 & 59.

Καταπίπτειν, 1) corruere. θεμέλιον σαπρὸν καὶ καταπίπτον, ruinoſum, II. 15, 9. 2) deſilire. μῦς ἂν καταπέσῃ, mus ſi deſilierit, (puta, e lacunari, aut undecumque,) ſi proſiluerit, III. 2, 15. Sic ἀποπίπτειν ἀπὸ τῶν ἵππων apud Polyb. eſt dejicere ſe, deſilire ex equis; vide Lexic. Polyb.

Καταπλήσσειν vel Καταπλήττειν, percellere; ſive timore & terrore; ut τὸ ταράσσειν καὶ καταπλῆττον τοὺς πολλοὺς, I. 19, 7. Et in Paſſiv. cum Accuſ. οὐ κατεπλάγην τὸν θεῖνα, non timui illum, IV. 4, 18. itemque cum Dativ. οὔτε πλαγῇ χὴν, οὔτε βληχῇ καταπλήσσεται πρόβατον, terretur, Fr. 85. Sive admiratione & ſtupore; quâ notione in Medio maxime uſurpatur; καταπλήσσομαι τοὺς παρόντας, convivarum animos percello, in admirationem mei rapio, II. 19, 8. Sic Et in Paſſiv. μὴ καταπλαγῇς τὸ περιλαμπὲς τῆς ὕλης, ne mireris, ne adſtupeas, Fr. 20.

Κατάρα, ἡ, exſecratio. τοῦτο κατάρα ἐστὶν ἐπὶ σταχύων, τὸ μηδέποτε θερισθῆναι, II. 6, 12.

Καταρ-

Καταρτίζειν, reconcinnare, recte disponere, firmare; luxatum membrum in ſuum locum reſtituere. καὶ τὴν ὀσφύν μου καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων, III. 20, 10. n. *Conf. Interprètes Novi Teſt. ad II. Cor.* 13, 9 & 11.

Κατάρχεσθαι, initium facere. τὸ αὐτὸν κατῆρχθαι τῆς λοιδορίας, IV. 13, 5.

Κατασήπεσθαι, computreſcere, marceſcere, conſumi. προσμείναντες κατασήπονται ὡς παρὰ τοῖς Σειρῆσι, II. 23, 41. πρὸς τὰς ἀλλοτρίας θύρας κατασαπῆναι, IV. 10, 20.

Κατασκευάζειν, 1) parare, efficere, conſtituere. τὰ ἐφ' ἡμῖν δεῖ βέλτιστα κατασκευάζειν, quæ ſunt in noſtra poteſtate, efficere oportet optima, curare oportet ut ſint quam optima, I. 1, 17. αὐτῷ σε ταῦτα δεῖ κατασκευάζειν, tibi ipſe parare hæc oportet, I. 6, 34. τὴν δύναμιν τὴν χρηστικὴν τῶν φαντασιῶν ὀρθὴν δεῖ κατασκευάσαι, rectam efficere, curare ut recte ſe habeat, II. 23, 40. κατασκευάσαι σεαυτὸν χρηστικὸν τοῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις κατὰ φύσιν, II. 23, 42. *Frequenter de Deo uſurpatur, qui naturam noſtram aliarumque rerum talem, qualis eſt,* conſtituit effecitque. τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰκῇ κατεσκευασμένον, I. 6, 7 & 9. ἕκαστον κατασκευάζει ὁ θεὸς, τὸ μὲν, ὥστε &c. I. 6, 18. τοιαύτην φύσιν τοῦ λογικοῦ ζώου κατεσκεύασεν, I. 19, 13. ὁ θεὸς, ὁ ἐπὶ τοῦτο ἡμᾶς κατασκευάσας, III. 24, 63. μηδὲν ἀνάξιον ποιεῖν τοῦ κατασκευάσαντος, II. 8, 18.

2) *Apud Rhetores & Dialecticos,* κατασκευάζειν *eſt* confirmare, probare, demonſtrare. *Sic apud Epictetum:* ἂν θέλῃς, κατασκευάσω σοι, ὅτι &c. II. 20, 22. μὴ ἀπὸ Γάλβα κατασκεύασα, ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται, III. 15, 14. „*Quinctil. lib. II. c.* 4. Non inutiliter ſubjungitur opus *deſtruendi confirmandique* eas, quod ἀνασκευὴ & κατασκευὴ vocatur. *Et lib. III. c.* 9. Hæc enim eſt, quæ *conſtituat;* illa, quæ *deſtruat.*" VPT.

Κατασκεύασμα, opificium, opus, effectio, res creata. τοῦτο τοῦ δημιουργοῦ κατασκεύασμα ὢν, καταισχύνεις αὐτὸν, II. 8, 21. cf. vſ. 19. τὸ οὕτω μέγα καὶ παλαὸν κατασκεύασμα, *mundum dicit,* II. 14, 26. ὁ Ζεὺς ὁ Φειδίου, ἢ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλεφάντινον καὶ χρυσοῦν κατασκεύασμα, II. 19, 26.

Κατασκευὴ, 1) ſtructura, fabrica, conſtitutio, natura. ἐξ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν ἐπιτετελεσμένων ἀποφαίνεσθαι εἰώθαμεν, ὅτι τεχνίτου τινὸς τὸ ἔργον, I. 6, 7. ἀκολούθως τῇ ἑκάστου φύσει καὶ κατασκευῇ, I. 6, 15. οὗ τοίνυν ἡ κατασκευὴ μόνον χρηστικὴ &c. ib. vſ. 17. ἐμφαίνει τὰς δυνάμεις διὰ τῆς κατασκευῆς, II. 8, 20. παρακολουθεῖν τῇ φυσικῇ κατασκευῇ τοῦ ὅλου, II. 20, 4. λίθος - - ἐνεχθή-

ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν τῇ αὐτοῦ κατασκευῇ, ſuâ naturâ, vi ſuæ conſtitutionis, III. 6, 10. n. (*Eodem ſenſu habes apud M. Antonin.* ποιεῖν τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν κατασκευήν, IV. 32. συμφέρει ἑκάστῳ τὸ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κατασκευὴν καὶ Φύσιν, VI. 44. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου, VII. 20. *quibus locis, ab Vptono laudatis, adde* XI. 5.)

2) confirmatio, conſtitutio, demonſtratio, *apud rhetores & dialecticos; conf. ſupra in* Κατασκευάζειν. *Sic apud Epictetum,* ἔχεις οὖν τὰς κατασκευάς, II. 20, 22.

Κατάσκοπος, explorator, ſpeculator. νῦν ἡμεῖς γε (*forſ.* σε) εἰς τὴν Ῥώμην κατάσκοπον πέμπομεν, I. 24, 3 ſqq. πρὸ σοῦ κατάσκοπος ἀποσταλεὶς Διογένης &c. ib. vſ. 6. κατάσκοπός ἐστιν ὁ Κυνικὸς, &c. III. 22, 24 ſqq. Ibidem *de Diogene* κατασκόπῳ *apud Philippum.*

Κατάστασις, conſtitutio, ſtatus, diſpoſitio. ἡ τοιαύτη κατάστασις, κοινὸς νοῦς καλεῖται, III. 6, 8. ἐρημία ἐστὶ κατάστασίς τις ἀβοηθήτου, III. 13, 1. παρήλλαχά τι ἀπὸ τῆς πρότερον καταστάσεως, III. 21, 23. τοιαύτης οὔσης καταστάσεως, tali rerum ſtatu, III. 22, 69 & 76.

Καταστέλλειν, reprimere, inhibere, compeſcere. καταστέλλει τὴν ἀνθυμίαν (τοῦ παιδὸς) ὁ παιδαγωγὸς, III. 19, 5. κατέσταλται, modeſtior factus eſt, III. 23, 16. κατεσταλμένον τὸ βλέμμα, compoſiti oculi, modeſtus obtutus, IV. 8, 17. ἀνακαλέσασθαι τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ εὔσχημον, ἐπὶ τὸ αἰδήμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον, IV. 12, 6. εἰ τὸν ἀπαθῆ τηρεῖς, εἰ τὸν κατεσταλμένον, IV. 4, 10.

Καταστολὴ, moderatio, modeſtia. εἰ δ' αἰδῶ καὶ κατάστολὴν καὶ ἡμερότητα ἀποβαλεῖς; II. 10, 15. *Quæ ſit vis illius dictionis,* ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφὸς, II. 21, 11. n. *haud ſatis adparet.*

Καταστρέφειν, deſinere. εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτὸ καταστρέφεις τὸ ψυχαγωγηθῆναι, ſi in hoc deſinis, ſi nihil ultra, nihil amplius quæris, IV. 4, 4. n. (*conf. ſupra,* Καταλήγειν.) Evertere, perdere; καὶ οὕτω κατέστρεψε τὸ πράγματιον, II. 2, 17. n.

Καταστροφὴ, exitus, mors. ποία καταστροφὴ εὐδαιμονεστέρα; IV. 10, 17.

Κατάταξις, conſtitutio, conditio. ἡ ἐν κτήσει κατάταξις, conditio ſervilis, conſtitutio in conditione ſervili, IV. 1, 53. n. *Quem locum ſpectans* VPTONVS, *in Indice, hæc adnotavit:* „Κατάταξις, decuriatio. *Mancipia nempe per decurias veniebant. Sen. Ep.* 47. Retulit illi gratiam ſervus ille in primam decuriam conjectus, in qua vocem præco experitur. *Plaut. Aul. Sc.* 5. *Act. III.* gregem venalium *vocat.*“

Κατατάσσειν, conſtituere, locare. *ἔ με ὁ θεὸς ἔν τινι χώρᾳ κατατέταχε*, I. 9, 24. *εἰς τοιαύτην ὑπηρεσίαν κατατεταγμένος*, III. 24, 114. *καταταγεὶς Ἀγαμέμνων*, Agamemnon conſtitutus, cui Agamemnonis perſona impoſita eſt, qui Agamemnonis partes agit, I. 25, 10. *εἰς ταύτην τὴν χώραν ἑαυτὸν κατατέταχε*, III. 1, 18. *καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι*, *ſcil.* *τοὺς θεούς*, & Deos te ad hoc conſtituiſſe, in hoc mundo locaſſe, En. 31, 1. *ubi, ſi vera ſcriptura, videtur eſſe anacoluthon in conſtructione ſermonis; nam, ad rationem præcedentis dictionis, dicere debebat κατατεταχότων.*

Καταύστηρος, *i. q. ſimplex* αὔστηρος, auſterus, moroſus, I. 25, 15.

Καταφθίνειν, marceſcere, contabeſcere. *νέος τὴν κόμην καταφθινηκώς*, adoleſcens ſordidis capillis, IV. 11, 25.

Καταφιλεῖν, oſculari, *τὴν χεῖρα*, III. 24, 49. IV. 7, 23.

Καταφιλοσοφεῖν, contra diſputare, IV. 1, 167.

Καταψεύδεσθαι, mendaciter dicere contra aliquem; *&*, ementiri, fingere, falſo ſe jactare. *οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας καταψευδόμενοι*, qui civitatem Romanam ementiuntur, qui ſe cives Romanos falſo jactant, III. 24, 41.

Καταψᾶν, tergendo demulcere, defricare. *καταψῶ τὴν κορυφήν* (*vel τὴν κεφαλήν*) *μου*, demulcebo meum caput, II. 18, 17. „*uti Terent. Heaut.* IV. 5, 14. non poſſum pati, quin tibi caput demulceam.“ VPT.

Κατεξερᾶν, contra aliquem evomere. *μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα*, III. 13, 23. *ζήτει τίνων κατεξεράσεις*, III. 21, 6. *Conf.* Ἐξεμεῖν.

Κατέχειν, tenere. *τούτους τοὺς στίχους κατέχειν χρηστικῶς*, III. 10, 4.

Κατηγορεῖν, accuſare; *item*, publice oſtendere, demonſtrare. *Sic, vera ſi vulgata ſcriptura, intelligendus locus ille,* ὅτι κατηγορεῖ, ὅτι λαμπροτέραν ἐπιδείκνυται τὴν ἀρετὴν τὴν ἑαυτοῦ, quod virtutem ſuam oſtendit & in clariore luce ponit, III. 22, 59.

Κατηγορία, categoria, prædicamentum. *εἰ δ' ἐστὶν ἔπαινος ἐκεῖνο, ὅ τι ποτὲ λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι, τὸ ἐν τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ, (ſic legendum videtur, τὸ ἐν τοῦ, pro eo quod libri habent, τῶν τοῦ)* ſi Laus illud eſt, quod philoſophi dicunt, quod ſub Boni nomine contineri ajunt, III. 23, 24. n.

Κατορθοῦν, recte rem gerere, proſpero ſucceſſu uti, recte facere. *Opponuntur ἁμαρτάνειν & κατορθοῦν*, I. 17, 14. I. 28, 30. II. 26, 1. *Item ἀποτυγχάνειν & κατορθοῦν*, III. 9, 2. *εἰ μὴ δύναμαι κατορθῶσαί τι αὐτὸς, εὖ φθονή-*

φθονήσω ἄλλῳ τοῦ ποιῆσαί τι γενναῖον, I. 27, 8. περὶ συλλογισμοὺς κατορθοῦν, in re ſyllogiſtica recte verſari, ſyllogiſmos recte & ſolerter reſolvere, II. 3, 4. τούτου κατορθωθέντος, (*ſcil.* τοῦ ἡγεμονικοῦ) ſi pars animi principalis recte ſe habet, II. 23, 28. *ubi idem valet, ac* ὅταν ὀρθὸν γένηται, *ibid. vſ.* 27.

Κατόρθωμα, recte factum. („*Sic Cicero interpretatur de Fin. III. 7. & de Offic. I. 3.*“ VPT.) κατορθώματος γὰρ φαντασίαν λαμβάνων, ποιεῖ αὐτό, quoniam recte factum ipſi videtur, eo facit, II. 26, 5.

Κάτω, *vide in* Ἄνω.

Καῦμα, τὸ, ardor, æſtus, III. 15, 3. En. 29, 2. „καύματα *ſunt etiam* ardores & nimii calores in humano corpore, *quales ſunt febricitantium.*“ VPT. — *Sic* I. 18, 23. *Item*, animi æſtus cupiditatibus aliisque perturbationibus incenſi, IV. 1, 174.

Καυματίζεσθαι, ardore ſolis uri, I. 6, 26. III. 22, 52.

Κέλυφος, τὸ, putamen, cortex, involucrum; teſta *cochleæ*. τὸ κοχλίου ἀγαθὸν οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐν τῷ κελύφει, I. 20, 17. ἐν τῷ κελύφει θεὶς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν, I. 23, 1.

Κενὸς, *homo* vanus. ἂν ὦ κενὸς, καταπλήσσομαι τοὺς παρόντας, II. 19, 8. κενὸς, ἀφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπαιρόμενος, IV. 4, 35. *Neutr.* τοῦτό κενὸν καὶ φορτικὸν, hoc inane eſt & importunum, IV. 8, 29. κόμπος κενῶν ὀνομάτων, II. 6, 19.

Κενοῦν, evacuare, Fr. 94.

Κεντεῖν, pungere, compungere. *Vide* Φυσημάτιον.

Κεντητὸν ὑπόδημα, acu pictus calceus. En. 39.

Κενῶς, in vanum. ἀσήμως καὶ κενῶς φθεγξόμεθα τὰς φωνὰς, II. 17, 6. εἰ μὴ κενῶς ἴσμεν ἕκαστα, *olim* II. 17, 13. *ubi nos* εἰ ἱκανῶς ἴσμεν.

Κεράμιον, vas fictile, amphora. καθεδεῖται ὡς κεράμιον, *Gallice diceres*, comme une cruche, I. 2, 24.

Κεραμὶς, tegula. κεραμίδας καὶ πλίνθοι, I. 28, 17. κεραμὶς τί ποιεῖ; tegula de tecto *irruens capiti*, IV. 7, 26.

Κερᾶν, miſcere *vinum*. σὺ πίε, σὺ κέρασον, I. 25, 8.

Κέρμα, τὸ, fruſtum æris, numus; *per contemtum*, de pecunia. οὐδὲν ἄλλο ἢ κέρμα ἀπολλύουσιν ἄνθρωποι; IV. 9, 9. δεῖ σε κέρμα ἀπολέσαι, ἵνα ζημιωθῇς; II. 10, 14 & 19.

Κερμάτιον, *dimin. vocabuli præced.* III. 2, 8. IV. 1, 9, 14. τὸ κερμάτιον αὐξήσεις, III. 5, 3. οὐχ ἕξουσι παρά σου κερμάτιον, En. 24, 2. *ubi vulgo* ἀργύριον.

Κεφάλαιον, caput, ſumma, præcipuum. τὸ δὲ κεφάλαιον· μέμνησο ὅτι &c. I. 24, 20. κεφάλαιον τοῦτο πάντων τῶν κακῶν τῷ ἀνθρώπῳ, III. 26,

38. „*Cicero*, quod caput & ſumma.“ VPT.

Κεφαλαιώδης, ſummarius. τὸ Κεφαλαιῶδες, *vox dialectica*, definitum, id quod definitione declarari debet, II. 12, 9. n.

Κεφαλαλγεῖν, capite dolere, III. 25, 7.

Κηδεμονικὸς ἀνὴρ, vir induſtrius & providus, Fr. 84.

Κῆπος Ἀδωνιακὸς, Adonidis hortus, IV. 8, 36. n.

Κηπουρὸς, olitor, hortulanus, III. 24, 44 ſq.

Κήρινος, cereus. *κήρινοι ὑπολήψεις*, III. 16, 10. *κήρινον μῆλον*, IV. 5, 19.

Κῆρυξ, præco; „*qui in ſacris Eleuſiniis profanos abſiſtere jubebat; initiatos, εὐφημεῖν, linguis favere.*“ VPT. — III. 21, 13. *κῆρυξ τῶν θεῶν* Cynicus, III. 22, 69.

Κηρύσσειν, proclamare. *ἀνὴρ Ὀλύμπια κεκηρυγμένος*, I. 2, 26. IV. 5, 24. n.

Κηφὴν, fucus, III. 22, 99.

Κιθαρίζειν, citharam pulſare. II. 13, 2. *ἡ ἐπιστήμη τοῦ κιθαρίζειν*, IV. 1, 63.

Κιθαριστικὸς, pulſandi citharam peritus; *ὁ κιθαρ. τὴν λύραν λαβὼν*, III. 16, 5.

Κιθαρῳδὸς, citharoedus, I. 29, 59. II. 13, 2. III. 23, 5 & 25. IV. 7, 37.

Κίναιδος, cinædus, III. 1, 32. IV. 2, 9. *ὁ τὰ τοῦ κιναίδου πάσχων*. *ὁ τὰ τ. κ. διατιθεὶς*, II. 10, 17. *τίνων ἀνθρώπων φωνὴν ἀφῆκας, Ἐπικουρείων καὶ κιναίδων*, III. 24, 38. *Cum* cinædis *confert* Academicorum impudentiam, *evidentiæ vim negantium*, I. 5, 10. II. 20, 37.

Κινδυνεύειν, periclitari, in periculo eſſe. *τῇ κεφαλῇ κινδυνεύω ἐπὶ (ſive ὑπὸ) Καίσαρος*, II. 6, 20. *τῇ ὑπολήψει κινδυνεύω*, ib. vſ. 21. *Et in Medio: μόνος ἐκινδύνευον, οὐδέ μοι τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐκινδυνεύετο*, IV. 8, 18. n. *μή τι ὄρεξις ὑμῖν ἐκινδυνεύετο*; III. 22, 36. *ἐκείνῳ τὰ ἴσα κινδυνεύεται*, ille in eodem eſt periculo, III. 18, 7. n. *κινδυνεύει*, videtur, vereor ne hoc ſit. *τοῦτο κινδυνεύει οὐ μόνον οὐκ εἶναι καλὸν, ἀλλὰ καὶ πάντων αἴσχιστον εἶναι*, I. 12, 12.

Κίνδυνος, periculum. *ἔστι γάρ τις καὶ κείνου κίνδυνος*, II. 6, 30.

Κινεῖν, movere. (*„Verbum Stoicum: vide Laërt.* VII. 104.“ VPT.) *κινεῖν τὰς γνώμας*, animos incitare, Arrian. Epiſt. ad Gell. vſ. 5. *ἱκανὰ ταῦτα κινῆσαί τινας*, I. 6, 10. *τὸ κινῆσάν σε*, I. 11, 27. *φθόνον μοι κινεῖς*, I. 24, 13. *μικρὰ κινήσας τὸν ἄνθρωπον*, paululum excitavit hominem, II. 12, 2 & 11. *κινῶ σε πρὸς φιλοσοφίαν*; III. 24, 15. *κίνησόν μοι προθυμίαν*, II. 24, 16. *προθυμίαν αὐτῷ κινεῖ πρὸς τὸ φαγεῖν*, ibid. *πῶς (τοῦτο) δύναται ἀνθρώπῳ ὄρεξιν κινῆσαι*, ibid. *τὸ ἀγαθὸν φανὲν, εὐθὺς ἐκίνησεν*

νησεν ἐφ' αὑτό, III. 3, 4. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα, alioqui non moverent nos iſta, III. 22, 81. γέλωτα κινεῖν, En. 33, 15. ἀνέμους κινῆσαι καὶ ἀνιέναι, III. 22, 5. ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ Φύσιν, *mendoſe vulgo* IV. 5, 5. *pro* ἵνα κινῇ τούτους ποιεῖν τι κατὰ Φύσιν, *aut* ἵνα ποιῇ οὗτός τι κατὰ Φύσιν, *aut ſi qua ſuccurrit alia certior emendatio.*

τραχέως κινεῖται τὸ σαρκίδιον, εἶτα πάλιν λείως, aliâs aſpere movetur, aliâs leniter; aliâs dolore, aliâs voluptate adficitur, II. 1, 19. αἰσθητικῶς κινεῖσθαι ἀπὸ μυρίων πραγμάτων, ſenſu adfici, *i. e.* αἰσθάνεσθαι, ſentire, I. 14, 7. πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἐκκλιτικῶς, πρὸς δὲ τὸ μήτ' ἀγαθὸν μήτε κακὸν οὐδετέρως, III. 3, 2. ὁμοίως ἦν κινηθῆναι τὸν Θερσίτην ἰδόντα καὶ τὸν Ἀχιλλέα; II. 23, 32. πῶς δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι, ἀλλ' ἐλαϊκῶς; II. 20, 18. προσέχω τοῖς ἀνθρώποις, τίνα Φασὶ, πῶς κινοῦνται, quo pacto adficiantur vel moveantur; quid ſentiant, quo tendant, IV. 4, 7. εἰ οὐ κινῇ ἐφ' οἷς πρότερον, εἰ οὐχ ὁμοίως γε ὡς πρότερον, ſi iis rebus, quibus ante, non amplius moveris, certe non eodem modo quo olim, IV. 4, 46. νῦν δ' αὐτὸ μόνον, κινηθέντες πρὸς Φιλοσοφίαν, - - εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, nunc vix primo impulſu animorum ad philoſophiam excitati *&c.* IV. 8, 34. τὸν νέον τὸν πρώτως κινούμενον, *nempe* πρὸς Φιλοσοφίαν, IV. 11, 25. οὐ δεῖ μετρίως πεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν, non mediocriter commotum, non levi animi motu excitatum oportet eſſe eum, qui hæc attingere voluerit, En. 1, 4.

κινῆσαί τι τῶν καθισταμένων, aliquid eorum, quæ componi cœperunt, movere, turbare, En. 48, 2.

Κίνημα, animi motus; *de pudore & verecundia.* δέδωκέ με ἡ Φύσις αἰδῶ - - τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ ἐᾷ τὴν ἡδονὴν ἥδεσθαι ἀγαθὸν καὶ τέλος τοῦ βίου, Fr. 52.

Κίνησις, motus, animi adfectio. ἄνθρωπον οὐχ οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικὰς, II. 20, 19. πᾶσα κίνησις καὶ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, omnis motus & hominis & Dei.

Κιρκήσια δοῦναι, Circenſes ludos exhibere, IV. 10, 21.

Κίρκος, circus; *locus Romæ, ſpectaculis deſtinatus,* III. 16, 14.

Κισσᾷν, *de muliere* pica laborante, & inſolitos adpetitus habente; κακοστομάχου ἡ κισσώσης γυναικός ἐστιν, IV. 8, 35.

Κλαγγή, clangor *anſerum,* Fragm. 85.

Κλάειν & Κλαίειν, flere; *cum Accuſ.* τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28 ſeqq. n.

καὶ τοῦτο πάλιν κλαῖς, etiam hoc deplora, hujus cauſſa plora. *Et abjol.* κάθησθε κλάοντες, I. 9, 19. n. (*cf.* καθῆσθαι.) κλάοντες καὶ στένοντες, II. 6, 16. κλάοντι, I. 29, 65. n. ἔκλαεν, I. 28, 24. κλάειν, I. 29, 35. n. *Conf. verbum ſeq.*

Κλάειν, *contracte* κλᾶν, frangere. ἐπὶ τί κλᾶς σεαυτόν; III. 24, 5. *vertunt* te maceras; *quaſi eſſet a* κλᾶν, frangere, *unde iſta notione frequentatur verbum* κατακλᾶσθαι, *quod vide ſupra in* Κατακλᾶν. *Sed hoc quidem loco vide, ne* κλᾶς *pro* κλάεις *aut* κλαίεις *ſit poſitum*, cur te ipſum deploras?

Κλέπτειν, furari. τὸ κλέψαι οὐ κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἁλῶναι, non furtum facere, ſed deprehendi, miſerum eſt; *Epicureum dogma;* III. 7, 12.

Κλῆρος, ὁ, ſors. ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, evicit primam ſortem, *id eſt*, primum certamen quod in ludo gymnico ſorte ei obtigit, I. 18, 21. *cf. Lucian. in Hermot. c.* 39 *ſq. T. I. p.* 782 *ſq.*

Κλίμα, inclinatio, καὶ ἡ Φορὰ, & impetus, II. 15, 20.

Κλινάριον, lectulus, III. 5, 13.

Κλίνειν, inclinare, propendere, ἐπί τι, II. 19, 25. n. *ubi perperam* κεκλικότα *ediderat Vpt. pro* κεκλικότα. ἔπου μὲν κλίνει, ἄδηλον ἔχει, II. 15, 20. n.

Κοιλία, uterus, venter. ὑπὲκ τῆς κοιλίας ἐξελθόντα (τὰ τοῦ Κυνικοῦ παιδία) δύνασθαι Κυνικὰ εἶναι, III. 22, 74. ἡμεῖς, ὡς κοιλίαι, περὶ αὐτῶν (nempe ἡμῶν) διανοούμεθα; quaſi nil niſi ventres eſſemus, I. 9, 26. ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος, matris ventri adſidens *vitulus*, II. 16, 43. n. *conf. ſupra in* Καθῆσθαι.

Κοιμᾶσθαι, cubare, dormire, concumbere. ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη, II. 18, 15. μετὰ Σούρα κοιμᾶσθαι, III. 17, 4.

Κοινολογία, communicatio, collocutio, I. 7, 25.

Κοινὸς, 1) communis. κοινὸς νοῦς *quid ſit*, III. 6, 8. n. εἰσὶν αἱ γυναῖκες κοιναὶ Φύσει, II. 4, 8. *conf.* Fr. 53. 2) vulgaris. περὶ τῶν κοινῶν γάμων ζητοῦμεν, III. 22, 76.

τὸ κοινὸν, commune, res publica. εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμος, publice utilis, I. 19, 12. ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων πόνους ἀναδέχεσθαι, III. 22, 72. *Sed minus rècte libri nonnulli habent* τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει Φυλάξαι, *pro* τὸ κοινωνὸν, En. 36.

τὰ κοινὰ, 1) res ad publicum pertinentes, ad communem hominum utilitatem ſpectantes. *Sic* ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς (philoſophus Cynicus) ὁ τοῖς κοινοῖς προσευκαιρῶν, I. 22, 72. *ubi* τὰ κοινὰ *opponuntur* τοῖς ἰδιωτικοῖς καθήκουσιν, *quæ commemorata ſunt vſ.* 69.

Dicun-

Dicuntur vero etiam τὰ κοινὰ, res communes, quæ & bono & pravo homini communes esse possunt, & per se indifferentes sunt; *& generatim, quæ* rei vel personæ, de qua agitur, cum pluribus aliis communes *sunt; quæ adeo* ei non sunt propriæ, non ad naturam & essentiam ejus pertinent. μηδέποτε ἀπὸ τῶν κοινῶν μήτ' ἐπαινεῖτε, μήτε ψέγετε, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν δογμάτων· ταῦτα γάρ ἐστι τὰ ἴδια ἑκάστου, &c. IV. 4, 44. IV. 8, 1. αὐτοὶ οἱ καλούμενοι Φιλόσοφοι ἀπὸ τῶν κοινῶν τὸ πρᾶγμα μετίασιν· εὐθὺς ἀναλαβόντες τρίβωνα, καὶ πώγωνα καθέντες, &c. IV. 8, 15.

Κοινωνεῖν, participem esse, participare. κοινωνεῖν τῷ θεῷ τῆς συναναστροφῆς, consuetudinis cum Deo participem esse, I. 9, 5. οὐ δὲ προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ, quæ (animantia) liberam voluntatem non participant, quibus non tributa est libera voluntas, Fr. 8. κοινωνεῖν τοῖς θεράπουσι τῶν παρόντων, partiri ea quæ adsunt cum famulis, Fr. 34.

Communionem habere: οὔτε κακίᾳ ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερίᾳ δουλείᾳ, nihil commune habent, Fr. 42. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ, IV. 6, 30. n. IV. 10, 24.

Κοινωνία, sociabilitas, communicatio. Φυσική ἐστιν ἡμῖν κοινωνία πρὸς ἀλλήλους, II. 20, 8. τὸ ἦθος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν, Fr. 49.

Κοινωνικὸς, communionis & societatis amans, ad communionem natus, sociabilis. ἥμερον ζῶον καὶ κοινωνικὸν ὁ ἄνθρωπος, II. 10, 14. Φύσει κοινωνικοὶ γεγόναμεν, II. 20, 13. καὶ Φιλάλληλοι, III. 13, 5. χαρακτὴρ ἥμερος, κοινωνικὸς, IV. 5, 17. *Adde* Fr. 2. „*Vide Laërt. VII.* 123. *M. Anton. III.* 4. *V.* 6. *alibi.*“ VPT.

τὸ κοινωνικὸν, sociabilitas, communio hominum inter se. Homo cæteris animantibus antecellit τῷ κοινωνικῷ, τῷ πιστῷ, τῷ αἰδήμονι, I. 28, 20. τὸ Φύσει κοινωνικὸν καὶ Φιλάλληλον, III. 13, 5. ἐν τῇ Φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται τὸ κοινωνικὸν, IV. 11, 1. Φυλάξει τὸ κοινωνικὸν, En. 36.

Κοινωνὸς, cum quo nobis intercedit communio, socius. πρὸς τοὺς κοινωνοὺς ἔχειν οἵαν δεῖ ἀναστροφὴν, I. 22, 13. *Quo nomine non modo* homines *comprehenduntur, sed &* res quæcumque quæ propius quodammodo nos attingunt, & ad nos pertinent. κοινωνοῖς τοιούτοις συνδεδεμένοι, I. 1, 9. n. τὸ σῶμα, τὰ μέρη τοῦ σώματος, κτήσεις, γονεῖς, ἀδελφοὶ, τέκνα, πατρὶς, ἁπλῶς οἱ κοινωνοί, I. 22, 10. n.

Κοιτὼν, ὁ, cubiculum. ἤθελον αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ κοιτῶνος, I. 19, 18. οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, cubicularii, III. 22, 15. IV. 7, 1 & 19. *pro quo per contemtum* ἐπὶ τοῦ λεκάνου Καίσαρος *dicit* I. 19, 17.

Κοιτωνίτης, cubicularius, I. 1, 17. n. I. 30, 7.

Κόκκινος, coccineus. Κόκκινα, coccineæ, purpureæ veſtes. „Cocco *tingi ſolebant veſtes pretioſiores. Martial. lib. I. Epigr.* 24. Nonniſi vel cocco madidâ vel murice tinctâ veſte nites.“ VPTON. — *Φορεῖν κόκκινα*, IV. 11, 34. *ἐν κοκκίνοις περιπατεῖν*, III. 22, 10.

Κοκκύζειν, canere ut gallus gallinaceus, coccyzare, IV. 5, 13.

Κολάζειν, *τὰ πάθη*, caſtigare, coërcere, Fr. 5.

Κολακεία, adulatio. I. 9, 20. III. 24, 56. IV. 6, 33. *κολακεία τυράννου*, IV. 1, 133.

Κολακεύειν, adulari; „*quod prorſus a philoſopho alienum judicabant.*“ VPT. — *οὐ κολακεύσεις οὐδένα*, I. 1, 12. III. 9, 18. I. 25, 25. *τοὺς δυναμένους*, I. 9, 16. *τοὺς μάντεις*, II. 7, 9. *τὸν ἰατρὸν*, III 10, 15. III. 20, 14. *τὸν συγκλητικὸν*, III. 23, 13. *τὸν κηπουρὸν*, III. 24, 45. *τοὺς πειρατὰς*, III. 24, 73. *τοὺς εἰσιόντας*, IV. 7, 24. *ἄξιός ἐστι κολακεύειν οὗς ὕστερον* (*vulgo ὃ ὕστερον*) *ἐκολάκευεν*, IV. 7, 32. *Abſolute;* III. 11, 2. III. 17, 2.

Κόλαξ, adulator; *ὅμοιος Φίλῳ*, Fr. 48. *κόλακος ἀπειλή*, Fr. 104.

Κόλασις, poena. III. 11, 1. III. 24, 42.

Κολεὸς, ὁ, vagina *gladii*, I. 6, 6.

Κολλύριον, collyrium, oculorum medicamentum. *κολλύρια κἀγὼ ἔχω*, III. 21, 21. *τὰ κολλύρια οὐκ ἄχρηστα &c.* II. 21, 20.

Κολοφὼν, ὁ, faſtigium, apex. *κολοφῶνα ἐπιτιθέναι*, ultimam manum & faſtigium rei imponere. II. 14, 19. n. IV. 1, 40.

Κόμη, *de* barba, IV. 8, 4 & 6. *coll. vſ.* 15.

Κόμιον, coma, *in diminut. per contemtum. τὸ κόμιον πεπλακὼς*. III. 22, 10. *κόμιον κομψὸν, ξανθὸν*, II. 24, 25.

Κομμωτὴς, mango, ciniflo, comæ componendæ artifex, II. 23, 14.

Κόμπος, ὁ, jactatio; *κενῶν ὀνομάτων*, II. 6, 19.

Κομψὸς, 1) elegans, pulcer, lepidus, *κομψὸν κοράσιδιον*, lepida puella, II. 22, 11. *κομψὸν κόμιον*, pulcra coma, II. 24, 25. *κανδοκεῖον*, elegans diverſorium, II. 23, 37. *κομψότεροι τόποι*, II. 23, 39. *κομψαὶ ὑπολήψεις*, pulcræ animi ſenrentiæ, III. 16, 9. *κομψὸν ἔθος*, pulcri, liberales mores, III. 16, 15. *κομψὸν γάρ*, etenim pulcra res eſt, III. 15, 2. En. 29, 2. 2) *Ironice;* lepida, feſtiva res. *κομψὴ παράκλησις*, lepida invitatio! III. 23, 28. *καὶ γὰρ λίαν τοῦτο κομψὸν τῷ Κυνικῷ παρεπέπλεκται*, feſtive hoc adjunctum eſt Cynico, III. 22, 54. 3) *De homine;* urbanus, civilis,

civilis, politus, honeſtus. κομψὸς ἀρχιερεὺς, II. 24, 24. Ἀγαμέμνων κομψότερος Νέρωνος, honeſtior Nerone, III. 22, 30. 4) peritus, vafer, callidus. πόσῳ σοῦ ἐγὼ κομψότερος μάντις εἰμί; I. 10, 6.

Κομψῶς, pulcre, ſcite, lepide, κομψῶς σοί ἐστι, pulcre habes; belle, bene tecum agitur, II. 18, 14. ὅταν ὁ ἰατρὸς εἴπῃ κομψῶς ἔχεις, belle, commode habes, III. 10, 13. n. κομψῶς πεπλεγμένος συλλογισμὸς, ſcite tornatus, I. 29, 34. κομψώτερον λέγε, dic magis ſcite, aptius, commodius, rectius, IV. 7, 31.

Κόντος, ὁ, haſta, IV. 1, 88.

Κόπος, labor, moleſtia, difficultas. κόπου ἔχει πᾶσα τέχνη τῷ ἰδιώτῃ, II. 14, 2.

Κοπρία, ἡ, ſtercus, ſterquilinium, II. 4, 4 ſq.

Κόπριον, τὸ, ſtercus, fimus, II. 4, 5.

Κοπροῦν, ſtercorare, fimo conſpurcare, IV. 11, 18. n. & vſ. 29 & 34.

Κοπρὼν, ὁ, fimetum, ſterquilinium. ἵνα ἐν κοπρῶνι λέγῃ τὰς σχολὰς, IV. 11, 35.

Κόραξ, corvus. οὐ τὸν κόρακα θαυμάζομεν, ἀλλὰ τὸν θεὸν τὸν σημαίνοντα, I. 17, 19. III. 1, 37. κόραξ ὅταν μὴ ἄϊσιον κεκράγῃ, Ench. 18. Diſſ. IV. 4, 5. οἱ κόρακες τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, Fr. 103.

Κορασίδιον, puellula. I. 18, 22. I. 28, 24. II. 22, 11. II. 24, 24 & 26. III. 3, 12. III. 12, 11 ſq.

Κοράσιον, puella, II. 1, 28. II. 16, 29. III. 2, 8. III. 5, 19. III. 22, 13. IV. 10, 32.

Κόρυζα, ἡ, gravedo, mucus. κορύζης μεστὸς, II. 21, 10. n.

Κορώνη, cornix, I. 17, 19. III. 24, 6.

Κοσμεῖν, ornare. τὴν πόλιν ἀναθήμασι κοσμεῖν, Fr. 80. κοσμήσῃτι ὡς ἄνθρωπος, III. 21, 5. αὐδοῖ κεκοσμημένος, IV. 8, 33. n.

Ἄφες τὸ πρᾶγμα τοῖς κοσμοῦσι ſcil. αὐτὸ, qui illud ornant, i. e. cum honore, præclare, adminiſtrant, III. 21, 22. ἔχω ἀφορμὰς πρὸς τὸ κοσμῆσαι διὰ τῶν ἀποβαινόντων ἐμαυτὸν, I. 6, 37. n. Φέρειν τὰ συμπίπτοντα καλῶς, καὶ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, III. 21, 9. ἵνα ὁ θάνατός σε κοσμήσῃ, III. 20, 13.

Κόσμιος. 1) modeſtus, decorus. κόσμιοι καὶ αἰδήμονες (γυναῖκες,) En. 40. νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν, κόσμιον. Fr. 125, 2) mundanus. Σωκράτης ποδαπός; κόσμιος. I. 9, 1 & 6.

Κοσμιότης, morum modeſtia, decor, Fr. 27.

Κοσμίως, modeſte, En. 15.

Κόσμος. 1) ornatus. πόσμος οἰκίας σωφροσύνη, Fr. 46. 2) Mundus. τοιαύτη ἡ τοῦ κόσμου φύσις καὶ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται. & c. Fr. 134. ὁ κόσμος οὗτος μία πόλις ἐστὶ, III. 24, 10. (*De re confer*

H. 5, 26. & ibi not.) αὐτὸς ὁ κόσμος ὅλος μὲν ἀκύλυτος καὶ αὐτοτελὴς, IV. 7, 6. ἵνα ὁ κόσμος μὴ ἵστηται, μηδ' ἐμποδίζηται, IV. 7, 27. conf. I. 12, 16. ἄλλο τι ἔσῃ, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει, III. 24, 94. πάντα ὑπακούει τῷ κόσμῳ καὶ ὑπηρετεῖ, Fragm. 136.

Κουκκούμιον, vel Κουκούμιον, cucuma, vas æneum balnearium, III. 22, 71.

Κουφίζειν, levare (aliquem onere,) IV. 13, 16.

Κοῦφος, levis; de imbecilli & imbelli. οἱ ἀθληταὶ τοῖς κούφοις νεανίσκοις δυσαρεστοῦσιν, I. 29, 34. Solutus, expeditus, liber; ἔργῳ δ' οὐδὲν γέγονα κουφότερος, IV. 6, 12.

Κούφως, leviter; κούφως ὁρμᾷν καὶ ἀνειμένως, En. 2, 2. Expedite, libere; ζῆν κούφως καὶ εὐηνίως, IV. 7, 12.

Κοχλίας, ὁ, cochlea, Fr. 36. τὸ τοῦ κοχλίου ἀγαθὸν, I. 20, 17.

Κοχλίδιον ἀναλέξασθαι, cochleolam colligere, En. 7.

Κραββάτιον, lectulus, III. 22, 74.

Κράζειν, clamare, III. 4, 4. κόραξ ὅταν μὴ ἄϋσιον κεκράγῃ, En. 18. κράξας τὸν ἀναγινώσκοντα τοὺς ὑποθετικούς, I. 26, 13. n.

Κρατεῖν, tenere, quovis modo. Manu prehendere; τρέμοντες τὸν ὀρνιθάριον κρατοῦμεν, II. 7, 12. n. Memoria tenere; τῆς ἱστορίας κρατεῖν, II. 19, 11. Dominari, retinere, temperare; κρατήσεις σεαυτοῦ, tibi ipſe imperabis, En. 20. κρατῆσαι τῶν αὐτοῦ φαντασιῶν, I. 26, 10. ὁ ἔμπειρος τοῦ ἀπείρου κρατεῖ, peritus imperat imperito, IV. 1, 117. τούτου μὲν κρατῶ, τοῦ δὲ μὴ ὁμοίόν τι τοιῆσαι ἐκείνῳ, in eo mihi tempero, ne &c. IV. 13, 8. n. τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν, quæ placent potentibus, Fr. 105.

Κραυγάζειν, clamare, III. 4, 4. ubi de adclamationibus in theatris. cf. Ench. 33, 10. De corvo, III. 1, 37.

Κρείσσων, κρείττων, melior, præſtantior, potentior. μὴ ἀμνήμων ἴστι τῶν κρεισσόνων, II. 23, 5. ubi τὰ κρείσσονα eſſe ea quæ ad animum pertinent, intelligitur ex vſ. 6. (Ptolemæus quidem in Indice ex h. l. citaverat Κρείσσονες, numina.) οὐ παραχωρήσεις κρείσσονι; non cedes meliori? IV. 1, 107. Θεοῦ νόμος· Τὸ κρεῖσσον ἀεὶ περιγινέσθω τοῦ χείρονος, I. 29, 13. τὸ χεῖρον ἀνάγκη ἡττᾶσθαι ὑπὸ τοῦ κρείττονος, III. 22, 101. conf. IV. 1, 107 & 117. IV. 7, 36. ὁ κρείττων ἐν δόγμασι, præſtantior quoad decreta, qui meliora habet animi decreta, I. 29, 19. ἐγώ σου ἄρα κρείσσων, En. 44. κρεῖσσον λιμῷ ἀποθανεῖν &c. En. 12, 1.

Κρίνειν, ſecum decernere. ὀρθῶς, ἀλόγως, II. 15, 6. τοῖς κριθεῖσιν ἐμμένειν δεῖ, II. 15, 7 ſqq. κέκριμαι, ib. vſ. 14 ſqq.

14 ſqq. Judicium agere, III. 7, 30. κρίνῃ ἐν συγκλήτῳ, judicium de te agitur, I. 1, 28. Condemnare; κριθῆναι *i. q.* καταχριθῆναι, III. 18, 8. *ſic &* Fragm. 58. *Sic fere &* III. 29, 50. κρίνω σε ἀσεβῆ εἶναι. *& ibid.* ἐκρίθην ἀσεβὴς εἶναι.

Κριτήριον, judicandi regula, id ad quod reſpicientes judicamus. I. 11, 9 ſqq. I. 17, 8. III. 9, 5. κριτήριον, καμὼν, ζυγὸς, στάθμη, II. 11, 12 ſq.

Κριτὴς, τῶν Ἑλλήνων, judex Græcorum, *qui* Διορθωτὴς *vocabatur*, III. 1, 30. cf. vſ. 1.

Κρόκη, ἡ, filum quo pro ſubtegmine utimur; μία κρόκη τῶν ἐκ τοῦ χιτῶνος, I. 2, 17. Floccus, tomentum, *ex quo nidum conſtruit avis;* οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑφοῦται, Fr. 26.

Κροτεῖν, plaudere, I. 29, 31.

Κρυστάλλινα, cryſtallina vaſa, III. 9, 20. n.

Κτᾶσθαι, *abſolute*, opes parare. En. 24, 3.

Κτῆνος, τὸ, pecus. τὰ κτήνη, καὶ οἱ βόες, II. 14, 23.

Κτησείδιον, poſſeſſiuncula. III. 18, 3. n. I. 1, 10. I. 25, 23. n. II. 13, 11. III. 18, 3. III. 22, 106. n. III. 23, 32. IV. 7, 18. En. 18.

Κτῆσις, poſſeſſio. τὸ σῶμα καὶ ἡ κτῆσις αὐτοῦ, I. 9, 11. n. σύ γε οὐ κτῆσις εἶ, En. 44. οἰκὴ, πρᾶσις, καὶ ἡ τοιαύτη ἐν κτήσει κατάταξις, conditio ſervilis, IV. 1, 53. n.

Κυβερνᾶν, gubernare; ναῦν, πόλιν. Fr. 79. *Corrupte olim* κυβέρνᾶς, *pro* κοινωνεῖς Fr. 34.

Κυβερνητικὴ τέχνη, Fr. 79.

Κυβερνήτης, gubernator navis, En. 7. Fr. 22.

Κυβεύειν, teſſeris ludere, II. 5, 2. Subire aleam, periclitari; τί κυβεύεις περὶ τὰ μέγιστα; II. 9, 17. n. quid in rebus maximi momenti aleam ſubis, fortunam experiris? *ſic quidem Vpt. interpretatur in Ind. ſed rectius, ut miki videtur, in verſione cum Wolfio poſuit* quid ludos facis? τί κυβεύεις ἐν τοῖς μεγίστοις; III. 21, 22. *&* κύβευε, III. 21, 24. quid aleam jacis? *&* aleam jacito, *Vpt. cum Wolf. Nos*, quid ludis? *&* lude. *Additur* III. 21, 22. τί ῥᾳδιουργεῖς; *quemadmodum* III. 22, 93. *conjunguntur* κυβευτὴς *&* ῥᾳδιουργός. τί τοὺς ἄλλους κυβεύετε; quid alios luditis? cur aliis imponitis? II. 19, 28. *cf.* II. 9, 19 *&* 17.

Κυβευτὴς, aleator: „*metaph.* qui fortunæ ſe committit, *ſumta metaphora ab aleatoribus.*“ [a] VPTON. *reſpiciens locum* III. 22, 93. *ubi junguntur* κυβευτὴς καὶ ῥᾳδιουργὸς, *& commodius (puto) Wolfius* κυβευτὴν ſcurram *interpretatus eſt; rectius vero fortaſſe fuerit, ſi* impoſtorem *intelligamus.* cf. Κυβεύειν.

Κύβος,

Κύβος, tessera. *οἱ κύβοι ἀδιάφοροι*, II. 5, 3.

Κυκᾶν, miscere, turbare, agitare. *ὑμῶν κυκωμένων καὶ θορυβουμένων*, IV. 8, 27. n. *Mendose vulgo κοιμωμένων.*

Κυλίεσθαι, volvi, volutari. *ἄνω κάτω κυλίεσθαι*, II. 2, 25. III. 22, 26. *ἐν βορβόρῳ*, IV. 11, 29. *ἐν μάχῃ*, III. 23, 34.

Κυνίζειν, Cynicam disciplinam & institutionem amplecti, III. 22, 1 & 67. *Conf. Diog. Laërt.* VII. 121.

Κυνικὸς, Cynicus; III. 22, 15 *&* 23 *sq. &* 62 *&* 67 *&* 80 *&c.* IV. 8, 30.

Κυνισμὸς, Cynica institutio & disciplina, Cynicorum ratio & vita. III. 22, tit. n. *Cf. Cic. de Fin. III.* 20. *Diog. Laërt. VI.* 2. & *VII.* 121.

Κυρία, ἡ, domina. *αἱ γυναῖκες κυρίαι καλοῦνται*, En. 40.

Κυριεύειν, dominari. *τὸ κυριεῦον*, II. 22, 19. *quod aliàs τὸ ἡγεμονικὸν dicit. τὸ κυριεῦον, ἡ χρῆσις ἡ ὀρθὴ ταῖς Φαντασίαις*, id quod præcipuum est, I. 1, 7.

Κυριεύων, ὁ, *scil. λόγος*, Dominans, *genus sophismatis*; II. 18, 17. n. II. 19, 1. n. *&* *vs.* 9.

Κύριος, dominus. *ἐγώ σοι δείξω, ὅτι κύριός εἰμι*, I. 19, 9. *ἄνθρωπος ἀνθρώπου κύριος οὐκ ἔστι, ἀλλὰ θάνατος &c.* I. 29, 60. *ἄνω καὶ κάτω κυλίεσθαι πρὸς τὸ βούλημα τοῦ κυρίου*, II. 2, 25. *μὴ ἀγνόει σου τοὺς κυρίους*, II. 13, 23. *οὐδένα ἔχεις κύριον; οὐκ ἀργύριον; οὐ κοράσιον; &c.* II. 1, 28. *ὁ πάντων κύριος Καῖσαρ*, IV. 1, 12. *οἱ τὸν κύριον τὸν μέγαν ἔχοντες, nempe Cæsarem*, IV. 1, 145. *ὡς δοῦλος παρὰ κυρίῳ δειπνεῖ*, IV. 1, 48. *ὁ κύριος αὐτοῦ ἀποδημεῖ*, IV. 1, 58. *μή τι κύριον εἰπέ τινα αὐτῶν*, IV. 1, 115. *τοῦ σωματός μου κύριος*, IV. 7, 18. *κύριος ἑκάστου ἐστὶν ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων &c.* En. 14, 2. II. 2, 26. IV. 1, 59. *οὕτω δύναμαι ἀντιβλέψαι τοῖς κυρίοις*, IV. 1, 151.

κύριος seq. infinitivo, qui vim habet aliquid faciendi, in cujus potestate est; *ὁ ἰσχυρότερος κύριος ἂν ἦν λυπῆσαι αὐτὸν*, III. 24, 72.

κύριε, domine. *Sic non modo compellatur dominus a servo*, II. 20, 30. *sed & medicus ab ægroto*, II. 15, 15. III. 10, 15. *vates ab eo quem eum consulit*, II. 7, 9. *quo & pertinet illud κύριε ἐλέησον*, II. 7, 12. n. *declamator ab auditore adulatore*, III. 23, 19. *Deus ab homine*, I. 29, 48. *sic κύριε ὁ θεὸς*, II. 16, 13. *Cæsar vel alius vir potens, ἂν ἀκούσῃς λέγοντος ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους κύριε, λέγε δοῦλον*, IV. 1, 57. *cf. vs.* 157. *Ironice dictum κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε*, III. 22, 38.

κυριώτερος, potior, majoris momenti; I. 20, 18. II. 10, 5. *ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου*, I. 9, 2.

κυριώτατος, præcipuus. τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, En. 31, 1. Diſſ. I. 9, 4. κυριώτατος τόπος, III. 2, 3.

Κωδίκελλος, codicillus. Καίσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε, III. 7, 30.

Κωλύειν, prohibere, impedire. μή τις σε κωλύει; I. 1, 22. τίς σε κωλύσει; II. 17, 22. οὐδείς σε κωλύσει, En. 1, 3.

Κολυτικὸς, impediendi vim habens. δόγματα κωλυτικὰ, IV. 1, 58.

Κωλυτὸς, qui prohiberi aut impediri poteſt; ὑπό τινος, I. 17, 27. ὅπου κωλυτὸς καὶ ἀναγκαστός εἰμι, II. 5, 8. IV. 4, 33. κωλυτὰ, παρακοδιστὰ, ἀναγκαστὰ, δοῦλα, ἀλλότρια, I. 25, 3. II. 15, 1. III. 24, 3. IV. 1, 78 — 83. IV. 7, 8. En. 1, 2.

Κωμῳδὸς, comoedus. σπουδάζειν κωμῳδῷ, III. 4, 1.

Κώνειον, cicuta. τί ἐστι θάνατος, τί κώνειον; I. 4, 24. I. 29, 16.

Λ.

Λαβὴ, anſa. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβάς, En. 43. μέχρις ἂν ἔχῃς ταύτην τὴν λαβὴν τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, II. 13, 23. Diogenes abjecerat πάσας τὰς τῆς δουλείας λαβὰς, IV. 1, 152.

Λαγχάνειν, ſortiri, ſorte creari. ἐν Σπορυαλίοις λέλογχε βασιλεύς, I. 25, 8.

Λακτίζειν, calcitrare. οὗτος ζητεῖ τίνα ἀπαντήσας λακτίσῃ, IV. 5, 21.

Λαλεῖν, loqui. λαλεῖσθω τὰ ἀναγκαῖα, En. 33, 2. ἑαυτῷ λαλεῖν, ſecum loqui. III. 13, 7. III. 14, 2. IV. 4, 26 & 30. IV 9, 13.

Λαμβάνειν, ſumere. ἂν παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, En. 15. Pro conceſſo ſumere; πόθεν τοῦτο λαμβάνεις, II. 11, 10. n. λάβε νῦν, accipe, audi nunc, II. 20, 25. *cf.* vſ. 23. λάβε Σωκράτην, ecce tibi Socratem, cape exempli cauſſa Socratem, IV. 1, 159. ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, En. 34. ἀναβολὴν παρὰ σεαυτοῦ λάβε, ibid. ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, En. 43.

Λαμπρὸς, *de homine*, illuſtris, IV. 1, 95. Fr. 78. σιτήσεις λαμπραὶ καὶ εὐτελεῖς, convivia ſplendida quidem & hilaria, ſed frugalia, Fr. 29.

Λαμπρύνειν, illuſtrare, ſplendidum reddere, polire. τὸ ἦθος χρηστότητι κοινωνίας λαμπρύνειν, Fr. 49.

Λανθάνειν, latere, neglectum jacere. ὃ λεληθὸς μὲν κακοδαιμονίαν ποιεῖται, τυχὸν δ' ἐπιμελείας, εὐδαιμονίαν, II. 23, 29. *vertunt* neglectum.

Λάσανον, laſanum, ſella familiaris. ὅταν Καίσαρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λασάνου ποιήσῃ, I. 19, 17. n. cf. I. 2, 8. n.

Λαχανοπώλης, olerum venditor, III. 3, 3. III. 9, 10. III. 24, 48.

Λέγειν, dicere. ἐγώ σοι λέγω, *locutio familiaris*, tibi ego dico, ſat ſcito, nota tibi, I. 15, 8. τοῦτο δέ σοι καὶ λέγει

γει τις; I. 14, 11. καὶ τίς λέγει τοῦτο; I. 17, 13. τίς οὖν σοι λέγει ὅτι &c. IV. 1, 75. Sic τίς οὖν σοι εἶπεν ὅτι, En. 24, 2. Τί λέγεις τὸ ἀβοήθητον; quid tu dicis τὸ ἀβοήθ. En. 24, 2.

τὸ λεγόμενον τοῦτο, II. 16, 41. ſcilicet ἐν τῇ συνηθείᾳ, quod adjicitur II. 15, 13. quod vulgo aiunt, quod dicitur in proverbio.

Λείπειν. τί σοι λείπει; quid tibi deeſt? II. 22, 5. νῦν οὐδὲν ἄλλο σοι λείπει, III. 2, 8. τί τὸ λεῖπόν ἐστι; (olim λοιπόν ἐστι;) II. 19, 31. n. idem quod τί λείπει; ibid. τί οὖν τὸ λεῖπόν μοι ἐστί; IV. 6, 14,

Λειτουργεῖν, miniſtrare, operam conferre, I. 2, 12. Fr. 94.

Λειποψυχεῖν, animi deliquium pati. I. 11, 27.

Λείως κινεῖσθαι. vide in Τραχέως, & in Κινεῖν.

Λεκάνη, pelvis. οἷόν ἐστι ἡ λεκάνη τοῦ ὕδατος, τοιοῦτον ἡ ψυχή, III. 3, 20.

Λεληθότως, clam, tacite, ſenſim. λεληθ. αὔξεσθαι, I. 16, 17.

Λεξείδιον, dictiuncula, diſſertatiuncula, lepide tornata verba; II. 1, 30. n. & vſ. 33. II. 23, 43. III. 5, 15 & 17. τούτου ἕνεκα ἀπολίπωσιν οἱ νέοι τὰς πατρίδας, ἵνα λεξείδιά σου ἐξηγουμένου ἀκούσωσιν; ut audiant te verba interpretantem, III. 21, 8.

Λέξις, dictio, verbum. πρίνεις πῶς ἐξηγησάμην τὰς λέξεις, II. 21, 11. ἀνάγκη τὴν παράδοσιν γίνεσθαι τῶν θεωρημάτων διὰ λέξεως ποιᾶς, II. 23, 40. Dictio, oratio; ἡ ἁμὴ λέξις τῆς σῆς πρέσσων, En. 44. ἁλισκόμενοι ὑπὸ τῆς λέξεως, Diſſ. II. 23, 41.

Λεπτὸς, macilentus homo, III. 22, 86.

Λευκαινθίζειν, albeſcere. οἰκία γύψῳ λευκαινθίζουσα, Fr. 49.

Λέων, leo. ταῦρος λέοντος ἐπελθόντος &c. I. 2, 30. III. 22, 6. οἱ μὲν λύκοις ὅμοιοι, οἱ δὲ λέουσι, οἱ δὲ ἀλώπηξι, I. 3, 7. λέοντας πυίγειν, ἀνδριάντας περιλαμβάνειν, IV, 5, 14. λέων με καὶ φαγέτω, dummodo leo me devoret, II. 9, 6. n. οἶκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες, IV. 5, 37. εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, Fr. 83.

Λήκυθος, ἡ, vaſculum unguentarium, ampulla olearia; ex clavo domi ſuſpenſa, I. 19, 4. (cf. Παῖσαλος.) In itinere eam ſecum ferebant, I. 24, 11. Vide Suidam h. v.

Λῆμμα, ſumtio, poſitio. „Vide Laërt. VII. 76. & Suid. in voce.“ UPTON. — ἐφ' οἷς δεδώκαμεν ὑγιῶς τὰ λήμματα, I. 7, 13. τῆς συγχωρήσεως τῶν λημμάτων ἀπέστημεν, I, 7, 19. ἐφοδεύετε ψευδομένου λήμματα, II. 21, 17.

Λῃστεύειν, latrocinari. λῃστεύεται ἡ ὁδὸς, a latronibus infeſtatur iter, IV. 1, 91.

Λῃστὴς, latro. λῃστὴς προαιρέσεως οὐ γίνεται, III. 22, 105.

Λιθάριον μικρὸν, exiguus lapillus, II. 16, 23.

Λίθος, ὁ, lapis. τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον βαστάζειν, II. 9, 22. II. 24, 26. δύναμαι ὃν θέλω εἰς φυλακὴν βαλεῖν, ὡς λίθον, III. 7, 32. n. IV. 1, 72, συνέβαλον Ἐπικτήτῳ, ὡς λίθῳ, ὡς ἀνδριάντι, III. 9, 12. τὸ ἀνεκτικὸν τοσοῦτον ἔχειν δεῖ τὸν Κυνικὸν, ὥστ' αὐτὸν ἀναίσθητον δοκεῖν τοῖς πολλοῖς καὶ λίθον, III. 22, 100. ὡς ὁ λίθος, κἂν ἄνω βάλῃς, &c. III. 6, 10. ἡ τίτθη τὸν λίθον ἔτυπτε, III. 19, 4.

ἡ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσα λίθος, lapis Lydius, Fragm. 64.

Λιθόστρωτον, *ſcil.* οἴκημα, lithoſtrotum, conclave cujus pavimentum opere teſſulato conſtat. σοὶ μέλει πῶς ἂν ἐν λιθοστρώτοις οἰκήσητε, IV. 7, 37. *Conſer quæ ad Evang. Johann.* 19, 13. *collegit Wetſtenius, quem non præteriit hic Epicteti locus.*

Λιμὴν, ὁ, portus. λιμὴν πάντων ὁ θάνατος, IV. 10, 27.

Λιμώττειν, eſurire, Fr. 84.

Λιτὴ, preces. ὁ ἥλιος οὐ περιμένει λιτὰς, Fr. 88.

Λιχνεύειν, carpere, ligurire; II. 4, 8.

Λίχνος, liguritor, guloſus. πλακοῦντα δεικνύων ἀνθρώποις λίχνοις, I. 18, 14.

Λογάριον, ratiuncula, argumentatiuncula. οὐ θέλεις τὰ λογάρια τὰ περὶ τούτων ἄλλοις ἀφεῖναι, I. 29, 55. n. μέχρι τῶν λογαρίων προκόπτομεν, II. 10, 30. II. 18, 26. τὰ λογάρια τὰ Στωϊκὰ, II. 19, 22.

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus. λογικὸν ζῶον, I. 2, 1. I. 6, 12. I. 9, 4. I. 10, 10. I. 19, 13. II. 9, 2. *& in Plur.* τὰ λογικὰ, *ſubintellecto nomine* ζῶα, II. 20, 7. cf. I. 9, 4. ἡ δύναμις ἡ λογικὴ, rationis facultas, I. 1, 4. n. τὸ λογικὸν, *i. q.* ἡ δύναμις λογικὴ, I. 5, 9.

τὰ λογικὰ, ars logica. I. 17, tit. *& ibi* not. *tum vſ.* 6 *&* 10 *&c.* I. 27, 6. II. 25, tit. *& vſ.* 1. *Conf. Cic. Tuſc.* IV. 14.

Λόγιον, τὸ, eloquium, oraculum. τὰ τῆς δικαιοσύνης λόγια, Fr. 36.

Λόγιος, diſertus, eloquens. ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, En. 44.

Λογισμὸς, ratio, recta ratio. εἰ ἡ χεὶρ ἢ ὁ πούς λογισμὸν ἔχον, II. 10, 4. οὐ πλούτος φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός, Fr. 25. κτησάμενος τὸν λογισμὸν, ibid. τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἰατρὸν ἀγαθὸν &c. Fr. 162.

Λόγος. 1) Ratio. *Definitur* σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν, I. 20, 5. n. λόγου μέγεθος οὐ μήκει κρίνεται, ἀλλὰ δόγμασι, I. 12, 26. *Conf.* Ὅρος. ὁ λόγος ὑπὸ τῆς φύσεως παρείληπται πρὸς χρῆσιν φαντασιῶν οἵαν δεῖ, I. 20, 5. ὁ λόγος αἱρεῖ, ratio colligit, ratio dictitat; *vide in* Αἱρεῖν. *Socrates* μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ, En. 41, 3. κατὰ τὸν λόγον ὁ ἄνθρωπος οὐ χείρων

ρων ἐστὶ τῶν θεῶν &c. I. 12, 26.

2) Sermo, disputatio. *μέχρι λόγου μόνον ἀναλαμβάνειν τὰ τῶν φιλοσόφων*, nonniſi ſermone tenus, disputatione tenus, II. 19, tit. *& ibi not. οὐ γὰρ μέχρι λόγου ἥηκόει ὅτι* &c. III. 24, 16. *πῶς ἔτι χρήσεταί τις αὐτῷ διὰ λόγου; id eſt διαλέξεται αὐτῷ*; I. 5, 2 & 7. *Præſertim* disputatio erudita, doctrina, doctrinæ præcepta. *ἀκίνητος ὑπὸ λόγου*, II. 23, 10. *vi connexionis eſt* qui ſermone *vel* disputatione non movetur, doctrinæ non cupidus. *οὕτω μακρὸς ὁ λόγος γίνεται*, ita prolixa fit disputatio, prolixa ſit ratio doctrinæ, I. 20, 19. *οὐδ' ἀκοῦσαι λόγων δυνάμεθα*, ne audire quidem ſuſtinemus ſermones, *id eſt*, doctrinæ præcepta, III. 2, 3. *Sic εὐφυὴς νεανίσκος καὶ λόγων ἀκουστικὸς*, III. 23, 14. *& eâdem notione, in Singulari, λόγου ἀκουστικὸς*, III. 1, 13. *ἐπιθυμία λόγου*, IV. 4, 42. *Sic ἔρχεσθαι πρὸς τὸν λόγον*, accedere ad diſciplinam, ad doctrinam, II. 17, 39. *& eâdem notione, τῶν νέων οἱ εὐφυεῖς ἔχονται τοῦ λόγου*, III. 6, 9. *Rurſus in Plurali; μέμνηταί τις ἡμῶν ἔξω τούτων τῶν λόγων*; meminitne aliquis noſtrûm extra ſcholam horum præceptorum? II. 16, 2. *Sic ἀκούειν τοὺς προτρεπτικοὺς, intellige λόγους*, ſermones adhortatorios, adhortationes, III. 16, 7.

3) *Sigillatim*, disputatio artificioſa dialecticorum, *& ipſa* facultas & ars disputandi & ratiocinandi. *Sic χρῆσθαι λόγῳ*, II. 12, 1. n. *non tam eſt* ratione uti, *quam* disputatione uti, ex artis præſcripto disputare & argumentari cum aliquo. *τί ἐπαγγέλλεται ἐν λόγῳ*; quid profitemur in disputatione? II. 12, 5 *& 9 & 11 & 22. Φιλοτεχνεῖν περὶ τὸν λόγον*, operam dare arti ratiocinandi & disputandi, III. 9, 19. *ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου*, III. 6, 1. *ἐξεργάζεσθαι τὸν ἑαυτοῦ λόγον*, ſuam ratiocinandi facultatem perficere. III. 9, 20. *γνώσεσθε οἵαν ἰσχὺν ὁ λόγος ἔχει*, II. 21, 23. n. cognoſcetis quam vim habeat ars rationis, ars disputandi, *niſi ſibi generatim intelligenda* doctrina, diſciplina, diſciplinæ ratio.

4) *Argumentatio*, ratio dialectica, ratiocinatio; *fere idem quod* ſyllogiſmus. *λόγοι ὑποθετικοὶ, μεταπίπτοντες*, &c. I. 7, 1. n. *conf. vſ.* 22. *ὁ κυριεύων λόγος*, II. 19, 1. *λόγοι ἀσύναντοι, συναντικοὶ*, rationes non concludentes, concludentes, En. 44.

5) *λόγον ἔχειν τινὸς*, rationem alicujus habere, II. 2, 16.

Λοιδορεῖν, vituperare, maledicere, obtrectare. *οὐχ ὁ λοιδορῶν ὑβρίζει*, En. 20. *πρόβαλλε σεαυτῷ τοὺς λοιδοροῦντας*, En. 4. *πρᾴως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα*, En. 42. *Cum accuſ. οὐδένα*, I. 28, 10. *τοὺς ἁπάντων τας*, III. 22, 10. *τοὺς θεούς*, En. 31, 4.

λοιδορεῖσθαι, idem. *cum dativ.* En. 28. *τοῖς ἁπαντῶσι*, III. 22,

III. 22, 50 & 82. *αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσῃ, (alii λοιδορήσεις,* En. 34. *αὐτὸς ἑαυτῷ μὴ λοιδορούμενος,* II. 22, 35.

Λοιδορία, obtrectatio, maledictio. *δεινόν ἐστι λοιδορία,* I. 24, 4. *ἂν λοιδορία προσφέρηται,* En. 10.

Λοίδορος, contumelioſus; *λοίδορον προσενέγκασθαι μηδὲν,* II. 12, 14.

Λοιπὸν, *initio dictionis;* cæterum, quod ſupereſt, igitur, proinde. I, 24, 1. I. 25, 15. I. 29, 5. II. 5, 16. n. *In media oratione:* καὶ τὸ λοιπὸν *αὐτὸς ὁ Ζεὺς,* denique & ipſe Iupiter, I. 19, 11. *ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη φέρεσθαι,* jam, porro, ſupereſt ut, En. 39. *διὰ τοῦτο κακεῖνοι λοιπὸν ἐμπαίζουσιν ἡμῖν,* II. 7, 9. *In fine dictionis. σιώπα λοιπὸν,* tace denique, tace ſaltem, I. 29, 32. *ἄπιθι λοιπὸν* dehinc, his peractis, jam, nunc, I. 30, 5. *δούλευε τὸ λοιπὸν,* II. 2, 12.

τί μοι λοιπόν; quid mihi reliquum eſt? III. 2, 16. *τί μοι τὸ λοιπόν ἐστι;* III. 26, 13. *Conf.* λείπειν.

τοῦ λοιποῦ, i. q. τὸ λοιπὸν, poſthac, I. 11, 15.

Λοπὰς, ἡ, patina, II. 20, 28.

Λούειν, lavare. *λούων τὸ δύστηνον τοῦτο σωμάτιον,* Fr. 94. *ἐν Νικοπόλει σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα,* putide lavant balnea, putida ſunt balnea, II. 21, 14. *λούεταί τις ταχέως,* En. 45. *ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς* &c. En. 4. *λουόμενος τοῦ ἐμβαίνεις;* II. 20, 28.

Λύειν, ſolvere. *ὃ τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν λελυμένος, ὁρρ. δεδεμένος,* Fr. 10. *σοφισμάτιον λύειν,* II. 18, 17. *πόσας μάχας λέλυκεν (ὁ Σωκράτης;)* IV. 5, 3. *τὴν παιδίαν λύειν,* I. 25, 7. incidere ludum, *ut ait Horat. lib. I. Epiſt.* 14, 36.

Λύκος, lupus. *λύκοις ὅμοιοι γινόμεθα,* I. 3, 7. *θηριώδεις ὡς τοὺς λύκους,* I. 23, 8. *ἀντὶ ἀνθρώπου λύκος,* II. 4, 11. IV. 1, 127. *λύκῳ δίδοται. ἀντιδάκνειν,* IV. 5, 12. *ὥσπερ λύκος ὅμοιον κυνὶ,* Fr. 48.

Λυμαίνεσθαι, perdere, *i. q.* διαφθείρειν. *οἱ κόρακες τοὺς ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται,* Fr. 103.

Λυμαντικὸς, perdendi vim habens, pernicioſus. *δόγματα λυμαντικὰ ὄντων,* III. 7, 20. *λυμαντικὴ ἡ φύσις τοῦ ἔχιος,* Fr. 20.

Λυμεὼν, vaſtator. *λυμεῶνες λύκοι,* Fr. 48.

Λυσιτελεῖν, prodeſſe. *εἴ σοι λυσιτελεῖ,* En. 25, 4.

Λυσσώδης, rabioſus. *τὸ λυσσῶδες τῶν ἡδονῶν,* rabies, Fr. 99.

Λύχνος, lucerna. *σιδηροῦν λύχνον ἔχων, εὗρον ἡρπασμένον,* I. 18, 15. I. 29, 21. *τί ἀγρυπνεῖς; τί λύχνον ἅπτεις;* II. 20, 9. I. 20, 19. *μὴ γὰρ διὰ τοῦτο ποτὲ λύχνον ἥψας ἢ ἠγρύπνησας,* II. 21, 19. *τέκνον, ἂν σωθῇς, ἅψω λύχνους,* II. 17, 37. *τοιούτῳ καὶ λύχνον ἅπτειν ἄξιον,* II. 17, 38. *ἠξίωται ἡμαρχίας - - ἔρχεται εἰς δῖκον, εὑρίσκει λύχνους ἁπτομένους,* I. 19, 24.

M.

Μάθημα, τὸ, ſtudium diſcendi, doctrina. πολλῆς ἔχει χρείαν παρασκευῆς καὶ πόνου πολλοῦ καὶ μαθημάτων, I. 20, 13.

Μαίνεσθαι, inſanire. „Cic. *Parad.* Omnes ſtulti inſaniunt. *Vide Laërt.* VII. 124. *Horat. lib. II. Sat.* 3, 43." VPT. — *Adde Cic. Acad.* II. 16 ſq. ὑπὸ τῶν μαινομένων θέλεις θαυμάζεσθαι; I. 21, 4. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. οὐκ ἐμὶ ἐμαυτοῦ μαίνομαι, *de homine amore capto*, I. 22, 21. *cf.* vſ. 17. οἱ παντὶ τῷ φαινομένῳ ἀκολουθοῦντες λέγονται μαίνεσθαι, I. 28, 33. ὁ δὲ μαινόμενος ἄλλα τινὰ ποιεῖ ἢ τὰ δοκοῦντά οἱ καλά; II. 11, 12. δοκεῖ σοι, κἀκείνῳ, καὶ τοῖς μαινομένοις, III. 9, 5. μαινόμενος εἶ, παραφρονεῖς, I. 12, 12.

Μακάριος, beatus; *per ironiam de Sophiſtis*, II. 1, 33.

Μακρὰν, longe. *Cum genit.* μακρὰν εἶ τοῦ πεπονθέναι, I. 20, 12. ἀπέλασον τῆς χώρας τῶν ἀγαθῶν μακράν, II. 11, 21. τοῦ πλοίου μακρὰν, En. 7. *Cum ἀπὸ præpoſ.* μακρὰν ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι τούτων, II. 9, 21. μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, longe ab eo abes, III. 22, 11. IV. 1, 77.

Μακρὸς, longus. οὕτω μακρὸς ὁ λόγος γίνεται, ita ars (*doctrina*) ſit longa, I. 20, 19. μακρὰ τείχη, murus longus, qui Pyræum portum urbi jungebat, III. 24, 73.

Μαλάγματα, medicamenta emollientia, II. 21, 20.

Μάλη, ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχων πλακουντάριον, III. 22, 98.

Μᾶλλον, potius, e contrario, contra, ut rectius dicam; IV. 8, 39. En. 43. 44. 49, 3. *Sæpe aliàs. Per ellipſin omiſſum ante particulam* ἤ, III. 1, 41.

Μάμμη, mamma, *vox quâ parvuli matrem adpellant.* (Heſychius: Μάμμη, ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου.) κλαίειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28. κλαίειν μάμμας καὶ τίτθας, II. 16, 39. ἐκδέχου σου τὴν μάμμην ἕως σε χορτάσῃ, II. 16, 43. τίτθας ἐπιποθεῖς καὶ μάμμην, III. 24, 53.

Μανία, ἡ, inſania. *conf.* Μαίνεσθαι. μανίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ εἰς ταὐτὸν οὐκ ἔρχεται, I. 12, 10. μανίας ἀπαλλάττειν τινὰ, inſaniâ liberare, II. 11, 18.

Μαντεύεσθαι, 1) oraculum conſulere, vatem adire. πῶς μαντευτέον, II. 7, tit. & vſ. 1 ſqq. En. 32, 3. *Conf.* Laërt. VII. 149. 2) oraculum *vel* reſponſum vatis accipere; ἐμαντεύσατο ἡ μήτηρ ὅτι &c. I. 23, 10. 3) oraculum edere, vaticinari; ἄπελθε, σεαυτῷ μαντεύου, I. 24, 5.

Μαντικὴ, ἡ, ars vaticinandi. ὅταν μαντικῇ προσίῃς, ſi ad oraculum aut ad vatem accedis, En. 32, 1.

Μάντις,

Μάντις, ὁ, vates. En. 32. τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε τῷ Πυθίῳ, En. 32, 4. III. 1, 18. πόσῳ σου ἐγὼ κομψότερος μάντις εἰμί; I. 10, 6. ἔχω τὸν μάντιν ἔσω &c. *de ſenſu morali & conſcientia*, II. 7, 3.

Μαρτυρεῖν, teſtimonium exhibere alicui, teſtatum facere aliquid. μαρτύρησόν μοι, I. 29, 47. ταῦτα μέλλεις μαρτυρεῖν, I. 29, 49. ἔργῳ μαρτυρεῖν τοῖς λόγοις, I. 29, 56. *Socrates* ἠνάγκαζε αὐτὸν τὸν προσδιαλεγόμενον αὐτῷ μαρτυρεῖν, II. 12, 5. τίς σοι μαρτυρεῖ ταῦτα; IV. 1, 145. ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, ἣν τῇ ἀρετῇ μαρτυρεῖ, IV. 8, 32.

Μαρτυρία, ἡ, teſtimonium. τίνα μαρτυρίαν δίδως τῷ θεῷ; I. 29, 48. προσαγαγεῖν τινα εἰς μαρτυρίαν, I. 29, 49. οὐκέτι ὁμοίαν ἔμφασιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἔχει, III. 22, 86. μαρτυρίαν μαρτυρεῖ τῇ ἀρετῇ, IV. 8, 32.

Μάρτυς, υος, ὁ, τοῦ μάρτυρος, teſtis. μάρτυς ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκλημένος, I. 29, 46 ſq. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προάγειν με μάρτυρα ἐθέλησε ὁ Ζεὺς τῶν ἀπροαιρέτων, III. 24, 112. οὐκ ἀμελεῖ ὁ θεὸς τῶν αὐτοῦ διακόνων καὶ μαρτύρων, III. 26, 28. *Socrates* ἄλλου οὐδενὸς ἐδεῖτο μάρτυρος ἢ τοῦ προσδιαλεγομένου, II. 12, 5. II. 26, 6. ἐν πλείοσι μάρτυσι, III. 22, 8.

Μάσθλης, *pro* ἀμαθὴς, *legiſſe videtur Simplicius in* Enchir. c. 48. extr.

Μαστιγίας, ὁ, maſtigia, verbero; πάσχει ὅσα μαστιγίας, IV. 1, 39.

Μαστιγοῦν, flagris cædere. Λακεδαιμόνιοι μαστιγοῦνται. I. 2, 2. n. πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν, ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι, *de athletis Olympicis*, III. 15, 4. En. 29, 2.

Μάχαιρα, ἡ, gladius. οἱ δορυφόροι καὶ αἱ μάχαιραι αὐτῶν, IV. 7, 1. *cf.* vſ. 27. οἱ ἐπὶ τῆς μαχαίρας, (*i. q.* οἱ δορυφόροι,) I. 30, 7. n.

Μάχεσθαι, pugnare. *Notione morali*; μαχέσθητι σαυτῷ, ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς ἐλευθερίαν, pugna ipſe tecum, bellum fac tibi ipſi, IV. 9, 11. μὴ μαχόμενος, non repugnans ſibi ipſe, conſtans ſibi, II. 22, 35. *Notione dialectica*; ἐμάχου μοι, λέγων ἐλεύθερος εἶναι, contendiſti adverſus me, IV. 1, 146. *Frequenter*, *de* notionum aut ſententiarum repugnantia. πρόληψις προλήψει οὐ μάχεται, I. 22, 1. τί τίνι μάχεται ἢ ἀκολουθεῖ, II. 24, 14. ἀπὸ τῶν μαχομένων ἀφίστασθαι, I. 5, 3. τὰ μαχόμενα οὐ προσδεκτέον, I. 7, 24. I. 11, 18. I. 26, 2. II. 11, 11 & 14. II. 26, 3.

Μάχη, pugna, diſſenſio: *hominum inter ſe*; ἔνθεν ἡ μάχη γίνεται ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, I. 22, 3. ἀρχὴ φιλοσοφίας, αἴσθησις μάχης τῆς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀνθρώπων, II. 11, 13. II. 24, 15. πόσας μάχας λέλυκεν ὁ Σωκράτης; IV. 5, 3. II. 12. 14.

Disſenſio *hominis ipſius* ſecum; *δεῖξαι τοῖς πολλοῖς τὴν μάχην ἐν ᾗ κυλίονται*, III. 23, 34. *πᾶν ἁμάρτημα μάχην περιέχει*, II. 26, 1. Repugnantia *notionum, pronunciatorum, ſententiarum; τί ἀκολουθία; τί μάχη*; En. 52, 1. *μάχην οὗτος οὐ συνορᾷ*, I. 6, 8. *συναισθάνεσθαι τῆς μάχης*, II. 12, 6. *μάχην ἔχει τούτῳ ἐκεῖνο*, huic illud repugnat. I. 11, 18. *κοινῆς οὔσης μάχης τοῖς τρισὶ πρὸς ἄλληλα*, II. 19, 1. *πᾶσα ψυχὴ λογικὴ Φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην*, II. 26, 3. *ἀποστῆναι τῆς μάχης*, ibid.

Μεγαλόδουλος, magnus ſervus, ſervus majoris ordinis, *ironice; λέγε τούτους μεγαλοδούλους*, IV. 1, 55.

Μεγαλοφροσύνη, magnus animus, Fr. 51.

Μεγαλόφρων, magnanimus. *εἰ μεγαλόφρον τὸ θεῖον, καὶ τὸν ἀνθρ. ἀνάγκη μεγαλόφρονα εἶναι*, II. 14, 13. *τηρῶν τὸν μεγαλόφρονα*, En. 24, 3.

Μεγαλοφυὴς, magni ingenii *homo. τί μεγαλοφυοῦς ἔργον ἐπιδέδεικται*; III. 23, 15 ſq.

Μεγαλοφυῶς, magnifice, II. 17, 19.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas; *homini a natura data*, I. 12, 30. Fr. 51. n.

Μεγάλως θαυμασθήσῃ, valde, Fr. 50.

Μέγας βασιλεὺς, *de rege Perſarum; absque articulo*, II. 22, 22. III. 22, 60. IV. 1, 53. *Cum articulo*, III. 24, 70.

μέγα Φρονεῖν, magnifice de ſe ſentire, III. 2, 15. *μέγα δυνάμενος*, multum valens, potens, En. 19, 2. 33, 13. *μέγα ὀγκύλλου*, magnifice te effer, Fr. 26.

Μέδιμνος, modius. III. 26, 17.

Μεθαρμόζεσθαι, transmutare aliter aptando, commutare; *οὐ τὰ πράγματα μετατιθεὶς καὶ μεθαρμοζόμενος*, II. 17, 21.

Μεθυστὴς, ebrioſus, IV. 2, 7. n.

Μειράκιον, adoleſcentulus. *οὐκέτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος*, En. 51, 1.

Μελαγχολᾶν, melancholia, atra bile laborare; *οἰνωμένος, μελαγχολῶν*, I. 18, 23. n. III. 2, 5.

Μελαγχολία, melancholia, atra bilis, furor, II. 17, 33. n.

Μέλει, curæ eſt. *τί μοι αὐτῶν μέλει*; I. 29, 8. *τί σοι μέλει ποία ὁδῷ* &c. II. 6, 18. *τί σοι μέλει περὶ τῶν ἀλλοτρίων*; II. 13, 18. *cf.* II. 12, 24. n. *οὐ μεμέληκεν ἡμῖν*, II. 16, 18. II. 13, 25. n. *Confer infra*, Τίς; τί; *num.* 4.

Μελετᾶν, meditari, exercere. *μελετᾷ τὴν ὑπόθεσιν, de athleta*, I. 29, 38. n. *De oratore, τῶν ῥητόρων ἤκουες, καὶ αὐτὸς ἐμελέτας*, III. 9, 8. n. II. 16, 5. *ταῦτα ἔδει μελετᾶν τοὺς Φιλοσοφοῦντας*, I. 1, 25. *πότε ἐμελέτησε ταύτην τὴν μελέτην*; II. 16, 7. *μελετᾷ τις αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ*; II. 16, 2. *Et toto illo capite agitur περὶ τοῦ*

τοῦ μελετᾷν. μεμελέτηκέ σοι γνῶναι, II. 13, 16. *conf.* vi. 24 ſq. n.

Μελέτη, ἡ, meditatio, exercitatio, II. 16, 7. μελέτην προσλαμβάνειν, εἶτα ἄσκησιν, II. 9, 13. n. *conf. Not. ad* III. 9, 8.

Μέλλειν, *cum fut. inf.* ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβαλεῖν, En. 33, 12. *alii* συμβάλλειν.

Μέλος, τὸ, carmen, modi carminis. *Muſicæ eſt* διαγνῶναι τὸ μέλος, I. 1, 3. πρὸς μέλος ἁπάντων, inconcinne reſpondere, II. 12, 2. n.

Μέμφεσθαι, accuſare, incuſare, culpare; *cum Dativo vel perſ. vel rei*, III. 1, 23. III. 26, 18. IV. 7, 9. n. *conf. Var. Lect. ad* En. 31, 1. *Cum Accuſ. perſ. vel rei*, I. 12, 20. I. 14, 16. I. 17, 28. I. 28, 10. II. 23, 29. n. III. 24, 58 & 79. IV. 1, 109. IV. 10, 15. En. 1, 3.

Μένειν, manere. ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; IV. 1, 168. μεῖνον, firmiter ſta, II. 18, 28.

Μερίδιον, portio; *de cibo propoſito*, offa; ἐβλήθη εἰς τὸ μεσον μερίδιον, II. 22, 23. n.

Μερὶς, *idem*; τὴν μείζω μερίδα ἐκλέξασθαι, En. 36.

Μέρος, pars. *Homo* μέρος τι ἡμέτερον, *ait Iupiter*, I. 1, 12. n. ἔχεις τι ἐν σεαυτῷ μέρος τοῦ Θεοῦ, II. 8, 11. τὸ ἴδιον μέρος ὃ ἡμῖν ἔδωκεν ἀποσπάσας ὁ Θεὸς, I. 17, 27.

οὐκ οἶσθα ἡλίκον μέρος (quantula pars) πρὸς τὰ ὅλα, I. 12, 26. ἄνθρωπος μέρος τῶν πάντων, II. 5, 13. μέρος ὅλου τινὸς, II. 5, 25. μέρος πόλεως, II. 5, 26. II. 10, 3.

μέρος, pars *vel* actus *dramatis*. εἶτα περὶ τρίτον ἢ τέταρτον μέρος, tertio vel quarto actu, I. 24, 16.

Portio cibi, (*ut* μερὶς, *&* μερίδιον) II. 4, 8.

μέρη τοῦ σώματος, corporis partes, membra, I. 12, 16. En. 32, 4. Fr. 88. ἡ χεὶρ μέρος ἐστὶ σόν, IV. 1, 78.

τὸ ἐμὸν μέρος, pro mea parte, quod ad me adtinet, I. 27, 15. IV. 10, 12 & 14.

ἀπὸ μέρους, ex parte. πῶς μὲν αἴσθησις γίνεται, πότερον δι' ὅλων ἢ ἀπὸ μέρους, I. 27, 17.

ἐν τῷ μέρει, viciſſim, per vices, II. 1, 32. III. 9, 12. IV. 13, 2 & 9. *Sed* τὰ ἐν μέρει αὐτοῦ (ſcil. τοῦ κόσμου) IV. 7, 6. *ſunt idem ac* τὰ ἐπὶ μέρους *vel* τὰ μέρη, ſingulæ partes.

ἐπὶ μέρους, ſigillatim, particulatim, particulariter. τὰ ἐπὶ μέρους, ſingula, ſingulæ partes; πυνθάνεσθαι τὰ ἐπὶ μέρους, I. 11, 1. διακρίνειν τῶν ἐπὶ μέρους ἕκαστον, I. 11, 15. σκέψαι δ' αὐτὸ καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους, IV. 1, 64. τί ἐστι Φύσις ἡ ἐπὶ μέρους, (*idem quod* τῶν ἐπὶ μέρους, *nam opponitur* τί ἐστι Φύσις ἡ τῶν ὅλων) I. 20, 16. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμένως χρῆσθαι τῇς προλήψεσι, rerum ſingularum, particularium, diſtinctas notiones habere, II. 11, 18.

τὴν πρόληψιν ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις (vel τοῖς ἐπὶ μέρους) ἐφαρμόζειν, notionem generalem rebus ſingularibus adplicare, I. 2, 6. I. 22, 2 & 9. II. 11, 10. II. 17, 9. IV. 1, 41 ſq. n.

Μεστὸς, plenus. *πάντα εἰρήνης μεστά*, III. 13, 13. *πάντα θεῶν μεστὰ καὶ δαιμόνων*, III. 13, 15.

Μετὰ, *ſeq. Accuſ.* *πείθεσθαι τῷ θεῷ καὶ τοῖς μετ' ἐκεῖνον*, qui proximum ab eo locum tenent, IV. 12, 11. n. *Seq. Genit.* *μετὰ τούτων πάντων*, En. 29, 2. n. *i. q.* *σὺν τούτοις* En. 33, 13.

Μεταβαίνειν, progredi. *μεταβαίνομεν ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα*, &c. *de notionibus ex analogia informatis*, I. 6, 10.

Μεταβάλλειν, mutari. *τοσαύτην μεταβολὴν μεταβάλλειν*, III. 1, 14. *μεταβάλλει εἰς ἕτερα*, Fr. 134.

Μεταβολὴ, mutatio, III. 1, 14. *καὶ τροπὴ, rerum omnium in hoc mundo*, Fr. 134. *ἐπὶ τἀναντία*, I. 14, 4. *τῶν πρότερον εἰς ἕτερα*, III. 24, 92. *δεῖξόν τινα ἡμῖν μεταβολὴν τοῦ ἡγεμονικοῦ τοῦ σαυτοῦ*, III. 21, 3. *ἡ τῶν λημμάτων μεταβολὴ καὶ μετάπτωσις, cum in curſu disputationis* propoſitiones in alium ſenſum mutantur, I. 7, 20.

Μετάγειν, transferre, transducere, En. 33, 3.

Μεταδιώκειν *τοῦτο ἐν ταυτῷ*, perſequi, II. 23, 34.

Μεταδοκεῖ *μοι*, mutato conſilio ſeu ſententiâ aliter mihi videtur; *κἂν μεταδόξῃ σοι*, I. 11, 32.

Μεταλαμβάνειν, *cum Accuſ.* immutare, variare, *τὰ εἴδη τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ἐνθυμημάτων*, I. 8, 1. n. *Cum Genit.* ſumere aliquid, capere, uti aliqua re. *μεταληπτέαν ὧν νόμιμόν ἐστι*, (*ſcil.* ἀφροδισίων) En. 33, 8. *κοσμίως μεταλάβε*, *ſcil.* *αὐτοῦ*, portionem tuam de eo cape, En. 15. Participare; *ταύτης τῆς μεταβολῆς οὐ μόνον αἱ ἄνθρωποι μετειλήφασι*, Fr. 134. *ὥσπερ Φορτίου μεταλαμβάνειν τῶν τοῦ ἄλλου περιστάσεων*, difficultatum partem in ſe ſuſcipere, IV. 13, 16.

Μετανοεῖν, conſilium mutare, poenitentia duci, II. 22, 35. En. 34.

Μεταπίπτειν, mutari; *καὶ μεταῤῥιπίζεσθαι*, & jactari, I. 4, 19. *conf.* Ἀμετάπτωτος.

Μεταπίπτοντες λόγοι, argumentationes ſophiſticæ, in quibus ſententia propoſitionum vel terminorum, cum eadem manere deberet, callide mutatur & in alium ſenſum detorquetur; I. 7, 1. n. II. 23, 41. III. 2, 6. III. 21, 10. III. 24, 80. IV. 6, 15. IV. 12, 12.

Μετάπτωσις *καὶ μεταβολὴ τῶν λημμάτων*, mutatio propoſitionum argumentationis in diverſam ſententiam, I. 7, 20. *πῶς περὶ τὰς μεταπτώσεις τῶν λόγων δεῖ ἀναστρέφεσθαι*, III. 2, 17.

Μεταπτώτως, verſatiliter, inconſtanter, mutabili ratione.

ὁ με-

ὁ μεταπτώτως ἑλόμενος τὸν φίλον, qui amicum eligit veluti olurus, II. 22, 8. n.

Μεταῤῥιπίζεσθαι, jactari veluti turbine, I. 4, 19.

Μετατιθέναι, mutare, transferre. ἂν μὲν δύνωμαι τὰ ἐντὸς μετατιθέναι πρὸς τὴν βούλησιν τὴν ἐμαυτοῦ, μετατίθημι, I. 27, 11. τὰ πράγματα μετατιθέναι καὶ μεθαρμόζεσθαι, II. 17, 21. ἄν τις ἐκεῖ μεταθῇ τὸ εὐλαβὲς, II. 1, 12. ταῦτά τις ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ μεταθέτω, III. 3, 19. εἰ τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ, III. 5, 4. III. 22, 13. En. 48, 3. En. 2, 2. ἐπὶ ταῦτα μετάθες τὸν πόνον, IV. 1, 176. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα, En. 26.

ἐκείνους μεταθεῖναι ἐπὶ τὰ αὐτοῦ, illos ad ſuam ſententiam transducere, III. 16, 1. ἵν' αὐτὸν μεταθῶ, ut eum alio traducam, (*& dicam, non eſt hîc pulcrum, ſed illic,*) IV. 11, 29. οὐκ ἔστιν αὐτὸν μεταθεῖναι, II. 15, 6.

μεταθέσθαι, mutare ſententiam, II. 20, 31. II. 15, 17. εἰ ἀλόγως ἔκρινας, μετάθου, II. 15, 6.

Μετεῖναι. μέτεστί μοι τοῦτου, hoc ad me pertinet, hoc ego ago, hoc curo, hoc tracto. ποῦ γάρ σοι μέτεστι τούτου τοῦ πράγματος, οὗ Σωκράτει μετῆν, -- οὗ Διογένει μετῆν; II. 16, 35.

Μετέχειν, participare. ἀγαθὰ μὲν, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν· κακὰ δὲ, κακίαι καὶ τὰ μετέχοντα κακίας, II. 19, 13 & 18. n.

Μετέωρος, ſublimis, elatus, ſpe exſultans; μετέωρος πορεύῃ εἰς Ἀθήνας, III. 24, 75.

Μετιέναι, perſequi, quærere, petere; τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, En. 31, 3. τὰ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ θεᾶσθαι, obire, ſpectatum ire, III. 7, 1.

Μετοικοδομεῖν τὰς νεοσσιὰς, nidos mutare, alio transferre, III. 24, 6.

Μετρεῖν, metiri. μετρῆσαί τι ἢ στῆσαι, I. 17, 7.

Μέτρησις, dimenſio. τῆς μετρήσεως τοῦ σίτου προτάσσομεν τὴν τοῦ μέτρου ἐπίσκεψιν, I. 17, 6.

Μετρητικὸς, metiendi vim habens, metiendo inſerviens. I. 17, 9 ſq.

Μετρίως, mediocriter. οὐ μετρίως κεκινημένος, En. 1, 4.

Μέτρον, 1) menſura, regula. μέτρα καὶ κανόνες εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, II. 20, 21. I. 17, 6. II. 11, 18. II. 13, 16. 2) modus. τὰ Φυσικὰ μέτρα, IV. 4, 6. μέτρον κτήσεως, En. 39. τοῦ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐθείς ἐστιν, ibid. μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ ποτοῦ &c. Fr. 28. παρὰ τὰ μέτρα, ultra modum, IV. 1, 84. τὰ μέτρα τῶν ὀρέξεων καὶ ἐκκλίσεων, Fr. 175. 3) numerus, modus carminis, genus carminis. I. 4, 26.

Μέχρι, usque, tenus, non ultra. ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν, Fr. 179. μέχρι

λόγου, II. 19, 7. En. 16. (*ubi huic opponitur* ἔσωθεν.) οὐ μέχρι λόγου ἠκηκόει, III. 24, 16. *μέχρι τῶν λογαρίων*, II. 10, 29 ſq. *μέχρι χρείας ψιλῆς*, En. 33, 7.

Μὴ, non. *Interdum abſolute ponitur, ut* οὔ. I. 29, 4. II. 1, 35. III. 1, 35. n.

Nonnumquam interrogative *accipiunt interpretes, ubi perinde* negative *abſque interrogatione exponi poterat. Sic* μὴ γὰρ δέδοταί σοι τοῦτο; *vertunt*, numquid iſtud tibi datum? *cum potuiſſes pariter ſic accipere*, nec enim hoc tibi datum eſt. *&c.*

μὴ cum alia negativa voce. μὴ προνοεῖν μηδενὸς, I. 12, f. μὴ τούτων δὲ μηδέτερον προσδεχόμενος, I. 7, 4. ἂν οὖν μηδὲν τούτων μὴ ποιῇ, IV. 1, 58. *Conf.* οὐ.

μὴ γένοιτο, ne fiat! abſit! nequaquam. *Formula maxime frequentata Epicteto.* I. 1, 13. I. 5, 10. I. 8, 15. I. 9, 32. I. 11, 23. I. 12, 10. I. 19, 7. I. 26, 6. I. 28, 17 *&* 24. I. 29, 9. II. 8, 2 *&* 26. II. 23, 23. III. 1, 42. III. 7, 4. III. 17, 4. III. 23, 14 *&* 25. III. 24, 101 *&* 113. IV. 7, 27. IV. 8, 26. IV. 11, 24 *&* 33 *&* 36.

μή ποτε ſæpe uſurpat noſter, ubi videri poſſit ſignificare an forte, fortaſſe: *ſed curatius ſi ſpectes, intelliges non eſſe cum interrogatione aut dubitatione dictum. ſed adfirmanter; ita tamen, ut temperetur aliquo modo adfirmatio in ore ejus qui loquitur, & teſtis invocari videatur is ad quem dirigitur oratio. Quare haud incommode plerumque* nonne *verterunt interpretes, quod tamen proprie ſonare non poteſt illa particula, niſi ſubintelligas verbum* ὁρᾶ, *ut ſit proprie* vide ne hoc ita ſit, *id eſt*, utique hoc ita eſſe videtur, & tibi ipſi ita videri debet. *Conf. Adnot. ad* I. 7, 16. μή ποτε οὖν καὶ ἐνθάδε οὐκ ἀπαρκεῖ, vide igitur ne nec hic ſufficiat, *id eſt*, adparet ne nec hic quidem ſufficere, II. 14, 10. μή ποτ' ἡ ἀρετὴ, vide ne virtus, *id eſt*, haud dubie virtus, III. 1, 6. μή ποτε οὐδὲν, vide ne nihil, *id eſt*, vereor ne nihil, haud dubie nihil, III. 22, 41. μή ποτε δεῖ, nonne oportet? *proprie*, vide ne oporteat, III. 22, 69. μή ποτε οὐκ αἰσθανόμεθα, vide ne non percipiamus, III. 22, 80. μή ποτε οὖν ἄνθρωπος δυστυχὴς *&c.* IV. 5, 14.

μή τι, *pro nudo* μή, numquid? num? an? *quavis pagina.*

Μηδεὶς, *i. q.* μηδεὶς, *ſed paulo fortius expreſſum;* II. 17, 28. n. III. 23, 15. n. *cf.* Οὐδεὶς, *& Lexic. Polyb. in* Μηδείς.

Μὲν, vero. *In concluſione ſyllogiſmi;* οὐκοῦν οὐ μὲν ὀφείλεις μοι τὸ ἀργύριον, I. 8, 2. *ni* οὐ μὴ *legendum, aut alio modo mendoſus vel mutilatus locus eſt.*

καὶ μὴν Ἰουδαίοις *commode olim legebatur* I. 11, 12. *ubi e ſuo codice* καὶ νῦν *poſuit Vpt. cui ſuffragatur unus e noſtris.* πάντως γε μήν, En. 1, 4.

Μηνίτης, iracundus *vertitur* IV. 5, 18. n. *ubi vide ne* Μηνυτὴς *ſit legendum, i. e.* index, delator.

Μηρὸς, ὁ, femur, III. 15, 9. En. 29, 5.

Μηχανᾶσθαι, moliri. πάντ' ἂν μηχανησαίμεθα ὑπὲρ τούτου, I. 5, 4.

Μηχανὴ, ars, via. μία μηχανὴ πρὸς ἐλευθερίαν, IV. 1, 30.

Μικρόδουλος, minutus ſervus, minoris ordinis ſervus, IV. 1, 55. *opp.* μεγαλόδουλος.

Μικρὸς. *Compar.* μικρότερος, minor. I. 12, 26.

μικρὰ, paululum, pauliſper; μικρὰ τῆς τίτθης ἀπελθούσης, II. 16, 25.

Μίμημα, τὸ, imitatio, ſimulacrum. II. 5, 26.

Μισητικὸς, odioſus. τοῦτο προσκεπτικὸν καὶ μισητικὸν, I. 18, 10.

Μισθάριον, mercedula. ἵνα μισθάρια λαμβάνωσιν, I. 29, 55.

Μόδιος, modius. τί ἐστι μόδιος, I. 17, 7.

Μολύνειν, polluere. ἂν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, En. 33, 6. Fr. 36.

Μονὴ, mora. περὶ μονῆς *olim ſcribebatur* III. 24, 109. *ubi* μόνης *correxi.*

Μονομαχεῖν, ſingulari certamine pugnare. I. 29, 37. τινὶ, cum aliquo, III. 22, 7.

Μονομαχία, gladiatorum pugna, III. 16, 14. En. 32, 2.

Μονομάχος, gladiator, III. 16, 4. III. 15, 5 ſq. En. 29, 3. οἱ Καίσαρος μονομάχοι, I. 29, 37. n.

Μόνον, ſolum. *Sæpe adverbium hoc ponitur, ubi adjectivum exſpectaſſes: verbi cauſſa,* μόνον τἀῦτα, *non* μόνα, I. 9, 5. n. ἐφ' ἡμῶν μόνον, *dant mssti* I. 6, 12. *ubi vulgo* μόνων.

Particula μόνον *per ellipſin omiſſa,* I. 4, 25. n. IV. 1, 159. n.

Μόριον, particula. αἱ ψυχαὶ, θεοῦ μόρια οὖσαι, I. 14, 6.

Μορμολύκεια, *vel* μορμολυκεία, ἡ, *i. q.* τὸ μορμολύκειον, II. 1, 15. n.

Μορμολύκειον, larva, perſona tragica, terriculamentum. θάνατος τί ἐστι; μορμολύκειον, *&c.* II. 15 ſqq.

Μούρρινα, τὰ, *vel* Μύρρινα, murrhina vaſa, III. 9, 21. n.

Μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ἀνὴρ, Fr. 36.

Μουσικῶς, muſice, apto concentu. μετρίως καὶ μουσικῶς διαβιώσεται τὸν βίον, Fr. 134.

Μυεῖσθαι, initiari, IV. 1, 106. n. ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμνημένον παραφύλαξον σεαυτὸν, *ſic mss. & ed.* 1. *ubi vulgo* μεμνημένον, IV. 1, 140.

Μυῖα, ἡ, muſca. εἰ ὡς ἐν

μυίσας μέλλεις ἀναστρέφεσθαι, I. 23, 6. n.

Μυΐδιον, muſculus, parvus mus. μυΐδιον μικρὸν, *per contemtum, de* infante, I. 23, 4. n.

Μύξα, ἡ, mucus, humor e naribus fluens. αἱ μύξαι μου ῥέουσι, I. 6, 30. n. II. 16, 13. IV. 11, 9. ὅλος ὢν πτύσμα καὶ μύξα, IV. 11, 33. μύξα γίνεται ὁ Κυνικὸς, (*niſi multa gratia a natura ei inſit*) fit ſtupida inſolentia, III. 22, 90. n.

Μυραλείφιον, pretioſum oleum *coſmeticum*, IV. 9, 7. n. *mendoſe olim* μυράφιον.

Μυρίζειν, unguentis illinere; μυρίζεσθαι, IV. 9, 12.

Μῦς, mus. μῦς ἂν καταπέσῃ καὶ ψοφήσῃ, ἀπέθανες, III. 2, 15. μῦς ὁ ἔσω τρεφόμενος, *per contemtum, de* infante. I. 23, 4. n. *conf.* μυΐδιον.

Μυσάττεσθαι, odiſſe, abhorrere, Fr. 20.

Μυστήριον, myſterium. τὰ μυστήρια ἐξορχῇ, III. 21, 13. οὕτως ὠφέλιμα γίνεται τὰ μυστήρια, III. 21, 15. *de doctrina germanorum Cynicorum.*

Μύστης, myſta, qui myſteriis initiatur, IV. 1, 106.

Μυστικὸς, myſticus. πρᾶγμα μυστικὸν, *de germano Cyniſmo*, III. 21, 17.

Μώλωψ, ὁ, vibex. μώλωπες ἀπολείπονται ἐν τῇ ψυχῇ, II. 18, 11.

(Μῶν *pro* νῦν *maluerat Wolf.* II. 1, 23.)

Μωρὸς, ſtultus. μωρὸς (*an* σοφὸς) παρὰ μωροῖς, IV. 8, 39. μή μοι γένοιτο φίλον ἔχειν σοφὸν μωρὸν, (*olim nude* μωρὸν) II. 15, 14. n. νόμος δ' οὐκ ἔστι τὰ ἐπὶ μωρῷ, IV. 7, 33. n. μωρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαι ἐστί, II. 15, 13. μωρέ, ſtulte, III. 22, 85. III. 23, 17.

N.

Ναί· *ſequente* ἀλλὰ, immo vero at; *in objectione, cum tollitur id quod præceſſit.* I. 7, 25. I. 17, 4. n & 9. *Et eadem vi, abſque* ἀλλὰ, II. 10, 20. Immo, certe, II. 13. 21.

Νάσσειν *vel* νάττειν, implere, farcire. νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, Fr. 94.

Ναύαγος ἐξερρίφθη, naufragus, III. 26, 33.

Ναυτιᾷν, nauſeare. ὀλίγον ἠσθεὶς, εἶτα ναυτιᾷ, IV. 9, 4.

Νεανισκάριον, adoleſcentulus, II. 16, 29.

Νεανίσκος, adoleſcens; *figuliatim de* juvenibus athletis. οἱ ἀθληταὶ τοῖς κούφοις νεανίσκοις δυσαρεστοῦσιν, I. 29, 34. οἱ ἀλτῆρες, ἢ ἀφὴ, οἱ νεανίσκοι, IV. 4, 12. n. ὁ θεός σε, ὡς ἀλείπτης, τραχεῖ νεανίσκῳ συμβέβληκεν, I. 24, 1.

Νεκρὸς, ὁ, cadaver, corpus ſolum per ſe ſpectatum abſque anima. τοῦ νεκροῦ μου κύριος

κύριος εἶ, I. 19, 9. εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νεκρὸς, ῥιφήσομαι, IV. 7, 31. ψυχάριον εἶ, βαστάζων νεκράν, Fr. 176.

Νεκρὸς, *adject.* mortuus. γράφειν ἐπιστολὰς ὡς ὑπὲρ νεκροῦ, I. 9, 33. n. Mortalis, vitâ carens. τὸ σωμάτιον τὸ φύσει νεκρὸν, III. 10, 15. III. 22, 41. *Metaph.* emortuus, nullam vim habens, inutilis. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποιῇ ὁ τοῦ Φιλοσόφου λόγος, νεκρός ἐστι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ λέγων, III. 23, 28. νεκρὸς ὁ παιδευτὴς, νεκροὶ δ' ὑμεῖς, I. 9, 19. οἱ νόμοι τῶν νεκρῶν, leges mortalium, hominum corpori addictorum, nil coeleſte & altum ſpirantium, *opponuntur* τοῖς τῶν θεῶν νόμοις, I. 13, 5. ἡ συγγένεια ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ, cognatio mortalis, cum mortalibus, *opponitur* τῇ θείᾳ συγγενείᾳ, *cognationi cum Deo*, I. 20, 3.

Νεκροῦσθαι, emori. νενέκρωται, *de philoſopho Academico*, qui contra evidentiam ſe obſtirmat, & ſenſum communem ejuravit, I. 5, 7. *cf.* Ἀπονεκροῦσθαι.

Νέος, juvenis. *Frequenter de* adoleſcentibus ſcholam frequentantibus. νέος ἀπὸ σχολῆς ἀπιὼν εἰς περίστασιν, I. 29, 34.

Νεοσσιὰ, ἡ, nidus. πελαργῶν νεοσσιαὶ, I. 28, 16 & 23. μετοικοδομεῖν τὰς νεοσσιὰς, III. 24, 6.

Νερωνιανὸς χαρακτὴρ, IV. 5, 18.

Νεύειν, adnuere, nutu ſignificare conſenſum; βουλομένου τοῦ γυμναρίου καὶ νεύοντος, II. 18, 18. Propendere, inclinare; ἔξω νενευκὼς, foràs ſpectans, ad externa inclinans, II. 12, 16. Vergere, ſpectare; ἐνταῦθα νευέτωσαν οἱ λόγοι πάντες, III. 26, 39.

Νεῦμα, τὸ, nutus. πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ, III. 24, 34. πρὸς τὸ τοῦ κυρίου νεῦμα καὶ κίνημα ζῶντες, IV. 1, 145.

Νευμάτιον, minutus nutus. παιδισκαρίου νευμάτιον ἐκσεῖσαι αὐτὸν, IV. 13, 22.

Νεῦρον, τὸ, nervus, vis, efficacia. οἷα νεῦρα, οἷοι τόνοι, II. 18, 26. ψυχὴ μεγάλα νεῦρα ἔχουσα, II. 17, 21. δεῖξω νεῦρα φιλοσόφου, II. 8, 29. n.

Νὴ Δία *frequenter non tam vim habet* confirmandi, *nedum* jurandi, *ſed fere nonniſi* expletivæ particulæ *vice fungitur. Eſt ubi commode exponitur per* Nempe, nimirum; *ut* II. 22, 6. ὅτι νὴ Δία πολλάκις &c. nempe quoniam ſæpe &c. *Præſertim* καὶ νὴ Δία *nil aliud fere ſignificat, niſi* atque etiam, porro; *ſic* I. 6, 10. I. 12, 7. I. 18, 2. *Interdum vertere poſſis* ac ſane; *vel* atque adeo, *ut* I. 5, 5.

Νῆτη, ima ſeu ultima chorda, I. 29, 53. τὴν νήτην τύπτειν, II. 13, 4.

Νήφειν, ſobrium eſſe. οὐδεὶς ἂν μεθύων νήφοντα διδάξοι τις, οὐδ' ἂν μεθύων πρὸς νήφοντος πεισθείη, Fr. 35. *cf.* Fr. 171.

Νῆψις.

Νῆψις, ſobrietas, Fr. 35.

Νικᾶν, vincere, ſubjugare. ἀφέξῃ πραγμάτων οὕτω πιθανῶν πρὸς τὸ ἀγαγεῖν καὶ νικῆσαι, III. 7, 22. *Suſpicatus eram* νικῆσαι.

Νίκη, Victoriola, victoriæ ſignum, *quod manu tenebat Phidiæ Minerva*, II. 8, 20. n.

νίκη numeratur in partibus Orationis. τοῦτό σοι προοίμιον, τοῦτο διήγησις, πίστις, νίκη, ἐπίλογος, εὐδοκίμησις, II. 2, 7.

Νίτρον, nitrum, *cujus uſus frequens in lotione*, IV. 11, 12.

Νοεῖν, 1) intelligere *quæ legimus vel audimus.* οὐ νοῶ τὰ γεγραμμένα, En. 49. μὴ νοῶ τί λέγει, Diſſ. I. 17, 16. τὰ βιβλία νοήσων ἃ πρότερον οὐκ ἐνόουν, II. 21, 10. νοῆσαι τὸ βούλημα τῆς Φύσεως, I. 17, 13. πολλὰ τῶν Χρυσίππου νοεῖν, I. 4, 7. n. I. 17, 3. III. 2, 15. En. 49, 1. 2) notionem rei ſibi informare, intelligere rem talem. ὁ εὐκαταφρόνητος νοεῖται κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι βλάψαι, homo contemnendus intelligitur is qui nocere nemini poſſit, Fr. 70, 3) cogitare. συνεχέστερον νόει τὸν Θεὸν, ἢ ἀναπνεῖ, Fr. 119. μηδενὸς αὐτὸ νοοῦντος (*nempe* τὸ Γνῶθι σεαυτὸν,) III. 1, 18. *vertunt* cum nemo id intelligat; *commodius putavi*, cum nemo de eo cogitet, cum nemo animum ad illud advertat.

Νοημάτιον, ſententiola, III. 23, 31. n.

Νοητικὸς, intelligendi vim habens. τὸ νοητικὸν, *ſcil.* μέρος τοῦ ἀνθρώπου, intellectus, intelligentia, I. 5, 3.

Νομικὸς, juris peritus, II. 13, 7 ſq.

Νόμιμος ἀνὴρ, vir juſtus. Fr. 133.

τὰ νόμιμα, jura, II. 13, 6.

Νομίμως, juſte, legitime. εἰ νομίμως ἤθλησας, III. 10, 8.

Νόμισμα, numiſma. τὸ τοῦ Καίσαρος νόμισμα οὐκ ἔξεστιν ἀποδοκιμάσαι, III. 3, 3. οὕτω πέφυκα. τοῦτό μοι τὸ νόμισμα δέδωκεν ὁ Θεὸς, III. 3, 5. n. ἄλλῳ ἄλλο τὸ νόμισμά ἐστι, III. 3, 11. n. τίνι νομίσματι χρῆται; III. 3, 12. *Adde* IV. 5, 16 ſqq.

Νομοθέτης, legislator, II. 20, 23.

Νόμος, lex. τῷ νόμῳ τῆς πόλεως πείθεσθαι, I. 12, 7. ὁ νόμος τῆς πόλεως, lex magnæ civitatis, *ſcil. mundi*, III. 24, 107. II. 13, 7.

νόμος βιωτικός ἐστιν, τὸ ἀκόλουθον τῇ Φύσει πράττειν, I. 26, 1. νόμος ὑποθετικὸς, *pro* νόμος τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ibid.

νόμος θεοῦ· τὸ κρεῖσσον ἀεὶ περιγινέσθω τοῦ χείρονος, I. 29, 13 ſeqq. νόμος οὗτος Φυσικὸς, τὸν κρείττονα &c. III. 17, 6. *De re conf.* Κρείσσων. Τί δ' ὁ νόμος ὁ θεῖος; τὰ ἴδια τηρεῖν, τῶν ἀλλοτρίων μὴ ἀντιποιεῖσθαι, II. 16, 28. (*cf. de re*, IV. 3, 11.) θεῖος νόμος, τὰς μεγίστας εἰσπρασσόμενος κολάσεις παρὰ τῶν τὰ

τὰ μέγιστα ἁμαρτανόντων, III: 24, 42. εἰσί τινες ὡς ἐκ νόμου διατεταγμένου κολάσεις &c. III. 11, 1.

Νοσερὸς, infalubris, II. 17, 8.

Νοσοκομεῖν, ægroti curam gerere. ἄλλος ἐνοσοκόμει (με,) IV. 1, 37. νοσοκομηθῆναι (ὑπό τινος,) III. 22, 62.

Νοσοκομία, curatio ægroti, III. 22, 70.

Νόστιμος, ſuavis, dulcis, Fr. 2.

Νουθετεῖν, admonere. Fr. 106 ſq.

Νοῦς. κοινὸς νοῦς, III. 6, 8.

Νυκτοφύλαξ, excubitor, III. 12, 15.

Νῦν. *In interrogationibus*, igitur, *abſque notabili vi, ac fere pleonaſtice*, II. 1, 23. n. II. 17, 17.

μέχρι δὲ νῦν ὡς ἔχομεν, II. 6, 27. οὐ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει, III. 24, 97. n.

τὸ νῦν *vel* τονῦν, pro νῦν, III. 26, 7. *An ſic* τὸ νῦν *leg. pro* τῶν νῦν, III. 6, 1. n. *Sic forſ. pro* ἂν νῦν Ed. 51, 1. *leg.* ἀν. τονῦν, *ubi vulgo* ἂν τοίνυν edebatur.

Νυστάζειν, dormitare. ἐν ἡσυχίᾳ νυστ. ὅλον τὸν βίον, I. 6, 33. ῥᾳθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν, I. 10, 12.

Ξ.

Ξανθὸς, flavus. ξανθὸν κόμιον, II. 24, 25.

Ξένιον, τὸ, ſtrena. ξένια πέμπειν τινὶ, IV. 10, 20. *Aliàs* munera quibus abeuntes hoſpites proſequebantur: „*hoc autem in loco ξένια ſunt, quæ vocat Sueton. in Veſpaſ. c.* 19. apophoreta, munera quæ in conviviis domum ferenda dabantur.“ VPTON.

Ξένος, peregrinus, hoſpes. ξένον καλῶ αὐτὸν, *ſcil. eum, qui leges civitatis in qua vivit, (nempe mundi) ignorat*, II. 13, 6. ξένος θεσμαχῶν, III. 24, 21. (*Conf Antonin.* IV. 29. *& ibi Gatak.*) ξεῖν' οὔ μοι θέμις ἔστ', III. 11, 4.

Ξέστης, ſextarius, ſexta pars congii; *menſura aridorum & liquidorum.* ξέστης ἁματίου, I. 9, 33. n. μοὶ τρεῖς ξέσται ἀρκοῦσι, tres ſextarii *aquæ* mihi ſufficiunt, *ſcil. ad me ſuffocandum*, II. 16, 22.

Ξηρὸς, ſiccus. ξηροὶ καρποὶ, II. 23, 5. ξηροὶ *olim perperam legebatur, pro* ἄφωνοι, Fragm. 36.

Ξύλον, τὸ, baculus *Cynici*, III. 22, 10 & 50.

Ξυστὸς, xyſtus. „Locus in quo athletæ exercebantur: *xyſtici autem gladiatores pugnabant in porticu & ambulacris hyberno tempore. Vide Sueton. in Aug. c.* 45.“ VPTON. — εἰς μονομαχίαν, εἰς ξυστὸν, εἰς κίρκον, III. 16, 14. *conf. Heſych. & Suid.*

Ξύστρον, τὸ, ſtrigil. ξύστρα, νίτρον, IV. 11, 12.

O.

Ὁ *articulus, pro* οὗτος. τὸ φαινόμενον ἐν τῷ τόπῳ (*ſcil.* τούτῳ) παράδοξον, II. 1, 3. ὃ μόνον ἦν κατὰ τὸν τόπον (*ſcil.* τοῦτον *vel* ἐκεῖνον) ἁμάρτημα, I. 7, 31. *Conf.* Τόπος, *&* Τό.

Ὀβελίσκος, veru. II. 20, 28. ὀβελίσκον κατακιὼν περιπατεῖς, I. 21, 3.

Ὀβολός, obolus. III. 24, 48. En. 25, 3. Fr. 174.

Ὀγκύλλεσθαι, efferri, turgere. μέγ' ὀγκύλλου, Fr. 26.

Ὁδός, ἡ, via, ratio. τί σοι μέλει ποίᾳ ὁδῷ καταβῇς εἰς ᾅδου; IV. 6, 18. n. ποτέρᾳ τῶν ὁδῶν φέρει; utra via ducit? *ſcil.* eo quo volo? II. 7, 10. αὕτη ἡ ὁδὸς ἐπ' ἐλευθερίαν ἄγει, IV. 1, 131. μία ὁδὸς ἐπὶ εὔροιαν, IV. 4, 39. μία δ' ὁδὸς πρὸς τοῦτο, En. 19, 2. ὅστις ἀπήλλακται Φόβων, οὗτος τῇ αὐτῇ ὁδῷ καὶ τοῦ δουλεύειν ἀπήλλακται, II. 1, 24. ἄλλην ὁδὸν ἐξ ἀρχῆς ἐληλύθαμεν, aliâ via ducti ſumus, III. 19, 4. ἄλλην ὁδὸν ἀπέρχεσθε, τὴν οὖσαν ἀπολελοιπότες, III. 22, 26. ὁ δεικνύων τὴν ὁδὸν, I. 4, 29. n. *ubi de Chryſippo agitur.* ἡ δύναμις ἡ παρακολουθητικὴ τούτοις καὶ ὁδῷ χρηστικὴ, I. 16, 18. n. λεξείδια δὲ καὶ ἡ ὁδὸς, ἣν λέγω, ἄλλοις ἀφίησι, II. 1, 33. n.

Ὀδυνᾶν, dolore adficere. μή τι ὀδυνήσῃ σε ἀποσπώμενον, IV. 1, 112. n. ὀδυνᾶσθαι, dolere. ἐπὶ τούτῳ ὀδυνᾷ, IV. 6, 19. *Abſolute,* ὀδυνώμενος, dolens, IV. 1, 124. IV. 4, 24. IV. 10, 35.

Ὀδύρεσθαι τῶν συμβαινόντων ἕνεκα, lamentari, I. 6, 38.

Ὄζειν, male olere, IV. 11, 15 *&* 18.

Ὀθόνιον, linteolum, IV. 11, 12.

Οἱ δὲ, *pro* τινὲς, *non præcedente* οἱ μὲν, II. 17, 3. n.

Οἵ, ubi. οἵ τὸ ἀγαθὸν τιθέμεθα, I. 19, 25. *niſi* ὅπου τὸ legendum; nam mſsti dant οἱ τοῦτο ἀγαθ. *quod ex hoc corruptum videtur. conf.* Ὅπως.

Οἴησις, opinatio. τὴν οἴησιν προσειλήφαμεν, II. 11, 6. n. οἴησις ἐνταῦθα προσγίνεται, II. 11, 8. ἀποβαλεῖν τὴν οἴησιν, *nempe* τὴν τοῦ δοκεῖν εἰδέναι τι, abjicere opinationem *ſcientiæ,* II. 17, 1. n. *&* 39. III. 23, 16. *Arrogantia;* οἴησίς ἐστι τὸ δοκεῖν μηδενὸς προσδεῖσθαι, III. 14, 8. οἴησις καὶ τύφος, I. 8, 6.

Οἰκεῖν οἶκον, adminiſtrare domum. Σωκράτης τούτων μεμνημένος τὴν οἰκίαν τὴν αὑτοῦ ᾤκει, IV. 5, 33. γνώμαις ἀνδρῶν εὖ οἰκοῦνται πόλεις, *&c.* Fr. 82.

Οἰκειότης, familiaritas, amicitia. πάσης οἰκειότητος προκρίνεται τὸ ἀγαθὸν, III. 3, 5.

Οἰκειοῦν,

Οἰκειοῦν, familiarem reddere, conciliare. πᾶν ζῷον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, II. 22, 15. ἄνθρωποι φύσει πρὸς ἀλλήλους ᾠκειωμένοι, III. 24, 11. πρὸς πατέρα φύσει ᾠκειώθης, En. 30.

Οἰκείωσις, conciliatio. μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀρχὴ πᾶσιν ἐστὶ τοῖς ζῴοις, ἡ πρὸς αὑτὰ (vel αὑτὰ) οἰκείωσις, I. 19, 15.

Οἰκετία, ἡ, famulitium, domeſtici, ſervi, En. 33, 7.

Οἴκημα, ædes. οἴκημά ἐστιν ἐν Ἐλευσῖνι, III. 21, 13. Conclave; ἄμεινον, ἐν μικραῖς οἰκήμασι μεγάλας οἰκεῖν ψυχάς, Fr. 81.

Οἰκημάτιον, domuncula, I. 28, 16.

Οἰκίδιον, *idem*, I. 28, 17. IV. 1, 67. IV. 5, 15.

Οἰκοδεσπότης, dominus domus, II. 20, 20. III. 22, 4. III. 24. 99.

Οἰκοδομημάτιον, domuncula, II. 15, 9. n.

Οἶκοι, domi. οἶκοι λέοντες &c. IV. 5, 37. οἱ ἐν οἴκοι, ſui, domeſtici. εἰ τοῖς ἐν οἴκοι παρεκάθητο, II. 16, 44.

Οἰκονομεῖν, domi verſari, quæ domi ſunt curare, rem domeſticam & familiarem adminiſtrare. τὸν τοιοῦτον ὀλίγα μὲν δεῖ οἰκονομεῖν, (*de germano Cynico philoſopho agitur*) τὰ πολλὰ δ' ἀποδημεῖν, III. 24, 36.

Οἰκονομία. ἡ οἰκ. καὶ ἀναστροφὴ ἡ ἐν τῷ βίῳ, rei domeſticæ adminiſtratio, I. 9, 11. Adminiſtratio, dispenſatio providentiæ ſapientiæque divinæ; τεταγμένη τις οἰκονομία καὶ διοίκησις, III. 24, 92. *conf. Paul. ad Coloſſ.* I, 25.

τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως γίνεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασιν, τὰ δὲ κατ' οἰκονομίαν, per dispenſationem, *i. e.* quoniam univerſa ratio, quæ totius rei adminiſtrationem complectitur, hoc requirit, licet id ſolum per ſe non ſelecturi fuerimus, III. 14, 7. *Ad Antonini quidem ſimilia verba*, πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται, XI. 8. *hæc adnotavit Gatakerus:* „κατ' „οἰκονομίαν *fieri aliquid dici-* „*tur, cum aliud quidpiam* „*ſpecie tenus geritur, quam* „*quod vel intenditur, vel re-* „*vera ſubeſt.*"

Οἰκονόμος, dispenſator, III. 22, 3.

Οἶκος, domus. τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται, quemnam ex domo *ſcil.* Cæſaris, quemnam ex Cæſaris amicis vel domeſticis ſaluret, IV. 6, 31. n. *Ibidem vero* ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς *mendoſum judicavi, & in* ἐξ ὄρθρου *mutavi.*

Οἰκουμένη, ἡ, terra, regiones omnes. *De athletis* οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικῶμενοι, qui regiones omnes, ubi ludi celebrantur, obeunt, & ubique vincuntur, IV. 4, 30. nν *Hercules* περιερχόμενος τὴν οἰκουμένην, terrarum orbem peragrans, II. 16, 44. III. 24, 13.

Οἴμοι,

Οἴμοι, τάλας ἐγώ, Væ mihi; En. 26.
Οἰμώζειν, plorare. οἰμώζων καὶ στένων, II. 16, 47. III. 3, 13 & 18.
Οἰνάριον, τὸ, villum, parum vini, III. 10, 16. En. 12, 2.
Οἰνοῦσθαι, vinum largius bibere, inebriari. οἰνωμένος, I. 18, 23. n. II. 17, 33. n.
Οἴνωσις, inebriatio. ἐν οἰνώσει, in vino, inter pocula, III. 2, 5.
Οἷον, exempli gratia. I. 8, 2. En. 5. *& ſæpe aliàs.* οἷον εἰ ſcripſi, *pro nudo* οἷον, IV. 4, 13. n.
Οἷος, qualis. Οἷον ἂν ᾖ τὸ αἴτιον, τοιοῦτον καὶ τὸ ἀποτελούμενον, qualis cauſſa, talis effectus, III. 9, 4. μὴ τοιαῦτα οἷα ὑποπίπτειν τῇ δυνάμει τῇ ὁρατικῇ, I. 6, 4. n. οὐχ οἷον μὲν τὸ Καπιτ. κατέσκαψα, ſic olim I. 7, 32. ubi pro οὐχ οἷον μὲν *Vptonus* μὴ γὰρ poſuit.
Οἴχεσθαι, abire. οἴχεται σ' ἔχουσα, ὅπου ἂν θέλῃ, abducet, abripiet te quocumque voluerit, II. 18, 25. n.
Ὀλίγος. Ἐπικτήτῳ δ' οὐδ' ὀλίγος λόγος, εἰ καταφρονήσει τις αὐτοῦ τῶν λόγων, Epictetus ne minimum quidem curat, Epicteti nihil quidquam intereſt; Arrian. Epiſt. ad Gell. vſ. 5. n. καὶ τοῦτο πρὸς τοὺς οὐδέ τι ὀλίγον ἐγνωρισμένους ποιεῖς, IV. 13, 18. ἐλπίζεις τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἀναλαβεῖν; ſperas maximam artem exiguo labore poſſe pararî? I. 20, 13.
Ὀλιγοστὸς, minimus. μηδ' ὀλιγοστὸς χρόνος, II. 14, 26. *Olim* ὀλιγιστὸς *edebatur.*
Ὀλιγοχρόνιος βίος, brevis vita, Fr. 1.
Ὀλισθηρὸς, lubricus, En. 33, 15.
Ὄλισθος, ὁ, proclivitas, proclivis lapſus. ὅπου ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν Φαντασιῶν, ἐκεῖ ἀντιτιθέναι τὸ ἀσκητικόν, III. 12, 6.
Ὅλμος, ὁ, mortarium. ὅλμον καὶ ὕπερον περιφέρειν, III. 12, 9.
Ὁλόκληρος, integer. ὁλόκληρον σκεῦος, III. 26, 25. σῶμα, IV. 1, 151.
Ὅλος, totus, univerſus. οὐδενὸς ἄξιοι, ὅλοι ἀτυχήματα, toti perditi, quanti quanti ſunt, perditi, II. 16, 18. τί ὅλον ἀναιρεῖ τὸν ἄνθρωπον; II. 23, 17. ὅλῳ τῷ αἰῶνι, II. 8, 20. ὅλῃ τῇ ψυχῇ, toto animo, III. 15, 6. En. 29, 3. ἐπιθαρρεῖν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, III. 22, 18. εἰπεῖν ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸ Ἀγοῦ δέ μ' ὦ Ζεῦ, &c. IV. 1, 131. θέλειν ἁπλῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, II. 2, 13. ὅλον ἄλλο ἐστὶ, III. 23, 18. ὅλῳ διαφέρει *habebat cod. Vpt.* pro ἄλλῳ, I. 28, 19. ὅλον τὸ σωμάτιον, I. 24, 13. III. 24, 71. IV. 1, 153. IV. 7, 18. ὅλῳ τῷ σαρκιδίῳ ἀπειλεῖς, I. 29, 6. ὅλον δι' ὅλων αὐτὸ ποίησον, prorſus, penitus, omni ex parte rem confice, III. 1, 31. n. πότερον δι' ὅλων, ἢ ἀπὸ

ἀπὸ μέρους ηἰνηται ἡ αἴσθησις; I. 27, 17. n.

τὸ ὅλον. μέρος ὅλου τινὸς, II. 5, 25. ἐπανενεγκεῖν (τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ὀρέξεις ἐπὶ τὸ ὅλον, II. 10, 4. κυριώτερον τὸ ὅλων τοῦ μέρους, II. 10, 5.

τὰ ὅλα, universum. ὁ θεοικῶν τὰ ὅλα, I. 12, 7. II. 16, 33. III. 24, 19. III. 25, 28. φύσις ἡ τῶν ὅλων, I. 20, 16. ὑπὲρ συμφωνίας τῶν ὅλων, I. 12, 16. οὐκ ἐπιδώσεις αὐτὸ τοῖς ὅλοις, I. 12, 24. ἡλίου μέρος πρὸς τὰ ὅλα, I. 12, 26. τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις, I. 14, 5. ἡ τῶν ὅλων διάταξις, II. 10, 5. θεὸς προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. ποιεῖν τι ὑπὲρ τῶν ὅλων, IV. 1, 155. τὰ ἐν μέρει αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) πρὸς χρείαν τῶν ὅλων, IV. 7, 6.

Ὀλύμπια, τὰ, Ludi Olympici. Ὀλύμπια κεκηρυγμένος, I. 2, 26. στεφανοῦσθαι Ὀλύμπια, III. 24, 52. I. 29, 36. οἷα Ὀλύμπια, II. 18, 22. θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι, III. 15, 2. En. 29, 2. Ὀλύμπια ἀναγράφεσθαι, [illegible] 22, 51. n. ἐν Ὀλυμπίοις νικηθῆναι, III. 22, 52. ἵν' ἔλθῃ ἄλλα Ὀλύμπια, III. 25, 4. ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, En. 50, 2.

Ὀλυμπιονίκης, I. 24, 2.

Ὅλως, omnino. ὅλως δέ σοι καλῶς, *verbà inserta olim in* En. 12, 2. extr.

Ὁμαλίζειν, planum tedderе, adæquare, æqualem esse, æqualiter agere. διὰ τί οὖν ἐπὶ πάντων οὐχ ὁμαλίζεις; IV. 4, 9.

Ὁμιλία, conversatio. ἐν ταῖς ὁμιλίαις &c. En. 33, 14. Fr. 35.

Ὀμνύειν, jurare. ὀμνύω ὑμῖν πάντας τοὺς θεούς, III. 19, 3. *conf.* Θεός.

Ὁμόγνιος Ζεύς, fratrum præses, Jupiter Gentilitius, III. 11, 6.

Ὁμογνωμονεῖν τινι, ejusdem sententiæ esse, adsentiri. ὁμογνωμονῶ σοι, σός εἰμι, II. 16, 42. II. 19, 26.

Ὁμοειδής τινι, ejusdem generis vel speciei cum aliquo, I. 20, 2.

Ὅμοιος, similis. ἵν' ὦσι ὅμοιοι αὐτῷ εὐδαίμονες, III. 24, 19.

Ὁμοίως, pariter. δοκεῖς ὅτι δύνασαι ὁμοίως ἐργίζεσθαι, (*vel* ὀρέγεσθαι,) ὁμοίως δυσαρεστεῖν, III. 15, 10. En. 29, 6. ὁμοίως ἐπαινέσαι, I. 16, 15. *videtur esse* pro dignitate laudare.

Ὁμολογουμένως, ex confesso omnium, manifeste, I. 4, 7. ὁμολογ. τῇ φύσει, naturæ convenienter, III. 1, 25. *cf. Laërt.* VII. 87.

Ὀνάριον, asellus. II. 24, 18. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σε δεῖ ὡς ὀνάριον ἐπισεσαγμένον, IV. 1, 79.

Ὄνομα, nomen. ἀρχὴ παιδεύσεως ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις, I. 17, 12. πρῶτόν σε δεῖ τοῖς ὀνόμασι παρακολουθεῖν, II. 14, 14. πῶς ἀπὸ

ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ καθήκοντά ἐστιν εὑρίσκειν, II. 10, tit. & vſ. 11 ſq. ὀνόματι μόνῳ πρὸς Φιλοσοφίαν προσῆλθες, III. 26, 13.

Ὀνομάζειν, nominare, ponere, referre. ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις μηδέποτε ἀγαθὸν ὀνομάσῃς, II. 5, 5.

Ὄνος, aſinus. τὸν ὄνον οὐ θεραπεύω; &c. I. 19, 4. ὁ ὄνος μή τι γέγονε προηγουμένως, II. 8, 7. δαίρεσθαι δεῖ τὸν Κυνικὸν ὡς ὄνον, καὶ δαιρόμενον φιλεῖν τοὺς δαίροντας, III. 22, 54. ξυλοκοπῆσαι ὡς ὄνον, III. 7, 32. τίς ἀνάγκη ὡς ὄνον ξυλοκοπούμενον ἀχθοφορεῖν, IV. 4, 37. μέγα λακτίζω. - - ἐπὶ ὄνον ἔργῳ μέγα φρονεῖς, III. 14, 14. οὐ γὰρ ὡς ὄνον ἀήττητον εἶναι δεῖ, I. 18, 20. n. οὐκ ἀκούει λόγου, οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος· ὄνος ἐστί, IV. 5, 21. οὐδὲ πρόβατον ἢ ὄνος, ἀλλὰ τί ποτε ἄγριον θηρίον, ibid. ὄνῳ τίς προθυμεῖται συμπαίζειν ἢ συνογκᾶσθαι, II. 24, 18.

Ὄξος, τὸ, acetum, IV. 4, 25. Fr. 179.

Ὀξύγαρον, τὸ, oxygarum, garum aceto conditum, II. 20, 30.

Ὀξὺς, acutus. ὀξὺ βλέπειν, II. 23, 11. & II. 11, 22. n. *ni ibi* ὀξυβλεπτεῖς *legendum, ab* ὀξυβλεπτέω.

Ὀξύτης, celeritas. ὑπὸ τῆς ὀξύτητος (*ſcil.* τῆς φαντασίας) μὴ συναρπασθῇς, ne a celeritate, vehementia, impetu (*phantaſiæ*) abripiaris, II. 18. 24. χάρις πολλὴ φυσικὴ καὶ ὀξύτης, celeritas & acumen ingenii, III. 22, 90.

Ὅπου. *Vide mox in* Ὅπως.

Ὄπτεσθαι, videre. ἀνάγνωθι τὰ Ζήνωνος καὶ ὄψει, I. 20, 14. I. 29, 61.

ὄψει σὺ καὶ οἱ ἁλτῆρες, tu videris cum tuis halteribus! I. 4, 13. n. ὄψει αὐτὸς, ipſe videris, II. 5, 30. ὀψεσθε αὐτοὶ τί θέλετε, I. 4, 27. αὐτὸς ὄψεται, ipſe viderit, III. 18, 9. IV. 12, 10. τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ὄψεται, III. 10, 19. ὄψονται οἱ ἄλλοι, IV. 6, 11 & 22. IV. 8, 24. ὄψεται τὰ παιδία, pueri viderint! pueri hoc curent! IV. 7, 23.

ὄψει γὰρ κομψότερον, I. 19, 29. n. *vide in* ὄψις.

Ὀπτίκια, τὰ, auſpicia? III. 24, 117. n.

Ὅπως. *Pro* ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ En. 15. *fortaſſe legendum* ὅπως ἐν συμπ. *Sic fere* οἱ τοῦτο ἀγαθ. *dant mssti* Diſſ. I. 19, 25. *pro* ὅπου τὸ ἀγ. *ut videtur.*

Ὁρᾶν, videre. *Sequente* μὴ *particula;* ὁρᾶτε οὖν καὶ προσέχετε, I. 3, 9. n. I. 6, 22. *Et ſic* ὅτι. ὅρα ὅτι δεῖ σε δουλεύειν, vide *quid fiat, ſcilicet* ſerviendum eſſe tibi, *vel,* vide ut tibi ſerviendum ſit, IV. 4, 38. ὅρα γὰρ ὅτι δεῖ αὐτὸν &c. ecce enim, præſtanda illi ſunt officia, I. 22, 70. ὅρα ὅτι οὐδ' ὁ τὴν ῥῖνά σοι ἀπολλύων ἐστι βεβλαμμένος, vide *ne tibi dicendum ſit,* ne illum quidem &c. II. 10, 20.

Ὅρασις,

Ὅρασις, ἡ, visio, videndi facultas & actus, perceptio visûs I. 6, 8.

Ὁρατικὸς, videndi vim habens. *δύναμις ὁρατικὴ*, I. 8, 15. I. 12, 30. II. 23, 19.

Ὁρατὸς, visibilis. *τὰ ὁρατὰ*, I. 6, 8.

Ὁρδινατίων. III. 24, 117. n.

Ὀρέγεσθαι, adpetere, *opp.* ἐκκλίνειν, III. 7, 26. III. 22, 43. IV. 11, 6. *ἐκεῖνο ᾧ ὀρεγόμεθα, ᾧ ἐκκλίνομεν, ᾧ ὁρμῶμεν, ᾧ ἀφορμῶμεν*, III. 22, 31. *πῶς ὀρέγῃ, πῶς ἐκκλίνεις*, I. 4, 14. *ὁμοίως ὀρέγεσθαι*, En. 29, 6. *ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ*, En. 31, 4. *ἀμήχανον, ἄλλο μὲν κρίνειν τὸ συμφέρον, ἄλλου δ' ὀρέγεσθαι, καὶ ἄλλο μὲν κρίνειν καθῆκον, ἐπ' ἄλλο δὲ ὁρμᾷν*, I. 18, 2. n. *cf.* I. 4, 1. *Adde mox* Ὄρεξις.

Ὀρεκτικὸς, ad adpetendum pertinens, adpetitivus. *δύναμις ὀρεκτικὴ*, I. 1, 12. *ὁ ὀρεκτικὸς τόπος*, I. 17, 24.

Ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι *πρὸς τὸ ἀγαθὸν*, excitari ad adpetendum, III. 3, 2.

Ὄρεξις, adpetitus, adpetitio; *cui opponitur* ἔκκλισις. *Spectant huc loca omnia, ad vocem* Ἔκκλισις *citata. Tres loci Philosophiæ, quorum primus περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, alter περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς*, &c. III. 2, 1. n. *ἡ ὄρεξις ἐστὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν*, En. 1, 1. n. *ἡ ὄρεξις ἀγαθῶν ἐστιν, ἡ δ' ἔκκλισις πρὸς κακὰ*, I. 4, 1. n. *conf.* I. 18, 2. *ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως, ἀναστρέφεσθαι*, III. 12, 4 sqq. *ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει κατὰ φύσιν ἀναστρέφῃ*, III. 23, 12. *ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀναπότευκτος καὶ ἀπερίπτωτος, ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἀναμάρτητος*, I. 4, 11. *cf.* vs. 1. *ὄρεξις ἀναπότευκτος, ἔκκλισις ἀπερίπτωτος*, &c. II. 8, 29. *ὀρέξεως ἐπαγγελία, ἐπιτυχία οὗ ὀρέγῃ*, En. 2, 1. n. *τὴν ὄρεξιν παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε*, &c. En. 2, 2. *& ibi Not. ubi alia citantur loca, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθισταμένην τὴν ὄρεξιν*, IV. 1, 84.

Ὀρθογώνιον τρίγωνον, triang. rectangulum, II. 11, 2.

Ὀρθὸς, rectus. *ὀρθὸς περιπάτει, ἐλεύθερος*, rectus, erectus, & liber incede, I. 18, 20. *ὀρθὺς λόγος*, II. 8, 2. IV. 8, 12. *ἀντιβλέπειν ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τυράννους*, III. 26, 35. *ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον*, Fr. 66.

ὀρθὰ δόγματα, recta decreta, I. 28, 25. I. 29, 3 & 15. II. 16, 26. III. 9, 2. IV. 6, 22 sq. & 28. IV. 8, 3. *ὀρθαὶ ὑπολήψεις περὶ τῶν Θεῶν*, En. 31, 1.

Ὄρθρος, ὁ, diluculum. *εὐθὺς ὄρθρου προελθών*, III. 3, 14. *ἐξ ὄρθρου μέχρι νυκτὸς*, III. 3, 16. *καὶ ὄρθρου καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ*, IV. 4, 39. *ὁ μὲν ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς, sic correxi* IV. 6, 21. *pro vulgato ἐξ οἴκου.*

Ὁρίζειν, definire. *ἐὰν ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς*,

si dies alios poſt alios conſtitueris, En. 51, 1.

ὁρίζεσθαι, *in arte Logica*, definire. ὁρισαί μοι τὸν ΦΘόγον, &c. II. 12, 9. ἕκαστα ὁρίζεσθαι, II. 17, 5.

Ὁρικὸς, quod ad definitionem pertinet. τὰ ὁρικά, quæ ſunt in definitione, II. 12, 9.

Ὅρκος, juramentum. ὅρκον παραίτησαι, En. 33, 5.

Ὁρμᾶν, *Stoicum verbum*; impetum capere ad agendum, agendi conſilium capere. *Pertinet ad τὸ καθῆκον. vide not. ad* En. 1, 1. & *ad* I. 18, 1 ſq. *& loca ibi citata*, III. 2, 1 ſq. III. 3, 2. III. 22, 43. En. 31, 2 ſq. *Conf.* Ὁρμὴ, *& loca citata ad voc.* Ἀφορμᾶν, Ἐκκλίνειν, Ὀρέγεσθαι, *&* Ὄρεξις.

ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐκκλίνειν, παρασκευάζεσθαι. ἐπιβάλλεσθαι, συγκατατίθεσθαι, IV. 11, 6. πῶς ὁρμᾷς καὶ ἀφορμᾷς, πῶς ὀρέγῃ καὶ ἐκκλίνεις, πῶς ἐπιβάλλεις καὶ προτίθεσαι καὶ παρασκευάζῃ, I. 4, 14. *adde* II. 24, 19. ὀρέγεσθαι ἢ ἐκκλίνειν, ἢ ὁρμᾶν ἢ ἀφορμᾶν, ἢ παρασκευάζεσθαι, ἢ προτίθεσθαι τίς ὑμῶν δύναται μὴ λαβὼν φαντασίαν λυσιτελοῦς ἢ μὴ καθήκοντος, III. 22, 43. ὁρμῆσαι δέ σε ἐφ' ὃ μὴ θέλεις, τίς δύναται ἀναγκάσαι; &c. IV. 1, 70 ſqq. μόνῳ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ, En. 2, 2.

ὁρμᾶν ἐπί τι, I. 18, 2. IV. 1, 89. ὁρμ. κατὰ Φύσιν, I. 19, 25. II. 24, 19. παρὰ Φύσιν, II. 13, 11.

Ὁρμᾶσθαι, proficiſci. αὐτόθεν ὁρμηθείς, Epiſt. ad Gell. vſ. 3. ἀφ' ὧν ὁρμώμενος, II. 11, 6. III. 7, 22. III. 21, 9. IV. 6, 16. ἀπό γνωρίμων ὁρμωμ. II. 11, 18. ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, III. 13, 5. ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμωμ. En. 42.

Ὁρμὴ, impetus ad agendum, agendi conſilium. *conf.* Ὁρμᾶν. *Eſt in noſtra poteſtate*, En. 1, 1. n. τίς σε κωλύσει ὁρμῇ καὶ ἀφορμῇ χρῆσθαι κατὰ Φύσιν, IV. 4, 28. *Alter locus Philoſophiæ moralis*, περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, III. 2, 2. n. III. 12, 13. ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἀναμάρτητος, I. 4, 11. ἂν ὁρμῇ καὶ ἀφορμῇ χρῶμαι ὡς πέφυκα, I. 21, 2. ὁ προκόπτων ὁρμῇ πρὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χρῆται, En. 48, 3.

ἐπισκέψασθαι τὰς ὁρμὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν διοίκησιν, Dei conſilia, IV. 1, 100.

Ὁρμητικὸς, ad τὴν ὁρμὴν pertinens. ὁ ὀρεκτικὸς καὶ ὁρμητικὸς τρόπος, I. 17, 24. ἡ δύναμις ἡ ὁρμητική, I. 1, 12.

Ὁρμίζειν, navem in ancoris ponere. οὐκ ἐκ μιᾶς ἀγκύρας ὁρμιστέαν τὴν ναῦν, Fr. 89.

Ὅρμος, monile. ὅρμος ἦλθεν εἰς τὸ μέσον, II. 22, 32 ſq.

Ὀρνιθάριον, τὸ, aviculam *interpretabantur, cum* II. 7, 11. *olim legeretur* τρέμοντες τὸ ὀρνιθάριον κρατοῦμεν, *ubi* tenentes aviculam *intelligebant dictum*

dictum pro captantes augurium. *Ego, cum uno e noſtris codd. τὸν ὀρνιθάριον legens, (ab ὁ ἐρνιθάριος, quaſi dicas* avicularius, homo qui circa aves occupatur,) *τὸν ὀρνιθάριον κρατοῦμεν interpretatus ſum* augurem manu prehendimus.

Ὅρος, ὁ, finis, terminus. *τοῦ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐθεὶς ἐστιν*, En. 39.

Ὀροφος, ὁ, tectum, faſtigium ædificii, Fr. 81.

Ὄρτυξ, ὁ, coturnix. *ὅμοιος τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξιν*, III. 22, 5. n.

Ὀρχηστὴς, ὁ, ſaltator, IV. 6, 31.

Ὅς, ἥ, ὅ. *pro τίς, τί vel οἷος, οἵα, οἷον. ἦν (ſcil. ζημίαν) δοκεῖς; pro τίνα vel οἵαν*, IV. 1, 120. *ἅ με δεῖ τλῆναι! pro τίνα vel οἷα*, IV. 1, 95.

Ὅσιος, ſanctus: *de Homine τὸν πιστὸν, τὸν εὐδήμονα, τὸν ὅσιον*, II. 4, 2. *De Re;* divina lege licitum, fas. *τὸ ὅσιον πάντων προτιμητέον*, I. 22, 4. *τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ ὅσιον*, II. 20, 22.

Ὅσος, quantus, quicumque. *ὅσ' ἐν ζώοις ἀτυχήματα*, I. 3, 7. n. I. 6, 14. II. 22, 28. *ὀλίγον ὅσον*, exiguum quiddam, III. 26, 1. *ὅσον ἐπ' ἐμοὶ*, En. 24, 4. *τὸ ὅσον ἐπὶ σοὶ*, II. 7, 14.

Ὀστράκινος, fictilis. *χρυσᾶ σκεύη, ὀστράκινος λόγος*, III. 9, 18. *ὀστράκινα προσωπεῖα*, III. 22, 106.

Ὄστρακον, vas fictile, teſtula. *ὡς ὀστρακίοις τὰ πεδία παίζοντα*, IV. 7, 5. *De quacumque re vili; ὀστράκια καὶ σποδὸς*, III. 3, 18 ſq.

Ὀσφραίνεσθαι, olfacere. *ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης*, I. 10, 3. *ὀσφράνθητι*, II. 20, 30.

Ὀσφρασία, ἡ, olfactus, I. 20, 8. II. 10, 21.

Ὀσφὺς, ἡ, lumbi. *ἰδοὺ σου τοὺς ὤμους, τοὺς μηροὺς, τὴν ὀσφύν*, lumbos, III. 15, 9. En. 29, 5. III. 22, 51.

Ὅτι, *pleonaſtice, poſt λέγειν & ſimilia verba. τί οὖν μοι λέγεις, ὅτι, ἐξομοιώθητι τοῖς πολλοῖς*, I. 2, 18. n. I. 9, 16. I. 22, 21. *Confer* Διότι.

ὅτι poſt imperatiuum ὅρα, *vide in* Ὁρᾶν. *Sic & poſt* σκόπει, IV. 3, 3.

Ὅτι *in diſputationis initio*, I. 19, 1. n.

Particula ὅτι *per Ellipſin omiſſa poſt verba* λέγω, δοκῶ, θέλω *& ſimil. εἶτά μοι λέγεις, ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει κατὰ Φύσιν ἀναστρέφῃ*, III. 23, 12. *τίς δέ σοι εἶπε, τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον*; IV. 1, 73. *δοκεῖς Σωκράτης εὐπόλεως ἂν ἐστρατεύσατο*, IV. 4, 21. *θέλεις ταῦτα θαυμάζω καὶ περιέρχομαι*, IV. 7, 26. *ἐγώ σοι θέλεις παρακατάθωμαι*, IV. 13, 14. *Sed duobus poſterioribus locis ſubintelligenda potius ἵνα particula.*

Οὐ, non. οὐ· ἀλλὰ &c. non, ſed &c. „*Uſitata loquendi formula, qua obiectio cum ironia quadam proponitur.*“

tur." VPTON. — I. 16, 12. I. 19, 4 & 10. (*His quidem duobus posterioribus locis temere Vptonus οὔκ pro οὔ posuit,* I. 19, 4 & 10.) I. 26, 12. I. 28, 27. I. 29, 4 & 35. n. & 40. n. & 64. II. 8, 7. II. 15, 16. II. 16, 22 & 43. II. 17, 34. II. 23, 10. III. 1, 37 & 45. III. 9, 14. III. 10, 19. III. 13, 22. III. 16, 14. III. 18, 7. III. 20, 7 & 10 & 12 & 16. III. 21, 6. III. 22, 50 & 55. III. 23, 20 & 23 & 38. III. 24, 74. IV. 1, 72 & 106 & 122. IV. 5, 6 & 11. IV. 6, 28. IV. 8, 12. IV. 11, 13. *Est autem locutio illa plerumque elliptica, tali quodam modo supplenda,* σὺ δ' οὐχ οὕτω ποιεῖς, ἀλλὰ, tu vero non ita facis, tu id non curas, sed &c. *Plenam dictionem habes* I. 3, 3. νῦν δ' οὐ ποιοῦμεν, ἀλλ' &c.

Persæpe vero ante ἀλλὰ, *per Ellipsin omittitur particula* οὔ: *ubi in latina lingua & in vernacula omnino adjicienda est; cujus usus exempla supra sub voc.* Ἀλλὰ *collegimus.*

οὔ interdum ita omittitur, ut e superiori membro orationis repeti & subintelligi debeat. Sic, III. 26, 4. τὰ κάτω τὰ αὐτά; *intellige e præcedentibus* οὐ τὰ κάτω τὰ αὐτά;

Duplex Negatio, pro simplici: οὐδὲ σὺ - - οὐχ ὡς πρὸς Φιλόσοφον ἐλήλυθας, III. 9, 10. οὐκ ἐφίλει οὐδένα, III. 24, 64. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδὲν, III. 26, 8. *confer* Μή. *Sed & Duplex Negatio pro Affirmatione interdum valet. Sic, si recte capio,* οὐδεὶς οὐχὶ θαυμάσει, III. 1, 29. *idem valet ac* οὐδείς ἐστι ὅστις οὐ θαυμάσει, *i. e.* πάντες θαυμάσουσι.

Οὗ, ubi, *i. q.* ὅπου. ὅπου ἀληθεια, καὶ οὗ φύσις, ἐκεῖ τὸ εὐλαβὲς, II. 2, 14. ποῦ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν; οὗ καὶ ἀληθεια, ibid. οὗ μή ἐστιν, - - ὅπου ἐστὶν, II. 16, 47.

Οὐᾶ, vah! papæ! *exclamatio adprobantis aut admirantis.* οὐᾶ, καὶ θαυμαστῶς, III. 23, 24. n. ἵνα σοι οὐᾶ φῶσι, III. 23, 32. *An & Dolentis?* væ! III. 22, 24. n. *ubi quidem posteriores editiones* οὐαὶ *dabant.*

Οὐδὲ, ne quidem. οὐδὲ ἓν, II. 23, 44. n. οὐδὲ εἷς, I. 29, 8.

Οὐδεὶς, nullus, nulla in existimatione. οὐδεὶς (ἔσομαι) οὐδαμοῦ, En. 29, 1. *In neutro gen.* οὐδὲν, nullius pretii, nullo loco habendus. οὐδὲν ἦν ὁ Ἐπίκτητος, III. 9, 14. εἰ ἄλλον περιμένω ἵνα με ὠφελήσῃ, ἐγὼ οὐδέν εἰμι, IV. 8, 25.

Pro οὐδεὶς *nonnumquam* οὐθεὶς *scribitur, ut* En. 32, 2. n. *Sic* κακόν μοι οὐθέν ἐστιν, I. 9, 28. n. *Confer supra in* Μηδεὶς, *& Lexicon nostrum Polyb. in* Μηδεὶς, *& in* Οὐθεὶς, *ubi quidem post* Οὐδὲς *operarum errore* Οὐδεὶς *pro* Οὐθεὶς *scriptum est.*

Οὐδέτερος, neuter. ἀγαθὰ καὶ κακὰ καὶ οὐδέτερα, I. 20, 6. II. 22, 3. IV. 1, 135. ποῦ τὸ

τὸ οὐδέτερον; ἐν τοῖς ἀπροαιρέτοις, II. 16, 1.

Οὐδετέρως, neutro modo. κινεῖσθαι - - πρὸς τὸ μήτ' ἀγαθὸν μήτε κακὸν οὐδετέρως, III. 3, 2.

Οὐθείς, *vide in* Οὐδείς.

Οὖλος, crispus, villosus, mollis. ἐγὼ οὖλας τρίχας ἔχω, Fr. 16. οὖλη χλαίνη, Fr. 174.

Οὖν, igitur. *Pro* γοῦν *positum videri potest*, certe, sane; *vel pro* γάρ, enim; IV. 11, 2. IV, 4, 2. *Pleonastice ponitur in apodosi*; En. 32, 2. *ex lectione distinctioneque olim recepta*, ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι - - - θαῤῥῶν οὖν &c. *Conf. Lexic. Polyb. in* Οὖν, *& Var. Lect. ad editionem nostram criticam Enchiridii.*

Οὖρον, τὸ, urina, Fr. 179.

Οὐσία, 1) essentia, ratio. ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ, II. 8, tit. I. 20, 15. II. 7, 3. II. 8, 1. II. 20, 9. III. 7, 6. III. 22, 23 & 32. IIII. 24, 3. IV. 1, 82. IV. 10, 8. IV. 13, 25. En. 19, 2. ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, II. 8, 1. 2) Res ipsæ, *vel* genus rerum. τοῖς οὐσίαις τὸ ἀγαθὸν ἐφαρμόσομεν; cui rerum generi tribuemus notionem boni? quo in rerum genere dicemus inesse boni rationem? I. 22, 11. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις ταῖς καταλλήλους οὐσίαις, II. 17, 7. αἱ ἐπὶ μέρους οὐσίαι, res particulares, singulares, I. 2, 6. I. 22, 2 & 9. II. 11, 4. II. 17, 11. ἡ τοῦ πλούτου οὐσία *sunt* ipsæ divitiæ, ἡ τῆς ἡδονῆς οὐσία, voluptas; τῇ τοῦ πλούτου οὐσίᾳ ὁ μέν τις ἐφαρμόζει τὴν τοῦ ἀγαθοῦ πρόληψιν, τῇ τῆς ἡδονῆς, &c. II. 17, 12. ἡ τῆς χειρὸς οὐσία, manus ipsa, *sive* substantia manus, materia; χειρὸς οὐσία μὲν ἡ σάρξ· προηγούμενα δὲ, τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24. *cf.* vs. 25. *ubi eadem notione habes* ἡ ὕλη.

Οὐσίδιον, τὸ, recula, res familiaris, *per contemtum diminutivo nomine dicta*; τὸ σωμάτιον, τὸ οὐσίδιον, τὸ ἀξιωμάτιον, II. 2, 20.

Οὐσιώδης. τὸ ὑποστατικὸν καὶ οὐσιῶδες, quod ad essentiam pertinet, quod ipsam rei vim rationemque continet, I. 20, 17.

Οὗτος *cum suis, pleonastice quadam ratione, sed non sine vi & efficacia positum.* τὸ περὶ ἑκάστου τούτων δόγμα, τοῦτό ἐστι τὸ βλάπτον, IV. 5, 28. τὸν ἀφαιρούμενον - - τοῦτον ἡγεῖσθαι πολέμιον, IV. 5, 30. *& sic sæpe aliás, ubi* τοῦτο *sub finem dictionis ponitur. Interdum vero simili modo ponitur ante id, ad quod refertur; verbi caussa,* σαυτὸν εἰς τοῦτο κατασταχάναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, En. 31, 1. Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα πολεμίους τοῦτο ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν εἶεσθαι τὴν τυραννίδα, En. 31, 4.

ὦ οὗτος, heus tu, II. 12, 18. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, II. 15, 4.

Ὄφελον, urinam. ὄφελον ἐγὼ μᾶλλον ἐπόρισσον, II.

22, 12. ὄφελον τὶς μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη, II. 18, 15. *Absolute* ὄφελεν· III. 1, 24. *ubi tamen ad primam personam refertur, & videtur* ὄφελον *legendum.*

Ὄφις, ὁ, anguis. καὶ γὰρ οἱ ὄφεις, II. 22, 37. n.

Ὀφρὺς, ἡ, supercilium. οὐδείς σου τὴν ὀφρὺν βαστάσαι, I. 3, 2. τῆς ὀφρύος αὐτοῦ ἀνασχόμενος, IV. 1, 150. ποία ἐνθάδε ὀφρὺς τοῦ ἐξηγουμένου, I. 17, 17. πόθεν ἡμῖν οὗτος ὀφρὺν ἐνήνοχε, καὶ σεμνοπροσωπεῖ; II. 8, 24. n. πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; En. 22. σὺ δὲ ὀφρὺν μὴ σχῇς, ib. ἀνασπᾶν ὀφρὺν, attollere, II. 8, 26. ἐπᾶραι ὀφρ. III. 10, 15.

Ὀχεύειν, coire. En. 41.

Ὄψις, visus. διακρίνειν τῇ διανοίᾳ, ὥσπερ ὄψει, IV. 1, 135. Adspectus; ὄψει γὰρ κομψότερον, I. 19, 29. n.

Ὀψοποιὸς, obsoniorum instructor, Fr. 28.

Π.

Παγκρατιάζειν, pancratio certare, *i. e.* lucta & pugilatu, III. 10, 6.

Παγκρατιαστὴς, II. 18, 22. III. 1, 5.

Παγκράτιον, pancratium, certamen ex pugilatu & lucta compositum; III. 25, 3. „*Vide Aristot. Rhet.* I. 5. *Plutarch. Symp.* II. 4." VPTON.

Πάθος, τὸ, 1) Morbus, *corporis*, IV. 8, 28. *Animi* morbus; τοιοῦτόν τι καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν γίνεται, II. 18, 11. 2) intimus animi adfectus, animi sensus; ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους, IV. 1, 57. *cf.* vs. 115. ὅταν ἀναλάβῃ τὸ πάθος τὸ τοῦ βεβαμμένου καὶ ἡρημένου, II. 9, 20. 3) Perturbatio animi; αὕτη γένεσις πάθους, θέλειν τι, καὶ μὴ γενέσθαι, I. 27, 10. πάθος ἄλλως οὐ γίνεται; III. 2, 3. τραγῳδία, ἀνθρώπων πάθη &c. I. 4, 26. ὅταν δίχα πάθους τινὰς ἐπαινῇς, III. 1, 8.

Παιὰν, ᾶνος, 1) hymnus in Apollinem, (*de Socrate,*) II. 6, 26. IV. 4, 22. 2) Apollo ipse; Παιὰν Ἄπολλον, III. 10, 4.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, Fr. 97. *De philosopho Cynico*, III. 22, 17.

Παιδάριον, puerulus, puellus; *de puero formoso*, II. 1, 28. III. 3, 13. III. 22, 13. servulus, En. 26. *& cap.* 29, 6.

Παιδεία, eruditio, institutio, disciplina. παιδείας δεόμεθα, I. 2, 6. ποίαν παιδείαν πεπαίδευσαι; II. 17, 27. ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει τοῦ βίου κατεστάθη τὰ μυστήρια, III. 21, 15.

Παιδεύειν, instituere, erudire, Fr. 84. ὁ πεπαιδευμένος, I. 27, 2. n. I. 29, 54. II. 1, 25. En. 5. (*conf. Not. ad* I. 4, 1.) Fragm. 145 & 161. ταῖς ἀληθείαις, τῷ ὄντι πεπαιδ. I. 29, 54. II. 1, 21. οἱ φιλοσ. λέγουσι, μόνους τοὺς παιδευ-

παιδευθέντας ἐλευθέρους εἶναι, II. 1, 22. ἐλήλυθεν ὁ καιρὸς τοῦ ἀποδεῖξαι εἰ πεπαιδεύμεθα, I. 29, 33.

Παιδευτής, institutor. γεγραὸς ὁ παιδευτής, I. 9, 19. ὁ κοινὸς παιδ. *de philosopho Cynico*, III. 22, 17.

Παιδιά, ἡ, lusus. λύειν τὴν παιδιάν, I. 25, 7. παιδιᾷ παραμένειν, II. 16, 37. n.

Παιδισκάριον, ancillula, puellula. καλὸν, III. 25, 6. IV. 1, 15 & 20 & 36. IV. 4, 41. IV. 13, 22.

Παιδοποιεῖσθαι, liberos gignere. II. 23, 38. παιδοποιήσασθαι, III. 22, 68. παιδοποιήσεται, III. 22, 81. οἱ πεπαιδοποιημένοι, *notione activa*, qui liberos procrearunt, III. 22, 72. *Philosophus Cynicus* πάντας ἀνθρώπους πεπαιδοποίηται, III. 22, 81. *ubi Wolf.* adoptavit *vertit: sed commodius fuerit*, genuit, procreavit, omnium hominum parens est.

Παιδοτρίβης, gymnasii magister, paedotriba, *qui quidem servili conditione est*, IV. 1, 117. IV. 9, 14. n.

Παίζειν, ludere. οὐκέτι παίξω, I. 24, 20. τὰ παιδία ὀστρακίοις παίζοντα, IV. 7, 5.

Παίκτης, ὁ, lusor. *Sic per contemtum vocatur* athleta, II. 18, 22. n. *ubi* πύκτας *ibi pro* παίκτας *legendum.*

Παῖς, ὁ, puer. παῖς ἐν μαιευτικῇ, ὁ ἄμωμος· ἐν βίῳ, ὁ ἀπαίδευτος, III. 19, 6. παῖδες κεφάλων ἐκτίσουσι, III. 24, 24.

Παλαίειν, luctari. IV. 6, 12.

Παλαιστής, luctator, III. 1, 5. III. 15, 9. En. 29, 3 & 5.

Παλαίστρα. οἱ ἐν παλαίστρᾳ, exercitati luctatores, Fr. 161.

Παλαιστρικὸς, ad palaestram pertinens. ὑπηρέτης ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς, IV. 1, 117.

Παλάτιον, palatium, domus principis. μὴν εἰς τὸ παλάτιον ἀναβῇς, licet in palatium adscendas, *i. e.* licet Caesaris sis familiaris aut etiam concubernalis, IV. 1, 173.

Πάλη, lucta, III. 1, 5. III. 25, 3.

Πᾶν, τὸ, *vide in* Πᾶς.

Πανδοχεῖον, diversorium. II. 23, 36 sqq. IV. 1, 15.

Πανδοχεῖου, *idem*, En. 11.

Πανηγυρίζειν, festum celebrare, II. 14, 24.

Πανήγυρις, publica celebritas, publicus conventus, nundinae, festum. ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, I. 12, 21. πομπὴ καὶ πανήγ. IV. 1, 105 sqq. II. 14, 23. n. & vs. 24 & 28. III. 5, 10. IV. 4, 24 & 26.

Πάντῃ πάντως, omnino. Fr. 96. *ubi mendose vulgo* παντὶ πάντως. οὐ πάντῃ πολλοὶ, I. 2, 34. n.

Πάνυ, admodum. οὐ πάνυ πολλαὶ, I. 2, 34. n.

Παρὰ, *praepos. Cum Genit.* παρακαλῶ σε παρὰ Χρυσίππου ἐπισκέψασθαι τίς ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, quaerere ex Chrysippo, discere a Chrysippo, I. 10, 10.

Cum Dativ. proprie apud; *sed nonnumquam ita, ut videri possit idem valere ac* ὑπὸ

τινος vel πρός τινος, ab aliquo. ἔμαθε παρὰ τίνι; a quonam didicit? *proprie*, apud quem didicit? IV. 5, 10. I. 29, 52. n. ὑμεῖς παρ' ἐμοὶ παιδεύεσθε, apud me (*vel* a me.) erudimini, II. 19, 29. *Sic* παρ' ἀδίκοις δικάζεται Fragm. 58. *idem valet ac* ὑπ' ἀδίκων *ibid. aut* πρὸς ἀδίκων, *coll.* Fr. 65. παρὰ τῇ Φύσει ψέγεσθαι Fr. 63. *i. q.* ὑπὸ *vel* πρὸς τῆς Φύσεως *ibid.*

Cum Accuſ. 1) per, *notione cauſſali, idem fere ac* propter, hâc cauſſâ, hujus rei vel hominis culpâ. παρὰ τὸ σήμερον ἁμαρτηθὲν εἰς τἄλλα χεῖρον ἀνάγκη σοι τὰ πράγματα ἔχειν, IV. 12, 1. παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ, ἓν πρᾶγμα &c. *ſive, ex lectione vulgata,* παρὰ μίαν ἦτταν καὶ ἔνδοσιν, En. 51, 2. παρ' ἡμᾶς, quod quidem in nobis eſt, noſtrâ culpâ, II. 10, 16. ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύστε, ἢ παρ' ὑμᾶς, aut meâ culpâ, aut veſtrâ, II. 19, 33. *Sic* τό γε παρ' αὐτόν, II. 2, 20. quod quidem in ipſo eſt, quod quidem ab ipſo pendet. παρ' ἐμὲ, per me, propter me, I. 25, 8.

2) contra. παρὰ Φύσιν, contra naturam. παρὰ τὸ Φαινόμενον κολακεύειν τινι, contra animi ſui opinionem, IV. 1, 55. παρὰ τόπον καὶ καιρὸν, *facis hoc* contra *vel* præter locum & tempus, *id eſt*, alieno loco & tempore, III. 21, 16. περιπεσεῖταί τινι παρὰ τὴν ἔμπλιξιν τὴν αὐτοῦ, I. 4, 2.

3) præter, ultra. ὑποκριτὴς ὑποκρινόμενος παρὰ καιρὸν, ultra tempus, IV. 1, 165. *ubi opponitur* πανόμενος ὅτε δεῖ.

4) præ, præter. ἐμοὶ παρ' ἐμὲ Φίλτερος οὐδείς, nemo mihi cârior eſt præ me, III. 4, 10.

5) pro ratione. παρὰ τὸν τόπον ταῦτα ὠΦελεῖ καὶ παρακαιρὸν, pro ratione loci & temporis, ſuo loco ac tempore, III. 21, 14.

Παραβαίνειν, transgredi, violare. τί τούτων, En. 50. ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον, En. 51, 1. τὰς ἐντολὰς, IV. 3, 10. τὰς σχέσεις παραβῆναι, IV. 10, 15. πῇ παρέβην; IV. 6, 33.

Παραβάλλειν, adjicere; Φρύγανα πυρὶ. II. 18, 5 & 12.

Παραβαπτιστὴς, adulterinus baptiſta, qui falſo ſe pro baptizato, *id eſt*, pro Chriſtiano vel Judæo gerit. II. 9, 21. n. „*Qui falſo nomine ſe Stoicos jactant*, παραβαπτιστὰς *vocat Epictetus; metaph. a baptiſmo eorum, qui ſacris Chriſtianæ religionis initiantur. Sed tamen Chriſtianos cum Judæis confundit.*“ UPTON.

Παράγειν, ſeducere, pervertere, decipere, fallere. διαΦθείρεις τὸν κριτὴν, παράγεις τὸν σύμβουλον, II. 7, 14. μὴ ἐξαπατᾶσθε, μὴ παράγεσθε, μὴ διαλίπητε, II. 20, 7.

Παραγίνεσθαι, adeſſe, accedere, comparari, parari. *Subinde*

Subinde mendoſe ita ſcribitur, pro Παραγίνεσθαι, *quod vide. At* Ἐᾶν *ipſum, per ſe quidem, ferri etiam poterat; Ἐᾶν tenui in* Fr. 27. τὸ μὲν ἐκ σωφροσύνης παραγίνεται.

Παραγυμνοῦν, nudare, publice monſtrare, μηδὲν πρὸς τοὺς πολλοὺς &c. IV. 8, 32.

Παραδεικνύειν, *i. q. ſimplex*, oſtendere. II. 24, 15.

Παραδέχεσθαι, accipere, admittere. τὰς δοκίμους ἁρμαὶς παραδέχου, I. 7, 6.

Παραδιδόναι, tradere, docere. τέχνη ὅταν παραδίδωται τῷ ἀπείρῳ, II. 14, 2. *conf.* Παράδοσις.

Παραδοξολογεῖν, paradoxe, præter vulgi opinionem loqui, mirabilia dicere. περὶ Φιλίας παραδοξολογοῦσιν οἱ Φιλόσοφοι, II. 22, 13. ἃ ἂν οἱ ἄλλοι παραλογεῖν δοκῶσι, ταῦτα ἐγὼ ἐπιτελῶ, III. 24, 111. τί παραδοξολογοῦμεν, εἰ &c. IV. 1, 125.

Παράδοξος, contra vulgi opinionem, inopinatus, mirabilis. χάρις, παράδοξε, II. 18, 22. n. „*Athletæ* Paradoxi *vocabantur, qui eodem die luctâ ſimul & pancratio victores coronabantur.*“ VPT.

παράδοξον φαίνεταί τισι, II. 1, 1 & 5. τοῦτο παράδοξόν ἐστι; IV. 1, 125. τὸ παράδοξον ἐκεῖνο οὐκέτι οὐτ' ἀδύνατον φανεῖται, οὔτε παράδοξον, II. 1, 40. παράδοξα λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι· ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις τέχναις οὐκ ἔστι παράδοξα; I. 25, 32. τὰς ἀσκήσεις οὐ δεῖ διὰ τῶν παρὰ φύσιν καὶ παραδόξων ποιεῖσθαι, III. 12, 1. „Paradoxa, inopinata, admirabilia, mirabilia; *Cic. Parad.* 1. *Acad.* II. 44. *de Fin.* IV. 27. *Sen. Ep.* 81.“ VPTON.

Παράδοσις, traditio, inſtitutio, doctrina, præceptio, II. 23, 40. *conf.* Παραδιδόναι.

Παρακαθίζειν, juxta ſedere, adſidere; παρακεκαθικέναι γεροντίῳ, II. 6, 23.

Παρακαλεῖν, 1) orare, rogare. παρακαλῶ σε ἐπιτρέψαι μοι, I. 10, 10. εἰπεῖν τι μοι, II. 24, 1. τί ἐκεῖνον παρακαλῶ; I. 9, 30. ποῖος ἰατρὸς παρακαλεῖ, ἵνα τις ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθῇ; III. 23, 27. Φιλόσοφος δ' ἐπ' ἀκροάσιν παρακαλεῖ; orat, orando invitat? ibid. & vſ. 28 & 35. IV. 13, 10 & 15 & 18.

2) exhortari, adhortari. ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ταύτην φιλίαν παρακαλῶ, I. 16, 21.

3) invocare. παρακαλέσας τοὺς θεοὺς βοηθοὺς, III. 21, 12.

4) adſciſcere, adhibere. ποῖον ἂν κριτήριον παρεκαλοῦμεν πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν; I. 11, 9. *i. q.* παραλαμβάνειν *verſ. ſeq.*

Παρακαταθίεσθαι, fidei alicujus aliquid committere. ἐ θεός σε σοὶ μόνῳ ἐπίστευσε καὶ παρακατέθετο, II. 8, 21. n.

Παρακατακλίνεσθαί τινι, adcumbere juxta aliquem, IV. 11, 19.

Παρακειμένως ἁπάντων πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα, adpoſite, apte, commode,

commode, ſcite occurrere, reſpondere ad propoſita, III. 22, 90. n.

Παρακεῖσθαι, juxta cubare ad menſam, I. 26, 9. τὸ τοῦ παρακειμένου μέρος, II. 4, 8. τὰ οὕτω πως παρακείμενα, ſimili quodam modo diſpoſita, alia his quodammodo adfinia, quæ eamdem fere rationem habent, I. 6, 10. n.

Παράκλησις, rogatio, invitatio operoſa, quæ fit orando; κομψὴ παράκλησις, III. 23, 28. *cf.* Παρακαλεῖν.

Παρακολουθεῖν, animadverſione & intelligentia adſequi aliquid; rei alicujus cognitionem ita perſequi ut conſequamur illam & rem intelligamus; ex diligenti obſervatione intelligentiam conſequi; intelligere, percipere. *Cum Dativo caſu.* τοῖς ἀποδεικνύουσι, I. 7, 11. λόγῳ, ἀποδείξει, σοφίσματι, I. 7, 33. II. 24, 19. τοῖς ῥήμασι, II. 14, 14. I. 26, 13. μηδενὶ παρακολουθεῖν, I. 5, 5. n. τοῖς γινομένοις, I. 6, 13. τοῖς φαινομένοις, IV. 1, 136. ταῖς φαντασίαις, I. 6, 18. IV. 7, 32. *Homo differt a brutis animantibus* τῷ παρακολουθεῖν τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν, II. 8, 8. I. 6, 13. & τῷ παρακολουθεῖν οἷς ποιεῖ, I. 28, 20. παρακολουθεῖν τῷ βουλεύματι τῆς Φύσεως, I. 17, 15. τῷ διοικοῦντι τὰ ὅλα, II. 16, 33. τῇ διοικήσει τοῦ θεοῦ, τοῦ κόσμου, I. 9, 4. IV. 7, 7. παρακολουθῆς τούτῳ ὅτι &c. II. 26, 3. II. 6, 14.

Παρακολούθησις, intelligentia, perceptio; τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν, II. 8, 6. ἄλλο ἐστὶ χρῆσις, ἄλλο παρακολούθησις, I. 6, 13. II. 14, 15. θεωρία καὶ παρακολούθησις, I. 6, 21.

Παρακολουθητικός. ἡ παρακολουθητικὴ δύναμις τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν, I. 6, 14 & 17. I. 16, 18. n.

Παρακρατεῖν, 1) continere; ἵν' ἐν τοῖς κατὰ Φύσιν ἔργοις παρακρατῇ, III. 7, 28. n. 2) tenere, porrigere; τὴν ἀμίδα, I. 2, 8.

Παρακύπτειν, capite inclinato proſpicere; παρακύπτομεν συνεχῶς τίς ἄνεμος πνεῖ, I. 1, 16.

Παραλαμβάνειν, 1) accipere. παρείληφας τὰ θεωρήματα, En. 51, 1. τοῦτο, ἐφ' ὃ τὴν θέαν παρειλήφατε, cujus cauſſa facultatem videndi *a natura* accepiſtis, I. 6, 25. (*pro quo deinde vſ.* 28. *eſt ſimpliex* εἰλήφατε.) ὁ λόγος πρὸς τί ὑπὸ τῆς Φύσεως παρείληπται; ad quid a natura acceſſit nobis Ratio? *i. e.* data nobis eſt Ratio? accepimus Rationem? I. 20, 6. *quo ſenſu mox verſ. ſeq.* παρελήλυθεν *ait. Sic* I. 1, 4. ἡ λογικὴ δύναμις μόνη ἑαυτὴν κατανοήσασα παρείληπται, acceſſit nobis, data nobis eſt; *pro quo mox ibidem rurſus* ἐλήλυθε *dicit.*

2) adhibere, uti aliqua re. γάμος δὲ καὶ παῖδες προηγουμένως παραληφθήσονται ὑπ' αὐτοῦ,

αὐτοῦ, III. 22, 67. τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς παραλάμβανε, En. 33, 7. Adhibere aliquem in convivium, in consilium, En. 24, 1. & 25, 1. τίνας συμβούλους παρέλαβες, En. 32, 2.

Παράληψις, traditio qua aliquid accipimus, doctrina, institutio; (*fere ut* παράδοσις.) ἔκ τινος τεχνικῆς παραλήψεως διδασκόμεθα, II. 11, 2.

Παραλλαγή, differentia, discrimen, eminentia, præstantia. ἡ παραλλ. τοῦ ἀνθρώπου ἡ πρὸς τὰ ἄλογα, II. 8, 3. κάλλους πρὸς αἶσχος, II. 23, 32.

Παραλλάσσειν, recedere, discedere, *in partem meliorem;* οὐδὲ παρήλλαχά τι ἀπὸ τῆς πρότερον καταστάσεως, III. 21, 23.

Παραλογίζεσθαι καὶ ἐξαπατῶν τινα, subdola argumentatione decipere, II. 20, 7.

Παράλογος, contra rationem, absurdus. παράδοξα μὲν, οὐ μὴν παράλογα, IV. 1, 173. Nihil in mundo fit καινὸν, nihil παράλογον, IV. 7, 15.

Παραλόγως, præter spem, inopinato. νικήσαντός ποτε παραλόγως, I. 11, 27.

Παραμετρεῖν, admetiri, metiri, æstimare; *i. q. simplex* μετρεῖν. τὰ καθήκοντα ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται, En. 30. εἰ τούτοις παραμετρεῖς τὰ σαυτοῦ, si hisce res tuas metiris, I. 2, 10.

Παραμυθία, solamen. ἵνα σὺ παραμυθίαν ἔχῃς, I. 1, 18.

Παραπέμπειν, *i. q.* προπέμπειν, honoris causſa comitari, deducere, En. 25, 2.

Παραπίπτειν, incidere, occurrere. ἐπὶ τῆς παραπιπτούσης ὕλης, I. 4, 20. ποτῷ τῷ παραπεσόντι, *i. q.* τυχόντι, Fr. 28. ταῖς παραπιπτούσαις φαντασίαις χρῆσθαι *legendum consuerat Vptonus* IV. 5, 23. *pro vulgato olim* περιπιπτ. *ubi nos ex probato codice* προσπιπτ. *adscivimus.*

Παρακλέκειν, adnectere. κομψὸν τοῦτο παρακέκλεκται τῷ Κυνικῷ, adnexum, adtributum, adjunctum est illi, III, 22, 54.

Παραποδιστὸς, præpeditus. κωλυτὰ καὶ παραποδιστὰ, I. 25, 3.

Παραπροσδέχεσθαι, accipere, admittere, ultrò admittere. παραπροσδεχόμεθα πᾶσαν φαντασίαν, I. 20, 11. *Vptonus vi præpositionis* πάρα *vertendum ait* perperam vel temere admittimus. *Mihi ista præpositio nullam singularem vim hoc loco habere videtur, quemadmodum in multis aliis verbis ex eadem compositis. Suspicari poteras, e duabus diversis lectionibus,* παρὰ & πρὸς, *perperam compositum esse verbum; sed consentiunt manuscripti, nec respuere videtur ejusmodi cumulationem præpositionum genius græci sermonis.*

Παράπτεσθαί τινος, attingere aliquid, IV. 10, 13.

Παρασκευάζειν, parare, instruere. ἵνα με σὺ παρασκευάσῃς

σης ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἔργα, ut me inſtruas ad opera mihi propria, IV. 8, 43. *Cum duplici Accuſ.* reddere aliquem talem; ὄρεξιν, ἔκκλισιν &c. ἀκώλυτα παρεσκευακέναι, I. 1, 31. ταῦτά με δεῖ κάλλιστα παρασκευάσαι, IV. 10, 30.

Παρασκευάζεσθαι. *Abſolute;* 1) ſeſe præparare, ſeſe exercere. δεῖ χειμασκῆσαι, παρασκευάσασθαι, I. 2, 32. γράφειν περὶ τούτων, ἀναγινώσκειν, ἀκούειν, παρασκευάζεσθαι, IV. 4, 30. 2) *ex peculiari uſu Stoicorum;* ad actionem ſe comparare, ad actionem ſe accingere, operam navare; πῶς ἐπιβάλλεις, καὶ προτίθεσαι, καὶ παρασκευάζῃ, I. 4, 14. ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐκκλίνειν, παρασκευάζεσθαι, ἐπιβάλλεσθαι, συγκατατίθεσθαι, IV. 11, 6. *Confer* Παρασκευή.

Varie conſtructum. Cum Infinit. πότερον παρεσκεύασαι. πείθειν τοὺς πολλούς, an ita te comparaſti, an operam dediſti, ut perſuaderes hominibus, IV. 6, 3. πείθεσθαι παρεσκευασμένος, ad obtemperandum paratus, II. 21, 10. *Cum Accuſ.* ταύτην τὴν παρασκευὴν παρασκευασάμενος, IV. 1, 81. τὴν δυνατὴν παρασκευὴν, II. 2, 10. *Cum ὡς & Particip.* παρασκευάζου αὐτόθεν ὡς καταγελασθησόμενος, ſtatim ita te compara ut qui riſui ſit futurus, En. 22. *Cum πρὸς & Accuſ.* παρασκευάσασθαι πρὸς τὰ συμβαίνοντα, III. 10, 6. II. 2, 8. ὡς πρὸς μεγάλα, I. 30, 7. *Cum ἐν.* ἐν οἷς μὴ παρεσκεύασαι, II. 6, 3.

Παρασκευὴ, 1) præparatio, prævia exercitatio. II. 2, 10. IV. 1, 81. (*vide paulo ante, in Verbo.*) γυμνασία καὶ παρασκευὴ, I. 7, 28. πολλῆς ἔχει χρείαν παρασκευῆς, I. 20, 13. δεῖ τινα πρὸς τοῦτο παρασκευὴν ἔχειν, III. 13, 6.

2) naturalis conſtitutio; vires, ſubſidia, quibus a natura inſtructi ſumus; habilitas naturalis; ταῦρος, λέοντος ἐπελθόντος, αἰσθάνεται τῆς ἑαυτοῦ παρασκευῆς, I. 2, 30. οὐκ ἀγνοεῖ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν καὶ παρασκευὴν, IV. 8, 42. ἔχω παρασκευὴν ἐκ σοῦ (τοῦ θεοῦ) μοι δεδομένην, I. 6, 37. ἀφορμὰς καὶ παρασκευὴν ἔχεις, I. 6, 43. εἰδέναι τὴν ἑαυτοῦ παρασκευὴν καὶ δύναμιν, II. 6, 3. ἂν ἴσχω τὴν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ παρασκευὴν, ſi ſubſidia omnia habeo quibus opus eſt viro bono, IV. 8, 43.

3) *Uſu Stoicorum proprio,* comparatio ad agendum, inſtitutum, via ac ratio qua utimur ad aliquid efficiendum, ὑπολαμβάνειν, ὀρέγεσθαι, ἐκκλίνειν, ὁρμὴ, παρασκευὴ, ἐπιβολὴ, τὰ ἄλλα τὰ ἀνθρωπικὰ ἔργα, IV. 6, 18. ἂν ἐγὼ, πρὸς τῇ ἐπιβολῇ, (*ſcil.* οἵαν δεῖ ἔχειν,) καὶ παρασκευὴν ἔχω οἵαν δεῖ, II, 19, 30. *Conf. ſupra in* Παρασκευάζεσθαι. *Definiebant autem Stoici* Ἐπιβολὴν, ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς: Παρασκευὴν *vero*, πρᾶξιν πρὸ πράξεως. *ut*

ut docet Stobæus in Eclogis Ethicis p. 175.

Παράστασις, probatio, demonſtratio, II. 19, 1.

Παραστάτης, qui juxta ſtat, opitulator, defenſor. *τὸν θεὸν ἐπικαλοῦ βοηθὸν καὶ παραστάτην*, II. 18, 29.

Παράταξις, inſtructa acies. *ὡς ἐν παρατάξει*, velut in procinctu, III. 22, 69.

Παραταράσσειν, *i. q. ſimplex*, turbare, perturbare. *παρὰ τῶν φαντασιῶν ταραταραχθεὶς*, III. 22, 25.

Παρατάσσεσθαι, infeſta acie adgredi, aperta vi oppugnare, Fr. 45. *παρατεταγμένος ſeq. infin.* obſtinatus ad aliquid faciendum, conſulto operam dans; *ὅταν τις παρατεταγμένος ᾖ μὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσι, &c.* I. 5, 3. n.

Παρατείνεσθαι λιμῷ, fame confici, enecari, Fr. 16.

Παρατήρησις, *πῶς χρῶμαι τοῖς φαντασίαις*, obſervatio, III. 16, 15.

Παρατίθεσθαι, *i. q. παρακατατίθεσθαι, quod vide. εἰ δέ σοι ὀρφανόν τινα ὁ θεὸς παρέθετο*, II. 8, 22.

Παρατυγχάνειν, forte adeſſe, II. 14, 5.

Παραφέρειν, adferre, proferre, citare, adlegare. *καὶ τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν*, II. 17, 14. *μὴ πολλαχοῦ τὸ ὅτι αὐτὸς οὐ χρῇ παράφερε*, circumfer, En. 33, 8.

Παραφυλάσσειν, obſervare. *ὡς ἐχθρὸν ἑαυτὸν παραφυλάσσει*, En. 48, 3. *ὁ στρατηγὸς τοὺς στρατιώτας ἐπισκοπεῖ, παραφυλάσσει, καὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας κολάζει*, III. 22, 97. *τοῦτο ἐὰν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν*, En. 38.

Παραχωρεῖν, 1) concedere, admittere *pronunciatum aliquod, in diſputando cum aliquo*, I. 7, 15 ſqq. 2.) cedere alicui aliqua re. *παραχωρεῖν (τῷ πατρὶ) ἁπάντων*, En. 30. *οὐ χαίρων παραχωρήσεις (αὐτοῦ) τῷ δεδοικότι*, I. 12, 24. *ἐκείνου παραχωρεῖ τοῖς περιτετριμμένοις*, II. 6, 5. *οὐκ ἐκστήσῃ τῶν ἀλλοτρίων; οὐ παραχωρήσεις τῷ κρείσσονι*; IV. 1, 107. *οὐδὲ παρεχώρησεν ἄλλῳ μᾶλλον πείθεσθαι τοῖς θεοῖς*, IV. 1, 154. *ἀγεννὲς, τοῖς φαύλοις παραχωρεῖν*, Fr. 131.

Παραχώρησις, loco cedere alteri. *περίοδος καὶ παραχώρησις ἄλλων ἄλλοις*, III. 24, 10.

Παρεγγυᾶν, mandare. *ὑπὸ τοῦ διοικοῦντος παρεγγυᾶται*, IV. 1, 155.

Παρεῖναι, adeſſe, præſto, in promtu eſſe. *τῶν ἐφ' ἡμῖν (καλῶν) οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι*, En. 2, 2. n. *τῶν προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων καὶ παρόντων, σύμμετρον ἔχεις καὶ καθιταμένην τὴν ὄρεξιν*, Diſſ. IV. 1, 84.

Παρέλκειν, ſuperfluum, ſupervacaneum eſſe. *παρέλκει τὰ θεωρήματα*, I. 7, 29.

Πάρεργον, τὸ, quod obiter accedit operi. *τὰ πάρεργα τῆς*

τῆς Φύσεως, I. 16, 9. ταῦτα ἐν παρέργῳ ποιητέον, En. 41.

Παρέργως, obiter. μὴ παρέργως ποτὲ κατεσκεύασα; III. 15, 14.

Παρέρχεσθαι, 1) advenire, accedere. ἡ Φρόνησις (ἡμῖν) παρελήλυθεν, nobis acceſſit, data eſt, I. 20, 6. i. q. παρείληπται ib. vſ. 5. Corrupte olim legebatur εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι, En. 29, 2. pro ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι. 2) præterire. Φιλοσόφου οὐδὲ θύραν παρῆλθον, philoſophiam ne a limine quidem ſalutarunt, II. 16, 34. n.

Παρέχειν, præbere. ἁπλῶν ἀνθρώπων παρέχομεν αὐτοῖς φαντασίαν, IV. 13, 2. χρείαν παρέχειν, En. 3.

Παριέναι, a πάρειμι, transire. οἱ παριόντες, tranſeuntes, viatores, En. 11.

Παριστάναι τι, docere, tradere, demonſtrare, II. 23, 47. σαφῶς παραστῆσαι, πῶς &c. II. 26, 4. cf. Παράστασις.

παραστῆναι, adſtare, præſentem adeſſe. ἤθελον αὐτὸν νῦν παραστὰς ὑπομνῆσαι, I. 10, 6.

παρίστασθαι τῷ Φίλῳ, adeſſe amico auxiliandi cauſſa, En. 32.

Παρομολογεῖν, i. q. ſimplex ὁμολογεῖν, confiteri. περὶ τούτου παρομολογοῦσιν, II. 21, 7. παρομολογεῖ ἑαυτὸν ἀκρατῆ, ibid.

Παρορᾶν, negligere, non æſtimare, reſpectum nullum habere. οὕτως ἠνείχετο παρορώμενος, En. 36, 1.

Παρορύσσεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι, pulvere obrui, III. 15, 4. n. En. 29, 2.

Παῤῥησία, dicendi libertas. ὑπομνήματα τῆς ἐκείνου διανοίας καὶ παῤῥησίας, Arrian. Epiſt. ad Gell. vſ. 2.

Πᾶς, omnis, totus: (conf. Ἅπας, & Ἐξάπαντος.) τοῦτο ἐν παντὶ μεταθιώκειν, in omni re, II. 23, 34. πᾶσα ἀνάγκη, I. 7, 17. I. 11, 13. I. 19, 1 & 16. IV. 1, 117. IV. 5, 27. En. 13. & cap. 31, 2. & 32, 1. ἡ πᾶσα σκέψις, En. 32, 3. ἡ πᾶσα ἐπιστροφή, En. 41.

παντὶ mendoſe vulgo pro πάντῃ poſitum in Fr. 96. Nec illa verba mendo carere videntur, τῷ μὲν ὁμοίῳ παντὶ ἁπλῶς, II. 22, 36. n. niſi ὅμοιος παντὶ eſt omni ex parte ſimilis.

τὸ πᾶν, univerſum. μέρος τοῦ παντὸς, I. 14, 10. II. 5, 13. „Discrimen inter τὸ πᾶν & τὸ ὅλον ſtatuebant. Vide Laërt. VII. 143. & ibi Menag.“ VPT.

Πάσσαλος, clavus. τῆς λημύθου ἕνεκα πάσσαλον πήσω, I. 19, 4. n. lagenulæ unguentariæ cauſſa clavum figo, ſcil. ex quo eam ſuſpendam. (Six in balneo Pompejis noſtra ætate effoſſo, repertæ ſunt lagenulæ unguentariæ e clavis ſuſpenſæ. Vide Stolberg Reiſen nach Italien, T. III. p. 63.)

Πάσχειν,

Πάσχειν, 1) damnum pati. μή τις νέος εὐγενὴς πάθῃ τι ὑπὸ τούτων τῶν λόγων, II. 20, 34. τούτου ὁ σπλὴν πέπονθε, τούτου δὲ τὸ ἧπαρ, hujus splen, illius hepar laborat, male se habet, II. 13, 12.

2) animo adfici. *Seq.* πρὸς *praepos.* ἐπεπόνθαι πρὸς τὴν γυναῖκα, adfectus erat uxoris desiderio, III. 24, 18. (*conf.* Προσπάσχειν.) τοιοῦτόν τι καὶ ἡμεῖς πάσχομεν πρὸς τὰ πράγματα, ita & nos a rebus adficimur, *scil.* terrore, II. 1, 15.

3) τοῦτο πάσχω, ita mecum agitur, hoc mihi accidit, ita adfectus sum, hoc facio; τοῦτο πάντες οἱ πατέρες πάσχομεν, I. 11, 6. I. 11, 31. ἔπαθέ τι οὐκ ἀπίθανον, I. 18, 15. οὐ πείσεταί τι τραχύ, I. 2, 8. τοιοῦτόν τι καὶ σὺ πάθε, ita & tu fac, IV. 9, 16. τοῖς εὖ παθοῦσι, quibus bene est, beatis, III. 2, 18. μακρὰν εἶ τοῦ ὡς δεῖ πεπονθέναι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, I. 20, 12. *ubi* πεπονθέναι *prorsus idem valet ac* ἔχειν, *quod ibidem paulo ante positum est.*

4) *Ex usu Stoicis proprio,* πάσχειν *denotat* modum quo adfecta est intelligentia nostra, *& idem valet ac* sentire, persuasum habere, opinari, putare. ὅταν πάθῃ τις, ὅτι εὔλογόν ἐστι, I. 2, 3. n. τὸ παθεῖν ὅτι ὑπάρχει, I. 18, 1 sq. n. πάθε, εἰ δύνασαι, νῦν, ὅτι νόξ ἐστι, I. 28, 3. ταὐτά σοι πεπονθότες καὶ λέγοντες, qui idem tecum sentiunt & dicunt, II. 20, 26. *Eodem referri potest* πείσῃ τὸ τοιοῦτον, tale quid tibi accidet, *scil. ut cogites, id est,* sic cogitabis, I. 30, 6. εἰ οὖν ἐφάνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν ὅτι κέρδος ἐστὶ, I. 28, 13. *sed hoc quidem loco mire junguntur* ἐφάνη παθεῖν, *cum satis fuisset* εἰ ἐφάνη τῷ Μενελάῳ ὅτι *&c. aut* εἰ ἔπαθε ὁ Μενέλαος.

Πατάσσειν, ferire; τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαντώντων, IV. 5, 18.

Πατήρ ἐστιν; ὑπαγορεύεται *&c.* En. 30. λάβε πῶς πατὴρ οὐδέν ἐστι, II. 20, 25. τοῦτο πάντες οἱ πατέρες πάσχομεν, I. 11, 6. ὁ θεὸς πατὴρ τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν, I. 3, 1. II. 24, 16. πατρὸς ὕβρις *&c.* Fr. 148.

Πάτρων, patronus, III. 9, 18.

Πατρῷος Ζεὺς, Jupiter Patrius, patrum praeses, III. 11, 5.

Παύειν, facere ut quis cesset; ψιλούμενόν με παῦσαι ἠδύνατο, III. 1, 14.

Πέδον, τὸ, solum. ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ καθεύδειν, I. 24, 7.

Πειρᾶσθαι, tentare, periculum facere. πείρασαί σου τῆς ἀρχῆς, IV. 7, 18. πειράθητέ μου, IV. 8, 31.

Πειρατήριον, tentatio. οἱ πόνοι τῶν πειρατηρίων ἀφέλιμοι, III. 25, 11. n.

Πειρατής, pirata. *Cum eis libere*

libere loquitur Diogenes, II. 13, 24. IV. 1, 115.

Πειρατικὸς, piraticus. *πειρατικὰ ſcil. λῃστήρια*, prædationes maritimæ, III. 13, 19.

Πεῖσμα, τὸ, perſuaſio. *ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησαν αὐτοῖς*, II. 20, 26.

Πελαργὸς, ὁ, ciconia. *πελαργῶν νεοσσιαὶ*, I. 28, 16 ſqq.

Πελάτης, ὁ, cliens, IV. 7, 37.

Πελεκᾶν, ſecuri ligna cædere, ut faber, IV. 8, 7.

Πέμπτη, ἡ, quinta diei hora, I. 1, 29.

Πενταθλία, ἡ, quinquertium, III. 1, 5. „*Vide Ariſtot. Rhet. lib. I. c. 5. Anthologia:*

Ἰσθμοῖ (nón Ἰσθμιὰ) καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.“ VPTON.

Πένταθλος, quinquertio, victor quinque gymnaſticorum certaminum, III. 23, 2.

Πεπρωμένη, fatum. *ἀγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη*, *vide in* Ἀγειν.

Περαίνειν, perficere, *& apud dialecticos* concludere. *λόγοι ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι* (*vel τῷ ἐρωτῆσθαι*) *περαίνοντες*, I. 7, 1. n. III. 21, 10. II. 2, 6. n.

Πέρας, τὸ, finis. *ἡ παχύγυρις πέρας ἔχει*, IV. 1, 106.

Περὶ, circa. *τρία ἐστὶν περὶ τὸν ἄνθρωπον, ψυχὴ καὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκτὸς*, tria hæc habet homo, tria hæc pertinent ad hominem, ſpectari poſſunt in homine, III. 7, 2. *ὡς ἂν ἔχῃ τὰ περὶ αὐτὸν*, quocumque modo ſe res ejus habeant, III. 3, 19.

Περιάγειν, circumagere. *ὁ τὴν ἡλίου περιαγωγὴν καὶ περιάγων*, I. 14, 10.

(Περιαιρεῖν. *περιῃρημένου pro vulgato ἠρημένου legendum cenſuerat Petavius*, II. 9, 20. n. circumciſum *intelligens.*)

Περιάμμα, τὸ, quod circum nectitur vel adpenditur, *veluti torques, monile*; adpendix; *τὰ περιάμματά μου περιελεῖν*, III. 1, 14.

Περιβάλλειν *τινὰ κακοῖς vel κακῷ*, in mala aliquem conjicere, IV. 12, 8. IV. 5, 30. IV. 10, 28. n. *In Paſſ. vel Med. ἵνα λύπας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις περιβάλλῃ*, tibi adſciſcas, tibi cumules, III. 24, 82.

Περιβλέπεσθαι, circumſpicere. *σκόπει, περίβλεψαι, ἐνσείσθητι*, III. 14, 3.

Περιβολὴ, ἡ, veſtitus. *τὴν κόμην καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν κατακοσμεῖν*, III. 1, 1.

Περιγίνεσθαι, 1) ſuperiorem eſſe, vincere. *τὸ κρεῖσσον ἀεὶ περιγινέσθω τοῦ χείρονος*, I. 29, 13 & 19. 2) *τοῦτο περιγίνεται*, hoc (*ex ea re mihi*) accedit, paratur, adquiritur, efficitur. *τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον*, II. 6, 5. *δι' ὧν μόνων ἐλευθε-*

ρία

ρία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται, En. I, 4. *ubi nonnulli* παραγίνεται *maluerant.* πρεῖττον οὐδὲν περιγίνεται, En. 12, 2. (*ubi rursus codd. nonnulli* παραγιν. *sed simplex* γίνεται *est in Disc. IV.* 2, 2. *IV.* 10, 19.) *Confer Lexic. Polyb. & vide mox* Περιεῖναι, *& confer* Περιποιεῖν.

Περιγράφειν, circumscribere, circumcidere, præcidere; τὸ πρὸς τρυφὴν ἅπαν περίγραφε, En. 33, 7.

Περιεῖναι, *i. q.* περιγίνεσθαι *posteriori notione; ἐξ οὗ περίεστιν αὐτοῖς ἐν ἐρέξει μὴ ἀποτυγχάνειν, e quo illi hoc consequuntur, ut &c.* II. 14, 8. *Parum commode Upton. in Ind. hoc loco interpretatur* reliquum est, supereſt, restat.

Περιεργάζεσθαί τι, nimiam & curiosam operam in aliqua re ponere, III. 1, 39.

Περιεργία, curiositas, alienarum rerum cura, studium rerum nihil ad nos pertinentium; ὑπὸ περιεργίας λοιδορεῖσθαι τοῖς ἀπαντῶσι, III. 22, 82.

Περίεργος καὶ πολυπράγμων, curiosus, III. 1, 21.

Περιέρχεσθαι, circumire; *de solis cursu*, III. 22, 5. κωφὸς καὶ τυφλὸς περιελεύσεται, II. 24, 19. δοῦλος πάντων περιέρχομαι, IV. 7, 26. περιερχόμενος πᾶσιν ἀνθρώποις τὰ ἑαυτοῦ λέγω, IV. 13, 20. περιερχόμενος τὴν οἰκουμένην, II. 16, 44. IV. 4, 30. περιέρχη νικώμενος τὴν περίοδον, III. 25, 5.

Περιεστηλμένως (κλέπτειν,) clam, abdite, III. 7, 13.

Περιέχον, τὸ, coelum *vel* aër nos ambiens, nobis circumfusus; ἐν τοιούτῳ σώματι, ἐν τούτῳ τῷ περιέχοντι, τούτοις τοῖς συζῶσι, II. 5, 28.

Περίζωμα, τὸ, cingulum, lumbare, *quo cinctus est faber ærarius*, IV. 8, 16.

Περιίδειν *vel* περιεῖναι, *i. q.* περιέρχεσθαι, *circumire.* περίεισι καθάπερ οἱ ἄρρωστοι, En. 48, 2.

Περικάθαρμα, purgamentum, impurus homo, sceleſtus, nequam, III. 22, 78. *Vide quæ collegit Wetst. ad Ep. I. ad Corinth.* 4, 13.

Περιοδεύειν, obire, circumspicere, luſtrare; περιώδευσας ὅλον τὸ πρᾶγμα καὶ ἐβασάνισας, III. 15, 7. En. 29, 3.

Περιόδιον, τὸ, periodiolus, *per contemtum*; *de* periodo artificiose tornata, II. 1, 31.

Περίοδος, ἡ, τοῦ κόσμου, circuitus, revolutio, vicissitudines mundi. ἵνα ἡ περίοδος ἀνύηται τοῦ κόσμου, II. 1, 18, n. ἀνάγκη περιόδου τινὰς εἶναι καὶ παραχώρησιν ἄλλων ἄλλοις &c. III. 24, 10.

In re Athletica. ὡς καλὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, III. 25, 5. n.

Περιορᾶν, nihil æstimare, negligere, pati, patienter ferre; περιορᾷ ζημιούμενον ἑαυτόν, damno se adfici patitur, II. 10, 23. τὸ πράτιστον τῶν σαυτοῦ περιορᾷς ἀπολλύμενον, II. 12, 22.

Περιουσία. *An* superfluum studium? *quod aliâs* περιεργία. *Vide Adnot. ad* Fr. 175.

Περιπατεῖν, obambulare. τίς περιπατῶν τῆς ἐνεργείας τῆς ἑαυτοῦ ἐπιστρέφεται; II. 16, 15. ἐν Λυκείῳ περιπατήσεις, III. 24, 77.

Περίπατος, obambulatio, deambulatio, xystus in quo deambulant disputantes; εἰς τὸν περίπατον ἐξελθὼν προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινὰ ἀντὶ συλλογισμοῦ; II. 21, 19.

Περιπίπτειν, incidere. *Cum Dat.* περιπ. κακῷ, I. 26, 6. I. 27, 12. II. 16, 19. οἷς οὐ θέλεις, II. 1, 31. IV. 4, 35. En. 31, 2. *Adde* II. 17, 17. II. 19, 26. *Absolute.* ἐκκλίνων οὐ περιπίπτω, II. 1, 35. (*intellige* ἐκείνῳ ὃ ἐκκλίνω, *conf.* Ench. 2, 1.) II. 1. 37. III. 2, 1. III. 12, 4. IV. 1, 4. IV. 4, 16. IV. 10, 6. *Fut.* περιπτώσω, περιπτώσεις, II. 17, 24. n. & περιπεσοῦμαι, περιπεσῇ, En. 2, 1. περιπεσεῖται, I. 4, 2. ἔκκλισις περιπίπτουσα, III. 22, 61. *Mendose olim* ταῖς περιπιπτούσαις φαντασίαις *legebatur* IV. 5, 23. *pro* προσπιπτούσαις.

Περιπλέκειν, verborum ambagibus uti. τί γὰρ δεῖ περιπλέκειν; II. 19, 27.

Περιποιεῖν τί τινι, parare, præstare, præbere, dare alicui aliquid. τούτῳ περιποιεῖν τὴν ἀσφάλειαν, IV. 26, 15. οἱ ἐκεῖνα (ἃ ποθεῖ τις) περιποιεῖν (αὐτῷ) ἢ κωλύειν δυνάμενοι, I. 4, 19. οἱ ταῦτα περιποιεῖν ἢ ἀφαιρεῖσθαι δυνάμενοι, III. 20, 8. IV. 1, 59. II. 13, 10. En. 14, 2. ἐγὼ δύναμαι τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐμαυτῷ περιποιῆσαι, IV. 1, 134.

Περιποιεῖσθαι, parare sibi; πλοῦτον, III. 7, 15. τὸ ἄλυπον καὶ ἄφοβον, III. 24, 117. δόγμα ἐλευθεροποιὸν, IV. 1, 176. τὰ μὴ ἀγαθὰ, En. 24, 3. τί ἀντ' αὐτοῦ περιποιῇ; IV. 3, 1.

Περιποιητικὸς, parandi vim habens, & parare *vel* adsciscere sibi studens. ἀεὶ ἑαυτῷ τοῦ πλείονος περιποιητικὸς, suo commodo semper præ aliis omnibus studens, IV. 7, 11.

Περιπόρφυρος, ἡ, *scil.* ἐσθὴς, prætexta; δοῦλος περιπόρφυρον ἔχων, servus prætextatus, IV. 1, 57.

Περιπτωτικὸς, incidens *in id ipsum quod declinamus.* ἔκκλισις περιπτωτικὴ, III. 6, 6. III. 22, 104. IV. 10, 4.

Περιπτωτικῶς ἐκκλίνειν, incidere in id quod declinas, IV. 10, 6.

Περισκέπτεσθαι, circumspicere, omni ex parte considerare. ταῦτα περισκεψάμενος, III. 15, 11. En. 29, 3.

Περισπᾷν, distrahere, in diversam partem trahere. πολλὰ τὰ περισπῶντα, I. 26, 3. *i. q.* ἀνθέλκοντα *ibid.* τὰ παλαιὰ ἔθη περισπᾷ, III. 16, 11. μή σε περισπάτωσαν οἱ ἕτεροι διαλογισμοὶ, IV. 2, 4. ἄν με δέκα περισπάσαντες

(*al.*

(al. περιστάντας) εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλωσι, I. 29, 23.

Paſſiv. οὐ περισπᾶταί μου ἡ διάνοια, III. 9, 19. ὑπὸ τῶν φίλων κάμπτεσθαι καὶ περισπᾶσθαι, IV. 1, 159. περισπώμενος ἐπ' ἀμφότερα, IV. 10, 25.

Περισπασμὸς, καὶ ἀσχολία, diſtractio, aliæ curæ quæ nos ab hac re avocant, III. 22, 71.

Περισσὸς, καὶ μάταιος, curioſus, aliena curans, I. 9, 31. *Sic Heſych.* Περισσοὶ, περίεργοι. *Et* Περίεργον, περιττόν.

Περίστασις, circumſtantia, ea, quæ nos circumſtant, conditio *vel* ſtatus in quo ſumus, locus in quo verſamur, tempora; *præſertim vero, & ſigillatim*, tempus difficile, locus periculoſus, gravis & difficilis conditio. *Sic Epictetus ipſe interpretatur:* εἰ περιστάσεις λέγεις τὰ περιστατικὰ, πάντα περιστάσεις εἰσίν· εἰ δ' ὡς δύσκολα καλεῖς, *&c.* II. 6, 16. ſq. n. πᾶσα ἡ ἀπὸ τῶν ὅλων περίστασις, omnis caſus qui in rerum univerſitate evenit, qui a rerum univerſitate pendet, III. 24, 87. *Opponuntur inter ſe,* προηγουμένως, *&* κατὰ περίστασιν, III. 14, 7.

οὐ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δειλοὺς ποιοῦσι, I. 24, 1 ſqq. τί δεῖ πρόχειρον ἔχειν ἐν ταῖς περιστάσεσιν, I. 30, tit. ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, I. 2, 23. ἐν πάσῃ περιστάσει, I. 15, 4. I. 22, 1. τοιαῦτά τινες αὐτὸν περιστάσεις καὶ ὕλαι ἐγύμνασαν, I. 6, 34. I. 26, 2. Φέρε νῦν, ὦ Ζεῦ, ἣν θέλεις περίστασιν, I. 6, 37. I. 18, 21. εἰς οἵαν περιστ. ἀπέρχομαι, II. 17, 37. ὃς γε ἐκαλλωπίζετο ταῖς περιστάσεσιν, III. 22, 59. περίστασιν μοι λέγεις ἐξ ἔρωτος γενομένην, caſum mihi narras *ſingularem* ex amore ortum, III. 22, 76. περιστάσεις ποικίλαι, varia tempora, III. 24, 29. πᾶσα ἡ ἀπὸ τῶν ὅλων περίστασις, quilibet caſus a rerum univerſitate pendens, III. 24, 87. ἐκ τινὸς περιστάσεως, IV. 1, 96. διά τινα περίστασιν, IV. 7, 3. μεταλαμβάνειν τῶν ἄλλου τινὸς περιστάσεων, partem difficultatum, quæ alium premunt, in ſe ſuſcipere, IV. 13, 16.

Περισχίζειν τινὰ, *i. q.* τὰ ἱμάτια περισχίζειν τινὶ, veſtes alicui diſcindere, vi detrahere ut diſcindantur, I. 25, 30.

Περιτρίβειν, uſu terere. παραχώρει τοῖς περιτετριμμένοις, II. 6, 5. *Sic* περὶ τὰς ὕλας τετρίμμεθα, II. 16, 18.

Περιχάρεια, ἡ, lætitia, Fr. 18.

Περιψύχειν, refrigerare. περιψύχεσθαι, algere, rigere, frigore incommodari. ἵνα μὴ περιψυχῇς, III. 22, 65.

Πέρπερος, vanus, futilis homo, III. 2, 14. n.

Πευθὴν, ῆνος, ſciſcitator, II. 23, 10.

Πηγὴ τῆς ἀληθείας, fons

veientis, de Apolline oracula edente, III. 1, 18.

Πηγνύειν, figere, fixmare. πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, III. 16, 13.

Πήλινος, lureus. τὸ σῶμα τὸ πήλινον, IV. 1, 100.

Πηλὸς, ὁ, lutum. τὸ σωμάτιον φύσει πηλός ἐστι, IV. 11, 27. πηλὸς κομψῶς πεφυραμένος, I. 1, 11. n. ἡ χεὶρ φύσει πηλός, IV. 1, 78.

Πηρίδιον, τὸ, III. 22, 10 & 50. *dimin. a* πήρα, pera; „quæ tota erat fere Cynicorum ſupellex. vide Laërt. VI. 13 & 22. *Martial. lib. IV. Epigr.* 53. cum baculo peraque ſenem.“ VPT.

Πηροῦν, claudum reddere. σκέλος μοι γενέσθαι πεπηρωμένον! I. 12, 24. n.

Πήρωσις, clauditas, III. 20, 4. (*i. q.* χώλανσις, *En.* 9.)

Πήσσω, figo. τῆς ληκύθου ἕνεκα πάσσαλον πήσσω, I. 19, 4. n. *Conf. ſupra in* Πάσσαλος.

Πιθανολογικὸς, perſuaſorius, perſuadendi vim habens. πιθανολογικὴ δύναμις, I. 8, 7.

Πιθανὸς, perſuaſorius, probabilis. τὰ πιθανὰ καὶ ἐλκυστικὰ, III. 12, 14. πράγματα πιθανὰ πρὸς τὸ ἀγαγεῖν καὶ νικῆσαι (τὸν ἄνθρωπον,) III. 7, 22. *De Homine;* ad perſuadendum idoneus. τίς οὕτω πιθανὸς πρὸς τὸ πεῖσαί σε; IV. 6, 7.

Πιθανότης, 1) probabilitas *ſententiæ vel pronunciati alicujus*, II. 19, 1. 2) illecebræ; ἡ τῶν πραγμάτων, III. 7, 22. αἱ τῶν πραγμάτων πιθανότητες, I. 27, 3. n. αἱ πιθ. τῶν φαντασιῶν, II. 22, 6.

Πίθηκος, ὁ, ſimia. III. 15, 6. Fr. 29, 3. πιθήκου ὀργὴ, Fr. 194.

Πίθος, ὁ, dolium; στεγνὸς -- τετρυπημένος, IV. 13, 12.

Πικράζειν, amarum reddere, Fr. 12.

Πικρῶς, ſevere, aſpere, κολάζειν, III. 11, 3.

Πίλιον, τὸ, pileus, πίλιον καὶ περίζωμα, χαλκέως σχῆμα, IV. 8, 16 & 21.

Πινακίδιον, pugillares, III. 22, 74.

Πινάκιον, ſcutella, diſcus, quadra; I. 19, 4. II, 22, 31. IV. 11, 13.

Πινακὶς, ἡ, tabella. πινακίδες παρὰ Καίσαρος, codicillus a Cæſare miſſus, I. 10, 5. n.

Πίσσα, ἡ, pix, *torturæ genus*. οὐκ ἔστι αὐτῷ χρεία πίσσης ἢ τροχοῦ, IV. 13, 22.

Πιστεύειν τί τινι, credere, committere alicui aliquid, I. 26, 14.

Πίστις, 1) fides, fidelitas. ἐνέχυρον τῆς πίστεως, IV. 13, 5. ὅσοι πρὸς πίστιν οἴονται γεγονέναι καὶ πρὸς αἰδῶ, I. 3, 4. 2) id quod fidem facit, probatio, argumentum. τίς τούτου πίστις; I. 28, 3. τοῦτο προοίμιον, τοῦτο διήγησις, τοῦτο πίστις, confirmatio. *apud Rhetores*, III. 2, 7. πίστιν λαβὼν περὶ τοῦ λαθεῖν, III. 7, 12.

Πιστὸς, fidus, fidelis. *Jungitur fere cum ἀδήμων, quod vide.*

τὸ πιστὸν, *i. q.* ἡ πίστις, fides; ἀπολωλεκὼς τὸ εὔγνωμον, τὸ πιστὸν. IV. 5, 14.

Πλακουντάριον, placentula, III. 12, 11. III. 22, 13. πλακ. ἔχων ὑπὸ μάλης, III. 22, 98.

Πλακούντιον, *idem*, II. 16, 25.

Πλακοῦς, ὁ, placenta. καταπατήσῃ τὴν πλακοῦντα, *de Xanthippe*, IV. 5, 33.

(Πλαττειν. *Corrupte* πλαττομένους *olim legebatur, pro* ἀπαλλαττομένους, III. 5, *tit.*)

Πλατύσημος, ἡ, *scil.* ἐσθὴς, tunica laticlavia, latus clavus. ἐὰς τὴν πλατύσημον, I. 24, 12. I. 29, 45.

Πλέκειν, nectere; συλλογισμοὺς, II. 13, 26. IV. 6, 15. συλλογισμὸς κομψῶς πεπλεγμένος, I. 29, 34.

Πλεονέκτημα, τὸ, prærogativa, I. 19, 1.

Πλευρὸν, τὸ, latus. ἐὸς πλευρὸν, III. 26, 22.

Πληροῦν, implere; τὴν ἐπαγγελίαν, II. 9, tit. & vſ. 3 & 8.

Πλοῖον, navis. τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, En. 7. ἐν πλοίῳ ναύτης ἂν πλέῃς, &c. III. 24, 33.

Πλοῦτος, divitiæ; *de quibus agitur* Fr. 21 & ſeqq.

Πνεῦμα, ſpiritus animalis, vis ſubtiliſſima (*oculorum;*) πνεῦμα ἐνεκέρασεν ὁ θεὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς οὕτως ἰσχυρὸν, II. 23, 3. οὐχ αἱ ἀρεταὶ συγχέονται, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἐφ' οὗ εἰσι, III. 3, 22. n.

Πνευμάτιον, animula, aër. *De* aëre elementari; ὅσον ἦν ἐν σοὶ πνευμάτιον, εἰς πνευμάτιον ἔρχεται, III. 13, 15.

Ποδαπὸς, cujas, I. 9, 1.

Πόθεν, unde? cur? πόθεν τοῦτο; quî ſic? quî ita? III. 23, 14. IV. 1, 152. πόθεν αὐτό; cur iſtud? III. 23, 19. *Abſolute poſitum, vel cum dativo perſonæ, aut etiam cum nominativo, vim nonnumquam habet negandi.* (*Suidas:* Πόθεν, ἀρνητικὸν, ὅσου τῷ Οὐδαμῶς.) Πόθεν; III. 1, 24. n. πόθεν; οὐδ' ἐγώ, II. 21, 16. n. πόθεν; μὴ γένοιτο, I. 19, 7. n. πόθεν σοι; I. 19, 2. πόθεν σοι (*intellige* δυνατὸν ἦν, *aut* ἔρχοιτο) μεταδιδόναι τούτων, ὧν οὐκ ἔχεις; III. 21, 10. πόθεν αὐτῷ οὕτου καλῶς; IV. 1, 48. πόθεν γὰρ αὐτῷ τὴν εἰρήνην κηρύξω; III. 13, 12. πόθεν αὐτεῷς; III. 24, 70. πόθεν σύ; I. 19, 9. *intellige* δύνασαι; *quemadmodum* III. 18, 3. *habes* πόθεν δύνασαι; *Sed commodius etiam ex eis quæ præcedunt* I. 19, 19. *intelligetur* πόθεν σὺ κυριός μου εἶ; *niſi pro* σὺ *legendum* σοὶ, *quemadmodum pro olim vulgato* πόθεν γὰρ ἐκεῖνος; III. 1, 36. n. *meliores codices* πόθεν γὰρ ἐκείνῳ; *dederunt.*

Ποιεῖν, facere. *Cum Accuſ. perſ. & accuſ. rei.* τί σε ποιήσωμεν; quid tibi (*vel* de te) faciemus? II. 4, 5. τί σε θέλεις ποιήσωμεν; II. 4, 7.

Sed & cum Dat. pers. τί σοι κακὸν πεποίηκα; II. 14, 21. τί ἡμῖν ποιήσουσι; I. 9, 21. τί οὖν αὐτοῖς ποιήσω; IV. 6, 23.

τί ποιεῖς; ἄνθρωπε, quid agis? *quasi dicat* quid ais? quid dicis? II. 15, 7. *Sic* τί ποιεῖς; *recte edd. vett. cum mss.* III. 5, 15. n. *ubi temere recentiores* τί ποιεῖ;

Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκη τὸ παποιηκὸς, quod eos tales fecit quales fuerunt, IV. 5, 29. n. *Conf. Var. Lect. ad En.* 31, 4.

ποίει ἃ ποιεῖς, age quæ agis, perge ut coepisti, III. 23, 1. IV. 9, 18. οὐχὶ δ', ὡς πάντα ποιεῖς, ἐποίεις ἃ ἐποίεις; nonne, ut omnia facis, ita & olim fecisti quæ fecisti? III. 9, 8.

ἄν σοι ποιῇ, si hoc te juvat, si hoc e re tua putas esse, II. 6, 22. n. εἰ μὴ ποιεῖ σοι ἥδελφε, IV. 1, 108.

Ποιεῖσθαι ἐν μηδενὶ, *i. q.* παρ' οὐδὲν, IV. 7, 5. τοῖον δόγμα πεποίησαι; parasti, tibi fecisti, II. 19, 10. ὃ κακοδαιμονίαν ποιεῖται, parat, efficit, II. 23, 29.

Ποιητικὸς, efficiendi vim habens. τὸ ποιητικώτατον τῶν ἡδονῶν, quod maxime efficit voluptates, III. 7, 15.

Ποιναὶ, αἱ, Diræ, II. 20, 17.

Ποιὸς, *vel* Ποῖος, aliqualis, aliçujus generis, definitam aliquam rationem habens. *Ratio, est* σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν, I. 20, 5. ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τοῦ κακοῦ, προαίρεσις ποιὰ, I. 29, 1. τοὺς ποιοὺς (*vel* πολλοὺς) τῶν ἐπαινουμένων διωκτέον, II. 16, 7. ποιὰ ἢ πῶς ἔχοντα, IV. 1, 129. n. μανθάνουτα, τὰ πρὸς τὸ ποῖα (*sive* ποιὰ, *ut scribit Vpt. in Ind.*) εἶναι, III. 7, 25. n.

Πόλις, urbs. *De Roma*, I. 10, 5. *Ex Stoicorum usu, de* Universitate rerum, *quæ est* ἡ μεγάλη πόλις, III. 22, 4. *Sic* ἄνθρωπος μέρος πόλεως, τῆς ἐν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, II. 5, 26. κυριώτερον ἡ πόλις τοῦ πολίτου, II. 10, 5. ὁ κόσμος οὗτος μία πόλις ἐστὶ, III. 24, 10. ὑπὸ θεῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσηγμένος, III. 24, 53. ἡ πόλις, ὁ τῆς πόλεως νόμος, III. 24, 107.

Πολιτεύεσθαι, rempubl. administrare. οὐδὲ πολιτεύσασθαι τὸν νοῦν ἔχοντα φησὶν Ἐπίκουρος, I. 23, 6. μείζονα πολιτείαν ζητεῖς ἢ ὁ Φιλόσοφος πολιτεύσεται; III. 22, 83 sq.

Πολίτης, civis. τίς ἐπαγγελία πολίτου; II. 10, 4. πολίτης εἶ τοῦ κόσμου, II. 10, 9.

Πολύηχος, plenus strepitus, Fr. 1.

Πολυπράγμων, rebus alienis se immiscens, III. 1, 21.

Πολὺς, multus. πολλὴ ἀνάγκη, omninò necesse est, II. 26, 3. τέταχαι ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ, in amplo constitutus es imperio, III. 24, 36.

οἱ πολλοὶ, opponuntur *sapientibus*, vulgus, II. 1, 22. *& sæpe aliàs.* οὐ πάνυ πολλοὶ, haud sane multi, *i. e.* admodum pauci, I. 2, 34. n.

τὸ πολὺ, *vel junctim* τοπολὺ, ut plurimum, plerumque, En-

En. 38, 2 & 10. (*conf. Not. in edit. critica Enchiridii*) En. 46, 1 & 2.

Πολυτέλεια, luxus, nimii ſumtus, Fr. 27.

Πολυτελῶς, ſumtuoſe, luxurioſe. τὸ καλῶς ζῆν τοῦ πολυτελῶς διαφέρει, Fr. 27.

Πομπεύειν, pompa incedere. *Sequente Actuſ.* in pompa ducere aliquid, oſtentare, gloriari aliqua re, III. 24, 118.

Πομπή, pompa. θεασάμενος τὴν πομπὴν καὶ τὴν παρήγυριν, IV. 1, 105. ἱματίδια στιλπνὰ καὶ τὴν ἄλλην πομπήν, reliquum adparatum ſpecioſum, IV. 6, 4.

Πόνος, ὁ, 1) labor. ἔχει χρείαν παρασκευῆς καὶ πόνου, I. 20, 13. Χρυσίππου πόνοι, III. 24, 81. 2) dolor. πόνος ἢ ἡδονή, I. 2, 15. I. 24, 7. οὔτε θάνατος, οὔτε φυγή, οὔτε πόνος, I. 11, 33. II. 1, 10 & 13 & 35. II. 19, 18. τούτων οἱ πόνοι, ὧν καὶ αἱ πτήσεις, I. 18, 16.

Πόρδων, ὁ, qui crepitum ventris aliis præſentibus edit, *de Cynico decori omnis negligente*, III. 22, 80.

Πορεύεσθαι, *de via quam* ſequimur *in quærenda veritate*; εἰ οὐχ οἷός τε εἶ, κατὰ ταύτας (τὰς ἀφορμὰς) ψιλὰς πορευόμενος, εὑρεῖν τὸ ἑξῆς, IV. 1, 51.

Πορφύρα, ἡ, purpura. ἐγὼ δὲ πορφύρᾳ εἶναι βούλομαι, I. 2, 18. n. *cf.* vſ. 22. III. 1, 23.

Ποῦ; ubi? ποῦ γίνεται τοῦτο; IV. 13, 3. ποῦ τοῦτο ἔστιν; IV. 13, 14. : *Sed & fere idem ſonat ac* πῶς; quo pacto? ποῦ δύνασαι νικῆσαι δόγμα ἀλλότριον; quî pores &c. I. 29, 11. ποῦ μοι καιρὸς ἔστι μαντεύεσθαι; quo pacto nunc locus foret? quis nunc locus eſt &c. II. 7, 3.

ποῦ φύγω τὸν θάνατον; I. 27, 7 & 9. *poteſt eſſe*, quo pacto fugiam mortem? *vel* quo fugiam, ut mortem effugiam?

ποῦ, *pro* πόθεν. ποῦ σοι μέτεστιν; *i. q.* πόθεν σοι; I. 19, 2. *Sic accipiendum videtur in illa dictione*, ποῦ γὰρ ὑμᾶς - - ὑπολάβητε; unde nobis veniret, ut exiſtimaretis? II. 19, 21. *conf.* Πόθεν.

τοῦ *enclit.* aliquo. τοῦ τιν' ἐπελθόντα, quocumque abeuntem, III. 10, 5. n. *Sed & ποῦ ποτε*, tandem aliquando? ἆρας ποῦ ποτὲ ἀπαλείψεις, II. 1, 31. *ubi redundare fere videtur* ποτε *particula*. μὴ γὰρ ταύτην ἐφοβήσατε ποῦ ποτε; an pertractaſtis umquam? II. 21, 19. *ubi rurſus* ποῦ *fere redundat, aut valet* πῶς, aliquo modo.

Πούλβινος, ὁ, pulvinus. ἀναβάντα ἐπὶ πούλβινον, III. 23, 35. n.

Πρᾶγμα, res quæcumque, negotium. πρᾶγμα βλαπτικὸν καὶ ἄβρωτον, III. 21, 2. φιλεῖν πρᾶγμα ᾧ τοσαῦτα λειτουργοῦμεν, *de corpore hominis*, Fr. 94. ὅταν αὐτοῦ μὴ ἀφέσκῃ τὸ πρᾶγμα, I. 24, 20. *ubi præter rem* πρᾶγμα *maluerant Salm. & Vpt.* τὸ

πράγματα κυρίους ἔχομεν, res (externæ) nos dominantur, IV. 1, 59. (conf. I. 29, 60.) τὰ πράγματα ἑκάστῳ φαθαρά ἐστιν, (οὐχ αἱ ἄνθρωποι,) IV. 1, 85. ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα, En. 5.

ποῖον ἔτι πρᾶγμα ἔχομεν; quid porro negotii habemus? I. 25, 2. πρὸς πάντα ἡμοῖχθαι χρὴ τὴν θύραν, καὶ πρᾶγμα οὐχ ἕξομεν, sic nihil nobis moleſtum erit, II. 1, 20. II. 2, 2. μηκέτι πρᾶγμα ἔχε, ne amplius moleſtiam tibi exhibe, Fr. 94.

ἄπο τοῦ πράγματος, ab re, alienum a loco & tempore, IV. 12, 17. n. cf. Ἀπό.

παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα, pro una re bene maleve geſta, En. 51, 2. n.

Πραγμάτιον, dimin. per contemtum, recula, negotiolum. οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγμάτιον ὅλον, III. 1, 31. n. πώλησόν μοι τὸ πραγμάτιον, III. 3, 12. ἧττον ἔχειν ἐν πραγματίῳ τινὶ, En. 29, 6. (pro quo in Diſſ. III. 15, 11. unde ἐν τινὶ eſt.)

Sigillatim de lite coram judice pendente; περὶ ἀγριδίου πραγμάτιον ἔχων, I. 27, 16. II. 2, 17. κατέστρεψε τὸ πραγμάτιον, evertit rem, cauſſam perdidit, II. 2, 17.

ἵν' οὖν τὸ Σωκράτους πραγμάτιον ἀπαχθῇ, ſic vulgo ſcriptum erat I. 29, 16. n. pro πραγμάτιον. Corrupte; nam quod πρᾶγμα etiam de corpore uſurpatur ex Fr. 94. id quidem huc nihil facere videtur.

Πραιτωρίδιον, prætoriolum; an pro villa? III. 22, 47. n.

Πράσσειν συλλογισμούς, ſyllogiſmos tractare, operam dare arti ſyllogiſticæ, II. 17, 27. πράσσειν εἰσαγωγὰς videtur eſſe operam dare inſtitutioni præceptoris, occupari in perdiſcendis doctrinæ rudimentis, I. 29, 23. n. II. 16, 34. n.

κακῶς πράσσει, male rem gerit, miſer eſt, IV. 1, 122. βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, (recte agere,) κακῶς δ' ἀκούειν, IV. 6, 20. n. De formula εὖ πράττειν vide Not. ad inſcriptionem epiſtolæ Arriani ad L. Gellium.

τὰ πρασσόμενα, facienda; ni corrigendum προστασσόμενα, mandata. Ἡρακλῆς ἀέκητι ἐπετέλει πάντα τὰ πρασσόμενα, III. 22, 57. n. ποιεῖν τὰ πρασσόμενα, agere quæ agenda ſunt, quæ inciduns; niſi τὰ προστασσόμ. ſcripſit, facere quæ præcipiuntur, ſcil. a medico, III. 10, 13. n.

Πρέπει, convenit. ὡς πρέποντας λέγειν &c. IV. 8, 13.

Πρεσβεύειν, colere, excolere, curare. ταύτην τὴν πρόληψιν πρεσβεύομεν, IV. 8, 10. n.

Πρεσβευτὴς, legatus Romanorum. συνοδίαν πρεσβευτοῦ περιμένει, IV. 1, 91.

Πρεσβύτερος, ſenior, præceptor; I. 9, 10. n. (conf. Γέρων.)

ρων.) πρεσβύτερος ἄνθρωπος ἐμοῦ, I. 10, 2.

Πρίν, priusquam. πρὶν πῆξιν λαβεῖν, En. 48, 2. πρὶν γὰρ διαγνῶναι, alii πρὶν ἢ γὰρ, En. 45.

Προάγειν, producere, *athletam in arenam*, I. 29, 37. *actorem in ſcenam*, I. 29, 43. *teſtem* I. 29, 47 & 49. n. (*ubi vulgo* προσαγαγεῖν εἰς μαρτυρίαν.) III. 24, 112.

Intransitive; progredi. *Abſol.* μὴ ἐφῇς τῇ Φαντασίᾳ προάγειν, II. 18, 25. *Ab una re ad aliam, in disputando*; ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβητούμενον, II. 11, 8. ἐπὶ τὰ ἑξῆς, III. 24, 108.

Σωκράτης ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, *vulgo* En. 51, 3. n. *mendoſe pro* πάντων τῶν προσαγομένων (*vel* προσαγόντων) αὐτῷ.

Προαγνεύειν, caſtitate ſe præparare, luſtrare, III. 21, 14.

Προαγωγή, ἡ, ἐν τῇ αὐλῇ, promotio ad dignitatem, dignitas, IV. 13, 14. περὶ τὰς προαγωγὰς ἐσπουδακέναι, I. 10, tit.

Προαιρεῖσθαι, præferre. τοῦτο ἐκείνῳ πάντῃ πάντως προαιρετέον, Fr. 96.

Προαίρεσις, propoſitum, voluntas, conſilium, mens ratione utens & voluntate. „*Stobæus* [*Eclog. Eth. p.* 175.] *interpretatur*, αἵρεσις πρὸ αἱρέσεως. *Eſt autem* αἵρεσις, βούλησις ἐξ ἀναλογισμοῦ, *voluntas ex ratiocinatione; non voluntas temeraria, ſed ea quæ ratiocinatur de re aliqua optanda.* Heſychius: Προαίρεσις, ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ." VPTON.

ἡ προαίρεσις *in homine, eſt* τὸ χρώμενον τοῖς ἄλλοις δυνάμεσι, II. 23, 16. ſqq. *conf. ibid.* vſ. 10. n. τὴν προαίρεσιν (τοῦ ἀνθρώπου) οὐδ' ὁ Ζεὺς νικῆσαι δύναται, I. 1, 23. II. 23, 19. ἄνθρωπε, προαίρεσιν ἔχεις ἀκώλυτον φύσει καὶ ἀναναγκαστον, I. 17, 21. τὸ σὸν δόγμα σε ἠνάγκασε, τοῦτ' ἔστι, προαίρεσιν προαίρεσις, I. 17, 26. θέλω τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ Φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι, En. 4 & 13 & 30. τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου *eſt* τυὶ προαίρεσις Φαντασιῶν, I. 8, 16. n. IV. 5, 32. *Homo* οὐδὲν ἔχει κυριώτερον προαιρέσεως, II. 10, 1, & ipſe eſt προαίρεσις, III. 1, 40. IV. 5, 11. *Adde loca ab Vptono citata ad* En. 9. *Conf.* Ἐγώ.

Προαιρετικὸς, ad voluntatem pertinens, in voluntate noſtra poſitus. *Bonum hominis ineſt* ἐν τοῖς προαιρετικοῖς, I. 22, 18. n. (*cf.* III. 10, 18.) ὅπου τὰ προαιρετικὰ, ἐκεῖ ἡ εὐλάβεια ἔστω σοι, II. 1, 5 & 9. *Solum* προαιρετικὸν, *vel bonum eſt, vel malum*, III. 8, 3. ἡδέως τὰ ἀπροαίρετα προϊέσθαι, ἵνα ἐν τοῖς προαιρετικοῖς πλέον ἔχῃς, II. 10, 8. εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα καθίῃσι, τὸν περὶ τῶν προαιρετικῶν, III. 6, 7.

τὸ προαιρετικὸν, (i. q. ἡ προαίρεσις) ἀκώλυτον, ἀνα-

ναγκα-

νάγκαστον, ἀπαραπόδιστον, I. 18, 23.

ἡ προαιρετικὴ δύναμις. II. 23, 9 sqq. (*i. q.* ἡ προαίρεσις, *ibid.* vs. 17. & *i. q.* ἡ δύναμις ἡ λογικὴ & ἡ χρηστικὴ δύναμις ταῖς Φαντασίαις, *coll.* I. 1, 4 & 5 & 12.

Προαιρετὸς, *i. q.* προαιρετικός. τὰ προαιρετὰ, quæ sub voluntatem cadunt, II. 23, 19. n.

Προβαίνειν, progredi, proficere. εἶτ' οὕτω προβήσῃ, ἵνα &c. III. 12, 10.

Προβάλλειν, 1) proponere; *verbi caussa*, proponere alicui nomen scribendum, II. 2, 22 sq. n. syllogismum resolvendum, I. 29, 40. n. II. 21, 19. Animo suo aliquid proponere, cogitare, imaginatione sibi fingere; πρόβαλλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ, En. 4. πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησε Σωκράτης, En. 33, 12. τὰς ἐναντίας Φαντασίας σεαυτῷ πρόβαλλε, (*olim* πρόσβαλε,) III. 24, 88.

2) objicere *sese periculo defendendi alterius caussa, hosti se* opponere & tueri amicum; ὁ ταῦρος προβέβληκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης πάσης, I. 2, 30.

3) *de Arbore*, fructum edere, ferre. εἶτα προβάλῃ τὸν καρπὸν, I. 15, 7. n.

Προβάλεσθαι, aversari, a se projicere; μισεῖ. προβάλλεται, καταρᾶται, II. 22, 15.

Πρόβατον, ovis. οὐδὲ πρόβατον ἢ ὄνος, ἀλλὰ τί ποτε ἄγριον θηρίον, IV. 5, 21. μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς ὡς τὰ πρόβατα, En. 7. τὰ πρόβατα οὐ χόρτον φέροντα &c. En. 46, 2. πρόβατον οὐ καταπλήσσεται βληχῇ, Fr. 85.

Πρόβλημα, quæstio ad solvendum proposita; ἄλλοι μελετάτωσαν προβλήματα, II. 1, 38.

Προβλημάτιον, quæstiuncula. μόνον ἐξεμέσαι τὸ προβλημάτιον ζητοῦσι, II. 20, 33.

[Προγονητικὸς, ad procreandam sobolem idoneus, procreandæ sobolis cupidus. *An* προγονητικοὶ *legendum pro vulgato* ὑπονοητικοί, I. 23, 3? n.]

Προγράφειν, proscribere, publice scripto proponere; *veluti merces venales, quas specioso titulo inscripto commendamus emtoribus.* ἐν τῇ ἀγορᾷ καθίσας πρόγραψον, (*scil.* ταῦτα, hoc inscripto titulo venalia ista commenda emtoribus) ὡς οἱ Φαρμακοπῶλαι, III. 24, 80. τί προγράψομεν, *scil.* αὐτόν; quem titulum ei inscribemus? quo titulo insigniemus eum? (*nempe, ut adliciamus spectatores.*) III. 1, 28.

Προγυμνάζειν & Προγυμνάζεσθαι, ante exercere. *De Rhetore;* οὐ προεγύμνασας τὸν νεανίσκον, I. 26, 13. *De Pædotriba;* τί ὠφελεῖ τὸν ἀθλητὴν ὁ προγυμναζόμενος; III. 20, 9.

Προγυμναστὴς, qui exercendo præparat ad verum certamen, qui athletas in proagonibus exercet; πολλοὺς δεῖ προγυμνα-

γυμναστὰς εἶναι, IV. 4, 31. οὗτος (ὁ λοιδωρῶν) ἐμοῦ προγυμναστὴς γίνεται, III. 20, 9.

Προειπεῖν, prædicere, edicere. ἂν προείπῃ σοι ὁ μάντις, En. 32, 4. n. *ubi alii* προσείπῃ.

Προέρχεσθαι, progredi. *Interdum confunditur cum* προσέρχ. *Vide Not. ad* I. 29, 45. εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν, En. 33, 16.

Προηγεῖσθαι, præire, præcedere. οὐ δεῖ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν, III. 10, 18. n. τὸ ἔθος ἰσχυρὸν προηγεῖται, præcipua vis est veteris consuetudinis, III. 12, 6.

προηγούμενον, præcipuum, principale. οὐχ ἓν τῶν ὑπηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν προηγουμένων, II. 10, 3. II. 8, 6. θεῶν ἔργα κἀκεῖνά ἐστιν, ἀλλ' οὐ προηγούμενα· σὺ δὲ προηγούμενον εἶ, ἀπόσπασμα τοῦ θεοῦ, II. 8, 10 sq. τί τὸ προηγούμενόν ἐστιν ἐφ' ἡμῶν, I. 20, 17 sq.

τὰ προηγούμενα ἐκπονεῖν ἐπὶ τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ὕλης, I. 4, 20. πᾶσα τέχνη προηγουμένων τινῶν ἐστι θεωρητική, I. 20, 1. n. ὁ προηγούμενος λόγος τῶν φιλοσόφων λίαν ἐστὶν ὀλίγος, præcipua capita quæ docent philosophi, id quod caput caussæ est in doctrina philosophorum, breve est, I. 20, 14. τὸ προηγούμενον ἐπὶ τοῦ βίου ἔργον, II. 5, 4. προηγουμένην τινὰ ὑφεστάναι δεῖ οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ, III. 7, 6. καθήκοντα τρισσὰ, τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι, τὰ δ' αὐτὰ τὰ προηγούμενα, III. 7, 25. n. οὐχ εὑρίσκομεν ταύτῃ τῇ καταστάσει (an ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει) προηγούμενον τῷ Κυνικῷ τὸ πρᾶγμα, II. 22, 76. χειρὸς οὐσία μὲν ἡ σάρξ. προηγούμενα δὲ τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24.

Προηγουμένως, præcipue, primario loco, præcipuo consilio, principali conditione. τῶν πραττομένων τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται, τὰ δὲ κατὰ περίστασιν, III. 14, 7. γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ προηγουμένως, I. 3, 1. ὁ ὄνος οὐ γέγονε προηγουμένως, ἀλλ' ὅτι νώτου χρείαν εἴχομεν βαστάζειν τι δυναμένου, II. 8, 7. ἅπαντα μὲν τὰ ἐπὶ γῆς γεννώμενα, προηγουμένως δὲ τὰ λογικὰ, I. 9, 4. προηγουμένως παραλαμβάνειν τι, primario loco adhibere aliquid, III. 22, 67.

Πρόθεσις, 1) propositum. ἂν προθέσει χρῶμαι ὡς πέφυκα, I. 21, 2. n. *Ibidem junguntur* ὄρεξις, ἔκκλισις, ὁρμὴ, ἀφορμὴ, πρόθεσις, ἐπιβολὴ, συγκατάθεσις. *Sic &* II. 13, 7. & II. 8, 29, *ubi* πρόθεσις ἐπιμελὴς, & IV. 6, 26. *ubi* ἐν προθέσει εὐστοιχεῖν. ἐπελάθου σου τῆς προθέσεως, II. 23, 37. n.

2) *idem valet ac* ἡ προθεσμία, constituta dies. ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇ, prorogationem semper ex prorogatione nectis, diem ex die ducis, En. 51, 1. n.

Προθυ-

Προθυμεῖσθαι, cupere, libenter & promte aliquid facere. τίς προθυμεῖται ὄνῳ συμπαίζειν; II. 24, 18.

Προθυμία, alacritas, promptitudo, propenſus animus, cupiditas, ſtudium; *i. q.* ὄρεξις, II. 24, 16. *Conf. ſupra in* Ἡδονή. κίνησόν μου προθυμίαν, II. 24, 16. εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν, ibid. προθυμίαν ἐκπαλέσασθαι, III. 7, 28. μηδὲν ἀτολμητῶν προθυμίας καὶ ἐπιμελείας, Fr. 95. ταῖς προθυμίαις ἑπακολουθεῖς, IV. 12, 6. (*i. q.* ἐπιθυμίαις vel ὁρμαῖς.) *Sic* ἡ προθυμία πρὸς τὴν συνουσίαν, I. 6, 9.

Προθύμως, promte, alacriter, lubenter. τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἤξεις, III. 15, 1. En. 29, 1. ταῦτά σοι μόνα ἔχω εἰπεῖν, καὶ οὐδὲ ταῦτα προθύμως, II. 24, 28.

Προΐεσθαι, projicere, omittere, τὰ ἀπροαίρετα, ἵνα ἐν τοῖς προαιρετικοῖς πλέον ἔχῃς, II. 10, 8.

Προῖκα, gratis, absque impenſa. προῖκα οὐδὲν γίνεται, IV. 2, 2. IV. 10, 19. πρ. οὐδ. περιγίνεται, En. 12, 2. προῖκα θέλεις τὰ τηλικαῦτα λαβεῖν, IV. 10, 24. En. 25, 2.

Προκεῖσθαι, propoſitum eſſe. ᾧ ἀεὶ πρόκειται τῷ καλῷ καὶ ἀγαθῷ, IV. 5, 6. τὸ προκείμενον, propoſitum, II. 23, 38 & 42. ſqq. IV. 1, 45. En. 32, 3. τὸ προκείμενον ἐκπονηθῆναι, quod ad elaborandum nobis propoſitum eſt, III. 12, 8. ſq.

Προκοπή, progreſſio, profectus. „*Vide Cic. de Fin.* IV. 24. *& de Offic.* III. 4.“ VPTON. — περὶ Προκοπῆς, I. 4, tit. & vſ. 3, 5, 9. &c. μείζους αἱ προκοπαὶ τότε ἦσαν, III. 6, 2. καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται, En. 51, 2. Προκοπαὶ, *de* lucro pecuniario, rei familiaris incremento, I. 9, 10.

Προκόπτειν, proficere, progredi, procedere. „*Cicero de Fin.* IV. 23. *Nihil igitur adjuvat* procedere *& progredi in virtute, &c.*“ VPTON. — *Vide* I. 4, *paſſim.* μέχρι τῶν λογικῶν προκόπτομεν, II. 10, 30. προκόψει τις ἐν οἷς οὐ μανθάνει; II. 17, 4. οὐδ' ἐγὼ ἐσόμεθα τοῦ προκόψαι, II. 17, 40. νῦν οἴονταί με προκόπτειν, II. 21, 13. III. 19, 3. μὴ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς, ἐν ἄλλῳ προκόπτειν, III. 6, 4. οὐδεὶς ἑπαμφοτερίζων δύναται προκόψαι, IV. 2, 4. εἰ προκόψαι θέλεις, En. 12, 1. *&* cap. 13. λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, En. 51, 1.

ὁ προκόπτων, proficiens. „*Sic Seneca Ep.* 35. *in fine; & Ep.* 109. *Quærit itaque aut perfectum virum, aut* proficientem vicinumque perfecto. *Et Epiſt.* 71. *Itaque* inchoatus, ad ſumma procedens, *cultorque virtutis, etianſi* appropinquat perfecto bono, &c. *Scripſit Plutarchus*, Πῶς ἄν τις φῶσθειτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ.“ VPT. — ὁ προκόπτων, μεμαθηκὼς παρὰ τῶν φιλοσόφων *&c.* I. 4, 1, n. περὶ τοῦ τινα ἀσπᾶσθαι δὲ

δεῖ τὸν προκόψαντα, III. 2, tit. τόπος ὁ ἤδη τοῖς προκόπτουσιν ἐπιβάλλων, III. 2, 5. σημεῖα προκόπτοντος, En. 48, 2. ὡς προκόπτων *corrupte legebatur, pro* ὡς πρὸς σωτῆρα, I. 27, 18.

Πρόληψις, ἡ, anticipatio, anticipata notio, antecepta animo rei quædam informatio. *Vide Not. ad* I. 22, 1. *& paſſim in eodem cap. quod ipſum* περὶ τῶν Προλήψεων *inſcribitur.* Θεωρήματα ἀνακόλουθα τῇ προλήψει τοῦ σπουδαίου, I. 7, 29. Φέρε τὰς προλήψεις, I. 25, 6. I. 28, 28. ἐναργεῖς προλήψεις, I. 27, 6. διηρθρωμέναι, II. 11, 18. ἡ διάρθρωσις τῶν προλήψεων, II. 17, 13. χρήσασθαι ταῖς προλήψεσι, III. 5, 8. IV. 10, 15. τίς ἡ πρόληψις ἡ τοῦ πράγματος, III. 22, 1. καταμάθετε τὰς προλήψεις ἃς ἔχετε, III. 22, 39. ἡ τοῦ Φιλοσόφου πρόληψις καὶ ἐπαγγελία, IV. 8, 6. *cf.* vſ. 10. ἐξεργάζου τὰς προλήψεις, IV. 4, 26. ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις τοῖς ἐπὶ μέρους, *vel* τοῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, τοῖς καταλλήλοις οὐσίαις, I. 2, 6. II. 11, 4 & 10. II. 17, 7 & 9 ſq. & 14. IV. 1, 41 ſqq.

Προνοεῖν, providere. Θεὸς προνοεῖ τῶν ὅλων, II. 14, 11. I. 12, 1 ſqq.

Πρόνοια, providentia. περὶ Προνοίας, I. 16. III. 17.

Προοίμιον, exordium. τοῦτό σοι προοίμιον ἔστω. II. 2, 7. n.

Προτάμνειν, deducere, comitari honoris aut amoris cauſſa; III. 7, 2. III. 23, 23.

Προπηδᾶν, proſilire, præcipitare ſe, præcipitanter agere. μὴ πρὸ τοῦ ἐπάγειν τὸν Φυσικὸν κανόνα προπηδᾶν ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι, IV. 10, 3. *Sic forſan* I. 2, 32. *legendum* μὴ εἰκῇ προπηδᾷν ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα, *ubi vulgo* προσπηδᾷν, *quod tamen & ipſum haud ita male habet.*

Προπέτεια, præcipitantia, IV. 8, 1.

Προπετὴς, præceps, temerarius. εἰκαῖοι καὶ προπετεῖς, I. 28, 30. τὸ προπετὲς, τὸ εἰκαῖον, IV. 4, 46. συγκατάθεσις προπετὴς, III. 22, 104. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ προπετεῖς λαμβάνονται, leves homines, IV. 13, 5.

Προπίπτειν, præcipitem ferri, levem ac temerarium eſſe, temere agere, *præſertim* temere adſentiri. ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, II. 1, 10. IV. 1, 2. θέλεις μὲ προπεσεῖν, IV. 13, 11.

Πρός, *præpoſ. Cum Accuſ.* ἡ μὲν ὄρεξις, ἀγαθῶν ἐστιν· ἡ δ' ἔκκλισις πρὸς κακά, ad mala pertinet, I. 4, 1. τῇ ἐκκλίσει χρῆται πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ, *ibid.* ὅτου δὲ μηδὲν τί ἐστι πρὸς ἡμᾶς, ad nos pertinere, noſtra intereſſe, I. 20, 5. τῶν ἐκτὸς ἀπροαιρέτων οὐδὲν ἐστι πρὸς ἡμᾶς, I. 4, 27. πρὸς ἀνάγκην, cuaſte, III. 15, 3. III. 21, 3. En. 29, 2.

Cum Dat. οὐ γέγονα πρὸς τοῦτο, non in hoc elaboravi, II. 19,

H. 19, 6. ἂν πρὸς τοῦτῳ γένῃ, II. 18, 21.

πρὸς & εἰς confuſa. πρὸς ἀσφάλειαν, III. 16, 9. al. εἰς ἀσφάλειαν.

Προσάγειν, adducere; τινὰ εἰς μαρτυρίαν, I. 29, 49. n. niſi ibi pro προσαγαγεῖν legendum προαγαγεῖν, ſicut infra προαχθῆναι μάρτυς vſ. 47. Item, objicere, offerre; vide mox Paſſ.

προσάγειν neutraliter, i. q. προσέρχεσθαι, accedere. οἷς πρὸς τὸ γεωμετρικὰ προσάγομεν, II. 17, 39. μὴ πρόσαγε, III. 15, 12. μὴ προσάγαγε, En. 29, 7. Et objici ſenſibus; προσαγόντων σοι (i. q. προσαγομένων vel προσφερομένων) τῶν χρωμάτων, oblatis tibi coloribus, I. 19, 30. n. En. 51, 3. n.

Contra, in Medio, προσάγεσθαι, habes notione activa, pro προσάγειν. ἂν μοι προσάγῃ θανάτου φόβον, ἀναγκάζεις με, I. 17, 25. n.

In Paſſivo, objici, offerri. προσάγεταί σοι τὰ καταλληλα τῇ δυνάμει ἣν ἔχεις, I. 19, 31. ἂν ἐπίπονόν τι (σοι) προσάγητε, En. 51. n. (pro quo habes προσφέρεται, En. 10.) τὸ προσαγόμενον, id quod mihi objicitur, intentatur, I. 17, 25. Sit pro mendoſo προσάγων ἑαυτὸν, quod erat in libris, correxi ἐπὶ πάντων τῶν προσαγομένων αὐτῷ, En. 51, 3. ubi fortaſſe propius vero fuerit προσαγόντων αὐτῷ, notione intranſitiva, ut ſupra I. 19, 30. n.

Προσαναπαύεσθαι φίλῳ, adquieſcere, fiduciam ſuam reponere in amico, III. 13, 2.

Προσαρμόζειν, adaptare, adcommodare. εἰ (τὰ πράγματα) ταῖς ἑκάστων βουλήσεσι προσηρμόζετο, I. 12, 14.

Προσαρτᾶν, adpendere, adnectere. ἐγὼ δυνάμενοι προσηρτημένοι ἑαυτοὺς, (i. q. προσδεδέσθαι ibid.) uni rei nos adligare, dedere; gallice, nous attacher à une ſeule choſe; I. 1, 14.

Paſſive; ἑαυτά τινα ταῦτα προσηρτήμεθα, τὸ σῶμα, τὴν πεῖναν &c. talia quædam vincula adpendentia habemus, adnexa nobis habemus, I. 9, 11. κάθηρον τὰ δόγματα μή τι προσῇρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, ne tibi adhæreat aliquid non tuum, IV. 1, 112. πάντα εὔλυτα εἶχε, πάντα μόνον προσηρτημένα, omnia leviter tantum adpenſa vel adhærentia habuit, nempe non firmiter adſtricta, non ita ut vinctus eſſet, IV. 1, 153.

Προσβάλλειν. πρόσβαλε olim perperam legebatur, pro πρόβαλλε, III. 24, 88.

Προσγίνεσθαι, adeſſe, accedere. σοὶ δὲ τί ἄλλο προσγέγονεν; tibi aliud quid acceſſit? tune aliud quid es conſecutus? II. 19, 10.

Προσδεῖν, adligare. πολλοῖς προσδεδέσθαι, multis rebus adligatum, adſtrictum eſſe, I. 1, 14 ſq. προσδεδεμένος καθήκουσιν ἰδιωτικοῖς, III. 22, 69.

Προσδοξάζειν, opinione vel cogitatione adjicere aliquid ad id

id quod revera eſt. πόθεν οὖν τοῦτο προσδοξάζεις; I. 28, 27. n. *Conf.* Προσεπιδοξάζειν.

Προσεῖναι, adeſſe, ineſſe. δεῖ καὶ πολλὴν χάριν προσεῖναι τῷ Κυνικῷ, III. 22, 90. Πρόσεστι *legendum ſuſpicatus eſt Wolf. pro* προσέστι, IV. 13, 4.

Προσεκτραχηλίζειν τινὰ, ſupinum domo ejicere, præcipitem agere, III. 7, 16.

Προσεπιδοξάζειν, Fragm. 18. *i. q.* προσδοξάζειν, *quod vide.*

Προσεπισωρεύειν, inſuper adcumulare, exaggerare; ἔτι πλείονα, I. 2, 24. ἄλλα τινὰ, II. 16, 21.

Προσεργάζεσθαι, data operâ adjungere; προσθεῖναι τούτοις καὶ προσεργάσασθαι τὰ λείποντα, II. 20, 21.

Προσέρχεσθαι, accedere. πρόσελθε (an πρόελθε) ἐν προσώπῳ τούτῳ, I. 29, 45. ἀπὸ τούτου πρόσελθε ἐπ' ἐκεῖνο, accede, progredere, IV. 1, 111.

Προσενδεῖν τινι, vacare alicui rei, III. 22, 72.

Προσέχειν, *ſcil.* τὸν νοῦν, animum adhibere, adtendere. *Abſol.* ἐὰν προσέχωμεν, I. 2, 4. ἔθος τοῦ μὴ προσέχειν, IV. 12, 2. ἀπ' ἀρίστου προσέξω, IV. 12, 20. (*Et totum Caput* περὶ Προσοχῆς.) ὁρᾶτε οὖν καὶ προσέχετε, I. 3, 9. *Cum Dativo;* τίνι προσχῶμεν; I. 29, 18. προσέχεις σεαυτῷ, IV. 3, 3. τοῖς ἀνθρώποις, IV. 4, 7. οὐκ ἂν προσεῖχε τὸ ἐπιστραφῆναι; *mutila oratio, in* En. 175. *ubi vide Not.*

Προσηνὴς, gratus, jucundus, blandus. μὴ ἡττήσῃ σε τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, En. 34.

Πρόσθεσις, ἡ, (*i. q.* συγκατάθεσις,) adſenſio. ἐν προσθέσει (*perperam vulgo* προσθέσει) καὶ ἐποχῇ, ἵν' ἀνεξάπατητος, I. 4, 11, n. *Conf. Not. ad* I. 21, 2.

Προσθήκη, additamentum, acceſſio, I. 8, 9. *Conf.* προστιθέναι.

Προσκαθίζειν, ſubſidere, *de tumore qui compunctus ſubſidit,* τὸ φυσημάτιον ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσκάθισε, II. 16, 10.

Προσκατατάσσειν ἑαυτόν τινι, ſeſe alicui adjungere, ut ſub ejus auſpiciis & tutamine tuti iter faciamus. περιέμεινε συνοδίαν ἀνυπαίτου, καὶ προσκατατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς, IV. 1, 91 & 94. ἐὰν τῷ θεῷ προσκατατάξῃ ἑαυτὸν, διελεύσεται ἀσφαλῶς, IV. 1, 98. πῶς λέγεις προσκατατάξαι; ἵν' ὃ ἂν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ αὐτὸς θέλῃ, vſ. 99. προσκατατέταχά μου τὴν ὁρμὴν τῷ θεῷ, IV. 1, 89.

Προσκαταψεύδεσθαί τινι, mendacium adverſus aliquem conſingere, III. 17, 8.

Προσκεῖσθαί τινι, adjunctum eſſe, adhærere. προσκείσομαι διάκονος καὶ ἀκόλουθος τῷ θεῷ, IV. 7, 20.

Προσκόπτειν, offendi aliquo, indignari, odiſſe, faſtidire. οὐδένα μέμψεται, οὐ μισήσει,

οὐ προσκόψει οὐδενί, neminę offendetur, in neminem erit offenſus, *i. e.* nemini indignabitur, I. 28, 10. πάντες ἀποστρέφονται (*ſcil.* αὐτόν,) πάντες προσκόπτουσι, *nempe* αὐτῷ, omnes eo offendentur, eum faſtidient, ei indignabuntur, III. 22, 89. *Sed* Ἐ offendere aliquem, *i. e.* inviſum, odioſum, faſtidio eſſe alteri. καλλωπίζεσθαι δεῖ τὸ σῶμα μέχρι τοῦ καθαρίου, μέχρι τοῦ μὴ προσκόπτειν, ſatenus ut neminem offendas, ut nemini ſis faſtidio, IV. 11, 33.

Προσκοπτικόν καὶ μισητικόν, offendens & odioſum, I. 18, 10.

Πρόσκρουσμα, τὸ, offenſio. ποῖον πρόσκρουσμα; *ſcilicet* Φοβερόν μοι ἔστιν; quamnam offenſionem, cujuſnam hominis offenſionem ego metuam? IV. 12, 9.

Προσκτήσασθαι ἐκ τοῦ λόγου, fructum aliquem capere, *ſcil.* ſcientiam aliquam ſibi parare ex doctrina, ex literarum ſtudiis, III. 26, 15. *Intellige* προσκτήσασθαί τι.

Προσκυνεῖν, adorare. τὸν θεὸν ἐπὶ τούτῳ προσκυνῶ, I. 4, 31. ταῦτα θαυμάζω καὶ προσκυνῶ, IV. 7, 26.

Προσλιπαρεῖν, perſeverare, manere, non diſcedere. ἐν πλοίῳ μίαν χάραν πάτησας καὶ ταύτην προσλιπάρει, III. 22, 33. n.

(Πρόσνευμα, *corrupta vox, olim legebatur* III. 24, 34.)

Προσομιλεῖν, ſermones conferre cum quo, τῷ προσομιλοῦντα τριχῇ διαστατῷ, *&c.* Fr. 37.

Προσοχή, attentio; *vide* Προσέχειν. περὶ Προσοχῆς, IV. 12, tit.

Προσπαθεῖν, *i. q.* προσπάσχειν, *quod vide.* ἐν τούτῳ ἀφοσπαθῆς, ubi hoc delectaberis, hujus amore & deſiderio adfectus fueris, II. 16, 31. n. πῶν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῆς, III. 24, 82. (*ſed ibi mox deinde* προσπάσχῃς vſ. 84.) ᾧ τινι ἂν τῶν ὑπευθύνων καὶ θνητῶν προσπαθῆς, IV. 1, 77. ἂν τινι τούτων ὡς ἰδίων προσπαθῆς, δώσεις δίκας ἃς ἄξιον τὸν τῶν ἀλλοτρίων ἐφιέμενον, IV. 1, 130.

Προσπάσχειν τινί, ſtudio, amore, deſiderio alicujus adfici, rei alicui addictum, deditum eſſe. *Conf. Not. ad* II. 16, 31. Περὶ τοῦ μὴ δεῖν προσπάσχειν τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν, III. 24, tit. πρόσπεπονθώς τοῖς ὕλαις, II. 5, 9. μηδενὶ προσπάσχειν τῶν ἀλλοτρίων, μηδ' ἑταίρῳ, μήτε τόπῳ, μηδὲ τῷ σωματι τῷ αὐτοῦ, II. 16, 27. πρὸς μόνον τὸν θεὸν ἀναβλέπων, ἐκείνῳ μόνῳ προσπεπονθώς, II. 16, 46. ὅταν τινὶ προσπάσχῃς, III. 24, 84. μὴ προσπάσχῃ αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἔσται ἀνάγκαῖα, IV. 1, 110. *Reſolvitur etiam id verbum in* πάσχειν πρός τι *vel* πρός τινα, *eadem notione.* Sic Ὀδυσσεὺς ἐτετόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἔλλαιε, deſiderio adfectus erat uxoris, III. 24, 18.

Προσφη-

Προστηδᾶν, profilire, ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα, I. 2, 32. n. *ni* προπηδᾶν *legendum, quod vide.*

Προσπίπτειν, accidere, offerri. ὅταν προσπίπτῃ σοί τις φαντασία τοιαύτη, II. 18, 20. προσπεσέτω (σοι) φαντασία ταραχτική, καὶ γνώσῃ &c. II. 16, 20. αἱ προσπίπτουσαι φαντασίαι, II. 23, 42. III. 16, 15. IV. 1, 74. IV. 5, 23. *ubi mendose olim* περιπιπτ.

Hinc τοῦτό μοι προσπίπτει τοιοῦτο, hoc ad animum meum accidit tale, hoc tale mihi videtur, hujus rei notio talis informatur meo animo. *Sic* ἄλλο δ' ἄλλο προσπίπτει τὸ εὔλογον καὶ τὸ ἄλογον, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν, I. 2, 5. *Et absolute:* ἡ ζημία οὐ προσπίπτει, I. 20, 12. damnum non animadvertitur; in ſenſum non incidit, nec menti & cogitationi occurrit.

Προσπτύειν, exſpuere adverſus aliquem. τὸ σωμάτιον ὅλον προσπτύσας τινί, III. 24, 71. n.

Πρόσταγμα θεοῦ, mandatum dei, II. 16, 46.

Προστάσσειν, præcipere, mandare, τὰ προσσόμενα nonnumquam ſcriptum videri poteſt pro προστασσόμενα. *Vide* Πράσσειν.

Προστάτης Κυνικῶν, præſes, præfectus Cynicorum, III. 9, 3.

Προστήκεσθαι, adhærere, adfixum, unice deditum eſſe: τοῖς σαρκιδίοις προστήκομαι, I. 3, 6. n.

Προστιθέναι, componere. καὶ ἀφαιροῦμεν, καὶ προστίθεμεν, (*de operatione mentis reſpectu idearum mente perceptarum*) I. 6, 10. οὐ δεῖ τὸν νέον προσθήκην ἐκείνων γενέσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτῷ προσθεῖναι, non debet juvenis ſeſe illis rebus dedere, ſed illas, ſibi adſcifcere, I. 8, 9. μὴ προστίθει ὅτι &c. ne adjicias te &c. II. 2, 18. ἔρωτα προσέθηκεν, adjecit amorem, *ſcil.* adjecit, amorem eſſe ejus rei cauſſam, II. 21, 7. τὸ δ', ὅτι κακῶς πέπραχεν, ἐξ αὐτοῦ ἕκαστος προστίθησιν, III. 8, 5. *Adde* III. 21, 7. III. 23, 18. IV. 1, 6 & 167. IV. 4, 41.

προσθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων, adjungere ſe, adſentiri, III. 26, 18. n. (*ubi alii* προσθέσθαι.) προστίθεσθε *pro* περαν *olim* II. 17, 36. *pro* προτίθεσθε.

Προσφέρειν, adferre, offerre. τροφὰς προσφέρεις τῷ σώματι, II. 22, 5.

Paſſive. ἐὰν πόνος προσφέρηται, ſi labor *vel* dolor tibi offertur, objicitur, En. 10. (*conf.* Προστάγειν.) οὐκ ἔδει οὕτω μοι προσενεχθῆναι τὸν ἀδελφόν, ita ſe gerere adverſus me, III. 10, 19. ὡς ἂν προσενεχθῇ αὐτὸς, quocunque modo ille ſe geſſerit, ibid.

Προσφιλοτεχνεῖν, inſuper operam dare, artem adhibere. λαβὼν παρὰ τῆς φύσεως τοὺς κανόνας - - οὐ προσφιλοτεχνεῖ τούτοις προσθεῖναι τὰ λείποντα, II. 20, 21.

Πρόσφορος, quod conducit. τὸ πρόσφορον τῷ προκειμένῳ, III. 12, 3.

Προσωπεῖον, perſona tragica, larva. τοῖς παιδίοις τὰ προσωπεῖα φαίνεται δεινὰ καὶ φοβερά, II. 1, 15. ἐγὼ δ' οἶδα ὅτι ὀστράκινά ἐστιν, ἔσωθεν δ' οὐδὲν ἔχει, III. 22, 106. ἔστιν χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς ἔναυ προσωπεῖα, I. 29, 41.

Πρόσωπον, τὸ, 1) perſona. τοῦτό μοι τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε, I. 29, 57. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τὶ πρόσωπον, En. 17. πρόσελθε ἐν προσώπῳ τοιούτῳ, I. 29, 45. τὸ δεῖν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς, En. 17. τίς τούτου τοῦ προσώπου ἐπαγγελία, II. 10, 7. τὸ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πρόσωπον, III. 22, 69. διάφορα πρόσωπα οὐ μίγνυται, IV. 2, 10. διατάσσεις τὸ σαυτοῦ πρόσωπον, IV. 3, 3. τὸ κατὰ πρόσωπον, quod cujusque perſonam decet, I. 2, tit. & vſ. 7, 28, & 30.

2) vultus. *De Socrate;* ἓν ἔχων πρόσωπον ἀεὶ διετέλει, I. 25, 31. τὰ αὐτὸ πρόσωπον ἀεὶ καὶ ἐνφέρειν καὶ εἰσφέρειν, III. 5, 16.

Προτάσσειν τί τινος, ponere aliud ante aliud, I. 17, 6.

Προτείνειν, proponere *quæſtionem ſolvendam, ſyllogiſmum.* κἂν τις ἔνλυτον (nempe συλλογισμὸν) αὐτῷ προτείνῃ, I. 29, 34. τὶ σόν ἐστι προτεῖναι, I. 29, 40. n. (*ubi vulgo* προθεῖναι.) πλάκε συλλογισμούς, καὶ ἄλλῳ πρότεινε, II. 13, 26. προτείνουσι γὰρ ἡμῖν καὶ αἱ φαντασίαι ἐρωτήματα, III. 8, 1. ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους, IV. 6, 15.

Προτέρημα, τὸ, prærogativa, præſtantia. ἐπὶ μηδενὶ ἑταρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι, En. 6.

Πρότερον, prius, antea, olim. III. 6, 1. *ubi perperam vulgo* πότερον. τὸ πρότερον *eadem notione*, En. 22. n.

πολὺ πρότερον ἀναγκαῖόν ἐστι, longe ante omnia neceſſarium eſt, I. 12, 4.

Πρότερος, prior. διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι, En. 1, 4.

Προτίθεσθαι, ſibi proponere, *Notione vulgari;* πρὸς τοὺς ἀποπίπτοντας ὧν προέθεντο, III. 25, tit. σκέψαι ὧν προέθου ἀρχόμενος, III. 25, 1.

Sigillatim Stoici jungere ſolent ἐπιβάλλειν & προτίθεσθαι, *eaque quodammodo diſtinguunt, ambo autem τῇ ὁρμῇ ſubjiciunt. Vide Not. ad* I. 4, 14. *ubi habes* τῷ ἐπιβάλλεις καὶ προτίθεσαι καὶ παρασκευάζῃ. *Sic ὁμοίως ὁρμᾶτε, ἐπιβάλλετε, προτίθεσθε, &c.* II. 17, 36. n. (*utroque loco mendoſe alii* προστιθ.) ὀρέγεσθαι, ἐκκλίνειν, ὁρμᾶν, ἀφορμᾶν, παρασκευάζεσθαι, προτίθεσθαι, III. 22, 43. *ubi* ἐπιβάλλειν non

non occurrit. προθέσθαι, ἢ ἐπιβαλέσθαι, ἢ ἁπλῶς χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις τίς σε ἀναγκάσαι δύναται; IV. 1, 74.

Mendose vulgo προθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων *legebatur pro* προσθέσθαι III. 26, 18.

In Passivo: ὅσα προτίθεται, quæcumque præmittuntur, quæcumque supra posita; quæcumque in his, quæ supra scripta sunt, præcepta continentur, En. 50. n. *nisi* προτίθεσαι *legas cum Paraphraste*, quæcumque tibi propositi.

Προτιμᾶν, præferre, potius habere. *Milites Romani sacramento se obligant, se* πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν, I. 4, 15 & 17.

Προτρέπειν, hortari, exhortari, III. 7, 22.

Προτρεπτικὸς, ad cohortandum & incitandum valens. *De homine,* προτρεπτικὸς καὶ ἐλεγκτικὸς, ea facultate præditus, II. 26, 4. *De toto genere,* ὁ προτρεπτικὸς χαρακτὴρ, III. 23, 33 sq. οὐδὲν προτρεπτικώτερον ἢ ὅταν &c. III. 23, 36.

οἱ προτρεπτικοὶ, *scil.* λόγοι, sermones exhortatorii, cohortationes; συνχάνοά ἐστιν ἀκούοντα ὑμῶν τοὺς προτρεπτικούς, III. 16, 7. *ad quem locum pertinet Upтoni animadversio:* „*Scribit M. Antonin. I. 7. se Rustico debuisse, quod ad æmulationem ambitionemque sophisticam non declinaverit, vel de theorematibus aliquid conscribendo, vel* oratiunculas hortatorias *declamando,* ἢ προτρεπτικὰ λογάρια διαλέγεσθαι. *Apud Laërt.* VII. 129. *citatur* Ποσειδώνιος ἐν τοῖς Προτρεπτικοῖς, in Exhortationibus, *& Zenonis libri* Προτρεπτικῶν, Exhortationum."

(Προφαντικὸς, vim habens proferendi oratione, *a* προφαίνειν. *An* τῆς προφαντικῆς *legendum pro mendoso* προαρετικῆς? *pro quo* Φραστικῆς *scripsi*, II. 23, 23?)

Πρόφασις, prætextus, species quam prætendimus. προφάσεις ζητοῦμεν, I. 7, 30. ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως, I. 29, 29. πάσης προφάσεως εὐπορουμεν, III. 24, 62.

Προφέρειν, proferre, jactare. τί δὲ προφέρεις σὺν τὰς στρατείας; IV. 1, 21. *Eadem notione habes* παραφέρειν En. 33, 8.

Προφήτης, propheta, vates. ἱερεῖς καθιστᾶσιν ἑαυτοὺς καὶ προφήτας; τίνων; *nempe Deorum, quos ipsi esse negant,* II. 20, 27.

Πρόχειρος, ad manum, in promtu. τί οὖν δεῖ πρόχειρον ἔχειν; I. 1, 21. τὰς προλήψεις προχείρους ἔχειν δεῖ, I. 27, 6. ταῦτα πρόχειρα ἔχετε, II. 1, 29. IV. 12, 7. πρόχειρον αὐτὸ (τὸ δόγμα) ἔχειν δεῖ, III. 10, 1. δύο ταῦτα πρόχειρα ἔχειν δεῖ, ὅτι &c. III. 10, 18. τοῦτο καὶ ἐπὶ πατρὸς πρόχειρον ἔ-

χειν, III. 11, 5. πρόχειρον ἔχετε ὅτι, III. 17, 6. III. 18, 1. παντα χοῦ δ' αὐτῷ πρόχειρον τὸ Ἀγοῦ &c. III. 22, 95. ταῦτα νυκτὸς, ταῦτα ἡμέρας πρόχειρα ἔστω, III. 24, 103. ταῦτα ἔχων ἀεὶ ἐν χερσὶ - - καὶ πρόχειρα ποιῶν, III. 24, 115. ἐκεῖνο πρόχειρον ἔχε, ὅταν - -, τί &c. IV. 3, 1. ἀλλὰ τὸ Κλεάνθους πρόχειρον, Ἀγοῦ &c. IV. 4, 34. πρόχειρον ἔστω, διότι &c. En. 4. αὐτὸς ἔστω πρόχειρον ὅτι, (olim αὐτὸς λέγειν ἔστω πρόχειρον) En. 16. πρόχειρον αὐτὸς (scil. ἐστὶν) λέγειν ὅτι, En. 26. πῶς ἀποδείκνυται - - πρόχειρον ἔχομεν, En. 52, 2. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα, En. 53, 1. n.

Προχειρότης, promtitudo, habitus, habilitas. δεῖ δὲ καὶ προχειρότητα εἶναί τινα, III. 21, 18.

Πρῶτος. τὴν πρώτην, primum, initio, II. 18, 12 sq. III. 15, 1. En. 29, 1.

Πτερὸν, τὸ, ala, pinna. Φοβοῦνται Φεύγουσαι οἱ ἔλαφοι τὰ πτερὰ, II. 1, 18. n.

Πτηνὰ, τὰ, volucres, ὅταν ἐγκεκλεισμένα τρέφηται, οἷα πάσχει; IV. 1, 26.

Πτοεῖν, exterrere, metu consternare. πρὸς πάντα ταῦτα ἐπτοημένος, ad omnia hæc attonitus, hæc adstupens, attonita mente his deditus, III. 24, 30. ἐπτοημένος ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν, attonita mente exspectans quid alii de te videatur, anxie solicitus de eo quid videaris aliis, IV. 6, 24. ἀφεὶς περὶ ἃ οἱ ἄλλοι ἐπτόηνται, IV. 10, 5.

Πτῶμα, τὸ, cadaver. πτῶμα καὶ ξέστης αἵματίου, I. 9, 33 sq.

Πύλαι, porta; sunt Thermopylæ, III. 23, 38.

Πυλαωρὸς, ὁ, janitor. III. 22, 80. n.

Πῦρ, ignis. πυρὶ Φρύγανα παρέβαλες, oleum addidisti camino, II. 18, 5.

Πυρέσσειν, febri laborare. II. 22, 12. Fr. 56. τί ἰκωλύει πυρέσσοντα κατὰ Φύσιν ἔχειν τὰ ἡγεμονικόν; III. 10, 11. cf. vs. 5. ἂν πυρέσσῃς καλῶς, III. 10, 13. Διογένης πυρέσσων, III. 22, 58. πυρέξεις, III. 22, 65. ubi olim πῦρ ἕξεις. δίψος πυρέσσοντος, IV. 9, 4.

Πυρετὸς, ὁ, febris. ἐν πυρετῷ τὰ πρὸς τοῦτο (δεῖ πρόχειρα ἔχειν.) - - εἴτε καὶ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται, III. 10, 5. n. cf. ibidem seqq. πυρετοῦ καὶ ἀνθρώπου μάχη, III. 22, 58. τὴν τοῦ πυρετοῦ ἀκρόπολιν καθελεῖν, IV. 1, 86. πυρετὸς δὲ τί ποιεῖ; καὶ ραμὶς τί ποιεῖ; IV. 7, 26. πυρετὸς καὶ ἐνιαυτῷ πολλὰς κὶς ἔσφαξέ τινα, II. 6, 19. πυρετοῦ ἔπαινον ἔγραψεν Ἀγριππῖνος, Fr. 56.

Θεραπεύειν, ὡς Πυρετὸν - ἐν Ῥώμῃ Πυρετῷ βωμὸς, I. 19, 6. n.

Πώγων, ὁ, barba. πώγωνα καθεῖναι, promissam barbam alere,

alere, II. 23, 21. IV. 8, 13. *θεωρήματα περὶ τοῦ πῶς Πώγων μέγας γίνηται*, IV. 8, 12.

Πωλεῖν, vendere. *τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια*, En. 42, 2. *ἐπρίατο πωλεῖ τὸ δεῖπνον*, En. 25, 4.

Πωλοδάμης, ὁ, equorum domitor, Fr. 84.

Πῶς, quomodo. *πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφαγῇ*; quomodo? *id est*, quid faciam ut, quidagam ut, IV. 10, 10. *Sic πῶς ἐκεῖνός μοι μὴ ὀργίζηται*; I. 15, 5. n. *Et κύριε, ὁ θεὸς, πῶς μὴ ἀγωνιῶ*; II. 16, 13. *cf.* IV. 10, 2. Πῶς γάρ; II. 13, 9. n. Πῶς τι, *pro* nudo πῶς, I. 11, 2.

Πως *enclitica, cum accentu, sequente alia enclitica*; *πῶς ποτε ἐξαγόμεθα*, excitamur quodammodo, IV. 13, 1.

P.

Ῥάβδος, ἡ, virga, fascis. *κἂν δώδεκα ῥάβδοι προσάγωσι*, IV. 1, 57.

Ῥαθυμεῖν, remissum, negligentem esse. *ἂν ἀμελήσῃς καὶ ῥαθυμήσῃς*, En. 51, 1. *ῥαθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν*, I. 10, 12.

Ῥέγχειν, stertere. (*al.* ῥέγκειν.) I. 24, 15. n. II. 20, 10. n. III. 22, 38 & 105. n. IV. 10, 29.

Ῥέπειν, vergere, propendere, spectare. *ἂν ἐπὶ τοῦτο ῥέψωμεν ὥστε*, III. 19, 3. *πρὸς τοῦτο τὴν ἄσκησιν ῥέπειν δεῖ*, III. 12, 4. *ἂν μὲν ὧδέ που ῥέψῃ*, III. 12, 16. *ἐὰν ἐπὶ ταῦτά τις ἐπιχειρῇ ῥέπειν* (*al.* τρέπειν.) *τὸν νοῦν*, Fr. 134. n.

Ῥηγνύειν, rumpere. *μαρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαι ἐστὶ*, II. 15, 13. n. *κύων ῥηγνύμενος ὑπὸ τοῦ δρόμου*, rumpendus, qui propemodum rumpitur veloci cursu, IV. 1, 124. *ἂν σιωπῷ, ῥήγνυται*, rumpitur ira, I. 22, 20. n. *μὴ χαλεπαίνειν, μηδὲ ῥήγνυσθαι*, I. 13, 2. *τὸν ταραττόμενον, καὶ ῥηγνύμενον ἔξωθεν τὴν καρδίαν*, I. 27, 21. *ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι*, II. 20, 31.

Ῥητορικὸς νεανίσκος, juvenis rhetoricæ studiosus, III. 1, 1.

Ῥήτωρ, rhetor. *εἶτα ῥήτωρ*, III. 15, 6 & 12. En. 29, 3 & 7.

Ῥίπτειν, jacere, projicere. *ῥίψας τὰ ὠμάριου*, I. 20, 9. n. *ubi olim ῥήξας*. Exponere *liberos*; I. 23, 10. III. 22, 74.

Ῥοῦς, ὁ, fluentum, fluxus, Fr. 30. n.

Σ.

Σαγμάτιον, τὸ, cliticlla, onus jumenti farcinarii, IV. 1, 80.

Σαίνειν, blandiri, adblandiri. *σαίνοντα κυνάρια*, II. 22, 9.

Σαλπίζειν, tubâ canere, III. 15, 5. En. 29, 3.

Σαννίων, ſannio, ſatuus, ſtultus, III. 22, 83. n.

Σαπρὸς, putris, putidus, corruptus, inutilis. σαπρεὺς τούτους καίτας, II. 18, 22. σαπρὸν θεμέλιον ἐποστῆσαι, II. 15, 9. σκευάριον σαπρὸν, II. 4, 4. δόγμα, III. 16, 7. III. 22, 61. τετράσσαρον, IV. 5, 17. χηνίδιον, IV. 11, 31. ὄξος, μέλι, IV. 4, 25.

Σαπρῶς, putide. σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα, II. 21, 14.

Σαρκίδιον, caruncula, *de* corpore, *per contemtum*. I. 29, 6. II. 1, 19. III. 7, 25. IV. 1, 104 & 161. τὰ δύστηνά μου σαρκίδια, I. 3, 5.

Σὰρξ, ἡ, caro, corpus; *in diſputatione cum Epicureo*, III. 7, 2 ſqq. II. 23, 20 ſq.

Σάρον, τὸ, ſcopæ, I. 27, 18.

Σεισμὸς, ὁ, terræ motus; *frequens Nicopoli*, II. 6, 20. ὅταν σεισμὸς γένηται, II. 16, 23.

Σεμνοπροσωπεῖν, graviſtatem vultus præ ſe ferre, II. 8, 24.

Σεμνύνεσθαι ἐπὶ τῷ νοεῖν τὸν Χρυσ. En. 49.

Σημαίνειν, 1) ſignificare, *in auguriis*; οὐχ ὁ κόραξ ἐστὶν ὃ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ, III. 1, 37. ἐμοὶ πάντα ἄῤῥητα σημαίνεται, En. 18. & 32, 4. 2) ſignum dare; σημαίνειν τὸ ἀναπλήσιον, ſignum recipere dare, I. 29, 29. III. 13, 14. III. 24, 101. III. 26, 29. *Signum dare, imperare*. εἴ τι ἐπιτάσσεις, ἢ τι σημαίνεις, III. 5, 9. ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ, I. 9, 16. *cf.* I. 29, 26 & 29.

Σημαντικὸς, ſignificandi vim habens, ſignificans. τὰ καλεῖ τινες σημαντικὰ, III. 24, 89.

Σήπεσθαι, putreſcere. ἢν σαπῇ τὸ ἀγγεῖον, ſi putidum ſit, Fr. 179.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum, IV. 11, 13.

Σικυάζειν, cucurbitulas imponere, II. 17, 9.

Σιχαίνειν, faſtidire, nauſeare. σιχαῖναί ἐστιν ἀκούοντα &c. III. 16, 7. μετὰ μικρὸν σιχαίνειν μέλλουσιν, IV. 8, 34.

Σιτάριον, frumentum, *diminut.* συμβουλεύουσι περὶ σιταρίου, I. 10, 9.

Σίτησις, ἡ, cibum capere, victus, epulæ. Fr. 29.

Σίφαρος, ſipharum, ſupparum. σιφάρους ἐκαίρεις, ſupparum attollis, III. 2, 18. n.

Σιωπᾶν, tacere. σιώπα λοιπὸν, I. 29, 32. En. 33, 3. & 46, 2.

Σιωπὴ, ſilentium. En. 33, 2.

Σκάμμα, ſcamma, cavea *theatri*; *metonym.* certamen; εἰς τοσοῦτο σκάμμα προσκαλεῖται πάντα ἀντιναοῦν, IV. 8, 26. n.

Σκάφη, ἡ, ſcapha, labrum, vas in quo lavamur; ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην, III. 22, 71.

Σκέλος, τὸ, crus. σκέλους ἐμπόδιον, En. 9. τοῖς σκέλεσι

λεσι τὰ ἀδυνατὰ διαβαίνειν, Fr. 90. σκέλος οὖν μοι γενέσθαι πεπηρωμένον, I. 12, 24.

Σκελύδριον, τὸ, diminut. τοῦ σκέλος, crus. δὶ ἓν σκελύδριον τῷ νόσμῳ ἐγκαλεῖς, I. 12, 24.

Σκέπαρνον, τὸ, dolabra, ſecuris. (*i. q.* πέλεκυς) IV. 8, 4. *coll. vſ.* 7.

Σκέπτεσθαι, videre, circumſpicere. σκέψαι ἡλίκῳ πράγματι ἐπιχειρεῖς, III. 22, 12. σκέψαι μὴ εἰκῇ αὐτὸ ποιεῖν, III. 23, 6. ἄφες σκέψωμαι, IV. 1, 132. τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι, (*præt. paſſ.*) IV. 1, 134. *An* σκέΦῃτί ποτε *legendum* III. 14, 3? *ubi* σκώΦῃτί ποτε *dant mſſti. Vide Not.*

Σκέψις, deliberatio. συνεισφέρειν τὸ κατὰ πρόσωπον ἐν ταῖς σκέψεσι, I. 2, 28. ἡ περὶ τῶν τοιούτων σκέψις, I. 2, 14. οὐ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, III. 15, 7. En. 29, 3. ἐΦ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις &c. En. 32, 3.

Σκηνὴ, ſcena. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενος, III. 22, 26.

Σκῆπτρον, ſceptrum. ἄξιος Φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους, III. 22, 57. κοινωνὸς τοῦ σκήπτρου καὶ τῆς βασιλείας, III. 22, 63. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, IV. 8. 34.

Σκοπεῖν, videre, ſpectare. σκόπει ὅτι ἀπόλλυνται οἱ χρόνοι εἰκῇ, IV. 3, 3. ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα &c. III. 15, 1. En. 29, 1. σκόπει τί ποτε, III. 14, 3. *ſed mſſti* σκώΦῃτι, *an pro* σκέΦῃτι?

Σκοπὸς, ſcopus. ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀτυχεῖν &c. En. 27. ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἔρχομαι ὡς πρὸς σκοπὸν, *ſic ex conject. correxi* I. 27, 18. *cum* ὡς προκόπτων *legeretur.*

Σκότος, tenebræ. τί οὖν; ἐν ἐν σκότῳ; I. 18, 22.

Σκοτοῦν, tenebras offundere. ὅταν σκοτωθῇ τις, ſi quis vertigine fuerit correptus, III. 3, 22.

Σκυθρωπάζειν, triſti, tetrico vultu eſſe. μή τις ὑμᾶς ἐσκυθρωπακότα με εἶδε; III. 22, 48. ἀπεσιωπήσαι καὶ ἐρυθριάσαι καὶ σκυθρωπάσαι, En. 33, 16. *ubi vulgo* σκυθρωπῆσαι.

Σκυτεὺς, coriarius, ſutor. III. 23, 8. En. 24, 4. ſervus olim Epaphroditi, fit ſutor Cæſaris, I. 19, 19 ſqq.

Σκυτικὴ, ἡ, *ſcil.* τέχνη, ars ſutoria *vel* coriaria; περὶ δέρματα ἀναστρέΦει, I. 20, 3. III. 23, 8. n.

Σκώληξ, ὁ, vermis. τί, σκώληξ ὤν, λέγεις ὅτι ἄνθρωπος εἰμι; IV. 1, 142. IV. 11, 32. *Vulgatum olim* σκώληκας II. 4, 6. *in* σΦῆκας *mutavi.*

Σκώπτειν. σκώΦῃτι *dant libri*, III. 14, 3. *an pro* σκέΦῃτι?

Σμήχειν, abſtergere, lomento purgare. ἐσμηγμένος

ἔχειν δεῖ τὰς προλήψεις, I. 27, 6. n.

Σοβαρῶς διατασσόμενος, ſuperbe, inſolenter, III. 22, 3.

Σοβεῖν, concitare, excitare, expellere. *Sed in Paſſiv.* concitari terrore, pavore concuti, conſternari. ἂν τις φοβήξηται κύριον, σασόβηνται, ταράσσονται, I. 29, 59. τὸ σασοβημένον, conſternatio. ἐκεῖ τὸ ἀναχωρητικὸν (ἐστὶ,) ἐκεῖ τὸ σασοβημένον, ibi refugimus, ibi conſternamur, II. 1, 10. *Vide Suidam in* Σασοβημ. *& Lexicon Polyb. in* Αποσοβ.

Σολοικίζειν, ſoloece loqui. ἐσολοίκιζεν, ἐβαρβάριζεν ὁ Ἐπίκτητος, III. 9, 14.

Σὸς, tuus. σός εἰμι *ſcripſi, pro vulgato* ἴσος εἰμὶ, II. 16, 42. n. ὑπηρέτης σὸς, III. 24, 98. τὰ σὰ καὶ οὐ σὰ, II. 6, 24.

Σοφίζεσθαί τινα, captioſe cum aliquo agere, captioſa diſputatione circumvenire aliquem. πόθεν οὖν εἴσῃ, ἂν σε σοφίσωμαι; II. 25, 2. ὑπὸ τῶν σοφιζομένων διαπλανᾶσθαι, ὡς ἀποδεικνυόντων, I. 7, 11.

Paſſive; ἐξελεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, σοφιζόμενος, cavillationibus ab eo illuſus, IV. 5, 3.

Σόφισμα, captioſum argumentum, cavillatio, ſophisma. μὴ παρακολουθεῖν ἀποδείξει, μηδὲ σοφίσματι, I. 7, 33. σοφίσματα Πυῤῥώνεια καὶ Ἀκαδημαϊκὰ, I. 27, 2. ἤσκημαι πρὸς μόνα τὰ σοφίσματα, II. 16, 3. τοῦτο τὸ σόφισμα ὑπὲρ τῶν ψευδομένων, II. 18, 18. μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων, III. 26, 16.

Σοφισμάτιον, cavillatiuncula, κομψὸν σοφισμάτιον ἔλυσας, II. 18, 17.

Σοφιστεύειν, Sophiſticam exercere, docere artes, doctoris munere fungi, tit. cap. 21, lib. III.

Σοφιστὴς, ſophiſta. κατάψευσμα ἀλαζόνων ἀνθρώπων καὶ σοφιστῶν, II. 20, 23.

Σοφιστικὸς λόγος, captioſa argumentatio, I. 27, 6. σοφιστικὰ ἐρωτήματα, III. 8, 1.

Σοφὸς, ſapiens. ἂν μοι σοφῶν δῷς πόλιν, III. 22, 67. *al.* σοφὴν, al. σοφόν. *Conf.* Μωρός.

Σπᾷν, trahere, σπᾶσθαι, diſtrahi curis, angi, torqueri. καθήμεθα σπώμενοι, I. 1, 16. μὴ κραύγαζε καὶ σπῶ, I. 18, 19. διακενῆς σπᾶσθαι, Fr. 136.

Σπογγίζειν, ſpongiâ abſtergere; τὰ ὑποδήματα, II. 22, 31. τὰς τραπέζας, III. 26, 22.

Σπόγγος, ὁ, ſpongia. σπόγγου δεῆσαι πρὸς τὸ ἀναληφθῆναι λειποψυχοῦντα, I. 11, 27.

Σποδὸς, ἡ, cinis; *de quacumque re vili;* παιδάρια ἄραντα ὀστράκια καὶ σποδὸν, III. 13, 18 ſq. μέχρι τίνος μετρήσεις τὴν σποδόν; III. 26, 17.

Σπουδάζειν, ſtudere; περί τι, I. 10, 1. I. 25, 2. II. 16, 11. II. 17, 36. II. 22, 1. III. 3, 12. III. 7, 4. IV. 6, 36. IV. 8, 24. IV. 11, 29. IV. 13, 12.

13, 21. *περί τινος*, II. 23, 34. *nisi ibi περὶ τοῦτο pro περὶ τούτου legendum. Cum Accus.* οὐδὲν ἄλλο σπουδάσεις, I. 11, 15. ὅταν τὸ μὴ σαυτοῦ σπουδάσῃς, I. 25, 4. *Cum Dat.* favere; τοῦ ἵππου προέχοντος ᾧ ἐσπουδάκει, I. 11, 27. n. κωμῳδῷ τινι σπουδάσας, III. 4, 1. μηδενὶ σπουδάζων Φαίνου ἢ σεαυτῷ, En. 33, 10. *Absol.* πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα, III. 4, tit. ἐσπούδαζον καὶ οὗτοι, ὡς καὶ σὺ, III. 4, 1. *Passiv.* τὰ ὑπό σου σπουδαζόμενα, II. 2, 26.

Σπουδαῖος, vir probus & gravis, I. 7, 3.

Σπυρὶς, ἡ, ſportula; σπυρίσι δειπνίσαι, in ſportulis epulum dare. IV. 10, 21. n.

Στάδιον, ſtadium. ὁ ἀθλητὴς εἰς τὸ στάδιον εἰσιών, IV. 4, 11.

Στάσις, 1) ſtatus, gradus, locus quo quis ſtat. „*Vox agoniſtica. Æſchin. contr. Cteſiph.* ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους.“ UPTON. — *Hinc metaph.* conditio, inſtitutum, animi propoſitum & univerſæ vitæ ratio. ὅταν τις ἦν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, I. 21, 1. τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικά, III. 5, 4. Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν, ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. En. 29, 7. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, - - Φιλοσ. στάσις κ. χαρ. En. 48, 1. 2) diſſidium, III. 3, 18.

Στατικὸς, ponderandi vim habens. τὰ λογικὰ τῶν ἄλλων μετρητικὰ καὶ στατικά, I. 17, 10.

Στατὸς, ὁ, tunica recta, auro rigida. *De citharoedo:* στατὸν ἔχει καλὸν, II. 16, 9. n.

Σταυρὸς, crux; *&* Σταυροῦν, crucifigere. εἰ δὲ σταυρωθῆναι θέλεις, ἔκθεξαι καὶ ἥξει ὁ σταυρὸς, II. 2, 20.

Στάχυς, ὁ, ſpica. ἄν δὲ πρὸ τοῦ γόνυ φῦσαι τὸν στάχυν ἐξενεγκῇ, IV. 8, 36. τίνος ἕνεκα γίνονται στάχυες; οὐχ ἵνα καὶ ξηρανθῶσιν; II. 6, 11.

Στέγη, ἡ, tectum. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμου καὶ ὕπερον περιφέρειν, III. 12, 9. *de vulgari Cynico circumforaneo.*

Στέλλεσθαι, proficiſci, iter vel expeditionem ſuſcipere; καλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν, III. 24, 80.

Στενόσημος, *ſcil.* ἐσθὴς, anguſtus clavus, tunica anguſticlavia, I. 24, 12. n.

Στενοχωρεῖν, coarctare, in anguſtias redigere, premere. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; IV. 1, 106. ἑαυτοὺς θλίβομεν καὶ στενοχωροῦμεν, τὰ δόγματα ἡμᾶς θλίβει καὶ στενοχωρεῖ, I. 25, 28. ἐν Ὀλυμπίᾳ στενοχωρεῖσθε, I. 6, 26.

Στενοχωρία, anguſtiæ. σὺ σαυτῷ στενοχωρίαν φορέχεις, I. 25, 26.

Στέργειν, naturali adfectu complecti, amare, diligere. τὸ παιδίον,

παιδίον, I. 11, 22. sqq. *ubi totum caput* περὶ Φιλοστοργίας. I. 23, 5. πῶς ἅμα μὲν γηρᾶσαι θέλεις, ἅμα δὲ μηδενὸς τῶν στεργομένων μὴ ἰδεῖν θάνατον; III. 24, 27. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν στεργομένων &c. ἂν χύτραν στέργῃς, En. 3.

Στέρειν & Στερεῖν, privare. πᾶσα ψυχὴ ἄκουσα στέρεται τῆς ἀληθείας, II. 22, 36. στερεῖται, I. 28, 4. n. ὅταν τῶν Φυσικῶν δυνάμεων στέρηται, IV. 5, 13.

Στερκτικὸς, ad diligendum comparatus. ἔχομεν Φύσει τι στερκτικὸν, II. 10, 23. n.

Στίλβειν, nitere. τὸ σωμάτιον στίλβον habebat Diogenes, I. 24, 8. Idem στίλβων περιήρχετο, III. 22, 88. ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα, de Socrate, IV. 11, 19. n.

Στιλπνὸς, nitidus. ἐσθῆτα ἐπιδεικνύειν θέλεις στιλπνὴν, IV. 9, 7. τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο καὶ στιλπνὸν, I. 2, 18.

Στιλπνοῦν, nitidum reddere. ἄγαλμα ὅταν στιλπνωθῇ, II. 8, 25.

Στίχος, ὁ, verſus libri. σήμερον ἀνέγνων στίχους τοσούσδε, IV. 4, 17. verſus carminis, III. 10, 4.

Στοὰ, porticus. στοὰς μὴ ἔχει ἡ πατρὶς διά σε, En. 24, 4. Diminutivum στωΐδιον vide infra.

Στοιχεῖον, elementum. ἔρχου - - εἰς τὰ στοιχεῖα, reſolvere in elementa, III. 13, 14. τὰ τοῦ λόγου στοιχεῖα, elementa rationis, IV. 8, 12.

Στολίζειν, veſtire, inſtruere. οὐχ οὕτως ἐστολίσθαι δεῖ αὐτὸν, IV. 1, 116.

Στόλιον, amiculum, ſtola, *dimin. per contemtum*, ἐν κομψῷ στολίῳ, III. 23, 55.

Στομαχικὸς, qui ſtomacho laborat. ἐξεμέσαι τὰ θεωρήματα, ὡς οἱ στομαχικοὶ τὴν τροφὴν, III. 21, 1.

Στόμαχος, ὁ, ſtomachus. τὸν στόμαχον γυμνάσαντες, ἀπελθεῖν ἐν βαλανείῳ, ſtomachum exercentes; *puto*, exercentes ſe adpetitus excitandi cauſſa ad cibum capiendum, II. 20, 33.

Στρατεία, militia. τὰς τρεῖς στρατείας ἐστρατευμένος, qui tria *legitima* ſtipendia fecit, II. 14, 17. n. δευτέραν αὐτῆς στρατείαν καὶ τρίτην, IV. 1, 39. n. στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου, III. 24, 34.

De confuſione nominum στρατιὰ & στρατεία *vide Not. ad* II. 14, 17.

Στρατεύεσθαι, ſtipendia facere, militare. II. 14, 17. III. 24, 32. *De Socrate*, IV. 1, 160.

Στρατηγεῖν, præturam gerere, IV. 1, 149. IV. 5, 6.

Στρατηγία, prætura, (*apud Romanos,*) IV. 1, 60. IV. 3, 9. IV. 7, 23. Imperium militare, III. 22, 79.

Στρατηγὸς, imperator; I. 9, 24. I. 29, 29. III. 22, 97. III. 24, 35. III. 26, 29. En. 30. Prætor *Romanus*, II. 1, 26. III. 1, 34. En. 19, 2.

Στρα-

Στρατιώτης, miles. *στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ*, IV. 13, 5.

Στρεβλὸς, contortus, perverſus. *στρεβλὰ δόγματα opponuntur τοῖς ὀρθοῖς*, I. 29, 3.

Στρέφειν, vertere, convertere. *ἔδει πρὸς τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι*, II. 1, 14. *Dominus στρέφει τὸν αὐτοῦ δοῦλον coram prætore*, II. 1, 26. n. Torquere, distorquere, *τὸν πόδα*, En. 58. *τὸν σφυρὸν*, III. 15, 4. En. 29, 2. *τὰ θεωρήματα*, III. 21, 23. *conf. Ἄνω κάτω. στρέφεσθαι περί τι*, verſari in re *vel* circa rem, I. 7, 4. IV. 10, 2.

Στροφεῖσθαι, torminibus cruciari, IV. 9, 4.

Στρόφιον, ſtrophium, zona ſacerdotis, III. 21, 16.

Στωΐδιον, *diminut.* τοῦ στοὰ, porticus. *διὰ στωΐδια πλέοντας*, II. 16, 29.

Στωϊκὸς. *Vide Ind. Nominum Propr. in* Stoici.

Σὺ, tu. *σὺ in eadem phraſi pleonaſtice duplicatum; vide* Not. *ad IV.* 4, 35. *σοὶ*, tibi, *i. e.* ex tua ratione, II. 10, 20. n.

Συγγένεια, cognatio; *θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*, I. 9, 1. *πρὸς τοὺς θεούς*, I. 9, 11. *πρὸς τὸν Καίσαρα*, I. 9, 7. *ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ*, I. 3, 3.

Συγγενὴς, cognatus, *τῷ θεῷ*, I. 9, tit. *& vſ.* 11. *τοῦ θεοῦ*, I. 9, 13 *&* 22 *&* 25 ſqq. Innatus; *ὅπερ σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος*, Fr. 22.

Συγγινώσκειν, ignoſcere. *σύγγνωθί μοι, οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ*, I. 22, 21.

Συγκαθεύδειν, dormire cum, *καλῇ συγκαθεύδειν*, IV. 9, 5. *cf. συγκοιμᾶσθαι.*

Συγκαθιέναι, *neutraliter*, demittere ſe, deſcendere, *ſive* ſolum, *ſive* cum alio. *ὁ εἰς τὴν περὶ τούτων σκέψιν συγκαθεὶς*, I. 2, 14. *οὐ συγκαθήσει εἰς ἐρώτησιν &c.* I. 7, 3. *πρὸς τοῦτον οὐ συγκαθήσει ὁ Φρόνιμος*, I. 7, 23 *&* 27. *συγκαθέντες εἰς τὶ τοιοῦτον*, II. 12, 13. *ἂν συγκαθῇς*, ſi demittere te vis in hanc diſputationem, II. 14, 14. *τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφορὰς*, in familiaritatem cum ineruditis ſeſe demittere, III. 16, 3. *conf. verbum ſeq.*

Συγκαταβαίνειν εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις, familiaritatem contrahere; conſuetudine uti cum, III. 16, 9. *εἰς τὰ αὐτὰ τινὶ*, ad voluntatem alicujus ſe adcommodare, IV. 2, 1.

Συγκατάθεσις, adſenſio. *ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις τόπος*, II. 17, 15. III. 2, 2. III. 12, 14. *ἂν συγκατάθεσει χρῶμαι ὡς πέφυκα, i. q. κατὰ φύσιν*, I. 21, 2. *cf. II.* 24, 19. *μή τι τὴν συγκατάθεσίν σου κωλύει τις*; IV. 1, 72. *συγκατάθεσις προπετὴς*, III. 22, 104. *ὀστρακίνη*, III. 9, 18.

Συγκατάθετικὸς τόπος; ad adſenſionem ſpectans, de adſenſione agens; I. 17, 22. IV. 1, 69. IV. 4, 19.

Συγκα-

Συγκαταθετικῶς κινεῖσθαι, I. 14, 7.

Συγκατακεῖσθαι, adcubare juxta quem, ἴδε Σωκράτη συγκατακείμενον Ἀλκιβιάδῃ, II. 18, 22.

Συγκατατάττειν ἑαυτὸν τοῖς πολλοῖς, conjungere se, adjungere se multis, I. 24, 19. *Conf.* Προσκατατάττειν.

Συγκατατίθεσθαι, adsentiri. ἔργα ψυχῆς, ὁρμᾶν - - συγκατατίθεσθαι, IV. 11, 6. μία ἀρχὴ τοῦ συγκαταθέσθαι, τὸ παθεῖν ὅτι ὑπάρχει, I. 18, 1. τί αἴτιόν ἐστι τοῦ συγκαταθέσθαι τινί; Τὸ φαίνεσθαι ὅτι ὑπάρχει, I. 28, 1 & 4. ἀδύνατόν ἐστι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ συγκαταθέσθαι, III. 7, 15. I. 28, 4. τίς ὑμᾶς ἀναγκάσαι δύναται συγκαταθέσθαι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ; &c. III. 22, 42. IV. 1, 69. τίς λέγει, πῶς μὴ συγκατατιθῶμαι τῷ ψεύδει; IV. 10, 2. οὐδέποτε ἄλλῳ συγκατατεθησόμεθα, ἢ οὗ φαντασία καταληπτικὴ γένηται, III. 8, 4. ἄλλων φαντασίας καταληπτικὰς λαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι, En. 45. οὐ συγκατατίθεμαι ἄλλοις ἢ πρότερον, III. 21, 23. τοῖς λόγοις τῶν Φιλοσοφ. IV. 6, 19. ὅρα εἰ συγκατατίθενται μᾶλλον περὶ τὰ φυσικὰ μέτρα, (*exspectabam* κατὰ τὰ Φυσ. μετ. *id est*, κατὰ Φύσιν) IV. 6, 26. n.

Συγκεχυμένως, καὶ παρὰ τὴ καθῆκον ἀναστρέφεσθαι ἐν τόπῳ τινὶ, confuse; turbate, turbulenter versari, I. 7, 21.

Συγκινδυνεύειν Φίλῳ ἢ πατρίδι, En. 32, 3 sq.

Συγκινεῖσθαί τινι, motus suos ad motus alterius componere, En. 33, 10.

Συγκλᾶσθαι, animo frangi, I. 6, 40.

Συγκλητικὸς, ordinis senatorii, senatoe, I. 2, 19. I. 25, 26. I. 26, 9. IV. 1, 9. IV. 4, 2. *Videtur esse* senatoris filius, III. 22, 13 sq. n.

Σύγκλητος, ἡ, senatus, I. 1, 28. I. 2, 19. & 23. IV. 4, 2. οὕτως ἐν συγκλήτῳ τις οὐ λέγει τὰ φαινόμενα, IV. 1, 139. n.

Συγκοιμᾶσθαι, unà cubare cum aliquo. συγκεκοιμημένοι πολλάκις, *de fratribus*, II. 22, 13. συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδράσι, En. 40. *cf. II.* 8, 15.

Σύγκραμα, τὸ, temperamentum, mixtio. ὁ ἄνθρωπος τοιοῦτον ἔχων τὸ σύγκραμα, ejusmodi *corporis* mixtionem habens, IV. 11, 9.

Συγκριτὸς, comparandus, conferendus, III. 22, 60.

Συγκρούειν, collidere, offendere. ἀνακρίνοντι. αὐχὸν ὑπὲρ τοῦ συγκρουσθῆναι, de offensionis caussa; (*cf.* προσκρούειν) I. 1, 20. n.

Συγχορεύειν, unà chorus agere, IV. 1, 108.

Συγχρᾶσθαι, (*i. q.* χρᾶσθαι) uti, I. 2, 7.

Συγχύειν, confundere, turbare. ὑπὸ τῶν φαντασιῶν παρατα-

ραταραχθεὶς· ἢ συγχυθεὶς, III. 22, 25. ἵνα ταραχθῇ καὶ συγχυθῇ ἡ γνώμη σου, En. 28. ἀπολισθάνεις καὶ συγχέῃ ὑπὸ τῆς ἀμαλακησίας, IV. 8, 14. πρόληψις συγκεχυμένη καὶ ἀδιάρθρωτος, IV. 8, 19.

Συδίον, porculus, IV. 11, 11.

Συλλογίζεσθαι, ratiocinari, argumentari. ἐν τῇ ἐρωτήσει, ἐν τῇ ἀποκρίσει, ἐν τῷ συλλελογίσθαι, I. 7, 20.

Συλλογισμὸς, rationis concluſio, ſyllogiſmus. τὸ παραλειπόμενον ἐν συλλογισμῷ τινι, I. 7, 32. συλλογισμοὺς ἀναλύειν, vide in Ἀναλύειν. συλλογισμοὺς μελετᾶν, II. 1, 38. II. 13, 21. διακρίνειν, II. 3, 4. τράσσειν, II. 17, 27. ἐν συλλογισμοῖς πλεῖον ἔχειν, II. 6, 4. συλλογισμοὶ χρήσιμοι, II. 21, 21. ἁλισκόμενοι ὑπὸ συλλογισμῶν, II. 23, 41. συλλογισμῶν ἔνεκα ἐθεράπευσας πολλοὺς, III. 26, 13, οἷς (νόσοις) κατακολουθήσω ἐν συλλογισμοῖς, IV. 12, 12.

Σύλλογος, ὁ, conventus, concilium. δοῦλος εἰς σύλλογον ἐρχόμενος, IV. 1, 40.

Συμβαίνει, evenit, accidit. συμβήσεταί σοι τοῦτο καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δεσπότου, I. 9, 29. τὰ συμβαίνοντα, quæ eveniunt, caſus humani, III. 13, 8. & alibi. *In Dialecticis*; colligitur, conſequitur. συμβαίνει τι ἐκ τῶν λημμάτων, I. 7, 13. n. οὐ συμβαίνει (τοῦτο) διὰ τῶν παραλειχωρημένων, I. 7, 15. οὐδὲ ἡμῖν, οὐδὲ καθ' ἡμᾶς συμβαίνει τοῦτο τὸ ἐπιφερόμενον, vſ. 19.

συμβεβηκένα *mendoſe ſcriptum erat pro* συμβεβληκένα III. 9, 13.

Συμβάλλειν, 1) *cum dat. & accuſ.* τινὰ τινὶ, componere; committere aliquem cum aliquo, *ut cum eo pugnet tamquam athleta, & vires ſuas in eo exerceat.* ὁ θεός σε ταραχῇ νεανίσκῳ συμβέβληκεν, I. 24, 1.

2) *cum nudo dativo*; congredi cum aliquo, *colloquendi cauſſa.* συνέβαλον Ἐπικτήτῳ ὡς ἀνδριάντι, III. 9, 12. *Neſcio an idem ac* συγκατατίθεσθαι *valeat* En. 51, 1. ἔχεις τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν καὶ συμβέβληκας. (conf. συμπαθεῖν.) *An intelligendum* τὸν νοῦν, adplicare animum?

Συμβιοῦν, unà vivere. τοσούτῳ χρόνῳ συμβεβιώκαμεν, II. 22, 32. συντεθραμμένοι, συμβεβιωκότες, II. 22, 13.

Σύμβολον, τὸ, ſignum. καλὸν τὸ σύμβολον, *de barba, qua vir diſcernitur a foemina*, I. 16, 13.

Συμβουλὴ, conſilium. συμβουλὰς παρὰ τοῦ Διὸς *habent codices nonnulli pro* ἐντολὰς, I. 25, 5.

Σύμβουλος, conſiliarius. ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεούς, En. 32, 2.

Σύμμετρος, congruens, moderatus,

χειν, III. 11, 5. πρόχειρον ἔχετε ὅτι, III. 17, 6. III. 18, 1. παντα χοῦ δ' αὐτῷ πρόχειραν τὸ Ἀγοῦ &c. III. 22, 95. ταῦτα νυκτὸς, ταῦτα ἡμέρας πρόχειρα ἔστω, III. 24, 103. ταῦτα ἔχων ἀεὶ ἐν χερσὶ - - καὶ πρόχειρα ποιῶν, III. 24, 115. ἐκεῖνο πρόχειρον ἔχε, ὅταν - -, τί &c. IV. 3, 1. ἀλλὰ τὸ Κλεάνθους πρόχειρον, Ἀγοῦ &c. IV. 4, 34. πρόχειρον ἔστω, ὡότι &c. En. 4. εὐθὺς ἔστω πρόχειρον ὅτι, (olim εὐθὺς λέγειν ἔστω πρόχειρον) En. 16. πρόχειρον εὐθὺς (scil. ἐστὶν) λέγειν ὅτι, En. 26. πῶς ἀποδείκνυται - - πρόχειρον ἔχομεν, En. 52, 2. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἐκτέον ταῦτα, En. 53, 1. n.

Προχειρότης, promtitudo, habitus, habilitas. δεῖ δὲ καὶ προχειρότητα ἔνεά τινα, III. 21, 18.

Πρῶτος. τὴν πρώτην, primum, initio, II. 18, 12 sq. III. 15, 1. En. 29, 1.

Πτερὸν, τὸ, ala, pinna. Φοβοῦνται Φεύγουσαι οἱ ἄλαφοι τὰ πτερὰ, II. 1, 18. n.

Πτηνὰ, τὰ, volucres, ὅταν ἐγκεκλεισμένα τρέφηται, οἷα πάσχει; IV. 1, 26.

Πτοεῖν, exterrere, metu conſternare. πρὸς πάντα ταῦτα ἐπτοημένος, ad omnia hæc attonitus, hæc adſtupens, attonita mente his deditus, III. 24, 30. ἐπτοημένως ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν, attonita mente exſpectans quid aliis de te videatur, anxie ſolicitus de eo quid videaris aliis, IV. 6, 24. ἀφεὶς περὶ ἃ] οἱ ἄλλοι ἐπτόηνται, IV. 10, 5.

Πτῶμα, τὸ, cadaver. πτῶμα καὶ ξέστης αἱματίου, I. 9, 33 ſq.

Πύλαι, portæ; ſunt Thermopylæ, III. 23, 38.

Πυλωρὸς, ὁ, janitor. III. 22, 80. n.

Πῦρ, ignis. πυρὶ Φρύγανα παρέβαλες, oleum addidiſti camino, II. 18, 5.

Πυρέσσειν, febri laborare. II. 22, 12. Fr. 56. τί ἰκωλύει πυρέσσοντα κατὰ Φύσιν ἔχειν τὸ ἡγεμονικόν; III. 10, 11. cf. vſ. 5. ἂν πυρέσσῃς καλῶς, III. 10, 13. Διογένης πυρέσσων, III. 22, 58. πυρέξεις, III. 22, 65. ubi olim πῦρ ἕξεις. δίψος πυρέσσοντος, IV. 9, 4.

Πυρετὸς, ὁ, febris. ἐν πυρετῷ τὰ πρὸς τοῦτο (δεῖ πρόχειρα ἔχειν.) - - εἴτε καὶ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται, III. 10, 5. n. cf. ibidem ſeqq. πυρετοῦ καὶ ἀνθρώπου μάχῃ, III. 22, 58. τὴν τοῦ πυρετοῦ ἀκρόπολιν καθελεῖν, IV. 1, 86. πυρετὸς δὲ τί ποιεῖ; πεῤαμὶς τί ποιεῖ; IV. 7, 26. πυρετὸς καὶ ἐνιαυτῷ πολλάκις ἔσΦαξέ τινα, II. 6, 19. πυρετοῦ ἔπαινον ἔγραψεν Ἀγριππῖνος, Fr. 56.

Θεραπεύειν, ὡς Πυρετὸν - - ἐν Ῥώμῃ Πυρετοῦ βωμὸς, I. 19, 6. n.

Πώγων, ὁ, barba. πώγωνα καθεῖναι, promiſſam barbam alere,

alere, II. 23, 21. IV. 8, 13. *θεωρήματα περὶ τοῦ πῶς Πώγων μέγας γίνηται*, IV. 8, 12.

Πωλεῖν, vendere. *τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια*, En. 42, 2. *ἐπαίρου πωλεῖ τὸ δεῖπνον*, En. 25, 4.

Πωλοδάμνης, ὁ, equorum domitor, Fr. 84.

Πῶς, quomodo. *πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφαγῇ*; quomodo? *id est*, quid faciam ut, quid agam ut, IV. 10, 10. *Sic πῶς ἐκεῖνός μοι μὴ ὀργίζηται*; I. 15, 5. n. *Et κύριε, ὁ θεὸς, πῶς μὴ ἀγωνιῶ*; II. 16, 13. *cf.* IV. 10, 2. Πῶς γάρ; II. 13, 9. n. Πῶς τι, *pro nudo πῶς*, I. 11, 2.

Πως *enclitica, cum accentu. sequente alia enclitica*; πῶς ποτε ἐξαγόμεθα, excitamur quodammodo, IV. 13, 1.

P.

Ῥάβδος, ἡ, virga, fascis. *κἂν δώδεκα ῥάβδοι προάγωσι*, IV. 1, 57.

Ῥαθυμεῖν, remissum, negligentem esse. *ἂν ἀμελήσῃς καὶ ῥαθυμήσῃς*, En. 51, 1. *ῥαθυμοῦμεν καὶ νυστάζομεν*, I. 10, 12.

Ῥέγχειν, stertere. (*al.* ῥέγκειν.) I. 24, 15. n. II. 20, 10. n. III. 22, 30 & 105. n. IV. 10, 29.

Ῥέπειν, vergere, propendere, spectare. *ἂν ἐπὶ τοῦτο ῥέψωμεν ὥστε*, III. 19, 3. *πρὸς τοῦτο τὴν ἄσκησιν ῥέπειν δεῖ*, III. 12, 4. *ἂν μὲν ὧδέ που ῥέψῃ*, III. 12, 16. *ἐὰν ἐπὶ ταῦτά τις ἐπιχειρῇ ῥέπειν* (*al.* τρέπειν.) *τὸν νοῦν*, Fr. 134. n.

Ῥηγνύειν, rumpere. *μωρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαι ἐστὶ*, II. 15, 13. n. *κύων ῥηγνύμενος ὑπὸ τοῦ δρόμου*, rumpendus, qui propemodum rumpitur veloci cursu, IV. 1, 124. *ἂν σιωπῇ, ῥήγνυται*, rumpitur ira, I. 22, 20. n. *μὴ χαλεπαίνειν, μηδὲ ῥήγνυσθαι*, I. 13, 2. *τὸν ταραττόμενον, καὶ ῥηγνύμενον ἔσωθεν τὴν καρδίαν*, I. 27, 21. *ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι*, II. 20, 31.

Ῥητορικὸς *νεανίσκος*, juvenis rhetoricæ studiosus, III. 1, 1.

Ῥήτωρ, rhetor. *εἶτα ῥήτωρ*, III. 15, 6 & 12. En. 29, 3 & 7.

Ῥίπτειν, jacere, projicere. *ῥίψας τὰ ὠμάριον*, I. 20, 9. n. *ubi olim ῥήξας*. Exponere *liberas*; I. 23, 10. III. 22, 74.

Ῥοῦς, ὁ, fluentum, fluxus. Fr. 30. n.

Σ.

Σαγμάτιον, τὸ, eliciella, onus jumenti farcinarii, IV. 1, 80.

Σαίνειν, blandiri, adblandiri. *σαίνουσι κυνάρια*, II. 22, 9.

Σαλπίζειν, tubâ canere, III. 15, 5. En. 29, 3.

Σαννίων, sannio, fatuus, ſtultus, III. 22, 83. n.

Σαπρὸς, putris, putidus, corruptus, inutilis. *σαπροὺς τούτους παίκτας*, II. 18, 22. *σαπρὸν θεμέλιον ὑποστῆσαι*, II. 15, 9. *σκευάριον σαπρὸν*, II. 4, 4. *δόγμα*, III. 16, 7. III. 22, 61. *τετράσσαρον*, IV. 5, 17. *χηλίδιον*, IV. 11, 31. *ὄξος, μέλι*, IV. 4, 25.

Σαπρῶς, putide. *σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα*, II. 21, 14.

Σαρκίδιον, caruncula, *de* corpore, *per contemtum*. I. 29, 6. II. 1, 19. III. 7, 25. IV. 1, 104 & 161. *τὰ δύστηνά μου σαρκίδια*, I. 3, 5.

Σὰρξ, ἡ, caro, corpus; *in disputatione cum Epicureo*, III. 7, 2 ſqq. II. 23, 20 ſq.

Σάρον, τὸ, ſcopæ, I. 27, 18.

Σεισμὸς, ὁ, terræ motus; *frequens Nicopoli*, II. 6, 20. *ὅταν σεισμὸς γένηται*, II. 16, 23.

Σεμνοπροσωπεῖν, gravitatem vultus præ ſe ferre, II. 8, 24.

Σεμνύνεσθαι ἐπὶ τῷ νοεῖν τὸν Χρυσ. En. 49.

Σημαίνειν, 1) ſignificare, *in augurio*; *οὐχ ὁ πόραξ ἐστὶν ὁ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ*, III. 1, 37. *ἅμα πάντα εἴσια σημαίνεται*, En. 18. & 32, 4. 2) ſignum dare; *σημαίνειν τὸ ἀναπληστικὸν*, ſignum recipiendi dare, I. 29, 29. III. 13, 14. III. 24, 101. III. 26, 29. *Signum dare, imperare. εἴ τι ἐπιτάσσεις, ἢ τι σημαίνεις*, III. 5, 9. *ὅταν ἐκεῖνος σημήνῃ*, I. 9, 16. *cf.* I. 29, 26 & 29.

Σημαντικὸς, ſignificandi vim habens, ſignificans. *τὰ κάκεῖ τινος σημαντικά*, III. 24, 89.

Σήπεσθαι, putreſcere. *ἢν σαπῇ τὸ ἀγγεῖον*, ſi putidum ſit, Fr. 179.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum, IV. 11, 13.

Σικυάζειν, cucurbitulas imponere, II. 17, 9.

Σιχαίνειν, faſtidire, nauſeare. *σιχῶναί ἐστιν ἀηδοῦντα &c.* III. 16, 7. *μετὰ μικρὸν σιχαίνειν μέλλουσιν*, IV. 8, 34.

Σιτάριον, frumentum, *diminut.* *συμβουλεύουσι περὶ σιταρίου*, I. 10, 9.

Σίτησις, ἡ, cibum capere, victus, epulæ. Fr. 29.

Σίφαρος, ſipharum, ſupparum. *σιφάρους ἐπαίρεις*, ſupparum attollis, III. 2, 18. n.

Σιωπᾶν, tacere. *σιώντα λοιπὸν*, I. 29, 32. En. 33, 3. & 46, 2.

Σιωπὴ, ſilentium. En. 33, 2.

Σκάμμα, ſcamma, cavea *theatri*; *metonym.* certamen; *εἰς τοσοῦτο σκάμμα προσκαλεῖται πάντας ἐντυγχάνων*, IV. 8, 26. n.

Σκάφη, ἡ, ſcapha, labrum, vas in quo lavamur; *ἢν αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην*, III. 22, 71.

Σκέλος, τὸ, crus. *σκέλους ἐμπόδιον*, En. 9. *τοῖς σκέλεσι*

λεσι, τὰ δυνατὰ διαβαίνειν, Fr. 90. σκέλος οὖν μοι γενέσθαι πεπηρωμένον, I. 12, 24.

Σκελύδριον, τὸ, diminut. τοῦ σκέλος, crus. δι' ἓν σκελύδριον τῷ νόσμῳ ἐγκαλεῖς, I. 12, 24.

Σκέπαρνον, τὸ, dolabra, ſecuris. (*i. q.* πέλεκυς) IV. 8, 4. *coll. uſ.* 7.

Σκέπτεσθαι, videre, circumſpicere. σκέψαι ἡλίκῳ πράγματι ἐπιχειρεῖς, III. 22, 12. σκέψαι μὴ εἰκῇ αὐτὸ ποιεῖν, III. 23, 6. ἄφες σκέψωμαι, IV. 1, 132. τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι, (*præt. paſſ.*) IV. 1, 134. *An* σκέφῃτί ποτε *legendum* III. 14, 3? *ubi* σκώφῃτί ποτε *dant mſſti. Vide Not.*

Σκέψις, deliberatio. συνεισφέρειν τὸ κατὰ πρόσωπον ἐν ταῖς σκέψεσι, I. 2, 28. ἡ περὶ τῶν τοιούτων σκέψις, I. 2, 14. οὐ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, III. 15, 7. En. 29, 3. ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις &c. En. 32, 3.

Σκηνή, ſcena. ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενος, III. 22, 26.

Σκῆπτρον, ſceptrum. ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους, III. 22, 57. κοινωνὸς τοῦ σκήπτρου καὶ τῆς βασιλείας, III. 22, 63. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν, IV. 8. 34.

Σκοπεῖν, videre, ſpectare. σκόπει ὅτι ἀπόλλυντες οἱ χρόνοι εἰκῇ, IV. 3, 3. ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα &c. III. 15, 1. En. 29, 1. σκόπει τί ποτε, III. 14, 3. *ſed mſſti* σκώφῃτι, *an pro* σκέφῃτι?

Σκοπὸς, ſcopus. ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀτυχεῖν &c. En. 27. ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἔρχομαι ὡς πρὸς σκοπὸν, *ſic ex conject. correxi* I. 27, 18. *cum* ὡς προκόπτων *legeretur.*

Σκότος, tenebræ. τί οὖν; ἓν ἐν σκότῳ; I. 18, 22.

Σκοτοῦν, tenebras offundere. ὅταν σκοτωθῇ τις, ſi quis vertigine fuerit correptus, III. 3, 22.

Σκυθρωπάζειν, triſti, tetrico vultu eſſe. μή τις ὑμᾶς ἐσκυθρωπακότα με εἶδε; III. 22, 48. ἀποσιωπῆσαι καὶ ἐρυθριάσαι καὶ σκυθρωπάσαι, En. 33, 16. *ubi vulgo* σκυθρωπῆσαι.

Σκυτεύς, coriarius, ſutor. III. 23, 8. En. 24, 4. ſervus olim Epaphroditi, fit ſutor Cæſaris, I. 19, 19 ſqq.

Σκυτικὴ, ἡ, *ſcil.* τέχνη, ars ſutoria *vel* coriaria; περὶ δέρματα ἀναστρέφει, I. 20, 3. III. 23, 8. n.

Σκώληξ, ὁ, vermis. τί, σκώληξ ὤν, λέγεις ὅτι ἄνθρωπος εἰμί; IV. 1, 142. IV. 11, 32. *Vulgatum olim* σκώληκες II. 4, 6. *in* σφῆκες *mutavi.*

Σκώπτειν. σκώφῃτι *dant libri*, III. 14, 3. *an pro* σκέφῃτι?

Σμήχειν, abſtergere, lomento purgare. ἐσμηγμένας

ἔχειν δὲ τὰς προλήψεις, I. 27, 6. n.

Σοβαρῶς διατεθόμενος, ſuperbe, inſolenter, III. 22, 3.

Σοβεῖν, concitare, excitare, expellere. *Sed in Paſſiv.* conciti terrore, pavore concuti, conſternari. ἂν τις Φθόγξηται κύριον, σεσόβηται, ταράσσονται, I. 29, 59. τὸ σεσοβημένον, conſternatio. ἐκεῖ τὸ ἀναχωρητικόν (ἐστι,) ἐκεῖ τὸ σεσοβημένον, ibi refugimus, ibi conſternamur, II. 1, 10. *Vide Suidam in* Σεσοβημ. *& Lexicon Polyb. in* Αποσοβ.

Σολοικίζειν, ſoloece loqui. ἐσολοίκιζεν, ἐβαρβάριζεν ὁ Ἐπίκτητος, III. 9, 14.

Σὸς, tuus. σός εἰμι *ſcripſi, pro vulgato* ἴσος εἰμί, II. 16, 42. n. ὑπηρέτης σός, III. 24, 98. τὰ σὰ καὶ οὐ σά, II. 6, 24.

Σοφίζεσθαί τινα, captioſe cum aliquo agere, captioſa diſputatione circumvenire aliquem. πόθεν οὖν ἔσῃ, ἂν σε σοφίσωμαι; II. 25, 2. ὑπὸ τῶν σοφιζομένων διαπλανᾶσθαι, ὡς ἀποδεικνυόντων, I. 7, 11.

Paſſive; ἐξελεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, σοφιζόμενος, cavillationibus ab eo illuſus, IV. 5, 3.

Σόφισμα, captioſum argumentum, cavillatio, ſophisma. μὴ παρακολουθεῖν ἀποδείξει, μηδὲ σοφίσματι, I. 7, 33. σοφίσματα Πυῤῥώνεια καὶ Ἀκαδημαϊκά, I. 27, 2. ἤσκηκας πρὸς μόνα τὰ σοφίσματα, II. 16, 3. τοῦτο τὸ σόφισμα ὑπὲρ τῶν ψευδόμενον, II. 18, 13. μὴ ἀποκαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων, III. 26, 16.

Σοφισμάτιον, cavillatiuncula. κομψὸν σοφισμάτιον ἄλυσας, II. 18, 17.

Σοφιστεύειν, Sophiſticam exercere, docere artes, doctoris munere fungi, tit. cap. 21, lib. III.

Σοφιστὴς, ſophiſta. ψεῦσμα ἀλαζόνικον ἀνθρώπων καὶ σοφιστῶν, II. 20, 23.

Σοφιστικὸς λόγος, captioſa argumentatio, I. 27, 6. σοφιστικὰ ἐρωτήματα, III. 8, 1.

Σοφὸς, ſapiens. ἂν μοι σοφῶν δῶς πόλιν, III. 22, 67. *al.* σοφὴν, al. σοφόν. *Conf.* Μωρός.

Στρέφειν, trahere. σπᾶσθαι, diſtrahi curis, angi, torqueri. καθήμεθα στυφόμενοι, I. 1, 16. μὴ κραύγαζε καὶ στῶ, I. 18, 19. διακενῆς σπᾶσθαι, Fr. 136.

Σπογγίζειν, ſpongia abſtergere; τὰ ὑποδήματα, II. 22, 31. τὰς τραπέζας, III. 26, 22.

Σπόγγος, ὁ, ſpongia. σπόγγαι δεῆσαι πρὸς τὸ ἀναλῆφθῆναι λειποψυχοῦντα, I. 11, 27.

Σποδὸς, ἡ, cinis; *de quacumque re vili;* παιδάρια ἄραντα ὀστράκια καὶ σποδὸν, III. 13, 18 ſq. μέχρι τίνος μετρήσεις τὴν σποδὸν; III. 26, 17.

Σπουδάζειν, ſtudere; περί τι, I. 10, 1. I. 25, 2. II. 16, 11. II. 17, 36. II. 22, 1. III. 3, 12. III. 7, 4. IV. 6, 36. IV. 8, 24. IV. 11, 29. IV. 13, 12.

13, 21. περί τινος, II. 23, 34. *nisi ibi* παρὶ τοῦτο *pro* περὶ τούτου *legendum. Cum Accus.* οὐδὲν ἄλλο σπουδάσεις, I. 11, 15. ὅταν τὸ μὴ σαυτοῦ σπουδάσῃς, I. 25, 4. *Cum Dat.* favere; τοῦ ἵππου τρέχοντος ᾧ ἐσπουδάκει, I. 11, 27. n. κωμῳδῷ τινι σπουδάσας, III. 4, 1. μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ, En. 33, 10. *Absol.* πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα, III. 4, tit. ἐσπούδαζον καὶ οὗτοι, ὡς καὶ σύ, III. 4, 1. *Passiv.* τὰ ὑπό σου σπουδαζόμενα, II. 2, 26.

Σπουδαῖος, vir probus & gravis, I. 7, 3.

Σπυρὶς, ἡ, ſportula; σπυρίσι δειπνίσαι, in ſportulis epulum dare. IV. 10, 21. n.

Στάδιον, ſtadium. ὁ ἀθλητὴς εἰς τὸ στάδιον εἰσιὼν, IV. 4, 11.

Στάσις, 1) ſtatus, gradus, locus quo quis ſtat. „*Vox agoniſtica. Æſchin. contr. Teſiph.* ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους.“ VPTON. — *Hinc metaph.* conditio, inſtitutum, animi propoſitum & univerſæ vitæ ratio. ὅταν τις ἧν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, I. 21, 1. τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικὰ, III. 5, 4. Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν, ἢ ἰδιώτου, III. 15, 13. En. 29, 7. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ, — Φιλοσ. στάσις κ. χαρ. En. 48, 1. 2) diſſidium, III. 3, 18.

Στατικὸς, ponderandi vim habens. τὰ λογικὰ τῶν ἄλλων μετρητικὰ καὶ στατικὰ, I. 17, 10.

Στατὸς, ὁ, tunica recta, auro rigida. *De citharoedo;* στατὸν ἔχει καλὸν, II. 16, 9. n.

Σταυρὸς, crux; & Σταυροῦν, crucifigere. εἰ δὲ σταυρωθῆναι θέλεις, ἔκδεξαι καὶ ἥξει ὁ σταυρὸς, II. 2, 20.

Στάχυς, ὁ, ſpica. ἂν δὲ πρὸ τοῦ γόνυ φῦσαι τὸν στάχυν ἐξενεγκῇ, IV. 8, 36. τίνος ἕνεκα γίνονται στάχυες; οὐχ ἵνα καὶ ξηρανθῶσιν; II. 6, 11.

Στέγη, ἡ, tectum. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμον καὶ ὑπερον περιφέρειν, III. 12, 9. *de vulgari Cynico circumforaneo.*

Στέλλεσθαι, proficiſci, iter vel expeditionem ſuſcipere; καλὴν ἐστείλω ταύτην τὴν ἐμπορίαν, III. 24, 80.

Στενόσημος, *ſcil.* ἐσθὴς, anguſtus clavus, tunica anguſticlavia, I. 24, 12. n.

Στενοχωρεῖν, coarctare, in anguſtias redigere, premere. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; IV. 1, 106. ἑαυτοὺς θλίβομεν καὶ στενοχωροῦμεν, τὰ δόγματα ἡμᾶς θλίβει καὶ στενοχωρεῖ, I. 25, 28. ἐν Ὀλυμπίᾳ στενοχωρεῖσθε, I. 6, 26.

Στενοχωρία, anguſtiæ. σὺ σαυτῷ στενοχωρίαν παρέχεις, I. 25, 26.

Στέργειν, naturali adfectu complecti, amare, diligere. τὸ παιδίον,

παιδίον, I. 11, 22 ſqq. *ubi totum caput περὶ Φιλοστοργίας.* I. 23, 5. πῶς ἅμα μὲν γηρᾶσαι θέλεις, ἅμα δὲ μηδενὸς τῶν στεργομένων μὴ ἰδεῖν θάνατον; III. 24, 27. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν στεργομένων &c. ἂν χύτραν στέργῃς, En. 3.

Στέρειν & Στερεῖν, privare. πᾶσα ψυχὴ ἄκουσα στέρεται τῆς ἀληθείας, II. 22, 36. στερεῖται, I. 28, 4. n. ὅταν τῶν Φυσικῶν δυνάμεων στέρηται, IV. 5, 13.

Στερκτικὸς, ad diligendum comparatus. ἔχομεν Φύσει τι στερκτικὸν, II. 10, 23. n.

Στίλβειν, nitere. τὸ σωμάτιον στίλβον habebat Diogenes, I. 24, 8. Idem στίλβων περιήρχετο, III. 22, 88. ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα, de Socrate, IV. 11, 19. n.

Στιλπνὸς, nitidus. ἐσθῆτα ἐπιδεικνύειν θέλεις στιλπνὴν; IV. 9, 7. τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο καὶ στιλπνὸν, I. 2, 18.

Στιλπνοῦν, nitidum reddere. ἄγαλμα ὅταν στιλπνωθῇ, II. 8, 25.

Στίχος, ὁ, verſus *libri.* σήμερον ἀνέγνων στίχους τοσούσδε, IV. 4, 17. verſus *carminis*, III. 10, 4.

Στοὰ, porticus. στοὰς μὴ ἔχει ἡ πατρὶς διά σε, En. 24, 4. *Diminutivum* στωΐδιον *vide infra.*

Στοιχεῖον, elementum. ἔρχου - - εἰς τὰ στοιχεῖα, reſolvere in elementa, III. 13, 14. τὰ τοῦ λόγου στοιχεῖα, elementa rationis, IV. 8, 12.

Στολίζειν, veſtire, inſtruere. οὐχ οὕτως ἐστολίσθαι δεῖ αὐτὸν, IV. 1, 116.

Στόλιον, amiculum, ſtola, *dimin. per contemtum*, ἐν κομψῷ στολίῳ, III. 23, 55.

Στομαχικὸς, qui ſtomacho laborat. ἐξεμέσαι τὰ θεωρήματα, ὡς οἱ στομαχικοὶ τὴν τροφὴν, III. 21, 1.

Στόμαχος, ὁ, ſtomachus. τὸν στόμαχον γυμνάσαντες, ἀπελθεῖν ἐν βαλανείῳ, ſtomachum exercentes; *puto*, exercentes ſe adpetitus excitandi cauſſa ad cibum capiendum, II. 20, 33.

Στρατεία, militia. τὰς τρεῖς στρατείας ἐστρατευμένος, qui tria *legitima* ſtipendia fecit, II. 14, 17. n. δευτέραν αὐτῆ στρατείαν καὶ τρίτην, IV. 1, 39. n. στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου, III. 24, 34.

De confuſione nominum στρατιὰ & στρατεία *vide Not. ad* II. 14, 17.

Στρατεύεσθαι, ſtipendia facere, militare. II. 14, 17. III. 24, 32. *De Socrate*, IV. 1, 160.

Στρατηγεῖν, præturam gerere, IV. 1, 149. IV. 5, 6.

Στρατηγία, prætura, (*apud Romanos,*) IV. 1, 60. IV. 3, 9. IV. 7, 23. Imperium militare, III. 22, 79.

Στρατηγὸς, imperator; I. 9, 24. I. 29, 29. III. 22, 97. III. 24, 35. III. 26, 29. En. 30. Prætor *Romanus*, II. 1, 26. III. 1, 34. En. 19, 2.

Στρα-

Στρατιώτης, miles. *στρατιώτης ἐν σχήματι ἰδιωτικῷ*, IV. 13, 5.

Στρεβλὸς, contortus, perverſus. *στρεβλὰ δόγματα opponuntur τοῖς ὀρθοῖς*, I. 29, 3.

Στρέφειν, vertere, convertere. *ἔδει πρὸς τὸν θάνατον τὸ θάρσος ἐστράφθαι*, II. 1, 14. *Dominus στρέφει τὸν αὑτοῦ δοῦλον coram prætore*, II. 1, 26. n. Torquere, distorquere, *τὸν πέδα*, En. 58. *τὸν σφυρὸν*, III. 15, 4. En. 29, 2. *τὰ θεωρήματα*, III. 21, 23. *conf.* Ἄνω κάτω. *στρέφεσθαι περί τι*, verſari in re *vel* circa rem, I. 7, 4. IV. 10, 2.

Στροφῆσθαι, torminibus cruciari, IV. 9, 4.

Στρόφιον, ſtrophium, zona ſacerdotis, III. 21, 16.

Στωΐδιον, *dimiaut.* τοῦ στοᾶ, porticus. *διὰ στωΐδια πλέοντες*, II. 16, 29.

Στωϊκὸς. *Vide Ind. Nominum Propr. in* Stoici.

Σὺ, tu. *σὺ in eadem phraſi pleonaſtice duplicatum; vide* Not. *ad IV.* 4, 35. *σοὶ*, tibi, *i. e.* ex tua ratione, II. 10, 20. n.

Συγγένεια, cognatio; *θεοῦ καὶ ἀνθρώπων*, I. 9, 1. *πρὸς τοὺς θεούς*, I. 9, 11. *πρὸς τὸν Καίσαρα*, I. 9, 7. *ἡ ἀτυχὴς καὶ νεκρὰ*, I. 3, 3.

Συγγενὴς, cognatus, *τῷ θεῷ*, I. 9, tit. *& vſ.* 11. *τοῦ θεοῦ*, I. 9, 13 *& 22 & 25* ſqq. Innatus; *ὅπερ σοι φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος*, Fr. 22.

Συγγινώσκειν, ignoſcere. *σύγγνωθί μοι, οὐκ εἰμὶ ἐμαυτοῦ*, I. 22, 21.

Συγκαθεύδειν, dormire cum, *καλῇ συγκαθεύδειν*, IV. 9, 5. *cf. συγκοιμᾶσθαι.*

Συγκαθίεναι, *neutraliter*, demittere ſe, deſcendere, *ſive* ſolum, *ſive* cum alio. *ὁ εἰς τὴν περὶ τούτων σκέψιν συγκαθεὶς*, I. 2, 14. *οὐ συγκαθήσει εἰς ἐρώτησιν &c.* I. 7, 3. *πρὸς τοῦτον οὐ συγκαθήσει ὁ Φρόνιμος*, I. 7, 25 *& 27. συγκαθέντες εἰς τὶ τοιοῦτον*, II. 12, 13. *ἂν συγκαθῇς*, ſi demittere te vis in hanc diſputationem, II. 14, 14. *τοῖς ἰδιώταις συγκαθίεναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφοράς*, in familiaritatem cum ineruditis ſeſe demittere, III. 16, 3. *conf. verbum ſeq.*

Συγκαταβαίνειν εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις, familiaritatem contrahere; conſuetudine uti cum, III. 16, 9. *εἰς τὰ κατὰ τινὶ*, ad voluntatem alicujus ſe adcommodare, IV. 2, 1.

Συγκατάθεσις, adſenſio. *ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις τόπος*, II. 17, 15. III. 2, 2. III. 12, 14. *ἂν συγκατωθῆσει χρῶμαι ὡς πέφυκα*, *i. q. κατὰ Φύσιν*, I. 21, 2. *cf.* IV. 24, 19. *μή τι τὴν συγκατάθεσίν σου κωλύει τις*; IV. 1, 72. *συγκατάθεσις προπετὴς*, III. 22, 104. *ὀστρακίνη*, III. 9, 18.

Συγκατάθετικὸς τόπος; ad adſenſionem ſpectans, de adſenſione agens; I. 17, 22. IV. 1, 69. IV. 4, 13.

Συγκα-

deratus, temperatus. σύμμετρος καὶ καθιστα μένη ὄρεξις, IV. 1, 84.

Συμμέτρως, moderate, juſta proportione. ὁ ἥλιος θερμαίνει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων συμμέτρως, III. 22, 5.

Συμμολύνεσθαί τινι, ſimul cum aliquo pollui, En. 33, 6. n.

Συμπαθεῖν, (a συμπαθὴς) eodem modo adfici, conſentire. εἴ τις τῷ δόγματι τούτῳ συμπαθήσαι κατ' ἀξίαν δύναιτο, I. 3, 1. συμπαθεῖν τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανίοις οὐ δοκεῖ σοι; I. 14, 2. „Reddit Cicero συμπάθειαν convenientiam & conjunctionem naturæ, de Nat. Deor. II. 11.“ VPT.

Συμπανηγυρίζειν, feſtum ſeu panegyrin cum aliis celebrare; ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι, (τῷ θεῷ) III. 5, 10.

Συμπαρακολουθεῖν, mente ſequi. ἠξίωσάς με τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι, III. 5, 10. ſi ſatis ſana verba, videtur ſimul eſſe cogitatione & intelligentia ſequi, & voluntatem ſuam & vitæ conſilia ad divinam adminiſtrationem voluntatemque adcommodare. Conf. Παρακολουθεῖν.

Συμπάσχειν, i. q. συμπαθεῖν. τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις καὶ συμπάσχει, conſenſu quodam conjuncta ſunt cum univerſo, I. 14, 5.

Συμπεριφέρεσθαι, cum dativo, proprie, una circumferri; (ſicut aſtra ſimul cum cœlo circumaguntur, Laërt. VII. 144.) tum metaphor. comiter ſe alicui dare, facilem ſe alicui præbere, adcommodare ſe ad voluntatem alterius, indulgere alicui. Conf. Not. ad III. 14, 7. & III. 13, 23. διὰ τὸ συμμάτην συμπεριφέρομεν τοῖσδε καὶ τοῖσδε, I. 9, 12. τοῖς ἰδιώταις συμπεριφέρεσθαι, I. 29, 64. ἐκείνῳ δὲ συμπεριφέρεται ὡς παιδίῳ, vſ. 66. ἐπί τινι συμπερισχεθῆναί ποτε καὶ τίνι, IV. 12, 17. μέχρι λόγου συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, En. 16.

Συμπεριφορὰ, ad alterius captum adcommodatio, obſequentia, indulgentia. τὰ δὲ πράττεται κατὰ συμπεριφορὰν, III. 14, 7. n. Conf. Συμπεριφέρεσθαι. Sed & nude conſuetudo, familiaris conſuetudo cum hominibus. τῆς εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν, III. 16, tit. n. περὶ συμπεριφορᾶς, IV. 2, tit. n. Σωκράτης δύναμιν εἶχε, ὥστ' ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ τοὺς συνόντας, III. 16, 5. ἐν τῇ συμπεριφορᾷ πῶς χρὴ τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ, IV. 12, 17.

Συμπίπτειν. συμπεπτωκότες mendoſe ſcriptum erat pro συμπεπωκότες, II. 22, 13.

Συμπλέκειν, connectere. βίος τύχῃ συμπεπλεγμένος, vita fortunæ illigata, a fortuna pendens, Fr. 1.

τὸ συμπεπλεγμένον, ſcil. ἀξίωμα, (vel ὁ συμπεπλεγμένος, ſcil. λόγος,) connexum, pro-

propositio connexa, ratio connexa, I. 26, 14. n. *Opponuntur τὸ διεζευγμένον & τὸ συμπεπλεγμένον*, En. 36. *τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον*, En. 42. *πότε σώζεται συμπεπλεγμένον; ὅταν τὴν ἐπαγγελίαν πληρώσῃ. ὥστε σωτηρία συμπεπλεγμένον ἐστὶν, τὸ ἐξ ἀληθῶν συμπεπλέχθαι*, II. 9, 8. n.

Συμπλοκὴ, connexio, communio; societas. *ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπλοκὴ καὶ κοινωνία*, IV. 1, 102.

Συμπομπεύειν, una pompam celebrare cum aliquo; *τῷ θεῷ*, IV. 1, 104.

Συμπότης, ὁ, conviva (*deorum*,) En. 15.

Συμπροθυμεῖσθαι, simul cum altero alacrem esse, I. 10, 13.

Συμφέρειν, prodesse. *τὸ συμφέρον, vide Not. ad* II. 26, 8. *συμφέρον καὶ ἀσύμφορον*, I. 2, 5. I. 28, 5. *τὸ ἀγαθὸν συμφέρον ἐστι*, I. 22, 1. n. *ἐγὼ πέφυκα πρὸς τὸ ἐμὸν συμφέρον, &c.* I. 22, 14. n. *πᾶν ζῶον οὕτως οἰκείωται ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι*, II. 22, 15. *τί γὰρ ὁ πλέκτης θέλει; πρᾶξαι τὸ αὐτῷ συμφέρον*, II. 26, 2.

Συμφοιτᾶν, congredi, convenire, mutuam habere consuetudinem. *πολὺν χρόνον συμπεφοιτηκότες*, II. 22, 19. *i. q. συμβεβιωκότες*, vs. 13.

Συμφύειν, adhærere; (*ferè idem quod προσαρτᾶσθαι*) *μή τι προσήρτηταί σοι τῶν σῶν, μή τι συμπέφυκε*, IV. 1, 112.

Σύμφυής, congenitus, naturâ adhærens; *ὁ θεὸς αἰσθάνεται παντὸς κινήματος τῶν ψυχῶν, ἅτε οἰκείου καὶ συμφυοῦς*, I. 14, 6.

Συμφωνεῖν, concinere, convenire. III 15, 13. En. 29, 7.

Συμφωνία, *ἡ τῶν ὅλων*, concentus universi, I. 12, 16.

Σύμφωνον, τὸ, pactum conventum. *οἱ τὰ σύμφωνα γράφοντες*, I. 19, 27. n. *ubi vulgo τὰς φωνὰς γραφ.*

Σύμφωνος, consonus, consentaneus. *τὰ βιβλία τοῦ Χρυσίππου σύμφωνα τῇ Φύσει*, 4, 29. *σύμφωνος διεξαγωγὴ τῇ Φύσει*, I. 6, 21. *ἔργα σύμφωνα τοῖς λόγοις*, En. 49, 3.

Συμφώνως, congruenter, *τῇ Φύσει*, I. 2, 6. I. 4, 14 sq.

Συμψελλίζειν *τοῖς παιδίοις*, unà balbutire cum parvulis, II. 24, 18.

Σύμψηφος, qui adsentitur, suffragator. *ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ θεῷ γενέσθαι*, Fr. 169.

Σὺν *τούτοις*, cum his, his non obstantibus, nihilominùs. En. 33, 13. (*Sic μετὰ τούτων πάντων*, En. 29, 2.)

Συνάγειν, conjungere, in unum cogere. *ἀσύναπτα συνάγειν*, II. 1, 3. *δύσκολον μίξαι καὶ συναγαγεῖν ταῦτα*, II, 5, 9.

λόγοι συνάγοντες, rationes legitimè concludentes, I. 7, 12. n. (*qui aliàs περαντικοὶ.*) *Conf.* Συναπτικός.

Συναγωγή. τὰς συναγωγὰς τὰς Χρυσίππου II. 17, 40. n. *vertunt* collectanea Chryſippi; *ubi vide ne* εἰσαγωγὰς *ſit legendum.*

Συναχτικὸς, concludendi vim habens. λόγοι συναχτικοὶ, En. 44. n.

Συναναστρέφεσθαι, converſari. ἡδέως συναναστρέφεσθαι ἀνθρώποις, III. 13, 5. ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ συναναστραφεὶς, IV. 1, 85.

Συναναστροφὴ, converſatio, conſuetudo. κοινωνεῖν τῷ θεῷ τῆς συναναστροφῆς, I. 9, 5. ἡ συνήθης συναναστροφὴ, II. 16, 24. *Mendoſe olim* τῆς ἀνθρωπίνης συστροφῆς *legebatur, pro* συναναστροφῆς, IV. 11, 31.

Συναναστρίβεσθαί τινι, converſari cum quo, En. 33, 6.

Συνάπτειν, connectere. τὸ συνημμένον, ſcil. ἀξίωμα, connexum, propoſitio conditionalis; τὸ συνημμένον ἀδιάφορον, II. 6, 1. εἰ ἡμέρα ἐστὶν, φῶς ἐστιν, &c. I. 29, 51. n. „*Vide Cic. de Fato c.* 7. *&* *in Acad.* [II. 30.] *Aul. Gell.* XVI. 8. *Laërt.* VII. 69. 71. 73. 190.“ VPTON. — *Adde Sext. Emp. p.* 536. *&* *ibi Fabric. &* *Simplic. in Enchir. p.* 292.

Συναρμόζειν, *active*, aptare, concinnare, adcommodare; δεῖ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν συναρμόσαι τοῖς γινομένοις, II. 14, 7. *Neutraliter*, adcommodare ſe; συναρμόζοντα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει, II. 23, 42. n. *Paſſiv.* ἵνα τὴν γνώμην συνηρμοσμένην τοῖς γινομένοις ἔχωμεν, I. 12, 17.

Συναρπάζειν, abripere, corripere. πρόσεχε, μή σε ἡ φαντασία συναρπάσῃ, En. 16 & cap. 10 & 18. συναρπασθῆναι ὑπὸ τῆς φαντασίας, En. 19, 2, & cap. 20 & 34. ὑπὸ τῆς ὀξύτητος μὴ συναρπασθῆς, II. 18, 24 & 28. εὐθὺς συναρπασθεὶς καὶ ἡττηθεὶς, II. 23, 33.

Συνάρχων τῶν θεῶν, qui cum Diis imperat, En. 15.

Συνατυχεῖν, unà cum aliis miſerum eſſe. οὐ πέφυκας συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν, III. 24, 1.

Συνδεῖν, alligare, illigare. σώματι συνδεδεμένους τοιούτῳ, I. 1, 9. *Conf.* Προσδεῖν.

Συνείδησις, ἡ, *&* τὸ Συνειδὸς, conſcientia, Fr. 97.

Συνεῖναι, eſſe cum alio. ἄνθρωπον ἀνθρώπῳ συνεῖναι οὐ δυνατὸν ἀεὶ, III. 24, 20. οἱ συνόντες, quibuscum vivimus, III. 24, 29. IV. 11, 32. IV. 12, 17. En. 33, 3.

Συνεισφέρειν τὸ κατὰ πρόσωπον ἐν τοῖς σκέψεσι, in deliberationem adhibere, I. 2, 28.

Συνεκρεῖν, ſimul effluere, Fr. 30.

Συνελκύειν, contrahere. ἐπ' ὀλίγον συνελκυσθεὶς, cum paulisper ſe contraxiſſet, I. 1, 19. (*Opponitur* exſerere collum.)

Συνεορτάζειν, feſtum unà celebrare, τῷ θεῷ, IV. 1, 104 & 108. τοῖς ἀνθρώποις, IV. 4, 26.

Συνε-

Συνεπικούρειοι, qui ſimul ſunt de Epicuri grege, ſocii Epicurei, II. 20, 13.

Συνεπωθεῖν, ſimul impellere; *Φιλοσοφίαν ταύτην ἐξευρηκότες, συνεπωθοῦσαν ὑμᾶς ἐπ' αὐτὴ*, III. 7, 23.

Συνεργεῖν. *Abſolute*, adjuvare, *ſcil. alios*, operam ſuam aliis conferre. *εὖ ποιεῖν, συνεργεῖν, ἐπεύχεσθαι*, IV. 1, 122. *βλέπε πῶς συνεργῶ*, IV. 8, 20. *Cum Dativo rei*; operam ſuam ad aliquid conferre. *συνήργει ἂν τῷ νοσεῖν καὶ τῷ ἀποθνήσκειν*, II. 10, 5.

Συνεργητικὸς, alios juvandi ſtudioſus. *τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν συνεργητικὸν*, II. 22, 20.

τὸ συνεργητικὸν ἐγύμνασα, ſtudium alios juvandi, IV. 4, 18. (*i. q. τὸ ὠφελητικὸν*, II. 10, 23.)

Συνέρπειν τοῖς παιδίοις, reptare cum puerulis, lente & minutis paſſibus unà cum illis incedere, II. 24, 18.

Συνέρχεσθαι, coire; *de concubitu; ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι συνελθέτω, ἵνα ἐγὼ γένωμαι*, I. 12, 28. *De* concretione *materiæ. τὴν ὕλην ἐξ ὧν συνῆλθεν, εἰς ἐκεῖνα ἀναλυθῆναι*, IV. 7, 15.

πάλιν ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ, III. 24, 103. *An συνελθεῖν?*

Συνεσθίειν τινὶ, convivari cum quo, En. 36.

Συνευτυχεῖν, felicitatem aliorum participare; *οὐ πέφυκας συναυτυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν*, III. 24, 1.

Συνέχειν, continere, retinere, ſervare. *πᾶσα ἕξις ὑπὸ τῶν καταλλήλων ἔργων συνέχεται καὶ αὔξεται*, II. 18, 1.

Συνηγορεῖν, patrocinari, favere, ſuffragari. *οὐ δύναμαι συνηγορῆσαι τῇ συνηθείᾳ*, I. 27, 15. *οἷς (τοῖς περὶ Κλεάνθην) ἐπιτολὴ συνηγόρησεν Ἀντίπατρος*, II. 19, 2.

Συνήθεια, mos. *συνηγορῆσαι τῇ συνηθ.* I. 27, 15. *τηρῆσαι τὴν συνήθειαν*, I. 27, 20.

Συνθέλειν, idem velle; *τοιούτῳ ἡγεμόνι συνθέλειν καὶ συνορέγεσθαι*, II. 17, 23. *θεῷ συνορέγομαι, συνθέλω*, IV. 7, 20.

Σύνθημα, τὸ, ſignum, teſſera. *δεῖξόν μοι τὰ συνθήματα*, III. 12, 15. n.

Συνιστάνειν, commendare. *πρὸς τοὺς συνιστάντας τινὰς τοῖς Φιλοσόφοις*, II. 9, tit. *ἀξιοῦντες Φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι*, III. 23, 22. IV. 8, 22. En. 46, 1. *ἐμὲ ὁ θεὸς συνέστησεν ἐμαυτῷ*, IV. 12, 12. *σὺ σαυτὸν συστήσεις*, II. 3, 2.

συστήσασθαι ἔργον, inſtituere opus, ſuſcipere, II. 14, 8.

Paſſive; effici, oriri, exiſtere. *ὥστε καὶ περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀγαθὸν συνίστασθαι, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ψεύδους εἶναι αὐτό.* Ita etiam reſpectu falſi exiſtit (*vel* efficitur) bonum, *ſcil.* cum ſcis, eſſe illud falſum. III. 20, 3.

Συνογκᾶσθαι ὄνῳ, rudere cum aſino, II. 24, 18.

Συνοδία, ἡ, comitatus, itineris ſocietas; περιέμεινε συνοδίαν πρεσβευτοῦ ἢ ταμίου, IV. 1, 91. *cf.* vſ. 93.

Σύνοδος, ὁ, viæ comes. τηρεῖν τὸν γείτονα, τὸν σύνοδον, II. 14, 8. n. ἔνεγκαι υἱὸν, γείτονα, σύνοδον, III. 21, 5. εὑρεῖν ἀσφαλῆ σύνοδον, πιστὸν, IV. 1, 97.

Σύνοδος, ἡ, congreſſus hominum, III. 13, 13.

Συνοικεῖν τινι, habitare cum aliquo, *ut maritus cum uxore*, II. 17, 22.

Σύνολος, univerſus. τὸ σύνολον, in univerſum, II. 24, 29.

Συνορατικὸς, perſpiciendi vim habens. δύναμις συνορατικὴ τῶν γεγονότων ἑκάστῳ, I. 6, 1.

Συνορέγεσθαι, eadem adpetere, adpetitum ſuum ſociare & ſubmittere (*Deo*,) *vide verbum ſeq.*

Συνορμᾶν, eodem impetu uti, eodem tendere cum altero. θεῷ συνορέγομαι, συνορμῶ, συνθέλω, IV. 7, 20.

Συνουσία, 1) converſatio. ἐπὶ τὰς καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίας ἀποχώρει, recipe te ad bonorum hominum conſuetudinem, II. 18, 21. ὅταν ἡττηθῇς τινος ἐν συνουσίᾳ, II. 18, 6. n. 2) concubitus cum foemina. ὅταν συνουσίᾳ χρῇ, II. 8, 12. n. ἡ προθυμία ἡ πρὸς τὴν συνουσίαν, I. 6, 9.

Συνουσιάζειν, conſuetudinem habere cum foemina, concubitu uti; II. 8, 15. πίνε καὶ συνουσιάζε, II. 20, 10. ἤθελον ἐπιστῆναί τινι αὐτῶν συνουσιάζοντι, IV. 1, 143.

Συνοχὴ, adſtrictio. ἡ κατὰ τὴν ἐσθῆτα συνοχὴ, adſtrictio veſtis, *vel* adplicatio veſtis ad corpus, IV. 11, 12.

Σύνταγμα, τὸ, ſcriptum, ſcriptio, liber quem quis componit, III. 22. 79. n.

Σύνταξις, ἡ, volumen, liber. πολλὰς Χρυσίππου συντάξεις ἀνεγνωκὼς, I. 4, 6. II. 17, 40. λάβε τὴν περὶ ὁρμῆς σύνταξιν, I. 4, 14. οὐκ ἀνέγνωκας τὴν σύνταξιν; II. 19, 10. συντάξεις ἀγοράζοντες ἐπιβάλλονται ἐσθίειν, I. 26, 16.

Συντατεινεῖσθαι, animo deprimi cum altero; οὐ συντατεινεῖσθαι πέφυκας, III. 24, 1.

Σύντασις, contentio animi, καὶ προσοχὴ, III. 22, 105.

Συντείνεσθαι, intendere ſe, contendere. δεῖ περὶ τοῦτο συντετάσθαι, in hoc intentum eſſe oportet, in hoc intendendi nervi, III. 3, 18. εἰ οὕτω σφοδρῶς συνετετάμεθα περὶ τὸ ἔργον τὸ ἑαυτῶν, I. 10, 1.

Συντιθεῖν, & συντιθέναι, componere. συντιθεῖς ὀνόματα, III. 23, 23. n. ὀνομάτια συντίθησι, II. 23, 14. συνθεῖναι, III. 23, 26. διαλόγους, II. 1, 34. συντίθεμεν τάδε τινὰ ὀι' αὐτῶν, talia quædam per nos ipſi, noſtrâ operâ, *cogitatione* componimus, I. 6, 10.

Σύρμα, τὸ, ſyrma, longa veſtis tragica, I. 29, 41.

Συσκηνεῖν, unà habitare, contubernalem eſſe, II. 22, 37.

Συστρωδάζειν, ſimul cum altero induſtriam ſtudiumque ad

ad rerum tractationem adhibere, I. 10, 13.

Συστατικὰ γράμματα, literæ commendatitiæ, II. 3, 1.

Συστέλλειν, contrahere. *Passiv.* animo contrahi, demisso esse animo. ἢ ἐπαίρεσθαι, ἢ συστέλλεσθαι, I. 11, 28. n. ἀνειμένος ὑπουργῇ ὑπὸ συνεσταλμένων, tibi libero & curis soluto ministrant adstricti & soliciti, Fr. 34. βέλτιον, ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον (in arctum coactum) εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τύχῃ ὄντα δυσθυμεῖν, Fr. 24. n.

Σύστημα, systema, compages, complexio. τοῦτο τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεοῦ, consociatio hominum cum Deo, I. 9, 4. n. ὁ λόγος (Ratio hominis) *est* σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν, I. 20, 5. n.

Συστρέφεσθαι, coire in arctum, contrahere se. σῶμα στίλβον καὶ συνεστραμμένον, corpus compactum, I. 24, 8. συνεστραμμένῳ βλέμματι, contracto, tristi vultu, IV. 1, 145.

„Συστροφὴ ἀνθρωπίνη, humanus convictus, IV. 11, 31." VPTON. — *Sed ibi* συναναστροφῆς *legendum pro vulgato* συστροφῆς.

Σφαιρίζειν, pila ludere, ἐμπείρως, εὐρύθμως, II. 5, 15 & 20.

Σφαιριστικὸς, pertinens ad peritiam pilâ ludendi. τὴν μὲν ἐπιμέλειαν σφαιριστικωτάτην, II. 5, 20.

Σφὴξ, ὁ, vespa. ἔχις ἢ σφὴξ, IV. 1, 127. οἱ σφῆκες *scripsi pro olim vulgato* σκώληκες, II. 4, 6. n.

Σφραγίζεσθαι, notâ impressâ obsignare, ἐγγύην, sponsionem, II. 13, 7.

Σφυγμὸς, pulsus. σφυγμοῦ ἅπτεσθαι, pulsum arteriarum explorare, III. 22, 73.

Σφυρὸς, ὁ, malleolus pedis, σφυρὸν στρέψαι, distorquere, III. 15, 4. En. 29, 2.

Σχέσις, relatio, habitudo, adfectio unius ad alterum, convenientia unius rei cum altera. ἄνδρες, υἱοὶ, γονεῖς, τῶν σχέσεων ὀνόματα, IV. 6, 26. τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται· &c. En. 30. ἀπευθύνειν τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν δύναμιν τῶν σχέσεων, IV. 12, 16. τηρῆσαι τὰς σχέσεις, τάς τε φυσικὰς καὶ ἐπιθέτους, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφὸν, &c. II. 14, 8. III. 2, 4. III. 3, 8. IV. 8, 20. φυλάσσειν τὰς σχέσεις, II. 22, 20. ἀποσώζειν, III. 24, 79. θεωρεῖν, En. 30. extr. παραβῆναι, IV. 10, 15. ἔχομέν τινα ἐπιπλοκὴν πρὸς τὸν θεὸν καὶ σχέσιν, II. 14, 27. Ζεὺς ἐπόπτης τῶν σχέσεων, III. 11, 6. ἐπιπεπλεγμένος σχέσεσιν, III. 22, 69. μεμνημένοι τῶν σχέσεων, IV. 4, 16.

Σχοινίον, τὸ, funiculus. ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν, III. 12, 2.

Σχολάζειν, *absolute*; 1) otio abundare, otio frui, otium agere. ταῦτα οὖν τίνος ἐστὶ θεωρεῖν; τοῦ σχολάζοντος, I. 29, 58. n. I. 27, 21. πρὸ ὀλίγου

γου χρόνου ἤθελέ σε σχολάζειν ὁ θεὸς, IV. 4, 3. Σωκράτης ἐπεθύμει ἐν Λυκείῳ ἢ ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολάζειν, IV. 4, 21. 2) *sigillatim*, ſtudiis literarum vacare; Κλεάνθης ἅμα σχολάζων καὶ ἀντλῶν, III. 26, 23. *Cum Dativo*; vacare alicui rei. τούτῳ μόνῳ σχολάζουσι, II. 14, 28.

Σχολαίτερον, *vide in* Σχολή.

Σχολαστικὸς, qui literarum ſtudiis vacat, ſtudioſus, ſcholæ diſcipulus. σχολαστικόν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῶον οὐ πάντες καταγελῶσι, I. 11, 39. n. ἆρον ἐκεῖνα τὰ τῶν σχολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν, IV. 1, 138.

Σχολεῖον, ludus literarius, ſchola. ἰατρεῖόν ἐστι, τὸ τοῦ Φιλοσόφου σχολεῖον, III. 23, 30.

Σχολὴ, 1) otium. πρὸ σχολὴ τῷ - - ἐνδεδεμένῳ; III. 22, 74. ἐπιθυμία σχολῆς, (*i. q.* ἡσυχίας,) IV. 4, 1 & 23 & 25. οὐκ ἄγω σχολὴν πρὸς ταῦτα, I. 27, 15. σχολὴν ἄγει ὑπὸ ἀταραξίας, otium agit quoniam perturbatione vacat, II. 1, 33. κατὰ σχολὴν σκοψόμεθα, per otium, III. 22, 1.

σχολῇ, *i. q.* κατὰ σχολήν. *Hinc* σχολαίτερον, per majus otium, majore otio, IV. 1, 49.

2) Schola, ludus literarius. σχολὴν ἔχει, ſcholam habet, aperuit, inſtituit, III. 21, 11. ἀπὸ σχολῆς ἀτιὼν εἰς περίστασιν, I. 29, 34. n. οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδείγμασι χρώμεθα, I. 29, 57. *Adde* II. 1, 36. II. 8, 15. II. 10, 29. II. 13, 21. II. 16, 20 & 34. II. 17, 29. II. 19, 19. II. 21, 15. III. 3, 17. III. 16, 9. III. 22, 111. IV. 1, 132 & 138. IV. 5, 37. IV. 7, 32.

λέγειν τὰς σχολὰς, ſcholas explicare, doctrinam explicare, *donner des leçons.* ἵνα ἐν καπρῶνι λέγῃ τὰς σχολὰς, IV. 11, 35. n.

Σχόλιον, ſcholium, gloſſema, interpretamentum. *Sic intelligunt* III. 21, 6. ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος, audite me commentaria dictantem. *Vide vero, ne in diminutiva per contemtum ſimili ratione dictum ſit, qua dicunt* σχολὰς λέγειν, ſcholas explicare, doctrinam ſuam exponere; *qua notique fortaſſe* σχολεῖα *ſcribendum. Cæterum videndum etiam, Suidas quid ſpectaverit, cum* Σχόλια *interpretatus eſt* συμπλοκὰς λόγων.

Σώζειν, (*i. q.* τηρεῖν) ſervare; τὸ κατὰ πρόσωπον, I. 2, 21. οὐκέτι σώσει τὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πρόσωπον, III. 22, 69.

Σωκρατικὸς σύνδειπνος, Socraticus conviva, II. 4, 8. ἀναγνωσκὼς τὰ Σωκρατικὰ ὡς Σωκρατικὰ, III. 21, 20.

Σῶμα, corpus. ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα, En. 41.

Σωμάτιον, *paſſim, per contemtum, pro* σῶμα, corpuſculum, corpus. I. 1, 19 ſq. I. 25, 21. IV. 11, 37. (*cf.* ὅλος.) σωμάτιον *ſcripſi pro corrupto* πραγμά-

πραγμάτιον, I. 29, 16. n. & pro ἰμάτιον, IV. 11, 23. n.

Σωτὴρ, ſervator. Ζεὺς πῶς ἔτι Σωτήρ; I. 22, 16.

Σωτηρία, ſalus, vita. τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν, ita ſalvus ſim, III. 23, 11. μὰ τὴν ὑμετέραν σωτηρίαν, III. 23, 26. ὀμνύουσι πάντων προτιμήσειν τὴν τοῦ Καίσαρος σωτηρίαν, I. 14, 15.

Σωφροσύνη, moderati mores, pudicitia. καὶ αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ, olim En. 40. extr. σωφροσύνῃ καταγράφε τὴν οἰκίαν σου, Fr. 46.

T.

Ταλαιπωρεῖν, miſerum eſſe, I. 26, 11.

Ταλαιπωρία, ærumna. πόνους καὶ ταλαιπωρίας τοῦ σώματος ἀναδέχεσθαι, III. 24, 64.

Ταλαίπωρος, miſer, vilis. ταλαίπωρον ὑπολῃψείδιον, IV. 1, 140. ἀγὼν ψυχρὸς καὶ ταλαίπωρος, III. 22, 51. niſi utrobique ἀταλαίπωρον legendum, quemadmodum II. 17, 26. n. IV. 4, 4. n.

Τάλας ἐγὼ, I. 4, 23.

Ταμίας, dispenſator; τῶν ἀνέμων, I. 1, 16. Quæſtor Romanus, IV. 1, 91.

Τάξις, ordo, gradus, locus, quo quis locatus eſt. ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν olim in En. c. 22. ubi nos cum aliis χώραν. ἡ Φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἡ ἰδιώτου, En. 29, 7. pro quo eſt στάσιν Diſc. III. 15, 13. τήρει τὴν τάξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτήν, En. 30. ubi idem valet ac præſedens σχέσιν.

Ταπεινὸς, humilis, abjectus. οὐδὲν ταπεινὸν ἐνθυμεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ, I. 3, 1. En. 21. ἐν τοῖς ἐνεργείαις ταπεινοῖ, II. 16, 18. τίς θέλει ζῆν ταπεινός; IV. 1, 2. cf. vſ. 54 ſq. ἡ ἐπιθυμία πλούτου ταπεινοὺς ποιεῖ καὶ ἄλλοις ὑποτεταγμένους, IV. 4, 1.

Ταπεινοῦν, humilem & abjectum reddere, animum frangere, deprimere. μὴ ταπεινώσῃ αὐτὸν ῥᾴκῃ περιτεθέντα, II. 8, 15. n. οἴσαμεν πᾶν τὸ ἀποβαῖνον, μὴ ταπεινούμενοι, I. 6, 40. ἐπ' ἐμοί ἐστι τὸ ἀνεῖναί σε ἢ ταπεινοῦν, premere, III. 24, 75. μή τι ἐταπείνωσεν αὐτὸν ἡ ἀπορία; III. 26, 33. II. 16, 16.

Ταρακτικὸς, turbandi, perturbandi vim habens. προσπαθέτω φαντασία ταρακτική, II. 16, 20. ὅταν σοί τι προσαγγελθῇ ταρακτικὸν, III. 18, 1.

Ταράσσειν, perturbare, paſſim. ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, En. 5. Diſc. I. 19, 7.

Τάσσειν, ordinare, locare. μετὰ τῶν θεῶν τεταχθῶσιν ἡ ὄρεξις καὶ ἡ ἔκκλισις σου, a deorum partibus ſtet tua adpetitio tuaque declinatio, II. 17, 25. n. (ubi idem valet ac συνθέλειν καὶ συνοράγεσθαι δεῖ τοῖς θεοῖς, vſ. 23.)

Ταῦρος, taurus; αἰσθάνεται τῆς αὐτοῦ παρασκευῆς, I. 2, 30. IV. 8, 42. λέοντι ἀνθίσταται, III. 1, 22. σὺ ταῦρος εἶ, προσελθὼν μάχου, III. 22, 6 & 69.

Ταύτῃ, ita. ταύτῃ γινέσθω, ita fiat. En. 53, 3. καὶ ταύτῃ, atque adeo, & proinde; καὶ ταύτῃ παρὰ φύσιν, atque eo ipso contra naturam *est*, II, 5, 6. n.

Τάχα, fortasse; τάχα σου καὶ ὁ πατὴρ &c. IV. 1, 9. *Ironice;* ἔσται χρόνος τάχα, ἐν ᾧ &c. I. 29, 41. n.

Ταχέως, cito, maturius solito; λούεται ταχέως, IV. 8, 7. En. 45.

Ταχὺ *seq.* ἂν, facile, scilicet: ταχὺ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ἐνεκάλεσε τῷ θεῷ, ille scilicet, ille facile deos accusaturus erat? III. 22, 59. ταχὺ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὑπομεῖναι &c. II. 16, 18.

Τείνεσθαι, intendi, vires suas intendere. τετάσθαι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν, IV. 12, 15. πρὸς τοῦτο τετάσθαι διηνεκῶς, IV. 12, 19. τετάσθαι δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, En. 7. ἐκεῖ (*i. q.* ἐκεῖσε) τέτασο, III. 24, 109. ὅλος πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, III. 24, 114. ἐπὶ τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις ἕξιν τέταται, I. 4, 22. n. ἵνα ἴδω πῶς τείνεται (συνουσιάζων,) IV. 1, 143.

Τέλειος ἀνὴρ, perfectus vir; *opponitur* τῷ μειρακίῳ, En. 50, 1. *Eodem modo* τέλειος καὶ προκόπτων, En. 50, 2. n. *ubi* τέλειος *non intelligitur* perfectus sapiens; *sed* homo qui non, uti adolescentulus rudis est & ineruditus, sed qui erudiri coepit & disciplinæ paret: *saltem* eatenus perfectus, quatenus humana patitur natura.

Τελειότης, perfectio. πρὸς ὃ ἂν ἡ τελειότης τινὸς καθάπαξ ἄγῃ, πρὸς αὐτὸ ἡ προκοπὴ συνεγγισμός ἐστι, I. 4, 4.

Τελείως, perfecte. τοῦ μὲν τελείως μακράν ἐσμεν ἀμφότεροι, II. 24, 9.

Τέλος, τὸ, 1) finis. *Epicurus* περὶ Τέλους *scripsit*, II. 23, 21. οἱ τέλος ποιούμενοι τὴν ἡδονὴν, III. 24, 37. Fragm. 52. τέλος ἐστὶ, (*ex mente Stoicorum & Pythagoricorum*) τὸ ἕπεσθαι θεοῖς, I. 12, 5. n. I. 20, 15. 2) dignitas. τῶν ἐν τέλει τις, II. 11, 1.

Τελώνης, ὁ, publicanus. νῦν μὲν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, III. 15, 12. En. 29, 7.

Τέμνειν, cædere virgis *vel* loris; ὁ κύριος ἑλκύσας ἔτεμεν αὐτὸν, III. 22, 3.

Τέρας, prodigium. ἐν τοῖς τέρασι Romæ monstratur mulier barbata, III. 1, 27.

Τεταγμένως, ordine, ordinate. κατὰ τρόπον καὶ τεταγμένως, I. 6, 15.

Τετραετία, quadriennium. περιμεῖναι τετραετίαν ἄλλην ἵν' ἔλθῃ ἄλλα Ὀλύμπια, III. 25, 4.

Τετράσσαρον, τὸ, (*sive* Τετρασσάριον) numus quatuor asses valens, sestertius numus, IV. 5, 17, n.

Τέττιξ,

Τέττιξ, ὁ, cicada. *οἱ τέττιγες μουσικοί*, Fr. 36.

Τεῦξις, ἡ, adeptio, II. 5, 8.

Τέχνη, ars. *ἡ περὶ βίον τέχνη, id est*, philoſophia, I. 15, 2. *ἐλπίζεις ὅτι τὴν μεγίστην τέχνην ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ἀναλαβεῖν*, I. 20, 13. *τέχνη καὶ ἐμπειρία τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἀκούειν*, II. 14, 2 & 5. *αἱ τέχναι καὶ αἱ ἀρεταὶ*, III. 3, 22.

Τεχνικὸς, ad artem pertinens. *ῥήματα τεχνικὰ*, II. 12, 9. n.

Τεχνικῶς, arte, artificioſe, ſecundum artem. *τῷ πεσόντι τεχνικῶς χρῆσθαι*, II. 5, 3.

Τεχνίτης, ὁ, artifex, II. 8, 18. *τεχνίτου τινὸς ἔργον mundus*, I. 6, 7 ſqq.

Τεχνολογεῖν, artificioſe, ex artis ratione diſputare; *περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν*, II. 9, 15. Τεχνολόγει τὰ Ἐπικούρου, II. 9, 19.

Τηρεῖν, ſervare, tenere, *veluti officium; τὰς σχέσεις, vide in* Σχέσις. *τὸν πιστὸν, τὸν ἀπαθῆ, &c.* II. 22, 20. n. *τὴν τάξιν*, En. 30. *τηρῶν ἐμαυτὸν οἰδήμονα*, En. 24, 3. *τὰ ἴδια*, II. 2, 20. *τὴν συνήθειαν*, I. 27, 20. *πῶς δ' ἔτι τηρεῖν δυνήσομαι τὸ πρὸς τὸν Δία καθῆκον*; II. 22, 15. n. *ubi deeſt vulgo verbum τηρεῖν, e conjectura nobis adjectum. Apud Dialecticos*, tenere, tueri *ſententiam, pronunciatum aliquod*, II. 19, 2 & 4 ſq. II. 19, 2. Obſervare; *τηρεῖτε οὖν ἑαυτοὺς ἐν οἷς πρώσσετε, καὶ εὑρήσετε &c.* obſervate vos ipſos, II. 19, 20. *(sic παραφυλάσσειν*, En. 48, 3.)

Τήρησις, ἡ, actio tenendi, tuendi, probandi pronunciatum aliquod, I. 7, 24. n. *conf.* Τηρεῖν.

Τιθέναι, deponere, ponere *(veſtem.)* *θὲς τὴν πλατύσημον*, I. 24, 12. I. 29, 45. *τιθεῖς, pro τίθῃς*, III. 22, 76. n.

Τιλλάριον, penna, calamus ſcriptorius. *γραφεῖα, τιλλάρια*, III. 22, 74. *An πτιλάρια?*

Τίλλειν, vellere, vellicare. *τίλλε σου τὰ ἀκάλη*, III. 1, 42. *τίλλεσθαι, ſcil. τὰς τρίχας*, pilos ſibi evellere, III. 1, 29 & 35.

Τὶς, τὶ, aliquis, aliquid. 1) *pro* alicujus pretii, in aliquo pretio, magni alicujus momenti, magni habendus. *εἴ τις ἄρα ἦν*, I. 9, 12. n. *δοκῶν μέν τις εἶναι*, *ὢν δ' οὐδείς*, II. 24, 19. n. *(ubi quidem olim μέν τι, ſed τις dabant mssti.)* *ἔτι σοι τύραννος ἔστω τις*; III. 24, 117. *δοκεῖς τις εἶναι*, IV. 8, 39. *μὴ δόξῃς τις εἶναί τισιν*, En. 13. *(ubi pauci libri τι habent.)* *ἐν μόνοις εἶναί τινα δεῖ τοῖς ἐπὶ σοί*, En. 24, 1. *οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὡς ὄντος τινος*, En. 48, 2. *Eadem notione in Neutro genere, ἕ τι ἕ*, III. 1, 2. n. *conf. Varlect. ad* II. 24, 19. *& ad En.* 13.

2) τὶς, aliquis, *pro pronomine perſonali* ἐγώ. *τοῦτο δέ σοι καὶ λέγει τις*; *pro* λέ-

γω ἐγώ; I. 14, 11. n. *ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη*, II. 18, 15. n. *τί οὖν ἔτι τούτων τις ἀτιλέγει τινί*; II. 20, 36. *τί οὖν*; *ἀτιμάζει τις (pro ἀτιμάζω ἐγὼ) τὰς ἄλλας δυνάμεις*; II. 23, 23. *πότε τις εἰς Ἀθήνας ἀπέλθῃ*; IV. 4, 33. *τί οὖν*; *καλλωπίζεσθαί τις ἀξιοῖ*; IV. 11, 33. *Et pro ſecunda perſona*, IV. 8, 29. n.

3) *τίς ποτε*, quilibet, quicumque. *οὐδὲ πρόβατον ἢ ὄνος, ἀλλὰ τί ποτε ἄγριον θηρίον*; quælibet fera beſtia, IV. 4, 21. *κακὸς κακῶς τί ποτε ποιήσεις τῶν ἐξῆς*, quidvis, quidlibet, quidquid ſit, III. 5, 3 & 5. *οἰκοδομεῖ τί ποτε*, III. 13, 17. *σκόπει τί ποτε*, III. 14, 3. n. *Φλυαρῆσαι τί ποτε*, III. 24, 39, *πῶς τί ποτ' ἐφλυάρησε τὰ ἐπελθόντα μοι*, II. 21, 11. n. *an τῶν ἐπελθόντων μοι*? *an poſt ἐφλυάρησα incidenda oratio, ut ſit πῶς τί ποτ' ἐφλυάρησα, (πῶς ἐφλυάρησα) τὰ ἐπελθόντα μοι*? *οὗτοί τινές ποτε οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς ἑαυτοὺς λέγοντες*, II. 20, 5. n. *Eodem refer ſequentia: τινά ποτ' ἀκούω Πολέμωνα &c.* audio, Polemonem aliquem, quisquis is fuerit (*ſive*, neſcio quem) olim &c. III. 1, 14. n. *Et τί ποτ' ἐκεῖνο τὸ αἴτιον*, illud quidquid ſit quod cauſſa eſt, III. 1, 31. n. *Et τινά ποτ' ἐκεῖνον τὸν Κρῖνιν*, illum quisquis fuerit, (neſcio quem) Crinin, III. 2, 15. n. *niſi in his τί & τίνα interrogative tanquam ſunt, & intelligendum verbum εἶπε*, quemnam dicam? quo nomine appellem? *quemadmodum fere* III. 1, 14. *habes βλέπων με τίνος ἕπω σχῆμα ἔχοντα*.

4) *τὶς*, aliquis, *ſubinde per ellipſin omittitur. ἠξίωται (nempe τις*, aliquis) *δημαρχίας*, I. 19, 24. n. *κέκλεικε τὴν θύραν, ſcil.* aliquis, III. 22, 14. *Sic ſæpe ad Φησὶ, quod vide infra.*

5) *τι enclit. per pleonaſmum adjectum perſæpe ad μὴ, ut μή τι* idem ac nudum *μή valeat.*

Τίς; *τί*; quis? quid? *μεμνῆσθαι δεῖ τίνας ἐσμέν*, IV. 12, 15. n. *ὁ ἀγνοῶν τίς ἐστι*, II. 24, 19. *Nota vero ſequentes dictiones:*

1) *τί σοι ἔδοξα*, quid tibi viſus ſum? *pro* quis, qualis, III. 23, 11. n. *niſi τίς σοι ſcribendum; Vide ſupra in* Τίς, *num.* 1.

2) *τίς οὖν σοι εἶπεν*; quis tibi dixit? *pro*, Egone tibi dixi? En. 24, 2. *Confer* Τίς *num.* 2.

3) *τί ἡμῖν καὶ αὐτῷ*; quid rei nobis cum illo? I. 1, 16. *τί ἐμοὶ καὶ αὐτοῖς*; I. 27, 13. I. 28, 15. *τί ἡμῖν καὶ σοί*; II. 19, 16. *τί δὲ σοὶ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις*; III. 22, 98.

4) *καὶ τί μοι νῦν (intellige μέλει, προσήκει, διαφέρει) τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν*, quid nunc referam &c. II. 17, 14. *τί οὖν σοι καὶ ἐπιχειρεῖν πράγματι τηλικούτῳ*; III. 22, 66. *τί γάρ σοι τοῦτο εἰπεῖν*; IV. 6, 33.

Corruptum

Corruptum illud eſt, τί δὲ σοὶ, βέλτιστε; τίς μου εἶ; II. 13, 24. n. *an* τίς μοι εἶ; *an* τί μου μέλει;

Τίτθη, ἡ, nutrix. κλαίειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην, II. 16, 28. κλαίειν μάμμας καὶ τίτθας, II. 16, 39. τίτθας ἐπιποθεῖς καὶ μάμμην, III. 24, 53.

Τὸ, *pro* τοῦτο. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, IV. 13, 20.

τὸ νῦν, *vel* τονῦν, *vide in* Νῦν.

Τοῖος, talis. τὸ δ' ὁ θεῖνα φιλοσοφεῖ, ὁ τοῖος καὶ ὁ τοῖος, III. 16, 11.

Τοιοῦτος, talis. φαντάζομαι ὅτι πείσῃ τὸ τοιοῦτον, I. 30, 6. ἐνθυμήθητι τοιοῦτον, III. 22, 65. τοιοῦτόν ἐστί τι καὶ ἐνθάδε, IV. 3, 6. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, IV. 13, 20. δειξάτω τις ὑμῶν τὸν τοιοῦτον, II. 17, 31. n. ταχὺ γοῦν ὁ τοιοῦτος ὑπομεῖναι, II. 16, 38. n. *ubi olim* οὗτος. τοῦτον ἐπονήσῃ τὸν τόπον, II. 17, 31. n. *ubi olim* τοιοῦτον.

Τόνος, nervus, intentio nervorum. θέλω γὰρ εἶναι τόνους ἐν σώματι ἐμοὶ &c. II. 15, 2 ſq. τοῦτο οὐκ εἰσὶ τόνοι, ἀλλ' ἀτονία, II. 15, 4. οὗτοι μανικοὶ τόνοι, οὐχ ὑγιεινοί, ibid. vſ. 17. *cf.* vſ. 19 ſq. οἷα νεῦρα, οἷοι τόνοι, II. 18, 26. τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος, Fr. 57.

Τόπος, locus, argumentum, thema aliquod quod tractatur, pars quæſtionis, ſedes argumentorum, genus rerum. „*Vide Quinctil. lib. V. cap.* 10. *Cic. Parad. initio:* animadverti locos graves ex philoſophia tractare. *Laërt.* VII. 39. ταῦτα δὲ τὰ μέρη ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος τόπους καλεῖ. *conf. ibid. ſect.* 84.“ VPTON.

ὅταν τοῦτον ἐπονήσῃ τὸν τόπον, II. 17, 31. τόποι περὶ οὓς μάλιστα στρέφεται ἡ ἐρώτησις, I. 7, 4. ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, I. 7, 21. τοῦτῳ τῷ τόπῳ δεῖ προσέχειν, IV. 2, 1. ἐν τοῦτῳ τῷ τόπῳ ἀγύμναστός εἰμι, IV. 12, 13. ὁ μόνον ἦν κατὰ τὸν τόπον (*intellige* τοῦτον) ἁμάρτημα, I. 7, 31. τίνι οὖν ἀρκοῦμαι; τῷ κατὰ τὸν τόπον, I. 27, 16. γνῶναι τὸ κατὰ τὸν τόπον ἀληθὲς, I. 28, 29. τὸ φαινόμενον πολλοῖς ἐν τῷ τόπῳ παράδοξον, II. 1, 3. ὑπὸ τῆς φύσεως κατὰ τὸν τόπον δεδιδαγμένοι, II. 11, 6. αὐ γέγανα πρὸς τῷ δόγμα τι ἐμαυτοῦ ποιήσασθαι κατὰ τὸν τόπον, II. 19, 6. τίς ἐστι δύναμις κατὰ τὸν τόπον, II. 23, 31. ὀλισθηρὸς τόπος *alii ſcribunt* En. 33, 15. *ubi alii rectius* τρόπος.

τρεῖς εἰσι τόποι περὶ οὓς ἀσκηθῆναι δεῖ &c. ὁ περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐκκλίσεις, ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις, III. 2, 1 ſqq. n. πρῶτοι δ' εἰσὶν οἱ πρῶτοι τόποι, I. 4, 12. n. ὁ ὀρεκτικὸς τόπος, I. 17, 24. ὁ δεύτ. τόπος ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς, II. 17, 15 & 32. III. 12, 15. ὁ τρίτος τόπος, ὁ περὶ τὰς συγκαταθέσεις, II. 17, 15. III. 12, 14.

12, 14. τόπος συγκαταθετικὸς, I. 17, 22. IV. 1, 69. IV. 4, 13. ὁ τελευταῖος τόπος, ὁ τῆς ἀμεταπτωσίας, III. 26, 14. τρίτος τόπος, ὁ περὶ τὴν τῶν κριμάτων ἀσφάλειαν, IV, 10, 13.

Alio ordine rationeque numerantur Loci Philosophiæ in Ench. *cap.* 52: ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐστὶν ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ τῆς χρήσεως τῶν φαντασμάτων· - - ὁ δεύτερος, ὁ τῶν ἀποδείξεων· τρίτος, ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός.

Denique hujusmodi notamus dictiones: ποῦ ἔτι τόπος ἀκηράων; I. 9, 20. ἀγωγίας; II. 13, 10. κλέπτης ἐν τοῖς σοῖς τόπον οὐκ ἔχει, I. 18, 12. ἐν τοῖς βασιλεῦσιν αἱ τραγῳδίαι τόπον ἔχουσι, I. 24, 15. δὸς ἄλλοις τόπον, IV. 1, 106. συνήθεις τόποι, III. 24, 56 & 68. ἐξαγγέλλεις αὐτὰ παρὰ τόπαν, alieno loco, III. 21, 16. παρὰ (τὸν) τόπον ταῦτα ἀφελεῖ, pro loci ratione, III. 21, 14.

οὐ ζητήσω ἄλλον (*intellige, aut etiam adde* τόπον) ἢ ἐν ᾧ εἰμί, III. 24, 102. n.

Τοσοῦτος. τὰ τοσαῦτα ἔχω σοι βοηθῆσαι, hæc habeo, non amplius, quibus te juvem, I. 11, 16. τοσούτῳ χρόνῳ, tamdiu, II. 6, 23. οὐκ ἦν τοσούτου, non erat tanti, II. 6, 23. & En. 33, 13.

Τότε, tali quodam tempore, illo tempore, olim, IV. 4, 7.

Τραγῳδεῖν, tragoedias agere *in scena.* ἂν μὴ τραγῳδήσω, τραχηλοκοπηθήσομαι, &c. I. 2, 16. νῦν δὲ σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ, III. 15, 5. En. 29, 3. Tragicorum more, tragice exaggerare rem; μὴ τραγῳδεῖ τὸ πρᾶγμα, IV. 7, 15. n.

Τραγῳδία, tragoedia. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ τραγῳδία, ἢ ἀνθρώπων πάθη &c. I. 4, 26. ἢ τὸ φαινόμενον, I. 28, 32. ἴδε πῶς τραγ. γίνεται, ὅταν εἰς μέρους ἀνθρώπους πράγματα ἐμπέσῃ, II. 15, 13. ἐν τοῖς βασιλεῦσι - - αἱ τραγῳδίαι τόπον ἔχουσι, I. 24, 15.

Τραγῳδὸς, tragoedus. ὅταν ἐκείνων ταῖ προσίῃς, μέμνησο ὅτι τραγῳδῷ προσέρχῃ, I. 14, 18. ἔσται χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα &c. I. 29, 41. ἀκούειν τραγῳδοῦ, I. 29, 59. οἱ κακοὶ τραγῳδοὶ μόνοι ὅσαι οὐ δύνανται, III. 14, 1. n. σοὶ μέλει πῶς καλλαὺς μιθαρῳδοὺς ἔχῃς καὶ τραγῳδούς, IV. 7, 37.

Τραπεζεὺς, ad mensam pertinens, mensæ adsecla; τραπεζῆας, πιλαμῶδες, III. 22, 80. n.

Τραπεζίτης, ὁ, numularius, III. 3, 3.

Τραχέως, aspere, molestε. τραχέως κινεῖσθαι, aspere moveri, *id est*, dolorem percipere, II. 1, 19.

Τραχηλοκοπεῖν, collum præcidere. δυναμαί σοι τραχηλοκοπῆσαι, I. 19, 6. τραχηλοκοπήσω σε, I. 29, 6. τραχηλοκοπεῖσθαι, I. 29, 22. τραχη-

τραχηλοκοπηθῆναι, E 1, 18. — θήσομαι, I. 2, 16.

Τράχηλος, ὁ, collum. τῷ τραχήλῳ ἀπειλεῖς, I. 29, 6. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἄν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77. ἀνατείνειν τὸν τραχ. exigere, II. 16, 41. II. 17, 29. ἐκτείνειν τὸν τράχηλον, exferere, præbere collum *præcidendum*, I. 1, 19 ſq.

Τραχὺς, aſper, moleſtus, dolorem adferens. τί δεῖ λέγειν ἐφ' ἑκάστου τῶν τραχέων, III. 10, 7. Φαντασία τραχεῖα, En. I. 5. n. *Socrates* γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης, IV. 5, 33.

Τρέμειν, tremere. ἐμὸν ἐστι, ἀποθανεῖν μὴ τρέμοντα, I. 2, 21. τρέμων καὶ πενθῶν, I. 4, 12. μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει, En. 32, 2.

Τρέπειν, vertere, convertere. τὴν ἔκκλισιν τρέπειν ἐπὶ μόνα τὰ προαιρετικά, IV. 4, 33. ἐὰν πρὸς ταῦτά τις ἐπιχειρῇ τρέπειν τὸν νοῦν, Fr. 134. *ubi libri quidem* ῥέπειν *dant.*

Τρίβειν, 1) fricare, *ut ſervus dominum; ἄλλους τοὺς τρίψοντας*, III. 26, 21. 2) uſu terere. ταῦτα ἔχων ἀεὶ ἐν χερσὶ, τρίβων αὐτὸς παρὰ σαυτῷ, III. 24, 115. ἔχομεν περὶ τοῦτο. τὰ ὦτα τετριμμένα, II. 24, 12. n. περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα, &c. II. 16, 18.

Τριβὴ, ἡ, uſus, exercitatio. ἔστιν τινὸς χρεία τριβῆς, II. 6, 5. πόσης τριβῆς περὶ τὸ ἀκούειν προσδεῖται, II. 24, 10.

Τρίβων, ὁ, pallium tritum; „*quale Cynici geſtabant, quod ita in ſiniſtrum humerum conjiciebant, ut dexter humerus nudus exereretur: erant autem ſine tunica. Diog. Laërt. VI.* 13.“ VPTON. — III. 1, 24. IV. 11, 34. οὗτος Φιλόσοφός ἐστι. διατί; τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην, IV. 8, 4. ἀναλαβόντες τρίβωνα, καὶ πώγωνα καθέντες, IV. 8, 15 & 34.

Τριβωνάριον, palliolum, III. 22, 47.

Τριβώνιον, III. 22, 10. III. 23, 35.

Τρίγωνον, triangulum, II. 11, 2.

Τριχῇ, triplici ratione, trifariam, Fr. 37.

Τροπικὸν, τὸ, *ſcil.* ἀξίωμα, connexum, propoſitio connexa, I. 29, 40. n.

Τρόπος, ὁ, modus, ratio. τρόπος τῆς διδασκαλίας, II. 14, 1. τίνα τρόπον, I. 2, 2. I. 11, 3. II. 6, 7. ὅτῳ τρόπῳ, II. 12, 22. ἕτερον τρόπον, II. 15, 4. ἄλλον τρόπον, III. 21, 17. καθ' ὅσους τρόπους, quot modis, I. 8, 1. τὰ σὰ τηρεῖν ἐκ παντὸς τρόπου, quovis modo, I. 25, 4. παντὶ τρόπῳ τὴν κοινωνίαν Φυλάσσειν, II. 20, 8. κατὰ τρόπον καὶ τεταγμένως, juſto modo, I. 6, 15. *nempe* οὗ δεῖ τρόπον, *ut ait* I. 17, 27.

In Dialecticis, τρόποι *ſunt certi* modi legitimi argumentandi,

tandi, I. 7, 12. „*Laërt. VII.* 43. 76. 194. *τρόπος δέ ἐστιν οἱονεὶ σχῆμα λόγου. ubi vide Interpr.*“ VPT.

ὁλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτισμόν, hoc genus, hæc ratio, hic mos, En. 33, 15. *ubi alii τόπος. Vide Var. Lect. in Editione noſtra critica, & Lexic. noſtrum Polyb. in* Τρόπος.

Τροφή, alimentum. *τὰ δοκοῦντα Ἰουδαίοις - - περὶ τροφῆς*, I. 11, 12. *δὸς τροφήν*, II. 17, 9. *τὰ περὶ τὸ σῶμα, οἷον τροφὰς, πόμα &c.* En. 33, 7.

Τροχὸς, rota, *tormenti & ſupplicii genus*, II. 6, 18. n. IV. 13, 22.

Τρυγητὸς, ὁ, vindemia, IV. 8, 33.

Τυγχάνειν, *cum Gen.* adipiſci. *τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν*, En. 25, 1. *τοῦ ἀγαθοῦ τυγχάνει*, III. 3, 8. IV. 1, 52. *τυχὼν τοῦ Φίλος εἶναι Καίσαρος, οὐδὲν ἧττον τοῦ ζητουμένου οὐ τέτευχε*, IV. 1, 45. n. *τὸ μὴ τετυχηκέναι τούτου*, IV. 1, 33.

Abſolute. ὡς ἔτυχε, ut fert fors, fortuito, I. 7, 33. I. 12, 12 ſqq. n. *εἰ οὕτω τύχοι*, fortaſſe, exempli gratia, ut hoc utar, III. 1, 3. *ἐν οὕτω τύχῃ*, En. 25, 3. *τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι*, obvio cuique, En. 28. *τύφου ἀφορμὴ οὐχ ἡ τυχοῦσα*, I. 8, 6. *ἐκ τῆς τυχοῦσης προφάσεως*, I. 29, 29. *ὅταν πράγματα (τὰ) τυγχάνοντα ἐμπέσῃ*, II. 16, 31. n. *ἣν ἔτυχε γυνὴν ſcripſi* II. 23, 32. obviam quamque, quamcumque, *ubi male vulgo ἣν εἶχε. ἐν μεγάλῃ περιουσίᾳ τυγχάνοντα εὐσθυμεῖν*, Fr. 24. n. *ni potius ἐν μεγάλῃ τύχῃ ὄντα legendum.*

Τυλοῦν, calloſum reddere, *τυλοῦσθαι*, occalleſcere. *τυλοῦται τὸ ἡγεμονικὸν*, II. 18, 9.

Τύπος, ſpecies rerum in animo impreſſa; *τύπους τοσούτους ἀφ' οὗτω πολλῶν πραγμάτων ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ Φυλάττεις*, I. 14, 8. *ἀναμάσσεσθαι τοὺς τύπους τῶν ὁρωμένων*, II. 23, 3. Morum quædam forma; *τάξον τινὰ ἦθη χαρακτ. σεαυτῷ καὶ τύπον*, En. 33, 1.

Τυποῦν, formare, formam *vel* ſignum imprimere. *τυπούμεθα ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν*, ſpecies accipimus animis impreſſas a rebus ſenſilibus, I. 6, 10. *οὐχ ἕξετε τὸν τετυπωμένον Στωϊκὸν δεῖξαι*, (formatum, perfectum) *τόν γε τυπούμενον δείξετε*, (cum tamen qui formetur, qui accedat, qui eo ſpectet & eum ſcopum ſequatur) *τὸν ἐπὶ ταῦτα κεκλικότα*, II. 19, 25.

Τυραννὶς, ἡ, regnum. *ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα*, En. 31, 4.

Τύραννος. *Vide in* Δορυφόρος.

Τυρὸς, ὁ, caſeus. *οὐδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν ῥᾴδιον*, III. 6, 9.

Τυφλὸς, cæcus. *ὡς τοὺς τυφλοὺς ἐλεοῦμεν*, I. 28, 9.

Τυφλοῦν, occæcare. *οἱ τὰ κυριώτατα (ſcil. κατὰ τὸ ἡγεμονικὸν) τετυφλωμένοι*, I. 28, 9. *τετυφλωμένος erat olim* IV. 1, 150. *pro τετυφωμένος.*

Τύφος *vel* τῦφος, ὁ, fumus, faſtus, inſolentia. *οἰήσεως ἀφορμὴ καὶ τύφου*, I. 8, 6.

Τυφοῦν, fumo infeſtare, inflare, inſolentem reddere. *τετυφωμένος*, inflatus, inſolens, IV. 1, 150. n.

Τύχη, fortuna. *ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος*, vita fortunæ implicata, Fr. 1. *ἀγαθῇ τύχῃ*, quod felix fauſtumque ſit, I. 1, 29. *νὴ τὴν σὴν τύχην*, per genium tuum, II. 20, 29. *νὴ τὴν Καίσαρος τύχην*, IV. 1, 14. *Sic ἐμπαίζων μοῦ τῇ τύχῃ ſcripſi* IV. 1, 47. n. *pro vulgato ψυχῇ.*

Τυχὸν, fortaſſe; Arrian. Epiſt. ad Gell. vſ. 8. Diſ. III. 21, 18.

Τυχὼν, ὁ, *vide in* Τυγχάνειν.

T.

Ὑβρίζειν, contumelia & injuria adficere. *οὐχ ὁ λοιδορῶν ὑβρίζει, &c.* En. 20.

Ὑγιεινὸς, ſalubris. *ἔχομέν τινα τοῦ ὑγιεινοῦ πρόληψιν*, II. 17, 8 ſq.

Ὑγιὴς, ſanus, integer. *In judicando*, ὑγιὲς, ſanum, verum, rectum, rationi conſentaneum. *ὑγιὲς εἶναι δεῖ τὸ κεκριμένον*, II. 15, 2 & 8. *εἴπερ ὑγιές ἐστι τὸ ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων λεγόμενον*, I. 11, 28. *πῶς ἔτι ὑγιές ἐστι*; I. 2, 6. *τοῖς ὑγιέσι καὶ ἐναργέσι προσχρῶντα*, II. 20, 1.

Ὑγιῶς, recte, vere, cum ratione. *πότερα ὑγιῶς ἢ οὐχ ὑγιῶς λεγόμενόν ἐστι*, I. 12, 4. *πῶς ὑπολήψονται, ὑγιῶς ἢ οὐχ ὑγιῶς*, II. 20, 11.

Ὑδάτιον, *diminut. τοῦ ὕδωρ, de* humore *qui eſt in concretione corporis humani; ὅσον ἦν ὑδατίου, εἰς ὑδάτιον ἄπεισι*, III. 13, 15.

Ὑδρεύσασθαι ἐξελθεῖν, aquatum exire, En. 7.

Ὑδροφόβος, qui aquam timet, *ut qui a cane rabioſo morſi ſunt*, IV. 4, 20. n.

Ὕδωρ πίνειν, III. 14, 4 ſqq. En. 47.

Ὑέτιος, Pluvius, *cognomen Jovis*, I. 12, 12. I. 22, 16.

Υἱὸς τοῦ Διὸς, I. 3, 2. I. 19, 9. II. 16, 44. *τοῦ Θεοῦ*, I. 9, 6.

Ὕλη, materia, res ſubjecta, res propoſita, objectum, argumentum.

1) materia ex qua aliquid conſtat. *τὸ κολυτλὲς τῆς ὕλης*, Fr. 20. *Huc ſpectat, quod ἡ ὕλη τοῦ ἀνθρώπου dicantur eſſe τὰ σαρκίδια*, III. 7, 25. *eâdem notione, quâ ἡ οὐσία τῆς χειρὸς* ibid. vſ. 24. *dicitur eſſe ἡ σάρξ.*

2) materia, circa quam aliquis occupatur, in qua verſatur.

tur. τέκτονος ὕλη, τὰ ξύλα· - - τῆς περὶ βίου τέχνης ὕλη, ὁ βίος αὐτοῦ ἑκάστου, I. 15, 2. τῆς συντικῆς ὕλη, τὰ δέρματα, I. 20, 3. ὅταν ἴδω τέκτονα καὶ ὕλην παρακειμένην, ἐκδέχομαι τὸ ἔργον. II. 19, 31. πλούτῳ χρηστέον ὡς ὕλῃ τινὸς, (*sive* τινὶ,) Fr. 98. n. ἐπὶ πάσης ὕλης, I. 7, 2. I. 26, 2. ἐπὶ τῆς ἀεὶ παραπιπτούσης ὕλης τὰ προηγούμενα ἐπονῶν, I. 4, 20. ἐφ' ἑκάστης ὕλης, IV. 1, 117. καὶ ἐν ταῖς ὕλαις ταύταις γενόμενον, etiam qui in his rebus (*in ſubtilitatibus dialecticis*) occupatur, III. 2, 7.

3) *Sigillatim, in morum Philoſophia, vocabulum* ὕλη *duplici modo accipitur: intelliguntur que hoc nomine*

(1) res externæ quæcunque, quæ vel grato vel moleſto ſenſu vel indifferenter nos adficiunt; & circa quas occupantur noſtræ actiones. *Sic* τὰ ἐκτὸς *ſunt* ὕλαι τῇ προαιρέσει, περὶ ἃς ἀναστρεφομένη ἡ προαίρεσις τεύξεται τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ, I. 29, 2. *Hæ* ὕλαι *per ſe ſunt* ἀδιάφοροι, indifferentes: *boni malive ratio non in ipſis ineſt, ſed in modo quo circa eas verſamur, quo illis utimur,* ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν, II. 5, 1. & in animi noſtri circa illas decretis, ἐν τοῖς περὶ τῶν ὑλῶν δόγμασι, I. 29, 3. *Itaque res ipſas per ſe* nec admirari debemus, μὴ θαυμάζειν τὰς ὕλας, I. 29, 3. III. 20, 8. nec eis terreri, ἐκπλήττεσθαι, IV. 4, 10. *Generatim*, non debemus προσπεπονθέναι ταῖς ὕλαις, II. 5, 9. ſed illas παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι, IV. 7, 5. *Præſertim vero* difficilia tempora, & *varia vitæ pericula, ſunt* ὕλαι καὶ ὑπόθεσις, I. 29, 41. quibus excitatur & exercetur homo, I. 6, 34. *hæ ſunt* αἱ μεγάλαι ὕλαι, I. 26, 10.

(2) objectum proximum & internum, *ſive* ſubjectum, in quo occupatur ſapientiæ ſtudioſus. ὕλη τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸ ἴδιον ἡγεμονικὸν, III. 3, 1. n. ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἡ ἐμὴ διάνοια, ὡς τῷ τέκτονι τὰ ξύλα, III. 22, 20. *Sic* ὕλη τοῦ Φιλοσόφου, *quam ille tractat & elaborat & expolit, eſt Ratio,* ὁ λόγος, IV. 8, 12. *Sic, quum quærit Epictetus, quodnam ſit* ſubjectum, *in quod cadat vera felicitas & libertas, eodem vocabulo utitur:* ἐν ποίᾳ οὖν ὕλῃ (*utrum in corpore, an in animo?*) δεῖ ζητεῖν τὸ εὕρουν καὶ ἀπαραπόδιστον; III. 22, 40.

Quod vero II. 16, 18. *ait,* περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα, ἐν δὲ ταῖς ἐνεργείαις ταπεινοὶ, ἀσχημόνες, &c. *dupliciter intelligi poteſt; uno modo,* quod exercitati ſimus in rebus μέχρι τοῦ λόγου, *id eſt*, ad disputandum de rebus ſatis ſimus exercitati, theoreticam rerum notitiam ſatis probabilem habeamus, ſed præcepta in vitæ actum deducere neſciamus. *Sed, quæ ibidem præ-*

præcedunt, ſuadere videntur, ut hoc modo capiamus: in rebus ipſis ſatis ſumus verſati, ſatis commode res tractare novimus, ut id, quod volumus, conſequamur; ſed, ut ea velimus quæ velle debemus, ut ea, quæ declinare par eſt, declinemus, id vero nemo curat.

Ὑμνεῖν, laudibus celebrare. *τὸ θεῖον*, I. 16, 15. *τὸν θεὸν*, III. 26, 30.

Ὑπάγειν, recedere, abire. *ὕπαγε, ζήτει τίνων κατεξεράσεις*, III. 21, 6. *μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε*, III. 16, 10.

Ὑπαγορεύεται, dictitatur, monetur, præcipitur, En. 30.

Ὕπαιθρος, qui ſub dio vitam agit, *ut Cynici. ὁ κυνικὸς, ὁ ὕπαιθρος, ὁ ἐλεύθερος*, III. 22, 16. *ἡ ὕπαιθρος δίαιτα*, III. 22, 87.

Ὑπάρχοντα, τὰ, poſſeſſiones, bona *fortunæ; τὰ ὑπάρχοντα οὐκ ἀφῃρέθη*, I. 1, 30.

Ὑπατεία, ἡ, conſulatus, III. 3, 15. III. 22, 29. IV. 1, 55 & 60. IV. 4, 47. IV. 7, 23.

Ὑπατεύειν, conſulatum gerere, IV. 10, 11 & 18. IV. 1, 149. *ὑπάτευκα*, IV. 1, 8. *κἂν μυριάκις ὑπατεύσῃς*, IV. 1, 173.

Ὑπάτη, ἡ, *ſcil.* χορδὴ, ſumma chorda, *quæ ſonum edit graviſſimum. ἀποφαινόμενος περὶ τῆς νήτης, εἶναι ὑπάτην*, I. 29, 53. *τὴν νήτην μὲν τύπτειν ἔμαθε καὶ τὴν ὑπάτην*, II. 13, 4.

Ὑπατικός, conſularis, II. 12, 17. III. 14, 11. IV. 1, 53 & 94. Fr. 16.

Ὕπατος, III. 3, 15. En. 19, 2. *δὶς καὶ τρὶς ὕπατος*, III. 22, 27.

Ὑπεξάγειν, recedere, loco cedere, diſcedere, IV. 1, 106.

Ὑπεξαίρεσις, exceptio. *μεθ' ὑπεξαιρέσεως*, En. 2, 2. n.

Ὑπὲρ, ſuper. *ἄρον ὑπὲρ ἀμφοτέρας*, III. 20, 10. n. *τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς ἐστι*, III. 2, 6. n.

Ὑπαγρυπνεῖν, vigilare pro aliorum ſalute. *ὑπερηγρύπνηκεν ὁ Κυνικὸς ὑπὲρ ἀνθρώπων*, III. 22, 95.

Ὑπέρθεσις, procraſtinatio; *cui opponitur* ἡ παντελὴς ἀπόστασις, IV. 12, 3. *Vulgo in* En. 51, 1. *legebatur* ἂν ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς.

Ὑπεριδεῖν, deſpicere; ἂν δὲ καὶ μὴ λάβῃς, ἀλλ' ὑπερίδῃς, En. 15.

Ὕπερον, τὸ, & ὁ Ὕπερος, piſtillum. *ὅλμου καὶ ὕπερον περιφέρειν*, III. 12, 9. n. *Adde Not. ad* III. 20, 10. & *vide ſupra in* Αἴρειν.

Ὑπερτίθεσθαι, differre, in aliud tempus rejicere. *εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον ὑπερτιθέμενος τὸ εὐροεῖν*, IV. 12, 2. *τὴν μὲν ὄρεξιν ἤρκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς ἅπαν, καὶ ὑπερτέθειται*, I. 4, 1. *τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρὸν*, En. I. 4. *ποῖον ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν*, En. 50, 2.

Ὑπέρχεσθαι ὑμᾶς ὅτι &c. ſubit animum noſtrum cogitatio, IV. 13, 4. (*ſic* ὑποτρέχει IV. 2, 2.)

Ὑπερφυῶς, ita ut nihil ſupra, III. 23, 11.

Ὑπεύθυνος, obnoxius, reus, qui rationem reddere tenetur; *Gallice*, reſponſable. *μόνον δ' ὑπεύθυνον ἀπέφηναν (σὲ οἱ θεοὶ) τῶν ἐπὶ σοί*, I. 12, 32. *τίνος οὖν. ὑπεύθυνον ἐποίησαν*; I. 12, 34. Poteſtati alterius obnoxius; *τὸ σῶμα ὑπεύθ. παντὸς τοῦ ἰσχυροτέρου*, IV. 1, 66. *ᾧ τινι ἂν τῶν ὑπευθύνων (i. q. ἀλλοτρίων) καὶ θνητῶν προσπαθῇς*, IV. 1, 77. *ἀλλότρια, δοῦλα, ὑπεύθυνα*, IV. 5, 15.

Ὑπέχειν, ferre, ſuſtinere, pati. *πῶς δύνασαι ὑποσχεῖν τὸν ἔλεγχον*, II. 14, 20.

Ὑπηρετεῖν, miniſtrare; *cum dat. perſ. & accuſ. rei. ὀλίγα αὐτῷ ὑπηρέτουν*, IV. 1, 37.

Ὑπηρέτης, miniſter, *τοῦ Διὸς*, III. 22, 82. *ὡς φίλος τοῖς θεοῖς, ὡς ὑπηρέτης, ſcil. αὐτῶν*, III. 22, 95. III. 24, 98 & 113.

Ὑπηρετικὸς, ad miniſtrandum natus, miniſtri rationem habens. *ὑπηρετικὰ γὰρ γέγονεν ἄλλοις, οὐκ αὐτὰ προηγούμενα*, II. 8, 6. II. 10, 3.

Ὕπνος, ſomnus. *τί ἐν ὕπνοις*; I. 18, 23. n. *ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάζεσθαι*, I. 5, 6.

Ὑπὸ, *præpoſ. Cum Genit.* 2, ab. *ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγόναμεν*, I. 3, 1. *ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελούμενα*, En. 31, 1. *ubi alii male ἐπὶ, nonnulli ἀπὸ commode. An ὑπὸ Καίσαρος κινδυνεύω legendum* II. 6, 20. *pro vulgato ἐπὶ Καίσαρος?*

Cum Dativo; ὑπὸ τῷ αὐτῷ παιδαγωγῷ ἀνατεθραμμένοι, II. 22, 26. (*conf.* Παρὰ *cum Dat.*)

Cum Accuſ. ὑφ' ἓν πάντες, unà, ſimul omnes, III. 22, 23.

Ὑποδεῖν τινα, calceis aliquem inſtruere, calceamenta præbere; *ἄλλος μ' ἐνέδυσεν, ἄλλος μ' ὑπέδει, ἄλλος ἔτρεφεν*, IV. 1, 37. *Item* calceos induere *alicui, ut ſervus domino; δέδοικας μὴ οὐ φχῇς ἄλλον τὸν ὑποδήσοντα, ἄλλον τὸν ἐνδύσοντα, ἄλλους τοὺς τρέψοντας*, III. 26, 21. *Sic* I. 16, 4.

Ὑπόδημα, τὸ, calceus. En. 39. & 24, 4.

Ὑποδημάτια τοῦ ὄνου, calces ferreæ, *quibus armantur ungulæ aſini*, IV. 1, 80.

Ὑπόθεσις, 1) materia propoſita in qua elaboremus; res, argumentum, negotium, ad tractandum propoſitum. *τί μου ποιεῖ ὁ ἀθλητής; πῶς μελετᾷ τὴν ὑπόθεσιν*; I. 29, 38. *ἄλλου ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, τοῦ κυβερνήτου*, alterius eſt hoc negotium, (*curandi ne navis tempeſtate pereat,*) nempe gubernatoris, II. 5, 11. n. *ταῦτα ὕλην ἔχεις καὶ ὑπόθεσιν*, I. 29, 41. *ἔρχεσθαι δεῖ ἐπὶ τὸ παιδεύεσθαι οὐχ ἵν' ἀλλάξωμεν τὰς ὑποθέσεις, non*

ut

ut mutemus argumenta, negotia, & *veluti* pensa, *quæ a Deo nobis proposita sunt tractanda, sed ut recte in eis tractandis versemur*, I. 12, 17.

2). *Apud Dialecticos* Hypothesis *est* propositio *seu* enunciatio, *quæ vera ne, an falsa sit, nunc non disceptamus, sed* quam pro vera ponimus, & ut pro vera nobis concedatur postulamus, id solum spectantes, quid ei consentaneum sit, quid repugnans. ἀναγκαῖον ἔστιν ὅτε, αἰτῆσαί τινα ὑπόθεσιν, ὥσπερ ἐπιβάθραν τῷ ἑξῆς λόγῳ, I. 7, 22. ἔλαβον ὑπόθεσιν τοῦ νύκτα εἶναι, I. 25, 11. οὐκ ἀκολουθεῖ τῇ ὑποθέσει, I. 25, 12 sq. τὸ ἀκόλουθον τῇ ὑποθέσει παραδέχεσθαι, I. 26, 1. ἴδωμεν πῶς ὑπόθεσίν τις λαβὼν, εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται, III. 2, 17.

Ὑποθετικὸς, hypotheticus. ἡ περὶ τοὺς μεταπίπτοντας καὶ ὑποθετικοὺς (λόγους) πραγματεία, I. 7, 1. n. ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, I. 7, 22. ἀναγινώσκοντος δὲ τοὺς ὑποθετικοὺς, ἔφη· Νόμος ὑποθετικός ἐστι καὶ οὗτος, I. 26, 1. n. ἐπιδείκνυσθαι θέλων ὅτι οἶδε τοὺς ὑποθετικοὺς, I. 26, 9. κράξας δὲ τὸν ἀναγινώσκοντα τοὺς ὑποθετικοὺς, I. 26, 13. ἐφοδεύετε ὑποθετικοὺς, II. 21, 17. III. 24, 78 & 80. IV. 4, 14. καταγίνονται περὶ τοὺς μεταπίπτοντας, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας, ὑποθετικοὺς, ψευδομένους, III. 2, 6.

Ὑποθήκη, ἡ, admonitio, præceptum. τοιαύτας ἔχων ὑποθήκας καὶ ἐντολὰς παρὰ τοῦ Διὸς, I. 25, 5. ὑποθήκης οὐκ ἀπορήσεις, II. 2, 25.

Ὑποκαταγελᾷν τινος, clam irridere, IV. 6, 21.

Ὑποκρίνεσθαι, *absol.* simulare, I. 25, 1. In scenam prodire, & fabulas agere; ὑποκριτὴς ὑποκρινόμενος παρὰ καιρὸν, IV. 1, 165. *Cum Accus.* simulare speciem alicujus, falso se gerere pro *tali*; τί ὑποκρίνῃ Ἰουδαίους *sive* Ἰουδαῖον, II. 9, 20. n. Personam aliquam agere; οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα, IV. 2, 10. *conf. Laërt. VII.* 160. ἂν πτωχὸν ὑποκρίνασθαί σε θέλῃ ὁ διδάσκαλος, En. 17. τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς, ibid.

Ὑποκριτὴς, histrio, tragoedus, actor scenicus. I. 24, 18. ὁ ἀγαθὸς ὑποκριτὴς, IV. 1, 165. *Translate, ex usu Stoicorum, de quo conf. Laërt. VII.* 160. qui talem aut talem in vita personam agit; μέμνησο ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, En. 17. πενία τυχοῦσα καλοῦ ὑποκριτοῦ, IV. 7, 13.

Ὑπολαμβάνειν, *proprie* in mentem suscipere, sententiam suscipere, sentire, existimare, putare. *Absolute.* τίς φαίνῃ σεαυτῷ ἐν τῷ ὑπολαμβάνειν, IV. 6, 18. *Cum Adverbio.* κακῶς ὑπέλαβες, III. 18, 2.

τὸ κρῖναι καλῶς, τὸ ὑπολαβεῖν, *scil.* καλῶς, τὸ ὁρμῆσαι, *&c.* III. 24, 56. *Cum Accuſ.* ψεῦδος ὑπολαβεῖν, II. 13, 11. n. II. 6, 21. τὴν ἀρετὴν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἴσην ἢ καὶ κρείττονα ὑπολαβεῖν, II. 19, 21. μήτις ἄλλην οὐσίαν ὑπολάβῃ τοῦ ἀγαθοῦ, II. 20, 9. ταῦτα ἀγαθὰ ὑπολαμβάνεις, II. 22, 6 ſq. En. 31, 2. ταὐτὰ ὑπολαμβάνω, IV. 13, 19. *Cum* περὶ *præpoſ.* ὡς ἂν περὶ αὐτοῦ ὑπολάβῃ, I. 3, 4. ἂν ὃ δεῖ περὶ αὐτοῦ ὑπολάβω, III. 20, 16. ὃ δεῖ ὑπειληφέναι, ὑπείληφα περὶ τοῦ ἄρχειν, IV. 6, 22. κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσιν περὶ αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν, En. 35. ὃ βούλει ὑπολάμβανε, *intellige* περὶ ἐμοῦ, I. 10, 4. *Cum* ἐπὶ *præpoſ.* τοιοῦτόν τι καὶ ἐφ' ἡμῶν ὑπολαβεῖν δεῖ, II. 5, 24. *Cum Infinit.* ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι, En. 30. Diſſ. I. 25, 17. III. 14, 8. *Cum* ὅτι *conjunctione*; ὑπολάμβανε ὅτι ἐν κακοῖς εἶ, I. 25, 9. II. 21, 11. IV. 5, 33.

τὸ ὑπολαμβάνειν *in noſtra eſt poteſtate.* τίς γάρ σε ἀναγκάσαι δύναται ὑπολαβεῖν τι ὧν οὐ θέλεις; II. 6, 21. *cf.* II. 21, 9. III. 24, 56. *&* En. I. 1. n.

Ὑπολείπεται, ſupereſt, reſtat. I. 11, 26. I. 12, 19. n. II. 22, 2. IV. 1, 106.

Ὑπολῃσείδιον, *diminut.* τοῦ ὑπόλῃψις, *per contemtum.* Ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑπολῃσείδιον, IV. 1, 140. n.

Ὑπόληψις, ſuſceptio in mentem, opinionis ſuſceptio, ſententia quam quis tenet, opinio. αἴτια τοῦ πράττειν τι καὶ μὴ πράττειν, ὑπολήψεις καὶ δόγματα, I. 11, 33. τῇ ὑπολήψει κινδυνεύω, II. 6, 21. ὑπολήψεις χρηστικὰς ἔχομεν, II. 9, 14. ὑπολ. εἰκαῖαι καὶ ἐψευσμέναι, II. 14, 22. κομψαὶ, III. 16, 9. κήρινοι, III. 16, 10. ἀγύμναστοι, IV. 6, 14. ὀρθαὶ, En. 31, 1. ἡ σὴ σε ὑπόληψις ἠρέθικε, En. 20. ἐφ' ἡμῖν ἡ ὑπόληψις, En. 1. 1. n.

Ὑπολογίζεσθαί τι, rationem alicujus habere; ἔτι ὑπολογίζῃ νόσον, III. 5, 4.

Ὑπομένειν, ferre, pati, tolerare. *Cum Participio*; ὑπόμεινον ἀνύητος δόξας, En. 13. *ubi alii vulgo* δόξαι.

Ὑπομιμνήσκειν, in memoriam revocare, admonere. ὑπομίμνησκε σεαυτὸν, III. 24, 86. *&* En. 4. *ubi alii* ὑπόμνησον. ἤθελον αὐτὸν ὑπομνῆσαι τῶν λόγων, I. 10, 6. *Paſſive.* μικρὰ ὑπομιμνήσκομαι, I. 10, 8.

Ὑπόμνημα, monumentum. ταῦτα ἐπειράθην ὑπομνήματα ἐμαυτῷ διαφυλάξαι τῆς ἐκείνου διανοίας, Arr. Epiſt. ad Gell. vi. 2.

Ὑπονοεῖσθαι, cogitare *vertunt in* Fr. 100. *(quod temere quidem ad Epictetum auctorem refertur)* ἃ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδ' ὑπονοοῦ ποιεῖν. *Ubi videndum, ne* ὑπονοοῦ, *utpote paſſivum verbi* ὑπονοεῖν,

εἶν, ſuſpicari, ſuſpectum habere, *notione maxime uſitata capiendum ſit*, ſuſpectus habearis, cave ne ſuſpicio in te cadat.

Ὑπονοητικὸς, ſuſpicioſus; πῶς οὖν ὑπονοητικοί ἐσμεν, I. 23, 3. n. *ſed ibi ſuſpectum vocabulum.*

Ὑπονυστάζειν, dormitare. ὑπονυστάξῃς *habet probatus codex, pro* ἀπονυστ. IV. 3, 6. n.

Ὑποπαρενθυμεῖσθαι, animum non prorſus advertere, aliis cogitationibus intentum paululum negligere rem, IV. 3, 5. n. *de gubernatore navis.*

Ὑποπίπτειν, ſubmittere ſe. ὅταν ἴδῃς τινὰ ὑποπεπτωκότα ἑτέρῳ, ἢ κολακεύοντα αὐτῷ, IV. 1, 55.

Ὑποῤῥυεῖν, recidere. μή ποτε ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν, En. 33, 6.

Ὑποστατικὸν, τὸ, ſubſtantiale, fundamentale. τί τὸ ὑποστατικὸν καὶ οὐσιῶδες, I. 20, 7.

Ὑποστρέφειν. *Corrupte olim* ἂν δὲ σ' ὑποστρέφῃ, IV. 2, 2. n. *pro* ὑποτρέχῃ.

Ὑποτάσσειν, 1) ſubjicere, ſubmittere. ταπεινὸς καὶ ἄλλοις ὑποτεταγμένος, IV. 4, 1. ἡ τιμὴ τοῦ ἐκτὸς ὑποτάσσει ἄλλῳ, ibid. ἐδούλευσας, ὑπετάγης, IV. 4, 33. ἐγὼ ἔχω τίνι με δεῖ ἀρέσκειν, τίνι ὑποτάχθαι, IV. 12, 11. τοῖς ἀπροαιρέτοις ὑποτεταχὼς τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν, IV. 13, 21. τῷ θεῷ ὑποτεταγμένος, III. 24, 65.

2) *In Dialecticis;* notionem particularem ſubjicere magis generali, referre aliquid ad certum rerum genus. Πλάτων τοὺς ὅρους ὑποτάσσει τῇ τοῦ χρησίμου προλήψει, II. 17, 11. ποίαν οὐσίαν ἑκάστῃ προλήψει ὑποτακτέον, II. 17, 7. Subſumere *in ratiocinando;* εἶθ' ὑποτάσσομεν κακῶς, IV. 1, 61.

Ὑποτιθέναι, ſubjicere. ὅταν ὑποθῇς τὸ σὺ τοῖς ἐκτὸς, II. 2, 12. ὑπέθηκας τὸν τράχηλον, ἂν τι θαυμάσῃς τῶν μὴ σῶν, IV. 1, 77.

In Med. ὑποτίθεσθαι, 1) monere, monitum vel præceptum dare. ὑπόθου μοι. τί σοι ὑποθῶμαι, II. 2, 21. 2) *in diſputando*, ſupponere, ponere; ὅμως δ' ἂν ὑποθώμεθα, *ſcil.* ἥξειν τινὰ, verumtamen ſi ſupponamus *acceſſurum aliquem;* ſed fac ita eſſe, III. 22, 68.

Ὑποτιμᾶσθαι, litem ſuam æſtimare, mulctam ſibi irrogandam æſtimare, III. 24, 61. n. *de Socrate.*

Ὑποτρέχει μοι τοῦτο, hoc mihi ſuccurrit, in mentem venit, IV. 2, 2. n.

Ὑπουργεῖν, miniſtrare. οἱ ὑπουργοῦντες, οἱ ὑπουργούμενοι, Fr. 33.

Ὑποφορὰ, objectio. μὴ τοιαύτην ἐπενέγκῃς τὴν ὑποφορὰν, I. 29, 40. n.

Ὑποφύεσθαι, ſubnaſci, ſuboriri. οὕτως τὰ ἀῤῥωστήμα-

τα ὑποφύεσθαι λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, II. 18, 8.

Ὕστερον, posthac. κολακεύειν οὓς ὕστερον ἐκολάκευεν, IV. 7, 32. n. *ubi perperam vulgo* ὁ ὕστερον.

Ὑφιστάναι θεμέλιον, subjicere fundamentum. ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃς θεμ. II. 15, 9. n. *Vulgo* ὑποστήσῃ.

Ὑψοῦσθαι ἐπί τινι καὶ γαυριᾶν, efferri & gloriari. Fr. 26. ὑψοῦν τοὺς ὀρόφους, Fr. 76.

Φ.

Φαίνεσθαι, videri, adparere. ἀναγκαῖον πέφηνε, I. 7, 12.

τὸ φαινόμενον, id quod cuique videtur, sententia. εἰπεῖν τὸ φαινόμενον, I. 2, 20. κολακεύειν τινὰ παρὰ τὸ φαινόμενον, IV. 1, 55 & 147. ἀνθρώπῳ μέτρον πάσης πράξεως, τὸ φαινόμενον, I. 28, 10. Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστί; τὸ φαινόμενον, &c. I. 28, 32.

Φάναι, dicere, adfirmare. *Sic* ἔφη III. 7, 5. *idem valet ac* Ναί, ἔφη. *Alia vide infra, in* Φησί.

Φαντάζεσθαι, imaginari, animo sibi fingere, putare. ὅταν ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάζωμαι ὅτι ἐγρήγορα, cum mihi videor, I. 5, 6. φαντάζεται ὅτι τὸ ἔχειν καλὰ ἱμάτια ἀγαθόν ἐστι, I. 18, 13. II. 16, 22 sq. τοιοῦτόν τι φανταζόμεθα, II. 10, 27. τίνος δ' ἂν καὶ φαντασθείης ὡς ἐνδέοντος; II. 14, 18. φαντάζονται ὅτι δεῖ &c. II. 15, 1. τὸ δειλὸν εἶναι, εὐγνώμονος ἤθους φαντάζονται, II. 21, 5. sq.

Φαντασία, ἡ, visum, species. „*Sic Cic. in Acad. Seneca de Ira, lib. III. Capit ergo visus speciesque rerum, A. Gell. XIX.* 1. Visa animi, *quas* φαντασίας *philosophi appellant, &c. Vide Laërt. VII.* 45. 46. & 50. *ubi, ut ajunt,* φαντασία ἐστὶ τύπωσις ἐν ψυχῇ. *Vide & M. Antonin. III.* 16. & *ibid. Gatakerum.*" VPT. — Impulsionem oblatam extrinsecus *vocat Cicero Acad. I.* 11. *Gellii verba integra vide in Epicteti Fragm.* 180.

Φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον, En. I, 5. φαντασία καταληπτική, III. 8, 4. En. 45. καταληπτὴ, ακατάληπτος, IV. 4, 13. ἐναργὴς, III. 3, 4. τραχεῖα, En. I, 5. ταρακτικὴ, II. 16, 20. θεωρητικὴ, III. 20, 1. κατάλληλος, II. 18, 9. ἀνεξέταστος, III. 2, 5. III. 12, 15. φαντασία μοι ἐγένετο ἐλαίου ἀδιάκριτος ὁμοιοτάτη, II. 20, 29.

τετραχῶς αἱ φαντασίαι γίνονται ἡμῖν, I. 27, 1. οὗ φαντασία γίνεται (*scil.* ἡμῖν,) III. 8, 4. φαντασίας (τῶν πραγμάτων) δέχεσθαι, II. 7, 11. πᾶσαν φαντασίαν παραπροσδεχόμεθα, I. 20, 11. ἀνεξέταστον φαντ. μὴ παραδέχεσθαι, III. 12, 15. ἡ παραδεχθησομένη φαντ. visum quod

quod admitti debet, III. 12, 15. ὅταν προσπίπτῃ σοι φαντασία τοιαύτη, II. 18, 20. οἷον αὐγὴ προσπίπτουσα ὕδατι, τοιοῦτον αἱ φαντασίαι, III. 3, 20. αἱ προσπίπτουσαι φαντασίαι, II. 23, 42. III. 16, 15. IV. 1, 74. IV. 4, 14. IV. 5, 23. n. παρισταμένων (*scil.* σοι) φαντασιῶν, cum tibi vitia objiciuntur, IV. 4, 13. εἰς φαντασίαν ἐρχόμεθα ὅτι &c. III. 21, 15. αἰσχροῦ φαντασίαν λαμβάνειν, III. 7, 27. ἂν ἡδονῆς τινος φαντ. λαμβάνῃς, En. 34. μὴ λάβῃς ποτὲ φαντασίαν τοῦ &c. III. 20, 16. ἄλλων φαντασίας λαμβάνειν *scripsi* En. 45. *pro vulgato* καταλαμβάνειν. ἔχε ἣν δεῖ φαντασίαν, II. 17, 19. οὐχ ἁπλῶν ἀνθρώπων παρέξομεν αὐτοῖς φαντασίαν, speciem illis præbebimus, IV. 13, 2.

Animantes omnes habent τὸ χρῆσθαι ταῖς φαντασίαις; homo vero, animal rationale, præterea habet τὸ παρακολουθεῖν τῇ χρήσει τῶν φαντασιῶν, II. 8, 7 sq. I. 6, 13. & 18. IV. 7, 32. ἔργον καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸ χρῆσθαι φαντασίαις κατὰ φύσιν, III. 3, 1. Homo est ζῷον ἔννοιαν, τὸν, χρηστικὸν φαντασίαις λογικῶς, III. 1, 25. II. 8, 20. ἡ χρηστικὴ δύναμις τῶν φαντασιῶν, I. 1, 5 & 12. δύναμις ἡ τῶν φαντασίας χρηστική, IV. 4, 28. ἡ χρηστ. δυν. τῶν φαντασιῶν, II. 23, 7. ἡ χρῆσις ἡ ὀρθὴ ταῖς φαντασίαις, I. 1, 7. n. ὀρθὴ χρῆσις φαντασιῶν, II. 19, 32. II. 22, 29. III. 22, 20. ἡ χρῆσις τῶν φαντασιῶν, I. 3, 4. I. 20, 5. I. 28, 12. I. 30, 4. II. 8, 4. III. 21, 23. III. 22, 103. IV. 6, 25 & 34. Ea sola penes nos est, I. 12, 34. III. 24, 69. En. 6.

δοκιμάζειν τὰς φαντασίας, I. 20, 7. En. 1, 5. ἐξετάζειν, ibid. ἀποδοκιμάζειν φαντασίαν, III. 3, 4. βασανίσαι τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν, II. 19, 6. οὐδέποτε ταύτων τῶν φαντασιῶν διαβασάνισας, III. 26, 13. πρόσεχε ταῖς φαντασίαις, ἐπαγρύπνει (αὐτοῖς,) IV. 3, 7. διακρίνειν τὰς φαντασίας, IV. 4, 13. γυμνάζειν τὰς φαντασίας, IV. 4, 26. τρίψαι μου καὶ γυμνάσαι πρὸς τοῦτο τὰς φαντασίας, III. 12, 7. πρὸς τὰς φαντασίας ἔδει γυμνάζεσθαι, III. 8, 1. κρατῆσαι τῶν ἑαυτοῦ φαντασιῶν, I. 26, 10. ἀντέχειν τῇ φαντ. III. 2, 8. προσέχειν, IV. 3, 7. ἡττῶσί σε αἱ φαντασίαι, III. 12, 11. ἡττᾷ με φαντασία παιδισκαρίου καλοῦ, III. 25, 6. ἐξίστασαι ὑπὸ τῶν φαντ. καὶ ταράσσῃ, καὶ ἡττῶσί σε αἱ πιθανότητες αὐτῶν, II. 22, 6. ἡ φαντασία σε συναρπάζει, &c. *vide in* Συναρπάζειν. τὸ ἡγεμονικὸν ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλης φαντασίας νικώμενον, II. 22, 25. ὑπὸ τῶν φαντασιῶν παρατραχθεὶς καὶ συγχυθεὶς, III. 22, 25. ὑπὸ τῆς φαντασίας (τῶν πραγμάτων) περιλάμπεσθαι, external rerum specie perstringi, III. 22, 28. ὅταν σε φαντασία δάκνῃ, III. 24, 108.

verum etiam in citando exemplo *ad id quod agitur pertinente (conf.* Τὶς.) *Vide Not. ad* I. 4, 9. ἄν μοι, Φησὶ, προσάγῃ θανάτου Φόβον, *&c.* I. 17, 25. n. ἀλλ' ἐγὼ, Φησὶν, οὐ δύναμαι *&c.* I. 14, 11. I. 18, 3. II. 10, 20. II. 11, 7. II. 13, 17. II. 23, 26. III. 2, 6 sq. n. III. 5, 1. III. 9, 15. III. 26, 19. IV. 1, 11 & 151. IV. 4, 5. IV. 6, 1. IV. 9, 7. IV. 11, 11. En. 24, 3. n. (*ubi alii* Φασὶ) En. 24, 4.

Nonnumquam vero Φησὶ *Arrianus suo nomine scripsit, referendum ad Epictetum. Sic* Φησὶν I. 4, 28. inquit, *nempe* Epictetus, *cujus verba refert Arrianus. Sic* I. 16, 8. II. 23, 16. *Sic in illis verbis,* Τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς, Φησὶν, ἐστὶν, III 2, 6. Φησὶν *ad Epictetum refertur; qui, cum tertium illum locum philosophiae commentaretur, obiter monitos voluit discipulos suos, nondum eos in duobus prioribus locis tantos progressus fecisse, ut nunc ad hunc progredi possint.*

Φθισικὸς, qui tabe laborat. Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ Φθισικῷ, III. 13, 20. Φθισικὸς, λεπτὸς καὶ ὠχρὸς, III. 22, 86.

Φιλάλληλος, mutuo amore prosequens, ad mutuum amorem natus, sociabilis. *Homo* ζῷόν ἐστι φύσει Φιλάλληλον, III. 13, 5. IV. 1, 126. IV. 5, 10. τὰ δόγματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα Φιλάλληλον, IV. 5, 17.

Φιλανθρωπία, humanitas, Fr. 51.

Φιλάνθρωπος, humanus, III. 24, 64. IV. 8, 32. τί γὰρ ἥδιον θέαμα τῷ Φιλανθρώπῳ, ἢ ἄνθρωποι πολλοί; IV. 4, 27. Fr. 49.

Φιλανθρώπως, humaniter *adloqui quem*, IV. 7, 28.

Φίλαυτος, sui amans, *de philautia prava*; τοῦτο οὐκ ἔστι Φίλαυτον, I. 19, 1. n.

Φιλεῖν. Φιλῶ σε, amabo te, I. 19, 20.

Φίλη, ἡ, amica. Φίλους ἐν Ῥώμῃ ἔχομεν δυνατοὺς καὶ Φίλας, III. 7, 13. n. *ubi vulgo* Φιλίας.

Φιληδονία, voluptatis studium, Fr. 51.

Φιλήδονος, voluptatis amans, Fr. 13.

Φιλία, amicitia. περὶ Φιλίας, tit. cap. 22. lib. II. *Conf.* Φίλη.

Φιλικὸς, amicus, benevolus, humanus; δόγματα Φιλικὰ, IV. 13, 15.

Φιλόζωος ἡ Φύσις, animantium amans, Fr. 94.

Φιλοθεάμων, spectaculorum studiosus, II. 14, 25.

Φιλοθέωρον ζῶον ἄνθρωπος, contemplationis studiosus, I. 29, 58.

Φιλόκαλος νεανίσκος, pulcri studiosus, IV. 11, 30. Fr. 49.

Φιλοκερδία, lucri studium, Fr. 51.

Φιλολογεῖν, literarum ſtudiis incumbere, verſari in philologia, III. 10, 10. n. *ubi intelligendum videtur* ſermonibus philoſophorum operam dare.

Φιλολογία, ſtudium literarum, IV. 4, 1. „Philologia, *una ex partibus polymathiæ. vide Quinctil. lib. I. cap.* 4.“ UPTON.

Φιλολόγος, ὁ, literarum ſtudioſus, literatus. *τὰς τῶν δοκούντων Φιλολόγων*, II. 4, 1 & 6 & 11. III. 2, 13. *ἂν δ' ἐπιθυμίαν λόγου αὐτὸ ποιῇ, λέγω Φιλολόγον*, IV. 4, 42. n. *Conf. Not. ad* III. 10, 10.

Φιλοπονεῖν, ſtudioſe elaborare; *περὶ τὰ ἔσω*, III. 15, 13. *pro quo eſt Φιλοτεχνεῖν in* En. 29, 7.

Φίλος, *adject.* carus. *ὦ Φίλε Κρίτων*, I. 4, 24. *εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς Φίλον*, ibid. *εἰ ταύτῃ τῷ θεῷ Φίλον*, I. 29, 18. IV. 4, 21.

Φίλος, *ſubſtant.* amicus; *πρῶτον δεῖ τοῖς θεοῖς εἶναι Φίλον*, III. 24, 60. *ὡς Φίλος τοῖς θεοῖς*, III. 22, 95. *ἐλεύθερος γάρ εἰμι, καὶ Φίλος τοῦ θεοῦ*, IV. 3, 9. *Φίλος Καίσαρος*, *vide* III. 4, 2. n. *Φίλους ἔχομεν ἐν Ῥώμῃ καὶ Φίλας*, III. 7, 13. (*conf. ſupra, in* Φίλη.) *οὕτως καταμαρτυρεῖται Φίλος ὑπὸ Φιλοσόφου*, IV. 1, 139. n. *ποῦ μοι Φίλον δώσεις Κυνικόν*; III. 22 62. De Amicis, dictum Socratis, Fr. 173.

Φιλοσοφεῖν, philoſophari. *δεῖ μὲν καὶ Φιλοσοφεῖν, δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν*, I. 22, 18. *ἔργον τοῦ Φιλοσοφοῦντος τοιοῦτον &c.* II. 14, 7. *τὸ Φιλοσοφῆσαι τί ἐστιν*; *παρασκευάσασθαι πρὸς τὰ συμβαίνοντα*, III. 10, 6. *σχεδὸν τὸ Φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἔστι. ζητεῖν πῶς ἐνδέχεται ἀπαραποδίστως ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει*, III. 14, 10. *τὸ Φιλοσ. τοῦτ' ἔστιν, ἐπισκέπτεσθαι καὶ βεβαιοῦν τοὺς κανόνας*, II. 11, 24. *ἀρχὴ τοῦ Φιλοσοφεῖν, αἴσθησις τοῦ ἰδίου ἡγεμονικοῦ, πῶς ἔχει*, I. 26, 15. *πρῶτον ἔργον τοῦ Φιλοσοφοῦντος, ἀποβαλεῖν οἴησιν*, II. 17, 1. *σαυτῷ Φιλοσόφησον ὀλίγον χρόνον, χειμάσησον πρῶτον*, IV. 8, 35.

Φιλοσοφία. (*conf. art. præced. & ſeq.*) *τί ἐπαγγέλλεται Φιλοσοφία*, I. 15, tit. *Eſt illa ἡ περὶ βίον τέχνη*, I. 15, 2. *τίς ἀρχὴ Φιλοσοφίας*, II. 11, tit. *τί σοι κακὸν ἐποίησε Φιλοσοφία*; III. 21, 81.

Φιλόσοφος, philoſophus. *οὐ δυνάμενοι τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι, τὴν τοῦ Φιλοσόφου προσλαμβάνομεν*, II. 9, tit. *πρὸς τοὺς μέχρι λόγου μόνον ἀναλαμβάνοντας τὰ τῶν Φιλοσόφων*, II. 19, tit. *ἀθλητὴς Φιλοσ.* I. 2, 26. *τίς ὕλη τοῦ Φιλοσόφου*; *ὁ λόγος*, IV. 8, 12. (*vide in* Ὕλη, *num.* 3, 2.) *ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ Φιλοσόφου σχολεῖον*, III. 23, 30. *Φιλόσοφος de juvene* ſtudioſo philoſophiæ, I. 9, 9.

Φιλοστοργεῖν, naturali amore complecti. *ἡ μήτηρ Φιλοστοργεῖ*

στοργεῖ τὸ παιδίον, I. 11, 21. *cf.* vſ. 24. Φιλοστοργεῖσθαι ὑπό τινος, I. 11, 26.

Φιλοστοργία, naturalis amor, *præſertim* parentum adverſus liberos & viciſſim. I. 2, tot. cap. Φυσικὴ ἐστι πρὸς τὰ ἔκγονα Φιλοστοργία, I. 23, 3. III. 24, 59 & 83.

Φιλόστοργος, ad amorem naturalem propenſus, I. 11, paſſim. III. 24, 58 ſqq. II. 17, 37. ἀπώλεσε τὸν Φιλόστοργον, III. 18, 5.

Φιλοστόργως διακεῖσθαι πρὸς τὸ παιδίον, I. 11, 21.

Φιλοτεχνεῖν, ſtudioſe & artificioſe laborare in aliqua re; περί τινα τῶν ἐντὸς ὑλῶν, II. 5, 21. περὶ τὸν λόγον, II. 9, 19. περὶ τὰ ἔσω, περὶ τὰ ἔξω, En. 29, 7. *Et cum Acc. ſ.* Φιλοτεχνεῖν ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεσθαι, ſolerter ſibi parare ſubſidia, III. 26, 1. δεῖ δέ τι ἐοικὸς τοῦτῳ καὶ ἐπὶ σώματος Φιλοτεχνεῖν, ſimile aliquid elaborandum eſt in corpore, IV. 11, 9. *Et abſol.* ὅπου τις τὸ καλὸν εἶναι φαντάζεται, ἐκεῖ καὶ Φιλοτεχνεῖ, IV. 11, 25. *Conf.* Προσφιλοτεχνεῖν.

Φιλοτεχνία, artificioſa induſtria, ſtudium alicujus rei, περί τι, II. 5, 21. II. 17, 15.

Φιλοχρήματος, pecuniæ amans, Fr. 13.

Φλέγμα, τό, pituita. μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ Φλέγμα, III. 13, 23.

Φλεγμαίνειν, æſtuare, febricitare. αἱ ὀρέξεις σου Φλεγμαίνουσι, II. 14, 22. *coll.* vſ. 21. II. 13, 12. *De* ira intus æſtuante, Fr. 34. *ubi opponitur* ὀργιαίνειν, *de ira ferociente.*

Φλυαρεῖν, nugari. Φλυαρῆσαί τί ποτε, III. 24, 39. ἂν δὲ Φλυαρῇ ὁ ἀνήρ, III. 7, 16.

Φλυαρία, ἡ, nugæ, III. 3, 18.

Φλύαρος, ὁ, nugator, III. 25, 8.

Φοβεῖσθαι ὑπέρ τινος, timere aliquid, II. 13, 9.

Φοῖνιξ, ὁ, palma. Φοίνικα ἱστάναι, palmam erigere, *ſive lignum præceliſum, in cujus culmen adrepere ſolebant;* III. 12, 2 & 9.

Φοιτᾶν, frequentare. πρός τινα, En. 33, 13. ἐπὶ θύρας τινός, En. 25, 2. εἰς εἰκόν τινος, Diſ. III. 24, 54.

Φορά, ἡ, 1) fertilitas; Φορὰ καὶ ἀφορία, I. 12, 16. 2) motus concitatus, impetus; ὅταν δὲ καὶ τόνος προσῇ τῷ κλίματι τούτῳ καὶ τῇ Φορᾷ, II. 15, 20. προσθήσω καὶ Ἀντιπάτρου Φοράν, impetum, acrimoniam ingenii, III. 21, 7.

Φορτικός, moleſtus. Φορτικὰ ῥήματα, II. 12. 10.

Φραστικός, ad eloquendum pertinens. Φραστικὴ δύναμις, II. 23, 14 & 19 & 25 ſqq. ἡ δύναμις τῆς Φραστικῆς, II. 23, 30. *Conf. not. ad* vſ. 23.

Φράττειν, ſepire, munire; τὴν πόλιν τείχεσι, Fr. 45. περιφράξαι πρὸς τὰ κατ' αὐτῆς (ſcil. τῆς ἀληθείας,) I. 27, 20.

Φρενε-

Φρενετικὸς, (*al.* Φρενιτικὸς) phreneticus, II. 15, 3. n.

Φρύαγμα, insolentia. δουλικὸν Φρύαγμα, IV. 1, 150.

Φρύγανα, τὰ, sarmenta, II. 18, 5. Fr. 78.

Φυγαδεύειν, in exsilium mittere; Φυγαδεύεσθαι, exsulare. I. 1, 22 & 26. I. 2, 21. II. 5, 19.

Φύειν, progignere, producere. πρὶν τοῦ γόνυ Φῦσαι (τὸ σπέρμα,) priusquam (semen *vel* plantula) generavit geniculum, IV. 8, 36.

πεΦυκέναι, natum, natura comparatum esse. εἰ μὲν τοιοῦτοι πεΦύκαμεν, I. 2, 34. ἄλλος πρὸς ἄλλο τι πέΦυκε, III. 15, 9. En. 29, 5. πέΦυκε πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, En. 31, 3. πᾶν ζῶον οὐδὲν οὕτω Φιλεῖν πέΦυκεν, ὡς τὸ αὑτοῦ συμΦέρον, II. 22, 16. τῇ ὁρατικῇ δυνάμει τίνα πέΦυκεν ἐμποδίζειν; possunt, eam naturam habent ut possint, II. 23, 19. τοῖς δ' ἄλλοις χρῆσθαι ὡς πέΦυκε, prout fert eorum natura, *vel* uti se habent, I. 1, 17. οὕτως ἐχόντων τῶν περὶ ἡμᾶς ὡς ἔχει καὶ πέΦυκεν, αὐτοὶ τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν συνηρμοσμένην τοῖς γινομένοις ἔχωμεν, II. 12, 17. ἂν ὁρμῇ καὶ ἀΦορμῇ χρῶμαι ὡς πέΦυκα, prout fert mea natura, I. 21, 2. (*quod aliàs dicunt* κατὰ Φύσιν.) καλλωπίζεσθαι δεῖ ἐκεῖνο ὃ πεΦύκαμεν, ornare debemus id quod sumus nos ipsi, *i. e. animum nostrum*, IV. 11, 33. n. *ipsi intelligendum* ὃ πεΦύκαμεν καλλωπίζεσθαι, ad quod ornandum nati sumus, & ad quod ornandum a natura comparati & idonea facultate instructi sumus.

Φυλάσσειν, servare; τὸ ἐξῆς, id quod consequens est, constare sibi, I. 7, 28. τὸ κοινωνικὸν, En. 36. τὸ σεμνὸν, En. 33, 11. τὸν τύπον, En. 33, 1. τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα, En. 24, 5. *Conf.* τηρεῖν.

Φῦμα, τὸ, tuber, tumor in corpore intus enascens; I. 11, 7 & 35. *conf. M. Anton.* II. 16.

Φυρᾶν, miscere. σῶμα, πηλὸς κομψῶς πεΦυραμένος, I. 1, 11.

Φύρειν, miscere, inquinare, macerare, subigere. καὶ Φύρω καὶ Φύρομαι, premo alios & ipse premor, IV. 13, 7. n. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι Φύρονται καὶ Φύρουσι, II. 12, 13.

Φυσᾶν, inflare. πεΦυσῆσθαι διὰ τὸ πλεονέκτημα, I. 19, 1. ἐὰν ἐπαινεθῇ, Φυσηθεὶς ἐξῆλθεν, II. 16, 10. *Cf.* νόος. *Seq.*

Φυσημάτιον, τὸ, tumor, inflatio; ἐὰν δὲ καταγελασθῇ, τὸ Φυσημάτιον ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσεκάθισε, II. 16, 10.

Φυσικὸς, naturalis. Φυσικὴ πρόληψις, I. 22, 9. ἔννοια Φυσ. II. 17, 7. σχέσις Φυσικὴ καὶ ἐπίθετος, II. 14, 8. III. 2, 4. VI. 8, 20. Φυσικὴ κοινωνία ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, II. 20, 6. Φυσικαὶ προθυ-

προθυμίαι, II. 24, 16. ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, III. 13, 5. νόμος Φυσικός, III. 17, 6. Φυσικὴ χάρις, III. 22, 90. Φυσικὸν πρᾶγμα, *de morte*, III. 24, 91. Φυσικαὶ δυνάμεις, IV. 5, 13. Φυσικὰ μέτρα, IV. 6, 26. Φυσικὸς κανών, IV. 10, 3. ὅπερ οὖν σοι Φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, Fr. 22. Φυσικὴ ἀνάγκη, Fr. 168.

„*Scripsit Epicurus* τὰς Φυσικὰς, II. 23, 21. *ubi supple* αἰτίας, *vel forsan legendum* τὰ Φυσικὰ, de Rebus naturalibus.“ VPT. — *Si tenendum* τὰς Φυσικὰς, *intelligam equidem* βίβλους. *Vide Not.*

Φυσικῶς, secundum naturam, duce natura, naturali ratione. Φυσικῶς πεπείρηκα τοῦτο, I. 11, 5. μέγα τὸ ἀγαθὸν Φυσικῶς φαντάζεσθε, III. 22, 39.

Φύσις, natura; ἡ ἐπὶ μέρους, καὶ ἡ τῶν ὅλων, I. 20, 16. κακοῦ Φύσις (*i. q.* οὐσία) ἐν κόσμῳ οὐ γίνεται, En. 27. n. καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι, En. 49, 1. τὸ βούλημα τῆς Φύσεως, *vide in* Βούλημα. θαυμαστὴ ἡ Φύσις, *&c.* Fr. 94. ἐκ Φύσεως ἔχειν τι, a natura, III. 22, 99. παρὰ Φύσιν, contra naturam; κατὰ Φύσιν, secundum naturam; *passim.* κατὰ Φύσιν ἔξομεν, I. 12, 19. ὁρμῆσαι κατὰ Φύσιν, I. 19, 25. κατὰ Φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις, En. 30. τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ Φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι, En. 4. τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, En. 2, 1 sq. & 48, 3.

ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν, fructus per vim nascetur, necessario nascetur, vi erumpet, IV. 8, 40. n. *Confer* Ἐκβιάζειν.

Φυτάριον, τὸ, plantula, IV. 8, 37.

Φωλεύειν, latitare, *ut fera* in lustro, Fr. 81.

Φώνασκος, vocis moderator, canendi magister. Φωνασκικῶς, more phonasci, ut phonasco convenit. Φώνασκος Φωνασκικῶς ἐκπονεῖ, I. 4, 20. n.

Φωνὴ, ἡ, vox, verbum. *Grammatica versatur* περὶ τὴν ἐγγράμματον φωνὴν, I. 20, 4. n. II. 14, 15. ἱεραὶ Φωναὶ, III. 21, 16. ἴδε κυνικαὶ Φωναί, III. 22, 50. ἀσήμως καὶ κενῶς Φθεγξόμεθα τὰς Φωνὰς, II. 17, 6. τὰς Φωνὰς γράφοντες *mendose olim* I. 19, 27. *pro* τὰ σύμφωνα.

Φωτίζειν, in lucem protrahere; τὴν ἀλήθειαν, I. 4, 31.

X.

Χαίνειν, hiare, hiante ore respicere. ἔξω οὐ κέχηνεν, I. 21, 1. ὑπὸ πάσης Φαντασίας κεχηνότες λαμβανόμεθα, III. 3, 17. *Conf.* Χάσκειν.

Χαίρειν, gaudere. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες, IV. 11, 32. χαίρειν εἶπε τῷ χρησμῷ, valere jussit oraculum, III. 1, 16. χαίρειν αὐτῷ λέγει προσερχό-

ἀρχόμενος, ſalvere eum jubet, III. 22, 64. *De formula Χαίρειν vide Not. ad Arriani Epiſt. ad L. Gell.*

Χαλεπαίνειν, moleſte ferre, iraſci. ὅτι οὐ δεῖ χαλεπαίνειν τοῖς ἁμαρτάνουσιν, I. 18, tit. & *ibid.* vſ. 8 ſqq. n. ὅτι οὐ δεῖ χαλεπαίνειν ἀνθρώποις, I. 28, tit.

Χαλκεύς, faber ærarius. ἀλλ' ὁ μὲν χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον, IV. 11, 13. οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, En. 24, 4.

Χαρακτήρ, forma, nota, character. *De nummo;* τετράσσαρον ἔχον χαρακτῆρα Τραϊανοῦ, IV. 5, 17. *De ſtylo, & de genere dicendi;* γράφεις εἰς τὸν ξενοφῶντος χαρακτῆρα, II. 17, 35. ὁ προτρεπτικὸς χαρ. III. 23, 33. *De ingenio & moribus;* οἱ χαρακτῆρες οὓς ἔχων (ὁ ἄνθρωπος) ἐν τῇ διανοίᾳ ἐλήλυθεν, IV. 5, 16. ἴδε Κυνικαὶ Φωναί, ἴδε χαρακτήρ. III. 22, 50. οὐ φανταζόμεθα κατ' ἀξίαν τὸν χαρακτῆρα τὸν Διογένους, III. 22, 80. τάξον τινὰ χαρακτῆρα σεαυτῷ καὶ τήρει, En. 33, 1. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ, En. 48, 1. τίνα ἔχει χαρακτῆρα τὰ δόγματα αὐτοῦ; IV. 5, 17.

Χαρίεις, feſtivus. χαρίεντές εἰσιν οἱ μέγα φρονοῦντες &c. Fr. 16.

Χάρις, ἡ, 1) gratia, venuſtas ingenii. δεῖ καὶ χάριν προσεῖναι πολλὴν φυσικὴν τῷ Κυνικῷ, III. 22, 90. 2) gratia, gratus animus; ἔχω σοι χάριν ὅτι &c. I. 2, 24. III. 5, 10. πολλὴ χάρις αὐτῷ ὅτι &c. IV. 5, 9. χάρις τῷ θεῷ, IV. 4, 7. χάριν ἔχων ὑπὲρ πάντων τῷ θεῷ, IV. 7, 9. χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας, IV. 10, 16.

Χάσκειν, hiare, oſcitare; hiante ore ſpectare vel circumſpicere. χάσκοντες καὶ καθεύδοντες, I. 20, 11. προσεπταίσαμεν χάσκοντες, III. 19, 4. ἐὰν πρὸς τὰ ἔξω χάσκῃς. II. 2, 25. χάσκων περὶ τοὺς ἐπαυγέσοντας, III. 23, 19. *Conf.* Χαίνειν.

Χασμᾶσθαι, hiare, oſcitare. ἐφ' ἡσυχίας χασμήσασθαι, III. 24, 39.

Χαυνοῦν, vana ſuperbia inflare aliquem. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς - - πρὸς τὸ ἐπᾶραι καὶ χαυνῶσαι ἐπ' αὐτῇ, I. 8, 8.

Χειμάζεσθαι. πόλις χειμαζομένη, civitas turbarum tempeſtatibus jactata, Fr. 78. δείκνυε πῶς ἔωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι, quomodo ſoleas in navi tempeſtatem ferre, quomodo te gerere ſoleas cum in navi tempeſtate jactaris, II. 19, 15. n. Curis jactari & obrui, Fr. 14.

Χείμαῤῥος ποταμὸς, torrens, Fr. 1.

Χειμασκεῖν, per hyemem domi vel in hybernis ſefe exercere, ut parati ſimus cum educuntur copiæ; δεῖ χειμασκῆσαι, παρασκευάσασθαι, &c. I. 2, 3. n. χειμάσκησον πρῶνον, IV. 8, 35.

Χειμὼν,

Χειμὼν, ὁ, hyems, tempestas. ἀνέρχῃ εἰς Ῥώμην μετὰ χειμῶνος καὶ κινδύνων, procelloso mari, III. 9, 3. Μάξιμος ἔπλευσε χειμῶνος, hyberno tempore, procelloso mari, III. 7, 3.

Χεὶρ, ἡ, manus. χεῖρα καταφιλῆσαι, III. 24, 49. IV. 1, 148. IV. 7, 23. IV. 10, 20. χειρὸς οὐσία μὲν, ἡ σάρξ· προηγούμενα δὲ, τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24. χεῖρα ἐκβαλεῖν, luxare manum, III. 15, 14. En. 29, 2.

Χειροτονεῖν, per suffragia creare. χειροτονηθῆναι προστάτης Κνωσίων, III. 9, 3.

Χείρων, peior, inferior. Ἐπίκτητος οὐ κρείσσων Σωκράτους· εἰ δὲ μὴ, οὐ χείρων, I. 2, 36. *ubi de re conf.* En. 52, 3.

Χιλίαρχος, ὁ, tribunus militum, I. 16, 4.

Χιτωνάριον τελευταῖον, τὸ σωμάτιον, postremum amiculum, I. 25, 21.

Χολέρα, ἡ, cholera, bilis. σὲ δεῖ θεραπεύειν, ὡς πυρετὸν, ὡς χολέραν, I. 19, 6.

Χορευτὴς, saltator & cantor, unus e choro in tragoedia, I. 24, 15.

Χορτάζειν, satiare. ὅταν χορτασθῆτε σήμερον, I. 9, 19. ἐκδέχου σου τὴν μάμμην μέχρις σε χορτάσῃ, II. 16, 43. θέλεις εἰς οἶκόν τινος ἀπελθὼν διὰ χρόνου χορτασθῆναι, III. 22, 66.

Χρᾶσθαι, uti; *vide* Χρῆσθαι.

Χρεία, ἡ, opus; *utroque modo, & cum dicimus* opus esse aliqua re, & opus quod quis facit, opera quam præstat, negotium quod perficitur, res quæcumque. *Confer Lexic. Polyb. Vtraque notione habes vocem in eadem phrasi,* ὅπου τινὸς χρεία τριβῆς, μὴ ζήτει τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον, (*nempe* ὅταν σὺ μὴ ἔχῃς τὴν τριβὴν) II. 6, 5. χρείαν ἔχειν, indigere, desiderare, velle; (*fere ut* χρῄζειν.) εἰ μηκέτι χρείαν ἔχετέ μου ἐν τῇ Φυλακῇ, ἐξέρχομαι, I. 29, 27. ἐκείνων χρείαν εἶχεν ὁ θεὸς, χρωμένων ταῖς φαντασίαις, I. 6, 13. χρείαν γὰρ ἔχει ὁ θεὸς κόσμου τοιούτου, &c. I. 29, 29. οὐκ ἀπολείπω σε, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι μου χρείαν οὐκ ἔχεις, III. 24, 101. χρείαν ἔχει ὁ κόσμος τῶν μὲν ἐνισταμένων &c. II. 1, 18. ἄλλο τί ἔσῃ, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει &c. III. 24, 49. χρείαν *vel* χρείας παρέχειν, usum præstare, II. 8, 8. En. 3.

Χρὴ, *per ellipsin omissum, vide* I, 1, 18. n. I. 12, 24.

Χρῆμα, τὸ, res. οὐκ οἶσθ' ὅτι στρατεία τὸ χρῆμα ἐστί; III. 24, 31.

Χρῆσθαι, uti. παντὶ τῷ ἀποβάντι χρῆσθαι κατὰ φύσιν, IV. 10, 8. καλῶς, En. 32, 2. τεχνικῶς, II. 5, 3. πῶς τι οὖν χρῇ τῷ πράγματι; Ἀθλίως, ἔφη. quomodo tibi cedit ea res? (*nempe, quod uxorem & liberos habes,*) I. 11, 2. πῶς τοῖς πειρατοῖς

ρατῆς ἐχρήσατο Διογένης; quomodo ſe adverſus eos geſſit? IV. 1, 115. πῶς ἔτι χρήσεταί τις αὐτῷ διὰ λόγου; quomodo is eum tractabit in diſputando? quo pacto aliquis cum hoc homine diſputabit? I. 5, 2. πῶς ἐμαυτῷ χρῶμαι; quomodo me ipſum gero? II. 21, 9. χρῆσθαι τῶις Φαντασίαις, I. 6, 13. (*conf.* Φαντασ.) χρῆσθαι τοῖς ἐιθομένοις, II. 16, 28.

Χρήσασθαι, *cum Accuſ.* commodato accipere, mutuari, conducere; δουλάρια, IV. 6, 4. χάριν εἰδότα οὗ ἐχρήσατο χρόνου, mutuo accepit, utendum accepit, uſus eſt, II. 16, 28. *ubi vertebant* utenda dedit, *quod græce ſonat* ἔχρησε. *vide Not.*

Χρῆσις, uſus. *Vide in* Φαντασία.

Χρηστήριον, oraculum; ἔρχομαι ἐπὶ τὰ χρηστήρια, II. 21, 10.

Χρηστικὸς, qui uti poteſt; ζῶον χρηστικὸν ταῖς Φαντασίαις, δύναμις χρηστικὴ, *vide in* Φαντασία. Ad uſum idoneus, in promtu ad uſum; τὰς ὑπολήψεις χρηστικὰς ἔχομεν, II. 9, 14. n. τὰς ὀρθὰς ὑπολήψεις χρηστικὰς οὐ ποιοῦμεν, ibid. ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν παραφύλαξαι σεαυτὸν, IV. 1, 140.

Χρηστικῶς, ad uſum adcommodate; ἀεὶ μίαν τινὰ πρόληψιν ἐγύμναζε χρυστικῶς, II. 1, 32. τούτους τοὺς στίχους κατέχειν χρηστικῶς, ita tenere ut in actum uſumque deducamus, III. 10, 4. *Compar.* χρηστικότερον, II. 9, 19.

Χρόνος, tempus. ποῖον χρόνον ἐκτέταξας σεαυτῷ; - - ἔπελθέ σου τοὺς χρόνους, percurre varia ætatis tuæ tempora, *vel* varia tempora in quæ rejeciſti tuam emendationem, III. 9, 7. *conf.* En. 51, 1. χρόνῳ, per aliquod tempus, *ex lectione olim vulgata* IV. 8, 36. n. *ubi e probato codice* ἐπί τινα χρόνον *edidimus.* τῷ χρόνῳ γνώσῃ, ſucceſſu temporis cognoſces, IV. 11, 27.

Χρυσίον, aurum, I. 1, 5.

Χρυσίππεια, τὰ, Chryſippi ſcripta, II. 16, 34. III. 21, 7. τὸ Χρυσίππειον, penſum ex Chryſippo, *Var. Lect. ad* En. 49, 3.

Χύτρα, ἡ, olla, I. 19, 10. En. 3. χύτρα καὶ πέτρα οὐ συμφωνεῖ, III. 12, 12.

Χώλανσις, claudicatio, clauditas, En. 9.

Χωλὸς, claudus. γέρων χωλὸς, *Epictetus de ſe ipſo*, I. 16, 20. χωλὸν ὑποκρίνεσθαι, En. 17.

Χώρα, ἡ, locus, *quem quis obtinet.* εἰ οὐδεμίαν χώραν δύνασαι ἀποπληρῶσαι ἀνθρωπικὴν, II. 4, 5. ταύτην τὴν χώραν κατασχεῖν, III. 21, 18. τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν, ib. vſ. 19. τίνα οὖν ἔξω χώραν ἐν τῇ πόλει; En. 24, 5. τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν, En. 22. *ubi alii* τάξιν. οὔτε ζήλοτυπία χώραν ἔχει, En. 19, 2. Genus ferum; ἂν ζητήσῃς τὴν χώραν ἐξ ἧς ἐστι

ἐστι τὸ συμβεβηκὸς, εὐθὺς ἀναμνησθήσῃ, ὅτι ἐκ τῆς τῶν ἀπροαιρέτων, III. 24, 108.

Χωρίζεσθαι, distingui. ἐν τῷ λογικῷ τίνων χωριζόμεθα; τῶν θηρίων, II. 9, 2.

Ψ.

Ψέγειν, vituperare; οὐδένα ψέγει, En. 48, 2. τὸ αἰσχρὸν ψεκτόν· τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι, III. 26, 9. n.

Ψεύδεσθαι, mentiri. ὑπολήψεις εἰκαίως καὶ ἐψευσμέναι, falsæ opiniones, II. 14, 22.

ὁ Ψευδόμενος, scil. λόγος vel συλλογισμὸς, Mentiens. Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ ψευδομένου, II. 17, 34. n. (conf. Cic. de Divin. II. 4.) τοῦτο ἤδη τὸ σόφισμα, ὑπὲρ τὸν ψευδόμενον, II. 18, 18. οὐκ ἐφαδεύετε ψευδομένων λήμματα; II. 21, 17. καταγίνονται περὶ - - ὑποθετικοὺς, ψευδομένους, III. 2, 6. σὺ κρυστάλλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου ἐξεργάζομαι, III. 9, 21.

Ψευδὴς, falsus. ἀδύνατόν ἐστι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ συγκαταθέσθαι, III. 7, 15. III. 22, 42.

Ψεῦδος, τὸ, mendacium, falsum. μή τι ἀγωνιῶμεν περὶ τοῦ μὴ ψεῦδος ὑπολαβεῖν; II. 13, 11. πῶς μὴ συγκαταθῶμαι τῷ ψεύδει; IV. 10, 2. ὅταν τις συγκατατίθηται τῷ ψεύδει, οὐκ ἤθελε ψεύδει συγκατατίθεσθαι, I. 28, 4. n. μή τις δύναταί σε ποιῆσαι συγκαταθέσθαι τῷ ψεύδει; IV. 1, 69.

Ψηφίζειν, computare. ὁ τὰς τῶν ἐντὸς ἀξίας (εἰς τὴν σκέψιν) συγκαθεὶς καὶ ψηφίζων, I. 2, 14.

Ψῆφος, ἡ, calculus, quo in computando utimur. αἱ ψῆφοι ἀδιάφοροι, II. 5, 3.

Ψιλὸς, nudus. μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς, En. 33, 7. κατὰ ταύτας ψιλὰς πορευόμενος, IV. 1, 51.

Ψιλοῦν, deglabrare, depilare. ψιλούμενος, qui cutem deglabrat, qui pilos sibi evellit: „secundum molliorum morem: vide supra Δροπακίζειν. Ad id vero usi sunt volsellis, pumicibus, resinâ, &c.“ UPTON. — Vide etiam in Τίλλειν. ψιλούμενόν με παῦσαι ἠδύνατο, III. 1, 14. (conf. ibid. vs. 28, 35, 42.)

Ψόγος, ὁ, vituperium. Fr. 27.

Ψόφος, ὁ, strepitus. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. μὴ περίμενε κρότους, καὶ ψόφους, καὶ ἐπαύνους. Fr. 88. ψόφος καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων, II. 6, 19.

Ψυχαγωγεῖν, demulcere animum. ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, En. 3. ψυχαγωγηθῆναι, IV. 4, 4.

Ψυχάριον, τὸ, animula. γέγονέ σου τὸ ψυχάριον ἀντὶ δακτυλιαίου δίπηχυ, III. 2, 10.

Ψύχειν, refrigerare, aëri exponere; τὰ ἱμάτια ψύξαι, I. 18, 13. ψύχε σου τὰ ἱμάτια, ib. vs. 14.

Ψυχὴ, anima, animus, mens. ἔργα ψυχῆς, ὁρμὴν, ἀφορμὴν,

τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποιὰ προαίρεσις τῶν Φαντασιῶν, I. 8, 16. n. οὐσία ἀγαθοῦ, χρῆσις οἵα δεῖ Φαντασιῶν, I. 20, 15. I. 30, 4. II. 1, 4. ὁ Λόγος τί ἐστί; Σύστημα ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν, I. 20, 5. n. ἔκδεξαί με, Φαντασία, II. 18, 24. III. 12, 15.

Φάτνη, ἡ, præsepe, Fr. 26. *De servo fugitivo, cum invenit qui eum nutriat,* μὴν σχῇ Φάτνην, IV. 1, 35.

Φειδιακὸς ἀνδριὰς, statua Phidiæ opus, II. 19, 23.

Φενακίζειν, decipere, fallere, illudere, Fr. 29.

Φέρειν, ferre; *varia notione.* 1) Adferre, proferre, producere, adducere. Φέρε τὰς προλήψεις, Φέρε τὰς ἀποδείξεις, &c. I. 25, 6. I. 28, 28. Φέρε θάνατον, - - Φέρε πόνους, &c. II. 1. 35. III. 20, 12. Φέρε ὃν θέλεις ἰδιώτην, II. 13, 3. Φέρε ὃν θέλεις τέκτονα, cape quemvis fabrum, IV. 12, 14. πόθεν ἡμῖν οὗτος ὀφρὺν ἐνήνοχε; unde iste supercilium hoc nobis adtulit? II. 8, 24. ὡς ἡ τύχη Φέρει *non male habet unus e nostris codd.* II. 7, 9. *ubi alii* θέλει.

2) *de via, quæ* ducit *aliquo.* ποτέρα τῶν ὁδῶν Φέρει; utra via ducit, *scil. eo quo volo? id est,* utra via *recta est?* II. 7, 10. *Inde translate,* conducere. ὅσα μὴ Φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν, En. 33, 10.

3) Ferre, reportare, nanciscì; consequi; (*sicut dicinus* præmium, mercedem ferre.) μὴ πολλῶν ἐπιθυμεῖ, καὶ οἵσεις, *nempe* ὧν ἐπιθυμεῖς, III. 9, 22. *An sic* ἐφ' *intelligendum illud,* ὃς ἂν Φέρῃ, scil. αὐτὰ, qui ea (*quæ tibi aliena sunt*) consecutus fuerit? *nempe tu nonnisi quæ tua sunt, quæ tibi data sunt, curare debes;* IV. 10, 29. n. *an* θέλῃ *legendum, scil.* ὁ κύριος, *quod mox ibidem sequitur? an intelligendum* ὡς ἂν Φέρῃ τὰ πράγματα, prout res fert? *qui madmodum habes* ἂν οὕτω Φέρῃ τὰ πράγματα, IV. 4, 26.

In Med. ἐνέγκασθαι, *i. q.* Φέρειν, ferre, tolerare. ἤνεγκα ἀδελφὸν ἀγνώμονα, III. 21, 5.

Passiv. Φέρεσθαι, ferri *in aliquam partem,* tendere eo, abire in aliquam sententiam, ita sentire, censere. ποῖ Φέρεσθε; τί ποιεῖτε; &c. III. 22, 26. Φέρονται ἐπὶ τὸ ὁμολογεῖν τὰ ἁμαρτήματα, II. 21, 6. καθάπερ οἱ περὶ Κλεάνθην Φέρεσθαι δοκοῦσι, II. 19, 2. τί ἐπὶ μόνου τοῦ ἀνθρώπου ἄλλως Φέρῃ; IV. 1, 125. (*Eadem est ratio verbi* οἴεσθαι, *quod proprie idem olim valuerat ac* Φέρεσθαι.)

Φησὶ, inquit, *indefinite, intelligendo* adversarius; *formula usitata, ubi adfertur objectio aliqua: aut etiam generatim intelligitur* aliquis, *vel* hic aut ille; *nec enim semper in* proferenda objectione *locum habet illa formula, verum*

verum etiam in citando exemplo *ad id quod agitur pertinente* (*conf.* Τὶς.) *Vide Not. ad* I. 4, 9. ἄν μοι, φησὶ, προσάγῃ θανάτου φόβον, &c. I. 17, 25. n. ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, οὐ δύναμαι &c. I. 14, 11. I. 18, 3. II. 10, 20. II. 11, 7. II. 13, 17. II. 23, 26. III. 2, 6 ſq. n. III. 5, 1. III. 9, 15. III. 26, 19. IV. 1, 11 & 151. IV. 4, 5. IV. 6, 1. IV. 9, 7. IV. 11, 11. En. 24, 3. n. (*ubi alii* Φασὶ) En. 24, 4.

Nonnumquam vero Φησὶ *Arrianus ſuo nomine ſcripſit, referendum ad Epictetum. Sic* Φησὶν I. 4, 28. inquit, *nempe* Epictetus, *cujus verba refert Arrianus. Sic* I. 16, 8. II. 23, 16. *Sic in illis verbis,* Τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς, Φησὶν, ἐστὶν, III 2, 6. Φησὶν *ad Epictetum refertur; qui, cum tertium illum locum philoſophiæ commentaſſet, obiter monitos voluit diſcipulos ſuos, nondum eos in duobus prioribus locis tantos progreſſus feciſſe, ut nunc ad hunc progredi poſſint.*

Φθισικὸς, qui tabe laborat. Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ, III. 13, 20. Φθισικὸς, λεπτὸς καὶ ὠχρὸς, III. 22, 86.

Φιλάλληλος, mutuo amore proſequens, ad mutuum amorem natus, ſociabilis. *Homo* ζῷόν ἐστι φύσει φιλάλληλον, III. 13, 5. IV. 1, 126. IV. 5, 10. τὰ δόγματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα φιλάλληλον, IV. 5, 17.

Φιλανθρωπία, humanitas, Fr. 51.

Φιλάνθρωπος, humanus, III. 24, 64. IV. 8, 32. τί γὰρ ἥδιον θέαμα τῷ φιλανθρώπῳ, ἢ ἄνθρωποι πολλοί; IV. 4, 27. Fr. 49.

Φιλανθρώπως, humaniter *adloqui quem*, IV. 7, 28.

Φίλαυτος, ſui amans, *de philautia prava*; τοῦτο οὐκ ἔστι φίλαυτον, I. 19, 1. n.

Φιλεῖν. Φιλῶ σε, amabo te, I. 19, 20.

Φίλη, ἡ, amica. Φίλους ἐν Ῥώμῃ ἔχομεν δυνατοὺς καὶ φίλας, III. 7, 13. n. *ubi vulgo* Φιλίας.

Φιληδονία, voluptatis ſtudium, Fr. 51.

Φιλήδονος, voluptatis amans, Fr. 13.

Φιλία, amicitia. περὶ Φιλίας, tit. cap. 22. lib. II. *Conf.* Φίλη.

Φιλικὸς, amicus, benevolus, humanus; δόγματα φιλικά, IV. 13, 15.

Φιλόζωος ἡ Φύσις, animantium amans, Fr. 94.

Φιλοθεάμων, ſpectaculorum ſtudioſus, II. 14, 25.

Φιλοθέωρον ζῶον ἄνθρωπος, contemplationis ſtudioſus, I. 29, 58.

Φιλόκαλος νεανίσκος, pulcri ſtudioſus, IV. 11, 30. Fr. 49.

Φιλοκερδία, lucri ſtudium, Fr. 51.

Φιλολογεῖν, literarum ſtudiis incumbere, verſari in philologia, III. 19, 10. n. *ubi intelligendum videtur* ſermonibus philoſophorum operam dare.

Φιλολογία, ſtudium literarum, IV. 4, 1. „Philologia, *una ex partibus polymathiæ. vide Quinctil. lib. I. cap. 4.*“ UPTON.

Φιλολόγος, ὁ, literarum ſtudioſus, literatus. *τὶς τῶν δοκούντων Φιλολόγων*, II. 4, 1 & 6 & 11. III. 2, 13. *ἐν δὲ ἐπιθυμίαν λόγου αὐτὸ ποιῇ, λέγω Φιλολόγον*, IV. 4, 42. n. *Conf. Not. ad* III. 10, 10.

Φιλοπονεῖν, ſtudioſe elaborare; *περὶ τὰ ἔσω*, III. 15, 13. *pro quo eſt* Φιλοτεχνεῖν *in* En. 29, 7.

Φίλος, *adject.* carus. *ὦ Φίλε Κρίτων*, I. 4, 24. *εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς Φίλον*, ibid. *εἰ ταύτῃ τῷ θεῷ Φίλαν*, I. 29, 18. IV. 4, 21.

Φίλος, *ſubſtant.* amicus; *πρῶτον δεῖ τοῖς θεοῖς εἶναι Φίλον*, III. 24, 60. *ὡς Φίλος τοῖς θεοῖς*, III. 22, 95. *ἐλεύθερος γάρ εἰμι, καὶ Φίλος τοῦ θεοῦ*, IV. 3, 9. Φίλος Καίσαρος, *vide* III. 4, 2. n. *Φίλους ἔχομεν ἐν Ῥώμῃ καὶ Φίλας*, III. 7, 13. (*conf. ſupra, in* Φίλη.) *οὕτως καταμαρτυρεῖται Φίλος ὑπὸ Φιλοσόφου*, IV. 1, 139. n. *ποῦ μοι Φίλον δώσεις Κυνικόν*; III. 22 62. De Amicis, dictum Socratis, Fr. 173.

Φιλοσοφεῖν, philoſophari. *δεῖ μὲν καὶ Φιλοσοφεῖν, δεῖ δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχειν*, I. 22, 18. *ἔργον τοῦ Φιλοσοφοῦντος τοιοῦτον &c.* II. 14, 7. *τὸ Φιλοσοφῆσαι τί ἐστιν*; *παρασκευάσασθαι πρὸς τὰ συμβαίνοντα*, III. 10, 6. *σχεδὸν τὸ Φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἔστι, ζητεῖν πῶς ἐνδέχεται ἀπαραποδίστως ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει*, III. 14, 10. *τὸ Φιλοσ. τοῦτ' ἔστιν, ἐπισκέπτεσθαι καὶ βεβαιοῦν τοὺς κανόνας*, II. 11, 24. *ἀρχὴ τοῦ Φιλοσοφεῖν, αἴσθησις τοῦ ἰδίου ἡγεμονικοῦ, πῶς ἔχει*, I. 26, 15. *πρῶτον ἔργον τοῦ Φιλοσοφοῦντος, ἀποβαλεῖν οἴησιν*, II. 17, 1. *σαυτῷ Φιλοσόφησον ὀλίγον χρόνον, χειμάσησον πρῶτον*, IV. 8, 35.

Φιλοσοφία. (*conf. art. præced. & ſeq.*) *τί ἐπαγγέλλεται Φιλοσοφία*, I. 15, tit. *Eſt illa ἡ περὶ βίον τέχνη*, I. 15, 2. *τίς ἀρχὴ Φιλοσοφίας*, II. 11, tit. *τί σοι κακὸν ἐποίησε Φιλοσοφία*; III. 21, 81.

Φιλόσοφος, philoſophus. *οὐ δυνάμενοι τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι, τὴν τοῦ Φιλοσόφου προσλαμβάνομεν*, II. 9, tit. *πρὸς τοὺς μέχρι λόγου μόνου ἀναλαμβάνοντας τὰ τῶν Φιλοσόφων*, II. 19, tit. *ἀθλητὴς Φιλοσ.* I. 2, 26. *τίς ὕλη τοῦ Φιλοσόφου*; *ὁ λόγος*, IV. 8, 12. (*vide in* Ὕλη, *num.* 3, 2.) *ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ Φιλοσόφου σχολεῖον*, III. 23, 30. *Φιλόσοφος de juvene* ſtudioſo philoſophiæ, I. 9, 9.

Φιλοστοργεῖν, naturali amore complecti. *ἡ μήτηρ Φιλοστοργεῖ*

στοργεῖ τὸ παιδίον, I. 11, 21. *cf.* vſ. 24. Φιλοστοργεῖσθαι ὑπό τινος, I. 11, 26.

Φιλοστοργία, naturalis amor, *præſertim* parentum adverſus liberos & viciſſim. I. 2, tot. cap. Φυσικὴ ἐστι πρὸς τὰ ἔκγονα Φιλοστοργία, I. 23, 3. III. 24, 59 & 83.

Φιλόστοργος, ad amorem naturalem propenſus, I. 11, paſſim. III. 24, 58 ſqq. II. 17, 37. ἀπώλεσε τὸν Φιλόστοργον, III. 18, 5.

Φιλοστόργως διακεῖσθαι πρὸς τὸ παιδίον, I. 11, 21.

Φιλοτεχνεῖν, ſtudioſe & artificioſe laborare in aliqua re; περί τινα τῶν ἐντὸς ὑλῶν, II. 5, 21. περὶ τὸν λόγον, II. 9, 19. περὶ τὰ ἔαω, περὶ τὰ ἔξω, En. 29, 7. *Et cum Acc. ſ.* Φιλοτεχνεῖν ἀφορμὴν πρὸς τὸ διαπρέφεσθαι, ſolerter ſibi parare ſubſidia, III. 26, 1. δεῖ δέ τι ἔοικὸς τούτῳ καὶ ἐπὶ σώματος Φιλοτεχνεῖν, ſimile aliquid elaborandum eſt in corpore, IV. 11, 9. *Et abſol.* ὅπου τις τὸ καλὸν εἶναι φαντάζεται, ἐκεῖ καὶ Φιλοτεχνεῖ, IV. 11, 25. *Conf.* Προσφιλοτεχνεῖν.

Φιλοτεχνία, artificioſa induſtria, ſtudium alicujus rei, περί τι, II. 5, 21. II. 17, 15.

Φιλοχρήματος, pecuniæ amans, Fr. 13.

Φλέγμα, τὸ, pituita. μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ Φλέγμα, III. 13, 23.

Φλεγμαίνειν, æſtuare, febricitare. αἱ ὀρέξεις σου Φλεγμαίνουσι, II. 14, 22. *coll.* vſ. 21. II. 13, 12. *De* ira intus æſtuante, Fr. 34. *ubi opponitur* ἀγριαίνειν, *de ira ferociente.*

Φλυαρεῖν, nugari. Φλυαρῆσαί τί ποτε, III. 24, 39. ἂν δὲ Φλυαρῇ ὁ ἀνήρ, III. 7, 16.

Φλυαρία, ἡ, nugæ, III. 3, 18.

Φλύαρος, ὁ, nugator, III. 25, 8.

Φοβεῖσθαι ὑπέρ τινος, timere aliquid, II. 13, 9.

Φοῖνιξ, ὁ, palma. Φοίνικα ἱστάναι, palmam erigere, *ſive lignum præceſſum, in cujus culmen adrepere ſolebant;* III. 12, 2 & 9.

Φοιτᾶν, frequentare. πρός τινα, En. 33, 13. ἐπὶ θύρας τινός, En. 25, 2. εἰς οἶκόν τινος, Diſ. III. 24, 54.

Φορά, ἡ, 1) fertilitas; Φορὰ καὶ ἀφορία, I. 12, 16. 2) motus concitatus, impetus; ὅταν δὲ καὶ τόνος προσῇ τῷ κλίματι τούτῳ καὶ τῇ Φορᾷ, II. 15, 20. προσθήσω καὶ Ἀντιπάτρου Φοράν, impetum, acrimoniam ingenii, III. 21, 7.

Φορτικὸς, moleſtus. Φορτικὰ ῥήματα, II. 12. 10.

Φραστικὸς, ad eloquendum pertinens. Φραστικὴ δύναμις, II. 23, 14 & 19 & 25 ſqq. ἡ δύναμις τῆς Φραστικῆς, II. 23, 30. *Conf. not. ad* vſ. 23.

Φράττειν, ſepire, munire; τὴν πόλιν τείχεσι, Fr. 45. κεφράχθαι πρὸς τὰ κατ' αὐτῆς (ſcil. τῆς ἀληθείας,) I. 27, 20.

Φρενε-

Φρενετικὸς, (*al.* Φρενιτικὸς) phreneticus, II. 15, 3. n.

Φρύαγμα, insolentia. δουλικὸν Φρύαγμα, IV. 1, 150.

Φρύγανα, τὰ, sarmenta, II. 18, 5. Fr. 78.

Φυγαδεύειν, in exsilium mittere; Φυγαδεύεσθαι, exsulare. I. 1, 22 & 26. I. 2, 21. II. 5, 19.

Φύειν, progignere, producere. πρὶν τοῦ γόνυ Φῦσαι (τὸ σπέρμα,) priusquam (semen *vel* plantula) generavit geniculum, IV. 8, 36.

πεΦυκέναι, natum, natura comparatum esse. εἰ μὲν τοιοῦτοι πεΦύκαμεν, I. 2, 34. ἄλλος πρὸς ἄλλο τι πέΦυκε, III. 15, 9. En. 29, 5. πέΦυκε πρὸς τοῦτο πᾶν ζῷον, En. 31, 3. πᾶν ζῷον οὐδὲν οὕτω Φιλεῖν πέΦυκεν, ὡς τὸ αὑτοῦ συμΦέρον, II. 22, 16. τῇ ὁρατικῇ δυνάμει τίνα πέΦυκεν ἐμποδίζειν; possunt, eam naturam habent ut possint, II. 23, 19. τοῖς δ' ἄλλοις χρῆσθαι ὡς πέΦυκε, prout fert eorum natura, *vel* uti se habent, I. 1, 17. οὕτως ἐχόντων τῶν περὶ ἡμᾶς ὡς ἔχει καὶ πέΦυκεν, αὐτοὶ τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν συνηρμοσμένην τοῖς γινομένοις ἔχωμεν, II. 12, 17. ἂν ὁρμῇ καὶ ἀΦορμῇ χρῶμαι ὡς πέΦυκα, prout fert mea natura, I. 21, 2. (*quod aliàs dicunt* κατὰ Φύσιν.) καλλωπίζεσθαι δεῖ ἐκεῖνο ὃ πεΦύκαμεν, ornare debemus id quod sumus nos ipsi, *i. e. animum nostrum*, IV. 11, 33. n. *ipsi intelligendum* ὃ πεΦύκαμεν καλλωπίζεσθαι, ad quod ornandum nati sumus, & ad quod ornandum a natura comparati & idonea facultate instructi sumus.

Φυλάσσειν, servare; τὸ ἐξῆς, id quod consequens est, constare sibi, I. 7, 28. τὸ κοινωνικὸν, En. 36. τὸ σεμνὸν, En. 33, 11. τὸν τύπον, En. 33, 1. τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα, En. 24, 5. *Conf.* τηρεῖν.

Φῦμα, τὸ, tuber, tumor in corpore intus enascens; I. 11, 7 & 35. *conf. M. Anton.* II. 16.

Φυρᾶν, miscere. σῶμα, πηλὸς κομψῶς πεΦυραμένος, I. 1, 11.

Φύρειν, miscere, inquinare, macerare, subigere. καὶ Φύρω καὶ Φύρομαι, premo alios & ipse premor, IV. 13, 7. n. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι Φύρονται καὶ Φύρουσι, II. 12, 13.

Φυσᾶν, inflare. πεΦυσῆσθαι διὰ τὸ πλεονέκτημα, I. 19, 1. ἐὰν ἐπαινεθῇ, Φυσηθεὶς ἐξῆλθεν, II. 16, 10. *Cf.* νόος. *fea.*

Φυσημάτιον, τὸ, tumor, inflatio; ἐὰν δὲ καταγελασθῇ, τὸ Φυσημάτιον ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσεκάθισε, II. 16, 10.

Φυσικὸς, naturalis. Φυσικὴ πρόληψις, I. 22, 9. ἔννοια Φυσ. II. 17, 7. σχέσις Φυσικὴ καὶ ἐπίθετος, II. 14, 8. III. 2, 4. VI. 8, 20. Φυσικὴ κοινωνία ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, II. 20, 6. Φυσικαὶ προθυ-

προθυμίαι, II. 24, 16. ἀπό τινος Φυσικοῦ ὁρμώμενοι, III. 13, 5. νόμος Φυσικὸς, III. 17, 6. Φυσικὴ χάρις, III. 22, 90. Φυσικὸν πρᾶγμα, *de morte*, III. 24, 91. Φυσικαὶ δυνάμεις, IV. 5, 13. Φυσικὰ μέτρα, IV. 6, 26. Φυσικὸς κανὼν, IV. 10, 3. ὅπερ οὖν σοι Φυσικὸν καὶ συγγενὲς, ὁ λόγος, Fr. 22. Φυσικὴ ἀνάγκη, Fr. 168.

„*Scripſit Epicurus* τὰς Φυσικὰς, II. 23, 21. *ubi ſupple* αἰτίας, *vel forſan legendum* τὰ Φυσικὰ, de Rebus naturalibus.“ VPT. — *Si tenendum* τὰς Φυσικὰς, *intelligam equidem* βίβλους. *Vide Not.*

Φυσικῶς, ſecundum naturam, duce natura, naturali ratione. Φυσικῶς πεπείρηκα τοῦτο, I. 11, 5. μέγα τὸ ἀγαθὸν Φυσικῶς φαντάζεσθαι, III. 22, 39.

Φύσις, natura; ἡ ἐπὶ μέρους, καὶ ἡ τῶν ὅλων, I. 20, 16. κακοῦ Φύσις (*i. q.* οὐσία) ἐν νόσῳ οὐ γίνεται, En. 27. n. καταμαθεῖν τὴν Φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι, En. 49, 1. τὸ βούλημα τῆς Φύσεως, *vide in* Βούλημα. θαυμαστὴ ἡ Φύσις, *&c.* Fr. 94. ἐκ Φύσεως ἔχειν τι, a natura, III. 22, 99. παρὰ Φύσιν, contra naturam; κατὰ Φύσιν, ſecundum naturam; *paſſim.* κατὰ Φύσιν ἔξομεν, I. 12, 19. ὁρμῆσαι κατὰ Φύσιν, I. 19, 25. κατὰ Φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις, En. 30. τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ Φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι, En. 4. τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπὶ σοὶ, En. 2, 1 ſq. & 48, 3.

ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν, fructus per vim naſcetur, neceſſario naſcetur, vi erumpet, IV. 8, 40. n. *Confer* Ἐκβιάζειν.

Φυτάριον, τὸ, plantula, IV. 8, 37.

Φωλεύειν, latitare, *ut fera* in luſtro, Fr. 81.

Φώνασκος, vocis moderator, canendi magiſter. Φωνασκικῶς, more phonaſci, ut phonaſco convenit. Φώνασκος Φωνασκικῶς ἐκπονεῖ, I. 4, 20. n.

Φωνὴ, ἡ, vox, verbum. *Grammatica verſatur* περὶ τὴν ἐγγράμματον φωνὴν, I. 20, 4. n. II. 14, 15. ἱεραὶ Φωναὶ, III. 21, 16. ἴδε κυνικαὶ Φωναί, III. 22, 50. ἀσήμως καὶ κενῶς Φθεγγόμεθα τὰς Φωνὰς, II. 17, 6. τὰς Φωνὰς γράφοντες *mendoſe olim* I. 19, 27. *pro* τὰ σύμφωνα.

Φωτίζειν, in lucem protrahere; τὴν ἀλήθειαν, I. 4, 31.

X.

Χαίνειν, hiare, hiante ore reſpicere. ἔξω οὐ κέχηνεν, I. 21, 1. ὑπὸ πάσης φαντασίας κεχηνότας λαμβανόμεθα, III. 3, 17. *Conf.* Χάσκειν.

Χαίρειν, gaudere. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες, IV. 11, 32. χαίρειν εἶπε τῷ χρησμῷ, valere juſſit oraculum, III. 1, 16. χαίρειν αὐτῷ λέγει προσερχό-

ερχόμενος, ſalvere eum jubet, III. 22, 64. *De formula Χαίρειν vide Not. ad Arriani Epiſt. ad L. Gell.*

Χαλεπαίνειν, moleſte ferre, iraſci. ὅτι οὐ δεῖ χαλεπαίνειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, I. 18, tit. *& ibid.* vſ. 8 ſqq. n. ὅτι οὐ δεῖ χαλεπαίνειν ἀνθρώποις, I. 28, tit.

Χαλκεύς, faber ærarius. ἀλλ' ὁ μὲν χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον, IV. 11, 13. οὐδὲ γὰρ ὑποθήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, En. 24, 4.

Χαρακτήρ, forma, nota, character. *De nummo;* τὸ τρίσσαρον ἔχον χαρακτῆρα Τραϊανοῦ, IV. 5, 17. *De ſtylo, & de genere dicendi;* γράφεις εἰς τὸν Πανοφάντος χαρακτῆρα, II. 17, 35. ὁ προτρεπτικὸς χαρ. III. 23, 33. *De ingenio & moribus;* οἱ χαρακτῆρες οὓς ἔχων (ὁ ἄνθρωπος) ἐν τῇ διανοίᾳ ἐλήλυθεν, IV. 5, 16. ὧδε Κυνικαὶ φωναί, ὧδε χαρακτήρ, III. 22, 50. οὐ φανταζόμεθα κατ' ἀξίαν τὸν χαρακτῆρα τὸν Διογένους, III. 22, 80. τάξον τινὰ χαρακτῆρα σαυτῷ καὶ τήρει, En. 33, 1. ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ, En. 48, 1. τίνα ἔχει χαρακτῆρα τὰ δόγματα αὐτοῦ; IV. 5, 17.

Χαρίεις, feſtivus. χαρίεντές εἰσιν οἱ μέγα φρονοῦντες &c. Fr. 16.

Χάρις, ἡ, 1) gratia, venuſtas ingenii. δεῖ καὶ χάριν προσεῖναι πολλὴν φυσικὴν τῷ Κυνικῷ, III. 22, 90. 2) gratia, gratus animus; ἔχω σοι χάριν ὅτι &c. I. 2, 24. III. 5, 10. πολλὴ χάρις αὐτῷ ὅτι &c. IV. 5, 9. χάρις τῷ θεῷ, IV. 4, 7. χάριν ἔχων ὑπὲρ πάντων τῷ θεῷ, IV. 7, 9. χάριν ἔχω ὧν ἔθρεψας, IV. 10, 16.

Χάσκειν, hiare, oſcitare; hiante ore ſpectare vel circumſpicere. χάσκοντες καὶ καθεύδοντες, I. 20, 11. προσεκτάσαμεν χάσκοντες, III. 19, 4. ἐὰν πρὸς τὰ ἔξω χάσκῃς, II. 2, 25. χάσκων περὶ τοὺς ἐπαινέσοντας, III. 23, 19. *Conf.* Χαίνειν.

Χασμᾶσθαι, hiare, oſcitare. ἐφ' ἡσυχίας χασμήσασθαι, III. 24, 39.

Χαυνοῦν, vana ſuperbia inflare aliquem. πᾶσα δύναμις ἐπισφαλὴς - - πρὸς τὸ ἐπᾶραι καὶ χαυνῶσαι ἐπ' αὐτῇ, I. 8, 8.

Χειμάζεσθαι. πόλις χειμαζομένη, civitas turbarum tempeſtatibus jactata, Fr. 78. δείκνυε πῶς εἴωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι, quomodo ſoleas in navi tempeſtatem ferre, quomodo te gerere ſoleas cum in navi tempeſtate jacteris, II. 19, 15. n. Curis jactari & obrui, Fr. 14.

Χείμαῤῥος ποταμὸς, torrens, Fr. 1.

Χειμασκεῖν, per hyemem domi vel in hybernis ſefe exercere, ut parati ſimus cum educuntur copiæ; δεῖ χειμασκῆσαι, παρασκευάσασθαι, &c. I. 2, 3. n. χειμάσκησον πρῶνον, IV. 8, 35.

Χειμὼν,

Χειμών, ὁ, hyems, tempestas. ἀνέρχῃ εἰς Ῥώμην μετὰ χειμῶνος καὶ κινδύνων, procelloso mari, III. 9, 3. Μάξιμος ἔπλευσε χειμῶνος, hyberno tempore, procelloso mari, III. 7, 3.

Χείρ, ἡ, manus. χεῖρα κατακφιλῆσαι, III. 24, 49. IV. 1, 148. IV. 7, 23. IV. 10, 20. χειρὸς οὐσία μὲν, ἡ σάρξ· προηγούμενα δὲ, τὰ χειρὸς ἔργα, III. 7, 24. χεῖρα ἐκβαλεῖν, luxare manum, III. 15, 14. En. 29, 2.

Χειροτονεῖν, per suffragia creare. χειροτονηθῆναι προστάτης Κυνισίων, III. 9, 3.

Χείρων, peior, inferior. Ἐπίκτητος οὐ κρείσσων Σωκράτους· εἰ δὲ μὴ, οὐ χείρων, I. 2, 36. *ubi de re conf.* En. 52, 3.

Χιλίαρχος, ὁ, tribunus militum, I. 16, 4.

Χιτωνάριον τελευταῖον, τὸ σωμάτιον, postremum amiculum, I. 25, 21.

Χολέρα, ἡ, cholera, bilis. σὲ δεῖ θεραπεύειν, ὡς πυρετὸν, ὡς χολέραν, I. 19, 6.

Χορευτὴς, saltator & cantor, unus e choro in tragoedia, I. 24, 15.

Χορτάζειν, satiare. ὅταν χορτασθῆτε σήμερον, I. 9, 19. ἀνδέχου σου τὴν μάμμην μέχρις σε χορτάσῃ, II. 16, 43. θέλεις εἰς εἰκών τινος ἀπελθὼν διὰ χρόνου χορτασθῆναι, III. 22, 66.

Χρᾶσθαι, uti; *vide* Χρῆσθαι.

Χρεία, ἡ, opus; *utroque modo, & cum dicimus* opus esse aliqua re, & opus quod quis facit, opera quam præstat, negotium quod perficitur, res quæcumque, *Confer Lexic. Polyb. Vtraque notione habes vocem in eadem phrasi,* ὅπου τινὲς χρεία τριβῆς, μὴ ζήτει τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον, (*nempe* ὅταν σὺ μὴ ἔχῃς τὴν τριβήν) II. 6, 5. χρείαν ἔχειν, indigere, desiderare, velle; (*fere ut* χρῄζειν.) εἰ μηκέτι χρείαν ἔχατέ μου ἐν τῇ Φυλακῇ, ἐξέρχομαι, I. 29, 27. ἐκείνων χρείαν εἶχεν ὁ θεὸς, χρωμένων ταῖς Φαντασίαις, I. 6, 13. χρείαν γὰρ ἔχει ὁ θεὸς κόσμου τοιούτου, &c. I. 29, 29. οὐκ ἀπολείπω σε, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι μου χρείαν οὐκ ἔχεις, III. 24, 101. χρείαν ἔχει ὁ κόσμος τῶν μὲν ἐνιστημένων &c. II. 1, 18. ἄλλο τί ἐστιν, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει &c. III. 24, 49. χρείαν vel χρείας παρέχειν, usum præstare, II. 8, 8. En. 3.

Χρὴ, *per ellipsin omissum, vide* I. 1, 18. n. I. 12, 24.

Χρῆμα, τὸ, res. οὐκ οἶσθ' ὅτι στρατεία τὸ χρῆμα ἐστί; III. 24, 31.

Χρῆσθαι, uti. παντὶ τῷ ἀποβαίντι χρῆσθαι κατὰ φύσιν, IV. 10, 8. καλῶς, En. 32, 2. τεχνικῶς, II. 5, 3. πῶς τι οὖν χρῇ τῷ πράγματι; Ἀθλίως, ἔφη. quomodo tibi cedit ea res? (*nempe, quod uxorem & liberos habes,*) I. 11, 2. πῶς τοῖς πρα-

γματοῖς

ρατῶς ἐχρήσατο Διογένης; quomodo ſe adverſus eos geſſit? IV. 1, 115. πῶς ἔτι χρήσεταί τις αὐτῷ διὰ λόγου; quomodo is eum tractabit in diſputando? quo pacto aliquis cum hoc homine diſputabit? I. 5, 2. πῶς ἐμαυτῷ χρῶμαι; quomodo me ipſum gero? II. 21, 9. χρῆσθαι τῶς Φαντασίαις, I. 6, 13. (*conf.* Φαντασ.) χρῆσθαι τοῖς ἀιδομένοις, II. 16, 28.

Χρήσασθαι, *cum Accuſ.* commodato accipere, mutuari, conducere; δουλάρια, IV. 6, 4. χάριν εἰδότα οὗ ἐχρήσατο χρόνου, mutuo accepit, utendum accepit, uſus eſt, II. 16, 28. *ubi vertebant* utenda dedit, *quod græce ſonat* ἔχρησε. *vide Not.*

Χρῆσις, uſus. *Vide in* Φαντασία.

Χρηστήριον, oraculum; ἔρχομαι ἐπὶ τὰ χρηστήρια, II. 21, 10.

Χρηστικὸς, qui uti poteſt; ζῶον χρηστικὸν ταῖς Φαντασίαις, δύναμις χρηστική, *vide in* Φαντασία. Ad uſum idoneus, in promtu ad uſum; τὰς ὑπολήψεις χρηστικὰς ἔχομεν, II. 9, 14. n. τὰς ὀρθὰς ὑπολήψεις χρηστικὰς οὐ ποιοῦμεν, ibid. ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν παραφύλαξαι σεαυτὸν, IV. 1, 140.

Χρηστικῶς, ad uſum adcommodate; ἀεὶ μίαν τινὰ πρόληψιν ἐγύμναζε χρυστικῶς, II. 1, 32. τούτους τοὺς στίχους κατέχειν χρηστικῶς, ita tenere ut in actum uſumque deducamus, III. 10, 4. *Compar.* χρηστικότερον, II. 9, 19.

Χρόνος, tempus. ποῖον χρόνον ἐπέταξας σεαυτῷ; - - ἔπελθέ σου τοὺς χρόνους, percurre varia ætatis tuæ tempora, *vel* varia tempora in quæ rejeciſti tuam emendationem, III. 9, 7. *conf.* En. 51, 1. χρόνῳ, per aliquod tempus, *ex lectione olim vulgata* IV. 8, 36. n. *ubi e probato codice* ἐπί τινα χρόνον *edidimus.* τῷ χρόνῳ γνώσῃ, ſucceſſu temporis cognoſces, IV. 11, 27.

Χρυσίον, aurum, I. 1, 5.

Χρυσίππεια, τὰ, Chryſippi ſcripta, II. 16, 34. III. 21, 7. τὸ Χρυσίππειον, penſum ex Chryſippo, *Var. Lect. ad* En. 49, 3.

Χύτρα, ἡ, olla, I. 19, 10. En. 3. χύτρα καὶ πέτρα οὐ συμφωνεῖ, III. 12, 12.

Χώλανσις, claudicatio, claudicatas, En. 9.

Χωλὸς, claudus. γέρων χωλὸς, *Epictetus de ſe ipſo*, I. 16, 20. χωλὸν ὑποκρίνεσθαι, En. 17.

Χώρα, ἡ, locus, *quem quis obtinet.* εἰ οὐδεμίαν χώραν δύνασαι ἀποπληρῶσαι ἀνθρωπικὴν, II. 4, 5. ταύτην τὴν χώραν κατασχεῖν, III. 21, 18. τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν, ib. vſ. 19. τίνα οὖν ἔχω χώραν ἐν τῇ πόλει; En. 24, 5. τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν χώραν, En. 22. *ubi alii* τάξιν. οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἔχει, En. 19, 2. Genus ferum; ἂν ζητήσῃς τὴν χώραν ἐξ ἧς ἐστι

ἐστι τὸ συμβεβηκὸς, εὐθὺς ἀναμνησθήσῃ, ὅτι ἐκ τῆς τῶν ἀπροσιρέτων, III. 24, 108.

Χωρίζεσθαι, diſtingui. ἐν τῷ λογικῷ τίνων χωριζόμεθα; τῶν ἀλόγων, II. 9, 2.

Ψ.

Ψέγειν, vituperare; οὐδένα ψέγει, En. 48, 2. τὸ αἰσχρὸν ψεκτόν· τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι, III. 26, 9. n.

Ψεύδεσθαι, mentiri. ὑπολήψεις εἰκαῖαι καὶ ἐψευσμέναι, falſæ opiniones, II. 14, 22.

ὁ Ψευδόμενος, ſcil. λόγος vel συλλογισμὸς, Mentiens. Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ ψευδομένου, II. 17, 34. n. (conf. Cic. de Divin. II. 4.) τοῦτο ἤδη τὸ σόφισμα, ὑπὲρ τὸν ψευδόμενον, II. 18, 18. οὐκ ἐφαδεύετε ψευδομένου λήμματα; II. 21, 17. καταγίνονται περὶ - - ὑποθετικοὺς, ψευδομένους, III. 2, 6. σὺ κρυστάλλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου ἐξεργάζομαι, III. 9, 21.

Ψευδὴς, falſus. ἀδύνατόν ἐστι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ συγκαταθέσθαι, III. 7, 15. III. 22, 42.

Ψεῦδος, τὸ, mendacium, falſum. μή τι ἀγωνιῶμεν περὶ τοῦ μὴ ψεῦδος ὑπολαβεῖν; II. 13, 11. πῶς μὴ συγκαταθῶμαι τῷ ψεύδει; IV. 10, 2. ὅταν τις συγκατατίθηται τῷ ψεύδει, οὐκ ἤθελε ψεύδει συγκατατίθεσθαι, I. 28, 4. n. μή τις δύναταί σε ποιῆσαι συγκαταθέσθαι τῷ ψεύδει; IV. 1, 69.

Ψηφίζειν, computare. ὁ τὰς τῶν ἐκτὸς ἀξίας (εἰς τὴν σκέψιν) συγκαθεὶς καὶ ψηφίζων, I. 2, 14.

Ψῆφος, ἡ, calculus, quo in computando utimur. αἱ ψῆφοι ἀδιάφοροι, II. 5, 3.

Ψιλὸς, nudus. μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς, En. 33, 7. κατὰ ταύτας ψιλὰς πορευόμενος, IV. 1, 51.

Ψιλοῦν, deglabrare, depilare. ψιλούμενος, qui cutem deglabrat, qui pilos ſibi evellit: „ſecundum molliorum morem: vide ſupra Δροπακίζειν. Ad id vero uſi ſunt volſellis, pumicibus, reſinâ, &c.“ UPTON. — Vide etiam in Τίλλειν. ψιλούμενόν με παῦσαι ἠδύνατο, III. 1, 14. (conf. ibid. vſ. 28, 35, 42.)

Ψόγος, ὁ, vituperium. Fr. 27.

Ψόφος, ὁ, ſtrepitus. εὐδοξία ψόφος ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων, I. 24, 6. μὴ περίμενε κρότους, καὶ ψόφους, καὶ ἐπαίνους. Fr. 88. ψόφος καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων, II. 6, 19.

Ψυχαγωγεῖν, demulcere animum. ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, En. 3. ψυχαγωγηθῆναι, IV. 4, 4.

Ψυχάριον, τὸ, animula. γέγονέ σου τὸ ψυχάριον ἀντὶ δακτυλιαίου δίπηχυ, III. 2, 10.

Ψύχειν, refrigerare, aëri exponere; τὰ ἱμάτια ψύξαι, I. 18, 13. ψύχε σου τὰ ἱμάτια, ib. vſ. 14.

Ψυχὴ, anima, animus, mens. ἔργα ψυχῆς, ὁρμὴν, ἀφορμὴν,

ὀρέγεσθαι, &c. IV. 11, 6. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, Fr. 2. τὴν ψυχὴν δεδεμένος, λελυμένος, Fr. 9 sq. ὅλῃ τῇ ψυχῇ οὐδέν, III. 15, 6. En. 29, 3.

ἐμπαίζων μοῦ τῇ ψυχῇ mendose olim pro τύχῃ, IV. 1, 47. Corrupte etiam olim τῆς χρείας ψυχῆς, pro ψιλῆς, En. 33, 7.

Ψυχῇ, servus. πολλαὶ ψυχαὶ, Fr. 33.

Ψυχικὸς, ad animum pertinens. προαιρετικόν ἐστιν ἡ ἡδονὴ ἡ ψυχικὴ, III. 7, 5.

Ψύχος, τὸ, frigus. ἐν καύματι, ἐν ψύχει, III. 15, 3. En. 29, 2. καύματα, ψύχη, Fr. 18.

Ψυχρολογία, ἡ, frigidus sermo, futilis garrulitas; ἀντὶ ψυχρολογίας, ἡσυχίαν οἵαν δεῖ, IV. 3, 2.

Ψυχρολουτρεῖν, frigida lavari, I. 1, 29.

Ψυχρὸς, frigidus, absurdus, ineptus, futilis, levis, vanus, nullius pretii. (conf. Not. ad IV. 3, 6.) ψυχρὰ ταῦτα ἐπιχειρήματα, frigidæ cavillationes, II. 20, 28. οὐ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπί τι, ἀλλ' εἰκῇ καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν, III. 15, 7. En. 29, 3. (cui opponitur ὅλῃ τῇ ψυχῇ, ibid.) ταῦτα ἀλαζόνος (ἐστὶ) καὶ ψυχροῦ καὶ οὐδενὸς ἀξίου, IV. 6, 4. ψυχρὸς εἶ καὶ ἀταλαίπωρος, IV. 4, 4. n. (ubi vulgo ταλαιπ.) ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑποληψείδιον, IV. 1, 140. n. οὐχί τινά ποτε ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον, III. 22, 51. n. (ubi ἀταλαιπ. videtur leg.)

Ψυχρὸν, scil. ὕδωρ, frigida. ἐφέλκυσαι βρόγχον ψυχροῦ, καὶ ἔπτυσον, III. 12, 17. ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, En. 47. μὴ ψυχρὸν πίνειν, III. 15, 3. En. 29, 2. πλύνεσθαι ψυχρῷ, IV. 11, 19.

Ω.

Ὦ, cum genit. particula exclamandi. ὦ μεγάλου Φιλοσόφου, I. 21, 3. ὦ δεινοῦ θεάματος, III. 1, 29.

Ὠδάριον, cantilena, III. 23, 21.

Ὠδίνειν, parturire. αὕτη ζήτησις τοῦ Φιλοσοφοῦντος τῷ ὄντι καὶ ὠδίνοντος, I. 22, 17. n. ὠδίνειν αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ, I. 29, 36.

Ὠθεῖν, pellere. ὠθεῖσθαι, perrumpere per turbam, irrumpere. τῷ θεῷ εὐχαριστῶν ἥσεται, scil. εἰς τὴν αὐλὴν, I. 10, 3. n. ubi perperam olim ἔσεται.

Ὦμος, ὁ, humerus, lacertus. Aliptes in balneo dicit, παράθες τὸν ὦμον, III. 26, 22. Frequenter de Athletis; ἐν ἀθλητῇ διαλεγόμην, δεῖξόν μοι τοὺς ὤμους, I. 4, 13. n. III. 21, 3. ἴδε σου τοὺς ὤμους, III. 15, 9. (pro quo est τοὺς βραχίονας, En. 29, 5.) ὁ τὴν ὀσφύν μου καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων, III. 20, 10. Erat ἐν mos Cynicorum, καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν, III. 22, 50 sq. n. γυμνὸν

γυμνὸν δεικνυειν τὸν ὦμον, IV. 8, 34.

Ὠμὸς, crudelis. πῶς δὲ καὶ ὠμόν ἐστι πρὸς αὐτὸν σὲ, &c. III. 1, 11. n. *ubi perperam vulgo* ἐμόν ἐστι.

Ὠμῶς, crudeliter. οὐ χρήσομαί σε ὠμῶς, III. 1, 24.

Ὠνὴ, ἡ, emtio, contractus emtionis. πῶς ἐγὼ δοῦλος εἰμί; οὗ ὠνὴν οὐδεὶς ἔχει, IV. 1, 8. μὴ ὠνὴν ζήτει καὶ πρᾶσιν, IV. 1, 57. ὠνὴ καὶ πράσις καὶ ἡ τοιαύτη ἐν κτήσει κατάταξις, IV. 1, 53.

Ὡς, *pleonastice positum*; ὡς ἁπλῶς, *i. q.* ἁπλῶς, generatim, IV. 1, 64. ὡς, nam, sane, III. 23, 21. ὡς *post superlat.* οὐδὲν κάλλιστον, (*an* κάλλιον) ὡς &c. Fr. 152. ὡς *subintellectum*; τί οὖν ἡμῖν ὀβελίσκον καταπιὼν περιπατεῖς; I. 21, 3. n. οὐδεὶς οὕτως ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ἀναληθὴς, μὴ ἀποδύρασθαι &c. *sic vulgo omnes* IV. 1, 50. *ubi* ὡς μὴ ἀποδυρ. *scribendum putavi.*

Ὥσπερ ἐστὶν, *vide Var. Lect. ad* En. 24, 1. *Adde* En. 1, 3.

Ὥστε, *interrogative*, itane, igitur? ὥστ' ἐγὼ νῦν οὐ παρακολουθῶ τοῖς ὀνόμασι; II. 14, 15.

Ὠστικὸς, pellendi vim habens, impetuosus, violentus; τὸ ἄλογον ἐκεῖνο καὶ ὠστικὸν, IV. 1, 84.

Ὠστικῶς, impetuose. ὅταν θυμικῶς καὶ ὠστικῶς (ποιῶμεν,) II. 9, 5.

Ὠφελεῖν, prodesse. τί οὖν ὠφέλησε Πρίσκος, εἷς ὤν; quid profecit? I. 2, 22. καὶ ἀπὸ νόσου ἐστὶν ὠφεληθῆναι. III. 20, 4. *cf.* tit. cap. 20. ὅ τι ἂν συμβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ, En. 18.

Ὠφέλημα, τὸ, lucrum, conducibile, quod prodest; πάντα ταῦτα ὠφέλημα ἔσται, III. 20, 12. n. & vs. 17. *ubique videri poterat* ὠφέλιμα *scribendum; sed vide Cic. de Fin.* III. 10. & *ibi Davis.*

Ὠφελητικὸς, ad alios juvandos aptus pronusque; ἔχομέν τι φύσει στερκτικὸν, ὠφελητικὸν, II. 10, 23. (*i. q.* συνεργητικόν.

Ὠφέλιμος, utilis, qui prodest, qui juvat alios. τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν μετιέναι καὶ τεθηπέναι, En. 31, 3. ἄνθρωπος πιστὸς καὶ αἰδήμων καὶ ὠφέλιμος, III. 13, 3. *De Deo*, εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμος, I. 19, 12. &, *eadem notione, nude*, ὁ θεὸς ὠφέλιμος, II. 8, 1. n. *Et* τὸ ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, II. 8, 1. τὸ λογικὸν ζῶον μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν δύναται τυγχάνειν, εἰ μή τι εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμον προσφέρηται, I. 19, 13.

Ὠχριᾶν, pallere. ὠχρίακας εὐθὺς, III. 2, 10. τοὺς ὠχριῶντας, IV. 11, 20.

Ὠχρὸς, pallidus, III. 22, 86.

INDEX NOMINVM PROPRIORVM, IN EPICTETI DISSERTATIONIBVS, IN ENCHIRIDIO ET IN FRAGMENTIS OCCVRRENTIVM.

A.

Academici, Ἀκαδημαϊκοί. Adverſus Academicos, Lib. I. cap. 5. Adv. Epicureos & Academicos, lib. II. cap. 20. ſophiſmata Pyrrhonia & Academica I. 27, 2 & 15. dicunt Academici: adſentimini nobis, o homines, neminem cuiquam adſentiri; credite nobis, neminem cuiquam quidquam credere, II. 20, 5. οἱ ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί, II. 20, 20. n. graviter contra eos disputat Epictetus, ibid. vſ. 21 ſqq. ſalſe eosdem irridet, ib. vſ. 29 ſqq.

Acheron, nullus eſt, III. 13, 15.

Achilles. Lugendi cauſſa ei fuit, non mors Patrocli, ſed opinio animo ſuscepta, I. 11, 31 ſqq. I. 28, 24. pugnæ cauſſa Achilli & Agamemnoni fuit, quod in adplicatione notionum Honeſti & Vtilis ad caſum particularem errarunt, I. 22, 5. II. 24, 22. Achille nemo pulcrior, II. 24, 25. II. 23, 32. Tu ſingulari certamine cum Hectore progredi potes, eſto Achilles, III. 22, 7. conſtituimus ludum repræſentare Agamemnonis & Achillis &c. I. 25, 10 ſqq. conſcenſo pulpito deſcribere quemadmodum occubuerit Achilles, III. 23, 35.

Admetus. Pater ejus mori recuſat pro filio, III. 20, 7. verſus ex Euripidis Alceſt. χαίρεις ὁρῶν φῶς &c. II. 22, 11. n.

Adonidis horti, IV. 8, 36. n.

Adriaticum mare transmittere, periculoſum, II. 6, 20. n.

Aegyptii, multum differunt inſtitutis, ad victum præſertim quod ſpectat, a Judæis, Syris, aliisque, I. 11, 12 ſq. I. 22, 4. II. 11, 15. nonne vides quatenus quisque dicatur Judæus, Syrus, Ægyptius, II. 9, 20.

Aeolus, ventorum diſpenſator, I. 1, 16. numeroſam ſobolem habuit, III. 22, 78. n.

Aeſculapius, curationem morborum docuit, IV. 8, 29. ejus fana cremari juſſit Alexander, II. 22, 17.

Agamemnon. Pugna ejus cum Achille, unde orta, I. 22, 5. II. 24,

II. 24, 22. an Agamemnone ea opulentior? II. 24, 25. tu exercitum adverſus Ilium ducere potes; eſto Agamemnon, III. 22, 7. ne Agam. quidem beatus fuit, ſcil. ob veri boni ignorationem, III. 22, 30 ſqq. non potes & Therſitem agere & Agamemnonem, IV. 2, 10. fingamus nos partes agere Agamemnonis & Achillis, I. 25, 10 ſqq.

Agrippinus, (*Paconius* Agripp.) in exſilium miſſus, fortiter ſe gerit, I. 1, 28 ſqq. n. Fr. 56. ad Neronis ſpectacula non deſcendit, I. 2, 12. numquam ſe laudavit; incommodorum, quæ ipſum premebant, elogia ſcripſit, Fr. 56.

Ajax. Ajantis lapidem tollere, II. 9, 22. II. 24, 26.

Alceſtis Euripidis; ex ea verſus citatur II. 22, 11. n.

Alcibiades. Socratem vide juxta Alcib. cubantem, & ejus venuſtatem eludentem, II. 18, 22. Alcibiadi, omnium formoſiſſimo, ait Socrates, da operam ut pulcer ſis, III. 1, 42.

Alexander, Hectoris frater, Priami filius, II. 19, 7. Menelai hoſpes, mulierculæ cauſſa ex amico hoſtis fit; II. 22, 23. ſuo viſo obſecutus, I. 28, 12. miſer fuit, non cum Troja expugnaretur, ſed cum ipſe fidem & hoſpitii jura proderet, I. 28, 22 ſq.

Alexander, (*Magnus,*) cum Diogene congreditur, II. 13, 24. III. 22, 92. in ſapientem virum nullam habet poteſtatem, III. 24, 70.

Amphiaraus, monilis cauſſa proditur ab uxore, II. 22, 32.

Andromache, Hectoris uxor, II. 22, 108.

Antigonus *Gonatas*, timidus Zenonem adit, II. 13, 14.

Antilochus, *Neſtoris filius*, IV. 10, 31.

Antipater, (*Tarſenſis,*) *Stoïcus philoſophus*, ſcripſit περὶ Δυνατῶν, & περὶ τοῦ Κυριεύοντος, ſuffragaturque Cleanthi, II. 19, 2 & 9. Ejus ſcripta laudantur cum Chryſippi ſcriptis, II. 17, 40. III. 2, 13. Φαρῷ uſus eſt in ſcribendo & diſputando, III. 21, 7.

Antiſthenes, non ſprevit Logicam diſciplinam, I. 17, 10. tu Antiſthenis in ſcribendo ſtylum exprimis, II. 17, 35. Diogenes Antiſthenis erat amicus, III. 22, 63. Ex quo me Antiſthenes liberavit, (ait Diog.) non amplius ſervivi, III. 24, 67. IV. 1, 114. Antiſthenes ait: regium eſt, Cyre, cum recte facias, male audire, IV. 6, 20.

Anytus. Me quidem Anytus & Melitus occidere poſſunt, ledere non poſſunt, I. 29, 18. II. 2, 15. III. 23, 21. En. 53, 3. Anyte, quomodo me ais Deum eſſe non putare? II. 5, 18.

Apollo, vates & fons veritatis, monet homines, etiam dictis ejus non obedientes, III. 1, 16 ſqq. Neque Iunonem habeo, nec Minervam, nec Apollinem, (Jupiter in conflagr. mundi,) III. 13, 4.

Apollonius, *Tyaneus*; præceptum ejus aſceticum, III. 12, 17.

Aprylla, *anus*, vetat me facere quod volo, IV. 1, 146.

Archedemus, Stoicus, ſcriptis clarus, II. 4, 11, n. II. 17, 40.

Archelaus, *rex Macedoniæ*, opes offert Socrati, Fr. 174.

Archidamus, rex Spartanorum, IV. 1, 156.

Archimedes, per vim abſtractus a famulis ungebatur, &c. Fr. 74.

Argos, *urbs Peloponn.* III. 24, 14. III. 26, 31 ſq.

Aricia, Ἀρίκεια & Ἀρικία, oppidum haud procul Roma, I. 1, 30. Fr. 56.

Ariſtides, *Athenienſis*. Ariſtide & Socrate ditior Themiſtocles fuit, non melior, Fr. 133. *cf.* Fr. 44.

Ariſtides, *Mileſius*, laſcivarum rerum ſcriptor, IV. 9, 6.

Ariſtophanes, pallidum fingit Socratem, IV. 11, 20.

Athenæ. Athenis ne habites! Cedo Athenis, I. 25, 19. Athenas quando rurſus videbo? II. 16, 32 & 36. quot amicos ibi Herculem habuiſſe putas? III. 24, 14. quid Athenis acturus es? III. 24, 40. Athenis neminem frequentaſti? III. 24, 54 & 66, 72, 75, 100, 109. pulcræ ſunt Athenæ, ſed pulcrius eſt, eſſe beatum, IV. 4, 36. Athenis choenices quatuor farinæ obolo veneunt, Fr. 174. *Conf.* Ἀκρόπολις, *in Ind. Græc.*

Athene, *vide* Minerva.

Athenienſes; *obiter commemorantur* III. 22, 52 & 84. Socrates numquam ſe Athenienſem dixit, I. 9, 2. Socratis corpus male tractarunt Athenienſes, I. 29, 16. Cum urbem ſuam olim relinquerent, ſecutine ſunt præcepta qualia Epicurus tradidit? II. 20, 26. III. 7, 19. bella cum Spartanis geſſerunt ob veri boni ignorationem, III. 22, 22. Diogenes non adulatus eſt piratis, ut eum Athenienſi alicui venderent, III, 24, 73. Athenienſes Perſarum rex non magis in ſervitutem redigere poteſt quam piſces, IV. 1, 30 ſq. multi Athenienſes, licet non e ſervis nati, tamen reges ſervili more timent, IV. 1, 157. Socrates μὴ ἐπιψηφίσας, Ἀθηναίων καλανόντων, jubente populo, IV. 1, 164. Athenienſium ditiſſimus Themiſtocles, Fr. 133.

Atreus, tragoedia Euripidis, I. 28, 32.

Atticam purgat Theſeus, II. 16, 45.

Averrunci Dii, II. 18, 20.

Auguſti ſacerdotium, I. 19, 26.

Automedon, Achillis ſocius & *auriga*, IV. 10, 33.

B.

Barathrum; *vide Ind. Græcum.*

Bato, *celebris aliptæ nomen, id eſt, artis athleticæ magiſtri*, I. 2, 26.

Briſeis, I. 25, 10.

C.

Cæſar & Cæſariani; *vide Ind. Græc. in* Καίσαρ & Καισαριανοί.

Callicles, *Gorgiæ familiaris*; vide quomodo Socrates Calliclem toleraverit, IV. 5, 3.

Calypſus inſula; quæ neque fuit, neque futura eſt, II. 19, 10.

Capitolium. Num Capitolium incendi? &c. I. 7, 32. tribunus pl. adſcendit in Capitol. ad ſacra facienda, I. 19, 24.

Caſſiope, *portus Epiri*, III. 7, 3.

Caſſius *Longinus*, juriſconſultus, IV. 3, 12.

Ceres. Homines quotidie pane veſcentes, dicere audent, ſe ignorare num qua Ceres ſit, II. 20, 32. terram non ferunt homines niſi invocata Cerere, III. 21, 12.

Chæronea. Diogenes poſt Chæronenſem cladem ad Philippum adductus, III. 22, 24.

Chryſantas, *centurio in Cyri exercitu*, percuſſurus hoſtem, cum receptui cani audiret, cohibuit impetum, II. 6, 15.

Chryſeis, I. 22, 7 ſq. II. 24, 22.

Chryſes, Chryſeidis pater, κομψὸς ἀρχιερεύς, II. 24, 24.

Chryſippus, Stoicus, naturæ interpres, I. 10, 10. I. 17, 15 ſqq. En. 49. Non eo profectum aliquis fecit, quod multos Chryſippi libros legerit; I. 4, 6 ſqq. II. 17, 40. III. 2, 13. nec hoc magnum eſt, Chryſippum intelligere & aliis interpretari, ſed vitæ actionem ad præcepta illius dirigere, I. 17, 13. En. 49. Qua te injuria Chryſippus adfecit, ut ejus labores facto ſuo inutiles eſſe arguas? III. 24, 81. Loco Chryſippi & Zenonis, Ariſtidem legis & Evenum, IV. 9, 6. Quid vetat, tametſi æque ac Chryſippus diſſolvere ſyllogiſmos poſſis, eſſe miſerum? II. 23, 44. Recte Chryſippus ait: quoad obſcura mihi fuerint conſequentia, ſeligo ea quæ maxime ſecundum naturam ſunt, II. 6, 9. n. Logicam diſciplinam neceſſariam eſſe autumat, I. 17, 11. Chryſippi liber de Mentiente, II. 17, 34. περὶ Δυνατῶν liber primus, II. 19, 9. περὶ Ὁρμῆς, I. 4, 14. n. ſcripta ethica, II. 19, 14. *Adde Ind. Græc. in* Χρυσίππεια.

Cicones, *Thraciæ populus prope Hebrum*, II. 19, 12.

Cithæron, *mons Boeotiæ*, ubi expoſitus Oedipus; ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; I. 24, 16.

Cleanthes, ſimul doctrinæ vacavit, & aquam hauſit, III. 26, 23. Logicam diſciplinam neceſſariam eſſe autumat, I. 17, 11. Sententia ejus de λόγῳ κυριεύοντι, II. 19, 2 ſqq. ſingularem de eo librum ſcripſit, ib. vſ. 9. item de Ethicis, vſ. 14. περὶ Ὁρμῆς, I. 4, 14. n. Exemplum ejus, cum Socratis & Diogenis & Zenonis exemplo, proponere nobis animo debemus, III. 23, 32. III. 26, 23. Ait, παραδόξα quidem dicere

philoſophos, non παράλογα. IV. 1, 173. Ejus dictum Ἀγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ, &c. IV. 4, 34. *conf. Ind. Græc. in* Ἄγειν.

Cnoſſus; *vide* Gnoſſus.

Cocytus, *inferorum flumen*, nullus eſt, III. 13, 15.

Core; *vide* Proſerpina.

Corinthus, II. 17, 22. Corinthi Diogenes vixit, ut ante Athenis, III. 24, 66. II. 16, 36. Numquam te Corinthium dicas aut Athen. ſed Mundanum, I. 9, 2. Talis cum ſis, civemne te Corinthiorum faciemus? III. 1, 34. Cynicus apud omnes homines, peræque apud Athenienſes et Corinthios & Romanos, concionatur, III. 22, 84.

Crates Cynicus, Diogenis amicus, III. 22, 63. uxor ejus alter Crates erat, vſ. 76.

Crinis, *Stoicus philoſophus*, pavore exanimatus diſceſſit, III. 2, 15. n.

Crito, *Athenienſis*, Socratis familiaris, Socratem hortatur, ut carcere excedat liberorum cauſſa, IV. 1, 163. ὦ φίλε Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, &c. I. 4, 24. En. 53, 3.

Croeſus, I. 2, 37. III. 22, 27.

Cynici & Cyniſmus. *Vide* III. 22, tot. & *ibi Not. ad tit. tum* IV. 8, 30. Verus Cynicus eſt nuncius a Deo ad homines miſſus de rebus bonis & malis, III. 22, 23. *cf. Ind. Græc. in* Κυνίζειν, Κυνικός, & Κυνισμός.

Cyrus, Antiſthenes dicit: Regium eſt, Cyre, cum recte facias, male audire, IV. 6, 20. n.

D.

Danaus, quinquaginta filiorum pater, III. 22, 78.

Deiphobus, Hectoris frater, II. 19, 7.

Demetrius *Cynicus*, Neroni dixit, Tu mihi mortem minaris, natura tibi, I. 25, 22.

Demoſthenes. Eloquens ut Demoſth. II. 23, 44.

Denarius. Libellus (*Cleanthis ſive Chryſippi*) περὶ Ὁρμῆς quinque denariis conſtat, I. 4, 16.

Deus. *vide Ind. Græc. in* Θεός.

Diodorus, (*Cronus*) Dialecticus. Ejus ſententia de λόγῳ κυριεύοντι, II. 19, 1 & 5.

Diogenes, Cynicus. Explorator miſſus, renunciat mortem non eſſe malum, I. 24, 6 ſqq. poſt Chæronenſem pugnam ad Philippum adductus - - explorator, III. 22, 24. quid dixerit ei qui ab illo literas commendatitias petivit, II. 3, 1. quo pacto arte dicendi ſit uſus, II. 13, 24. exemplo proponitur, cum Socrate et Zenone, II. 16, 35. III. 24, 40. III. 26, 23. IV. 9, 6. medio digito extento ſophiſtam oſtendit, III. 2, 11. eum Deus regium munus & ἐπιτληκτικὴν χώραν capeſſere juſſit, III. 21, 19. Dignus qui ſceptrum Diogenis ferat, III. 22, 57. Non pro merito æſtimamus Diogenis characterem, ib. vſ. 80 ſqq. Antiſthenis amicus, vſ. 63. a quo in libertatem

tem vindicatus, non amplius ſervivit, IV. 1, 114 ſqq. liber erat, non quod ex ingenuis natus, ſed quod omnes ſervitutis anſas abjeciſſet, IV. 1, 152 ſqq. nitidus & pinguis, III. 22, 88. ſicut Socrates, non modo auditu jucundus, ſed & adſpectu ſuavis, IV. 11, 21. quid reſponderit homini, dicenti, Deos ipſum negare, III. 22, 91. quid Alexandro reſponderit, III. 22, 92. (*conf.* Alexander.) pro publico bono tot labores ſuscepit, III. 24, 64. unam ait eſſe libertatis tenendæ rationem, haud gravate mori, IV. 1, 30. ab eo laudari, laus erat, IV. 7, 29. Diogenes & Heraclitus, horumque ſimiles, merito divini erant & dicebantur, En. 15. nullum ajebat eſſe honeſtum laborem, cujus finis non eſſet animi æquitas & fortitudo, Fr. 57.

Diogenes *Babylonius*, Stoicus; ſcripſit de Moribus, II. 19, 14.

Dio, *Pruſienſis, ſophiſta & orator, Chryſoſtomus cognominatus;* iſte homo ſcribit multo elegantius Dione, III. 23, 17. Dio numquam tot habuit auditores, vſ. 19.

Dio, *Δίων, nomen materialiter uſurpatum a philoſophis, pro exemplo.* Volo ſcribere Dionis nomen, I. 12, 13. II. 2, 23. II. 13, 20. III. 24, 51.

Dioſcuri, in tempeſtate invocantur a navigantibus, II. 18, 29.

Diræ, *αἱ Πρῶναι*, II. 20, 17.

Domitianus *imperator*, Gratillam in exſilium miſerat, II. 7, 8.

E.

Ecbatana, II. 16, 36.

Eleuſis, *Atticæ opp. ubi Eleuſinia ſacra in honorem Cereris.* Ædes eſt Eleuſine; ecce & hîc! III. 21, 13.

Epaminondas, pauper, Græciam a ſervitute liberavit, Fr. 44. deus adpellatur, ib. n. tametſi absque liberis deceſſit, plus profuit Thebanis, quam numeroſæ ſobolis patres, III. 22, 78.

Epaphroditus, Neronis libertus, Lateranum convenit, I. 1, 20. ſervum ſutorem inutilem vendidit, &c. I. 19, 19 ſq. dolet vicem hominis conquerentis nonniſi ſexagies ſibi eſſe reliquum, I. 26, 11 ſq.

Epheſus. Lacedæmonii domi leones, Epheſi vulpeculæ, IV. 5, 37.

Epictetus; ejus elogium vide in Arriani Epiſt. ad L. Gellium. — Servus cum eſſet, præceptore uſus eſt Rufo, I. 7, 32 ſq. I. 9, 29. Quid ait Jupiter? Epictete, ſi fieri potuiſſet, etiam corpus tuum liberum feciſſem, I. 1, 10. Age, Epictete, rade te, I. 2, 29. Epictetus non eſt melior Socrate; dummodo ne pejor, I. 2, 36. Euge, Epictete, pulcram cavillatiunculam ſolviſti, II. 18, 17. Cur ne verbulo quidem me admonuit Epictetus? III. 1, 12. Hoc Epictetus non dixit, ſed Deus per eum, III. 1, 36. Congreſſus ſum cum Epicteto, tamquam

quam cum lapide, III. 9, 12. Nihili, inquis, erat Epictetus; ſoloece & barbare loquebatur, III. 9, 14. Epictetus interrogatus, quomodo quis inimico dolorem adferre poſſit, &c. Fr. 130. *Conf. Ind. Græc. in* Γερόντιον, Γέρων, & Πρεσβύτερος. Epicteti præceptor, Rufus; *de quo vide infra ſuo loco.* Dominus Epicteti, Epaphroditus; *de quo paulo ante.*

Epicurus; plurimos libros ſcripſit, I. 20, 19. II. 20, 9. in his, περὶ Τέλους, Φυσικὰ, περὶ Κανόνος, II. 23, 21. In Epicurum, lib. I. cap. 23. in Epicureos & Academicos, lib. II. cap. 20. ad Epicureum quemdam, lib. III. cap. 7.

Epicurus, cum ſocietatem hominum tollere conatur, eodem ipſo, quod tollere vult, utitur, II. 20, 6. ſupremum eumdemque beatiſſimum diem ſe ait agere, II. 20, 9. omnia quæ ſunt viri, civis, amici, amputavit, vſ. 20. honeſtum aut nihil eſſe contendit, aut id quod ſit populari fama glorioſum, II. 22, 21. Quid eſt, Epicure, quod iſta pronunciat? caro-ne, an mens, II. 23, 21. non furtum Epicurus malum eſſe pronunciat, ſed deprehendi, III. 7, 12. turpia docet, honeſta facit, III. 7, 18. Corporis bonis gaudebit anima, ut ait Epicurus; ſuis bonis non gaudeat? Fr. 52.

Plerosque veſtrûm deprehendetis Epicureos, II. 19, 29. Finge tibi animo Epicureorum civitatem, III. 7, 19. Epicureorum & cinædorum vocem emiſiſti, III. 24, 38. Epicuri rationem (τὰ Ἐπικούρου, τὰ Ἐπικούρεια) etiam Stoicus exponere poteſt, & fortaſſe etiam ſubtilius quam ipſe Epicurus, II. 9, 19. II. 19, 22. Epicureus, ſi conſtet ſibi, optare debet ut alii omnes homines ſint Stoici, II. 20, 12.

Epirus. Epiri procurator, turpiter favens comoedo, III. 4, 1.

Eriphile, monilis cauſſa, prodit maritum Amphiaraum, II. 22, 32.

Eteocles & Polynices, II. 22, 13 ſq. IV. 5, 29. En. 31, 4.

Euboea. Lapides ex Euboea, *nempe marmora*, Fr. 82.

Evenus, poëta eroticus, IV. 9, 6.

Euphrates, philoſophus, præclare disſerebat, III. 15, 8. En. 29, 3. diu disſimulaverat philoſophandi ſtudium, IV. 8, 17 ſq.

Euripides, Tragicus. Quære verſum Euripidei ſimilem, Θερμὰς τε &c. II. 16, 31. Atreus Euripidis, I. 28, 32. *Citatur ex Alceſt.* vſ. 691. II. 22, 11. ex Phoeniſſ. vſ. 623 ſq. II. 22, 14. ex incerta tragoedia, En. 53, 2. Diſſ. II. 1, 13. Reſpiciuntur ex Medea, verſſ. 792 & 817. II. 17, 20. citantur vero Medeæ verſ. 1078 ſq. I. 28, 7.

Euryſtheus, *Mycenarum rex*, domi ignavus ſedet, II. 16, 44. Herculem laboribus exercet, III. 22, 57. ſibi imperare neſcit, III. 26, 32.

F.

Felicio, e ſervo Epaphroditi, Cæſaris ſutor & magnâ apud eum gratiâ, I. 19, 19 ſqq. intolerabili ſupercilio homo, IV. 1, 150.

Florus conſulit Agrippinum, an ad Neronis ſpectacula ſibi ſit deſcendendum, I. 2, 12.

Furiæ, Ἐρινύες, II. 20, 17.

G.

Galba, *imperator*, occiditur, III. 15, 14.

Galilæi, adſuetudine non formidant tyrannos, IV. 7, 6.

Galli. τοὺς Γάλλους ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος ἀναγκάζει ἐξεγείλειν τὰ αὐτῶν κακά, II. 20, 17. n.

Geta, *ſervi nomen apud Comicos*. Noctu, quo tempore Geta (ὁ Γέτας) egredi non audet, IV. 1, 19. n.

Getæ. Romanorum bellum cum Getis, II. 22, 22.

Gnoſſii. Gnoſſiorum præfectus, προστάτης Κνωσίων, III. 9, 3 & 6.

Græci, imbecilles ſunt & timidi, (*ſub Romanorum imperio,*) III. 7, 13. judex Græcorum, ibid. vſ. 30. Quid Judæum te eſſe mentiris, cum Græcus ſis? II. 9, 20.

Græcia. Romæ cum vivis, Græciam deſideras, III. 24, 77. Si in Perſis natus eſſes, non deſiderares in Græcia habitare, Fr. 23. e Græcia petitâ diſciplinâ ornandi civium animi, Fr. 82.

Gratilla, in exſilium miſſa a Domitiano, II. 7, 8.

Gyara, (Γύαρα, *plur. num.*) *inſula maris Ægæi, quo in exſilium noxios mittebant Cæſares Romani;* I. 25, 20. II. 6, 22. III. 24, 113. qui in Gyaris vivit, fortiter in Gyaris vivat, III. 24, 109. Ubicumque tu me, ô Deus, eſſe volueris, obſequens ero, ſive Romæ, ſive in Gyaris, &c. III. 24, 100. IV. 4, 34.

H.

Hector, Priami & Hecubæ filius, II. 19, 7. II. 24, 23 & 26. III. 22, 7. ejus verba ad Andromachen, III. 22, 108.

Hecuba, Hectoris mater, II. 19, 7.

Helena, II. 19, 10. Viſum erat Helenæ, ſequi Menelaum, I. 28, 11. Quaſi perinde commoveri poſſet qui Helenam adſpicit, & qui aliam quamlibet mulierem, II. 23, 32.

Hellanicus, Hiſtoricus, rerum Trojanarum meminit, II. 19, 7. ſcripſit Ægyptiaca, II. 19, 14.

Helvidius Priſcus, minanti Veſpaſiano fortiter reſpondet, I. 2, 19 ſqq. non ipſe, ſed interfector ejus, miſer fuit, IV. 1, 123.

Heraclitus, Philoſophus, divinus erat & dicebatur, En. 15.

Heraclitus, *Epicteti familiaris*; librum habens Rhodi de agello,

agello, imprudenter perorat cauſſam, II. 2, 17.

Hercules, niſi talis leo exſtitiſſet & alia talia pericula ei fuiſſent objecta, non erat Hercules futurus, I. 6, 33 ſqq. II. 16, 44. quis evaſurus fuiſſet, ſi dixiſſet, quomodo vitabo magni leonis occurſum? IV. 10, 10. Injuriam & iniquitatem expurgavit; tu ſi non, ut ille, aliena mala expurgare potes, tua expurga, II. 16, 44 ſq. Non ideo miſerum ſe putavit, quod ab Euryſtheo exercitaretur, III. 22, 57. totam terram peragrans, Hominum fas nefasque inſpexit, Deumque patrem reſpiciens fecit quæ fecit, III. 24, 13 ſqq. Delicate me vivere non vult Jupiter; at nec filium ſuum Herculem voluit delicatam vitam agere, III. 26, 31. Quotus ab Hercule? II. 18, 22.

Heſiodi dictum de procraſtinatione, II. 18, 32. *Citatur ex Theogon. verſ.* 87. II. 12, 16.

Hippias. Si quis dictiunculas & præceptiunculas poſtulaſſet, eum ad Hippiam & Protagoram adducebat Socrates, III. 5, 17.

Hippocrates, medicus, ſimulque diſertus, I. 8, 11. Aliud ſalubre, aliud contra dictum eſt, ptiusquam Hippocrates exſtitiſſet, II. 17, 8.

Hippolytus, tragoedia *Euripidis, fortaſſe etiam Sophoclis*, I. 28, 32.

Homerus. Priamus - ne, quinquaginta filiis relictis, plus ad vitæ communitatem contulit quam Homerus? III. 22, 78. Tu-ne in omnibus Homerum audis? III. 24, 18. Annon videatur conſulto hæc compoſuiſſe Homerus &c. IV. 10, 36. Homeri interpres, Chryſippi interpres, En. 49, 2. II. 19, 7.

Citantur Homeri verſus; ex Iliad. α. 526. II. 8, 26. *Ex Iliad. β'.* 24. III. 22, 92. *Iliad. β'.* 25. II. 24, 24. III. 22, 72 & 92. *Iliad. ζ'.* 492 ſqq. III. 22, 108. *Iliad. κ'.* 15. III. 22, 30. *Iliad. κ'.* 91 ſqq. III. 22, 30. *Iliad. κ'.* 297 ſqq. I. 12, 3. *Iliad. ν'.* 281. II. 13, 13. *Iliad. τ'.* 321. IV. 10, 35. *Ex Odyſſ. α.* 3. III. 24, 13. *Od. α.* 37 ſqq. III. 1. 38. *Od. ζ'.* 130. III. 26, 33. *Od. ι.* II. 19, 12. *Od. λ'.* 528 ſq. IV. 8, 32. *Od. ξ'.* 56. III. 11, 4. *Od. ρ'.* 487. III. 24, 13.

Ilias, nil aliud eſt niſi Viſum, & uſus Viſorum, I. 28, 12 ſq. *Confer art.* Homerus & Odyſſea.

Ilium. Ignoratio veri Boni cauſſa fuit rerum ad Ilium geſtarum, II. 22, 22. Tu exercitum ad Ilium ducere potes; eſto Agamemn. III. 22, 7. Ab Ilio me ferens ventus &c. II. 19, 12. *Conf.* Troja, & Trojani.

Iſocrates, *orator*. Homo qui Socratis ſcripta legit ut Socratica, non ut Lyſiæ aut Iſocratis, III. 23, 20.

Iſthmiorum victor, III. 4, 11.

Italicus,

Italicus, ſummus Romæ philoſophus, *parum philoſophice ſentit*, III. 8, 7.

Iudæi, inſtitutis, præſertim in ciborum ſelectu, differunt ab aliis populis, I. 11, 12. I. 22, 4. Quid Iudæum te ſimulas, cum ſis Græcus? &c. II. 9, 20.

Iuno non amplius adeſt Iovi in conflagratione mundi, III. 13, 4.

Iupiter, in conflagr. mundi, III. 13, 4. Me Iupiter liberum emiſit, I. 19, 9. ſi Pluvius eſſe vult & Frugifer, & Deûm hominumque pater, neceſſe eſt ut in commune profit, I. 19, 11 ſq. I. 22, 16. quo pacto officium ſervabo in Deum, ſi me non curat, aut me juvare nequit, I. 22, 15. Si Phidiæ ſtatua eſſes, ſenſumque haberes, nihil facturus eſſes indignum illo opifice: nunc, cum te Iupiter fecerit &c. II. 8, 18 ſq. II. 19, 26. Iupiter Olympius (Phidiæ) non attollit ſupercilium, ſed gravem vultum gerit, II. 8, 26. Relationum omnium & neceſſitudinum (*v. g.* quæ inter patrem & filium, quæ inter fratres intercedunt) Inſpector Iupiter, III. 11, 5. Duc me, ô Iupiter, *vide* Cleanthes, & *Ind. Græc. in* Ἄγειν.

L.

Lacedæmon, videlicet per Epicuri rationem formata eſt! II. 20, 26.

Lacedæmonii; flagris cædi ſe patiuntur, I. 2, 2. ignoratione veri Boni bella gerunt cum Athenienſ. II. 22, 22. domi leones, Epheſi vulpeculæ, IV. 5, 37. timent & colunt Archidamum regem, IV. 1, 156 ſq. Epicureus inſtitutor ea-ne docebit, quæ Lacedæmoniorum pueri diſcunt? III. 7, 19. In conſpectu totius orbis, non modo Athenienſium aut Lacedæm. III. 22, 52. Lycurgus Lacedæmonius &c. Fr. 67.

Laius, *rex Thebarum, pater Oedipi*, III. 1, 16.

Lampis, nauclerus, interrogatus quo pacto divitias eſſet nactus, &c. Fr. 75.

Lateranus, *Plautius*, ſecuri percuſſus juſſu Neronis, I. 1, 19 ſq.

Leo Salaminius, IV. 1, 160. IV. 7, 30.

Lesbius, *ſervi nomen, ſive ſeurræ alicujus*. Bene ſit Lesbio, quod indies inſcitiam meam coarguit, III. 20, 19.

Lyceum. Ploras quod Athenas non viſurus ſis, & in Lyceo non deambulaturus, III. 24, 77. aut apricaturus, IV. 4, 21.

Lycurgus, longiſſime alienus ab Epicuri ratione, II. 20, 26. urbem non muris cinxit, ſed virtute civium munivit, Fr. 45. a petulante juvene altero oculo orbatus, Fr. 67.

Lyſias, orator, III. 23, 20. *Vide* Iſocrates.

M.

Macedonum bella cum Græcis & cum rege Perſarum, ex veri boni ignoratione, II. 22, 22.

Manes, *ſervi nomen, ſigillatim ſervi Diogenis.* Sicut Manes ægrotabis, III. 26, 37.

Martia aqua, II. 16, 31.

Maſurius, jurisconſultus, IV. 9, 12.

Maximus, filii comitandi cauſſa Caſſiopeiam navigavit, III. 7, 3 & 10.

Medea. Volo aliquid, & non fit. Hoc non ferens Medea, eo venit, ut proprios liberos occideret, &c. II. 17, 19 ſqq. IV. 13, 14. *Conf.* Euripides.

Melitus & Anytus, I. 29, 18. II. 2, 15. III. 23, 21. Em. 53, 3.

Menelaus, Helenæ maritus, I. 28, 12 ſq. II. 22, 23. IV. 10, 31. *Conf.* Odyſſea.

Menoeceus, *Creontis filius*, pro patria mortem oppetens, III. 20, 5.

Mercurius, coelo deſcendens hæc ei dicturus erat? III. 1, 38 ſq. Mercurii virgula, III. 20, 12.

Milo, *Crotoniates*, robore præſtans, I. 2, 36.

Minerva, perit in mundi conflagratione, III. 13, 4. Phidiæ Minerva, II. 19, 26. II. 8, 18. porrecta manu Victoriolam tenet, II. 18, 20.

Mycenæ. Hercules laboravit, alius regnavit Argis & Mycenis, III. 26, 31 ſq.

Myro, gladiator, III. 22, 27.

Myſia, Aſiæ minoris regio, I. 25, 15.

N.

Naſo. Ad Naſonem, lib. II. cap. 14.

Nemea. Nemeorum victor, III. 4, 11.

Neocles, pater Themiſtoclis, Fr. 133.

Nero. Epaphroditus, Neronis libertus, I. 1, 20. Neronis juſſu occiditur Lateranus, I. 1, 19. ab eodem in exilium mittitur Agrippinus, Fr. 56. Demetrius Neroni dixit, tu mihi mortem minaris, tibi natura, I. 25, 22. Beatus non fuit Nero, III. 22, 30. Neronis nota inſigniti nummi reprobantur, IV. 5, 17. mores Neroniani, IV. 5, 18. Thermæ Neronis, II. 16, 31.

Nicias, *pictor Athenienſis*, adeo erat operi intentus, ut e famulis ſæpe quæreret, an laviſſet aut pranſus eſſet, Fr. 73.

Nicopolis, urbs Epiri, *ſic dicta ab Auguſti victoria, de Antonio reportata. (vid. Sueton. Aug. 18. & ibi Caſaub.) Epictetus, Domitiano imperante, Urbe Italiaque ſenatusconſulto pulſus, Nicopolin Roma deceſſit, ibique ſcholam aperuit; in qua hæc disputavit, ab Arriano literis mandata.* I. 25, 19. Nicopoli frequentes erant terræmotus, II. 6, 20. (coll. II. 16, 23.) Erat ibi Auguſti ſacerdos, I. 19, 26 ſqq. Romani juvenes Nicopoli

Nicopoli deſiderant commoditates, quibus Romæ uſi erant, II. 21, 14 ſq.

Nicopolitani, *οἱ Νικοπολῖται*, II. 22, 52. clamare ſolent, per Cæſaris genium! liberi ſumus, IV. 1, 14.

Numenius, *homo nullius pretii*, gratia valens apud Cæſarem, III. 7, 31.

Nymphæ; ſtudioſe eas deſcribit declamator, III. 23, 11.

O.

Odyſſea. Si Menelaus exiſtimaſſet expedire ſibi carere tali uxore, perierat Ilias & Odyſſea, I. 28, 13.

Oedipus, miſer eſt, I. 4, 25. Sophoclis Oedipus quid eſt? Viſum; I. 28, 32. I. 24, 16 ſqq.

Oſellius, Ὀφέλλιος, gladiator robore præſtans, III. 22, 27.

Olympia, *urbs Peloponneſi*, ludorum celebritate nobilis; in quam ad ſpectanda Phidiæ opera & ludorum ſpectacula e longinquo proficiſcuntur homines, incommoda nil curantes, I. 6, 23 & 26. III. 22, 58. In turba, finge te Olympiæ eſſe, IV. 4, 24. Forſan & qui Olympiæ ſunt, alios inſuper athletas vellent ſpectare, IV. 1, 106. *τί δ', ἂν παῦμα ᾖ; τί δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ; i. e.* quid, ſi non in gymnaſii umbra, ſed in ipſo Olympico ſtadio decertandum eſt? I. 18, 21. *Ζεὺς δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ*, Jupiter Olympius, Phidiæ opus, II. 8, 26. — *Confer Ind. Græc. in τὸ Ὀλύμπιον.*

Oreſtes, a Furiis agitatus, II. 20, 17.

P.

Pæan Apollo, III. 10, 4.

Pan, *deus paſtorum*. Panem cum Nymphis ſtudioſe deſcribit declamator, III. 23, 11.

Panthoedes, Dialecticus, II. 19, 5.

Parcæ, I. 12, 25.

Paris. *Vide* Alexander, Priami fil.

Patroclus; ejus mortem luget Achilles, I. 11, 31. I. 28, 24. IV. 10, 31.

Perdiccas, *Alexandri ſucceſſor*, III. 24, 70.

Periander, ex Solone quæritur, cur taceat, Fr. 76.

Peripatetici. Plerosque ſuorum diſcipulorum Epicureos eſſe ait Epictetus, paucos Peripateticos, & hos ipſos quidem enervatos, II. 19, 20. (*Sic, nervos virtutis incidiſſe Theophraſtum, ait Cicero, Acad.* I. 10.)

τὰ Περιπατητικά, Peripateticorum ratio & decreta, II. 19, 22.

Perrhæbi, *Theſſaliæ populus*. Diogenes, ſi ad Perrhæbos veniſſet, haud aliter fuiſſet adfectus, III. 24, 66.

Perſæ. Si inter Perſas natus eſſes, non deſiderares in Græcia

eis habitare, Fr. 23. *Rex Perſarum, μέγας βασιλεύς. vide Ind. Græc. in* Μέγας.

Phidias. Phidiæ opera ſpectatum proficiſcuntur Olympiam, I. 6, 23. ſicut dicimus Phidiacam ſtatuam, quæ ad Phidiæ artem expreſſa eſt, ſic Stoicus &c. II. 19, 23. Si Phidiæ ſtatua eſſes, ſive Minerva, ſivè Jupiter, &c. II. 8, 18 ſqq. II. 19, 26. Minerva Phidiæ, II. 8, 20. Jupiter Olymp. II. 8, 26.

Philoſtorgus, Suræ ſcortum, & eo ſcelere ditatus homo, III. 17, 4.

Phoenix. *Amyntoris filius, comes Achillis in bello Trojano;* Græcorum facundiſſimi, Ulyſſes & Phoenix, II. 24, 27. Phoenix, *Euripidis* tragoedia, I. 28, 32.

Piræeus. *ἵν' ἴδῃ ποτὲ τὸν Πειραιᾶ τὸν καλὸν καὶ τὰ μακρὰ τείχη*, III. 24, 73.

Pittacus, miti fuit ingenio, Fr. 68.

Plato. Non, quia Plato formoſus & robuſtus fuit, idcirco Philoſophus nemo poteſt eſſe, quin formoſus & robuſtus ſit, I. 8, 11 & 13. Omnis mens, ut Plato ait, invita caret veritate, I. 28, 4. II. 22, 36. Platonem Theopompus accuſat, quod omnia definiri voluerit, II. 17, 5. Plato definitionem ſubjicit notioni ejus quod utile eſt, II. 17, 11. Tu exprimis ſtylum Platonis, II. 17, 35. Plato eum, cujus animum ſubit viſum ad voluptatem trahens, jubet ad prodigiorum expiationem ad Deosque averruncos ſupplicem abire, II. 18, 20. Non (ut Plato ait) meditaberis non modo emori, ſed & cruciari & exſulare? &c. IV. 1, 172. Romæ mulieres libros Platonis de Repub. in manibus habent, Fr. 53. *Verba ex Platonis ſcriptis paſſim citata, vide in* Crito, *&* Socrates.

Pluto, II. 20, 32.

Polemo, e luxurioſiſſimo continentiſſimus factus, III. 1, 14. Xenocratis ſermones Polemonem pupugerunt, ut elegantem adoleſcentem, IV. 11, 30.

Polus, *Sophiſta Agrigentinus, Gorgiæ auditor.* Vide quomodo Socrates Polum tulerit, IV. 5, 3.

Polus, tragoedus, Fr. 174.

Polynices & Eteocles, II. 22, 13 ſq. IV. 5, 29. En. 31, 4.

Priamus, Hectoris pater, II. 19, 7 & 10. miſer eſt, I. 4, 25. *Conf.* Homerus.

Priſcus. *vide* Helvidius.

Procruſtes, *latro a Theſeo occiſus.* Pro Procruſte & Scirone, triſtitiam, timorem, cupiditatem ex animo ejice, II. 16, 45.

Proſerpina, II. 20, 32.

Protagoras, III. 5, 17. *cf.* Hippias.

Pylæ, *αἱ Πύλαι. vide* Thermopylæ.

Pyrrho, *Eleus, a quo* Pyrrhonii *dicti, qui & Sceptici.* Aiebat Pyrrho, nihil intereſſe inter vitam & mortem, &c. Fr. 93.

Occur-

Occurrat Pyrrhonius aliquis & Academicus, I. 27, 15, Πυρρώνεια καὶ Ἀκαδημαϊκὰ σοφίσματα, I. 27, 2.

Pythagoras. Pythagoricum illud, Nec molles oculi somnum &c. IV. 6, 32. III. 10, 2 sq.

Pythia, Pythiam sciscitantur Epicurei, ut falsa audiant, II. 20, 27.

Pythii ludi, III. 4, 11.

Pythius vates, *Apollo*, En. 32, 4.

Q.

Quadratus, *opulentus homo, Romæ.* Audi me hodie in ædibus Quadrati disserentem, III. 23, 25.

R.

Roma. Cognatio alicujus qui multum Romæ potest, I. 9, 7. Sunt tibi Romæ multi amici, II. 14, 18. III. 7, 13. Petierat aliquis a me ut sui caussa Romam scriberem, I. 9, 27. Romæ annonæ præfectus, I. 10, 2. equorum decursus Romæ, I. 11, 27. ἐν Ῥώμῃ ἀνέρχῃ, (*pro* εἰς Ῥώμην) I. 11, 32. Roma exi! exibo: I. 25, 19. III. 24, 77 & 100 & 109. IV. 4, 34. Non nimis tuta nunc est res hæc, (morum, seculi, reprehensio,) præsertim Romæ, II. 14, 17. Romæ ostendebatur mulier barbara, III. 1, 27. Ad rhetorem quemdam, Romam ad judicium euntem, lib. III. cap. 9. Romæ medici hodie ad se vocant solicitantque homines, III. 23, 27. Româ venit aliquis; dummodo ne malum adferat nuncium! III. 24, 25. Romæ Helvidius, IV. 1, 123. *Sic* Romæ Lateranus, I. 1, 19. n. Romæ a militibus, civili habitu indutis, capiuntur homines leves, IV. 13, 5. Romæ mulieres Platonis libros de Repub. in manibus habent, Fr. 53.

Romani, institutis (præsertim in victu) discrepant a Judæis, Syris, Ægyptiis, I. 11, 12. bellum gerunt cum Getis, II. 22, 22. quomodo adfecti sint erga Philosophos, III. 8, 7. Si quis Romana civitate falso gloriatur, acerbis adficitur suppliciis, III. 24, 42. Nec amicos potes in Romanam civitatem adscribere, En. 24, 2.

Rufus (*Musonius*;) ejus dictum ad Thraseam, I. 1, 27. præceptor Epicteti, objurgat eum quod non invenerit id quod in Syllogismo præteritum esset, I. 7, 32 sq. tentandi Epicteti caussa dicit ei, Hoc & illud tibi ab hero accidet, I. 9, 29. deterrere solebat juvenes a disciplina, ut ingeniosos stupidosque dignoscceret, III. 6, 10. dictum Rufi, post Galbæ cædem, III. 15, 14. Rufi dicere discipulis solebat, Si vacat vobis me laudare, nihili est quod dico, III. 23, 29.

S.

Sannio, *adpellative, pro* ſtulto, III. 22, 83.

Sardanapalus, non fuit beatus, III. 22, 30.

Sarpedo, Jove natus, *a Patroclo occiſus*, I. 27, 8.

Saturnalia. Rex in Saturnalibus, I. 25, 8. Talem hominem dic ſervum, cui Saturnalibus feriæ datæ ſint, IV. 1, 58. Pueri clamant, Bona Saturnalia! I. 29, 31.

Sciro, latro a Theſeo occiſus, II. 16, 45.

Sirenes. Juvenes apud Rhetores deſidentes, veluti apud Sirenes computreſcunt, II. 23, 42.

Socrates, mundanum ſe dixit, I. 9, 1. ita ſe geſſit, ut qui perſuaſum haberet, ſe Deo eſſe cognatum, I. 9, 22 ſq. millies ſe prius moriturum ait, quam ſtationem deſerturum in qua locatus ſit a Deo, I. 9, 24. III. 24, 99. nusquam ſe latere poſſe Deum exiſtimavit, I. 12, 3. in omni vitæ actione Deum & ejus voluntatem unice ſpectavit, II. 16, 35. coll. vſ. 33. IV. 4, 21. I. 4, 24. I. 29, 18. operam dedit, ut quavis occaſione nihil aliud ſequeretur niſi Rationem, III. 23, 21. (*quod ibi ait μηδενὶ προσέχειν τῶν ἐμῶν, quænam dicat τὰ ἐμὰ bene interpretatur Hierocles in Comment. in Carm. Aur.* vſ. 28. *p.* 169. *ed. Lond.* 1742.) En. 51, 3. ubi humana ratione arteque ſcire non poſſumus quid faciendum, ibi nos Deum conſulere debere cenſuit, En. 32, 3. ſui conſtans fuit obſervator, vitam *ἀνεξέταστον* non eſſe vitalem dicens, I. 26, 18. III. 12, 15. liberos ſuos amavit, ſed ut homo liber, qui ſciret, ante omnia oportere Dei eſſe amicum, III. 24, 60. uxorem aſperrimam patienter tulit, IV. 5, 33. ſemper eumdem vultum extulit & retulit, III. 5, 16. I. 25, 31. paucis contentus, Archelai ſplendidam conditionem aſpernatus eſt, Fr. 174. civibus & tyrannis injuſta jubentibus non paruit, IV. 1, 160 & 164. I. 9, 23 ſq. ab omni oſtentatione alienus fuit, nec pungebatur, cum alios pluris quam ſe æſtimari intelligeret, En. 46, 1, III. 23, 22. IV. 8, 22 ſq. una re maxime delectabatur, ſi ſe quotidie meliorem fieri intelligeret, III. 5, 14.

Mortem, exſilium, & ſimilia, larvas vocabat, quibus terrerentur pueri, II. 1, 15. nec erat ei mors terribilis, En. 5. non fuit in cuſtodia, ultro enim fuit, I. 12, 23. non Socrates, ſed corpuſculum ejus in vincula ductum eſt, I. 29, 16. Anytus & Melitus occidere Socratem poſſunt, ledere non poſſunt, I. 29, 18. II. 2, 15. III. 23, 21. pulcra verba facere ad judices dedignatur, III. 23, 35. tota vita ejus fuerat præparatio ad cauſſæ dictio-

dictionem, II. 2, 8. turpiter ſalvus eſſe recuſat Socrates, IV. 1, 164. non miſer ipſe fuit, ſed judices & accuſatores ejus, IV. 1, 123. in carcere pæanas ſcripſit, IV. 4, 22. Deus ei ſignum receptus dedit, I. 29, 29. poſt mortem adhuc Socrates prodeſt hominibus, IV. 1, 169.

Socrati Deus auctor fuerat ſuſcipiendi muneris arguendorum errorum, III. 21, 19. III. 1, 19. quo munere ita functus eſt, ut non putaret quovis modo fieri oportere ut ipſe emendet alios, (nemo enim dominus eſt mentis alienæ,) ſed ut, quod in ſe eſſet, pro virili conferre conaretur, IV. 5, 5. velut e ſcena tragica clamavit, quo ferimini mortales! quid agitis! veram viam deſeritis, &c. III. 22, 26. omnes hortatus eſt, ut ſui curam gererent, III. 1, 19. pulcrum Alcibiadem hortatus eſt, curet ut ſit pulcher, III. 1, 42. Nec vero dicebat, ſe aliquid ſcire, quod alios doceat, III. 1, 17. III. 23, 22. ipſum adverſarium cogebat, ſibi teſtimonium perhibere, nec ullo alio teſte utebatur, II. 12, 5. II. 26, 6. III. 16, 5. effecit ut ultro ipſi obſequerentur homines, III. 7, 34. numquam in disputationibus ira commovebatur, II. 12, 14. auſpicabatur a conſideratione vocabulorum, I. 17, 12. & ab explicatione notionum anticipatarum, IV. 1, 41. II. 1, 32. inde monſtrabat hominibus repugnantiam, quæ inter ipſorum notiones & pronunciata intercedebant, III. 23, 34. fecitque ut deſinerent ſecum ipſi pugnare, II. 12, 14. IV. 5, 2. ſq. Semper adcommodabat ſe ad audientium captum; I. 29, 64 ſqq. ubi vero ſeriam disputationem audire dedignabantur homines, & tamen tempus poſtulabat ut verba faceret, falſa ironia utebatur, ut cum Anyto; cui, proterve illudenti, pilam quaſi remiſit, II. 5, 18 ſq.

Socratem, ut exemplar, proponere nobis debemus, III. 23, 32. III. 24, 40. III. 26, 23. I. 19, 5. II. 6, 26. III. 7, 34. III. 18, 4. En. 33, 12. cujus vitam & mores ſi non ex æquo exprimere poſſumus, nitamur ſaltem pro viribus; En. 51, 3. ſic non pejores erimus illo, I. 2, 33 & 36. At tu, Socratis ſermones nobis referens, mores habes Epicureorum, III. 24, 38. pro Socrate & Diogene, cum miraris qui plurimas corrumpere & decipere verbis poteſt, IV. 9, 6.

Socrates multa ſcripſit, II. 1, 32. n. a Socrate laudari laus eſt, IV. 7, 29. nitido corpore fuit, & gratiæ ſuavitatisque plenus, IV. 11, 19. ditiſſimus Athenienſium Themiſtocles non fuit melior Ariſtide & Socrate, Fr. 133. Socratis dictum de Amicis, Fr. 173.

Solon, inter pocula a Periandro interrogatus cur ſileret, &c. Fr. 76.

Sophoclis Oedipus, I. 28, 32. *ex eo citatur* verſ. 1404. (1391. ed. Brunk.) I. 24, 16. *Ex eadem tragoedia ibidem citantur verba* Στέψατε δώματα, *quæ hodie in ea non reperiuntur.*

Sophro, *comoedi nomen;* age Sophro coronetur, III. 4, 9.

Sparta. Noli lapidibus ex Euboea & Sparta advectis ſtructuram parietis variegare, Fr. 32. *conf.* Lacedæmon.

Stoici. Cur Stoicum te dicis, & alienis gloriaris? II. 9, 19. II. 19, 19. III. 24, 40. Vnum mihi oſtendite verum Stoicum, ſi habetis, II. 19, 22 & 24. Stoicas ratiunculas qui ediſſerant, mille ſunt, II. 19, 22. γέμει τὰ βιβλία τῶν Στωϊκῶν λογαρίων, I. 29, 56. Epicurei, ſi conſtantes ſint, optare debent ut omnes homines ſint Stoici, II. 20, 12. Stoicorum multi honeſta loquuntur, turpia faciunt: Epicurus contra; III. 7, 17 ſq.

Sura, cinædus, vir opulentus, III. 17, 4.

Suſa, II. 16, 36. (*Agebat rex Perſarum ætatem Ecbatanis, hyemem Suſis.*)

Symphorus, homo nullius pretii, gratia valens apud Cæſarem, III. 7, 31.

Syri, in victu diſſentiunt a Judæis, Ægyptiis, Romanis, I. 11, 12 & 15. I. 22, 4. Nonne vides quatenus quisque dicatur Judæus, Syrus, Ægyptius, II. 9, 20.

T.

Thaletis dictum de Spe, Fr. 91.

Thebæ, III. 24, 14 & 100. Thebanorum bellum cum Lacedæmoniis, II. 22, 22. *Cf.* Epaminondas.

Themiſtocles, ſane non melior Ariſtide aut Socrate, Fr. 133.

Theopompus, rhetor, reprehendit Platonem, quod omnia definiri voluiſſet, II. 17, 5.

Theon. Theonis nomen ſcribere, II. 2, 23.

Thermopylæ, II. 20, 26. III. 23, 38.

Therſites. Quaſi proinde adſici poſſit qui Achillem adſpiciat & qui Therſiten, II. 23, 32. Non potes ſimul & Therſiten agere & Agamemnonem, IV. 2, 10.

Theſeus Atticam a latronibus purgat, II. 16, 45.

Theſſalia, IV. 1, 166.

Thraſea *Pætus*, a Rufo reprehenſus, I. 1, 26.

Thraſonides, nomen militis glorioſi *in Menandri comoediis*, IV. 1, 19.

Thrasymachus, Sophista, IV. 5, 3.

Trajanus. Sestertius Trajani probus, IV. 5, 17.

Triptolemus; ei templa & aras statuerunt homines, quod eis mites fruges dederit, I. 4, 30.

Troja. Non, cum Græci Trojam invaserunt, clarem accepit Alexander, sed &c. I. 28, 22.

Trojani. Achilles, omissis Trojanis, cum Agamemnone pugnat de puella, II. 24, 22. Si Trojani non interficiunt Græcos, non sunt morituri? III. 22, 33.

U.

Ulysses, mores hominum multorum vidit & urbes, III. 24, 13. Græcorum facundissimus, II. 24, 27. desiderat uxorem, III. 24, 18. naufragus non frangitur animo, III. 26, 33. persuasus est, se nusquam latere posse Deum, I. 12, 3.

V.

Vespasianus, ministratur Prisco Helvidio, I. 2, 19.

Vulcanus. Ne Vulcanum quidem solertem fabrum judicabis, ni pileolum capiti ejus impositum videas, IV. 8, 31.

X.

Xanthippe, IV. 5, 33. Fr. 173.

Xenocratis sermones commoverunt Polemonem, IV. 11, 30.

Xenophon, Socratem scribit auspicatum esse a consideratione vocabulorum, I. 17, 12. Legite Xenophontis Convivium, II. 12, 15. IV. 5, 3. Magnifice scribis, ad Xenophontis modum, II. 17, 35. Mirabilis est Natura, &, ut ait Xenophon, animantium studiosa, Fr. 94. Prima verba Memorabilium Socratis, a grammatico homine traducta; III. 23, 20.

Xerxes. Eleganter declamator disseruit illa de Xerxe, III. 23, 38.

Z.

Zeno, *Stoicorum pater*. Quis ista dicit? solus-ne Chrysippus, Zeno & Cleanthes? I. 17, 11. Lege Zenonis scripta, I. 20, 14. Zeno conventurus Antigonum non angebatur, sed Antigonus conventurus Zenonem, II. 13, 14. Deus Zenoni munus delegavit docendi & præcepta tradendi, III. 21, 19. Idne Socrates faciebat, aut Zeno, aut Cleanthes?

thesi III. 23, 32. Zenonis & Socratis verba refers, Epicureorum facta, III. 24, 38. Zeno docuit, quænam essent Rationis elementa, IV. 8, 12. Loco Chrysippi & Zenonis, Aristidem legis & Evenum, IV. 9, 6. Tibi propone, quid tali loco aut tempore facturus fuerit Socrates aut Zeno, En. 33, 12.

CORRIGENDA ET ADDENDA IN TOMO III.

Pag. 9. *in Var. lect.* l. 1. *pro* ἐμποδίζων *scr.* ἐμποδίζου
p. 14. *in Var. lect. l. ult.* αὐτῷ καλῶς, *scr.* αὐτῷ καλῶς
p. 15. *in versione lat. col.* 2. *l.* 7. scite *scr.* scire
— — — *l. ult.* amiços, semper *scr.* amicos semper
p. 27. *in Var. lect. l. ult.*, διαφορον *scr.* διάφορον
p. 29. *l.* 9. συγχυθῇ *scr.* συγχυθῇ
p. 32. *in Var. lect. l.* 7. ὀσφῦν ὀαφὼν *scr.* ὀσφῶν. ὀσφὼν
p. 38. *in Var. lect. l.* 6. αὐτῶ *scr.* αὐτῷ
p. 40. — — *l.* 8. nomina, ativi *scr.* nominativi
p. 41. — — *l.* 3. λόγους *scr.* λόγεις
p. 42. — — *l.* 4. τὰ προσόντο *scr.* τᾷ προσόντα
p. 43. — — *l.* 5. *Dele verba:* Nonnulli vero σεαυτῷ adjiciunt.
p. 51. — — *l.* 4. συμπεπλεγμένον *scr.* συμπεπλεγμένον
p. 54. *l.* 6. ἔισθα *scr.* οἶσθα
p. 75. *l.* 16. πιαίνῃ *scr.* ἁπαίρῃ
p. 76. *in vers. lat. Fragm.* 31. *pro* animam & animæ *scribe* animum & animo
p. 82. *l.* 5. τὰ μὲν γὰρ *scr.* τὸ μὲν γὰρ,
p. 83. *l.* 7. *dele* πρῶτον
p. 85. *Versionem lat. fragm.* 54. *sic scribe:* Jucundorum ea, quæ rariſſima incidunt, maxime obtectant.
— *Fr.* 56. *col. b. lin.* 1. *pro* hic *scr.* Hic
— — — *lin.* 3. *sic scribe:* ut ejus semper, quod ipsi accidisset, mali laudationem

Pag. 88.

Pag. 88. *Fragm.* 67. *col. b. lin.* 4. *pro* Hunc, *ſcr.* Atqui hunc,

p. 93. *Fr.* 81. *col. a. lin.* 2. præſtat *ſcr.* Præſtat.

— *Fr.* 82. *col. a. lin.* 3. variato *ſcr.* variegato,

— *Fr.* 83. *col. a. lin.* 4. actione *ſcr.* vigore.

p. 96. *Fr.* 93. ad eum diceret *ſcr.* ei diceret

p. 98. *Fr.* 95. *lin.* 1. Si qui ſenex non moriatur, *ſcribe* Si quis adoleſcens moritur.

p. 100. *l.* 6. *pro* καὶ τοιῆτας *ſcr.* καὶ τὰ τοιῦτων

— *in verſ. lat. Fr.* 105. *l. ult. pro* adſentiunt *ſcr.* adnuunt.

p. 101. *Fr.* 107. *col. b. pro* peccantes corrigit *ſcr.* corrigit peccantes

p. 103. *Fr.* 116. *col. b.* evomens. *ſcr.* evomes.

— *Fr.* 117. — Ebrius eſt *ſcr.* Ebrioſus eſt,

p. 104. *Fr.* 120. — quicquid *ſcr.* quidquid

p. 106. *Fr.* 130. — hoſti *ſcr.* inimico

— *Fr.* 132. ne inſoleſcere *ſcr.* nec inſoleſcere

p. 107. *Fr.* 133. *col. b. lin.* 2. *ejus ſcr. ejusdem*

— *Fr.* 134. *col. a. lin.* 1. fuit *ſcr.* & fuit

p. 108. *l.* 13. ζῶα· *ſcr.* ζῶα.

— *l.* 14. σῶμα *ſcr.* σῶμα·

p. 109. *l.* 1. τουτ' *ſcr.* τοῦτ'

p. 112. *l.* 2. ὐδὺ *ſcr.* ἡδὺ

— *in verſ. lat. Fr.* 148. juvat quam *ſcr.* juvat, quam

p. 113. *l.* 16. Ἄλυπος ἔσθι, *ſcr.* Ἄλυπος ἔσθι·

p. 116. *l.* 1. *equuntur ſcr. Sequuntur*

p. 117. *l.* 11. ἐρωτηθεῖς *ſcr.* ἐρωτηθεὶς

p. 118. *in græc. l. ult.* πορφυρᾷ. *ſcr.* πορφυρᾷ;

— *in verſ. lat. l. ult.* geſtans. *ſcr.* geſtans?

p. 142. *l.* 23. κεκινημένων *ſcr.* κεκινημένον

— *l.* 7. *fin.* εἰκῇ κατὰ *ſcr.* εἰκῇ καὶ κατὰ

p. 144. *l.* 9. *fin.* χρᾷ *ſcr.* χρῶ

p. 181. *l.* 3. Quod *ſcr.* Quoad

p. 182. *l.* 7. *fin. poſt* Conf. Fragm. 26. *adde:* Enchir. c. 6. & Diſſ. III. 14, 11 ſq.

— *l.* 4. *fin. pro* XII *ſcr.* XVII.

p. 184. *l.* 24. *poſt* οὐκ ἂν ἔσπευδες, *adde:* quemadmodum in Fragm. præced.

Pag. 185. *l.* 18. *post* Epicteti. *adde:* Cæterum conf. Fr. 16.

p. 190. *l.* 6. recte interpr. *dele* recte.

p. 192. *l.* 26. *pro* Ἐπικτήτου *scr.* Ἐπικτήτου.

p. 195. *l.* 4. ὁ λόγος *dele* ὁ

p. 196. *l.* 10 - 12. *Dele ista omnia:* In ipso Fragm. — — προσήκοντος. *Et hæc pone:* Ipsum præceptum ad idem argumentum pertinet, quod notissimis illis verbis Cicero complexus est: *Dubitandum non est, quin numquam possit utilitas cum honestate contendere. Itaque accepimus, Socratem exsecrari solitum eos, qui primum hæc, naturâ cohærentia, opinione distraxissent. Cui quidem ita sunt Stoici adsensi, ut, quidquid honestum esset, id utile esse censerent; nec utile quidquam, quod non honestum.* de Offic. III. 3.

p. 197. *l.* 27. cum nude Ἐπικτ. *sic scribe:* cum (quemadmodum & in principe Veneta) nude Ἐπικτ.

p. 206. *l.* 17 *fin. pro* δὲ πλουτων *scr.* δὲ πλούτων

p. 208. *l.* 1. potest; *scr.* possint;

— *l. ult.* recte in *scr.* certe in

p. 209. *l.* 5 *fin.* ἐν εὐτυχίᾳ *scr.* Ἐν εὐτυχίᾳ

p. 214. *l.* 18. num. 177. *scr.* num. 179.

FINIS TOMI TERTII.

S.

Sannio, *adpellative, pro* ſtulto, III. 22, 83.

Sardanapalus, non fuit beatus, III. 22, 30.

Sarpedo, Jove natus, *a Patroclo occiſus*, I. 27, 8.

Saturnalia. Rex in Saturnalibus, I. 25, 8. Talem hominem dic ſervum, cui Saturnalibus feriæ datæ ſint, IV. 1, 58. Pueri clamant, Bona Saturnalia! I. 29, 31.

Sciro, latro a Theſeo occiſus, II. 16, 45.

Sirenes. Juvenes apud Rhetores deſidentes, veluti apud Sirenes computreſcunt, II. 23, 41.

Socrates, mundanum ſe dixit, I. 9, 1. ita ſe geſſit, ut qui perſuaſum haberet, ſe Deo eſſe cognatum, I. 9, 22 ſq. millies ſe prius moriturum ait, quam ſtationem deſerturum in qua locatus ſit a Deo, I. 9, 24. III. 24, 99. nusquam ſe latere poſſe Deum exiſtimavit, I. 12, 3. in omni vitæ actione Deum & ejus voluntatem unice ſpectavit, II. 16, 35. coll. vſ. 33. IV. 4, 21. I. 4, 24. I. 29, 18. operam dedit, ut quavis occaſione nihil aliud ſequeretur niſi Rationem, III. 23, 21. (*quod ibi ait μηδενὶ προσέχειν τῶν ἐμῶν, quænam dicat τὰ ἐμὰ bene interpretatur Hierocles in Comment. in Carm. Aur.* vſ. 28. *p.* 169. *ed. Lond.* 1742.) En. 51, 3. vbi humana ratione arteque ſcire non poſſumus quid faciendum, ibi nos Deum conſulere debere cenſuit, En. 32, 3. ſui conſtans fuit obſervator, vitam *ἀνεξέταστον* non eſſe vitalem dicens, I. 26, 18. III. 12, 15. liberos ſuos amavit, ſed ut homo liber, qui ſciret, ante omnia oportere Dei eſſe amicum, III. 24, 60. uxorem aſperrimam patienter tulit, IV. 5, 33. ſemper eumdem vultum extulit & retulit, III. 5, 16. I. 25, 31. paucis contentus, Archelai ſplendidam conditionem aſpernatus eſt, Fr. 174. civibus & tyrannis injuſta jubentibus non paruit, IV. 1, 160 & 164. I. 9, 23 ſq. ab omni oſtentatione alienus fuit, nec pungebatur, cum alios pluris quam ſe æſtimari intelligeret, En. 46, 1, III. 23, 22. IV. 8, 22 ſq. una re maxime delectabatur, ſi ſe quotidie meliorem fieri intelligeret, III. 5, 14.

Mortem, exſilium, & ſimilia, larvas vocabat, quibus terrerentur pueri, II. 1, 15. nec erat ei mors terribilis, En. 5. non fuit in cuſtodia, ultro enim fuit, I. 12, 23. non Socrates, ſed corpuſculum ejus in vincula ductum eſt, I. 29, 16. Anytus & Melitus occidere Socratem poſſunt, ladere non poſſunt, I. 29, 18. II. 2, 15. III. 23, 21. pulcra verba facere ad judices dedignatur, III. 23, 35. tota vita ejus fuerat præparatio ad cauſſæ dictio-

dictionem, II. 2, 8. turpiter ſalvus eſſe recuſat Socrates, IV. 1, 164. non miſer ipſe fuit, ſed judices & accuſatores ejus, IV. 1, 123. in carcere pæanas ſcripſit, IV. 4, 22. Deus ei ſignum receptus dedit, I. 29, 29. poſt mortem adhuc Socrates prodeſt hominibus, IV. 1, 169.

Socrati Deus auctor fuerat ſuscipiendi muneris arguendorum errorum, III. 21, 19. III. 1, 19. quo munere ita functus eſt, ut non putaret quovis modo fieri oportere ut ipſe emendet alios, (nemo enim dominus eſt mentis alienæ,) ſed ut, quod in ſe eſſet, pro virili conferre conaretur, IV. 5, 5. velut e ſcena tragica clamavit, quo ferimini mortales! quid agitis! veram viam deſeritis, &c. III. 22, 26. omnes hortatus eſt, ut ſui curam gererent, III. 1, 19. pulcrum Alcibiadem hortatus eſt, curet ut ſit pulcher, III. 1, 42. Nec vero dicebat, ſe aliquid ſcire, quod alios doceat, III. 1, 17. III. 23, 22. ipſum adverſarium cogebat, ſibi teſtimonium perhibere, nec ullo alio teſte utebatur, II. 12, 5. II. 26, 6. III. 16, 5. effecit ut ultro ipſi obſequerentur homines, III. 7, 34. numquam in disputationibus ira commovebatur, II. 12, 14. auſpicabatur a conſideratione vocabulorum, I. 17, 12. & ab explicatione notionum anticipatarum, IV. 1, 41. II. 1, 32. inde monſtrabat hominibus repugnantiam, quæ inter ipſorum notiones & pronunciata intercedebant, III. 23, 34. fecitque ut deſinerent ſecum ipſi pugnare, II. 12, 14. IV. 5, 2. ſq. Semper adcommodabat ſe ad audientium captum; I. 29, 64 ſqq. ubi vero ſeriam disputationem audire dedignabantur homines, & tamen tempus poſtulabat ut verba faceret, falſa ironia utebatur, ut cum Anyto; cui, proterve illudenti, pilam quaſi remiſit, II. 5, 18 ſq.

Socratem, ut exemplar, proponere nobis debemus, III. 23, 32. III. 24, 40. III. 26, 23. I. 19, 5. II. 6, 26. III. 7, 34. III. 18, 4. En. 33, 12. cujus vitam & mores ſi non ex æquo exprimere poſſumus, nitamur ſaltem pro viribus; En. 51, 3. ſic non pejores erimus illo, I. 2, 33 & 36. At tu, Socratis ſermones nobis referens, mores habes Epicureorum, III. 24, 38. pro Socrate & Diogene, cum miraris qui plurimas corrumpere & decipere verbis poteſt, IV. 9, 6.

Socrates multa ſcripſit, II. 1, 32. n. a Socrate laudari laus eſt, IV. 7, 29. nitido corpore fuit, & gratiæ ſuavitatisque plenus, IV. 11, 19. diſſimus Athenienſium Themiſtocles non fuit melior Ariſtide & Socrate, Fr. 133. Socratis dictum de Amicis, Fr. 173.

Solon, inter pocula a Periandro interrogatus cur ſileret, &c. Fr. 76.

Sophoclis Oedipus, I. 28, 32. *ex eo citatur* verſ. 1404. (1391. ed. Brunk.) I. 24, 16. *Ex eadem tragoedia ibidem citantur verba* Στέψατε δώματα, *quæ hodie in ea non reperiuntur.*

Sophro, *comoedi nomen;* age Sophro coronetur, III. 4, 9.

Sparta. Noli lapidibus ex Euboea & Sparta advectis ſtructuram parietis variegare, Fr. 82. *conf.* Lacedæmon.

Stoici. Cur Stoicum te dicis, & alienis gloriaris? II. 9, 19. II. 19, 19. III. 24, 90. Vnum mihi oſtendite verum Stoicum, ſi habetis, II. 19, 22 & 24. Stoicas ratiunculas qui ediſerant, mille ſunt, II. 19, 22. γέμει τὰ βιβλία τῶν Στωϊκῶν λογαρίων, I. 29, 56. Epicurei, ſi conſtantes ſint, optare debent ut omnes homines ſint Stoici, II. 20, 12. Stoicorum multi honeſta loquuntur, turpia faciunt: Epicurus contra; III. 7, 17 ſq.

Sura, cinædus, vir opulentus, III. 17, 4.

Suſa, II. 16, 36. (*Agebat rex Perſarum æſtatem Ecbatanis, hyemem Suſis.*)

Symphorus, homo nullius pretii, gratia valens apud Cæſarem, III. 7, 31.

Syri, in victu diſſentiunt a Judæis, Ægyptiis, Romanis, I. 11, 12 & 15. I. 22, 4. Nonne vides quatenus quisque dicatur Judæus, Syrus, Ægyptius, II. 9, 20.

T.

Thaletis dictum de Spe, Fr. 91.

Thebæ, III. 24, 14 & 100. Thebanorum bellum cum Lacedæmoniis, II. 22, 22. *Cf.* Epaminondas.

Themiſtocles, ſane non melior Ariſtide aut Socrate, Fr. 133.

Theopompus, rhetor, reprehendit Platonem, quod omnia definiri voluiſſet, II. 17, 5.

Theon. Theonis nomen ſcribere, II. 2, 23.

Thermopylæ, II. 20, 26. III. 23, 38.

Therſites. Quaſi proinde adſici poſſit qui Achillem adſpiciat & qui Therſiten, II. 23, 32. Non potes ſimul & Therſiten agere & Agamemnonem, IV. 2, 10.

Theſeus Atticam a latronibus purgat, II. 16, 45.

Theſſalia, IV. 1, 166.

Thraſea *Pætus*, a Rufo reprehenſus, I. 1, 26.

Thraſonides, nomen militis glorioſi *in Menandri comœdiis*, IV. 1, 19.

Thraſy-

Thrasymachus, Sophista, IV. 5, 3.

Trajanus. Septimius Trajani probus, IV. 5, 17.

Tripolemus; ei templa & aras statuerunt homines, quod eis mites fruges dederit, I. 4, 30.

Troja. Non, cum Graeci Trojam invaserunt, cladem accepit Alexander, sed &c. I. 28, 22.

Trojani. Achilles, omissis Trojanis, cum Agamemnone pugnat de puella, II. 24, 22. Si Trojani non interficiunt Graecos, non sunt morituri? III. 22, 33.

U.

Ulysses, mores hominum multorum vidit & urbes, III. 24, 13. Graecorum facundissimus, II. 24, 27. desiderat uxorem, III. 24, 18. naufragio non frangitur animo, III. 26, 33. persuasus est, se nusquam latere posse Deum, I. 12, 3.

V.

Vespasianus, minimum Prisco Helvidio, I. 2, 19.

Vulcanus. Ne Vulcanum quidem solertem fabrum judicabis, ni pileolum capiti ejus impositum videas, IV. 8, 21.

X.

Xanthippe, IV. 5, 33. Fr. 173.

Xenocratis sermones commoverunt Polemonem, IV. 11, 30.

Xenophon, Socratem scribit auspicatum esse a consideratione vocabulorum, I. 17, 12. Legite Xenophontis Convivium, II. 12, 15. IV. 5, 3. Magnifice scribis, ad Xenophontis modum, II. 17, 35. Mirabilis est Natura, &, ut ait Xenophon, animantium studiosa, Fr. 94. Prima verba Memorabilium Socratis, a grammatico homine traducta; III. 23, 20.

Xerxes. Eleganter declamator disseruit illa de Xerxe, III. 23, 38.

Z.

Zeno, *Stoicorum pater*. Quis ista dicit? solus-ne Chrysippus, Zeno & Cleanthes? I. 17, 11. Lege Zenonis scripta, I. 20, 14. Zeno conventurus Antigonum non angebatur, sed Antigonus conventurus Zenonem, II. 13, 14. Deus Zenoni munus delegavit docendi & praecepta tradendi, III. 21, 19. Idne Socrates faciebat, aut Zeno, aut Cleanthes?

thesi III. 23, 32. Zenonis & Socratis verba refers, Epicureorum facta, III. 24, 38. Zeno docuit, quænam essent Rationis elementa, IV. 8, 12. Loco Chrysippi & Zenonis, Aristidem legis & Evenum, IV. 9, 6. Tibi propone, quid tali loco aut tempore facturus fuerit Socrates aut Zeno, En. 33, 12.

CORRIGENDA ET ADDENDA IN TOMO III.

Pag. 9. *in Var. lect.* l. 1. *pro* ἐμποδίζων *scr.* ἐμποδίζον

p. 14. *in Var. lect. l. ult.* αὐτῷ καλῶς, *scr.* αὐτῷ καλῶς

p. 15. *in versione lat. col.* 2. *l.* 7. scite *scr.* scire

— — — *l. ult.* amiços, semper *scr.* amicos semper

p. 27. *in Var. lect. l. ult.*, διαφορον *scr.* διάφορον

p. 29. *l.* 9. συγχυθῇ *scr.* συγχυθῇ

p. 32. *in Var. lect. l.* 7. ὀσφῦν ὀαφὴν *scr.* ὀσφῦν. ὀσφὴν

p. 38. *in Var. lect. l.* 6. αὐτῶ *scr.* αὐτῷ

p. 40. — — *l.* 8. nomina, ativi *scr.* nominativi

p. 41. — — *l.* 3. λόγους *scr.* λόγοις

p. 42. — — *l.* 4. τὰ προσόντα *scr.* τᾷ προσόντα

p. 43. — — *l.* 5. *Dele verba:* Nonnulli vero σεαυτῷ adjiciunt.

p. 51. — — *l.* 4. συμπεπλεγμένον *scr.* συμπεπλεγμένον

p. 54. *l.* 6. ἔισθα *scr.* οἶσθα

p. 75. *l.* 16. πιαίνῃ *scr.* ἁπαίρῃ

p. 76. *in vers. lat. Fragm.* 31. *pro* animem & animæ *scribe* animum & animo

p. 82. *l.* 5. τὸ μὲν γὰρ *scr.* τὸ μὲν γὰρ,

p. 83. *l.* 7. *dele* πρῶτον

p. 85. *Versionem lat. fragm.* 54. *sic scribe:* Jucundorum ea, quæ rariſſima incidunt, maxime obiectant.

— *Fr.* 56. *col. b. lin.* 1. *pro* hic *scr.* Hic

— — — *lin.* 3. *sic scribe:* ut ejus semper, quod ipsi accidisset, mali laudationem

Pag. 88.

Pag. 88. *Fragm.* 67. *col. b. lin.* 4. *pro* Hunc, *ſcr.* Atqui hunc,

p. 93. *Fr.* 81. *col. a. lin.* 2. præſtat *ſcr.* Præſtat.

— *Fr.* 82. *col. a. lin.* 3. variato *ſcr.* variegato,

— *Fr.* 83. *col. a. lin.* 4. actione *ſcr.* vigore.

p. 96. *Fr.* 93. ad eum diceret *ſcr.* ei diceret

p. 98. *Fr.* 95. *lin.* 1. Si qui ſenex non moriatur, *ſcribe* Si quis adoleſcens moritur.

p. 100. *l.* 6. *pro* καὶ ταῦτης *ſcr.* καὶ τὰ τούτων

— *in verſ. lat. Fr.* 105. *l. ult. pro* adſentiunt *ſcr.* adnuunt.

p. 101. *Fr.* 107. *col. b. pro* peccantes corrigit *ſcr.* corrigit peccantes

p. 103. *Fr.* 116. *col. b.* evomens. *ſcr.* evomes.

— *Fr.* 117. — Ebrius eſt *ſcr.* Ebrioſus eſt,

p. 104. *Fr.* 120. — quicquid *ſcr.* quidquid

p. 106. *Fr.* 130. — hoſti *ſcr.* inimico

— *Fr.* 132. ne inſoleſcere *ſcr.* nec inſoleſcere

p. 107. *Fr.* 133. *col. b. lin.* 2. *ejus ſcr. ejusdem*

— *Fr.* 134. *col. a. lin.* 1. fuit *ſcr.* & fuit

p. 108. *l.* 13. ζῶα· *ſcr.* ζῶα.

— *l.* 14. σῶμα *ſcr.* σῶμα·

p. 109. *l.* 1. τουτ᾽ *ſcr.* τοῦτ᾽

p. 112. *l.* 2. ὐδὺ *ſcr.* ἡδὺ

— *in verſ. lat. Fr.* 148. juvat quam *ſcr.* juvat, quam

p. 113. *l.* 16. Ἄλυπος ἔσθι, *ſcr.* Ἄλυπος ἔσθι·

p. 116. *l.* 1. *equuntur ſcr. Sequuntur*

p. 117. *l.* 11. ἐρωτηθεῖς *ſcr.* ἐρωτηθεὶς

p. 118. *in græc. l. ult.* πορφυρᾷ. *ſcr.* πορφυρᾷ;

— *in verſ. lat. l. ult.* geſtans. *ſcr.* geſtans?

p. 142. *l.* 23. κεκινημένων *ſcr.* κεκινημένον

— *l.* 7. *fin.* εἰκῇ κατὰ *ſcr.* εἰκῇ καὶ κατὰ

p. 144. *l.* 9. *fin.* χρῷ *ſcr.* χρῶ

p. 181. *l.* 3. Quod *ſcr.* Quoad

p. 182. *l.* 7. *fin. poſt* Conf. Fragm. 26. *adde:* Enchir. c. 6. & Diſſ. III. 14, 11 ſq.

— *l.* 4. *fin. pro* XII *ſcr.* XVII.

p. 184. *l.* 24. *poſt* οὐκ ἂν ἔσπευδες, *adde:* quemadmodum in Fragm. præced.

Pag. 183. *l.* 18. *poſt* Epicteti. *adde:* Cæterum conf. Fr. 16.

p. 190. *l.* 6. recte interpr. *dele* recte.

p. 192. *l.* 26. *pro* Ἐπικτήτου *ſcr.* Ἐπικτήτου.

p. 195. *l.* 4. ὁ λόγος *dele* ὁ

p. 196. *l.* 10 - 12. *Dele iſta amuſia:* In ipſo Fragm. — — προσήκοντος. *Et hæc pone:* Ipſum præceptum ad idem argumentum pertinet, quod notiſſimis illis verbis Cicero complexus eſt: *Dubitandum non eſt, quin numquam poſſit utilitas cum honeſtate contendere. Itaque accepimus, Socratem exſecrari ſolitum eos, qui primum hæc, naturâ cohærentia, opinione diſtraxiſſent. Cui quidem ita ſunt Stoici adſenſi, ut, quidquid honeſtum eſſet, id utile eſſe cenſerent; nec utile quidquam, quod non honeſtum.* de Offic. III. 3.

p. 197. *l.* 27. cum nude Ἐπικτ. *ſic ſcribe:* cum (quemadmodum & in principe Veneta) nude Ἐπικτ.

p. 206. *l.* 17 *fin. pro* δὲ πλουτων *ſcr.* δὲ πλούτων

p. 208. *l.* 1. poteſt; *ſcr.* poſſint;

— *l. ult.* recte in *ſcr.* certe in

p. 209. *l.* 5 *fin.* ἐν εὐτυχίᾳ *ſcr.* Ἐν εὐτυχίᾳ

p. 214. *l.* 18. num. 177. *ſcr.* num. 179.

FINIS TOMI TERTII.